Mạt Thế Trọng Sinh Chi Trọng Hoạch Tân Sinh

Contents

Mạt Thế Trọng Sinh Chi Trọng Hoạch Tân Sinh **3**

1. Chương 1: Trọng Sinh . . . 3
2. Chương 2: Dị Bảo . . . 7
3. Chương 3: Nhận Chủ . . . 11
4. Chương 4: Khách Sạn . . . 16
5. Chương 5: Nhân Tâm . . . 20
6. Chương 6: Dị Năng Giả . . . 23
7. Chương 7: Thể Giả (người Chết) . . . 26
8. Chương 8: Ngữ Ngưng . . . 29
9. Chương 9: Địa Ngục . . . 32
10. Chương 10: Biệt Thự . . . 35
11. Chương 11: Không Gian . . . 41
12. Chương 12: Thẳng Thắn Thành Khẩn . . . 44
13. Chương 13: Vật Tư . . . 47
14. Chương 14: Ra Ngoài . . . 53
15. Chương 15: Anh Thi (tang Thi Em Bé) . . . 56
16. Chương 16: Sở Thiên . . . 59
17. Chương 17: Gặp Nhau . . . 62
18. Chương 18: Bác Sĩ . . . 65
19. Chương 19: Chung Nhận Thức . . . 68
20. Chương 20: Thỏa Thuận . . . 71
21. Chương 21: Chính Ca . . . 74
22. Chương 22: Chiến Đấu . . . 77
23. Chương 23: Cục Diện . . . 80
24. Chương 24: Hỏa Hệ Dị Năng . . . 83
25. Chương 25: Chuyện Xưa . . . 85
26. Chương 26: Vết Thương . . . 90
27. Chương 27: Liên Minh . . . 94
28. Chương 28: Dự Ngôn . . . 97
29. Chương 29: Rời Đi . . . 100
30. Chương 30: Thú Biến Dị . . . 103
31. Chương 31: Cứu Giúp . . . 106
32. Chương 32: Thánh Đường . . . 109
33. Chương 33: Kiếp Trước . . . 112
34. Chương 34: Luật Sư . . . 115
35. Chương 35: Phiền Toái . . . 119
36. Chương 36: Quá Khứ . . . 122
37. Chương 37: Tỏ Tình . . . 125
38. Chương 38: Diễn Thuyết . . . 128
39. Chương 39: Tiến Triển . . . 131
40. Chương 40: Hôn Môi . . . 136
41. Chương 41: Nguy Hiểm . . . 140

42. Chương 42: Thăng Cấp . . . 146
43. Chương 43: Phản Công . . . 151
44. Chương 44: Tạm Lui . . . 156
45. Chương 45: Câu Thông . . . 160
46. Chương 46: Người Điên . . . 164
47. Chương 47: Rút Lui . . . 169
48. Chương 48: Đường Trở Về . . . 173
49. Chương 49: Cứu . . . 178
50. Chương 50: Hành Trình Mới . . . 184
51. Chương 51: Dự Cảm . . . 188
52. Chương 52: Kiếm Chuyện . . . 193
53. Chương 53: Trang X Nam . . . 196
54. Chương 54: Viên Thiếu . . . 201
55. Chương 55: Phó Thác . . . 205
56. Chương 56: Thảm Liệt . . . 209
57. Chương 57: Đại Hoa . . . 214
58. Chương 58: Ký Ức Tội Ác . . . 218
59. Chương 59: Giải Thoát . . . 223
60. Chương 60: Mèo Con . . . 227
61. Chương 61: Thú Ngữ . . . 231
62. Chương 62: Tái Ngộ . . . 236
63. Chương 63: Chiến Lược Đã Thay Đổi Toàn Bộ . . . 241
64. Chương 64: Căn Cứ . . . 246
65. Chương 65: Căn Cứ J Thị . . . 250
66. Chương 66: Gặp Lại Người Cũ . . . 255
67. Chương 67: Lâm Văn Tuyết . . . 260
68. Chương 68: Tranh Đấu . . . 264
69. Chương 69: Thái Thị . . . 269
70. Chương 70: Quá Độ Cần Thiết . . . 273
71. Chương 71: Có Cẩu Lương . . . 278
72. Chương 72: Thăm Dò Không Gian Lần Nữa . . . 283
73. Chương 73: Màu Sắc . . . 288
74. Chương 74: Cảm Ứng . . . 293
75. Chương 75: Áp Lực . . . 298
76. Chương 76: Con Chuột Lớn . . . 303
77. Chương 77: Chuột Dị Năng . . . 307
78. Chương 78: Nguy Hiểm Ập Tới . . . 312
79. Chương 79: Con Rết . . . 318
80. Chương 80: Tang Thi Khuyển . . . 325
81. Chương 81: Phá Thành . . . 331
82. Chương 82: Biệt Ly . . . 336
83. Chương 83: Bất Kiến . . . 341
84. Chương 84: Tử Cục . . . 346
85. Chương 85: Tang Thi Vương . . . 353
86. Chương 86: Bình Minh . . . 358
87. Chương 87: Căn Cứ Thự Quang . . . 364
88. Chương 88: Căn Cứ Thiên Trạch 2 . . . 370
89. Chương 89: Trận Chiến Trong Rừng . . . 374
90. Chương 90: Sở Thiên Trở Về . . . 379
91. Chương 91: Những Chuyện Đã Trải Qua . . . 384
92. Chương 92: Ký Sự Mạo Hiểm Trong Rừng . . . 389
93. Chương 93: Sinh Hoạt Ngày Thường Của Đôi Chồng Chồng . . . 393

Mạt Thế Trọng Sinh Chi Trọng Hoạch Tân Sinh

Giới thiệu
Thể loại: Mạt thế, trọng sinh, tùy thân không gian. Editor và Chỉnh lỗi chính tả: Hai trái chuối. Ngày 4 tháng 1 năm 20

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mat-the-trong-sinh-chi-trong-hoach-tan-sinh

1. Chương 1: Trọng Sinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Toàn Hiểu Vũ ngồi trên giường sững sờ, kiểu dáng căn phòng quen thuộc, bên tai là tiếng ồn ào từ ngoài cửa sổ truyền đến, hết thảy đều có vẻ bình yên, tốt lành, như xa lạ rồi lại như quen thuộc.

Đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường "Đát" một tiếng, thông báo cho biết hiện tại là 10:00AM ngày 1 tháng 1 năm 2017.

Năm 2017, nguyên đán, đúng mười giờ sáng. Thời gian đã trôi qua rất lâu nhưng Toàn Hiểu Vũ vẫn nhớ rõ tất cả những chuyện đã phát sinh ngày đó, ngay cả chi tiết nhỏ nhất.

Ngày đó, Toàn Hiểu Vũ tỉnh lại trong cô đơn, bạn trai đã chung sống hai năm của y Gia Luân Hủ một đêm không về. Đoạn thời gian đó, hắn thường không về ngủ, khi chuyển sang công ty mới, hắn luôn bề bộn công việc. Toàn Hiểu Vũ thông cảm cho hắn, tuy rằng cảm thấy vô cùng mất mác, nhưng vẫn như cũ cố gắng ở sau lưng ủng hộ Gia Luân Hủ, cố gắng quản lí những việc lặt vặt trong nhà.

Cho nên, khi Toàn Hiểu Vũ cầm một gói đồ ăn to tướng trong đầu tự hỏi buổi trưa nên làm món gì mới có thể hảo hảo bồi bổ cho bạn trai thì cậu lại thấy một đám người vây quanh trước cửa nhà mình, những đồ vật thuộc về cậu từng món từng món bị khiêng ra ngoài, mà người chỉ huy lại là một chàng trai xa lạ.

Giữa lúc mờ mịt, Toàn Hiểu Vũ lại lần nữa xác nhận biển số nhà, đúng a, là nhà của mình mà, một tòa biệt thự độc lập thứ duy nhất mà cha mẹ qua đời để lại cho mình.

Toàn Hiểu Vũ tiến lên, đưa tay ngăn lại cái balo nhỏ đang sắp bị ném đi, cậu cũng không có tỏ vẻ phẫn nộ chỉ là ngữ khí cùng ánh mắt tràn đầy khó hiểu hỏi: "Các người đang làm gì? Đây là nhà của tôi." "Từ giờ trở đi, đây không còn là nhà của cậu nữa." Chàng trai xinh đẹp xoay người lại, cười nói.

Toàn Hiểu Vũ nhăn mày lại nhìn hắn.

Người ấy vẫn cười, cười đến dương quang sáng lạn. "Gia Luân Hủ đem nhà này bán cho tôi, thủ tục đã đầy đủ hết rồi. Hiện tại, tôi chính là chủ nhân của căn nhà này." Chàng trai cười tươi nhưng trong mắt và giọng nói lại tràn đầy ác ý.

Gia Luân Hủ, Toàn Hiểu Vũ sửng sốt một hồi mới nhớ tới, hai năm trước thời điểm bọn họ chính thức ở chung, Gia Luân Hủ lúc nào cũng lo lắng hỏi cậu: "Nếu có một ngày em không còn thương anh nữa, có thể nào sẽ đuổi anh ra khỏi nhà không, để anh không có nhà để về?" Trong giọng lấp đầy bất an.

Toàn Hiểu Vũ đem việc này lý giải thành sự ỷ lại vì đối phương là cô nhi chưa từng hưởng qua sự ấm áp của gia đình, vì thế, Toàn Hiểu Vũ cũng không để ý lắm, sau khi bị hỏi mấy lần, dứt khoát đem nhà sang tên cho Gia Luân Hủ, cũng đem số tiền mấy trăm vạn mà cha mẹ lưu lại giao cho Gia Luân Hủ bảo quản, dẹp an sự bất an của hắn.

Hai năm này, cậu chưa từng hỏi qua tình trạng tài chính trong nhà. Thân là một tác giả nổi tiếng cậu rất ít ra khỏi nhà, mà tiền sáng tác của cậu cũng đủ để chi trả cho các khoản chi phí hằng ngày. Thậm chí, cậu chỉ nghe nói bạn trai đi làm ở ngoài, ngay cả tên công ty cậu cũng không có hỏi.

Cho nên, ở hai năm sau, cậu mờ mịt bị đuổi ra khỏi nhà, một xu cũng không có.

Từ đó, cậu không thể liên lạc với Gia Luân Hủ, không tiếp điện thoại, tìm không thấy người. Thẳng đến chạng vạng hai ngày sau, Toàn Hiểu Vũ không có chỗ để đi chỉ có thể quanh quẩn ở phụ cận biệt thự thì tận mắt thấy Gia Luân Hủ lái chiếc xe BMW đứng trước cửa biệt thự, sau đó ôm cậu chàng xinh đẹp kia đi vào.

Trong nháy mắt, Toàn Hiểu Vũ triệt để hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ba ngày sau khi bị đuổi cũng chính là ngày 4 tháng 1 năm 2017, mạt thế đến.

Vốn mạt thế sẽ đến vào năm 2012, nhưng năm năm sau, khi mọi người đã không còn đề phòng, lại đột nhiên ập đến.

Ngày đó, Toàn Hiểu Vũ kéo hành lý ngồi ở băng ghế công viên ngẩn người, trên người không còn tiền. Trên phương diện tình cảm cậu là một người phản ứng khá chậm chạp, chờ đến khi cậu ý thức trọn vẹn thì nỗi đau ầm ầm kéo đến nhưng lại bị sự đói khát đánh bại.

Cho nên lúc rặng mây đỏ rực quỷ dị trên không trung, mọi người đều thán phục cùng sợ hãi nghênh đón mạt thế, Toàn Hiểu Vũ đang ngồi trên băng ghế công viên ngất đi, sau khi tỉnh lại, thành phố hoang phế, đâu đâu cũng có tang thi…… Cậu lại bất ngờ có dị năng hỏa hệ, giữa mạt thế gian nan sống sót…..

Hồi ức đến đây thì đình chỉ.

Nguyên đán năm 2017, nói cách khác, Toàn Hiểu Vũ trọng sinh về thời điểm ba ngày trước mạt thế. Cậu tìm suốt một tiếng mới hiểu rõ tình huống hiện tại. (Trong bản raw tác giả ghi là ba năm trước mạt thế nhưng dịch một hồi thì thấy sai sai nên mạn phép mình đổi lại).

Cậu vốn nên chết trong đống tang thi, nhưng cậu lại trọng sinh! Trọng sinh trở về ba năm trước, ngày Gia Luân Hủ đuổi cậu ra khỏi nhà, cách ngày mạt thế giáng lâm, còn thời gian ba ngày! (Tức là Hiểu Vũ đã sống trong mạt thế 3 năm sau đó trọng sinh lại 3 ngày trước mạt thế).

Cho nên, hiện tại cậu nên làm cái gì? Toàn Hiểu Vũ tự hỏi.

Giữa mạt thế rèn ra loại phản ứng thần tốc khiến cậu lập tức cảm nhận được nguy cơ.

Đói khát, bệnh độc, tang thi, quái vật, ba ngày sau sẽ tới, nếu trời cao đã cho cậu cơ hội được làm lại lần nữa, vậy tuyệt đối không thể lãng phí.

Huống chi…… Cái tên đẩy cậu vào trong đàn tang thi…… Con ngươi của Toàn Hiểu Vũ trở nên sâu không thấy đáy.

Cậu cấp tốc từ trên giường xoay người nhìn xung quanh, khắp nơi trong phòng đều lưu lại dấu vết hai người cùng nhau chung sống, ngày trước cảm thấy vô cùng ấm áp, hiện tại…… Dưới đáy lòng Toàn Hiểu Vũ cười lạnh một tiếng. Cậu nhớ rõ, một tiếng sau, chàng trai kia sẽ mang người đến đem toàn bộ những gì của cậu vứt ra khỏi cửa.

Chàng trai đó, thời điểm Toàn Hiểu Vũ biết hắn là ai thì đã là mạt thế một năm sau rồi.

Toàn Hiểu Vũ lắc lắc đầu, không còn thời gian để hồi tưởng nữa, cậu nhanh chóng chạy về phía tầng hầm, mở ra cửa tầng hầm.

Tầng hầm là một không gian để đồ rộng lớn, bình thường chất đống một ít đồ cũ, từ khi cha mẹ Toàn Hiểu Vũ qua đời, cậu cũng rất ít khi trở lại nơi này.

Toàn Hiểu Vũ lập tức đi đến một ngăn tủ cổ xưa, mở cửa tủ, xoay vách ngăn dưới đáy, một không gian khác thình lình xuất hiện ở trước mắt.

Ba Toàn khi còn sống là một thương nhân buôn đồ cổ điệu thấp, sau khi qua đời trừ bỏ một căn biệt thự cùng mấy trăm vạn tiền tiết kiệm ra, còn lưu lại một tiệm đồ cổ đã kinh doanh nhiều năm.

Thời điểm bọn họ qua đời Toàn Hiểu Vũ đang học đại học đã sắp trưởng thành, nhưng tiệm đồ cổ vẫn không tránh khỏi bị đám thân thích kia chia năm sẻ bảy. Dưới sự giúp đỡ từ người bạn tốt của ba Toàn cùng sự nỗ lực của luật sư, nhà cùng tiền tiết kiệm mới tránh khỏi độc thủ.

Đối mặt với màn tranh đoạt di sản khó coi kia, Toàn Hiểu Vũ vẫn luôn hờ hững, chỉ duy nhất yêu cầu luật sư phải lưu lại căn nhà cho cậu. Cậu không để ý đến số tiền tiết kiệm kia, thứ nhất, cậu cho rằng mình cũng không cần số tiền đó, thứ hai, cậu biết, tài sản quý giá của cha vẫn luôn được giấu ở trong tầng hầm của nhà.

Có lẽ Gia Luân Hủ cũng không biết được, thời điểm Toàn Hiểu Vũ trên giấy chuyển nhượng bất động sản viết xuống ba chữ Gia Luân Hủ đã đem thứ gì giao cho hắn.

Toàn Hiểu Vũ đi vào trong, mật thất rất nhỏ, lại rực rỡ muôn màu. Đây là toàn bộ tâm huyết cả đời của ba Toàn, vật phẩm ông yêu thích nhất tất cả đều ở trong này.

Toàn Hiểu Vũ trong lòng lặng lẽ tạ lỗi với cha, ban đầu, cậu tính toán cả đời cũng không chạm vào mấy thứ này, đời trước cậu quả thật làm được, sau khi bị đuổi, cậu không còn cơ hội đụng tới chúng nó.

Mà hiện tại, cậu cần tiền, cần vật tư, cần nơi ở an toàn. Cậu muốn chuẩn bị vật tư sung túc để ứng phó với mạt thế sẽ đến vào ba ngày sau.

Cậu chọn một ít thứ vừa nhẹ lại quý giá bỏ vào balo, nghĩ nghĩ, lại mở ám cách trong mật thất, đó là một cái phỉ thúy Đế vương lục – Bàn Long Phương Bài*. Chính là vật mà sinh thời cha cậu thích nhất, cậu từng muốn nhìn cũng không được cho phép. Cậu cũng từng vì thế mà rất giận cha, chính là cha lại cười nói với cậu, đây là đồ gia truyền của bọn họ, sau này sớm muộn gì cũng sẽ là của cậu.

Mang nó đi theo, xem như là một loại tưởng niệm với cha. Ánh mắt Toàn Hiểu Vũ ảm đạm, cậu đem tiểu phương bài đeo trên cổ, xoay người ra khỏi mật thất.

Cậu khoá kỹ cửa mật thất, nghĩ nghĩ, lại đè lên cửa tủ một chút đồ cũ, mới rời khỏi tầng hầm, khóa lại cửa.

Tuy rằng về mạt thế đến đồ cổ không còn đáng giá nhưng vẫn không muốn Gia Luân Hủ cùng tên kia nhìn thấy chúng nó.

Toàn Hiểu Vũ lưng đeo balo lại trở về phòng ngủ thay một bộ quần áo tiện lợi cùng bền chắc, thuận tay mang theo một số vật phẩm tư nhân, nghĩ nghĩ, lại đi lấy một ít thức ăn trong tủ lạnh, đi đến cửa lớn, quay đầu nhìn chăm chú căn nhà đã từng chứa đựng biết bao hồi ức tuổi thơ và cũng là nắm mồ mai táng tình yêu của cậu, dứt khoát bước đi nhanh chóng rời khỏi.

Về sau…… Sẽ không trở lại nữa?

Khi cậu gõ cửa nhà Lí Thuận Vĩ, hắn đang cùng con trai là Lí Nam ăn cơm trưa.

"Hiểu Vũ? Sao con lại tới đây" Nhìn thấy ngoài cửa là Toàn Hiểu Vũ, Lí Thuận Vĩ có vẻ dị thường kinh ngạc.

"Ân, bác Lí." Toàn Hiểu Vũ đứng ở ngoài cửa gật đầu.

Lí Thuận Vĩ vội vã kéo cậu vào nhà, từ khi bạn tốt qua đời, hắn rất ít khi nhìn thấy đứa con này của bạn tốt. Đứa nhỏ này trước tới giờ đều không nói nhiều, sau khi cha mẹ qua đời lại càng trầm mặc ít nói.

Con trai mười tuổi của Lí Thuận Vĩ – Lí Nam nhìn thấy Toàn Hiểu Vũ liền vui vẻ reo lên: "Anh Hiểu Vũ, anh đến rồi." Toàn Hiểu Vũ cười gật đầu. Lí Thuận Vĩ là bằng hữu tốt nhất của cha khi còn sống cũng là người mà sau khi cha mẹ qua đời đã cùng luật sư nỗ lực giúp cậu bảo vệ tài sản. Khi cha mẹ còn sống hai nhà nhiều lần lui tới vô cùng thân thiết.

"Hiểu Vũ, con không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?" Lí Thuận Vĩ cẩn thận hỏi, bộ dáng hiện tại của Toàn Hiểu Vũ giống như đứa nhỏ bỏ trốn khỏi nhà vậy.

Toàn Hiểu Vũ lắc đầu, nghĩ nghĩ lại gật đầu, nói: "Bác Lí, con muốn bán một chút đồ cổ, phải nhanh, bác có thể giúp con không?" Nói xong thuận tay mở balo.

Lí Thuận Vĩ lắp bắp kinh hãi: "Hiểu Vũ, này đều là thứ cha con yêu quý nhất…… Con đã xảy ra chuyện gì? Sao không nói với bác?" Hắn có chút sốt ruột, đứa nhỏ này là hắn trông từ nhỏ tới lớn, xem như là biết rõ tính tình của cậu. Cậu đối với tiền bạc cùng vật ngoài thân không hề để ý tới, nhưng hôm nay lại như vậy, khẳng định là đã có chuyện gì rồi. Hơn nữa đứa nhỏ này trong nóng ngoài lạnh, không biết bày tỏ bản thân, khi cha mẹ cậu ngoài ý muốn qua đời, biểu hiện của cậu vô cùng bình tĩnh, chính vì thế mà bị đám

thân thích tâm hoài bất quỹ đó chỉ trích cậu. Thế nhưng Lí Thuận Vĩ hiểu, song thân qua đời, đối với Toàn Hiểu Vũ là một sự đả kích rất lớn, cậu thậm chí không thể tiếp tục học tập, sau đó đem mình nhốt trong phòng và cũng không chịu gặp mặt lão bằng hữu của cha mẹ. Lí Thuận Vĩ đối với việc này vô cùng lo lắng, thế nhưng lại không có biện pháp, mãi đến sau này, nghe nói có người dọn vào ở trong nhà Toàn Hiểu Vũ, đứa nhỏ này xem như là có người chiếu cố đi, mới hơi yên tâm một chút.

Toàn Hiểu Vũ nhíu mày, chuyện đó cậu không biết nên bắt đầu nói từ đâu, cũng không biết cái nào nên nói cái nào không nên nói, suy nghĩ một chút, cậu lại nói: "Con muốn bán chúng nó, phải nhanh, bác có thể giúp con không?"

Lí Thuận Vĩ thở dài, đứa nhỏ này luôn như vậy, nếu cậu không muốn nói, mình làm cái gì cũng không thể hỏi ra được: "Hiểu Vũ mấy thứ này giá rất cao, trong thời gian ngắn chỉ sợ không dễ bán, ít nhất cũng phải nửa tháng, bác sẽ tận sức giúp con. Con nếu cần tiền, có thể lấy trước ở chỗ bác." Giống như ba Toàn, Lí Thuận Vĩ cũng là một thương nhân buôn đồ cổ, của cải khá phong phú, nhưng hắn vẫn ở trong khu nhà bình dân, nói là hoài niệm về người vợ đã mất, con trai hắn Lí Nam cũng không muốn chuyển nhà, nơi này có dấu vết khi mẹ còn sống, hồi ức quý giá duy nhất của cả nhà.

Toàn Hiểu Vũ lắc đầu, ngữ khí có chút nghiêm túc: "Bán đi, phải nhanh." Cậu nghĩ một chút còn nói: "Bác Lí, bác tốt nhất cũng đem những thứ quý giá của bác đem bán đi."

Lí Thuận Vĩ nghe xong lời này rất giật mình, Toàn Hiểu Vũ từ nhỏ đã không nói hưu nói vượn, trái lại, chuyện có thể khiến cậu mở miệng nhất định là chuyện vô cùng nghiêm túc.

"Vì sao?" Hắn giật mình hỏi.

Toàn Hiểu Vũ muốn nhắc nhở hắn chuyện mạt thế, cậu cũng không hy vọng người thân thương cậu như con này gặp chuyện. Kiếp trước, từ khi cậu rời khỏi liền không còn cơ hội để đến đây, cậu cũng không biết vận mệnh của bọn họ. Nhưng hôm nay đã có cơ hội, cậu hy vọng bọn họ sẽ không có chuyện gì. Chính là, cậu thật sự không biết làm sao để giải thích việc cậu biết trước chuyện trong tương lai, rối rắm nửa ngày, cậu rốt cục cũng chịu mở miệng nói: "Ba ba nói!" Toàn Hiểu Vũ yên lặng tạ lỗi với cha, tuy rằng cái cớ nghe hết sức vô lý này nhưng cậu thật sự không tìm ra lí do nào khác.

Lí Thuận Vĩ nghe vậy vô cùng sửng sốt, còn muốn hỏi thêm, nhưng trông thấy Toàn Hiểu Vũ mím môi, một bộ cự tuyệt mở lời, ngẫm lại tính tình của đứa nhỏ này, sợ là không thể hỏi ra cái gì. Đành phải tự mình não bổ rằng hảo hữu qua đời lo cho đứa nhỏ, báo mộng cho cậu đi. Hiểu Vũ là đứa nhỏ không biết nói dối, cũng không có thói hư tật xấu gì, nếu cậu thật sự cần tiền, mình đương nhiên sẽ tận lực.

Vì thế hắn suy nghĩ một chút, hỏi Toàn Hiểu Vũ: "Con muốn khi nào thì lấy được tiền?"

"Hôm nay?" Toàn Hiểu Vũ do dự nói, cậu biết cái này hơi khó xử, nhưng thời gian của cậu không còn nhiều.

Lí Thuận Vĩ hít ngược một hơi, mấy nghìn vạn gì gì đó..... Rồi sau đó lại cắn môi: "Được! Con ở nhà chờ, ta đi ra ngoài một chuyến!"

Toàn Hiểu Vũ lắc đầu: "Con còn có việc, buổi tối lại đến." Quả thật còn một đống vấn đề, cho dù có tiền, nên gom góp vật tư như thế nào, vật tư nên để ở đâu, những thứ này đều là vấn đề khó giải.

Nếu như còn biệt thự thì tốt rồi, chính là lúc này nếu trở về thế nào cũng sẽ bị tên kia bức bách, người kia giả bộ trước sau như một, sợ là đã biết trước sẽ không chiếm được chỗ tốt nào từ cậu. Chỉ có ba ngày, không nên vì hạng người này lãng phí thời gian.

Nghe nói, đời trước, lúc mạt thế bùng nổ, chàng trai cùng Gia Luân Hủ đúng là trốn trong tầng hầm của căn nhà, mới may mắn tránh thoát.

Toàn Hiểu Vũ có đôi khi cũng ác độc nghĩ, lúc trước nếu đóng kín cửa tầng hầm thì tốt rồi.

Lí Thuận Vĩ không có biện pháp với Toàn Hiểu Vũ, thấy cậu bỏ lại một bao đồ cổ liền khăng khăng đi, đành phải tạm thời nhét vào trong tay cậu nói: "Trước cầm, mật mã là sinh nhật của tiểu Nam."

Toàn Hiểu Vũ do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận lấy, sau đó khó có được dặn dò Lí Thuận Vĩ cũng bán hết những thứ của mình, đem đổi thành vật tư, không nên đi ra ngoài.

Bất luận trong lòng nghĩ như thế nào, đối với Toàn Hiểu Vũ, Lí Thuận Vĩ vẫn từng chuyện từng chuyện đáp ứng y.

Toàn Hiểu Vũ rời đi, Lí Nam ở phía sau hô: "Anh Hiểu Vũ, buổi tối anh nhớ đến sớm nha!"

Toàn Hiểu Vũ quay đầu, mỉm cười gật đầu.

Bàn Long Phương Bài:

HẾT CHƯƠNG 1

2. Chương 2: Dị Bảo

Lúc rời đi, lão thái thái dưới lầu đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, hình như là chỉ trích hàng xóm trộm đồ nhà họ. Một người trẻ tuổi ăn mặc hỗn tạp đá cánh cửa đi ra chửi ầm lên, nói bà ầm ĩ làm phiền hắn chơi điện tử, sau đó lão thái thái liền rụt trở về.

Toàn Hiểu Vũ lắc đầu, bác Lí rõ ràng ở ngoại thành còn có cái biệt thự, thế nhưng lại không chịu ở. Mạt thế đến, những người này không biết sẽ ra sao.

Toàn Hiểu Vũ đi đến ngân hàng, dùng tấm thẻ mà Lí Thuận Vĩ cho đem toàn bộ số tiền rút ra. Tìm một cái khách sạn để thuê phòng, lấy những thứ mang theo từ nhà ra, cậu suy nghĩ một chút, trước hết đi công viên nơi kiếp trước cậu đạt được dị năng.

Kiếp trước, cậu không mục đích đi tới đó, sau khi mạt thế bùng nổ, trong lòng run sợ vội vàng chạy đi, trải qua mạt thế ba năm, hiện tại nhớ lại, ký ức sớm đã có chút mờ nhạt. Cậu quyết định trước tìm được cái nơi đó, ba ngày sau lại trở về, hẳn là sẽ giống như kiếp trước, lại lần nữa đạt được dị năng đi.

Trong mạt thế, dị năng quá quan trọng, không chỉ là điều kiện tiên quyết để sinh tồn, ở hậu kỳ mạt thế, dị năng giả cùng người thường liền bị Thượng Đế phân cách làm hai chủng tộc mới, trong hai loại người cấp bậc rõ ràng khó có thể vượt quá giới hạn.

Dành thời gian để tìm, Toàn Hiểu Vũ đã tìm được cái băng ghế dài kiếp trước cậu từng ngồi, cậu lại quan sát xung quanh để xác nhận vị trí. Nơi này nằm ở góc hẻo lánh của công viên, không có người ở, phỏng chừng kiếp trước cả người thẩn thờ đi đến đây, hay cũng bởi vì trong này không có ai, thích hợp để tự hỏi đi. Xác định không có sai lầm, cậu ngồi trên băng ghế, thở ra một hơi dài, lo lắng bước tiếp theo nên làm gì.

Dưới tình huống có tiền, mua vật tư cũng không quá khó, nhưng gởi ở đâu là vấn đề lớn nhất. Cậu nghĩ nên thuê một kho hàng tồn vật tư, chờ khi mạt thế bùng nổ liền đến lấy, nhưng vài giây sau liền bác bỏ ý định đấy.

Toàn Hiểu Vũ đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì một con dao nhỏ sắc bén kề trên cổ cậu. Một thanh âm nặng nề mang theo chút khàn khàn ở phía sau cậu vang lên: "Đừng lộn xộn! Mau đưa tiền đây! Không được hô to, nếu không lập tức cắt cổ của mày!"

Lời này thật hung ác nhưng Toàn Hiểu Vũ vẫn nghe ra trọng giọng nói có chút kích động. Mạt thế ba năm, cái dạng người gì mà chưa từng gặp qua? Nghe giọng nói của người này, cũng không phải là kẻ cướp chuyên nghiệp a.

Toàn Hiểu Vũ liếc nhìn dao nhỏ lóe hàn quang trên cổ cậu cùng cánh tay tráng kiện của người đàn ông đang đè nặng bả vai liền từ bỏ ý nghĩ chống cự. Không có dị năng, chức năng của thân thể hiện tại cũng chưa trải qua rèn luyện của mạt thế…. Đem thời gian cùng máu lãng phí tại đây là chuyện không đáng giá.

Tay cậu đút vào túi quần bên trong là tiền mặt vừa rút không lâu trước đó.

"Mày làm gì!" Gã đàn ông phía sau khẩn trương hỏi, hai tay căng thẳng, lưỡi dao sắc bén cắt qua da của Toàn Hiểu Vũ.

Một cảm giác đau đớn truyền đến, có chất lỏng từ cổ chảy ra, Toàn Hiểu Vũ ngửi được mùi ngọt thản nhiên. Cậu nhíu đầu mày nói rằng: "Lấy tiền, mày không phải đòi tiền sao?"

Gã run sợ một chút, tựa hồ gã cũng không hề nghĩ đến đánh cướp lại thuận lợi đến như vậy. Nhưng gã cũng không thả lỏng thân thể đang căng cứng, lưỡi dao sắc bén vẫn áp chặt trên cổ của Toàn Hiểu Vũ, hai mắt của gã khẩn trương nhìn chằm chằm cái tay vói vào túi tiền của Toàn Hiểu Vũ.

Toàn Hiểu Vũ đem tiền trong túi toàn bộ móc ra, nhẹ nhàng nói với hắn: "Đây là tất cả, cầm đi. Tránh ra." Thanh âm của cậu bình tĩnh mà lạnh lùng.

Hai tay gã rốt cục có chút buông lỏng, gã hình như tạm dừng một chút, sau đó mới nhanh tay lấy đi một chồng tiền mặt. Sau khi lấy được số tiền, con dao sắc bén kia cuối cùng cũng rời khỏi cái cổ của Toàn Hiểu Vũ. Gã rời đi, cúi đầu nhìn Toàn Hiểu Vũ phía sau nói một câu: "Thực xin lỗi".

Nghe được câu nói, Toàn Hiểu Vũ có chút ngạc nhiên quay đầu lại, sau đó thấy rõ gương mặt của gã, là một người đàn ông trung niên diện mạo vô cùng bình thường, tứ chi tráng kiện hữu lực, tóc ngắn rối tung

cùng quần áo giá rẻ khiến gã có chút lôi thôi. Trong mắt gã cũng không hề hung ác, thời điểm nhìn Toàn Hiểu Vũ còn có chút áy náy.

Bốn mắt nhìn nhau, người đàn ông trung niên lại kích động, gã vội lấy tay che lại khuôn mặt mình, dành đường mà chạy.

Có lẽ gã thật sự cần tiền đi, Toàn Hiểu Vũ bình tĩnh xoay người, giống như vừa rồi không có chuyện gì phát sinh qua vậy. Chỉ là cần cổ truyền đến một hồi đau nhói, miệng vết thương chảy máu không ngừng.

Toàn Hiểu Vũ cảm thấy có chút kỳ quái, mạt thế ba năm, cậu đối với vết thương cùng máu tanh phi thường quen thuộc, loại bị thương ngoài da này, cũng không có thương đến tầng da thật, không nên chảy nhiều máu như vậy a.

Đáng tiếc hiện tai Toàn Hiểu Vũ không có gương soi, nếu không cậu sẽ trông thấy một màn quỷ dị 'miệng vết thương ở cổ không ngừng chảy máu, mà máu lại từ cổ lại cuồn cuộn không dứt ngấm vào ngọc bài.' Miếng phỉ thúy Đế vương lục bị máu tươi bao vây cùng ngấm vào có vẻ dị thường yêu diễm. Sau một khắc, nó phát ra chút quang mang.

Toàn Hiểu Vũ chỉ cảm thấy cái cổ như bị giam cầm vậy, một loại đau đớn như bị phỏng truyền đến toàn thân, cậu lau cổ một phen, một tay đầy máu tươi. Còn chưa kịp khiếp sợ, không hề dự báo, Toàn Hiểu Vũ ngất đi, ngã xuống trên băng ghế công viên.

Một màn này ở kiếp trước tựa hồ tái diễn, chỉ là thời gian sớm hơn ba ngày.

Ý thức của Toàn Hiểu Vũ cũng không bởi vì thân thể hôn mê mà ngủ say, trong lúc mơ mơ hồ hồ, cậu đi vào một cái không gian thuần trắng. Xung quanh là một mảng sương mù dày đặc, cái gì cũng không thấy rõ.

Đây là tầng sâu nhất của ý thức sao? Toàn Hiểu Vũ nghi hoặc nghĩ.

"Trần tiên động phủ phong ấn giải trừ, có nhận chủ hay không?" Một thanh âm lạnh như băng không phân biệt được là nam hay nữ máy móc vang lên.(Trần đây không phải họ trần mà là cõi trần, trần gian….)

Xung quanh vẫn là một mảng trắng xóa, Toàn Hiểu Vũ thử thăm dò hỏi: "Ai?"

Không có ai đáp lại, thanh âm băng lãnh lại lặp lại lời nói vừa rồi: "Trần tiên động phủ phong ấn giải trừ, có nhận chủ hay không?"

Toàn Hiểu Vũ không dám tuỳ tiện trả lời, thăm dò xung quanh. Thế nhưng vô luận đi tới đâu, đều là một mảng sương trắng, cái gì cũng không thấy rõ, tựa hồ như không có điểm cuối.

Dường như bởi vì Toàn Hiểu Vũ trầm mặc, thời điểm thanh âm băng lãnh lại vang lên, nội dung lại biến thành: "Trần tiên động phủ phong ấn giải trừ, có nhận chủ hay không? Nhận chủ thì tế huyết trở thành động phủ tân chủ, không nhận chủ thì gạt bỏ người tế huyết."

Gạt bỏ? Nói như thế, tuy rằng đây là một sự lựa chọn, nhưng kỳ thật chỉ có một đáp án? Vậy ngươi còn hỏi cái gì!

"Một lần sau cùng, trần tiên động phủ phong ấn giải trừ, có nhận chủ hay không?" Thanh âm băng lãnh mang theo chút cảnh cáo.

"Nhận chủ!" Thanh âm Toàn Hiểu Vũ so với nó còn lạnh hơn, thử nghĩ ai có thể mạc danh kỳ diệu bị ép nhận cái gì chủ, đều cảm thấy phi thường mất hứng.

"Người tế huyết đã nhận chủ, trần tiên động phủ mở ra." Theo thanh âm hạ xuống, sương mù trước mắt Toàn Hiểu Vũ cũng bắt đầu tán đi.

Màu xanh biếc từ lòng bàn chân lan ra, là bãi cỏ mềm mại, dần dần, hoa cỏ cây cối xa xa cũng bắt đầu rõ ràng. Đại khái qua năm phút đồng hồ, tất cả sương mù toàn bộ tán đi, Toàn Hiểu Vũ cuối cùng cũng có thể thấy rõ toàn cảnh xung quanh.

Lúc này cậu đang đứng ở bên trong một sơn cốc, cách đó không xa, có một dòng suối nhỏ róc rách chảy qua, núi bao bọc bốn phương, xa xa mơ hồ có tiếng chim hót truyền đến, xuyên qua dòng suối nhỏ, còn lại là một loạt rừng cây được sắp xếp chỉnh tề.

Toàn Hiểu Vũ xoay người, ở phía sau cậu có một căn nhà gỗ đơn sơ, bên ngoài căn nhà chính là một tiểu viện tử, trong viện có một thân cây, một cái giếng cùng một chút hoa nhỏ và cây cỏ không biết tên.

Toàn Hiểu Vũ nghĩ nghĩ, chậm rãi đi vào nhà gỗ nhỏ, trong phòng vô cùng đơn sơ, không có dấu vết của sinh hoạt, chỉ có một mộc đầu tháp tử* cùng một thứ miễn cưỡng xem như là cái bàn tự chế. Gian phòng rất nhỏ, liếc mắt một cái là thấy hết. Cậu đưa tay sờ sờ cái bàn, nơi này tuy rằng không có bóng người, nhưng không hề có một hạt bụi. Tất cả đồ vật, bao gồm nhà gỗ, đơn sơ nhưng không cũ nát.

"Này! Ngươi ở đâu?" Toàn Hiểu Vũ đi trở về sân nhỏ, hướng xung quanh hô một tiếng. Cậu nỗ lực kêu to chủ nhân của thanh âm băng lãnh khi nãy. Đáng tiếc, căn bản không có người đáp lại.

Toàn Hiểu Vũ lại thăm dò xung quanh, nơi này thoạt nhìn giống như một chốn đào nguyên độc lập, ưu mỹ sạch sẽ lại không có bóng người.

Toàn Hiểu Vũ mấy lần mưu tính tìm nơi phát ra thanh âm kia, thế nhưng không có một chút manh mối, cũng không có ai đáp lời.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn trên bầu trời, không trời xanh mây trắng cũng không có trăng sao, bầu trời tựa

như lúc ban đầu cậu nhìn thấy vậy một mảng sương mù dày đặc, trắng xoá, nhưng lại phát ra tia sáng ấm áp ôn hòa, làm cho xung quanh dào dạt ấm áp.

Đứng ở trong không gian này, thân thể cảm thấy rất thích ý, giống như là không gian hoàn mỹ do bàn tay Thượng Đế tạo ra vậy. Toàn Hiểu Vũ bất đắc dĩ ngồi xuống trên mặt đất, cậu không biết đây là đâu, cũng không biết trên người mình đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Kiếp trước cũng không có phát sinh chuyện như vậy, cũng không có nghe nói qua loại chuyện như vậy. Tuy rằng, cậu ngay từ đầu hoài nghi nơi này có thể là một cái không gian, kiếp trước cậu cũng gặp qua dị năng giả hệ không gian, nhưng không có một ai lại có không gian như vậy.

Dị năng giả hệ không gian cũng không thể để bất cứ vật sống nào, bởi vậy chưa từng có người nào tận mắt thấy qua không gian của họ, chỉ là nghe bọn họ miêu tả, không gian của họ là một mảnh màu xám, chỉ có thể thông qua ý thức cảm nhận độ lớn nhỏ của không gian, có thể trữ vật, nhưng kích cỡ lại dựa vào năng lực của dị năng giả, năng lực khác biệt sẽ có kích cỡ khác nhau. Hơn nữa, dị năng giả hệ không gian phi thường hi hữu, giữa mạt thế, bọn họ luôn là đối tượng bị các thế lực lớn tranh đoạt.

Cho nên kiếp trước lúc Ôn Đồng tay trói gà không chặt rơi vào nguy hiểm, mọi người đều liều mạng đi cứu viện, đó là lí do vì sao Gia Luân Hủ lại lựa chọn dùng sức đẩy Toàn Hiểu Vũ vào đàn tang thi mà cũng vì thế nên cho dù có nhiều người tận mắt trông thấy hành động của Gia Luân Hủ đều lựa chọn cam chịu.

Toàn Hiểu Vũ lắc lắc đầu, đem hồi ức không vui của mình vứt đi.

Dù sao từ trước đến bây giờ cậu cũng chưa từng nghe ai nói qua không gian nào lại có nước còn có tranh hoa điểu ngư trùng. Như thế, nơi này đến tột cùng là nơi nào? Nhận chủ kia lại là cái quỷ gì? Chủ nhân của thanh âm kia ở đâu? Cậu làm sao để rời khỏi nơi này? Nếu không thể rời khỏi, cậu nên làm gì bây giờ?

Nghĩ đến đây, ý niệm phải rời khỏi trong đầu cậu trở nên vô cùng mãnh liệt.

HẾT CHƯƠNG 2.

3. Chương 3: Nhận Chủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một trận hoảng hốt, Toàn Hiểu Vũ phát hiện mình đang ngồi trên ghế công viên vừa rồi, di động trong túi tiền "Ô ô" không ngừng vang lên.

Cậu còn chưa kịp lấy lại tinh thần, chỉ theo quán tính tiếp điện thoại, trong ống nghe truyền đến thanh âm của Lí Thuận Vĩ.

"Hiểu Vũ, con ở đâu? Hôm nay vận khí thật tốt, gặp phải một đại phú hào đang tìm chút đồ cổ bài trí cho nhà mới, mấy thứ của con thuận lợi bán được. Con chút nữa đến nhà, bác sẽ nói tỉ mỉ cho con nghe."

Mãi đến lúc này, Toàn Hiểu Vũ mới một lần nữa có cảm giác chân thật, vừa rồi cứ như đang nằm mơ vậy.

"Hiểu Vũ? Hiểu Vũ? Con sao vậy?" Trong ống nghe lần nữa truyền đến tiếng la của Lí Thuận Vĩ.

Toàn Hiểu Vũ nhanh chóng đáp lời: "Bác Lí, con đây. Con….." Cậu do dự một chút rồi mới nói: "Chuyện của con còn chưa xong, bác có thể giúp con đem tiền đổi thành vật tư hay không? Đồ ăn, thức uống, đồ dùng hằng ngày." Tuy rằng cậu rất muốn mua vũ khí, nhưng cậu biết, tại cái quốc gia ngay cả cầm đao cũng nghiêm khắc kiểm soát, người thường muốn có vũ khí là chuyện không có khả năng.

"Hiểu Vũ……." Lí Thuận Vĩ muốn nói lại thôi, đứa nhỏ này đến tột cùng có biết khái niệm dùng mấy ngàn vạn mua vật tư là cái gì hay không? Chỉ sợ cậu thật sự là không biết đi, Lí Thuận Vĩ thở dài một hơi, nói: "Như vậy đi, Hiểu Vũ, con nhớ biệt thự của bác ở vùng ngoại ô không?"

Toàn Hiểu Vũ "Vâng" một tiếng.

"Bác giúp con đem vật tư để ở trong biệt thự, con làm xong mọi chuyện đến chỗ bác lấy chìa khoá cùng với số tiền còn lại."

"Được, cảm ơn bác." Toàn Hiểu Vũ cúp điện thoại, cậu đối với sự an bài của bác Lí không hề có dị nghị. Cậu quả thật đối với giá trị của mấy món đồ cổ cùng tiền bạc không có quá nhiều quan tâm, cậu cũng hiểu được trong khoảng thời gian ngắn sẽ rất khó để mua vật tư cùng gửi đi, huống chi mạt thế sau này, lượng vật tư khổng lồ như vậy làm thế nào để tránh cho những kẻ khác ngấp nghé?

Biệt thự của Lí Thuận Vĩ nằm trong khu biệt thự xa hoa ở vùng ngoại ô, mỗi một biệt thự đều có tính độc lập rất mạnh, người cũng ít, hơn nữa an ninh rất nghiêm ngặt. Biệt thư có không gian rất lớn, còn có tầng hầm, bởi vì Lí Thuận Vĩ thường dùng nó để giữ một ít đồ cổ quý giá, nhà được thiết kế vô cùng kiên cố. Cho nên, nơi đó phi thường thích hợp để vượt qua thời điểm sơ kỳ mạt thế hỗn loạn.

Toàn Hiểu Vũ không giỏi biểu đạt, cho nên ở trong lòng hạ quyết tâm, chỉ cần trước khi mạt thế đến, mình đem cha con Lí Thuận Vĩ cùng nhau đến biệt thự, chờ vượt qua sơ kỳ mạt thế rồi tính tiếp. Chỉ cần Lí Thuận Vĩ mua vật tư chất đầy tầng hầm, ba người liền có thể an toàn vượt qua một đoạn thời gian rất lâu.

Ở trong lòng đem những chuyện trong tương lai tính toán tốt, Toàn Hiểu Vũ mới thở dài một hơi. Đầu óc bỗng nhiên trở nên mê man, cậu lúc này mới nhớ tới mình từng gặp phải tên cướp ở đây, còn chảy rất nhiều máu. Máu? Toàn Hiểu Vũ đưa tay sờ soạng cái cổ một chút, làn da bóng loáng nhẵn nhụi, không có dấu vết từng bị thương, càng đừng nói đến máu.

Đầu óc càng ngày càng mê man, Toàn Hiểu Vũ thậm chí cảm thấy như mình sắp ngất xỉu lần nữa vậy. Cậu nhanh chóng đứng dậy, nghiêng ngả lảo đảo mà chạy ra ngoài công viên.

Thuận lợi đón xe, cuối cùng trước khi trở lại khách sạn cũng không có té xỉu.

Đóng cửa phòng lại, khóa kỹ, Toàn Hiểu Vũ cường chống tiêu sái đến phòng tắm, cậu đứng ở trước gương, cởi cái áo đang che mất phần cổ,

Quả nhiên, trên cổ không có vết cắt, nhưng lại nhiều thêm một cái hình xăm Bàn Long*, hình xăm này có chút quen mắt. Toàn Hiểu Vũ mơ mơ hồ hồ suy nghĩ thật lâu, mới nhớ ra, đây không phải là bàn long được điêu khắc trên phương bài phỉ thúy sao? Đúng rồi, phỉ thúy, Toàn Hiểu Vũ lại dùng sức lôi kéo quần áo, không thấy! Phỉ thúy trên cổ không thấy!

Cả ngày hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện rất kỳ lạ, Toàn Hiểu Vũ suy nghĩ, rốt cuộc không theo kịp đường não, "Ba" một tiếng, cậu ngã xuống trong phòng tắm, lần thứ hai mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, Toàn Hiểu Vũ cảm thấy toàn thân đau nhức, giữa mơ hồ, cậu lại nghe được thanh âm băng lãnh kia: "Nhận chủ hoàn tất, vì tân chủ tẩy tủy." Sau đó chính là cơn đau tê tâm liệt phế, xương cốt toàn thân giống như bị người dùng một cây gậy đập vỡ toàn bộ, làm người ta đau đến không còn hơi sức để phát ra bất kì thanh âm nào.

Cho dù là Toàn Hiểu Vũ bình thường không có biểu cảm gì cũng nhịn không được ở dưới đáy lòng mắng chửi, tới địa ngục nhận chủ đi! Tới địa ngục tẩy tủy đi! Có bản lĩnh thì ngươi ra đây! Ta cam đoan không đập nát đầu của ngươi!

Nếu lúc này trong phòng tắm có người hẳn sẽ nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ, một người thanh niên trẻ tuổi ngã trên sàn nhà tắm thoáng co giật, thế nhưng toàn thân lại phát ra ánh sáng màu xanh biếc, hào

quang từ từ khuếch đại, cuối cùng bao bọc cậu, cả người biến mất.

Đau đớn không biết giằng co bao lâu, đau đến chết lặng, đau đến không thể cảm nhận được "đau" nữa, đau đến mức ý thức và cơ thể như đang tách ra vậy.

Đợi cho cậu mở mắt ra, thời điểm thân thể cuối cùng năng động như viên đạn, cậu phát hiện, mình đang nằm trên bãi cỏ của cái gọi là "Trần Tiên động phủ", vị trí giống như lần trước khi cậu rời khỏi nơi này.

Cậu ngồi dậy, nhưng phát hiện toàn thân mình như chìm trong bùn lầy nặng nề, mồ hôi tiết ra là màu đen làm ướt cả quần áo, dơ như bùn dính trên người vậy. Toàn Hiểu Vũ nhất thời cảm thấy mình thật buồn nôn, cậu có chút khiết phích, cho dù kiếp trước giãy giụa trong mạt thế cũng chưa từng bẩn thành như vậy.

Cậu nhớ bên ngoài sân có một dòng suối nhỏ, vội vàng chạy ra ngoài. Xuất phát từ sự cẩn thận mà mạt thế đã rèn luyện ra, Toàn Hiểu Vũ theo bản năng đưa tay thử nước một chút, phát hiện ra đây là nước bình thường, hơn nữa dòng suối trong veo thấy đáy thoạt nhìn không có nguy hiểm gì, cậu lúc này mới cởi bỏ quần áo nhảy vào.

Thật tốt là đang ở mùa xuân, quần áo cậu mặc không nhiều, nếu là mùa đông, cậu phỏng chừng có thể buồn nôn đến chết mất.

Bất quá, những vết bẩn này thoạt nhìn đáng sợ, thế nhưng không khó tẩy rửa, xuống nước một phát, làn da lập tức sạch sẽ. Toàn Hiểu Vũ cảm thấy có cái gì đó không đúng, cho đến khi đem mình triệt để chà xát toàn thân một lần, mới trợn mắt há hốc mồm mà phát hiện làn da của mình trở nên nhẵn nhụi trắng noãn, bóng loáng như đang lóe sáng, ở dưới dòng suối càng thêm trong suốt long lanh.

Nhìn ảnh ngược trong nước, Toàn Hiểu Vũ lại nhịn không được mắng một câu thô tục, những câu thô tục mà cậu mắng trong ngày hôm nay so với kiếp trước còn nhiều hơn.

Thiếu niên trong ảnh ngược kia tuấn tú như chỉ mới mười mấy tuổi là ai a?

Thân là một nam nhân hai mươi bốn tuổi, đột nhiên biến thành bộ dáng thiếu niên nhược kê, mặc cho ai cũng không tiếp thu được!

Toàn Hiểu Vũ gần như phát điên, ngũ quan vẫn là của mình, bộ dáng cũng giống như bộ dáng của mình, thân cao cũng không có biến lùn, chỉ là thoạt nhìn giống như thiếu niên mười mấy tuổi!

Thế nhưng, cho dù là thời điểm Toàn Hiểu Vũ hơn mười tuổi cũng không thể thanh tú đến như vậy!

Cậu nhất thời cảm thấy như thế giới quan bị sụp đổ. "Nhận chủ" chết tiệt! Có bản lĩnh ngươi ra đây!

Toàn Hiểu Vũ cả đời chưa từng mất bình tĩnh đến như vậy, thời điểm bị đuổi ra khỏi nhà cũng không, phát hiện Gia Luân Hủ cùng Ôn Đồng thông đồng cũng không, thậm chí mạt thế đến cũng không mất bình tĩnh như bây giờ. Loại cảm giác không hiểu không biết cùng không thể khống chế, làm cho cậu rất phẫn nộ nhưng lại pha lẫn chút sợ hãi.

Rời khỏi! Rời khỏi nơi này! Toàn Hiểu Vũ chán ghét nghĩ.

Giây tiếp theo, thân thể cậu xuất hiện trong phòng tắm khách sạn. Trần truồng lõa thể, tấm gương trong phòng tắm chiếu rọi thân thể cùng khuôn mặt cậu càng thêm rõ ràng.

Đứng trước gương phát ngốc nửa ngày, Toàn Hiểu Vũ thở hơi dài, tiếp nhận sự thật. Cậu có thể trọng sinh về ba năm trước, còn có chuyện gì là không có khả năng xảy ra chứ?

Cậu trở lại phòng ngủ, từ trong hành lý mình mang theo lấy ra bộ quần áo mới để thay, chỉnh đốn một chút, tính toán hôm nay đến ở nhà của Lí Thuận Vĩ. Sau đó ngày mai đem hai cha con cùng đến biệt thự.

Lúc chuẩn bị đi, Toàn Hiểu Vũ nhìn thoáng qua di động, phát hiện di động không có điện. Lúc này, khách sạn, ngoài cửa sổ đều là một mảnh yên lặng quỷ dị.

Toàn Hiểu Vũ lập tức cảnh giác, cậu nhanh chóng sạc di động, bật di động lên. Ba mươi mấy cuộc gọi nhỡ, còn có vài tin nhắn chưa đọc.

Quan trọng nhất chính là thời gian hiện trên điện thoại 06/01/2017!

06/01! Hai ngày sau mạt thế đến!

Toàn Hiểu Vũ đi đến bên cửa sổ, xốc một góc màn lên, trong không trung một mảnh tối tăm, mặt đất giống như thoáng cái mất đi sinh cơ, chỉ còn một màu tro xám xịt.

Thành phố giống như bị sương mù bao phủ, trên đường cái yên tĩnh mà quỷ dị, cách đó không xa, có vài thân người quái dị mà thong thả đi tới đi lui.

Toàn Hiểu Vũ biết thứ nhân loại biến dị đó — tang thi! Cảnh tượng ngoài cửa sổ, nghiễm nhiên là cảnh tượng của sơ kỳ mạt thế, đối với việc này, Toàn Hiểu Vũ hết sức quen thuộc.

Nói cách khác, ngày đầu tiên ở công viên sau khi bị ép "nhận chủ" chết tiệt kia đã qua hết năm ngày! Trong thời gian cậu mất đi ý thức, mạt thế đã đến!

Ngón tay của Toàn Hiểu Vũ nhấp vào tin nhắn chưa đọc kia. Vài cái trước đều là Lí Thuận Vĩ hỏi cậu ở đâu, sau là lo lắng thúc giục cậu về nhà, cuối cùng nội dung biến thành nhắn nhủ.

Trong tin nhắn Lí Thuận Vĩ nói hắn đã mua rất nhiều vật tư sinh hoạt để ở trong tầng hầm của biệt thự, bởi vì liên hệ không được Toàn Hiểu Vũ, cho nên hắn chỉ có thể dựa theo ý mình mà tùy ý mua, cái chìa khóa thì Toàn Hiểu Vũ về nhà lấy.

Sau đó, nội dung tin nhắn trở nên khẩn cấp, Lí Thuận Vĩ tựa hồ ý thức được sự việc có chút không đúng, hắn bảo Toàn Hiểu Vũ nhanh chóng đến biệt thự, nếu có thể, đến nhà hắn mang Lí Nam đi, nếu không có cơ hội, liền đến thẳng biệt thự, biệt thự có một cái hệ thống khẩn cấp có thể dựa vào vân tay cùng mật khẩu để mở ra, trong tin nhắn hắn tỉ mỉ giải thích cách mở mật mã là tổ hợp ngày sinh nhật của Toàn phụ và Lí Thuận Vĩ, mà vân tay chính là của Toàn Hiểu Vũ.

Nói cách khác, lúc xây ngôi biệt thự này, Lí Thuận Vĩ đã đem hai cha con cậu nhét vào hàng ngũ "chủ nhân". Thời điểm tin nhắn cuối cùng này gửi đi là buổi tối năm giờ ngày 04/01/2017, là lúc mạt thế bùng nổ. Toàn Hiểu Vũ cầm di động, ý đồ kết nối với điện thoại của Lí Thuận Vĩ, quả nhiên không gọi được.

Kiếp trước, khi sơ kỳ mạt thế bắt đầu, tất cả tin tức, đều đồng thời bị chặt đứt. Giống như tư trường bị quấy nhiễu, hết thảy mọi thông tin đều xuất hiện hỗn loạn, mạng lưới thông tin mà nhân loại hao phí mấy mươi năm để tạo ra liền biến thành thứ rác rưởi.

Lúc này còn có thể có điện, nước nhưng về sau cũng sẽ lần lượt bị cắt đứt.

Tình thế phát triển vượt khỏi mong muốn của Toàn Hiểu Vũ, hết thảy kế hoạch cùng tâm huyết liền trở thành phế thải. Trước mắt chuyện quan trọng nhất, chính là đến nhà của Lí Thuận Vĩ, sau đó đem hai người an toàn đến biệt thự, sau đó ba người họ cùng nhau vượt qua sơ kỳ mạt thế hỗn loạn.

Toàn Hiểu Vũ thử vận dụng dị năng, quả nhiên, không có trải nghiệm của kiếp trước, thậm chí bởi vì cái thứ không gian gì đó mà bỏ lỡ thời điểm mạt thế bùng nổ, cậu cũng vì vậy mà không có hỏa hệ dị năng.

Mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát, Toàn Hiểu Vũ bình tĩnh, cậu thậm chí tỏ vẻ tiếc nuối, ở trong phòng tìm kiếm.

Trong phòng khách sạn không có cái gì tốt, cậu chỉ có thể dùng vũ lực mà hủy đi một cái ống dẫn nước trong phòng tắm, ngựa chết chữa thành ngựa sống.

May mắn, sơ kỳ mạt thế tang thi đều rất yếu, phản ứng chậm chạp, tốc độ cũng chậm, đối với tên lão luyện như cậu mà nói, rất dễ để đối phó.

Chuẩn bị xong xuôi, Toàn Hiểu Vũ hít sâu một hơi, mở cửa phòng khách sạn.

*Hình xăm Bàn Long:

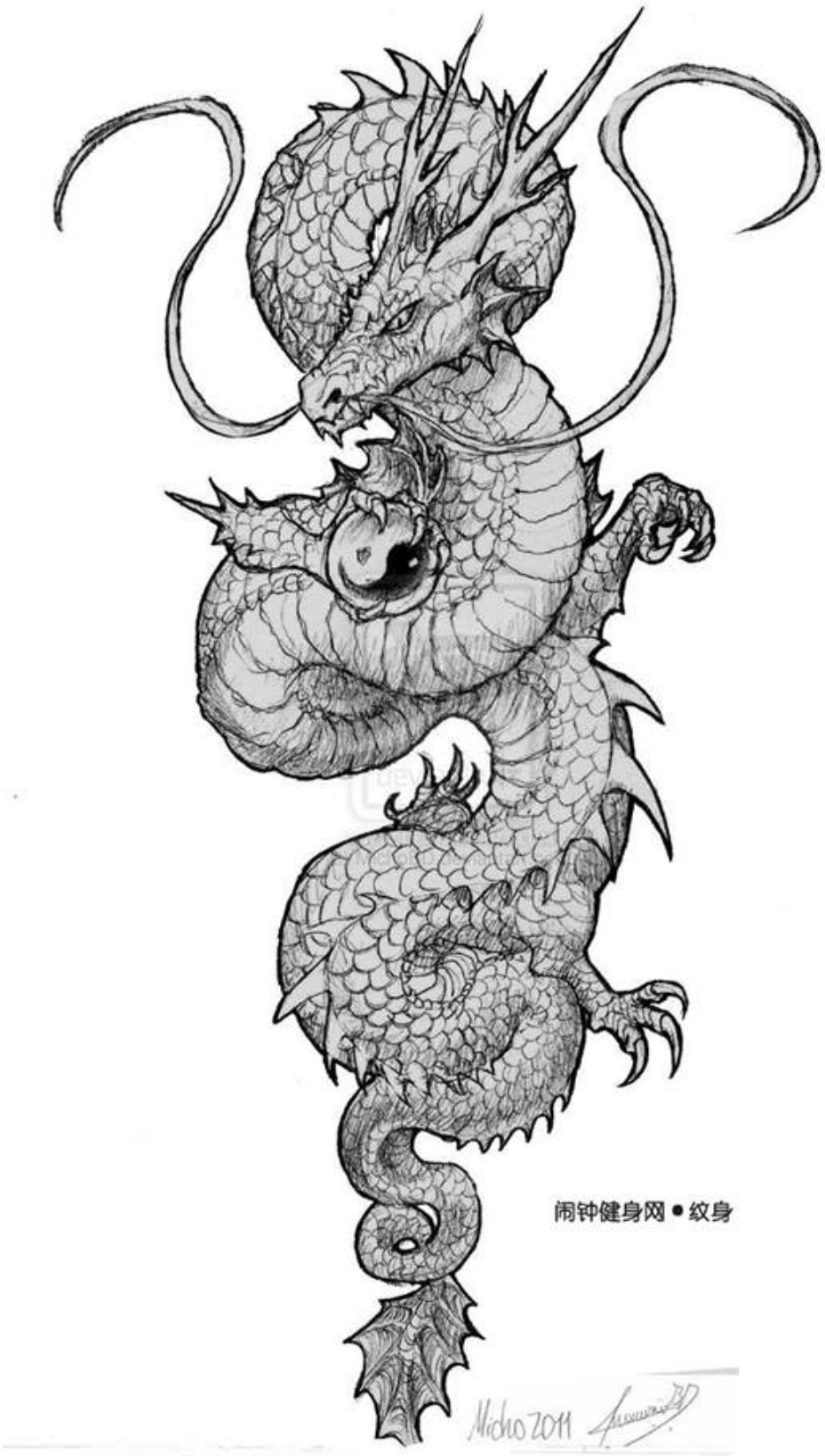
闹钟健身网●纹身
Micho 2011

4. Chương 4: Khách Sạn

Cửa phòng vừa mở ra, chóp mũi liền ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt. Trong hành lang vô cùng im lặng, từng cánh cửa phòng đều đóng chặt, nhưng trên mặt đất đều là một vài thứ tạp nham gì đó, có quần áo, dụng cụ làm vệ sinh. Màu đỏ trên thảm mơ hồ có thể nhìn ra là vết máu, còn có dấu vết máu do bị tha kéo.

Phòng của Toàn Hiểu Vũ nằm ở góc hành lang, quẹo phải đi qua hai gian phòng chính là thang máy. Cậu cẩn thận đưa đầu ra muốn nhìn tình hình phía sau chỗ rẽ.

Ai ngờ, vừa lộ đầu ra, liền có một cái vật thể bay tới. Dây thần kinh phản ứng do ba năm mạt thế huấn luyện ra cùng với cơ thể đột nhiên trở nên dị thường linh hoạt, khiến Toàn Hiểu Vũ trước vung ống nước trong tay.

"Ba" một tiếng, vật thế bay tới phát ra thanh âm như dưa hấu vỡ vụng vậy, sau đó rơi mạnh xuống đất.

Đây là một tang thi mặc quần áo nhân viên khách sạn, hình như là nhân viên công tác trong khách sạn, có thể thời điểm mạt thế bùng nổ đang ở đây quét dọn phòng sau đó thì biến dị. Những vết máu trên mặt đất, đại khái là do nó tạo ra đi.

Bất quá, khiến Toàn Hiểu Vũ ngạc nhiên nhất là sức lực mình vừa bộc phát ra, một lần vung ống nước lại có thể trong nháy mắt đánh vỡ đầu tang thi, cho dù là kiếp trước, cậu cũng không có khả năng như vậy. Chẳng lẽ này là do dị năng thay đổi, từ hệ tự nhiên sang hệ lực lượng?

Bất kể như thế nào chuyện này tóm lại cũng không phải chuyện xấu.

Làm tốt công tác tư tưởng một phen, tại chỗ rẽ lại bay tới một con tang thi, là một nữ nhân mặc áo màu đỏ rực, một tay cùng nửa khuôn mặt đã bị thối rửa, bụng còn có cái lổ hổng to, nhưng vẫn kéo lê thân thể chạy về phía Toàn Hiểu Vũ. Toàn Hiểu Vũ vẫn làm theo cách cũ, một gậy đem nó giải quyết, đi đến trước thang máy, thang máy đã ngưng vận hành, đèn lóe lên liên tục. Toàn Hiểu Vũ đành phải buông tha ý tưởng dùng thang máy rời khỏi khách sạn, đổi sang dùng thang bộ đi xuống, may mắn là cậu ở tầng năm muốn rời đi cũng không khó khăn.

"Chờ một chút, xin đợi một chút."

Đột nhiên có tiếng động vang lên dọa Toàn Hiểu Vũ nhảy dựng, cậu nắm chặt ống nước, bày ra tư thế phòng ngự.

Cánh cửa gian phòng bên phải mở ra, một cô gái run rẩy nhô đầu nói: "Cậu..... cậu có thể mang chúng tôi cùng nhau đi không? Bên ngoài đều là đám quái vậy, tôi..... Chúng tôi trốn ở trong phòng hai ngày chưa có ăn gì cả."

Trên gương mặt xinh đẹp của cô gái tràn đầy sợ hãi cùng van xin, ngày hôm qua, bầu trời xảy ra dị tượng,

lúc ban đầu cô còn hưng trí bừng bừng mà lôi kéo bạn trai mở cửa sổ để quan sát, sau đó càng lúc càng không đúng, trên đường có người bắt đầu ngã xuống, người đang lái xe rơi vào hôn mê, xe hơi va chạm vào nhau, tạo thành một chuỗi tai nạn.

Tiếp đó lan tràn ra, có mấy chiếc xe thậm chí phát nổ, trong nhất thời trên đường khói đặc cuồn cuộn. Bạn trai cùng cô đồng loạt trợn mắt há hốc mồm mà nhìn ra bên ngoài nhưng không hiểu sao bạn trai cô lại bất thình lình té xỉu, cô sợ tới mức không biết làm sao, đành phải đóng cửa sổ lại, dìu bạn trai lên giường.

Cô nỗ lực báo cảnh sát, cũng nỗ lực gọi cấp cứu, nhưng di động hoàn toàn mất đi tín hiệu, gọi thế nào cũng không thông, ngay cả điện thoại ở đại sảnh khách sạn cũng không được.

Cô muốn rời khỏi phòng đi tìm người cầu cứu, thế nhưng trong hành lang lại truyền đến tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm, xuyên qua mắt mèo, cô trông thấy nhân viên vệ sinh của khách sạn đang kéo một nữ nhân mặc áo hồng đem nàng ta đẩy ngã trên mặt đất, sau đó…. Xé rách bụng của nàng! Tay của nữ nhân đã sớm không còn, trên mặt đất còn có vết máu thật dài do bị kéo lê, nữ nhân phát ra tiếng kêu chói tai mà thảm thiết vô cùng, ánh mắt tuyệt vọng bất lực, nhìn gian phòng của cô. Có lẽ, nàng ta cũng hy vọng có ai đó đi ra ngoài cứu nàng đi.

Cô triệt để sợ hãi, cô khóa chặt cửa phòng, cũng không dám mở ra nữa, canh giữ bên cạnh bạn trai đang mê man, vô tri vô giác qua hai ngày.

Trong thời gian này, cô cũng nhìn xuyên qua mắt mèo trông thấy có người có ý định ngồi thang máy để rời khỏi khách sạn, nhưng đều bị nhân viên vệ sinh kia tập kích. Đáng sợ nhất chính là, nàng nhìn thấy, nữ nhân bị xé rách bụng kia, cũng run rẩy từ trên mặt đất bò dậy, gia nhập vào hàng ngũ của kẻ tập kích.

Cô không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cùng bạn trai đi du lịch, vì cái gì hành trình vốn vui vẻ khoái trá lại biến thành địa ngục khủng bố? Cô muốn về nhà, nhớ cha mẹ, nhưng lại không có cách nào để về.

Cho đến khi, hành lang vốn yên tĩnh một ngày, lại lần nữa truyền đến chút tiếng động. Cô cố lấy dũng khí đem mắt dán trên mắt mèo, không biết lúc này đây sẽ lại chết thêm người nào nữa, cô chết lặng nghĩ. Sau đó cô lại nhìn thấy một màn khiến cô khiếp sợ, một thiếu niên tuấn mỹ cầm một cái ống nước, một gậy đập xuống như đập chuột vậy, đem hai quái vật đáng sợ kia đánh nát, thời gian không vượt quá mười giây.

Nội tâm vốn tuyệt vọng rốt cục cũng dấy lên chút hy vọng, cô cố lấy dũng khí, mở cửa phòng cầu cứu thiếu niên.

Toàn Hiểu Vũ cũng không biết mình bị nhìn lầm thành thiếu niên, cậu nhìn khuôn mặt cầu xin của cô gái, do dự một chút, lập tức gật gật đầu. Mạt thế vừa bắt đầu, phần lớn phẩm tính của mỗi người đều còn, không giống như hậu kỳ mạt thế, hơn nữa tiện tay mang theo một người chạy trốn cũng không phải là chuyện quá khó, cho nên cậu cũng không có từ chối.

"Đi theo tôi, không được chạy loạn, tôi chỉ mang theo cô, những thứ khác không cam đoan." Toàn Hiểu Vũ mặt không biểu tình nói.

Cô gái gật đầu, sau đó ấp úng nói: "Bạn trai của tôi, anh ấy hôn mê……Tôi…..Tôi không thể bỏ lại anh ấy." Cô vì khẩn trương mà cắn chặt môi dưới, vô cùng sợ hãi Toàn Hiểu Vũ sẽ từ chối cô.

Hôn mê? Toàn Hiểu Vũ nhíu nhíu đầu mày, mang theo một nam nhân hôn mê cùng mang theo một cô gái có khả năng chạy là hai khái niệm khác nhau.

"Van cầu cậu, tôi không thể bỏ lại anh ấy, van cầu cậu, van cầu cậu!" Cô gái khổ sở van xin.

Toàn Hiểu Vũ thở dài, không nói gì đi vào phòng của cô gái. Thôi, cứu một dị năng giả, xem như là có nhiều thêm chút hy vọng cho nhân loại đi! Đúng vậy, dị năng giả. Bạn trai của cô gái hôn mê, về sau tỉnh lại sẽ có được dị năng.

Mạt thế bùng nổ là lúc một phần ba dân số hôn mê, trong đó có người sẽ biến thành quái vật, có người sẽ trở thành dị năng giả. Mà những người đó có đôi khi đang ở trạng thái hôn mê nhưng bất hạnh bị tang thi tập kích hoặc bị ăn tươi, lúc đó sẽ biến thành tang thi có dị năng, bọn họ chính là tổ tiên của tang thi cấp hai.

Cô gái hết sức thông minh, cô biết, Toàn Hiểu Vũ đây là đáp ứng rồi, nhanh chóng mở cửa cho Toàn Hiểu Vũ vào phòng cùng nhau di chuyển bạn trai của mình.

Thẳng đến khi đem bạn trai của cô gái vác trên vai, Toàn Hiểu Vũ mới phát hiện mọi thứ đều không phí sức như mình đã nghĩ, sức lực của cậu biến lớn không chỉ thể hiện trong trận đấu, mà còn thể hiện ở mỗi phương diện trong sinh hoạt, tỷ như hiện tại cậu vác theo một nam nhân nặng hơn một trăm cân (1 cân = 1/2 kg) nhưng lại không hề cảm thấy nặng.

Cậu nắm lấy thắt lưng nam nhân, đem tay phải của hắn để ở trên vai mình, nói với cô gái một tiếng: "Đi." Cô gái gật gật đầu, nhanh chóng đuổi kịp. Ai ngờ, mới đi đến cửa phòng, liền đụng phải một đám người. Một lão nam nhân đầu trọc, cố gắng ển cái bụng bia to đùng, trên cổ treo đầy dây chuyền bằng vàng, ngón tay cũng không bỏ qua một đống vàng rực. Tay phải của hắn gắt gao nắm lấy một nữ nhân, nữ nhân kia cũng đeo đầy nữ trang, nhìn không ra tuổi tác, chỉ có điều trông vô cùng xinh đẹp. Hai người này lúc thấy Toàn Hiểu Vũ, cũng đều lộ ra dáng cười nịnh hót, như là đặc biệt chờ cậu đi ra vậy.

Phía sau bọn họ là một đôi vợ chồng trung niên bộ dáng hơn ba mươi tuổi, nam nhân còn đang ôm một bé trai chừng ba, bốn tuổi, bé trai ở trong lòng hắn ngủ say. Nam nhân nhìn về phía Toàn Hiểu Vũ có chút do dự, cũng có chút cảnh giác. Mà nữ nhân thì nửa trốn ở phía sau nam nhân, không dám có bất kỳ tiếp xúc bằng mắt nào.

"Chuyện gì?" Toàn Hiểu Vũ nghiêng đầu hỏi bọn hắn, lộ ra vẻ có chút không vui, bọn họ cơ hồ ngăn không cho Toàn Hiểu Vũ đi ra ngoài.

Nam tử trung niên chà xát tay, cười gượng nói: "Vị tiểu ca, là như vậy." Hắn 'hì hì' hai tiếng, mới tiếp tục nói: "Cậu có thể đưa chúng tôi về nhà được không? Tôi thấy thân thủ của cậu rất lợi hại. Yên tâm nhà của tôi ngay tại trung tâm thành phố, rất nhanh liền tới. Tôi cam đoan chỉ cần cậu đem chúng tôi an toàn về nhà, tuyệt sẽ không bạc đãi cậu! Bao nhiêu tiền, chỉ cần cậu mở miệng là được."

Toàn Hiểu Vũ không hề nghĩ ngợi mà tự tuyệt: "Không rảnh." Theo cậu thấy, ở đây nghe nam nhân này nói nhảm đúng là lãng phí thời gian của cậu.

"Tôi có rất nhiều tiền, thật sự, chỉ cần cậu……" Nam nhân đầu hói không có ý định bỏ đi, hắn lau lau mồ hôi trên trán tiếp tục nói.

"Tránh ra!" Ngữ khí của Toàn Hiểu Vũ bắt đầu trở nên nghiêm khắc.

"Này! Thằng nhóc! Mày có biết hắn là ai không? Mày có tin rằng sau đi bọn tao đi ra khỏi nơi quỷ quái này sẽ thu thập mày không!" Lúc này nữ nhân xinh đẹp bên cạnh nam tử đầu hói không kiên nhẫn mở miệng, dáng vẻ kiêu căng còn có chút hung hăng, phảng phất như dáng cười nịnh hót vừa rồi chỉ là nguỵ trang, nói mấy câu nàng liền mất kiên nhẫn.

Toàn Hiểu Vũ trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén. Nữ nhân xinh đẹp kia liền co rúm lại, nhưng sau đó liền ngay tức khắc trừng mắt đáp trả, thoạt nhìn là do ngày thường kiêu ngạo thành thói, một chút cũng không muốn mình chịu thiệt.

Nhưng vào lúc này, hành lang bên trái lại hiện ra một bóng đen bay tới, hướng thẳng đỉnh đầu của nam nhân hói mà tới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, con mắt của Toàn Hiểu Vũ nháy cũng không thèm nháy, tay phải theo phản xạ vung ống nước lên.

"Ba! Đông!" Thanh âm quả dưa hấu vỡ vụng cùng với thanh âm của vật nặng rơi xuống.

Óc văng tung tóe, trên mặt đất nhiều thêm một khối thi thể của tang thi.

Bởi vì nam tử đầu hói cùng nữ nhân xinh đẹp đứng gần tang thi nhất, óc văng lên mặt họ.

Đợi cho bọn họ hiểu được cái gì đã xảy ra, nam tử đầu hói toàn thân không chỉ không ngừng run rẩy, hắn muốn lau đi óc trên mặt, thử nâng tay, lại không dám lau, mặt nghẹn như màu gan heo, cả người run rẩy như sắp quỳ xuống vậy. Nữ nhân còn lại ôm đầu của mình hét toán lên. Toàn Hiểu Vũ nhíu mày quát một tiếng: "Câm miệng!". Ống nước còn dính đầy óc cùng máu chỉ vào miệng của nữ nhân kia.

Nữ nhân sợ tới mức lập tức bịt kín miệng. Giờ phút này, nàng mới ý thức được thiếu niên trước mắt này thoạt nhìn gầy yếu tuấn mỹ nhưng lại vô cùng đáng sợ.

Mà bé trai được nam nhân ôm vào trong ngực tựa hồ bị tiếng hét chói tai của nữ nhân đánh thức, mơ mơ màng màng hô một tiếng: "Ba ba."

Người đàn ông trung niên thấy thế vội đem đứa nhỏ nhà mình ôm chặt, không muốn để cho nó trông thấy

một màn máu tanh. Hắn nhìn vẻ mặt sát khí của Toàn Hiểu Vũ, yên lặng kéo tay vợ mình, lùi về sau vài bước.

Vốn ban đầu, hắn từ trong mắt mèo nhìn thấy cảnh tượng Toàn Hiểu Vũ giết tang thi và đồng ý giúp cô gái, hắn mới quyết định mang theo vợ con đi ra cầu xin Toàn Hiểu Vũ.

Thế nhưng nhìn thấy Toàn Hiểu Vũ lãnh khốc như vậy rồi lại lo lắng đem tính mạng của một nhà ba người bọn họ giao cho cậu. Cho nên hắn quyết định từ bỏ, tự mình nghĩ cách mang vợ con rời đi.

5. Chương 5: Nhân Tâm

Cha con Lí Thuận Vĩ hiện giờ không biết đã xảy ra chuyện gì, Toàn Hiểu Vũ quan tâm bọn họ liền không muốn bị trì hoãn ở chỗ này.

Toàn Hiểu Vũ đi về phía trước nam nhân đầu hói cùng nữ nhân xinh đẹp giống như bị dọa sợ lần nữa vậy lui về sau vài bước, mở đường cho cậu đi. Toàn Hiểu Vũ không đếm xỉa bọn họ kinh sợ, khiêng bạn trai của cô gái bước nhanh vào thang gác. Cô gái không nói câu nào gắt gao theo sát phía sau Toàn Hiểu Vũ.

Tựa hồ bởi vì không phải mùa du lịch, lữ khách trong khách sạn cũng không nhiều, trong thang gác coi như sạch sẽ, một đường đi xuống chỉ gặp năm tang thi, Toàn Hiểu Vũ thoải mái giải quyết hết. Kỳ thật, Toàn Hiểu Vũ đi rồi, đôi vợ chồng trung niên kia cũng mang theo bé trai đi theo phía sau cậu, nam nhân đầu hói cùng nữ nhân cũng vụng trộm theo sau. Toàn Hiểu Vũ chỉ xem như không phát hiện bọn họ, kỳ thật bọn họ nếu giống như cô gái vậy lịch sự nói chuyện với cậu, cậu thật sự không ngại dẫn bọn họ một đoạn đường, dù sao đã mang theo hai người rồi nhiều thêm mấy người bọn họ cũng chẳng sao, chỉ là rời khỏi khách sạn mà thôi. Thuận lợi đi tới cửa khách sạn, lúc này là giữa trưa, Toàn Hiểu Vũ trong lòng hiểu, đây là lúc tang thi hoạt động yếu nhất, cho nên trên đường cái coi như vô cùng yên tĩnh. Cách đó không xa còn có một ít ô tô ngổn ngang đậu trên đường. Toàn Hiểu Vũ dừng bước, quay đầu hỏi cô gái: "Mấy người muốn đi đâu?"

Cô gái ngẩn ra, vẻ mặt mờ mịt. Đúng vậy, đi đâu? Cô và bạn trai đi đến nơi khác để du lịch, muốn về nhà, nhưng nội thành đã biến thành địa ngục trần gian, người nhà cũng không thể liên lạc, làm sao về nhà?

Toàn Hiểu Vũ thở dài một hơi, lại hỏi: "Biết lái xe không?" Cô gái mờ mịt gật đầu. Toàn Hiểu Vũ đem bạn trai cô đang vác trên vai giao cho cô, để cô dìu, cô gái luống cuống đỡ lấy, mấp máy môi muốn nói cái gì đó, nửa ngày lại không nói được. Toàn Hiểu Vũ đi đến ven đường chọn một chiếc ô tô thoạt nhìn còn nguyên vẹn, cửa xe không khóa, hẳn là chủ nhân của ô tô thấy phía trước xảy ra tai nạn liền bỏ xe để chạy, ngay cả chìa khóa còn cắm ở trên xe. Cậu ngồi vào ghế lái, ô tô thuận lợi khởi động, vận khí khá tốt, xe không có bị hư hao, bình xăng cũng đầy. Toàn Hiểu Vũ trở về bên cạnh cô gái, giúp cô đem bạn trai nhét vào ghế sau, sau đó nói với cô: "Tránh hết xe trên đường, chạy về hướng bắc, cô nếu gặp phải đoàn xe ra khỏi thành, liền cùng bọn họ đi."

Kiếp trước thời điểm cậu không nhà để về gặp được đoàn xe, sau đó chậm rãi nhận biết những đồng bạn mà cậu cho rằng có thể tin tưởng. Cô gái đi theo đoàn xe tạm thời tính là an toàn, chờ bạn trai của cô tỉnh lại, cô sẽ có dị năng giả bảo vệ mình, những chuyện sau đó, thì phải xem số phận của họ, cậu không quản

được nhiều như vậy. "Vậy….. Vậy còn cậu?" Cô gái tựa hồ có chút không biết làm thế nào, nhỏ giọng hỏi.

"Tôi chỉ đáp ứng mang các người rời khỏi khách sạn." Toàn Hiểu Vũ lạnh lùng nói. "Thực xin lỗi" Cô gái nhanh chóng cúi đầu, sau đó hít sâu một hơi, chui vào buồng lái. Khi ô tô khởi động, cô gái từ cửa sổ ló đầu ra, nói với Toàn Hiểu Vũ một tiếng: "Cảm ơn cậu!"

Toàn Hiểu Vũ sửng sốt một chút, sau đó hơi cười đáp lại cô gái đã rời đi. Cậu vung ống nước trong tay, đập bể kính xe thò tay vào mở cửa xe. Hai chiếc xe này có thể là trước mạt thế đã đậu ở đây, bề ngoài xe có vẻ đã bị một chiếc xe khác va chạm, có chút lõm xuống, nhưng những chỗ khác còn khá tốt. Lần này vận khí Toàn Hiểu Vũ không còn nữa, không có chìa khóa, chỉ có thể nghĩ cách khởi động xe. May là khởi động một chiếc xe không có chìa khóa là kỹ năng mà cơ hồ mỗi người trong mạt thế đều phải có. Tìm một chút thời gian, xe liền có thể suông sẻ khởi động. Toàn Hiểu Vũ xuyên qua cửa sổ, nhìn thoáng qua khách sạn, đôi vợ chồng đi theo cậu ra khỏi khách sạn đã học theo cách của cậu đập nát cửa kính của một chiếc xe. Mà nam nhân đầu hói cùng nữ nhân kia vận khí có vẻ không tồi, bọn họ tìm được chiếc xe của mình đang đỗ ở trước cửa khách sạn.

Toàn Hiểu Vũ chỉ liếc nhìn bọn họ một cái, liền giẫm xuống chân ga, cấp tốc rời đi. Thế nhưng thời điểm cậu rời đi, trong khách sạn, giống như có một cái bóng đen chợt hiện ra.

Xe chạy đến phụ cận nhà Lí Thuận Vĩ liền không vào được. Nơi này là khu dân cư kiểu cũ, quy hoạch không được tốt lắm, đường xá chật hẹp. Trên đường ngừng vài chiếc xe bị đụng hỏng, kỳ thật nơi này không nhiều xe lắm nhưng lại không đi được. Toàn Hiểu Vũ chỉ có thể bỏ xe đi bộ qua. Tình huống bên này thoạt nhìn so với thành phố còn thảm thiết hơn, có thể bởi vì dân cư trong khu dày đặc cùng phức tạp. Tang thi nơi này nhiều hơn so với bên ngoài, cho dù là giữa trưa trời nắng gắt cũng có không ít tang thi du đang chung quanh.

Trên mặt đất có rất nhiều vết máu, một bãi lại một bãi, còn có dấu vết bị kéo đi, phần lớn vết máu đã khô cứng. Từ vết máu có thể nhìn ra, nơi này ít nhất là một ngày chưa có người chết. Mọi người hẳn là đã bắt đầu trốn ở trong nhà không dám đi ra. Toàn Hiểu Vũ lén lút tới gần tòa nhà lầu của Lí Thuận Vĩ, tận lực tránh tang thi. Tuy rằng cậu không sợ chúng nó, nhưng nếu dẫn chúng nó tụ tập lại thì khi muốn rời khỏi tòa nhà cũng tốn không ít sức lực.

Đi tới dưới lầu, cậu phát hiện cánh cửa bình thường không thèm khóa, hôm nay lại bị một cái khóa sắt lớn khóa lại. Đây là một tòa kiến trúc vô cùng cũ kỹ, chỉ có năm tầng lầu, hai bên hông có hai phòng con ở mỗi tầng thang gác, bốn phòng con song song, phía trước là hành lang dài hẹp. Đối diện cửa thang gác là một cái cửa sắt không giống như những cánh cửa của toà lầu kiểu mới có thể thông qua quét thẻ hoặc mật mã để mở.

Toàn Hiểu Vũ đưa tay sờ khóa sắt, trong nháy mắt có một loại cảm giác, cậu cảm thấy mình có thể không cần dùng sức cũng có thể bẻ gãy nó. Cậu áp chế cảm giác nóng lòng muốn thử của mình, dùng ống nước nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa, nhẹ giọng hô: "Có người không? Có thể mở cửa này không?". Trong gian phòng bên phải truyền đến tiếng động rất nhỏ, Toàn Hiểu Vũ nhớ rõ là phòng của lão thái thái ngày đó chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Cậu một bên chờ, một bên cảnh giác nhìn bốn phía, phòng ngừa có tang thi đột nhiên chạy tới cắn cậu một phát. Cậu cẩn thận quan sát thang gác một chút, không nhìn thấy vết máu, trong lòng hơi có chút kinh

ngạc, chẳng lẽ trong tòa lầu này không có người biến dị sao? Hẳn là không có đi, nếu không sẽ không sạch sẽ như vậy cũng sẽ không đem cửa sắt khóa từ bên trong. Thế nhưng, nếu trong toàn tòa nhà, một người biến dị cũng không có kia cũng thật là kỳ quái.

Đợi một hồi, cũng không thấy người đi ra. Toàn Hiểu Vũ chỉ có thể lập lại lời mới nói vừa rồi: "Có người không? Có thể mở cửa hay không?" Vẫn như cũ không ai xuất hiện, Toàn Hiểu Vũ quyết định sẽ hô lần thứ ba, nếu vẫn không có người, cậu chỉ có thể bẻ đứt khóa. Cho nên, ở lần thứ ba cậu lặp lại câu nói kia, còn bỏ thêm một câu: "Nếu không có ai, tôi chỉ có thể bẻ khóa."

"Đệt!" Gian phòng truyền ra tiếng động kia cuối cùng cũng chịu mở cửa, một thanh niên tóc vàng tay kéo quần một tay cầm ống tuýp hùng hùng hổ hổ đi ra. Toàn Hiểu Vũ nhận ra hắn, hắn chính là người đã chửi lão thái thái nói lão quấy rầy hắn chơi game. Thế nhưng, Toàn Hiểu Vũ nhớ hắn ở cách vách nhà lão thái thái, mà hiện tại, hắn lại từ trong nhà lão thái thái đi ra. Hơn nữa, cánh cửa vừa mở ra, liền truyền đến một ít mùi hương kỳ quái, mùi hương kia khiến Toàn Hiểu Vũ phi thường khó chịu. Thanh niên tóc vàng vô cùng khó chịu mà đi tới, giơ ống tuýp chỉ vào Toàn Hiểu Vũ mắng: "Mày con mẹ nó tìm….." Đợi đến khi hắn thấy rõ dung mạo của Toàn Hiểu Vũ, từ "chết" trong miệng tính nói ra lại nuốt trở vào. Hai tròng mắt của hắn vừa chuyển, đột nhiên biến thành dáng cười meo meo hỏi: "Cậu tìm ai?"

Ánh mắt của thanh niên làm cho Toàn Hiểu Vũ cảm thấy không thoải mái, cậu áp chế hỏa khí trong nội tâm, cố gắng khiến giọng nói giống như ngày thường, mặt không đổi sắc nói: "Tôi muốn đi tầng ba, Lý gia." Nghe đến Lý gia, thanh niên hơi sửng sốt, nhưng trên mặt lập tức treo lên dáng cười cực kỳ dối trá, nói: "Cậu đợi một chút a, tôi phải đi nói cho lão đại, chỉ có hắn mới có chìa khóa." Tựa hồ sợ Toàn Hiểu Vũ rời đi, hắn còn cố ý nói nhiều thêm một câu: "Đợi một chút nha, lập tức trở lại."

"Lão đại?" Tòa nhà này quả thật không thích hợp. Nơi này vốn là tòa nhà dân cư bình thường, không có mấy tên xã hội đen, bằng không Lí Thuận Vĩ sao có thể có biệt thự không ở mà mang theo con trai đến đây để tưởng niệm vong thê. Chính là hiện tại, nơi này đâu đâu cũng lộ ra vẻ không thích hợp. Hành lang sạch sẽ mà yên tĩnh, giống như trước khi mạt thế đến, vốn nam thanh thiên nên ở nhà cách vách, giờ lại ở nhà của lão thái thái, tòa dân cư bình thường làm gì có "Lão đại", nếu cậu đoán không sai, mùi hương vừa rồi sau khi thanh niên mở cửa bay ra, là mùi hương mà nam nhân sau khi kích tình tạo ra, còn có, cái ánh mắt đáng khinh của thanh niên khi nhìn thấy hắn giống như thú săn gặp được mồi vậy. Thần kinh mẫn cảm của Toàn Hiểu Vũ nói cho cậu biết, nơi này có gì không đúng! Hơn nữa có tính nguy hiểm. Nhưng mà cậu không thể rời đi, cậu phải biết an nguy của cha con Lí Thuận Vĩ.

Quả nhiên chỉ một lúc sau, trong phòng lại có vài người đi ra. Người cầm đầu là trung niên nam tử thoạt nhìn có chút nho nhã, quần áo của hắn sạch sẽ, trên người cũng không có cái mùi kỳ quái gì, trên mặt mang theo dáng cười ấm áp, nếu không phải phía sau hắn là thanh niên tóc vàng cùng nam nhân có thân hình cường tráng ánh mắt lại hơi có chút hung ác, Toàn Hiểu Vũ cũng sẽ không đem hắn biến thành "Lão đại" mà thanh niên tóc vàng vừa rồi nhắc đến.

"Người anh em, cậu tới tìm người?" Cái tên lão đại đó cười meo meo với Toàn Hiểu Vũ. Hắn thoạt nhìn phi thường dịu dàng thân thiện, thế nhưng Toàn Hiểu Vũ từ trong mắt hắn nhìn ra một tia tính kế chợt lóe. Toàn Hiểu Vũ nhìn thẳng hắn, gật đầu, không nói gì. "Vậy mau vào rồi nói sau! Bên ngoài rất nguy hiểm, đều là đám quái vật ăn thịt người."

Nói xong, hắn lấy cái chìa khóa, sau đó lại giống như quan tâm hỏi: "Bên ngoài loạn như vậy, người anh em làm sao có thể đến được đây?" Toàn Hiểu Vũ làm bộ như không hề phát hiện hắn đang thăm dò, thản

nhiên đáp: "Ở phụ cận, trong nhà không có gì ăn, ba ba bảo tôi đến tìm bác Lí. Trên đường không có quái vật, nơi này hình như nhiều một chút. Nhưng tôi không sợ, tôi có cái này." Cậu phất phất ống nước trong tay, tỏ vẻ thiên chân vô tà.

Nguyên lai là tới xin thân thích giúp đỡ a! Trung niên nam tử nhìn khuôn mặt của Toàn Hiểu Vũ có vẻ vô cùng non nớt, trong lòng vui vẻ cười. Xinh đẹp, gầy yếu, khờ dại. Quả thật là giống như lễ vật mà Thượng Đế cố ý mang đến tặng hắn vậy. Trong lòng ngứa ngáy khó chịu, bao lâu rồi không gặp qua loại cực phẩm như vậy? Bộ vị trên thân thể của tên nào đó vừa cứng vừa nóng giống như bị bỏng vậy, ở trên mặt lại giữ lấy nụ cười tự cho là chân thành thân thiết.

6. Chương 6: Dị Năng Giả

Lúc cửa sắt mở ra, thanh niên tóc vàng cùng nam nhân đứng phía hắn, một trái một phải cố ý vô ý mà chặn ngay thang gác. Toàn Hiểu Vũ bước vào hành lang, khóe mắt cũng không đặt trên động tác của bọn họ. Cậu vẫn như trước làm bộ như không hề cảnh giác, bất động thanh sắc nói: "Cảm ơn." Rồi sau đó làm ra vẻ muốn lên đi lên thang gác. "Đợi một chút." Quả nhiên, nam nhân lập tức ngăn cậu lại: "Vì để tòa lầu này được an toàn, chúng tôi không thể tùy tiện để người đi vào, huống chi....." Hắn dừng một chút, chỉa chỉa ống nước trong tay Toàn Hiểu Vũ: "Cậu còn mang theo vũ khí." Mi tâm của Toàn Hiểu Vũ nhíu cũng không thèm nhíu, vẫn tỉnh bơ mà nói: "Nhưng mà tôi thật sự là tới tìm bác Lí."

"Như vậy đi, chúng tôi nhìn dáng vẻ của cậu cũng không giống người xấu, trước vào nhà của chúng tôi, chúng tôi hỏi cậu một vài vấn đề, chờ xác nhận thân phận của cậu, rồi mới cho cậu đi, cậu cảm thấy như thế nào?" Tuy rằng là câu hỏi, nhưng ba người chắn trước thang gác không hề muốn nhúc nhích, khẩu khí của nam tử cũng có vẻ không cho phép từ chối. Hai người phía sau cậu mơ hồ có chút rục rịch, hình như chỉ cần Toàn Hiểu Vũ từ chối, bọn họ liền lập tức đi tới bắt người.

Toàn Hiểu Vũ tự hỏi vài giây, trên mặt lộ ra vẻ miễn miễn cưỡng cưỡng nói: "Không có biện pháp, kia cũng chỉ có thể làm theo."

Nam tử có vẻ vô cùng cao hứng, đưa tay ra hiệu mời Toàn Hiểu Vũ. Mà hai người phía sau cậu lại có vẻ hơi thất vọng, bọn họ dường như càng hy vọng Toàn Hiểu Vũ có thể phản kháng. Dưới sự theo dõi của ba người, Toàn Hiểu Vũ đi vào trong phòng. Mùi hương trong phòng còn chưa bay hết, phòng tiếp khách như là vội vàng thu dọn vậy, vừa nhìn có vẻ như sạch sẽ, nhưng luôn có một loại cảm giác quái dị khiến người không thoải mái. Toàn Hiểu Vũ đứng ở cửa hơi ngừng lại, nam tử ở phía sau cậu lại đẩy cậu một cái, đẩy mạnh cậu vào trong phòng, thanh niên tóc vàng còn nhanh chóng đóng cửa lại, khóa trái.

Rốt cuộc cũng nhịn không được nữa sao? Toàn Hiểu Vũ trong lòng cười lạnh. Lúc này, một cánh cửa trong phòng mở ra, một cô gái xuất hiện, mặc quần áo nhà, mang theo sự khinh miệt cùng không kiên nhẫn lạnh lùng mà đánh giá Toàn Hiểu Vũ, trong miệng còn nói: "Lại thêm một người? Biểu ca khẩu vị của anh ghê thật, ầm ĩ đến mức em không thể ngủ được."

"Không thể ngủ, cô có thể cùng anh đây ngủ a." Thanh niên tóc vàng cười hì hì trêu đùa. Cô gái thiết một tiếng, trở mình xem thường, sau đó trở vào trong phòng, từ trong phòng đẩy ra một người 'thịch' một tiếng đóng cửa lại, sau đó lớn tiếng nói: "Các người nhỏ tiếng một chút! Đừng có làm ồn tôi." Thanh niên tóc

vàng chép chép miệng, làm ra vẻ mặt không thú vị. Hắn không có chú ý tới, một khắc cô gái đóng cửa lại, trong mắt nam tử trung niên hiện lên một đạo hàn quang.

Mà người bị đẩy ra kia lại mang theo dáng cười nịnh hót nói với trung niên nam tử: "Vĩ Quang a, người nhỏ không hiểu chuyện, cậu là anh họ của nàng, cậu đừng cùng nàng so đo." Người này chính là lão thái thái mà Toàn Hiểu Vũ trước đó trông thấy, hẳn là chủ nhân của nơi này. Khi nhìn thấy lão thái thái Toàn Hiểu Vũ quả thật là ngạc nhiên, vốn cậu nghĩ rằng trung niên nam tử kia là cưu chiếm thước sào, lão thái thái chỉ sợ.....

Không nghĩ tới, bọn họ lại là thân thích. Hơn nữa mạt thế bùng nổ, lão thái thái không có đổi khác, cũng không có chết, này quả thật nằm ngoài dự đoán của Toàn Hiểu Vũ. Trung niên nam tử được gọi là Vĩ Quang cười cười: "Không có việc gì di nãi nãi, Niếp Niếp vẫn giống như trước, tôi vẫn nhường nàng mà người yên tâm." Chuyện gia đình bình thường nhưng lại làm cho lão thái thái khẽ run rẩy, bà cúi đầu xuống, căn bản không dám đối mặt với trung niên nam tử, còn nhè nhẹ nói: "Vậy, ta đi nấu cơm cho các người ăn."

"Được." Nam tử cười gật đầu, lão thái thái như được đại xá vậy lộ ra sự linh hoạt mà tuổi này của bà không nên có, lập tức đi vào phòng bếp. "Ngồi đi." Cái nam tử gọi là Vĩ Quang kia chỉa chỉa sô pha nói với Toàn Hiểu Vũ. Vẻ mặt lúc này của hắn đã buông lỏng, trong lời nói cũng có vẻ bừa bãi hơn nhiều. Thanh niên tóc vàng cũng trở nên càn rỡ, bỏ đi nguỵ trang hiền lành cười hắc hắc có vẻ vô cùng đáng khinh.

"Không ngồi, một hồi nữa tôi còn phải đi nhà bác Lí."

"Bác Lí?" Trên mặt Vĩ Quang là dáng cười cổ quái: "Cậu không cần tìm hắn, hắn đã biến thành quái vật ăn thịt người." Tâm trạng của Toàn Hiểu Vũ trầm xuống, tuy rằng cậu không thể xác định lời nói của Vĩ Quang có bao nhiêu phần là thật, nhưng biến thành tang thi là kết quả tệ nhất. Toàn Hiểu Vũ bỗng nhiên mất hết kiên nhẫn, không muốn tiếp tục cùng bọn họ diễn trò: "Một khi đã như vậy, tôi đi đây." Trong chớp mắt liền trông thấy nam nhân cường tráng kia chắn ở cửa, Toàn Hiểu Vũ suy nghĩ, nên dùng bao nhiêu lực để không thoáng cái liền đập nát đầu của hắn. Rõ ràng là người dù sao cũng không phải tang thi, cậu không thể nào đập vỡ đầu một người sống mà không hề có chướng ngại tâm lý.

"Đã đến đây rồi cậu cho rằng mình còn có thể đi ra sao?" Thanh niên tóc vàng khinh thường mà đánh giá thân thể gầy yếu của Toàn Hiểu Vũ: "Đừng làm loạn, ngoan ngoãn nghe lời lão đại, sẽ không sai đâu. Bên ngoài có quái vật ăn thịt, chúng tôi có khả năng bảo vệ cậu." Kỳ thật hắn cũng không hiểu lão đại vì cái gì hết lần này đến lần khác phải đòi chơi tên này, nữ nhân yểu điệu có cái gì không tốt, đáng tiếc lão đại nhìn cũng không thèm nhìn, nhưng đối với những tiểu nam hài kia lại cảm thấy hứng thú. Trong tòa nhà này không có mấy nam hài, đứa nhỏ Lí Nam kia bộ dáng coi như là đoan chính, kết quả, mới vừa đem đứa nhỏ kia ra làm, còn chưa kịp xuống tay, lại xuất hiện một cực phẩm tự đem mình dâng tới tận cửa.

Người này là hắn phát hiện ở trước mắt lão đại cũng có thể nói là lập một đại công a, tóc vàng vui mừng nghĩ. Toàn Hiểu Vũ không muốn cùng bọn họ nói lời thừa, ống nước trong tay vừa động, còn chưa kịp xuống tay, phía sau lại có tiếng cửa phòng 'thịch' một tiếng mở ra. "Anh Hiểu Vũ, không được tin tưởng đám người đó! Chạy mau! Anh chạy mau a!" Lí Nam? Toàn Hiểu Vũ quay đầu lại nhìn thấy Lí Nam, đồng tử của cậu lấp tức co rút lại. Vĩ Quang đưa một tay nắm lấy Lí Nam vừa lao ra khỏi phòng như đang xách một con gà con vậy, lời nói không chút để ý mang theo một tia kinh ngạc: "Yêu, vật nhỏ tỉnh sớm như vậy, không nên gấp gáp. Anh của mày và mày, chúng ta sẽ cùng nhau chơi, ngoan a." Nói xong, liền đem Lí Nam kéo vào trong ngực mình. Lí Nam phát ra tiếng thét chói tai, ra sức đấm đá giãy giụa. Toàn Hiểu Vũ

không chút chần chừ, ống nước trong tay hướng đầu của Vĩ Quang giáng xuống.

"Nha, không ngờ là một trái ớt nhỏ a! Nhìn lầm rồi." Vĩ Quang đối với sự tập kích của Toàn Hiểu Vũ không chút lưu tâm, lời nói của hắn vừa dứt, ống nước trong tay của Toàn Hiểu Vũ đột nhiên biến nhuyễn, sau đó giống như sợi mì vậy sụp xuống. Vốn vũ khí có thể đập vỡ đầu tang thi không tốn chút công sức lại trong nháy mắt biến thành một sợi mì mềm nhũng. Vĩ Quang cười ha hả, vẻ mặt đắc ý. Hắn cẩn thận quan sát nét mặt của Toàn Hiểu Vũ, chờ mong sự khiếp sợ cùng hoảng hốt quen thuộc trên gương mặt xinh đẹp.

Hóa ra là kim hệ dị năng a! Kim hệ dị năng giả có được khả năng thao túng kim loại, bọn họ có thể đem kim loại biến thành hình dạng mà họ muốn, hợp lại, tách rời, sau đó lại hợp lại lần nữa. Mà năng lực này với kim hệ dị năng giả cường đại thậm chí có thể trực tiếp dùng kim loại chế tạo ra máy bay xe tăng vân vân.

Vĩ Quang không có đợi được Toàn Hiểu Vũ kinh sợ, mà lại phát hiện tốc độ của cậu đột nhiên biến nhanh, phía đó vung ống nước, sau đó sửa lại biến thành nắm tay, trực tiếp đấm vào mặt Vĩ Quang.

Vĩ Quang biến sắc, sau khi hắn có được dị năng đây là lần đầu tiên hắn gặp được người khi đối diện với dị năng còn có năng lực phản kháng. Tốc độ của Toàn Hiểu Vũ rất nhanh, Vĩ Quang đã không thể tránh được, vội vàng tạo ra khe hở, hắn nắm lấy Lí Nam trong lòng làm bia đỡ cho mình. Nắm đấm của Toàn Hiểu Vũ tới trước người Lí Nam, bỗng nhiên mở ra biến thành một trảo, Lí Nam liền thuận thế được cậu bắt trở về trong lòng mình.

Mắt thấy sự tình có biến, người đầu tiên phản ứng là nam nhân cường tráng, hắn lập tức từ phía sau lưng Toàn Hiểu Vũ đánh tới, nắm đấm cực đại đánh thẳng vào sau não của Toàn Hiểu Vũ. Toàn Hiểu Vũ phản ứng nhanh chóng, trở người chặn đánh, cũng là một trọng quyền, đồng thời không quên đem Lí Nam khiêng trên vai mình. Lưỡng quyền gặp nhau, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, xương cốt vỡ vụn, nam nhân cường tráng bay ra ngoài, 'thịch' một tiếng đập lên ván cửa, cửa chính lập tức xuất hiện một khe nứt.

Khi nam nhân cường tráng rơi xuống đất thì đầu chạm đất, cái cổ bị ép thành độ cung kỳ quái, lập tức không còn tiếng động. Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong vòng vài giây, cục diện đã xoay chuyển. Nam nhân cường tráng kia ngã xuống đất trong nháy mắt, thanh niên tóc vàng thấy rõ ràng, hắn cả kinh há to miệng, toàn thân không thể nhúc nhích. Toàn Hiểu Vũ cũng không có để ý hắn, xoay người hướng Vĩ Quang đánh tới. Sau khi chậm một hơi, Vĩ Quang đã phản ứng trở lại, hắn nâng tay phải lên, kim loại trong phòng toàn bộ bay lên. Đó là điềm báo kim hệ dị năng giả sử dụng kim loại công kích, Toàn Hiểu Vũ tăng tốc, bổ nhào tới cho Vĩ Quang một quyền ngay mặt.

Vĩ Quang làm một động tác né tránh, đồng thời toàn thân lui về phía sau, nương theo sức mạnh của Toàn Hiểu Vũ, toàn bộ sô pha bị lật ngửa. Vĩ Quang cũng thuận thế tránh được một quyền này của Toàn Hiểu Vũ. Cùng lúc đó, đồ dùng kim loại trong phòng tập trung lại, bay nhanh về phía Toàn Hiểu Vũ. Toàn Hiểu Vũ đem Lí Nam gắt gao ôm vào trong ngực lăn một vòng tiện tay bắt một cái ghế dựa trong phòng làm vật che chắn. Sau đó, Toàn Hiểu Vũ phát hiện mình đã đánh giá Vĩ Quang quá cao, khả năng thao túng kim loại của hắn không đủ nhanh nhạy hay có đủ lực sát thương như cậu đã nghĩ.

Toàn Hiểu Vũ lúc này mới ý thức được, bây giờ chỉ là sơ kỳ mạt thế, phần lớn dị năng giả đều dừng ở giai đoạn dị năng sơ cấp, thậm chí rất nhiều người còn chưa thể nắm vững cách sử dụng dị năng. Bởi vì vậy bằng vào việc tốc độ của cậu đột nhiên biến nhanh, lực đạo cũng lớn vô cùng và sự hiểu biết về kim hệ dị

năng, đối mặt với Vĩ Quang cũng không cần phải giống như lâm vào đại dịch. Toàn Hiểu Vũ thoải mái tránh thoát sóng công kích đầu tiên của Vĩ Quang, đã có người kêu thảm thiết. Thì ra là thanh niên tóc vàng, do biến cố quá nhanh, chỉ số IQ của hắn theo không kịp, dưới tình huống không có khả năng né tránh bị kim loại ngộ thương, lúc này một cây kéo sắt bén đang cắm vào cái mông của hắn, một lưỡi dao cạo râu dừng trên lỗ tai, mặt khác còn có một ít miệng vết thương nhỏ nhưng không nghiêm trọng, dù sao, hắn chỉ là bị ngộ thương mà không phải là nhân vật mục tiêu. Toàn Hiểu Vũ không hề do dự, lần thứ hai đánh về phía Vĩ Quang.

7. Chương 7: Thể Giả (người Chết)

Trải qua lần đầu tiên sử dụng, tốc độ tụ tập công kích của hắn rõ ràng chậm hơn rất nhiều. Hắn không kịp phát động công kích lần hai, Toàn Hiểu Vũ đã xuất hiện ở trước mặt hắn. Nắm tay lần nữa mạnh mẽ hạ xuống, lần này xác định là đập ngay vào mặt của Vĩ Quang, hai má của hắn cấp tốc lún xuống, mà kim loại đang bay trên không trung cũng rơi tán loạn.

Cơ thể Vĩ Quang thoáng run rẩy một cái từ từ mất đi hơi thở. Ánh mắt của hắn trừng lớn giống như muốn rớt ra vậy, còn mang theo một nỗi khiếp sợ cùng không cam lòng. Toàn Hiểu Vũ liếc mắt nhìn hắn một cái, đứng lên vỗ vỗ tro bụi trên người, thuận tay trấn an Lí Nam đang dại ra. Hết thảy kết thúc trong thời gian rất ngắn, Toàn Hiểu Vũ đi tới bên cạnh thanh niên tóc vàng. Tóc vàng bởi vì mông bị thương, đang quỳ trên mặt đất không biết phải làm sao, hắn muốn bỏ chạy, nhưng bởi vì sợ mà không động đậy được. Mắt thấy Toàn Hiểu Vũ đi từng bước về phía hắn, nhất thời bị dọa ra nước tiểu. Thật sự là nước tiểu, giống như nước lũ vậy dũng mãnh phun ra, rất nhanh liền làm ướt cả sàn nhà. Cảnh tượng như vậy trong hai ngày này, tóc vàng vô cùng quen thuộc. Chẳng qua đối tượng cầu xin tha thứ từ kẻ khác biến thành hắn. Toàn Hiểu Vũ dừng chân, cậu bị chất lỏng mà tóc vàng phun ra làm cho cảm thấy ghê tởm vô cùng, cậu cũng không ngờ người vừa rồi còn kiêu ngạo như vậy mà hiện tại vì bị dọa lại thành ra cái dạng này.

"Còn những người khác đâu? Đồng bọn đâu?" Toàn Hiểu Vũ lạnh giọng hỏi hắn. Tóc vàng liều mạng lắc đầu, một câu cũng không nói nên lời, thân thể run rẩy không ngừng. Toàn Hiểu Vũ lười để ý hắn, xoay người kéo tay Lí Nam hỏi nhóc: "Tiểu Nam, ba ba em đâu?"

Lúc này Lí Nam giống như bừng tỉnh khỏi kịch biến vậy, nghe được câu hỏi của Toàn Hiểu Vũ, nhóc mới giật mình hoảng sợ nói: "Ba ba….. ba ba…. Bọn họ muốn giết ba ba!"

Toàn Hiểu Vũ nhíu mày: "Ba em đâu?"

"Ở trong nhà." Toàn Hiểu Vũ không nói hai lời, một tay kéo theo Lí Nam, bước đến trước cửa, một cước đá văng cửa chính, rảo bước lên trên lầu. Đã trải qua động tĩnh lớn như vậy, những cửa phòng khác vẫn đóng kín như cũ, nhưng Toàn Hiểu Vũ từ sớm đã không quan tâm đến. Đi đến trước cửa nhà Lí Thuận Vĩ, nơi này khác với những cửa phòng đóng kín, cửa phòng rộng mở, trong phòng mơ hồ truyền đến một chút mùi vị của máu.

"Ba ba!" Lí Nam thê lương hô lên, từ trong tay Toàn Hiểu Vũ giãy giụa chạy ào vào phòng.

Toàn Hiểu Vũ đứng ở cửa, hít sâu một hơi, đem cơn tức giận trong lòng áp chế. Nếu Lí Thuận Vĩ là khi mạt thế bùng nổ biến thành tang thi, cậu không có gì để nói, này là chuyện không ai có thể thay đổi, nếu Lí Thuận Vĩ là gặp phải tập kích của tang thi, cậu cũng không nề hà gì xem như nhân các hữu mệnh. Thế nhưng, nếu cha con Lý gia tránh thoát mạt thế biến dị, hảo hảo trốn ở trong nhà nhưng lại có một đám côn đồ phá cửa xông vào, sau đó sát hại Lí Thuận Vĩ, rồi đoạt đi đứa con của Lí Thuận Vĩ muốn dục hành bất quỹ?

Cậu điều chỉnh tốt tâm tính của mình, mới đi vào. Trong phòng vô cùng hỗn độn, có dấu vết đánh nhau, dụng cụ kim loại rơi lả tả, chỉ cần liếc mắt một cái, Toàn Hiểu Vũ liền biết người khởi xướng là ai. Cậu có chút hối hận, vừa rồi không trực tiếp đánh vỡ đầu Vĩ Quang.

Dọc đường có vết máu, từ trong phòng khách đến trong phòng ngủ, Toàn Hiểu Vũ theo vết máu bước nhanh vào phòng của Lí Thuận Vĩ, sau đó cậu kinh ngạc phát hiện, trên người Lí Thuận Vĩ đang nằm trên mặt đất đang có một tầng bạch quang di động, mà Lí Nam đang khóc thút thít đem hai tay của mình bao lấy phần bụng đầy vết máu loang lổ của Lí Thuận Vĩ.

Đạo bạch quang kia là từ giữa hai tay của Lí Nam phát ra, ngực của Lí Thuận Vĩ hơi phập phồng, dĩ nhiên còn hơi thở. Dị năng giả hệ trị liệu! Toàn Hiểu Vũ kinh ngạc nhìn Lí Nam một cái, dị năng này vô cùng hiếm có và quý giá. Dị năng giả hệ trị liệu phần lớn ở sơ kỳ mạt thế xuất hiện, về sau dị năng giả sẽ thông qua con đường khác để kích phát dị năng nhưng gần như không thể xuất hiện hệ trị liệu. Mà sơ kỳ mạt thế xuất hiện dị năng trị liệu, sau khi trải qua hỗn loạn ban đầu, dư lại không còn mấy người. Mạt thế sau này thiếu y ít dược, dị năng giả hệ trị liệu trở nên vô cùng trân quý, đa số bọn họ đều được các thế lực lớn mời chào, hưởng thụ đãi ngộ cực kỳ tốt. Kiếp trước, đám dị năng giả giống như Toàn Hiểu Vũ thậm trí ngay cả tư cách nhìn thấy dị năng giả hệ trị liệu cũng không có.

Toàn Hiểu Vũ đi qua, nhẹ nhàng đem Lí Thuận Vĩ ôm lấy, kéo vào trong ngực. Cậu không có ngăn cản hành động của Lí Nam, chỉ là ở bên tai Lí Thuận Vĩ nhẹ giọng nói: “Bác Lí, bác Lí, con là Hiểu Vũ.”

Không biết có phải vì Lí Nam điên cuồng trị liệu nổi lên tác dụng, hay là Lí Thuận Vĩ nghe được tiếng gọi của Toàn Hiểu Vũ. Hắn hơi hơi mở mắt. “Ba ba!” Lí Nam hô một tiếng, cũng không dám buông tay ra. Con ngươi của Lí Thuận Vĩ theo tiếng động nhìn thoáng qua Lí Nam, nhìn thấy bộ dáng con trai hoàn hảo, tựa hồ yên tâm. Hắn lại nhìn về phía Toàn Hiểu Vũ: “Hiểu…… Hiểu Vũ.”

“Bác Lí, con đây.” Toàn Hiểu Vũ ôm lấy Lí Thuận Vĩ, nhưng có thể cảm nhận được sinh mệnh của hắn đang chậm rãi xói mòn, cho dù có trị liệu của Lí Nam cuồn cuộn trót vào, chỉ sợ cũng phải…. Vô lực xoay chuyển trời đất. Toàn Hiểu Vũ nắm chặt bàn tay dính đầy máu của Lí Thuận Vĩ, ánh mắt trở nên vô cùng ảm đảm. “Biệt…… Biệt thự…. Vật tư……” Lí Thuận Vĩ đã gian nan nói câu không hoàn chỉnh. Nếu không phải chính mắt nhìn thấy đám người kia mang đứa con đi, trong lòng hắn nôn nóng vô pháp buông bỏ, chỉ sợ đã sớm tắt thở. “Con biết, bác Lí, con nhận được tin nhắn. Con một hồi nữa liền mang theo người và Lí Nam đi biệt thự.” Lí Thuận Vĩ hơi chớp mắt một cái, đại khái là tỏ vẻ gật đầu, rồi sau đó nhẹ nhàng giật ngón tay, còn nói: “Tiểu…. Tiểu Nam…. Bác xin con….”

“Con biết, con sẽ chiếu cố em ấy, em ấy là em trai của con, chỉ cần con còn sống, sẽ luôn chiếu cố.” Toàn Hiểu Vũ biết, đây là di ngôn của Lí Thuận Vĩ, trong lòng cậu khổ sở, lại không biết làm thế nào để biểu đạt tình cảm của mình, chỉ có thể một lần lại một lần cam đoan, để Lí Thuận Vĩ an tâm. Lí Thuận Vĩ hơi cong môi, tựa hồ đang cười. Hắn muốn nâng tay sờ mặt hai người, cũng không làm được. Cuối cùng, hắn nói: “Két sắc…. Chìa khóa…. Súng….” Sau đó thân thể hắn mềm xuống, hơi thở cuối cùng trong nháy mắt

tan hết. Trong lòng Toàn Hiểu Vũ cảm thấy đau thương, nhịn không được rơi lệ. Lí Nam ý thức được gì đó, khóc hô "Ba ba", tiếng nức nở trong cổ họng cũng biến khàn. Bạch quang trong tay hắn đột nhiên trở nên rực rỡ đến chói mắt, như muốn cứu vớt sinh mệnh của ba ba mình vậy. Toàn Hiểu Vũ nhanh chóng đem Lí Thuận Vĩ nhẹ nhàng để xuống, đưa tay ở phía sau cổ Lí Nam đập một cái, Lí Nam liền ngất đi.

Toàn Hiểu Vũ đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, người tuy đã chết, nhưng lại muốn người còn sống mang theo hy vọng của họ kiên cường sống tiếp. Cậu đem hai cha con tạm thời an trí ở trên giường, bắt đầu tìm kiếm két sắt mà Lí Thuận Vĩ nói. Trong phòng rõ ràng có dấu vết người tìm kiếm, đầu giường có một cái két sắt bị mở ra, bên trong rỗng tuếch.

Trong phòng này hẳn đã bị bọn chúng cướp sạch, bọn chúng lấy hết những thứ có thể lấy. Nhưng Toàn Hiểu Vũ biết, nhất định còn có một cái két sắt được giấu đi. Lí Thuận Vĩ là bị trên kim hệ dị năng giả kia làm bị thương ở phòng khách, từ dấu vết đánh nhau có thể nhìn ra. Thế nhưng hắn vì cái gì đã bị trọng thương nhưng vẫn cố gắng kéo lê thân thể từ phòng khách vào phòng ngủ chứ?

Chỉ có một đáp án! Súng mà Lí Thuận Vĩ nhắc tới! Hắn hẳn là nhìn thấy đám người kia mang con mình đi, muốn quay trở về phòng ngủ lấy súng đi cứu con trai, chỉ tiếc vết thương quá nặng, cuối cùng hôn mê ở dưới chân giường. Toàn Hiểu Vũ kiên nhẫn tìm kiếm, tuy rằng sau khi cha mẹ qua đời, cậu rất ít cùng Lí Thuận Vĩ tới lui, nhưng mà cậu chỉ là sợ hãi nhìn thấy Lí Thuận Vĩ sau đó không kiềm chế được tưởng niệm và bi thống của mình đối với cha mẹ. Cậu hy vọng kiếp sau cha và mẹ hai người lại có thể trở thành vợ chồng.

Toàn Hiểu Vũ từ nhỏ ít nói, cũng không giỏi cùng người khác kết giao, có đôi khi cậu làm một chuyện gì đó, rất nhiều người cũng không thể hiểu. Nhưng cha con Lí Thuận Vĩ vẫn luôn bao dung cho cậu, cho dù là Lí Nam nhỏ tuổi, từ rất nhiều năm về trước đã biết mọi việc đều nhường nhịn người anh họ là cậu.

Toàn Hiểu Vũ đối với gian phòng này cũng không hề xa lạ, rất nhanh, cậu tìm ra phía sau một bình hoa có ván cửa, ván cửa đó có thể di động, đẩy ra, quả nhiên bên trong có một két sắt. Có lẽ là người buôn đồ cổ đều thích giấu một chút đồ vật này nọ trong nhà đi, trong nhà cậu cũng có một ít tiểu ám cách, tất cả đều do cha tạo ra. Thời điểm cậu còn nhỏ còn có một sở thích, chính là ở trong phòng tìm kiếm tiểu ám cách của cha. Toàn Hiểu Vũ nhập sinh nhật của Lí Nam vào, két sắt liền mở ra. Bên trong là chìa khóa của biệt thự, tấm chi phiếu, một đoản kiếm đồ cổ, trên mặt được khảm bảo thạch, vô cùng xinh đẹp. Tầng dưới của két sắt là một cây súng lục bán tự động M9 cùng vài cái băng đạn.

Toàn Hiểu Vũ không biết Lí Thuận Vĩ vì cái gì lại có những món đồ này, nhưng ai lại không có bí mật chứ? Cậu cầm lấy súng lục và giấu nó vào trong túi, băng đạn cất vào ba lô, lại cầm lấy đoản kiếm, kéo nó ra khỏi vỏ, hàn quang loè loè, là một vũ khí vô cùng sắc bén. Cậu đem đoản kiếm ôm vào trong ngực, tính toán chờ Lí Nam tỉnh, đem đoản kiếm giao cho nhóc. Dù sao, thứ nhất, đây là vũ khí phòng thân tốt nhất đối với tiểu hài tử, thứ hai, cố ý giấu ở trong này, nhất định là thứ mà Lí Thuận Vĩ yêu thích nhất, để lại cho Lí Nam, coi như là một loại tưởng niệm, tựa như mình đem theo khối phỉ thúy kia vậy.

Nghĩ đến khối phỉ thúy, Toàn Hiểu Vũ liền phát hiện trên người mình phát sinh một loạt chuyện cổ quái. Bỗng nhiên sức lực biến lớn, tốc độ biến nhanh, ngũ cảm càng thêm linh mẫn còn có việc phỉ thúy biến mất và trên cổ nhiều thêm một ấn ký kỳ quái. Xem ra, cậu rất cần thời gian để tìm hiểu rõ ràng rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ là hiện tại, cậu nhìn hai cha con trên giường, trước vẫn dẫn bọn họ đi biệt thự rồi tính sau. Cậu suy nghĩ một chút, ở trong phòng tìm một cái ga giường sạch sẽ, đem Lí Thuận Vĩ người đầy máu bọc lại, lại lấy nước giúp Lí Thuận Vĩ lau chùi vết máu trên mặt, lúc này mới gọi Lí Nam tỉnh. Lí Nam mê man rất không an ổn, lúc nào cũng đau khổ cắn chặt răng, một thân nhóc cũng dính máu, toàn bộ đều là của cha nhóc. Ngón tay Toàn Hiểu Vũ nhẹ nhàng mà bấm nhân trung của nhóc, nó liền tỉnh lại.

8. Chương 8: Ngữ Ngưng

Cùng lúc đó, trong phòng nhỏ ở lầu một, hai cổ thi thể trong phòng khách vẫn không nhúc nhích nằm đó, sau khi Toàn Hiểu Vũ mang theo Lí Nam rời đi, tóc vàng tê liệt ngã xuống trên mặt đất không dám nhúc nhích. Cửa của cô gái kia lúc này chậm rãi mở, cô gái nhô đầu ra, lập tức, phát ra một tiếng thét chói tai. Lão thái thái vẫn luôn trốn ở trong phòng bếp cũng run rẩy đi ra, nhìn thấy khuôn mặt bị sụp một nửa của Vĩ Quang, nhất thời sợ tới mức ngã xuống dưới đất. Trong phòng còn có một cánh cửa vẫn luôn đóng kín lúc này từ từ mở ra. Một cô gái từ trong phòng đi ra, nàng tập tễnh bước, thân thể xích lõa, trên người, trên mặt, đều có dấu vết bị người đánh. Một dòng chất lỏng vẩn đục hòa lẫn với máu, từ hai chân nàng chảy xuống, để lại dấu vết trên đôi chân nhẵn bóng.

Đồng dạng nàng cũng nhìn thấy thi thể của Vĩ Quang. Sau khi nhìn thấy xác trên gương mặt chết lặng của nàng xuất hiện một loại vẻ mặt quái dị, tiếp đó bỗng nhiên cười ha hả. Tiếng cười pha lẫn sự thống khoái cùng thê lương. Lại thêm hai nữ nhân nữa đi ra nhìn thi thể của hắn mang theo vẻ mặt kinh hoàng, giống như cô gái kia nhưng chỉ khác là trên thân thể của họ chưa có nhiều vết thương.

Cô gái đi ra trước nhất, ngưng cười lạnh lùng mà quay đầu nhìn thoáng qua hai cô gái phía sau. Hai cô sợ tới mức lui lại một bước ôm lấy nhau. Cô gái không hề để ý tới các nàng, nàng trông thấy tóc vàng bị dọa sợ đang nằm bất động trong phòng khách. Nàng đi tới chỗ tóc vàng, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, từ trong đống kim loại trên mặt đất, lấy ra một con dao gọt trái cây. Nàng gắt gao nhìn chằm chằm tóc vàng, ánh mắt băng lãnh mà tàn khốc.

Tóc vàng vừa mới khôi phục tinh thần lại một lần nữa sợ hãi. Không lâu trước kia, hắn còn tùy ý rong ruổi trên người cô gái này, ánh mắt xấu xa sử dụng thủ đoạn hạ lưu độc ác chơi đùa. Mà thời gian ngắn ngủi chưa đến nửa giờ, chỗ dựa vững chắc của hắn đã chết, cô gái từng nhu nhược nay lại giống như nữ tu la vậy đứng ở trước mắt hắn.

"Không…. Không phải…… Ngữ Ngưng, em…… Em hãy nghe anh nói……. Thực xin lỗi…… Thực xin lỗi……. Đều là bọn họ……. Là bọn họ……" Tóc vàng sợ tới mức khóc lớn, nước mắt nước mũi giàn giụa. "Thực xin lỗi….?" Cô gái cười, hắn đang nói xin lỗi. Sau khi bị thương, tại thời điểm nàng cầm con dao nhỏ, hắn nói xin lỗi. Ở trong tòa nhà này, cơ hồ mỗi hộ gia đình đều ở đây hơn hai mươi năm. Ngày thường ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, mặc dù có chút mâu thuẫn cùng khắc khẩu, nhưng tóm lại bà con xa không bằng láng giềng gần, mọi người đến cuối cùng cũng hòa thuận chung sống. Vài ngày trước, nàng vẫn cho rằng là như vậy.

Thanh niên trước mắt này, cho dù qua lại không nhiều, mọi người coi như là cùng nhau chơi từ nhỏ đến lớn. Ở bên ngoài gặp, nàng tốt xấu gì cũng cười gật gật đầu gọi hắn một tiếng anh. Mà hắn? Hắn đã làm cái gì? Ngày đó, ngày 04 tháng 01 như một cơn ác mộng vậy! Từ hôm đó bắt đầu, hết thảy đều kết thúc, nàng vốn có một cuộc sống tốt đẹp nhưng đều do đám người này bóp nát hết.

Ngày đó đã xảy ra tai họa kỳ lạ. Bầu trời xuất hiện dị tượng, vốn bà nội khỏa mạnh vô cùng đột nhiên mê man sau khi tỉnh lại liền biến thành quái vật ăn thịt người, một ngụm cắn đứt yết hầu của mẹ. Sau đó mẹ cũng biến thành quái vật. Nàng và ba ba cùng nhau liều mạng mới đem mẹ và bà nội đuổi ra khỏi nhà. Xuyên qua cửa sổ nhìn thấy thân nhân biến thành quái vật lòng của nàng vô cùng phức tạp.

Trên đường, quái vật cũng nhiều lên, bên ngoài không ngừng phát sinh tai nạn, nhà hàng xóm cũng phát ra tiếng đánh nhau nhưng nàng và ba ba chưa từng dám mở cửa đi ra ngoài nhìn thử. Quái vật trong hành lang cũng nhiều lên, nàng nhìn thấy dì Từ cách vách cùng bác Trương ở đối diện cầu thang. Dì Từ cầm một vật thể gì đó gặm cắn, chờ nàng nhìn rõ trong tay dì Từ là gì, lập tức ở bên cửa sổ nôn thốc nôn tháo. Thứ mà dì Từ ăn, là đứa con trai hai tuổi của dì. Nàng không biết mình đã vượt qua một ngày kinh khủng kia như thế nào. Buổi trưa hôm sau, trong hành lang truyền đến tiếng động, một nam nhân xa lạ thao túng vũ khí kim loại kỳ quái đem đám quái vật trong hành lang toàn bộ giết chết hết, bao gồm cả mẹ và bà nội của nàng.

Phía sau nam nhân là tráng hán xa lạ và anh trai tóc vàng ở dưới lầu. Vốn nàng và ba ba cho rằng họ được cứu rồi, nhưng không ngờ được hết thảy chỉ mới là mở đầu cho bi kịch. Nam nhân xa lạ mang theo tóc vàng giết hết đám quái vật một tầng lại một tầng, bọn họ đem thi thể của quái vật quăng đi, khóa kỹ cửa chính ở dưới lầu. Những người may mắn còn sống trong tòa nhà lúc này mới có dũng khi mở cửa đi ra quan sát. Cái nam nhân xa lạ kia, ngay từ đầu biểu hiện vô cùng thân thiết hắn kêu gọi mọi người vệ sinh hành lang, rửa sạch những gian nhà mà toàn gia đã chết hết.

Hắn nói, hiện tại mạt thế đã đến, bên ngoài một mảnh hỗn loạn, nơi nơi đều là quái vật ăn thịt người, mọi người phải đoàn kết cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn. Nhóm người hoảng loạn giống như thoáng cái có người làm chỗ dựa tinh thần tích cực phối hợp theo mệnh lệnh của hắn. Mãi cho đến không lâu trước đây ông Triệu bởi vì một vấn đề nào đó cùng nam nhân tranh chấp, lão nhân một đời cố chấp không biết nhượng bộ ra sao, đỏ mặt tía tai giơ quải trượng giống như giáo huấn tiểu bối vậy, tính dạy bảo hắn một chút.

Sau đó, đầu của ông Triệu liền bay lên, máu tươi văng cao, thời điểm lão ngã xuống còn duy trì tư thế giơ quải trượng. Làm cho đám người nhất thời lặng ngắt như tờ.

Trên mặt của hắn từ đầu đến cuối vẫn giữ được nụ cười thân thiết ấy, sau khi ông Triệu ngã xuống, hắn cười với mọi người nói: “Mọi người tiếp tục đi, tranh thủ trong ngày hôm nay rửa sạch sẽ nha.” Cùng ngày đó, cả tòa nhà đều được thu dọn đến vô cùng sạch sẽ phảng phất như trước khi mạt thế đến vậy. Sau đó, chị Tiền tầng bốn bị bọn họ từ trong nhà kéo ra lôi xuống dưới lầu một, lầu hai cũng truyền đến tiếng động, dưới lầu vợ chồng Chu gia may mắn còn sống, vợ thì không thấy, chồng thì bị cắt đứt cổ họng nằm ở trong phòng khách nhà mình.

Kế đó, cánh cửa nhà nàng bị người ta gõ vang liên tục. Nàng và ba ba ý đồ tìm mấy thứ gì đó ngăn ở cửa chính, thế nhưng tất cả đều vô dụng, cái khóa ở cửa đột nhiên hóa thành nước bùn, tên nam nhân cường tráng kia trực tiếp tông cửa đi vào. Tóc vàng cười hì hì đến kéo nàng trong miệng bảo em gái Ngữ Ngưng đi tới nhà anh chơi nha.

Nàng giãy giụa, phản kháng, lại bị nam nhân cường tráng kia tát một cái làm cho mê man, giữa lúc mơ hồ, nàng nhìn thấy nam nhân kia vẫn cười dịu dàng như trước, mà ba ba nàng, lùi lại chỗ góc nhà, đầu không dám ngẩng lên. Đó chính là ba ba mà nàng thương yêu nhất a! Lúc nguy hiểm, hắn lại lựa chọn tự bảo vệ mình, ngay cả dũng khí để bước ra cứu nàng cũng không có, quỳ xuống cầu xin người ta buông tha cho bọn

họ cũng không làm được. Đây là ba ba của nàng!

Một khắc kia, nàng nghĩ, vì cái gì người bị bà nội cắn đứt cổ họng không phải là ba ba chứ? Thời điểm đi ngang qua nhà Lí gia, cánh cửa mở ra, bác Lí quơ một con dao nhỏ, phẫn nộ yêu cầu bọn họ thả nàng. Thật sự buồn cười, khi nàng cần người giúp đỡ nhất, người đầu tiên lao tới không phải ba ba nàng, mà lại là hàng xóm ít qua lại nhất.

Bác Lí đương nhiên cũng không phải là đối thủ của nam tử kia, rất nhanh, con dao mà bác Lí mang theo, lại cắm vào trong bụng của bác ấy. Mà nam tử kia vẫn luôn tựa tiếu phi tiếu, trong nháy mắt trong thấy Lí Nam, con ngươi sáng rực lên. Sau đó, bọn họ bỏ lại bác Lí, đem Lí Nam và nàng mang đi. Chuyện xảy ra sau này so với ác mộng còn đáng sợ hơn. Nàng bị nhốt ở trong phòng nhỏ kia, bọn họ làm nhục nàng, nàng phản kháng, bọn họ liền đánh nàng. Tên nam nhân cường tráng và tóc vàng kia, dùng hết tất cả thủ đoạn hạ lưu để tra tấn nàng.

Nàng cũng từng cầu cứu kẻ khác, thế nhưng cái người mà nàng mỗi ngày gọi là Từ lão thái thái vẫn đứng ở bên cạnh nam tử, lấy lòng bọn họ, vì bọn họ bày mưu tính kế. Cháu gái của lão thái thái lại ở bên cạnh bọn họ hò hét trợ uy. Hai người chị gái kia và nàng bị nhốt cùng nhau, dưới vài câu uy hiếp cưỡng bức, cư nhiên lại giúp đỡ bọn họ đè thân thể của nàng lại.

Đây là địa ngục nhân gian có phải không? Để lộ sự dữ tợn, lạnh lùng, và tràn đầy ác ý.

Dưới gương mặt quen thuộc đó, trái tim trong ngực của bọn họ được làm từ cái gì? Sao có thể nhẫn tâm như vậy? Nàng vẫn luôn tự hỏi về chuyện này. Mãi đến khi — Ngoài cửa phát ra tiếng đánh nhau, nàng nghe thấy được tiếng tóc vàng cầu xin tha thứ. Cái người đã từng cười ác độc tra tấn nàng vô cùng tàn nhẫn lại cậu xin người ta tha thứ. Nàng giãy giụa đứng lên, mở cửa ra, đi từng bước đến trước mặt của tóc vàng.

Cái người từng thi ngược nàng, hiện tại đang ở dưới chân nàng cầu xin, hắn khóc rống, hắn nói xin lỗi. Giờ phút này hắn có vẻ như nhỏ yếu dễ bắt nạn, chỉ cần nàng động con dao găm trong tay là có thể lập tức cắt đứt cổ họng của hắn, chấm dứt sinh mệnh đê hèn của hắn. Nàng lại nhìn những người còn lại trong phòng này, các nàng mỗi người nhìn nàng đều mang theo vẻ sợ hãi và kinh hoàng. Thời điểm ánh mắt nàng quét qua bọn họ, bọn họ đều co rúm lảng tránh.

Thì ra là thế, chỉ cần như vậy là có thể. Chỉ cần so với bọn họ mạnh hơn, chỉ cần mạnh hơn một chút, bọn họ liền nguyện ý chịu sự bài bố của người đó. Thì ra chỉ cần là như vậy! Đây chính là cái được gọi là mạt thế a!

Được rồi! Hoan nghênh mọi người đến với mạt thế! Địa ngục bắt đầu rồi! Cô gái cười, cười đến vô cùng rực rỡ. Nàng nghĩ một chút, đi tới cửa phòng của "Em họ", nàng là cháu gái của Từ lão thái thái, cái tên nam nhân thần bí Vĩ Quang kia hình như là anh họ xa của nàng. Trước mạt thế, Vĩ Quang mang theo nam nhân cười tráng kia đến thăm bà con, đúng lúc vượt qua một hồi biến dị kia.

Cô gái đến gần làm cho "Em họ" kia hoảng sợ đủ kiểu, nàng thét chói tai lui về phía sau. Cô gái một phen tóm lấy cổ áo của nàng, đè đầu của nàng đập lên trên tường một cái, sau đó nói: "Câm miệng, đừng để cho tao nghe thấy tiếng của mày. Bằng không, tao sẽ đem chuôi dao này cắm vào trong miệng của mày, xuyên

qua cổ họng của mày."

Ánh mắt của "em họ" trong nháy mắt dại ra, sau đó lập tức ngậm miệng lại, thân thể mềm yếu dựa vào tường xụi lơ. Cô gái có chút vừa lòng gật đầu, cũng không thèm quay đầu lại nói: "Ai cũng không được phép rời đi!". Chờ nàng tắm rửa xong, thay quần áo của "Em họ" đi ra, phát hiện mọi người đều còn ở đây, thật sự không dám rời khỏi. Kỳ thật trong lòng nàng vô cùng kinh ngạc, nàng chỉ nói như thế, trong đám người bọn họ trừ bỏ tóc vàng ra, toàn bộ đều không có bị thương, thừa dịp nàng tắm rửa, bỏ chạy khỏi nơi này quay về nhà của bọn họ cùng lắm là tốn vài phút mà thôi.

Nga, đây chính là nhà của Từ lão thái thái và "em họ". Cô gái cười châm chọc, kỳ thật, nàng đã nghĩ ra được một cách tốt để đối phó với bọn họ, cho dù các nàng có chạy cũng chẳng sao cả. Chỉ là không ngờ bọn họ lại không bỏ chạy. Cô gái lần nữa đi tới trước mặt của tóc vàng, tóc vàng hoảng sợ "a a" gọi bậy, nói không thành câu. Cô gái nắm lấy tóc của tóc vàng, đi ra ngoài cửa. Cửa chính đã bị phá hủy, ván cửa nằm trên mặt đất. Không biết nàng lấy đâu ra khí lực thuận lợi kéo đầu tóc vàng ra ngoài. Kim loại cắm trên người tóc vàng, lại một lần nữa chui vào trong thịt càng sâu, tóc vàng kêu rên vang vọng khắp hành lang.

9. Chương 9: Địa Ngục

Lí Nam vừa mở mắt, trong ánh mắt liền tràn ngập thống khổ cùng sợ hãi. Biến cố mấy ngày này, cũng đủ để phá hủy thế giới quan của một đứa nhỏ mười tuổi, thay đổi cuộc đời nó. "Tiểu Nam, chúng ta mang theo ba ba em rời khỏi nơi này thế nào?" Toàn Hiểu Vũ ôn nhu nói, hắn không thể an ủi thằng bé, điều hắn cần làm chính là mau chóng dẫn nó rời đi, đi xa nơi này, đến một địa phương an toàn.

"Ba ba…." Lí Nam nhìn ba ba nằm không nhúc nhích bên cạnh nó, khuôn mặt của Lí Thuận Vĩ được Toàn Hiểu Vũ lau sạch sẽ, có lẽ là trước lúc qua đời tâm nguyện có thể hoàn thành, vẻ mặt của hắn có vẻ bình thản. "Tiểu Nam, ba ba em hy vọng chúng ta có thể sống tốt. Đó là tâm nguyện của người". Đây là toàn bộ những lời nói an ủi mà Toàn Hiểu Vũ có thể nói ra.

"Tâm nguyện sao? Tâm nguyện của ba ba……" Nhớ tới ánh mắt vui mừng và từ ái mà ba ba trước khi đi nhìn nó, nước mắt Lí Nam lần thứ hai tuôn trào. Sau một lát, nó sờ soạng hai má một phen, từ trên giường xoay người đứng dậy, nói với Toàn Hiểu Vũ: "Anh Hiểu Vũ, anh nói đúng, chúng ta phải tiếp tục sống so với những người khác còn tốt hơn." Thời điểm nói một câu cuối cùng, đã có chút nghiến răng nghiến lợi cực kỳ.

Toàn Hiểu Vũ không biết hai ngày này cha con bọn họ đã trải qua cái gì, cũng không muốn truy hỏi, mạt thế ba năm, cậu đối với phẩm hạnh của nhân loại đã không còn trông mong. Trước mắt, quan trọng nhất chính là đem hai cha con đưa đến biệt thự, sau đó đem Lí Thuận Vĩ hảo hảo an táng. Giữa lúc mạt thế, sau khi chết có một nơi an táng, coi như là một loại may mắn.

Cậu ngồi chồm hổm nhìn thẳng Lí Nam, sau đó từ trong lòng lấy ra thanh đoản kiếm kia: "Đây là thứ của bác Lí, em bảo quản cho tốt. Nó rất sắc bén, khi cần thiết em có thể dùng nó để……" Câu nói tiếp theo cậu không cần nói gì hết. Thời điểm tất yếu, có thể sử dụng nó để làm gì? Giết tang thi, giết quái vật, còn có, giết……. người…….

Lí Nam tiếp nhận đoản kiếm, gắt gao đem nó giấu ở trước ngực, không nói gì. Toàn Hiểu Vũ lập tức đem Lí Thuận Vĩ khiêng lên vai trái, tay phải vơ lấy gậy bóng chày trước mắt ra hiệu Lí Nam đuổi kịp, liền nhanh chóng đi xuống lầu. Ra cửa, mới nghe thấy hành lang lầu một truyền đến một thế gào thét, đó là tiếng của tóc vàng. Toàn Hiểu Vũ nhíu mày, nghiêng đầu từ hành lang lầu ba liếc xuống dưới. Quả nhiên, tiếng gào thét ấy đưa tới không ít tang thi, nó tụ tập ở bên ngoài cửa sắt, "ba ba" đập vào hàng rào sắt.

Có thể là tiếng gào thét của tóc vàng quá mức thê lương, cuối cùng có người mở khe cửa ra, kinh nghi bất định nhìn ra ngoài. Sau đó một giọng nữ vang lên là thanh âm của cô gái trẻ tuổi: "Người trong tòa nhà nghe rõ cho tôi, nội trong năm phút tập hợp ở lầu một, nếu không thì tôi lập tức mở cửa chính thả đám quái vật ở bên ngoài vào."

Sau khi giọng nữ vang lên, trong nháy mắt đầu của Toàn Hiểu Vũ có chút ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh liền gạt bỏ. Lí Nam đi theo phía sau cậu, con mắt trở nên mờ mịt, bước chân liền đi xuống dưới lầu. Toàn Hiểu Vũ một tay kéo Lí Nam lại, vỗ vỗ hai má nó, dưới cơn đau kích thích, Lí Nam rất nhanh liền khôi phục thanh tỉnh, ánh mắt cũng trở nên tỉnh táo hơn, nó kinh ngạc nhìn Toàn Hiểu Vũ.

Toàn Hiểu Vũ ra dấu im lặng với nó, ra hiệu bảo nó theo sát phía sau cậu, yên tĩnh quan sát kỳ biến. Lời của cô gái nói xong không bao lâu, toàn bộ cánh cửa trong tòa nhà đều mở ra, chỉ cần là người còn may mắn sống sót, tất cả đều từ trong phòng đi ra, tụ tập ở lầu một. Ánh mắt của những người này, cơ bản đều có mức đột đờ đẫn không giống nhau. Tinh thần thực lực cường đại! Toàn Hiểu Vũ rốt cục cũng có thể xác định, cô gái vừa rồi là một dị năng giả hệ tinh thần, năng lực của nàng có thể là "khống chế".

Dị năng giả hệ tinh thần chia làm nhiều loại, ví dụ như "công kích", "không chế" "che chắn" "tìm kiếm" "tiên đoán" vân vân. Dị năng giả hệ tinh thần dùng tốt thì có thể giết người trong vô hình, là một loại dị năng rất cường đại. Đương nhiên, cụ thể có bao nhiêu lợi hại cũng phải xem bản thân năng lực của dị năng giả. Mà làm cho Toàn Hiểu Vũ cảm thấy ngạc nhiên chính là ở nơi này vào sơ kỳ mạt thế dị năng giả hệ tinh thần có thể thoáng cái khống chế nhiều người như vậy, thật sự là không nhiều lắm.

Hơn nữa Toàn Hiểu Vũ có thể cảm nhận rất rõ, dị năng của cô gái kia cũng không thành thạo lắm, hẳn là mới vừa kích phát không bao lâu, thậm chí, chính cô ta cũng chưa ý thức được năng lực của mình. Tòa nhà này cũng thật là kỳ lạ, thoáng cái liền có tới ba dị năng giả, hơn nữa không phải là loại yếu, dị năng cũng không thể giống như cải trắng được. Bọn họ nếu có thể hảo hảo sống tới mạt thế hậu kỳ, đợi dị năng thăng cấp, phỏng chừng có thể trở thành người nổi bật giữa đám dị năng giả, thượng vị giả giữa người thường.

Hai tầng trên toà nhà, có năm người đi xuống, có nam có nữ tuổi tác khác nhau. Mà một người đàn ông trung niên cách vách Lí gia cũng đi ra, mờ mịt mà theo đám người kia đi xuống dưới lầu. Ánh mắt Lí Nam nhìn về phía người hàng xóm này cực kỳ phức tạp. Toàn Hiểu Vũ nghi hoặc nhìn Lí Nam một cái. Trên mặt của Lí Nam nho nhỏ cười lạnh, một dáng cười không phù hợp độ tuổi: "Người đang nói là con gái hắn, anh giết mấy người kia….. Là người đã khi dễ nàng!" Dù sao tuổi cũng còn nhỏ, có một chút từ ngữ, tuy rằng biết nhưng lại không nói nên lời, suy nghĩ một hồi thì dùng "khi dễ" hai chữ này thay thế.

Toàn Hiểu Vũ hiểu được ý của nó. "Ba ba nhìn không được, mở cửa muốn cứu chị gái kia, sau đó…… " Lí Nam nhìn như bình tĩnh nhưng trong giọng nói lại có chút run rẩy.

Sau đó, không cần phải nói, Toàn Hiểu Vũ cũng đã hiểu. Trốn ở trong phòng, ngay cả con gái của mình cũng không dám cứu, thờ ơ với cái chết của người khác, cho dù đó là người hàng xóm vì cứu con gái hắn

mà bị thương cũng không có một chút áy náy và thương xót biết rõ cách vách có người bị thương cũng chỉ biết đóng kín cửa phòng không dám bước ra một bước?

Ánh mắt của Toàn Hiểu Vũ trở nên vô cùng lạnh lùng. Mạt thế vừa tới, nhân tính liền trở nên đáng sợ và….. ghê tởm đến như vậy sao? Toàn Hiểu Vũ mang theo Lí Nam theo đám người kia đi xuống dưới, cậu không biết cô gái kia muốn làm gì, nhưng cô gái đã triệu tập những người này không có thiện ý là chắc chắn, nếu không sẽ không nói lời uy hiếp như vậy. Cậu đương nhiên hy vọng không cần xảy ra xung đột, nói thế nào thì giết người và giết tang thi không giống nhau.

Khi mọi người đều tụ tập ở tầng một, trong hành lang bị nhét đầy người, trên mặt đất là tóc vàng đang kêu thảm, bộ vị hạ thể của hắn đang bị cắm một con dao gọt trái cây. Hắn bụm lấy miệng vết thương cuộn tròn trên mặt đất bi thảm kêu gào, khóc đến tê tâm liệt phế.

Trên mặt đất còn có hai cổ thi thể, là của Vĩ Quang và tên nam nhân cường tráng kia, không biết khi nào thì bị người kéo dài tới hành lang. Một cô gái dẫm lên trên thi thể, lạnh lùng nhìn đám người tụ tập ở tầng một. Tốt lắm, toàn bộ đều đến đây, trên mặt nàng cười tươi. Dáng cười tác động đến vết thương trên mặt, trong nháy mắt có thể khiến cho khuôn mặc của nàng có chút dữ tợn.

Rất nhanh nàng trông thấy Toàn Hiểu Vũ đứng ở trong hành lang, nàng đối diện với hai mắt đen như ao nước sâu của cậu, cặp mắt ấy nhìn chằm chằm nàng, băng lãnh, bình tĩnh. Đó là một thiếu niên tuấn mỹ, nàng chưa từng gặp qua cậu, cậu không phải cư dân ở đây. Tiếp đó, nàng lại trông thấy Lí Thuận Vĩ trên vai cậu và Lí Nam đang ở phía sau.

Vẻ mặt của cô gái trở nên dịu dàng một chút, nàng nghĩ nghĩ, nhìn thẳng vào hai mắt của Toàn Hiểu Vũ, hỏi: “Bọn họ là cậu giết?” Nàng dậm chân một cái, ý chỉ người bị nàng giẫm lên. Toàn Hiểu Vũ gật đầu, không nói gì. “Cậu đến tìm Lí……” Nàng dừng một chút: “Bác Lí và Lí Nam?” Toàn Hiểu Vũ lại gật đầu. “Cậu muốn dẫn bọn họ rời đi?” Cô gái hỏi tiếp. Toàn Hiểu Vũ vẫn gật đầu. “Cậu có biết mấy ngày này ở đây đã xảy ra chuyện gì không?” Toàn Hiểu Vũ lắc đầu.

Cô gái không tiếp tục hỏi, nhẹ nhàng vuốt cằm nói: “Vậy đám người các cậu đi đi. Cậu có thể giết hai người kia, hẳn cũng sẽ không sợ đám quái vật ngoài cửa sắt, đúng không?” Nàng nghiêng đầu nhìn tang thi đông nghẹt ngoài cửa sắt, những người khác không ra được, thiếu niên kia hẳn là có thể. “Cô muốn làm cái gì?” Toàn Hiểu Vũ rốt cục cũng mở miệng.

Cô gái cười thê lương, sắc mặt không còn dữ tợn như vừa rồi nữa, nói: “Tôi có thể làm cái gì? Chẳng qua là dĩ kì nhân chi đạo hoàn trì kì nhân chi thân* mà thôi. Người làm chuyện xấu, nói cho cùng cũng phải trả giá đắt, cậu nói có đúng không?” “Cô sẽ giết bọn họ?” Toàn Hiểu Vũ hỏi, ngữ khí của cậu là nghi hoặc.

Cô gái cười: “Sẽ không, tôi sẽ không giết bọn họ. Nếu bọn họ đều chết hết, tôi sẽ cô đơn biết bao. Chỉ là, bọn họ thích thấy chết mà không cứu, thích trợ trụ vi ngược*, tôi đây sẽ thành toàn bọn họ. Tôi sẽ thay thế……” Nàng lại chà chà chân, dùng sức giẫm Vĩ Quang dưới chân, tiếp tục nói: “Tôi sẽ thay thế cho người này, hảo hảo quản giáo bọn họ.”

Toàn Hiểu Vũ đã hiểu được ý của cô gái, nàng muốn mỗi người ở đây, mỗi ngày đều sống trong địa ngục, trong những người này, có lẽ bao gồm cả ba của nàng. Cậu nghĩ một chút, vẫn nhịn không được nói: “Cô

có thể rời đi." Rời khỏi nơi này, mang theo dị năng tinh thần hệ, có thể sống rất tốt. Cô gái rất thông minh, nàng cũng hiểu được ý tốt của Toàn Hiểu Vũ, cười đáp: "Cảm ơn cậu, nếu…… nếu về sau có cơ hội, tôi sẽ rời khỏi nơi này. Nhưng hiện tại tôi đã nghĩ muốn ở cùng với bọn họ." Ở cùng nhau, dùng địa ngục chi hỏa, đem toàn bộ tòa nhà này huỷ diệt, có lẽ chính nàng cũng bị hủy.

Toàn Hiểu Vũ không hề khuyên bảo cái gì, đó là lựa chọn của cô ta. Cậu gật đầu với nàng, tách ra khỏi đám người đang ngây dại, đi về phía cửa sắt. "Đúng rồi." Cậu đột nhiên quay đầu lại: "Năng lực cô sử dụng hiện tại gọi là dị năng hệ tinh thần, gọi là "khống chế", cô….. Tự mình giải quyết cho tốt." Cô gái cười gật đầu lại nhìn thoáng qua Lí Nam. Lí Nam nhìn thấy ánh mắt vô cùng phức tạp của nàng, cuối cùng vẫn nhịn không được nói: "Chị Ngữ Ngưng, nếu có cơ hội, hãy rời khỏi nơi này đi. Dù sao những người đó….. Không đáng……."

"Được." Cô gái gật đầu, nụ cười trên mặt chưa biến mất: "Tiểu Nam, em cũng bảo trọng." Câu trả lời của nàng vẫn là từ chối. Nàng đã hạ quyết tâm, phải làm chuyện mà nàng đã muốn làm từ lâu. Toàn Hiểu Vũ dưới đáy lòng thở dài một tiếng, trong nháy mắt cửa sắt mở ra liền vung cây bóng chày đem đám tang thi đuổi ra xa cửa chính. Cậu mang theo Lí Nam rời đi. Cô gái một lần khóa kỹ cửa sắt, quay đầu lại trông thấy ánh mắt của một đám đã thanh tỉnh, nụ cười càng thêm xinh đẹp.

Toàn Hiểu Vũ mang theo Lí Nam, rất nhanh liền tìm được chiếc xe cậu đậu ở bên ngoài. Bố trí ổn thỏa thân thể của Lí Thuận Vĩ, hai người ngồi ở phía trước, khởi động xe, Lí Nam quay đầu lại, nhìn thoáng qua tòa nhà nó ở mười năm qua. Nó mở miệng nói với Toàn Hiểu Vũ: "Anh Hiểu Vũ, anh muốn biết nơi đó đã xảy ra cái gì không?" Toàn Hiểu Vũ lắc đầu: "Không quan trọng. Người đáng chết đã chết, người nên chịu sự trừng phạt cũng sắp bị trừng phạt. Em và anh, may mắn sống sót vậy là đủ rồi."

Lí Nam trầm mặc, một lát sau lại hỏi: "Chị Ngữ Ngưng sẽ không sao chứ?" "Có lẽ sẽ không. Nhưng đó là sự lựa chọn của cô ta." "Vậy, ba ba liều lĩnh lao ra cứu nàng, là đúng hay là sai?" Toàn Hiểu Vũ cũng trầm mặt một hồi, mới chậm rãi nói: "Anh không có khả năng phán định điều đó là đúng hay sai. Nhưng Tiểu Nam, làm đàn ông, nên có tâm huyết, làm người, nên có lương tri. Mà ba ba em hai cái đều có."

Lí Nam nhìn thoáng qua ba ba bình thản nằm ở phía sau xe, cái hiểu cái không mà gật đầu, tựa vào ghế trầm mặc không nói. Toàn Hiểu Vũ giẫm xuống chân ga, hoàn toàn rời khỏi nơi này. Ô tô nghênh ngang mà đi, chạy nhanh theo hướng khu biệt thự ngoại thành.

10. Chương 10: Biệt Thự

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xe chạy cũng không phải vô cùng thuận lợi, do theo đường đi gập ghềnh, trừ bỏ tang thi du đãng ra, còn thường xuyên gặp phải những chiếc xe bị vứt bỏ. May mắn chức năng thân thể của Toàn Hiểu Vũ đã thay đổi, đem mấy chiếc xe chắn ở trước đẩy ra cũng không cố sức chút nào. Khi cậu đối diện với ánh mắt tò mò của Lí Nam, chỉ thản nhiên nói: "Giống như em vậy, phương hướng tiến hóa không giống mà thôi." Ý của cậu chính là dị năng hệ trị liệu của Lí Nam. Tuy rằng, cậu cũng đoán được năng lực của mình không phải đến từ việc biến dị khi mạt thế bùng nổ, mà là cùng với cái gọi là "Nhận chủ" và "Tẩy tủy" kia không thoát khỏi liên quan, nhưng mà cậu không tính nói ra.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình. Mà bí mật sở dĩ được gọi là "bí mật", bởi vì nó mang tính chất riêng tư và không thể chia sẻ. Xe tiếp tục chạy về phía trước. Lí Nam suy ngẫm về lời nói của Toàn Hiểu Vũ. Một lúc lâu mới hỏi: "Năng lực của em là cái gì?"

Nói đến cái này, Toàn Hiểu Vũ cảm thấy cần phải hảo hảo dặn dò Lí Nam một phen, cậu nghĩ nghĩ, nói: "Dị năng trị liệu đi, cái đó" cậu chỉ lúc Lí Nam cứu chữa cho Lí Thuận Vĩ: "Trên tay em phát ra bạch quang, sau đó miệng vết thương của ba ba em bắt đầu khép lại, chỉ là đáng tiếc……" Đáng tiếc quá muộn, máu chảy quá nhiều khiến sinh mệnh của Lí Thuận Vĩ xói mòn.

"Cho nên, em có thể cứu người?" Toàn Hiểu Vũ gật đầu: "Có lẽ loại năng lực này về sau còn có thể thăng cấp." "Thế nhưng em không thể cứu ba ba." Lí Nam cười khổ một chút, cúi đầu, không thể cứu ba ba sống lại thì năng lực này có ích lợi gì? Năng lực không thể giết người xấu bảo vệ người nhà thì có ích lợi gì? Toàn Hiểu Vũ trầm mặc một hồi, nói:" Nhưng tương lai sẽ có một ngày, năng lực của em có thể sẽ cứu mạnh anh thì sao?"

Đúng vậy, nó còn có anh Hiểu Vũ! Thời điểm ba ba còn sống thường xuyên nói, anh Hiểu Vũ không có cha mẹ, cũng không biết chăm sóc bản thân, muốn nó mau mau lớn, mới có thể chăm sóc anh Hiểu Vũ. Ba ba mất, nhưng nó còn anh Hiểu Vũ, hơn nữa, anh Hiểu Vũ nói năng lực của nó có thể cứu mạng anh ấy. Nghĩ thông suốt một việc, buồn bực trong lòng liền tan biến, đời người có mục tiêu, sẽ không tuyệt vọng như vậy.

"Em biết rồi anh Hiểu Vũ. Em sẽ cố gắng, tuyệt đối không để anh bị thương." Lí Nam thề thốt nói. Toàn Hiểu Vũ khó có được cười khẽ một cái, đưa tay xoa nhẹ đầu của Lí Nam nói: "Được." Ngừng một chút, còn nói: "Năng lực của em, tạm thời là bí mật của hai người chúng ta. Cố gắng không sử dụng trước mặt người khác, cố gắng không để bị người ta phát hiện, được không?"

Dị năng hệ trị liệu rất dễ bị người mơ ước, huống chi Lí Nam là một đứa nhỏ, trước che giấu thì an toàn hơn. "Em biết rồi anh Hiểu Vũ." Nó đã biết được bản tính xấu xa của con người, trừ bỏ anh Hiểu Vũ, nó không bao giờ tùy tiện tin người nữa. Lí Nam không có truy hỏi Toàn Hiểu Vũ vì cái gì lại biết nhiều chuyện như vậy, khi Toàn Hiểu Vũ giống như thiên thần đánh bại hai tên xấu xa đó, khi Toàn Hiểu Vũ đập đầu tang thi như đập dưa hấu, khi Toàn Hiểu Vũ đem một chiếc xe đẩy ra như đẩy một bông vải, hình tượng của cậu trong lòng Lí Nam đã biến thành không gì là không thể làm được.

Nếu đã không gì không làm được, vậy biết nhiều hơn nó, có cái gì kỳ quái chứ? Cuối cùng cũng đi tới trước cửa khu biệt thự, tốc độ của Toàn Hiểu Vũ hơi chậm lại. Nơi này là khu biệt thự sa hoa, vì để chứng tỏ sự sang trọng và thân phận, phía sau trạm gác của bảo an có thiết lập một cánh cửa lớn bằng đồng cao tới tám thước, đại khái là muốn nói là nơi này nhà cao cửa rộng thế gia vọng tộc đi.

Ngày thường đều có bảo an thay phiên trông coi, cả năm không nghỉ, bình thường đều có bốn bảo an đồng thời canh gác. Mà lúc này, cửa im ắng. Trạm gác có một khối thi thể, đầu bị người ta lột bỏ phân nữa. Toàn Hiểu Vũ quan sát một chút, đó là thi thể tang thi, nói cách khác là do sau khi biến dị mới bị người ta giết chết. Thanh chắn xe* trước cửa lớn bị chặt đứt, cửa đồng lớn cũng rộng mở. Xem chừng, có người từ bên ngoài đi vào.

Chỉ là không biết, người đi vào, là giống như bọn họ vậy quay về biệt thự của mình hay là những người khác từ bên ngoài chạy nạn vào. Nếu là người bên ngoài thật, dám xong vào biệt thực của người khác như vậy, sợ không phải là người hiền lành gì. Toàn Hiểu Vũ trong lòng càng ngày càng thận trọng. Cậu không muốn tìm phiền phức nhưng cũng không có nghĩ là những người khác nhất định sẽ không tìm phiền phức cho cậu. Cho nên, cậu nhẹ giọng nói với Lí Nam rằng: "Ngộ nhỡ, một hồi xảy ra chuyện gì mà anh không thể kiểm soát được, em phải bỏ chạy. Chạy về phía biệt thự chờ anh, biết không?"

Lí Nam khẩn trương hỏi: "Sẽ xảy ra chuyện gì?" "Chỉ là ngộ nhỡ thôi." Toàn Hiểu Vũ nói xong, đột nhiên nhấn mạnh chân ga, phóng vào trong khu biệt thự. Hiện tại, càng sớm đi tới biệt thự thì càng an toàn. Chuyện cũng không có đáng sợ như Toàn Hiểu Vũ đã nghĩ. Bọn họ thuận lợi mà tới trước cửa biệt thự của mình. Dân cư trong khu biệt thự ít ỏi, nơi này phần lớn là các quan to phú hào dùng để nuôi chim hoàng yến hay ngẫu nhiên nghỉ phép mới tới đây, rất ít người trường kỳ ở lại.

Mỗi một tòa kiến trúc lại là nhà đơn, chung quanh gieo trồng hoa cỏ cây cối đem tòa nhà ngăn lại thành một không gian riêng biệt lại nhiều tình thơ ý họa, nếu là trước mạt thế, đây đúng là nơi tốt để đi nghỉ

phép. Kỳ thật đi vào phía sau khu biệt thự, dọc theo đường đi Toàn Hiểu Vũ cũng chỉ thấy hai bảo an biến dị, người khác thì ngay cả cái bóng cũng chưa thấy qua.

Toàn Hiểu Vũ dừng xe lại, đem Lí Thuận Vĩ từ trong xe bế ra. Cậu mang theo Lí Nam, thuận lợi đi vào nhà. Đóng cửa lại, Toàn Hiểu Vũ thở phào nhẹ nhõm, thần kinh cả ngày căng thẳng lúc này mới bình tĩnh lại, giờ phút này cậu mới cảm giác được đói khát và mệt mỏi. Cậu cũng chỉ là một người bình thường, nhiều lắm là cường hãn hơn người bình thường một chút, biết chuyện sẽ xảy ra trong ba năm tới.

Cả ngày bôn ba, một chuyện tiếp một chuyện ùn ùn kéo đến, thần kinh của cậu vẫn luôn bị vây trong trạng thái căng thẳng đề phòng, mãi đến khi vào nhà, cửa đóng lại, cậu mới cảm thấy an toàn, thân thể trầm tĩnh lại. Lí Nam giống như nhìn ra cậu mệt mỏi liền làm ra dáng người lớn nói: "Anh Hiểu Vũ anh đói bụng không? Em đi nấu chút mì, anh chờ em một chút." Nói xong liền đi về phía phòng bếp. Nơi này là nhà của nó, đương nhiên sẽ không xa lạ. Toàn Hiểu Vũ không cản nó, Lí Nam vẫn là một đứa nhỏ vô cùng trưởng thành, không giống cậu.

Lúc trước, mọi chuyện của cậu đều cần người khác chiếu cố, mãi đến khi cha mẹ qua đời, đến khi Gia Luân Hủ đến ở nhà cậu, vì để Gia Luân Hủ không cần phải làm nhiều việc như vậy, cậu học nấu ăn……. Sao lại nghĩ tới người kia? Toàn Hiểu Vũ cười khổ lắc đầu, tình cảm bỏ ra nhiều năm, trong một thoáng phải thu về thật là một chuyện không dễ dàng. Thế nhưng, Gia Luân Hủ, anh biết không, cho đi không nhận lại, chính là nợ người ta, nhất định phải trả, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Toàn Hiểu Vũ hạ tầm mắt, thản nhiên nghĩ.

Toàn Hiểu Vũ kỳ thật cũng phát hiện sự thay đổi của Lí Nam vốn là độc lập giống cậu, nhưng càng thêm kiên cường. Nó vẫn gọi cậu là anh họ Hiểu Vũ, hiện tại cũng đổi anh Hiểu Vũ, đây là một dấu hiệu của bé trai dần trưởng thành. Tóm lại, không phải là chuyện xấu gì. Toàn Hiểu Vũ ngã vào sô pha, thả lỏng thân thể của mình, lẳng lặng mà quan sát mọi thứ trong phòng.

Bao lâu rồi chưa tới? Hai năm? Ba năm? Đã không nhớ nữa rồi. Nơi này cơ bản vẫn là cái kiểu này, bác Lí quả nhiên là người hoài cổ. Đây là một biệt thự ba tầng, lầu một là đại sảnh rộng lớn, phòng bếp cao cấp, một cái kho trữ thức ăn nho nhỏ, còn có một nhà ăn chuyên biệt và nhà vệ sinh.

Lầu hai có ba phòng lớn, một là phòng chủ nhà, một là phòng của Lí Nam, còn lại là phòng khách. Trước kia khi một nhà Toàn Hiểu Vũ đến, Toàn phụ Toàn mẫu ở phòng khách, cậu chạy sang phòng của Lí Nam ngủ. Ngoài ra, còn có một phòng sách, bác Lí đôi khi ở chỗ này làm việc.

Lầu ba có hai cái phòng dự bị, và một cái phòng trưng bày lớn, bên trong là mấy món đồ cổ của bác Lí, nhưng những thứ quý giá gì đó, vẫn để ở trong phòng bảo hiểm ở tầng hầm. Tiếp nữa là tầng thứ tư, một nữa là nóc nhà, bình thường là phòng tiểu thiên thai làm bằng thuỷ tinh, nơi này trồng không ít hoa cỏ, còn bày một bộ bàn ghế tinh xảo.

Ranh giới giữa ban công và nội thất là một cánh cửa thuỷ tinh tinh mỹ. Nhưng Toàn Hiểu Vũ biết, toàn bộ thuỷ tinh trong gian phòng này đều là thuỷ tinh chống đạn, bác Lí tựa hồ đối với phòng ngự của gian phòng này có một loại chấp nhất khó hiểu. Cánh cửa thoạt nhìn như thuỷ tinh thông thường, kỳ thật tùy thời cũng có thể biến thành bảng thép, một khi có ngoại vật xâm lấn, hay gặp phải tình cảnh điện bị ngắt, bảng thép kiên cố kia sẽ kéo xuống.

Cửa chính ở lầu một càng thêm khoa trương là cửa quân dụng đề phòng bạo động của nước Đức. Những chuyện này đều là ba Toàn trước đó kể cho Toàn Hiểu Vũ nghe. Ba Toàn phụ thường xuyên trêu chọc Lí Thuận Vĩ, nói bác Lí của Hiểu Vũ xây một tòa thành trì, tọa ủng kim sơn, nhưng mỗi ngày lại ở trong khu dân cư giả nghèo. Mỗi lần ba Toàn giễu cợt hắn, hắn cũng chỉ cười không nói lời nào.

Sau đó chính là tầng hầm, độ an toàn có thể sánh bằng kho bạc nhà nước, cũng không có gì có thể nói. Lợi hại nhất chính là sau khi ngắt điện, toàn bộ thiết bị an toàn đều không bị mất đi hiệu lực, mà mở khóa một cách máy móc, toàn bộ cánh cửa thép đều kéo xuống, cần phải thông qua một phương pháp đặc biệt mới có thể mở ra. Toàn Hiểu Vũ hoài nghi, tích góp cả đời Lí Thuận Vĩ đều đổ vào việc thiết kế nhà cửa. Lí Thuận Vĩ kỳ thật vẫn luôn tới nơi này, nhưng lại rất ít ở lại. Hắn là phú hào ẩn hình, chủ yếu đến đây là để làm công việc, và sửa sang lại những món đồ sưu tầm của hắn, làm xong mọi việc thì trở về ở trong khu dân cư. Kiếp trước khi cậu không trở về chỗ ở của cha con Lí gia thì số phận của họ cũng có thể đoán

được. Không biết, Lí Thuận Vĩ có thể nào sẽ hối hận vì sự lựa chọn của mình không. Không bao lâu, Lí Nam dùng mâm nhỏ đem hai cái chén từ trong phòng bếp đi ra. "Anh Hiểu Vũ, tới ăn cơm đi!"

Toàn Hiểu Vũ gật đầu, từ trên sô pha đứng dậy, hai người ngồi ở bàn ăn, im lặng ăn mì. Qua một hồi lâu, khi ăn sắp xong rồi, Toàn Hiểu Vũ nói: "Tiểu Nam, chúng ta tìm một chỗ, đem bác Lí an táng đi."

Lí Nam đang ăn mì dừng lại một chút, sau đó cũng không ngẩng đầu lên mà "dạ" một tiếng, một giọt nước mắt rơi vào trong bát mì. Toàn Hiểu vũ đưa tay xoa xoa đầu nó. Sau khi ăn xong, hai người ba chân bốn cẳng bắt đầu làm việc. Không có đồ chứa thích hợp, hai người liền dùng vũ lực tháo tủ bát trong phòng, tìm hộp đồ nghề, thất bính tiếp bát thấu (hợp sức) mà tạo ra một cái hòm có thể để cho Lí Thuận Vĩ nằm vừa.

Lại ở trong hoa viên chọn một chỗ rồi bắt đầu đào. Trong nhà có công cụ đầy đủ Toàn Hiểu Vũ lại mạnh một cách kỳ quái, hố sâu rất nhanh được đào xong. Hai người đem Lí Thuận Vĩ an táng, bọn họ không lập bia, trong thế đạo này, điều đó không cần thiết. Bọn họ chỉ là đem hoa cỏ trước đó nhổ bỏ trồng lại lần nữa, để cho nơi này thoạt nhìn càng thêm rực rỡ. Lí Nam ở trước hoa viên quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái thật sâu. Hai người liền trầm mặc không nói gì mà trở lại trong phòng. Toàn Hiểu Vũ lúc này mới nhớ tới chuyện vật tư.

Cậu đem chuyện Lí Thuận Vĩ trước lúc mạt thế cầu xin và nội dung tin nhắn của hắn đơn giản nói lại với Lý Nam. Lí Nam nói, khi mạt thế bùng nổ, Lí Thuận Vĩ liền cảm giác được bất thường, lúc này mới ý thức được chuyện Toàn Hiểu Vũ nhờ hắn làm có bao nhiêu quan trọng. Cũng may, đối với chuyện của Toàn Hiểu Vũ, Lí Thuận Vũ vẫn luôn hết lòng hết dạ mà làm. Lúc này, tuy rằng khó hiểu nhưng cũng không ngoại lệ. Toàn Hiểu Vũ kiểm tra toàn bộ nhà. Trong phòng bếp, nơi có thể để thức ăn và nước uống cũng đều xếp đầy ngăn nắp trật tự, về số lượng, cũng đủ để cho cậu và Lí Nam ăn cả tháng cũng không có vấn đề gì. Vấn đề là hiện tại điện nước còn chưa có cắt, đồ ăn trong phòng bếp nhiều, trước mắt tủ lạnh bị nhét đầy, nhưng tối đa là một tuần, điện cung cấp cho toàn thành sẽ lần lượt bị cắt, phải làm sao bây giờ?

Mở phòng trữ vật ở lầu một, bên trong cũng bị vật tư nhét đầy, khó trách hộp đồ nghệ vốn đặt ở đây lại bị dời ra ngoài phòng khác. Chỗ này lấy thức ăn thức ăn nhanh và gia vị là chính. Cái gì mà xì dầu bột ngọt dấm chua, mì gói chân giò hun khói cải bẹ vân vân. Tìm lầu một xong, Toàn Hiểu Vũ lại nhắm tới lầu hai. Lầu hai trừ bỏ phòng gia chủ, ba phòng khác cũng bị vật tư nhét đầy. Những thứ trên lầu có đủ loại. Có thể xem nó như một kho hàng siêu thị loại nhỏ. Quần áo giày nón mỗi loại khác nhau, thậm chí còn có dụng cụ cắt gọt, dao phay, dao gọt dưa hấu*, dao gọt trái cây, tóm lại những dụng cụ cắt gọt hợp pháp có thể mua đều ở đây.

Toàn Hiểu Vũ, nhìn dụng cụ cắt gọt có chút dở khóc dở cười, nhớ tới phòng ngự của căn nhà này và súng mà Lí Thuận Vĩ giấu trong két sắt, chung quy cậu cảm thấy đối với phòng ngự Lí Thuận Vĩ có chứng rối loạn cưỡng chế. Không biết có phải trong quá trình đặt hàng trông thấy dụng cụ cắt gọt liền mua đến muốn dừng cũng không dừng được không? Toàn Hiểu Vũ lại chạy lên lầu ba, giống như ở lầu hai cũng bị nhét đầy vật tư, ngay cả phòng trưng bày cũng không bỏ qua. Mấy cái khung được dọn sạch sẽ, không biết Lí Thuận Vĩ đã để chúng nó ở đâu. Đồ cỗ đặt trên giá trưng bày, dùng cái rương cất kỹ, chỉ chiếm một góc nhỏ trong phòng.

Chỗ còn lại là cái loại vật tư, cậu thậm chí còn phát hiện ra mấy bình xăng, cậu không ngờ lại có mấy thứ đồ tốt này. Đối với vật tư có thể giúp cậu và Lí Nam dùng trong nhiều năm, Toàn Hiểu Vũ vừa vui mừng lại lo lắng. Vui mừng vì cơm áo không lo không cần chịu đói, lại lo vì phần lớn đều có hạn sử dụng, không biết khi nào thì sẽ bị hư, còn có giữ nhiều vật tư như vậy, chỉ sợ dễ dẫn tới một đám người ngấp nghé, cho dù phòng ngừa có kiên cố cỡ nào nhưng gặp phải người có quyết tâm thì sớm muộn gì cũng bị tàn phá.

Nếu như mình hoặc Lí Nam có dị năng không gian thì tốt rồi. Không gian? Toàn Hiểu Vũ vuốt hình xăm trên cổ, nhớ tới một chuyện. Cái "Trần tiên động phủ" kia! Nếu hết thảy không phải là cảnh trong mơ của cậu mà thật sự tồn tại, cái "Trần tiên động phủ" kia có thể là một cái không gian, hơn nữa khác với các dị năng giả khác, không gian vô cùng rộng lớn. Toàn Hiểu Vũ cảm thấy, hiện tại cần phải làm rõ chuyện này. Cậu vỗ vỗ Lí Nam bị hành động của ba mình làm cho kinh ngạc đến mở lớn miệng nói: "Tiểu Nam, hôm nay quá mệt mỏi, chúng ta nghỉ ngơi trước. Em đem hệ thống phòng ngự của căn nhà này mở ra, ngày mai chúng ta sẽ trở lại sửa sang mấy thứ này."

Mấy thứ này kỳ thật sắp xếp rất tốt, cũng không cần phải sửa sang. Sửa sang mà Toàn Hiểu Vũ nói chẳng qua là mang Lí Nam đi kiểm tra từng rương hàng mà thôi, nhìn xem bên trong là những cái gì. "Còn có tầng hầm thì sao." Lí Nam nói.

" Khoan đi, quá mệt mỏi, ngày mai mới xem." Cậu thật sự không đi kiểm tra tầng hầm nổi nữa, thứ nhất là mệt, thứ hai là trong lòng có chuyện bức thiết muốn làm rõ, không còn tâm trạng để kiểm tra. Lí Nam gật đầu, xoay người đi phòng gia chủ ở lầu hai, chốt mở hệ thống phòng ngự của căn nhà là ở đó. Chờ hai người lăn qua lăn lại, ngoài trời đã biến đen, không có ánh trăng cũng không có sao.

Hiện tại chỉ có một phòng gia chủ có thể ngủ, hai người nhìn nhau, có chút mắt to trừng mắt nhỏ. Tuy rằng trước kia Toàn Hiểu Vũ tới đây đều là qua phòng của Lí Nam ngủ, nhưng thứ nhất thời điểm đó hai người đều còn nhỏ, thứ hai, trước đó không đến đây được bao nhiêu lần, thứ ba, hiện tai trong lòng của Toàn Hiểu Vũ có bí mật cần phải giải quyết, không tiện ở cùng Lí Nam.

Vì thế cậu vỗ vỗ đầu Lí Nam nói: "Em ngủ ở đây, anh đi phòng khách." Lí Nam hiện tại cũng lớn rồi, cảm thấy hai người ngủ cùng nhau có một loại xấu hổ khó hiểu, vừa rồi không tiện nói, Toàn Hiểu Vũ lại mở miệng, nó liền vội vàng thương lượng: "Hay là anh Hiểu Vũ ngủ ở đây, em đi phòng khách." "Nói bậy." Toàn Hiểu Vũ cười: "Nào có anh trai nào ngủ trong phòng còn em trai lại ngủ ở phòng khách. Vả lại một mình em ở dưới lầu, anh không yên tâm."

Bình thường Lí Nam đều nghe lời, nhưng lần này lại cố chấp kiên trì thói quen thâm căn cố đế "Thứ tốt nhất để tặng cho anh Hiểu Vũ" mặc cho cậu nói thế nào cũng không đồng ý.

Hai người cũng không nguyện vì chuyện này mà nhượng bộ, cuối cùng, vẫn là Toàn Hiểu Vũ nói, nếu không thì đem phòng của Lí Nam sửa sang lại đem mấy thứ vật tư ra bớt, tốt xấu gì cũng có thể ngủ. Lí Nam lúc này mới đáp ứng. Hai người lại một lần nữa lăn qua lăn lại, một phần vật tư được dọn sang phòng gia chủ, một phần sang phòng khách, cuối cùng cũng dọn ra được không gian để ngủ, cũng may mấy thứ này đều có sẵn. Lí Nam tắm rửa, thay quần áo, ngoan ngoãn nói với Toàn Hiểu Vũ một tiếng ngủ ngon, liền đóng cửa đi ngủ.

Toàn Hiểu Vũ thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng mệt đến xương cốt cũng muốn rời ra, cậu vẫn kiên trì đi tắm. Một lần nữa trần trụi đứng trước gương, tay cậu nhẹ nhàng vuốt ve hình xăm trên cổ, ý đồ tìm ra điều huyền bí của nó. Cậu nhắm mắt nhớ lại, bắt từ chuyện chảy máu ở công viên cố gắng từ mỗi một chi tiết tìm ra đáp án.

HẾT CHƯƠNG 10

Thanh chắn xe:

Để mọi người dễ hình dung "phòng tiểu thiên thai làm bằng thủy tinh."

Dao gọt dưa hấu:

FAAC

小号西瓜刀
315mm
200mm

11. Chương 11: Không Gian

Khi Toàn Hiểu Vũ chú tâm nghĩ đến cái Trần tiên động phủ kia thì không gian xung quanh đột nhiên hơi vặn vẹo, trong nháy mắt, cả người cậu lại biến mất trong phòng tắm. Một lần nữa xuất hiện, cậu đứng ngay trong cái tiểu đơn sơ kia. Lúc này, cậu đã có thể hoàn toàn xác định, nơi này quả thật chính là một cái không gian, là không gian đặc thù khác với cái không gian dị năng giả khác.

Lúc này đây, cậu mang theo lòng tò mò đi tới, vì thế bắt đầu cẩn thận quan sát mọi thứ ở đây. Sân và nhà, cậu đã xem qua một lần. Cho nên, hiện tại cậu đi ra ngoài tìm hiểu. Đi tới bờ sông lần trước cậu tắm rửa, bộ quần áo bẩn lần trước cậu vứt ở đây cư nhiên vẫn còn, kiểu dáng cũng không thay đổi, xem ra, nơi này trừ cậu ra, quả thật không có vật sống nào khác. Như vậy, cái giọng nam băng lãnh kia lại là cái quái gì chứ?

Bên này sông rất đơn giản, sân, bãi cỏ, con sông. Nhưng mà đối diện lại là một mảng rừng cây rộng lớn. Sông nhỏ chỉ rộng tầm bốn năm thước, nước sông vô cùng trong suốt, trong nước không có tạp chất và những sinh vật khác, cho nên liếc mắt một cái liền có thể trông thấy đáy sông được phủ kín bằng cát vàng. Toàn Hiểu Vũ lúc này dù sao cũng không mặc quần áo, liền trực tiếp nhảy xuống bơi tới bên kia bờ.

Cây trong rừng rất kỳ quái khác với những loại cây mà Toàn Hiểu Vũ từng thấy bên ngoài, chúng nó vô cùng đồ sộ, trên cành cây không phải hoa cũng không phải quả, mà là một loại vật chất trong suốt có có thể phát quang lấp lánh. Thoạt nhìn khá giống như khi có ngày lễ ở trên cây treo những đèn màu vậy. Đi vào chỗ sâu trong rừng cây, bên trong cây cối lại bày ra một loại hình dáng khác, chúng nó khá thấp, khá giống một loại cây ăn quả nào đó. Có vài bông hoa trên cành cây, có một vài quả xanh còn non.

Toàn Hiểu Vũ suy nghĩ, đây là sắp ra quả sao, không biết loại trái cây này có đủ để ăn hay không. Bất quá, điều này cho thấy, thời gian trong đây cũng không phải ngừng trôi.

Dị năng giả hệ không gian bình thường sở dĩ có thể bảo quản tốt thực phẩm là bởi vì tính phong kín và thời gian trong không gian bất động, cho nên không gian của bọn họ tuy có thể giữ cho thực phẩm tươi ngon, nhưng không cách nào cất trữ vật sống. Nhưng không gian này rõ ràng là bất đồng, thực vật sẽ sinh trưởng theo thời gian, nước sông róc rách chảy, ngẫu nhiên có cơn gió nhẹ phơ phất, cho thấy thời gian và không gian vẫn lưu động. Hơn nữa mình có thể tùy ý xuất nhập nơi này cũng không cảm thấy có gì không thoải mái, không đúng, nơi này còn có thể chăn nuôi gia súc gia cầm.

Tiếp tục đi sâu vào trong cánh rừng, đi thật lâu, mới đến một cái sơn cốc, ba mặt là sơn bích, một dòng thác nước từ đỉnh núi chảy xuống, phía dưới là một cái đầm nước lớn, đầm nước như nước sông vậy thanh triệt minh tịnh*.

Bên cạnh đầm nước có một gốc cây khá thấp và kỳ dị, đại khái chỉ cao hơn Toàn Hiểu Vũ một chút, trên cành giống như những cành cây bên ngoài vậy bạch quang lóe sáng, nhưng đồng thời cũng còn có bảy đóa hoa khác màu.

Cùng một cây, cùng một cành, nhưng màu hoa khác nhau, thật kỳ lạ. Toàn Hiểu Vũ nhìn kỹ một hồi, cũng không nhìn ra nguyên do vì sao, cậu không dám tùy tiện chạm vào, cho nên đành quan sát chúng nó. Tới đầm nước này, giống như đến điểm cuối cùng của không gian vậy, nếu tưởng tượng không gian này là một cái hình tròn, phỏng chừng diện tích của nó tương đương với một cái trấn nhỏ vậy.

Toàn Hiểu Vũ nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ phải rời đi. Quả nhiên, cậu lại xuất hiện trong phòng tắm. Trong mắt cậu hiện lên một chút hưng phấn, lần thứ hai đưa tay kiểm tra hình xăm trên cổ, thứ này hình như là khắc vào trên người cậu, là thứ thuộc về cậu. Như vậy, có phải có thể đem vật tư trong biệt thự vào trong không gian hay không? Nếu thật như thế, giả sử có một ngày biệt thự bị công phá, mình cũng có thể không hề cố kỵ mà bỏ qua biệt thự, mang theo Lí Nam chạy trốn.

Toàn Hiểu Vũ thay quần áo, từ trong phòng tắm trở lại phòng. Nền phòng chất đầy một bộ phận vật tư từ phòng Lí Nam đem qua. Học theo phương pháp sử dụng không gian của các không gian dị năng giả ở kiếp trước, đưa tay lên trên vật tư cần thu, trong đầu tập trung suy nghĩ, hy vọng chúng nó xuất hiện trong không gian. Một hồi sau, hình như có chút dao động nhỏ, Toàn Hiểu Vũ mở mắt, vật tư trước mắt đã biến mất.

Cậu bắt đầy phấn khích, có thể sử dụng như không gian bình thường vậy! Cậu lần thứ hai trở vào trong không gian, phát hiện mình vẫn xuất hiện trong tiểu viện mà không phải là rừng cây bên cạnh đầm nước. Nói cách khác, mặc kệ bên ngoài cậu ở bất kỳ chỗ nào tiến vào không gian đều sẽ xuất hiện trong tiểu viện, mặt khác, bất kể cậu ở điểm nào trong không gian khi muốn ra bên ngoài đều sẽ xuất hiện tại chỗ cậu đi vào không gian.

Như vậy, nếu cậu đã có thể sử dụng ý niệm thu ra vào và thu vật tư, vậy hẳn là cũng có thể dùng ý niệm di chuyển vật tư đi? Nghĩ nghĩ, cậu nhắm mắt lại, trong lòng lẩm nhẩm để vật tư di chuyển đến bãi đất trống bên phải ngoài tiểu viện, vật tư quả nhiên y theo ý niệm của cậu xuất hiện chỗ bãi đất trống. Toàn Hiểu Vũ vui vẻ tựa như một đứa nhỏ mới tìm được một món đồ chơi mới lạ, cậu bắt đầu không biết mệt mỏi tiến hành các loại thí nghiệm, hy vọng có thể nhanh chóng nắm rõ cái không gian này. Sau khi nắm vững cái phương pháp sử dụng không gian cơ bản, Toàn Hiểu Vũ làm một cái thí nghiệm sau cùng, đem thịt tươi dễ bị hư trong tủ lạnh ở nhà bếp, tùy ý đặt trên bãi cỏ, cậu tính toán qua mấy ngày lại nhìn thử độ hư thối của chất thịt.

Nếu như thịt rất nhanh sẽ bị hư thối, cậu và Lí Nam, sẽ liều mạng đem mấy thứ thực phẩm dễ dàng bị hỏng ăn sạch trước khi điện bị cắt mới được. Làm xong chuyện này, đại não của Toàn Hiểu Vũ đang hưng phấn dần dần bình tĩnh lại. Nhìn thời gian, là sáu giờ sáng, trời sắp sáng rồi. Cậu lúc này vội vàng nằm xuống nghỉ ngơi. Thân thể của cậu kỳ thật đã mệt chết đi được rồi, vừa rồi toàn bộ đều là nhờ vào sự hưng phấn mà chống đỡ thôi. Hiện tại nằm xuống liền ngủ mất tiêu.

Thời điểm Toàn Hiểu Vũ tỉnh lại, cảm thấy dưới chóp mũi một hồi đau nhức. Cậu mở to mắt, trước mặt là khuôn mặt lo lắng của Lí Nam. “Tiểu Nam, làm sao vậy?” Cậu có chút mê man. Lí Nam thấy cậu tỉnh lại liền thở dài nhẹ nhõm. “Anh Hiểu Vũ, anh ngủ hai ngày rồi.” Ngày đó sáng sớm Lí Nam tỉnh dậy, làm xong điểm tâm chờ Toàn Hiểu Vũ thức dậy. Kết quả mãi cho đến giữa trưa, phòng của Toàn Hiểu Vũ cũng không hề phát ra tiếng động. Lí Nam lo lắng, liền mở cửa đi vào nhìn thử. Thấy Toàn Hiểu Vũ nằm trên giường ngủ ngon, hô hấp đều đều, sắc mặt như thường, không có gì kỳ quái.

Lí Nam thầm nghĩ, đại khái là anh Hiểu Vũ quá mệt nên mới vậy, vì thế liền lặng lẽ rời đi, để cho Toàn Hiểu Vũ tiếp tục ngủ. Kết quả, cậu ngủ một giấc là hai ngày. Giữa trưa hôm nay, Lí Nam thật sự lo lắng đến chịu không được, nó sợ Toàn Hiểu Vũ sẽ mắc phải bệnh gì không biết tên nên học theo trong phim vậy bấm lấy nhân trung của Toàn Hiểu Vũ. May mắn, Toàn Hiểu vũ rất nhanh liền tỉnh lại.

Thoát khỏi cơn mê man khi vừa tỉnh giấc, Toàn Hiểu Vũ nghỉ ngơi hai ngày chợt cảm thấy tinh lực của mình dồi dào vô cùng, giống như có một loại sức mạnh thần bí đang trôi chảy trong cơ thể cậu vậy, ngay cả

tiếng lá cây bị gió thổi xào xạc ngoài phòng cậu cũng có thể nghe được rõ ràng. Toàn Hiểu Vũ đã ý thức được ngũ quan của cậu đã trở nên nhạy bén hơn. Từ sau lần "tẩy tủy" đó, trừ bỏ tốc độ và sức mạnh của cậu ra, các loại giác quan khác cũng trở nên nhạy bén. Ví dụ như, cậu từng cho rằng mình có thể không tốn chút sức lực nào cũng có thể bẻ đôi cái khóa sắt bự, ví dụ như, thời điểm cậu ôm Lí Thuận Vĩ, có thể cảm nhận được sinh mệnh của hắn từ từ trôi đi, ví dụ như, thời điểm Ngữ Ngưng sử dụng tinh thần lực, cậu có thể nhanh chóng phát hiện hơn còn kịp thời hồi tỉnh.

Cậu tin hết thảy những cái này đều có quan hệ với cái Trần tiên động phủ kia, nhưng trong nhất thời không tìm ra được đáp án. Dù sao, không gian cũng ở trên người cậu. "Có thể là vì anh quá mệt mỏi đi." Toàn Hiểu Vũ tùy ý giải thích nói, "Anh đói bụng, có gì ăn không?" Lí Nam gật đầu, nó sợ khi Toàn Hiểu Vũ tỉnh lại sẽ đói nên vẫn luôn chuẩn bị đồ ăn.

"Đi ăn cơm thôi." Toàn Hiểu Vũ từ trên giường đứng dậy, đi ra ngoài cửa. "Anh Hiểu Vũ, anh thật sự không có việc gì chứ?" Tuy rằng sau khi trông thấy Toàn Hiểu Vũ tỉnh lại trong lòng nó đã hơi yên tâm, nhưng Lí Nam vẫn không khỏi có chút lo lắng. "Yên tâm đi, không có việc gì, tinh lực dồi dào." Toàn Hiểu Vũ cười xoa đầu Lí Nam: "Thế nhưng bây giờ lại rất đói bụng." Lí Nam gật đầu, nắm tay của Toàn Hiểu Vũ, hai người cùng nhau xuống lầu. "Hai ngày này, có chuyện gì xảy ra không?"

Lí Nam lắc đầu, thiết bị truyền tin toàn bộ đều mất hiệu lực, thiết bị giám sát trong nhà cũng không thể vận hành như bình thường. Nó chỉ có thể ngẫu nhiên từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, không dám rời nhà. "Thế nhưng tối qua em nghe thấy tiếng động giống như xe ô tô, còn có……" Lí Nam nhíu nhíu mày, không chắc chắn nói: "Còn có tiếng súng. Em không chắc có phải hay không, nhưng nghe ra thì khá giống." Tiếng súng sao? Toàn Hiểu Vũ nghĩ tới cửa chính bị phá hỏng. Xem ra, khu biệt thự này rất nhanh sẽ không bình yên nữa. Vật tư trong nhà vẫn là mau chóng để vào không gian cho thỏa đáng. "Còn có chỗ nào khác thường nữa không?" "Cái khác? A!" Lí Nam vỗ đầu một cái: "Mặt trời giống như biến lớn, ngày hôm qua ở ngoài nóng đến độ cây cối trong hoa viên đều héo rũ, điều hòa trong nhà mở liên tục. Thế nhưng nước trong vòi nước ít dần, anh Hiểu vũ, em cảm thấy, có lẽ sắp bị cúp nước rồi."

Toàn Hiểu Vũ gật đầu: "Ừ, rất nhanh sẽ bị cúp." "Chúng ta nên làm gì bây giờ?" Lí Nam có chút lo âu. Toàn Hiểu Vũ trước ngồi xuống bàn ăn, trên bàn là bò bít-tết mà Lí Nam làm. Đừng nhìn nó tuổi nhỏ không biết gì, nhưng nấu thì ra hình ra dạng, có thể so với cậu còn giỏi hơn, Toàn Hiểu Vũ ở trong lòng nói. Toàn Hiểu Vũ một bên nhai kỹ thịt bỏ, một bên trầm tư suy nghĩ.

Lí Nam cũng không có thúc giục cậu. Nó hiểu anh Hiểu Vũ, phải đợi chính cậu muốn nói thì mới mở miệng nói, nó sốt ruột cũng không có tác dụng gì. Thời tiết bắt đầu thay đổi rồi, tương lai, khí hậu càng trở nên vô thường, ngày mai là hè nóng bức, ngày mốt có thể là lạnh tới đóng băng, ngày kia thì lại ấm áp như xuân. Thời tiết không thể dự tính trước được. Thời tiết kỳ lạ liên tục trong ba tháng, đem nhân loại giữa thời tiết này biến dị, gia nhập vào hàng ngũ tang thi. Này cũng là lí do mà Toàn Hiểu Vũ lựa chọn trạch trong biệt thự để vượt qua thời kỳ hỗn loạn đó.

Theo sự thay đổi của thời tiết, thực phẩm liên tiếp bị hư thối và vật tư bị xói mòn. Một khi cúp nước ngắt điện, vật tư khan hiếm, nhân họa cũng sẽ lập tức buông xuống. Đã không có cơ cấu chấp pháp kìm hãm bạo lực, pháp luật mất đi hiệu lực, đạo đức dưới sức ép của sinh tồn trở bên nhỏ bé không đáng kể. Đã không còn sự ràng buộc nhân tính, tận tình bày ra một mặt từ trước đến giờ không thể phơi bày. Mọi người chống lại tang thi đồng thời còn phải đối mặt với sự uy hiếp đến từ đồng loại.

HẾT CHƯƠNG 11

Thanh triệt minh tịnh: Đại khái là trong veo trong vắt trong suốt.

12. Chương 12: Thẳng Thắn Thành Khẩn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khu biệt thự, trong một tòa biệt thự khác.

Một chiếc xe jeep tiến vào trong sân, từ trên xe có hai nam nhân nhảy xuống, trong đó có một người thân cao 1m9. Bọn họ đi vào biệt thự, trong phòng khách biệt thự, có năm sáu nam nhân hoặc ngồi hoặc đứng, trong đó một nam nhân nhàn nhã ngồi trên ghế sô pha, tay cầm một khẩu Beretta 92F*, đang dùng vải bông nhẹ nhàng chà lau.

"Chính ca, hai tòa nhà bên cạnh đều được thanh lý sạch sẽ, một hồi có thể cho các anh em qua đó dọn dẹp các thứ. Cửa chính chỗ đó để A Nhiên A Hạ đi thủ." Nam nhân kia nói với người đang ngồi trên ghế sô pha. "A Đào, trong khu biệt thự còn bao nhiêu người". Người được gọi là anh Chính hỏi. "Ở đây có hơn một trăm tòa nhà, ngài nói không nên đả thảo kinh xà, chúng tôi không có đi từng nhà nhìn thử. Xa xa nhìn thì còn có dấu vết của người còn sống khoảng chừng hai mươi hộ. Có một bộ phận nhà thoạt nhìn giống như trường kỳ không ai ở." Trả lời câu hỏi vẫn là nam nhân cao 1m9 kia. "Lão Ô, mấy thứ bên chỗ anh chuẩn bị đến đâu rồi" Anh Chính lại hỏi. Một trung niên nam tử đang cúi đầu chơi di động trên sô pha khác ngẩng đầu lên trả lời: "Toàn bộ đều theo như sự phân phó của ngài, thứ trong kho hàng toàn bộ đem sang đây. Súng ống các anh em đều có một khẩu, đao thì nhiều hơn, các anh em tùy ý lấy. Thế nhưng đạn thì không nhiều lắm."

"Đừng lo, cái loại quái vật bên ngoài không khó đối phó, dùng đao là được. Đối phó người thường……" Chính ca cười lạnh hai tiếng: "Lấy súng dọa một cái liền ngoan ngoãn nghe lời." "Chính ca nói đúng." cái người được gọi là A Đào kia tiếp lời nói: "Vừa rời đi thu thập vật tư ở biệt thự bên cạnh súng còn chưa lấy ra người nọ liền bị dọa tới mức quỳ xuống. Một đao liền trực tiếp giải quyết xong."

"A! Có nữ nhân không?" Trên bàn ăn phòng khách có một thanh niên vẫn luôn hý hoáy ăn đột nhiên ngẩng đầu hỏi. "Có a!" A Đào không nhanh không chậm nói. "Đệt! Vậy sao anh còn giết? Mau mang về a! Các anh em đã nghẹn hết mấy ngày rồi!" Thanh niên nóng nảy. "Sao cậu không nói sớm hả, tôi cho người mang về. Tôi nào biết cậu ngay cả một bà lão sáu mươi tuổi cũng chịu chứ!" A Đào cười ha hả nói. "Đệt!" Thanh niên thấp giọng mắng, giơ ngón giữa với A Đào. Những người khác cũng phát ra âm thanh cười nhạo.

"Được rồi." Chính ca mở miệng: "Nữ nhân khi nào cũng có, gấp cái gì? Đợi thêm hai ngày, chúng ta liền động thủ. A Đào, cậu ngày mai cùng Lão Ô đi gõ cửa từng nhà, nhìn xem có khối xương cứng nào khó gặm không."

"Vâng, Chính ca." A Đào đáp lời, những người khác cũng ngưng nói đùa. Có thể thấy, giữa đám người này, Chính ca có uy tín tương đối cao. "Diễn tốt một chút, đừng hở cái là hung thần ác sát, sợ người khác không biết cậu là kẻ xấu sao." A Đào nghe xong, cười hì hì đáp: "Đã biết Chính ca, cam đoan diễn tốt vai người gặp nạn xin giúp đỡ." Những người khác nghe vậy cũng đều cười "hắc hắc". Lúc này, một nữ nhân từ phòng bếp đi ra, nùng trang diễm mạt*, quần áo hở hang. Trong tay nàng nâng một cái khay, trong mắt mọi người là tham lam và bỉ ổi nhìn Chính ca.

Chính ca tươi tà tà ôm lấy thắt lưng của nàng, nàng ưm một tiếng thuận thế gục trong lòng của Chính ca. Cơm chiên trong khay run lên vài cái thiếu chút nữa là đổ ra ngoài. Nữ nhân hờn dỗi nói: "Chính ca, lại đáng ghét nữa rồi! Người ta đưa cơm cho ngươi mà." "Được, cơm và em, ta đều ăn." Chính ca cười, ở trước mặt mọi người làm trò cởi bỏ cái áo của nữ nhân. Nữ nhân thở gấp ngã vào trong lòng Chính ca. Mặt khác nam nhân phát ra đủ loại tiếng cười thích thú không rõ ràng.

Chỉ có thanh niên bắt đầu có chút táo bạo, gãi gãi tóc hỏi người bên cạnh: "Cái lão đầu trọc đâu rồi?" Người bên cạnh kinh ngạc nhìn hắn: "Cậu không phải chứ? Thượng hỏa thượng đến độ lão đầu trọc kia

cũng thích?" "Cút!" Thanh niên thiếu chút nữa cầm cái ly trong tay quẳng lên mặt người nọ: "Lão tử đi đánh lão đầu trọc kia một trận để phát tiết!"

"Đi đi." Người nọ trêu chọc: "Lão đầu trọc đang quỳ trong WC. Đừng đánh chết người ta, Chính ca nói giữ hắn lại hữu dụng." "Biết rồi." Thanh niên buồn bực cào cào tóc lại lắc lắc tay, đi về phía toilet. Không lâu sau, trong toilet truyền ra tiếng kêu thảm thiết. Nữ nhân nghe thấy tiếng kêu, ở trong lòng Chính ca run rẩy một chút, lại lập tức cười duyên đón ý.

Biệt thự Lý gia.

Toàn Hiểu Vũ trầm mặc liên tục đem thức ăn trong đĩa toàn bộ ăn hết. Trong lúc này, cậu chủ yếu tự hỏi chính là chuyện không gian có nên nói cho Lí Nam nghe hay không. Nếu không nói, những vật tư biến mất nên giải thích như thế nào? Cậu đáp ứng Lí Thuận Vĩ sẽ luôn chiếu cố Lí Nam, trừ phi mình chết, còn không thì hai người phải luôn sống nương tựa lẫn nhau, giữ bí mật với Lí Nam, không chỉ cuộc sống gặp khó khăn, còn có thể khiến cho tín nhiệm giữa hai người rạn nứt.

Lí Nam cũng coi như là đứa nhỏ mà cậu trông từ nhỏ đến lớn, cậu biết bản tính của cha con Lý gia. Lí Nam vẫn luôn là đứa nhỏ chính trực thiện lương, tuy rằng đã trải qua biến cố thảm thiết cùng khảo nghiệm nhân tính, khiến cho đứa nhỏ kia trở nên mẫn cảm và đề phòng, nhưng từ biểu hiện của Lí Nam cho thấy nó không hề bởi vì những chuyện đó mà đánh mất lương tri, trái lại càng thêm thành thục và kiên cường. Nó cần biết và có tư cách để biết bí mật này.

Toàn Hiểu Vũ đã từng tin lầm Gia Luân Hủ, giao phó tất cả cho hắn, nhưng dù vậy cậu vẫn cho rằng, muốn người khác tin tưởng mình trước hết phải tin tưởng người khác. Mình một lần mắt bị mù, nhưng suy cho cùng cũng không thể lần nào mắt cũng bị mù. Nếu thật như vậy, vậy chết là đáng, trách ai được? "Tiểu Nam, em theo anh đến đây, anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em." Toàn Hiểu Vũ có phần hơi nghiêm túc nói. Lí Nam bị sự nghiêm túc của cậu khiến cho có chút căng thẳng, nó gật đầu, đi theo Toàn Hiểu Vũ vào phòng khách sau đó ngồi lên ghế sô pha.

Hai người mặt đối mặt ngồi xuống, Toàn Hiểu Vũ nhìn thẳng vào mắt Lí Nam nói: "Anh có một chuyện muốn nói, chỉ nói một lần. Nhưng chuyện này liên quan đến sinh mệnh và an nguy của anh, có lẽ cũng liên quan đến em." Lí Nam bị cậu nói đến càng thêm khẩn trương, hai mắt nhìn Toàn Hiểu Vũ chớp cũng không dám chớp một cái. Nó nuốt nuốt nước bọt, dùng sức gật đầu. "Bất luận cái cô gái gọi là Ngữ Ngưng kia và em đều có được năng lực đặc thù, chúng ta tạm thời gọi là dị năng." Cậu dừng một chút mãi đến khi Lí Nam gật đầu mới tiếp tục nói: "Mà anh hình như cũng có được năng lực đặc thù đó."

Lí Nam gật đầu nói: "Sức lực của anh Hiểu Vũ biến lớn, tốc độ cũng nhanh, còn có……" Nó dừng lại một chút sau đó tỉ mỉ đánh giá Toàn Hiểu Vũ một phen: "Trẻ hơn trước và càng…… Đẹp hơn." Câu cuối cùng kia khiến Toàn Hiểu Vũ sặc một tý, cậu có hơi xấu hổ, khoát tay nói: "Khụ khụ, cái kia không quan trọng, quan trọng là, anh ngoại trừ mấy cái đó ra còn đạt được một năng lực khác." Lí Nam trợn mắt nhìn cậu. "Anh cũng không biết em có thể hiểu 'không gian' là gì không. Thế nhưng anh lại hết lần này đến lần khác cảm nhận được sự tồn tại của không gian, không gian có thể dựa vào ý niệm của anh để gửi bất kỳ thứ gì vào.Người khác nhìn không thấy cũng không cảm nhận được." Toàn Hiểu Vũ tận lực đem không gian giải thích bằng những từ thông dụng dễ hiểu, hơn nữa cậu miêu tả chính là trạng thái không gian của không gian dị năng giả bình thường.

Không phải cậu không tin Lí Nam, mà không gian của cậu rất kỳ lạ, vạn nhất sau này Lí Nam lỡ miệng nói ra, không chỉ có cậu gặp nguy hiểm, mà Lí Nam lấy tư cách là người hiểu rõ chuyện này cũng sẽ có nguy hiểm. Nếu chỉ là không gian dị năng giả bình thường, mặc dù bị tranh giành cũng sẽ không bị coi là ngoại tộc bị người khác mơ ước.

Lí Nam nghe vậy, từ khẩn trương chuyển sang hưng phấn: "Em biết rồi, không gian, giống như túi trữ vật trong trò chơi hoặc là túi tiền của Đa Lạp A Mộng (Doreamon), đúng không anh Hiểu Vũ?" Ánh mắt của nó sáng long lanh giống như phát hiện ra một đại lục mới. Toàn Hiểu Vũ trong lòng thầm cười, thật tốt, óc tưởng tượng của trẻ con đúng là rất tốt, cái này giúp cậu không cần phải vắt óc suy nghĩ lời giải thích. "Không khác biệt lắm chính là ý nghĩa như vậy đó. Cho nên……"

"Cho nên, mấy thứ vật tư trong nhà đều có thể bỏ vào không gian của anh đúng không. Nếu như có người tới cướp, chúng ta cũng không cần phải sợ, đúng không?" Toàn Hiểu Vũ nhất thời cảm thấy kính nể sức

tưởng tượng của trẻ con, xem ra, cậu không cần tiếp tục giải thích nhiều làm cái gì. Nhìn bộ dáng của Lí Nam, nó một chút cũng không quan tâm năng lực của Toàn Hiểu Vũ là như thế nào, thật giống như đó là điều hiển nhiên vậy. Toàn Hiểu Vũ không biết Lí Nam não bổ ra cái gì, dù sao, không cần cậu giải thích là chuyện tốt nhất rồi.

"Anh Hiểu Vũ, chúng ta khi nào thì bắt đầu?" "Bắt đầu?" Toàn Hiểu Vũ mờ mịt một chút. "Thu đồ vào không gian a! Đem tất cả hữu dụng thu vào a!" Con mắt Lí Nam sáng như ngôi sao trên bầu trời vậy. Toàn Hiểu Vũ không khỏi cười khổ, cậu vốn không phải là người có tính hấp tấp, hơn nữa cậu còn muốn nhìn thử tầng hầm, kết quả Lí Nam lại nóng lòng muốn xem thử như thể một giây cũng không muốn đợi. Đối mặt với tính trẻ con hiếm thấy của Lí Nam, Toàn Hiểu Vũ lựa chọn dung túng và thỏa mãn, tùy ý Lí Nam kéo tay cậu đi vào phòng trữ vật, đem vật trữ bên trong thu vào không gian.

Nhìn thấy vật tư đột nhiên biến mất Lí Nam vô cùng kinh ngạc, sau đó lại xin Toàn Hiểu Vũ đem mấy thứ biến mất đó lấy ra lần nữa, nhìn mấy thứ biến mất lại bất thình lình xuất hiện, Lí Nam liên tục cảm thán. Cảm thán qua đi, lại kéo Toàn Hiểu Vũ đi lên lầu ba, nói là muốn từ phòng trưng bày bắt đầu đem tất cả mọi thứ thu vào không gian. Toàn Hiểu Vũ dở khóc dở cười mà cùng nó chạy qua chạy lại, giờ khắc này cậu vô cùng tin tưởng Lí Nam và Lí Thuận Vĩ là cha con, lão cha thì ám ảnh cưỡng chế với phòng ngự tạo ra một cái pháo đài kiên cố, đứa con cũng không hơn gì, toàn bộ vật tư đều muốn giấu hết, một cọng lông cũng không muốn để ở ngoài.

Vì thế, lầu ba dưới sự chỉ huy của Lí Nam bị chứng ám ảnh cưỡng chế, Toàn Hiểu Vũ đem tất cả dọn sạch không chừa thứ gì. Ngay cả vật phẩm vốn thuộc về căn phòng cũng không buông tha, trong miệng còn lẩm bẩm nói sau này sẽ có chỗ dùng không thể lãng phí. Một hồi lại hỏi Toàn Hiểu Vũ không gian có đầy hay không, lo lắng mấy thứ dưới lầu không bỏ vào được vân vân và mây mây. Toàn Hiểu Vũ cũng bị nó chỉnh đến không còn sức để nóng nảy, chỉ nói, chưa đầy, còn nhiều chỗ lắm. Vì thế Lí Nam lại cao hứng kéo cậu đi lầu hai.

Đến lầu hai lại một hồi càn quét, nếu không phải Toàn Hiểu Vũ khuyên nhủ nói hai người còn phải sinh hoạt ở lầu hai, mấy thứ cần cho sinh hoạt phải để trong phòng thì Lí Nam nhất định đem toàn bộ lầu hai dọn sạch. Mãi đến khi Toàn Hiểu Vũ luôn miệng cam đoan sau này nếu có rời đi, mấy thứ này nhất định sẽ mang theo, nó mới chịu từ bỏ.

HẾT CHƯƠNG 12

*Súng Beretta 92F:

*Nùng trang diễm mạt: mô tả phụ nữ trang điểm vô cùng mỹ lệ | trang điểm cầu kì, mỹ lệ | tô son trát phấn. (Cre: Của bạn CCD trên web Bạch Ngọc Sách).

13. Chương 13: Vật Tư

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi xuống tới lầu một, Toàn Hiểu Vũ đem mọi thứ sắp xếp sơ qua, đem những thứ thường dùng lấy ra, thịt tươi các thứ vẫn đặt trong tủ lạnh, trong phòng trữ vật chừa một vài gói thức ăn nhanh, chút gia vị và gạo. Những thứ để ở ngoài đại khái cũng đủ để hai người ăn một tháng. Thời điểm Lí Nam ở trên lầu hưng phấn đạt được mong muốn cảm thấy thỏa mãn vô cùng không còn tiếp tục đưa ra yêu cầu tùy hứng như quét sạch lầu một, lầu một cơ bản bảo trì được dáng vẻ vốn có.

Vì thế hai người lại chạy xuống tầng hầm, hai ngày trước chưa kịp thăm dò chỗ đó. Trong tầng hầm lấy gạo là chính, Toàn Hiểu Vũ cảm thấy vui mừng, dù sao người Trung quốc, trong mạt thế có thể ăn được món chính này, có thể nói so với ăn mì ăn liền hạnh phúc hơn một vạn lần. Nhớ tới kiếp trước ba bữa ăn như không ăn, cho dù cậu là dị năng giả có năng lực chiến đấu, cũng không chắc rằng mỗi bữa đều có thể ăn no. Phần lớn thời gian, bọn họ chỉ có thể ăn bánh mì vừa thô vừa cứng hoặc là thịt dị thú sấy khô cứng đến mức có thể chọi chết người, có một chén mì ăn liền nóng hầm hập chính là mỹ vị nhân gian.

Toàn Hiểu Vũ ở trong lòng tính toán một chút, nếu những thực phẩm này có thể bảo quản kỹ lưỡng, cũng đủ cậu và Lí Nam ăn no uống đủ trong nhiều năm, nếu tiết kiệm một chút, mười năm cũng không có vấn đề gì. Lí Thuận Vĩ thận trọng chuẩn bị thật sự rất đầy đủ, hơn nữa ngay lúc đó Lí Thuận Vĩ cũng không biết mạt thế sắp đến nên những thứ mua cho Toàn Hiểu Vũ đều là những thứ tốt.

Toàn Hiểu Vũ thậm chí tìm được trong góc có một đống dược phẩm, nhưng phần lớn đều là thuốc không theo toa, chủ yếu dùng để ứng phó với cảm mạo sốt và bị thương ngoài da. Xem ra, về sau phải tìm cơ hội đi đến bệnh viện một chuyến. Sinh tồn trong mạt thế, chất kháng sinh ắt không thể thiếu, nếu không, tùy

tiện một chút ngoại thương cũng có thể bởi vì bị nhiễm trùng dẫn đến chết người. Thiết kế của tầng hầm rất chặt chẽ vẫn là phong cách boong-ke của Lí Thuận Vĩ, chiếm gần ba trăm thước vuông của biệt thự, không gian tầng hầm phi thường lớn, cho nên Lí Thuận Vũ tạo ra một cái phòng trong phòng, có phòng vệ sinh có phòng nghỉ, chủ yếu nhất chính là dùng để đặt vật phẩm quý giá giấu trong phòng bảo vật, phòng giấu bảo vật lại có một bộ thiết bị an toàn độc lập khác.

Mở ra phòng giấu bảo vật, thứ bên trong Lí Thuận Vĩ chưa từng động qua, toàn bộ đều được đặt theo dáng vẻ vốn có của nó, có thể thấy hắn đối với những vật trong phòng này có bao nhiêu quý trọng.

Thấy những thứ bên trong, Toàn Hiểu Vũ mới chính thức cảm nhận được cái gì gọi là phú hào ẩn hình. Cậu từ nhỏ liền chịu ảnh hưởng của cha, đối với đồ cổ đương nhiên có chút hiểu biết, mấy thứ này động một cái liền ngàn vạn đến trăm triệu, Lí Thuận Vĩ hiển nhiên có tiền hơn Toàn phụ. Lúc này, Toàn Hiểu Vũ đối với thân phận của Lí Thuận Vĩ sinh ra một chút nghi ngờ. Dưới tình huống bình thường, tài phú như vậy cần nhiều năm tích lũy, thế nhưng cậu chưa bao giờ nghe cha nói về quá khứ của bác Lí.

Cậu cũng luôn không rõ, Lí Thuận Vĩ rõ ràng có rất nhiều tiền, lại muốn ở cái khu nhà bình dân sống qua ngày. Ngay cả Lí Nam cũng vô cùng hiểu chuyện và tự lập, một chút cũng không có bộ dáng của thiếu gia nhà giàu. Những nghi ngờ này sau khi Toàn Hiểu Vũ nhìn thấy bên trong có một lượng lớn vũ khí lạnh và vài khẩu súng liền lên đến đỉnh điểm. Nếu nói, vũ khí lạnh là đồ cổ, vậy súng thì giải thích như thế nào? Súng tiểu liên mini*, súng lục*, thậm chí còn có một khẩu súng bắn tỉa*. Súng ống được bảo quản rất khá, có thể thấy được sự yêu quý của chủ nhân. Cái tủ nhỏ dưới tầng súng ống là từng hộp từng hộp đạn ứng với từng khẩu súng.

Toàn Hiểu Vũ liếc nhìn Lí Nam một cái, Lí Nam đối với những thứ này đều có vẻ tò mò và kinh ngạc, hiển nhiên từ trước đến giờ nó cũng chưa từng tới chỗ này bao giờ. "Trước đó em chưa từng thấy qua sao?" Toàn Hiểu Vũ vẫn nhịn không được hỏi một câu. Lí Nam lắc đầu: "Không có, chỉ có nơi này ba ba không cho phép em vào. Anh Hiểu Vũ sao chỗ này lại có súng?"

Toàn Hiểu Vũ cười khổ lắc đầu, xem ra, Lí Nam cũng không hoàn toàn biết rõ cha của nó. Sau khi Lí Thuận Vĩ chết, có một số việc, dường như vĩnh viễn cũng không có đáp án. Toàn Hiểu Vũ tiến lên cầm lấy súng kiểm tra thử cùng với cái Lí Thuận Vĩ đặt trong két sắt là một loại. "Mặc kệ là vì cái gì, mạt thế cũng đã đến rồi, có súng là chuyện tốt." Súng lục trong nháy mắt từ trong lòng bàn tay của Toàn Hiểu Vũ biến mất, cậu bỏ vào không gian.

Suy nghĩ một chút, Toàn Hiểu Vũ cúi đầu hỏi Lí Nam: "Em có muốn lấy một khẩu phòng thân không?" Lí Nam lắc đầu: "Em không biết dùng thế nào, em cũng không thích súng." Tay nó chỉa chỉa trong ngực, em có cây đao của ba ba. Lần trước Toàn Hiểu Vũ đưa đoản kiếm cho nó, nó vẫn luôn giấu trên người một phút cũng không rời. Toàn Hiểu Vũ gật đầu, đưa ra súng ống đạn viên toàn bộ cho vào không gian. Sau đó cậu ở trong đống vũ khí lạnh chọn chọn bỏ bỏ, chọn một cây Nhật Thức*, thứ này chém đầu rất thuận tay, là lợi khí dùng để đối phó tang thi.

Cậu rút bả đao từ trong vỏ ra, mới phát hiện này không phải là đồ cổ, mà là sản phẩm của hiện đại, thân đao là một loại hợp kim đặc biệt, lưỡi đao mỏng mà bền chắc, có đặc thù của sản phẩm công nghệ cao thời hiện đại. Bởi vì vô cùng sắc bén thân đao lóe sáng hàn quang. Cậu cảm thấy, cái này càng giống như sản phẩm quân công của quân Nhật. Hiện tại, Toàn Hiểu Vũ lười nghi ngờ và tự hỏi thân phận của Lí Thuận Vĩ, dù sao cũng sẽ không có đáp án. Cậu nghĩ nghĩ nói với Lí Nam: "Anh đem mấy thứ này thu hồi, dù sao thứ ba ba em thích cũng nên đặt ở trong không gian đi."

Con mắt Lí Nam sáng lấp lánh gật đầu, nó lo lắng nhất chính là không gian của anh Hiểu Vũ không đủ dùng, hiện tại anh Hiểu Vũ nói còn có chỗ, nó đương nhiên là vô cùng vui vẻ. Rốt cục cũng có thể đem toàn bộ vật tư thu vào hết, giống như đem thứ quý giá toàn bộ nhét vào trong túi áo của mình vậy, Lí Nam nhất thời tràn ngập cảm giác an toàn và thỏa mãn. Trở lại lầu một, Lí Nam bởi vì tâm tình rất tốt, liền vô cùng cao hứng đi làm cơm. Toàn Hiểu Vũ thấy thời tiết thay đổi thất thường và điện nước lại chưa cắt liền quyết định trữ nước.

Trong không gian mặc dù có sông nhỏ, nhưng nếu dùng nước đó tắm thì không thành vấn đề chỉ là không biết có đủ uống hay không, nếu dùng cũng không biết nên giải thích với Lí Nam như thế nào. Trước trữ chút nước rồi tính sau. Vì thế Lí Nam hưng khởi đi nấu cơm, Toàn Hiểu Vũ thì chạy đi tìm đồ đựng nước,

bắt đầu công trình trữ nước. Ngày này, dưới sự bận rộn của hai con kiến dọn nhà cứ thế mà qua.

Ban đêm.

Lí Nam đã ngủ yên trong phòng. Toàn Hiểu Vũ lại tiến vào không gian. Bên phải sân là bãi đất trống đang chồng chất các vật tư. Toàn Hiểu Vũ không có lòng dạ nào mà kiểm tra chúng nó, trực tiếp đi tới chỗ đặt miếng thịt. Vốn Toàn Hiểu Vũ muốn xem thử, trình độ hư thối của thịt trong không gian và bên ngoài có chênh lệch không. Thế nhưng, khi cậu nhìn thấy miếng thịt vẫn còn tươi non liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Vốn thịt là thịt đông lạnh, không có tươi mới như vậy, nhưng hiện tại miếng thịt mà Toàn Hiểu Vũ trong thấy giống như là thịt vừa mới cắt ra từ trên mình heo sống vậy, cái loại cảm giác tươi ngon rất khó để hình dung.

Đây là chuyện gì? Toàn Hiểu Vũ cầm lấy miếng thịt lên ngửi thử, là thịt tươi có mùi máu, không có mùi lạ gì hay mùi thối rửa. Chuyện quá mức đột ngột, Toàn Hiểu Vũ đứng tại chỗ mờ mịt nửa ngày. Cuối cùng, cậu mang theo miếng thịt từ trong không gian đi ra, ôm lấy quyết tâm và dũng khí to lớn đến phòng bếp đem miếng thịt đi luộc. Cậu muốn ăn thử xem sao.

Nước thịt sôi lên nhìn vô cùng ngon miệng, Toàn Hiểu Vũ mang theo tâm tình phức tạp ăn sạch nó. Lúc này, Toàn Hiểu Vũ tưởng tượng ra đủ loại tình trạng sẽ xảy ra, đau bụng, ngất xỉu thậm chí hộc máu…… Thế mà, tất cả những cái đó đều không phát sinh! Cậu vẫn bình yên vô sự, thậm chí, cậu nhạy cảm cảm nhận được sức lực trong cơ thể hình như được bổ sung lại đôi chút. Xem chừng trước mắt cái không gian này không chỉ có công năng giữ tươi, dường như còn thêm vào một công năng làm ngon a. Thực phẩm giấu trong không gian thoạt nhìn không có gây tổn hại gì với cơ thể, Toàn Hiểu Vũ tâm treo cao cuối cùng cũng thả xuống.

Ngày mai, tốt nhất là ra ngoài quan sát thử hoàn cảnh chung quanh của tiểu khu, cả ngày hôm nay, bên ngoài biệt thự hoàn toàn không có gió thổi cỏ lay gì. Theo lý mà nói, cả một khu biệt thự không có khả năng không có một người. Mặc kệ là tình huống gì, tóm lại sẽ có người đi ra ngoài hoạt động hoặc là đi ra xin giúp đỡ mới đúng. Với lại, ngày đó Toàn Hiểu Vũ đối với chuyện cửa chính tiểu khu bị phá hỏng vô cùng để ý. Chung quy cảm thấy đó là dấu hiệu tiềm ẩn chuyện xấu thậm chí là nguy hiểm. Hiện tại cậu thầm nghĩ muốn cùng Lí Nam ở lại trong này an toàn vượt qua mấy tháng, sau đó đi về phương Bắc tìm khu an toàn. Trước khi nội thành bị oanh tạc rời đi.

Chỗ hiện tại mà Toàn Hiểu Vũ ở chính là thành phố phồn hoa bậc nhất của S thị, số lượng dân cư khổng lồ mà phức tạp. Theo sự biến dị ngày càng trầm trọng của thời tiết, thiên tai thêm nhân họa, thành phố này biến dị càng ngày càng nghiêm trọng, tang thi càng ngày càng nhiều, thành phố này cũng chính là nơi xuất hiện tang thi cấp hai và tang thi cấp ba sớm nhất.

Sau mạt thế chính quyền và quân đội tổ chức lần nữa, đại khái là sau nửa năm, vì để phòng ngừa đàn tang thi tại đây khuếch trương ra ngoài, liền dùng hỏa tiễn oanh tạc nơi này. Cho nên, Toàn Hiểu Vũ tính ở trong biệt thự trải qua ba tháng thời tiết quỷ dị, sau khi thời tiết có xu thế trở lại bình thường và trước khi quân đội oanh tạc thành phố này, mang theo Lí Nam rời đi. Càng đi về phương Bắc, số lượng tang thi và quái vật tương đối ít. Dọc theo đường đi có các khu an toàn do đủ loại thế lực to nhỏ thành lập. Cậu của kiếp trước chính là cùng nhóm đồng bạn dựa vào căn cứ của một thế lực nhỏ, gian nan sinh tồn.

Đời này, cậu muốn chạy xa hơn một chút đến nơi an toàn hơn một chút. Sáng sớm hôm sau, Toàn Hiểu Vũ tính đi ra ngoài một chuyến. Thứ nhất đi xem thử hỗn loạn bên ngoài đã tới trình độ nào rồi, thuận tiện nhìn xem có thể thăm dò chút tin tức không, thứ hai, có không gian duy trì, cậu muốn tận lực đi tìm nhiều vật tư một chút, đặc biệt là dược phẩm, sau mạt thế nó trở thành vật phẩm quý giá và khan hiếm nhất. Lần này cậu không tính mang theo Lí Nam, trong biệt thự khá an toàn, chỉ cần Lí Nam không chủ động mở cửa, trừ phi đối phương có vũ khí hạng nặng thì tuyệt đối không thể vào được. Cho dù là kim hệ dị năng giả đi nữa khi đối phó với nhiều tấm thép dày như vậy cũng nhất định chịu không nổi.

Huống chi, kim hệ dị năng giả cũng không phải cải trắng. Trước khi đi, cậu khó có được dong dài một lần dặn dò Lí Nam, tuyệt đối không thể mở cửa, bất kỳ kẻ nào đến cũng không mở, không cần để ý đến những lời cầu xin, nó là một đứa nhỏ căn bản không thể giúp được người khác cái gì, còn khiến mình rơi vào nguy hiểm. Nếu như nhà gặp phải công kích, liền trốn dưới tầng hầm. Phòng ngự của tầng hầm và thiết bị cũng đầy đủ, Toàn Hiểu Vũ tận lực để lại thực phẩm ở nơi này, đủ cho một người sử dụng trên một tuần.

Lí Nam hiểu chuyện, không có đòi cùng Toàn Hiểu Vũ rời nhà, Toàn Hiểu Vũ nói cái gì cũng ngoan ngoãn đáp ứng, hơn nữa còn cam đoan mình dưới bất kỳ tình huống nào cũng tuyệt đối sẽ không chủ động mở cửa. Hơn nữa nó còn dặn ngược lại Toàn Hiểu Vũ phải chú ý an toàn, cố gắng sớm đi sớm về, nó sẽ luôn ở nhà chờ cậu về.

HẾT CHƯƠNG 13

Súng tiểu liên mini:

Súng lục:

Súng bắn tỉa:

Nhật Thức:

TAURUS
TACTICAL

14. Chương 14: Ra Ngoài

Toàn Hiểu Vũ lái chiếc xe bị hỏng kia một lần nữa đi tới trước cửa chính, nơi này rõ ràng đã có người thanh lý qua, thi thể của tên tang thi bảo an kia cũng không thấy. Thanh chắn kiểm soát xe cũng được sửa chữa, hiện tại đang ở trạng thái nhấc lên. Cửa chính cũng không có đóng, Toàn Hiểu Vũ thuận lợi ra cửa. Nhưng trong lòng cậu cũng không cảm thấy thoải mái, dù sao cảm thấy chỗ này có chút kỳ lạ.

Bất quá phòng ngự của biệt thự mình rất mạnh, cậu cũng không quá lo lắng, điều khiển xe chạy như bay trên đường. Cách nơi này khoảng chừng 5km có một cái trung tâm thương nghiệp sầm uất, phụ cận có cửa hàng tổng hợp, trường học, bệnh viện. Mục đích chủ yếu của Toàn Hiểu Vũ chính là bệnh viện. Sau khi xe của Toàn Hiểu Vũ rời khỏi, có một người từ trong trạm gác bảo an đi ra dò xét, nhìn phương hướng mà Toàn Hiểu Vũ rời đi sau đó lại nói với người bên cạnh: "Đào ca vừa rồi nhìn giống như một người trẻ tuổi. Chúng ta vì cái gì không bắt nó lại?"

Cái người gọi là "Đào ca" kia chính là A Đào thân cao m9, hắn đưa tay hung hăng vỗ gáy tên đó một cái: "Mày ngăn nó để làm gì? Xe bị hỏng đến như vậy, là có tiền hay là có vật tư? Nó là nữ nhân sao? Mày không phải bị ngu chứ?" "Thế nhưng….. Thế nhưng cứ như thế mà thả nó đi sao?" Người nọ lắp bắp hỏi lại một câu. A Đào nóng tính vỗ đầu tên đó một lần nữa: "Nói mày ngu đúng là ngu mà! Chính ca ngày hôm qua nói như thế nào hả? Không được hành động thiếu suy nghĩ! Chuyện làm không tốt vạn nhất làm hỏng chuyện của Chính ca, mày lấy cái đầu để bồi thường đi." Nói xong còn không quên trút giận gõ lên đầu tên đó thêm mấy cái.

"Dạ, dạ, vẫn là Đào ca sáng suốt khó trách Chính ca coi trọng anh nhất." Tên đó bị đánh vẫn mặt dày điên

cuồng vuốt mông ngựa. “Thấy rõ thằng nhóc đó là từ nhà nào ra không?” Đào ca ngậm một điếu thuốc hỏi. ”Chỉ có thể nhìn ra là thuộc khu nhà số 20-30.” “Đi, đi chỗ đó nhìn một cái.”

Dọc đường đi gian nan không nói tới, khi Toàn Hiểu Vũ lái xe đến phụ cận bệnh viện, chiếc xe liền hoàn toàn báo hỏng. Cậu bỏ xe cuốc bộ đi tiếp. Thời tiết hôm ngày khác với hai ngày nóng hầm hập trước, có vẻ ấm áp như xuân. Thời tiết khiến người ta cảm thấy thoải mái như vậy thì tang thi cũng thế.

Đã không còn ánh nắng như muốn thiêu đốt gần như tất cả đám tang thi đều đi ra ngoài hoạt động. Vài ngày trôi qua, nhân loại đã học được cách tránh né tang thi mà không giống như ban đầu chạy loạn đầy đường. Chúng nó đã chịu đói khát suốt mấy ngày, trong đầu chỉ còn dục vọng muốn ăn làm chúng nó phát ra tiếng kêu “hừ hừ” chiếm giữ con đường vốn thuộc về nhân loại, tìm kiếm mục tiêu chung quanh, một khi phát hiện liền xông lên xé xác.

Toàn Hiểu Vũ trốn trong đống xe hỗn độn phía trước, thanh đao trong tay đã ra khỏi vỏ. Hiện tại tang thi đã nhanh nhẹn hơn so với mấy ngày trước, dưới sự thúc đẩy của thời gian, trong nhân loại dần dần xuất hiện dị năng giả ở đợt thức tỉnh thứ hai, mà tang thi cũng đồng dạng tiến hóa. Việc tiếp cận địa phương hỗn loạn như là bệnh viện, tang thi càng ngày càng nhiều, trong lúc chúng nó xuyên qua những chiếc xe bị bỏ xó. Thật sự là tránh không khỏi đi, Toàn Hiểu Vũ lúc này mới bắt đầu đại khai sát giới. Tốc độ và sức mạnh của cậu phối hợp chặt chẽ, xử lý những tang thi sơ kỳ đơn giản cực kỳ, một đao liền có thể bổ xuống hai ba cái đầu giống như cắt hoa quả vậy.

Bất quá, người sống xuất hiện vẫn khiến cho đám tang thi xao động, chúng nó liều lĩnh tụ tập về chỗ của Toàn Hiểu Vũ. Toàn Hiểu Vũ cũng không ham chiến, mục đích của cậu là mở ra một con đường đi thông với bệnh viện. Cậu vừa đánh vừa lui, bảo trì kết cấu và tiết tấu của mình, mạt thế ba năm huấn luyện ra một tố chất tâm lý cứng cỏi khiến cho cậu dù phải đối mặt với tang thi điên cuồng vọt tới thì mặt vẫn không đổi sắc. Đi vào cổng bệnh viện, cậu phát hiện cửa bị người khác khóa từ bên trong. Điều này chứng tỏ, bên trong có người sống!

Muốn phá cửa chính này đối với Toàn Hiểu Vũ mà nói, chỉ là chuyện một nắm tay mà thôi. Thế nhưng trong nháy mắt cậu do dự. Phá hỏng cửa chính tương đương với việc thả tang thi đi vào, nếu một lượng lớn tang thi dũng mãnh đi vào, người bên trong có thể…… Ngay thời điểm cậu do dự lại có một con tang thi khác đánh tới, cậu không thể không vung đao ngăn cản. Cậu từ hơn ba trăm thước một đường đánh tới, tang thi có rất nhiều giống như kiến vậy, lúc này tốc độ của cậu đã không còn nhanh như trước nữa. Tiếp tục như vậy cậu sẽ bị tang thi xé xác vì kiệt sức.

“Này! Này! Bên này!” Trong một phút kia, Toàn Hiểu Vũ cảm thấy phía sau có người đập vỡ thủy tinh hắn chém rớt đầu tang thi gần mình nhất, nhanh chóng quay đầu lại. Một thiếu niên mặc quần áo bảo vệ đội mũ lưỡi trai đứng ở bên trong thủy tinh, hắn chỉ chỉ bên trái, ra hiệu Toàn Hiểu Vũ đi theo phương hướng hắn đã chỉ. Toàn Hiểu Vũ nhanh chóng chuyển sang giết bên trái. Đi khoảng hai mươi thước, cậu trông thấy một cái cửa sổ. Cửa sổ nhanh chóng mở ra khi Toàn Hiểu Vũ tới gần. Bên trong là một khuôn mặt tuấn nhã dịu dàng, hét về phía cậu: “Mau vào, mau!”

Trông thấy mặt mũi của người nọ, Toàn Hiểu Vũ sửng sốt vài giây, cậu giống như vừa trông thấy ánh mắt dịu dàng của cha vậy, ánh mắt khi nhìn cậu luôn tràn ngập bao dung và từ ái…… Người nọ thấy cậu đực người ra, nhất thời có chút vội vã, đưa tay kéo áo Toàn Hiểu Vũ dùng sức kéo người vào trong. Toàn Hiểu Vũ cũng bừng tỉnh, một tay đỡ cửa sổ, một tay dùng sức, cả người nhảy vào bên trong, sau đó nhanh nhẹn đem cửa sổ đóng kín rồi khóa lại. Phía sau Toàn Hiểu Vũ truyền đến thanh âm có người thở dài nhẹ nhõm,

là thiếu niên đã chỉ đường cho Toàn Hiểu Vũ.

"Cậu vừa rồi phát ngốc cái gì hả? Nhìn cậu có năng lực có xe, sao có thể ở thời khắc mấu chốt lại đực người ra?" Thiếu niên đội mũ lưỡi trai trừng đôi mắt to tròn nói. Toàn Hiểu Vũ nhìn hắn một cái, không có trả lời. Chỉ là đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Đây là văn phòng làm việc của bác sĩ ở lầu một bệnh viện, chỗ cũng không lớn, bên trong có ba người bọn họ chen chúc, mà cửa phòng thì khóa trái. Nam nhân kéo cậu vào nhìn có vẻ chỉ hai mươi tuổi, mặc quần áo hưu nhàn bình thường, khuôn mặt tuấn tú, ôn nhu. Thật sự là khuôn mặt ôn nhu văn nhã như thế khiến cậu nhớ tới người cha nho nhã của mình.

Nam nhân vốn là mặc quần áo màu trắng, hiện tại ngoại trừ tro bụi và vết bẩn ra còn có vết máu Toàn Hiểu Vũ lúc này mới phát hiện chân nam nhân hình như bị thương, sau khi hắn kéo Toàn Hiểu Vũ vào liền ngồi trên ghế, chân phải dùng băng vải bọc lại đơn giản đã bị máu chảy ra làm ướt thoạt nhìn giống như vết thương mới. Thấy Toàn Hiểu Vũ sau khi đi vào liền nhìn chằm chằm vết thương của mình, nam nhân cười nói: "Yên tâm đi, là do thủy tinh làm bị thương, không phải là đám quái vật bên ngoài, sẽ không bị lây nhiễm." Ý là hắn sẽ không giống biến dị thành những quái vật nổi điên cắn người bên ngoài.

Toàn Hiểu Vũ cũng không phải có ý đó, cậu cảm thấy mình bị hiểu lầm lại không biết nên giải thích như thế nào, cho nên cậu mím môi lại, nhíu mày. "Này, cậu cho cậu là ai a! Vì cái gì lại chạy tới bệnh viện? Cậu có năng lực chống trả, tôi thấy cậu một đường giết tới. Còn có, chúng tôi cứu cậu, một tiếng cảm ơn cũng không có sao?" Vẫn là thiếu niên đội mũ lưỡi trai kia hình như cảm thấy mình bị xem nhẹ liền nói dồn dập như pháo nổ.

Toàn Hiểu Vũ có chút đau đầu, cậu không giỏi nhất chính là ứng phó với loại người như vậy. Đa số bọn họ nói nhiều đến phát sợ, có vô số vì cái gì, lòng đầy nhiệt tình đi nói chuyện phiếm. Trả lời bọn họ sẽ bị ép đến điên, không trả lời sẽ bị coi là lạnh lùng. Đối với loại người này, Toàn Hiểu Vũ luôn tìm cách tránh né. "Bạch Minh Hi cậu câm miệng! Tự mình đứng ở góc tường!" Hình như nhìn ra dưới bộ dáng lạnh lùng của Toàn Hiểu Vũ là sự ngượng ngùng quẫn bách, nam nhân tuấn nhã mở miệng quát lớn đồng bạn của mình. Chỉ là trong giọng nói của hắn không có tức giận càng giống như là anh trai dạy bảo em trai bướng bỉnh.

Bạch Minh Hi quả nhiên rất nghe lời câm miệng, tự mình trốn ở góc tường. "Cậu không cần để ý đến hắn. Hắn chính là người thích lắm nhảm. Tôi gọi là Sở Thiên, hắn là Bạch Minh Hi, chúng tôi đều là bạn cùng phòng. Hiện tại bị nhốt trong bệnh viện." Sở Thiên ôn hòa nói với Toàn Hiểu Vũ:" Tôi thấy cậu từ bên ngoài chạy vào là có chuyện quan trọng gì sao?" Toàn Hiểu Vũ đã lâu không nói chuyện với người xa lạ, giờ này chướng ngại giao tiếp hoàn toàn bùng nổ. Không biết vì cái gì, có lẽ là sợ sẽ nhớ tới cha lần nữa đi, Toàn Hiểu Vũ không dám nhìn mặt của Sở Thiên. Cậu cứng ngắc gật đầu, xem như là đáp lời.

Ánh mắt của Sở Thiên thực ôn nhu, thế nhưng lại thâm sâu như có thể nhìn rõ hết thảy, từ trong vẻ ngoài lạnh lùng của Toàn Hiểu Vũ, hắn nhận ra tâm tình của cậu có chút sa sút lại phức tạp. Cho nên, Sở Thiên lại nói: "Nơi này đi ra phía bên trái có một thang máy, đi bên phải là thang gác. Mặc kệ đi chỗ nào, đề nghị cậu đi thang gác. Chúng tôi đã thanh lý quái vật gần đây, nhưng trong tòa nhà này vẫn còn không ít, có cả những góc khuất, cậu phải cẩn thận." Hắn nhìn Toàn Hiểu Vũ, mà ánh mắt của Toàn Hiểu Vũ lại tránh né hắn.

Sở Thiên không tức giận trái lại còn cười, hình như không hề để ý Toàn Hiểu Vũ có đáp lại hay không, còn nói: "Tầng ba trừ bỏ quái vật còn có một vài người, bọn họ trốn ở phòng cuối hành lang. Nếu cậu muốn có thể cứu bọn họ, nhưng mà, cũng phải cẩn thận bọn họ." Trong lời nói của hắn có một loại ý tứ ngôn tẫn vu thử (Lời nên nói đã nói hết không còn gì để nói).

Kỳ thật Toàn Hiểu Vũ đối với hai người kia là có chút hảo cảm. Trong mạt thế, người nguyện ý ra tay cứu người không nhiều lắm. Huống chi theo cậu thấy, nam nhân này rất lãnh tĩnh, hắn không phải là thánh mẫu mù quáng, mọi việc hắn làm đều có kế hoạch hơn nữa là dưới tình huống trong lòng đã có tính toán mới hành động.

Mà cái người gọi là Bạch Minh Hi kia, tuy rằng nói nhiều nhưng cũng không có mấy loại tâm tính tiêu cực, hắn đối với vẻ ngoài lạnh lùng của Toàn Hiểu Vũ rất là tò mò. Toàn Hiểu Vũ gật đầu, lại lắc đầu. Gật đầu tỏ vẻ đã cậu đã hiểu lời của Sở Thiên, lắc đầu là cậu không có ý định khẩn cấp rời đi. Trong lòng cậu biết, cha đã từng nói với cậu nhiều lần, trong lòng nghĩ cái gì đều phải nói ra, nếu không người khác sẽ không thể hiểu ý của cậu, sẽ hiểu lầm cậu. Mấy ngày nay đều là ở cùng với Lí Nam, nó giống như người thân lại giống như đứa nhỏ mà cậu trông từ nhỏ đến lớn, cậu đương nhiên có thể không gặp trở ngại gì. Hôm nay gặp người xa lạ, bệnh cũ mới tái phát.

Nghe một hồi lâu, Toàn Hiểu Vũ ép mình nói: "Tôi không vội, vết thương của anh, chảy rất nhiều máu." Này có thể xem là biểu đạt rõ ràng ý tứ của mình không? Trong mắt Sở Thiên xẹt qua một tia kinh ngạc, thiếu niên lạnh lùng này đang lo lắng cho vết thương của mình sao? "Ừm, thủy tinh đâm vào, tôi chỉ băng bó qua loa một chút, nếu có thể, cậu có thể giúp tôi tìm chút kháng sinh không? Tôi như vậy, mà tên kia" Sở Thiên dùng cằm chỉa chỉa Bạch Minh Hi đang ở trong góc nói: "Cái tên kia không dùng được." "Mỗi ngày cậu đều nói tôi như vậy, cậu quả nhiên là không thương tôi! Nhất định là như vậy!" Bạch Minh Hi ai oán nói.

"Câm miệng."

Bạch Minh Hi lại im miệng lần nữa. Toàn Hiểu Vũ nghiêm túc gật đầu, cậu đáp ứng rồi sẽ làm được: "Được, tôi tìm thuốc, anh chờ tôi."

15. Chương 15: Anh Thi (tang Thi Em Bé)

Sở Thiên cười rộ lên, hắn bỗng nhiên cảm thấy cái người thoạt nhìn nghiêm túc lạnh lùng trước mắt rất thú vị. "Được, tôi ở chỗ này đợi thuốc của cậu." Toàn Hiểu Vũ nghiêm túc gật đầu, không nói lời nào, mở cửa rời đi. Sau khi Toàn Hiểu Vũ đi Bạch Minh Hi lại đem cánh cửa khóa trái lại: "Mỗi ngày đều có người kỳ quái khó hiểu. Bất quá cậu ta thật lợi hại, một hồi hỏi cậu ta một chút có thể mang chúng ta ra ngoài không. Cậu xem cậu ta giết tang thi như bổ dưa hấu vậy." "Cậu ta có kỳ quái như cậu không? Nói lảm nhảm nhiều như vậy để làm gì!" Sở Thiên tặng Bạch Minh Hi một cái liếc mắt khinh thường. Bạch Minh Hi bĩu môi: "Cậu vì cái gì không nói cho cậu ta biết chuyện đám người kia? Một đám lang tâm cẩu phế, vạn nhất cậu ta đi cứu bọn họ thì biết làm sao bây giờ?" Hắn căm giận nói.

"Cậu ta không giống cậu, ngu xuẩn không có não." Sở Thiên sờ sờ vết thương của mình, trong lúc cấp bách đi tới kéo thiếu niên kia, miệng vết thương bị đụng chạm, hình như muốn vỡ ra nữa. "Tôi ngu xuẩn?" Vẻ mặt Bạch minh Hi không phục: "Không biết ai vì cứu người để rồi khiến cho bản thân bị thương! Chúng ta cứu bọn họ, bọn họ lại thiếu chút nữa hại chết chúng ta!"

Bạch Minh Hi càng nghĩ càng giận, rõ ràng là Sở Thiên giúp bọn họ tìm được nơi an toàn, cũng là Sở Thiên giúp bọn họ thanh lý đám tang thi trong phòng. Vậy mà bọn họ lại thừa dịp Sở Thiên và hắn đi giết tang

thi ở cổng liền đóng cửa không cho hai người bọn họ vào. Lý do cư nhiên lại là Sở Thiên bị thương, có thể sẽ biến thành quái vật ăn thịt người, biến thành uy hiếp đối với mọi người! Quả thật là tất liễu cẩu liễu*.

"Nói như thế nào thì trong đó cũng có bạn học của mình, xem như là tình nghĩa bạn bè đi." Sở Thiên nhún nhún vai, có chút không để tâm nói. Mỗi người để có quyền đưa ra quyết định cho riêng mình, sẽ phải chịu trách nhiệm cho hậu quả của quyết định đó. Có bao nhiêu năng lực làm thì làm bao nhiêu chuyện. Trong mắt Sở Thiên đám tang thi đó cũng không có gì đáng sợ, hắn tự tin có thể ứng phó, trong đám người đó có bạn học của bọn họ, việc nên làm. Bị thương chẳng qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà hắn quả thật không nghĩ tới, đám người đó lại thần tốc quyết tuyệt đóng chặt cửa không cho bọn họ vào.

Bạn học? Không nói bạn học thì tốt, vừa nói thì Bạch Minh Hi liền tức đến không có chỗ xả: "Đừng nhắc tới đám lang tâm cẩu phế kia nữa, bình thường thấy cậu liền đại thần đại thần gọi đến vô cùng cung kính, đơn giản chỉ là vì muốn làm quen với cậu. Còn có Lục Na, nếu không phải tại vì nàng bị thương chúng ta cần gì đến bệnh viện để thăm nàng, có lẽ bây giờ chúng ta còn đang an toàn đợi ở trong trường học kìa. Còn cái người nói cái gì rất thích cậu, lúc đóng cửa lại nàng chạy còn nhanh hơn so với người khác. Không bằng tên mặt than vừa rồi biết chạy đi tìm thuốc cho cậu." Khuôn mặt của hắn cau lại thành một cục.

Sở Thiên nhìn thấy bộ dáng hắn buồn cười, liền nhéo nhéo mặt hắn: "Hiện tại làm sao giống như trước, trường học nhiều người, chưa hẳn là an toàn hơn chỗ này đâu. Chạy ra cũng tốt." Cái tên mặt than kia a đúng là rất thú vị. Rõ ràng có năng lực để bẻ gãy khóa bệnh viện, lại do dự, là lo lắng cho an nguy của người sống bên trong sao? Nếu thế hắn có đi giúp đám người ở lầu ba không? Mỏi mắt mong chờ a! Sở Thiên cười một cách đầy nghiền ngẫm.

Nhìn thấy dáng cười của Sở Thiên, Bạch Minh Hi đánh một cái rùng mình: "Thiên Thiên, cậu đang suy nghĩ cái chủ ý xấu xa nào nữa vậy?" Sở Thiên thuận tay cầm lấy tập văn kiện trên bàn đập đầu Bạch Minh Hi một cái: "Nói hưu nói vượn! Tôi là người tốt!" Bạch Minh Hi bĩu môi quen biết Sở Thiên hai mươi mấy năm, hắn quả thật là một 'người tốt'! "Chúng ta hiện tại làm gì bây giờ? Chờ cái tên mặt than kia quay trở lại tìm chúng ta sao?" Bạch Minh Hi hỏi. Sở Thiên gật đầu: "Đúng, tôi bị thương, cần giúp đỡ." Cái đệt! Loại ngữ khí giả đáng thương bán manh này là ở đâu ra? Trong lòng Bạch Minh Hi có một vạn con thảo nê mã phi nhanh. Hiện tại bên ngoài đều là quái vật, quái vật ăn thịt người! Phải bảo vệ tánh mạng có biết không! Hắn không có tâm tư để đùa giỡn!

Sở Thiên liếc mắt hắn một cái giống như xem thấu suy nghĩ của hắn vậy: "Thủ đô quá xa, dù sao chúng ta cũng không về nhà được, chung quy không thể cứ trốn mãi trong bệnh viện được. Cái tên kia nhìn giống người địa phương, bán một cái manh, vạn nhất cậu ta nguyện ý thu lưu chúng ta thì sao." Hắn thản nhiên nói. Nói đến nhà, tâm tình của Bạch Minh Hi cấp tốc giảm xuống, hắn từ nhỏ đã lập chí phải đi theo Sở Thiên, liền điên cuồng cùng hắn thi đại học, hiện tại cách xa nhà ngàn dặm, bên ngoài đều là quái vật muốn trở về không phải dễ. Không biết có toàn mạng trở về để nhìn thấy người thân hay không?

"Thiên Thiên, cậu nói, bọn họ có phái người đến đón chúng ta không?" Bạch Minh Hi ôm ấp chút hy vọng hỏi. "Đúng, đoán chừng sẽ phái người. Chỉ là hiện tại thế đạo rối loạn, chúng ta lại không ở trong trường học, cũng không thể trở về. Hy vọng bọn họ tìm thấy chúng ta có chút mong manh." Sở Thiên nói 'bọn họ' chính là người thân của hai người, hai nhà bọn họ là thế giao lại là hàng xóm, từ nhỏ đã cùng nhau trưởng thành, đi vào cùng một thành phố, Bạch Minh Hi giống như em trai ruột của hắn vậy.

"Ai." Bạch Minh Hi ôm đầu gối ngồi xổm trên mặt đất, phiền muộn thở dài một hơi: "Vạn nhất cái tên kia không chịu thu nhận chúng ta thì sao? Nếu cậu không bị thương thì tốt rồi có cậu thì tôi không cần phải

sợ nữa." Sở Thiên đảo cặp mắt trắng dã, không biết hắn lấy đâu ra lòng tin lớn đến như vậy: "Nếu tôi không có ở đây thì sao? Sẽ không tự mình nghĩ cách sao? Đầu óc của cậu bị chó ăn nhưng tôi thì không. Chỉ cần tôi muốn khẳng định sẽ có biện pháp."

"Được rồi, dù sao tôi cũng đi theo cậu." Bạch Minh Hi than thở nói, mặc kệ, chuyện động não cứ để Sở Thiên lo, đi theo đại thần có thịt ăn. Dù sao từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng thấy qua Sở Thiên phải chịu thiệt. Ách — lúc này chỉ là chút ngoài ý muốn!

Toàn Hiểu Vũ ra cửa liền đi theo chỉ thị của Sở Thiên thuận lợi tới thang gác. Tang thi lầu một gần như đã bị thanh lý, đại khái có lẽ do hai người kia làm, chỉ có vài con đang lắc lư Toàn Hiểu Vũ thoải mái giải quyết. Cậu dành chút thời gian nhìn bản vẽ của bệnh viện, lầu một chủ yếu là bệnh nặng, các văn phòng các phòng khám, hiệu thuốc ở lầu hai, nhưng kho hàng chứa máu và phần lớn dược phẩm ở lầu ba, chỗ đó mới là mục tiêu của Toàn Hiểu Vũ.

Bất kể là dược phẩm hay máu sạch, đều là thứ giúp cứu mạng trong mạt thế. Đặc biệt sau khi cậu phát hiện không gian của cậu có công năng giữ tươi kỳ lạ, cậu liền nghĩ tới đi lấy máu trong bệnh viện. Kiếp trước rất nhiều đồng đội của cậu chết trong tay tang thi, còn có rất nhiều người bị thương ngoài ý muốn thiếu máu quá nhiều mà chết. Chỉ có người trải qua tử vong tàn khốc, mới hiểu được những vật tư cứu mạng đó có bao nhiêu quan trọng.

Cho nên, cậu mới một thân một mình xông vào bệnh viện có hệ số nguy hiểm lớn này. Bệnh viện là nơi người bệnh nhiều nhất, cho nên người biến thành tang thi trong bệnh viện cũng nhiều nhất. Sau mạt thế, trong bệnh viện xuất hiện nhiều tang thi cao cấp, theo sự biến đổi của thời gian, bệnh viện vốn là nơi trị bệnh cứu người liền hoàn toàn biến thành nơi nguy hiểm chết người. Tiểu đội thu thập vật tư bình thường đều lo sợ tránh xa cho dù bên trong có dược phẩm có thể cứu mạng. Hiệu thuốc ngay tại trung tâm đại sảnh rất dễ để tìm ra. Cánh cửa hiệu thuốc khép hờ, trên mặt đất có chút vết máu, nhưng không có thi thể, không có ai cũng không có tang thi.

Loại yên tĩnh này làm cho Toàn Hiểu Vũ khẩn trương đến tột độ. Nắm chặt thanh kiếm trước ngực. Cậu nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, không có dị trạng. Cậu nghĩ nghĩ, ném một thứ gì đó vào trong, phát ra tiếng kêu 'leng keng', cậu đợi một hồi vẫn không có tiếng động như trước. Toàn Hiểu Vũ chậm rãi đi vào, vung tay lên, kệ để thuốc đầu tiên biến mất, thu vào không gian. Vẫn không có gì khác thường. Tuy rằng trong lòng cảnh giác, nhưng quả thật không phát hiện nguy hiểm. Toàn Hiểu Vũ bắt đầu thu thập lượng lớn thuốc.

Lúc còn một lô thuốc cuối cùng, Toàn Hiểu Vũ khoát tay, trong nháy mắt liền cảm nhận được từ phía sau có tiếng xé gió lao tới. Cậu nhanh chóng xoay người, dao nhỏ nhanh chóng bay về hướng phát ra âm thanh. Không chém trúng mục tiêu, liền lấy một loại tốc độ biến hóa gian xảo biến chuyển đụng vào cửa thủy tinh bên trái. Thứ kia xuyên qua cửa thủy tinh lăn một vòng trên mặt đất sau đó lập tức từ trên mặt đất bắn tới, lần thứ hai đánh về phía Toàn Hiểu Vũ.

Lúc này, Toàn Hiểu Vũ đã nhìn rõ ràng vật kia là gì. Là một tang thi trẻ sơ sinh, tứ chi kiện toàn thoạt nhìn mạnh mẽ hữu lực, mở lớn cái miệng chiếm hơn phân nửa đầu, bày ra một hàm đầy răng cưa.

Tang thi cấp hai trời sinh!

Cảnh báo của Toàn Hiểu Vũ được nâng lên mức cao nhất. Loại tang thi trẻ con này thường biến dị trong cơ thể mẹ, sau đó hấp thụ và ăn năng lượng của cơ thể mẹ để trong nháy mắt đạt tới lần tiến hóa đầu tiên. Khi chúng nó từ trong cơ thể mẹ phá bụng chui ra cũng đã có được sức mạnh của tang thi cấp hai. Trách không được tầng trệt này lại sạch sẽ như vậy, tang thi cấp hai có thể thông qua việc ăn nhân loại và đồng loại để tiến hóa lên cao hơn, phỏng chừng tang thi trẻ con này mới 'sinh' không được bao lâu, cho nên tạm thời ngủ đông ở lầu hai nhờ vào ăn nhân loại và tang thi ở tầng này để củng cố năng lực của mình. Loại tang thi trẻ con này vì để bù đắp lại sự thiếu hụt về chiều cao thường sẽ tiến hóa ra một năng lực khác, ví dụ như trong miệng phun ra nước bọt có chứa tính ăn mòn, phun lửa vân vân…..

Kiếp trước Toàn Hiểu Vũ và đồng bạn đã từng gặp qua loại tang thi này một lần, bất quá khi đó cái tang thi kia đã là cấp bốn, thời điểm tiêu diệt được tang thi, đồng bạn của cậu đã chết hơn phân nửa. Bởi vậy, cậu đối với tang thi này vô cùng kiêng kị, giờ phút này phải tập trung toàn bộ tinh thần để ứng phó. Anh thi lần thứ hai phá không đánh tới, đụng vào mặt kính thủy tinh nát vụn, mang theo những mảnh thủy tinh nhỏ lao về phía Toàn Hiểu Vũ. Toàn Hiểu Vũ vung tay lại một đao, nghênh đón mưa thủy tinh, không lùi mà tiến. Anh thi trong không trung lại xoay người một cái nhảy ra phía sau của Toàn Hiểu Vũ, mượn lực tường bắn ngược lại, thẳng tay muốn đâm vào giữa lưng Toàn Hiểu Vũ.

Phản ứng của Toàn Hiểu Vũ không hề chậm chút nào, cậu trở người lui về sau một bước, chờ anh thi xuất hiện trước mắt, lại thêm một đao. Anh thi xông ra quá nhanh, tuy rằng lách người lần nữa nhưng tránh không kịp bị Toàn Hiểu Vũ chặt bỏ đùi phải. Nó phát ra một tiếng kêu bé nhỏ nhưng sắc bén. Trong nháy mắt Toàn Hiểu Vũ cảm thấy cả đầu đau nhức, như bị chặt đứt dây cung vậy, thiếu chút nữa làm rớt thanh kiếm trong tay. Anh thi kia mượn cơ hội bổ nhào, khoang miệng mở to, lộ ra răng nanh sắc bén.

HẾT CHƯƠNG 15

Tất liễu cẩu liễu: là một câu nói cửa miệng dùng khi gặp phải một chuyện cực kì đen đủi, đặc biệt khiến bạn điên tiết, nó không có ý nghĩa nhất định.

Cảm ơn hai bạn: Jin Heo và Nhozkpy đã giúp giải nghĩa

16. Chương 16: Sở Thiên

Giờ phút này Toàn Hiểu Vũ gần như mất đi khả năng chống cự, cậu có thể cảm nhận được nguy hiểm đang cận kề nhưng bởi vì đầu đau nhức mà bất lực.Lúc này, hình xăm bàn long ở cổ của Toàn Hiểu Vũ phát ra kim quang nhàn nhạt, đau đớn trong đầu trong nháy mắt biến mất, thời gian trôi qua hình như cũng trở nên chậm chạp, động tác của anh thi xuất hiện trong mắt Toàn Hiểu Vũ giống như động tác quay chậm vậy.

Cậu lần nữa giơ tay lên, anh thi bắt đầu bổ nhào, lưỡi kiếm từ trên trán nó xuyên qua, nó đạp đạp hai chân, sau đó không còn động tĩnh. Ngay khi đau đớn trong đầu biến mất, Toàn Hiểu Vũ cảm nhận được trên cổ truyền đến cảm giác nóng rực, hình như, là cái không gian kia cứu cậu. Cậu đưa tay sờ soạng hình xăm một chút, đầu ngón tay có chút máu, hóa ra vừa rồi khi nghênh chiến anh thi, mặt và cổ của cậu bị thủy tinh làm bị thương, máu theo cổ chảy tới chỗ hình xăm. Toàn Hiểu Vũ nhớ tới cảnh ngộ ở công viên, như vậy, cái không gian thần bí này là dùng máu của cậu để duy trì sao? Nghi vấn này không ở trong đầu

cậu quá lâu, khi cậu từ trong óc anh thi rút kiếm ra lực chú ý đã bị tinh thể ngũ thải ban lan (Năm màu) hấp dẫn.

Này là tinh thể có dạng hình thoi, có khá nhiều mặt cắt giống kim cương, hiện tại một viên này lấp lánh màu sắc khác nhau, ở góc độ khác nhau nhìn ra màu sắc khác nhau, như một viên bảo thạch được chạm trổ tinh mỹ. Không nghĩ tới, tang thi hiện tại có thể kết tinh hạch. Cậu nghĩ rằng tang thi có tinh hạch ít nhất phải nửa năm sau mới xuất hiện. Có lẽ là bởi vì kiếp trước cậu không đủ năng lực tới tận nửa năm sau mới phát hiện tang thi có tinh hạch, mà khi hiểu được tác dụng của tinh hạch đã là chuyện của một năm sau mạt thế.

Đợi khi đại đa số người thường và dị năng giả bình thường biết rõ tác dụng của nó, muốn trắng trợn thu gom, tinh hạch đã sớm biến thành tài nguyên trong tay của các thế lực lớn và dị năng giả có thực lực mạnh mẽ. Những dị năng giả bình thường như bọn họ, chỉ có thể ngẫu nhiên lấy chút cơm thừa canh cặn, người thường thì càng không thể nào có được. Thì ra, tinh hạch của tang thi hệ tinh thần là thải sắc (Nhiều màu) a! Cậu trước giờ chưa gặp qua, tang thi tinh thần hệ so với dị năng giả hệ tinh thần càng hiếm hơn, chúng nó thăng cấp nhanh hơn các tang thi bình thường, dần dần sau đó rất khó tiêu diệt, người đụng phải loại tang thi này không nhiều lắm mà cũng không nhất định còn sống để trở về.

Toàn Hiểu Vũ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, cậu cảm thấy mới lạ đồng thời cũng có chút vui mừng. Vui mừng vì trên người cậu có không gian thần bí, thời điểm nguy cấp đã cứu cậu, nếu không hôm nay chỉ sợ sẽ phải chôn thây nơi này. Cũng may mắn chính là thời điểm cậu gặp anh thi thì nó chưa trưởng thành, hữu kinh vô hiểm mà tiêu diệt nó, nếu không, thời gian càng dài, anh thi này nhất định sẽ trở thành uy hiếp của nhân loại. Cậu đá anh thi kia một phát, đem nó quăng ở góc tường, trả thù một cách rất ấu trĩ. Lại nhìn xem phần dược phẩm rơi đầy đất có chút tiếc hận mà lắc đầu, toàn là thuốc kháng sinh a, cứ như vậy bị ô nhiễm.

Cậu tìm tìm lấy ra vài hộp còn nguyên vẹn không bị hỏng, bỏ vào ba lô phía sau, một hồi đưa cho nam nhân bị thương ở dưới lầu. Cậu quyết định đi kho hàng lầu ba một chuyến, nơi đó mới là mục tiêu chính. Vốn lầu hai chỉ là thuận tay, không ngờ thiếu chút nữa là toi mạng. Từ giọng nói của Sở Thiên kia cho thấy lầu ba còn có những người khác nữa, hơn nữa số lượng còn không ít. Có người thì ít ra lầu ba không có quái vật cấp bậc như anh thi kia. Nếu chỉ là tang thi sơ cấp bình thường, Toàn Hiểu Vũ không để vào mắt.

Đi tới lầu ba tiện tay chém vài con tang thi, Toàn Hiểu Vũ suông sẻ tìm thấy kho hàng và kho máu. Có thể bởi vì một đầu khác của hành lang có người, tang thi đều bị hấp dẫn đi bên kia. Trên mặt đất có một vài xác tang thi, Toàn Hiểu Vũ suy đoán đó có lẽ là bút tích của Sở Thiên. Không có quái vật cấp bậc như anh thi ở đây, Toàn Hiểu Vũ lấy thứ này cầm thứ kia tương đối thuận lợi. Cậu không cần tốn nhiều sức mà quét sạch kho máu và kho hàng. Thừa dịp đám tang thi kia đang tụ tập ở một đầu, cậu thuận tiện lấy thêm vài thiết bị của bệnh viện. Những thiết bị này cậu cũng không biết dùng, cho nên chỉ lấy mấy thứ 'thoạt nhìn rất hữu dụng', hoặc là 'thoạt nhìn rất mới', coi như là có còn hơn không. Mục tiêu thuận lợi hoàn thành, nhìn bên kia bị tang thi bu kín, Toàn Hiểu Vũ do dự có đi cứu bọn họ không? Thời điểm Sở Thiên nói chút tình huống cho cậu đã có chút sâu xa, có thăm dò cũng có nhắc nhở. Toàn Hiểu Vũ nghĩ nghĩ lại xoay người đi xuống lầu một.

Sở Thiên đang suy nghĩ cách để cầm máu cho mình, toàn bộ quá trình Bạch Minh Hi đều không giúp được chỉ đành một bên nhàm chán đùa ngón tay, thường nhìn xem cái thiếu niên mặt than kia có trở về hay không. Loại buồn chán này đại khái kéo dài bốn mươi phút, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng và tiếng đập cửa.

Sở Thiên có chút kinh ngạc nhìn thoát qua đồng hồ trên cổ tay, bốn mươi ba phút. Sớm hơn so với hắn dự đoán rất nhiều, cậu ta không đi cứu những người đó sao? Vẻ mặt Sở Thiên trở nên có chút nghiền ngẫm. Nghe tiếng đập cửa, Bạch Minh Hi đứng lên, khẩn trương trừng mắt nhìn cửa, lại nhìn Sở Thiên, trên mặt thì viết 'tang thi đến gõ cửa, lão đại chúng ta làm sao bây giờ'. Sở Thiên lại một lần nữa nhìn vào vẻ mặt ngu ngốc của Bạch Minh Hi, bất đắc dĩ nói: "Mở cửa, là người vừa rồi. Cậu thấy qua quái vật nào mà tay chân nhẹ nhàng đi gõ cửa không?"

"A." Bạch Minh Hi bừng tỉnh ngộ ra nhanh chân mở cửa. Toàn Hiểu Vũ lắc mình vào văn phòng, trên mặt có dính chút máu. Sở Thiên nhìn bộ dáng của Toàn Hiểu có chút sửng sốt: "Cậu bị thương?" Toàn Hiểu Vũ liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó nhìn vết thương trên chân hắn, nói: "Ừ, thủy tinh vỡ dính trúng làm bị thương." Nói xong cậu ngồi xổm trước mặt Sở Thiên đè lại chân phải bị thương của hắn. Cậu từ trong ba lô sau lưng lấy ra cồn và băng gạc, nhẹ mở tấm vải được quấn sơ sài mà Sở Thiên tự băng bó cho bản thân, bắt đầu xử lý miệng vết thương.

Kiếp trước gặp qua nhiều vết thương nhỏ của cậu, của đồng đội hay ngẫu nhiên cứu giúp người sống sót. Cậu xử lý tương đối thuần thục. Miệng vết thương bị thủy tinh cắt có chút sâu, Sở Thiên vì để dễ dàng di chuyển đã mạnh mẽ rút miếng thủy tinh ra dẫn đến vết thương chảy nhiều máu, điều may mắn duy nhất chính là không bị thương đến gân cốt. Toàn Hiểu Vũ lúc này ngẩng đầu nhìn Sở Thiên một cái, sắc mặt của Sở Thiên có hơi trắng, môi lại khô, hắn trông thấy Toàn Hiểu Vũ nhìn hắn, liền cười khẽ.

Toàn Hiểu vũ nghiêng đầu nhìn hắn, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đau thì kêu lên, cảm thấy chóng mặt cứ việc nói, không cần cười một cách miễn cưỡng như thế." Hắn chảy khá nhiều máu, đầu ngón tay hơi run run cho thấy hắn vẫn luôn kiềm chế, nhưng lại giả bộ như không có việc gì. Nụ cười của Sở Thiên trở nên xấu hổ: "Thật ra khá tốt không đau như vậy, có chút choáng là thật." Vốn Bạch Minh Hi đang sửng sốt vì Toàn Hiểu Vũ đột nhiên nói nhiều, đang nghe thì thấy Sở Thiên nói hơi chóng mặt liền khẩn trương: "Thiên Thiên, cậu làm sao vậy? Không phải là vết thương do thủy tinh không sâu sao? Trước đó chúng ta……" Thanh âm từ từ nhỏ dần. Nguyên nhân là Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên đồng loạt nhìn về phía hắn. Ánh mắt của Sở Thiên mang theo cảnh cáo, ý bảo hắn không được nói lung tung. Ánh mắt của Toàn Hiểu Vũ mang theo trách móc, vết thương sâu như vậy mà cậu nói là không sâu? Dưới cái nhìn chằm chằm của hai người, Bạch Minh Hi khóc không ra nước mắt.

Sau đó lực chú ý của Toàn Hiểu Vũ trở lại trên miệng vết thương, cậu lưu loát tiêu độc xong thì băng bó lại. Kế đó mới đứng lên, từ trong ba lô lấy ra mấy hộp kháng sinh đưa cho Sở Thiên nói:"Thuốc kháng sinh, phòng ngừa bị lây nhiễm. Vết thương sâu như vậy vốn nên may lại nhưng tôi không tìm được công cụ chỉ có thể làm tạm trước như vậy." Sở Thiên cười cười nhận lấy thuốc, tò mò hỏi: "Cậu là học sinh ngành y sao?" Có điều nhìn tuổi tác của cậu ta, khẳng định không thể là bác sĩ được. Toàn Hiểu Vũ lắc đầu, im lặng không lên tiếng.

Tuy rằng mới nhận biết không bao lâu, nhưng Sở Thiên cảm thấy hiện tại mình có chút hiểu người này, cậu không muốn nói về chuyện đó phỏng chừng người khác cũng sẽ hỏi không ra. "Đúng rồi, chúng tôi còn chưa biết tên của cậu." Sở Thiên nói. "Toàn Hiểu Vũ. Hiểu trong phá hiểu (Sáng sớm tinh mơ)." Sở Thiên cười một tiếng xem ra người này hình như có chút để ý người khác gọi cậu là "Tiểu Vũ" đi. "Chuyện cậu cần làm trong bệnh viện làm xong chưa?" Sở Thiên hỏi. Toàn Hiểu Vũ gật đầu.

"Vậy, hiện tại cậu tính toán phải rời khỏi sao?" Sở Thiên lại hỏi. Toàn Hiểu Vũ chớp chớp mắt, hình như đang sắp xếp lại ngôn ngữ, sau đó mới nói: "Người ở lầu ba, làm sao bây giờ?" Sở Thiên sửng sốt một chút sau đó hắn một lần nữa tinh tế đánh giá Toàn Hiểu Vũ vài lần, hắn nghĩ cái người sợ làm hỏng khóa bệnh viện dẫn tạng thi vào khiến bản thân thiếu chút nữa rơi vào nguy hiểm, có lẽ sẽ liều lĩnh đi cứu người sống

trên lầu. Có điều đối với một người chỉ mới lần đầu gặp mặt lại đáp ứng giúp hắn tìm thuốc, tâm địa có thể cứng rắn đến đâu? Thế nhưng, chuyện này thật sự ngoài dự đoán của hắn. Toàn Hiểu Vũ không có hiên ngang lẫm liệt đi cứu người, mà là ném quả bóng này cho hắn. Như vậy hình như có chút xấu hổ! Sở Thiên nhu nhu cằm của mình.

"Lo cho bọn họ làm cái gì, vong ân phụ nghĩa, lang tâm cẩu phế, bạch nhãn lang, nếu đi cứu bọn họ, sau lưng nhất định sẽ lại bị chọc một đao." Hiện tại những người trên lầu gần như là chốt nổ của Bạch Minh Hi, đụng trúng liền nổ. Như vậy à! Nhớ tới câu nói mơ hồ của Sở Thiên, Toàn Hiểu Vũ ý vị thâm trường nhìn Sở Thiên. Ách, chút thủ đoạn vừa rồi của mình hình như bị người xem thấu, có chút xấu hổ a. Đối với Toàn Hiểu Vũ, Sở Thiên bắt đầu thu lại chút lòng xem thường của mình, hơi xấu hổ cười nói: "Tôi thì cho là như vậy, cậu thì thế nào muốn đi cứu bọn họ sao?"

Lời này nói cho cùng là lời khách khí, ngụ ý chính là nếu cậu nghĩ rằng mình là một đóa bạch liên hoa, thì đi cứu bọn họ đi. Toàn Hiểu Vũ cười thầm, lần đầu tiên bị người ta xem là người tốt nhưng lại không cảm thấy vui tí nào. Cậu từ nhỏ quái gở không thích nói chuyện, có chướng ngại xã giao, cậu không có bạn bè, tuy rằng cậu không phải là phần tử xấu gì nhưng dưới vẻ ngoài lạnh lùng lần đầu tiên bị người ta cho rằng là một người tốt cũng rất không dễ dàng a.

17. Chương 17: Gặp Nhau

Toàn Hiểu Vũ lười so đo với bọn họ, lại hỏi một lần nữa: "Những người đó làm sao bây giờ?" Bạch Minh Hi vừa muốn mở miệng thì bị Sở Thiên trừng mắt một cái. Sở Thiên cười khổ nói: "Tôi thật sự không muốn thấy chết mà không cứu, bên trong còn có bạn học của chúng tôi. Thế nhưng hiện tại tôi bị thương, bản thân khó bảo đảm, Bạch Minh Hi thì vô dụng không cần phải cân nhắc hắn. Có thể làm sao bây giờ? Chúng ta tự mình có thể ra khỏi đây hay không cũng là cả một vấn đề."

Toàn Hiểu Vũ gật đầu, giết sạch tang thi ở lầu ba không khó, cậu vốn có thể thuận tay làm được, nhưng mà, chỗ khó chính là làm sao rời khỏi bệnh viện, huống hồ, nếu nhân phẩm những người đó không tốt, ai biết cậu có bị đẩy vào đám tang thi lần nữa hay không. Cho nên cậu mới xuống lầu hỏi Sở Thiên những người đó có đáng giá cứu hay không. Mà lời của Bạch Minh Hi hình như đã cho cậu đáp án. Toàn Hiểu Vũ đi tới bên cửa sổ, xuyên qua kính thủy tinh mờ, thấy được tang thi ở ngoài càng ngày càng nhiều. Loại tình huống này, một mình cậu xông ra còn phải cẩn thận, quả thật không thể chú ý người khác, huống chi…..

Cậu quay đầu lại hỏi Sở Thiên: "Anh có thể tự mình đi không?" Sở Thiên gật đầu. "Tôi sẽ cố gắng đem theo các cậu đi ra ngoài, thế nhưng…..Tang thi bên ngoài nhiều lắm…..." Toàn Hiểu Vũ do dự nói. Hai người này không xấu, mình cũng không thể bỏ lại bọn họ, có thể mang theo thì tận lực dẫn bọn họ ra ngoài vậy. "Tôi hiểu, vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn, cậu tự mình chạy thoát thân trước." Nhân chi thường tình, Sở Thiên tương đối thức thời.

Toàn Hiểu Vũ gật đầu: "Chúng ta liền từ cửa sổ đi ra ngoài, nơi này tang thi ít, các anh theo sát tôi." Vừa dứt lời, chưa kịp hành động, dị biến đột ngột xuất hiện. Trên trời đột nhiên rớt xuống một vật thể, đúng lúc rớt xuống trước cửa sổ văn phòng, tang thi ở cửa bị thanh âm thu hút, nhanh chóng tụ lại bên cửa sổ. Chỉ chốc lát, đám tang thi trở nên vô cùng hưng phấn, chất lỏng màu đỏ vẩy ra tung tóe, dính đầy cửa sổ. Là máu người! Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên đồng thời thay đổi sắc mặt.

Người này rơi xuống thì không hề phát ra tiếng kêu thảm, vậy thời điểm hắn rơi xuống có lẽ đã chết hay bị hôn mê. Máu tươi bắn ra cho thấy đây là một người sống không phải tang thi. Máu và tang thi ở cửa sổ thu hút thêm càng nhiều tang thi, có vài tang thi bị máu dính trên thủy tinh hấp dẫn, đi tới đập cửa sổ. Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên liếc mắt nhìn nhau, nơi này không thể ở lâu phải đi ngay! hai người không hẹn mà chạy về phía cửa, Toàn Hiểu Vũ còn thuận tay vớt lấy Bạch Minh Hi còn đang sững sờ ở góc tường.

Ba người lao ra khỏi căn phòng, Sở Thiên thuận tay đóng cửa, bên trong vang lên tiếng thủy tinh vỡ vụn. May mắn cánh cửa đã khóa lại, tang thi cũng không biết làm thế nào để mở cửa. “Lúc này tang thi đều tụ lại bên đây, hiện tại cổng chính là chỗ chạy thoát thân tốt nhất, chúng ta đi qua kia.” Sở Thiên nói. “Thế nhưng cổng chính chỉ có thể khóa lại từ bên trong.” Toàn Hiểu Vũ do dự. Từ cổng chính đi ra, chẳng khác nào mở cửa cổng chính, người ở lầu ba hiện tại chỉ bị số ít tang thi bình thường bao vây, nhưng bọn họ có gan để phản kháng có lẽ sẽ thoát được. Thế nhưng một khi cổng chính mở ra, rất nhiều tang thi dũng mãnh xông vào, tình huống sẽ không giống nữa. Toàn Hiểu Vũ có thể không cứu bọn họ nhưng không muốn hại chết bọn họ.

Sở Thiên nhìn cậu một cái, suy nghĩ một chút: ”Được rồi, đi theo tôi, có lẽ còn một chỗ khác có thể giúp chúng ta chạy thoát.” Đó là một đường lui khác mà Sở Thiên đã chuẩn bị từ sớm. Hắn sở dĩ sau khi bị thương mà vẫn không lập tức rời đi chính là vì muốn tìm chút dược phẩm xử lý vết thương, dù sao hiện tại tình thế rối loạn, phỏng chừng sẽ khó tìm được bác sĩ có thể trị liệu cho mình, sau đó mới thanh lý một gian phòng làm việc, liền nhìn thấy Toàn Hiểu Vũ bị vây ở cổng chính bệnh viện.

Nhìn thấy cậu quật cường chống lại tang thi cũng không tính phá cửa đi vào, vì thế liền bảo Bạch Minh Hi đi gọi cậu trốn ở đây. Vốn có thể từ cổng chính rời đi là tốt nhất, bên ngoài có chiếc xe của hắn, kia vốn là tính toán ban đầu của hắn, từ một con đường khác rời đi, có thể sẽ phải vứt bỏ chiếc xe. “Thời điểm tôi từ lầu ba đi xuống đã từng nghiên cứu bản vẽ của bệnh viện, hành lang bên trái của lầu hai có một thang máy nhỏ độc lập đi thông tới cửa sau, nơi đó bình thường dùng để vận chuyển những phế phẩm điều trị, không có người nào khác, cho nên tang thi hẳn là không nhiều. Nhưng vấn đề chính là –” Sở Thiên một bên giải thích một bên nói với Toàn Hiểu Vũ: ”Sau khi thoát khỏi bệnh viện chúng ta sẽ đi như thế nào? Tôi đoán cậu lái xe đến đây, nhưng xe của cậu lại ở cổng chính đúng không? Mà xe của chúng tôi cũng vậy.”

Toàn Hiểu Vũ nghe xong lời của Sở Thiên, trái lại thở phào nhẹ nhõm, cậu gật đầu nói: “Xe không thành vấn đề, tôi có biện pháp.” Chiếc xe đó cậu vốn tính bỏ nó, loại chuyện cạy khóa tìm xe này, kiếp trước cậu làm rất quen tay. Mạt thế bắt đầu không bao lâu, phần lớn xe trên đường đều không bị hư hao bao nhiêu. Sở Thiên kinh ngạc nhìn cậu một cái, thiếu niên này có rất nhiều chuyện nằm ngoài dự đoán của hắn a, bản thân từ nhỏ đến lớn đều được rèn luyện bản lĩnh nhìn người, không ngờ hôm nay lại đá trúng tấm sắt.

Ba người trèo lên lầu hai, lúc này Bạch Minh Hi mới để ý tới Sở Thiên là một người bệnh, vì vậy bèn chú ý dìu đỡ hắn. Toàn Hiểu Vũ ở phía trước mở đường, hai người theo sát sau đó. Ba người vừa đến lầu hai, lầu ba liền truyền đến tiếng đánh nhau ‘bang bang phanh’, sau đó có thứ gì đó dùng tốc độ rất nhanh lăn từ trên lầu ba xuống vừa vặn ngã nhào bên chân Toàn Hiểu Vũ. Mọi người chưa kịp nhìn rõ đó là thứ gì thì thứ đó đã lao thẳng lên cổ của Toàn Hiểu Vũ. Toàn Hiểu Vũ phản ứng rất nhanh, một đao chém xuống, thứ đó trong nháy mắt đầu thân chia lìa, chỉ là bởi vì khoảng cách quá gần, máu đen bắn tung tóe lên mặt của Toàn Hiểu Vũ.

Lúc này, Sở Thiên bọn họ mới nhìn rõ đó là một tang thi y tá, giống như bị người ta đánh ngã từ lầu ba sau đó lăn xuống thế là dựa vào bản năng tập kích Toàn Hiểu Vũ. Toàn Hiểu Vũ chùi máu đen trên mặt, tính khiết phích lại phát tác, vẻ mặt trong nháy mắt như muốn hỏng mất. Sở Thiên tò mò nhìn mặt của cậu, bắt lấy dáng vẻ sắp hỏng mất kia, biết Toàn Hiểu Vũ này nửa ngày, lần đầu tiên nhìn thấy sự biến hóa

trên vẻ mặt cậu, thì ra, người này có chút khiết phích nha, hình như càng ngày càng thú vị, Sở Thiên nghĩ.

"Hắc! Dưới lầu còn có người a! Muốn cùng nhau chạy trốn không?" Người trên lầu đi xuống, dáng người cao lớn, mái tóc chỉnh tề, giày da sáng bóng, áo blouse trắng tinh. Hắn ta chậm rãi bước xuống, nhìn ba người, khóe miệng là nụ cười thờ ơ. Sở Thiên nhíu mày, hắn từ trên người người nọ ngửi được một mùi rất quen thuộc.

Là dị năng giả! Toàn Hiểu Vũ có thể cảm giác được toàn thân cao thấp của hắn ta có một loại sức mạnh khác thường đang chuyển động, giống như sau khi chiến đấu ở lầu hai, cảm giác nào đó của cậu càng thêm nhạy bén. Chỉ là không biết người nọ là dị năng giả hệ nào. Toàn Hiểu Vũ là người có năng lực chiến đấu, kiếm đặt ở trước ngực, thoáng đề phòng nhìn người trước mắt. Sở Thiên cũng nhìn hắn ta không nói câu nào. Chỉ có Bạch Minh Hi ngạc nhiên hỏi: "Anh là ai? Lúc chúng tôi cứu người ở lầu ba cũng không thấy qua anh nha!"

Người nọ không để ý Bạch Minh Hi mà tò mò nhìn vũ khí trong tay Toàn Hiểu Vũ: "Câu từ ngoài tới? Không cần khẩn trương như vậy, tôi là con người cũng không phải là quái vật." Do dao kéo được quản lý chặt chẽ nên trong bệnh viên không thể có cái loại kiếm này, vừa rồi đám người kia nhắc tới hai người nhưng không hề đề cập tới người thứ 3 có mang theo kiếm này. Huống hồ thiếu niên mang theo đao này một thân trang phục dễ vận động, trên lưng có một ba lô lớn, nhìn thế nào cũng không giống người bị nhốt trong bệnh viện, giống như là người có chuẩn bị mà đến.

Một đao sạch sẽ lưu loát vừa rồi hắn ta nhìn thấy rất rõ ràng, một đao chém đứt đầu, người thường không có sức lực lớn và tâm tính tàn nhẫn như vậy. Toàn Hiểu Vũ vểnh môi, cảm giác nói cho cậu biết người này rất nguy hiểm, cậu cũng không muốn đáp lời. Sở Thiên nhìn Toàn Hiểu Vũ một cái, hình như nhìn ra thần kinh có chút căng thẳng lại khó chịu của cậu, hắn bước lên phía trước một bước, hơi che lại trước người Toàn Hiểu Vũ, đem tầm mắt của hắn ta dẫn về trên người mình.

"Cậu ta đến bệnh viện tìm người, bất quá người thì không tìm được. Chúng tôi đang muốn nghĩ cách rời khỏi nơi này. Vậy còn anh?" Sở Thiên mặt không đổi sắc khí không suyễn mà nói dối, trong lời nói có nửa giả nửa thật, vẻ mặt lại rất chân thành. Toàn Hiểu Vũ cũng nhịn không được nhìn chằm chằm hắn.

Giống như cảm nhận được tầm mắt của Toàn Hiểu Vũ, Sở Thiên còn quay đầu nhìn cậu cười, dáng cười chân thành không gì sánh được. Trong nháy mắt Toàn Hiểu Vũ cảm thấy mình đã nhìn lầm. Người này và tên bác sĩ kia đều nguy hiểm như nhau. Chẳng qua hắn bị thương, cho nên mới thu hồi nanh vuốt. "Tôi?" Bác sĩ kia vậy mà không có xem nhẹ Sở Thiên, hắn ta cười nói: "Tôi tới cứu mọi người rời khỏi đây a! Cứu người là thiên chức của bác sĩ chúng tôi không phải sao." Nói xong hắn liền vẫy vẫy tay với lầu trên. Lúc này, thang gác ở lầu ba truyền đến tiếng bước chân, không lâu sau phía sau tên bác sĩ đứng đầy người.

"Đệt!" Bạch Minh Hi ở phía sau Toàn Hiểu Vũ thấp giọng mắng một tiếng, những người này không phải là đám bạch nhãn lang kia sao, vậy mà vẫn có người đi cứu bọn họ. Nhưng Bạch Minh Hi cũng không nói thêm điều gì, xuất phát từ sự lý giải bạn tốt, khi Sở Thiên đứng ra che ở trước mặt tên mặt than kia, hắn liền hiểu cái tên bác sĩ này không dễ chọc, cái loại vô dụng như hắn vẫn là ngoan ngoãn núp ở sau lưng không lên tiếng là được rồi. "Tôi mang mọi người đi, mọi người cùng nhau đi được không?" Bác sĩ cười meo meo hỏi Sở Thiên. Mà người ở phía sau hắn ta đều duy trì một khoảng cách nhất định với hắn ta, có vẻ như rất sợ hãi vậy.

"Được, chúng tôi cũng chỉ là đoán mò, có người mang theo chúng tôi đi là tốt nhất. Tôi bị thương, hành động không quá thuận tiện." Sở Thiên cười đáp, khi nói đến 'bị thương' liền ném một cái liếc mắt cho đám người phía sau tên bác sĩ. Nơi đó có mấy gương mặt mà Sở Thiên vô cùng quen thuộc, lúc này đang mang theo vẻ mặt xấu hổ cùng cực mà lảng tránh ánh mắt của hắn. Ngoài ý muốn Toàn Hiểu Vũ nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc trong đám người này, bất quá, cậu chỉ xem như mình không hề phát hiện mặt không chút thay đổi như cũ.

Bác sĩ nhún nhún vai, từ trên lầu đi xuống, đi qua ba người, dẫn đầu xuống lầu một. "Các người sao lại không đi từ cổng chính? Chạy tới lầu hai làm cái gì? Tôi không phải đã đem những quái vật kia dời khỏi cổng chính rồi sao?" Bác sĩ đi tuốt đằng trước không chút để ý hỏi. Sở Thiên như cười như không nhìn Toàn Hiểu Vũ một cái rồi nói: "Có người sợ mở cửa cổng chính sẽ thả tang thi tràn vào đây, như vậy, người ở lầu ba sẽ không có cơ hội sống." Đây chính là một câu nói thật khó có được. Mặt của Toàn Hiểu Vũ bị hắn nói để đỏ lên, cảm thấy mình chính là lòng dạ đàn bà bị xem thường. Cậu cố gắng đem sự xấu hổ kia ném ra sau đầu im lặng không lên tiếng.

Sở Thiên nhìn dáng vẻ của cậu, nhưng không hiểu vì cái gì lại cảm thấy vui vẻ trong lòng nói, người này thật thú vị. Bác sĩ nghe vậy có chút ngạc nhiên quay đầu lại, tầm mắt của hắn quét lên người của Toàn Hiểu Vũ và Bạch Minh Hi, cuối cùng rơi trên người Toàn Hiểu Vũ. Sau đó hắn ta nói với Sở Thiên: "Vậy mà cậu cũng đồng ý?" Trong giọng nói tràn đầy bất ngờ. Sở Thiên cười gật đầu nói: "Tôi bị thương mà, người bị thương không có quyền lên tiếng."

18. Chương 18: Bác Sĩ

Vẻ mặt tên bác sĩ cổ quái trừng mắt Sở Thiên một cái, sau đó quay đầu đi đằng trước. Sở Thiên dưới sự dìu đỡ của Bạch Minh Hi theo sát, Toàn Hiểu Vũ cũng theo đuôi bọn họ. Đám người trên lầu kia còn đang do dự nhưng vẫn bám theo duy trì một khoảng cách không gần không xa. Đi tới trước cổng chính bệnh viện, tên bác sĩ chờ ở chỗ đó. Mãi đến khi mọi người đến đủ, hắn ta mới quay người lại lộ ra một chiêu cười tà tứ, ôn nhu nói: "Mọi người nghe cho rõ, một hồi theo sát tôi, một mệnh lệnh một động tác, nếu có người không nghe lời, hoặc là gây cản trở tôi liền đẩy người đó cho tang thi ăn. Nghe rõ hết chưa?"

Người từ lầu ba xuống nghe vậy đều vô cùng mất tự nhiên. Có người giận mà không dám nói, có người sợ hãi, có người xấu hổ, có người áy náy. Hiện tại Toàn Hiểu Vũ đã hiểu người kia vì cái gì mà bị đẩy ngã xuống lầu, phỏng chừng là một tên 'không biết nghe lời' hay là 'kẻ cản trở'. Khó trách một mình tên bác sĩ cũng có thể chế ngự một đám bị Bạch Minh Hi gọi là bạch nhãn lang. Ác nhân có ác nhân trị a! Toàn Hiểu Vũ hình như đã hiểu cái gì gọi là đạo lý nhân sinh.

Tên bác sĩ hình như cũng không cần mọi người trả lời hắn ta, hắn ta đứng ở trước cổng chính, hai tay giơ lên làm một tư thế giống như đang ôm ấp bầu trời vậy. Rồi sau đó có hai cánh cây từ dưới hai tay của hắn ta xuất hiện, phá tan lớp cửa thủy tinh của cổng chính, dùng tốc độ cực nhanh bay vụt ra ngoài. Đại bộ phận tang thi đã bị dẫn dắt rời đi, hai cánh cây đó như có trí tuệ vậy xâu chuỗi đám tang thi còn lại ở trước cổng chính, giống như xâu thịt nướng sau đó lại dùng lực ném bọn chúng ra xa.

Mộc hệ dị năng giả! So sánh với đại đa số dị năng giả ở giai đoạn đầu, sự hiểu biết của tên bác sĩ đối với dị năng của mình khá cao, hắn ta thành thạo vận dụng dị năng của mình không chút nào có vẻ cố sức. " Nhược điểm của chúng nó là đầu." Toàn Hiểu Vũ nói, tên bác sĩ hiểu rõ dị năng của hắn ta nhưng lại không

nhìn ra nhược điểm của tang thi. Nếu không vừa rồi hắn ta chỉ cần khống chế dây mây đánh vào đầu tang thi là được. Cho nên, Toàn Hiểu Vũ lên tiếng nhắc nhở.

Sở Thiên và Bạch Minh Hi thì kinh ngạc nhìn tên bác sĩ, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy loại sức mạnh kỳ lạ này, thứ vốn dĩ chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết a. Quả nhiên thế giới này loạn rồi, chuyện kỳ huyễn như vậy cũng xảy ra, tương lai của nhân loại là vô hạn, Sở Thiên thầm tự giễu trong lòng. Những người ở lầu ba hình như đã thấy qua khả năng của tên bác sĩ, cho nên bọn họ cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ là khá khẩn trương mà thôi họ sợ bị bỏ lại hay bị đẩy đi làm thức ăn cho tang thi.

Bởi vì đám người này kề sát, khoảng cách gần như vậy làm cho Toàn Hiểu Vũ vô cùng không thoải mái, cho nên cậu cầm kiếm đi tới bên cạnh tên bác sĩ nói: "Tôi có thể mở đường." Tên bác sĩ gật đầu tỏ vẻ cho phép, Toàn Hiểu Vũ liền giống như kiếm vừa ra khỏi vỏ vậy, giơ tay chém xuống trong nháy mắt đã thêm vài cái xác tang thi không đầu. Cậu ta quá nhanh, Sở Thiên thậm chí cũng không kịp đưa tay cản cậu lại. Tên bác sĩ nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Toàn Hiểu Vũ vài giây, có chút đăm chiêu, sau đó quay đầu nói với Sở Thiên: "Cậu nói đúng, một người bị thương quả thật không có quyền lên tiếng."

Sở Thiên cười cười, có một số việc, mọi người hiểu trong lòng là được không cần nói ra. Vì thế Toàn Hiểu Vũ đi trước mở đường, cánh cây của tên bác sĩ phụ trợ phía sau, đám người bám gót bước nhanh, không ai hé môi, không ai chạy loạn, một đám người vẫn duy trì tiết tấu như thế nhanh chóng rời khỏi phạm vi của bệnh viện.

Đi tới đường cái, tang thi ít đi rất nhiều trải qua vài ngày, chúng nó đều đã đi những nơi có người tụ tập chỉ còn vài con rải rác liền được thanh lý sạch sẽ. Trên đường đi xe có rất nhiều, có tốt có xấu trộn lẫn vào nhau. Rời khỏi bệnh viện, Toàn Hiểu Vũ đương nhiên cho rằng không cần phải nghe tên bác sĩ đó chỉ huy nữa, nhân vật nguy hiểm như vậy vẫn là mỗi người một ngã thì tốt hơn. Toàn Hiểu Vũ dựa vào kinh nghiệm của mình tìm được một chiếc xe tương đối nguyên vẹn trong đống xe, là một chiếc xe việt dã, chỉ là có hơi tốn xăng. Cậu không chút do dự mở cửa xe, khi tính chui vào trong xe. Cửa xe lại bị một người chặn lấy đóng lại. Toàn Hiểu Vũ căm tức ngẩng đầu hung hăng trừng mắt tên bác sĩ đang ngăn cản cậu. Trước đó mọi người ở bệnh viện cùng nhau, chạy trốn cũng không đồng nghĩa cậu sợ hắn ta, mộc hệ dị năng giả thì thế nào, cậu chưa hẳn là không có khả năng đấu một trận, nếu cậu còn hỏa hệ dị năng như kiếp trước, cậu nhất định sẽ đốt sạch đám cánh cây của hắn ta. "Cậu trai trẻ đừng nóng giận a, chỉ là nói vài câu mà thôi, đừng kích động." Tên bác sĩ mặt dày cười nói, khóe mắt liếc nhìn thanh kiếm trong tay Toàn Hiểu Vũ.

" Nói!"

"Xem bộ dáng của cậu là người địa phương đi? Chúng tôi không phải người của nơi này, nhà lại cách rất xa, cho nên — xin cậu giúp tìm một chỗ dừng chân được không." Tên bác sĩ mặt dày bất đắc dĩ nói. Toàn Hiểu Vũ rất tức giận, đây là có ý gì? Muốn ỷ lại vào cậu sao? "Chuyện đâu liên quan gì đến tôi?" Cậu lanh lùng nói, trong lòng đã quyết định, nếu tên bác sĩ này tiếp tục dây dưa cùng lắm thì đánh nhau một trận. Tên bác sĩ giả vờ kinh ngạc nói: "Cậu không phải tính thấy chết mà không cứu sao? Nhiều sinh mạng đến như vậy vừa rồi mới thật vất vả từ trong bệnh viện trốn thoát chẳng lẻ phải chết ở đây sao?"

Khốn nạn! Người cũng không phải do cậu dẫn theo! Huống hồ hiện tại chỉ là tạm thời an toàn, đám người này có tay có chân còn có một mộc hệ dị năng giả sao có thể chết ở chỗ này được chứ! Toàn Hiểu Vũ tức giận cũng không giỏi tranh luận với người khác, chỉ nghiến răng nghiến lợi nói: "Nơi này an toàn, lái xe đi, sẽ không chết! Anh tránh ra!" Tên bác sĩ khốn nạn làm cho Toàn Hiểu Vũ mất kiên nhẫn phát ra cảnh cáo

cuối cùng.

"Được." Tên bác sĩ không làm động tác gì, lấy tay mở cửa xe, hắn ta lui ra sau một bước, hai tay khoanh trước ngực, Như cười như không nói: "Nơi này an toàn hay không an toàn đều do tôi nói. Bọn họ có thể toàn bộ theo tôi rời khỏi mà cũng có thể toàn bộ đều chết ở chỗ này. Dù sao cũng không phải là chuyện của cậu mà đúng không?" Giọng nói gần như là uy hiếp, đồng thời còn lạnh lùng nhìn những người đó, những người đó câm như hến, bọn họ cảm nhận được sinh mệnh của mình đang bị đe dọa, nhưng không ai dám phản kháng và chạy trốn. Đến bây giờ, bọn họ vẫn nhớ rất rõ, người phản kháng đầu tiên có kết cục gì.

Huống hồ, cái tên bác sĩ biến thái đó nói không sai, trong đám người bọn họ có sinh viên, có viên chức, có thương nhân, có người đến đây để công tác, phần lớn đều là người bên ngoài, số ít người là người địa phương về nhà cũng phải tốn hai giờ đi xe, này chỉ là theo tình huống giao thông bình thường. Hiện tại bên ngoài quái vật đầy đường, đường sá chất đống cái loại xe cộ, có nhiều mối nguy hiểm không biết tên, tất cả đều làm cho bọn họ chùn bước.

Tên bác sĩ này tuy rằng làm cho bọn họ cảm thấy nguy hiểm và bị uy hiếp nhưng lại là chỗ dựa duy nhất mà bọn họ có trong thời điểm hiện tại. "Anh –" Toàn Hiểu Vũ giận cực kỳ, suýt nữa là rút kiếm, loại lý luận này là cái gì hả? Trước mạt thế cậu chịu thiệt vì nó rất nhiều, hiện tại là mạt thế còn muốn tiếp tục dùng loại lời lẽ cũ rích này sao? Thật xin lỗi, cái trách nhiệm này cậu không gánh. Sở Thiên thấy tình huống không ổn, nhanh chóng tiến lên vài bước đè lại cái tay rút kiếm của Toàn Hiểu Vũ.

"Cậu đợi một chút để tôi nói." Sở Thiên dùng ánh mắt trấn an Toàn Hiểu Vũ, người này chỉ mới nói vài câu đã quen rút kiếm rồi cũng thật là — làm cho người ta có chút đau đầu mà. Nguyên tắc xử sử của Sở Thiên hoàn toàn khác với Toàn Hiểu Vũ, có thể không cần phí một binh một tốt mà vẫn có thể giải quyết vấn đề mới là tốt nhất. "Tôi nói anh bác sĩ, chúng ta cùng nhau giảng đạo lý a. Cứu người là thiên chức của bác sĩ các người, nhưng lại không bằng một thiếu niên. Lại nói, người là anh mang theo, nếu không thì chúng tôi đã sớm chạy thoát rồi." Sở Thiên nói với tên bác sĩ.

"Cậu trai trẻ, cậu đã quên? Người bị thương không có quyền lên tiếng." Tên bác sĩ lạnh giọng nói. Sở Thiên cười ngỏn ngoẻn, hoàn toàn không hề bị những lời này ảnh hưởng: "Giảng đạo lý nha. Các người nếu xông tới đánh nhau, chúng tôi cũng không thể dễ dàng chạy khỏi đây, tội gì lại kéo dài ở chỗ này. Anh bác sĩ không ngại nếu tôi và cậu ấy đơn độc nói vài câu?" Tên bác sĩ cũng thật là, cần chi phải làm cho người ta nổi giận chứ? Nhìn Sở Thiên một cái, tên bác sĩ bĩu môi, hừ lạnh một tiếng rồi lui về sau, đi đến bên cạnh đám người kia rồi dừng lại, sau đó lạnh lùng nhìn Sở Thiên, xem như là tạm thời chừa không gian cho bọn họ đơn độc nói chuyện.

Bạch Minh Hi cũng thức thời đi ra xa, chuyện lớn cứ giao cho lão đại quyết định, cậu đi theo là được rồi, không cần quan tâm. Thấy mọi người đều lui ra, Sở Thiên cười với tên bác sĩ một cái, mới nói với Toàn Hiểu Vũ: "Tôi biết cậu không muốn rước lấy phiền phức. Đám người chúng tôi cũng không phải là trách nhiệm của cậu." Toàn Hiểu Vũ cau mày, gật đầu, tiện tay chiếu cố cậu không ngại giúp, nhưng cậu không cho phép đám người này quấy rầy kế hoạch mà cậu đã lập ra. Trong nhà còn có Lí Nam cần cậu bảo vệ và chăm sóc.

"Được." Sở Thiên gật đầu, hắn nhìn ra lời của mình làm cho Toàn Hiểu Vũ thả lỏng một chút, mới nói tiếp: "Lời của tên bác sĩ vừa nói kỳ thật cũng là sự thật, trong những người đó có bạn học của tôi, đều là sinh viên, nhà ở nơi khác, còn có những người khác, chỉ sợ về sau cũng không thể về nhà, cậu cũng biết mà, đúng không?"

Toàn Hiểu Vũ trầm mặc, cậu không muốn trả lời, đây là sự thật, cũng không phải trách nhiệm của cậu. "Đương nhiên, những người khác không quan trọng." Sở Thiên nói tiếp: "Chỉ là tên bác sĩ không nghĩ như vậy, vô luận hắn ta cứu mọi người vì mục đích gì, nhưng là tình hình trước mắt chính là hắn ta sẽ không để cho một mình cậu rời đi, hắn ta muốn tìm một chỗ an toàn. Cậu cũng có thể cùng hắn ta đánh một trận, có lẽ có thể giải quyết vấn đề." Hắn dừng lại một chút, cho Toàn Hiểu Vũ chút thời gian để suy nghĩ, mới nói: "Thế nhưng cậu có nắm chắc nhất định sẽ thắng không? Đem sức chiến đấu tiêu hao trong việc này có đáng hay không?"

Đúng, cậu quả thật không nhất định sẽ thắng tên bác sĩ, thế nhưng — "Cho nên, tôi phải cứu bọn họ dẫn bọn họ về nhà sao?" Toàn Hiểu Vũ kiềm nén lửa giận bất mãn nói. Sở Thiên lập tức cười ra tiếng: "Trời ạ, cậu không phải hiểu lầm gì chứ?" Hắn cười không ngừng được: "Cậu chỉ cần cung cấp cho bọn họ một chỗ an toàn mà thôi, có thể là một chỗ gần đây mà cậu biết, cách xa đám tang thi, có thể trốn, có thức ăn nước uống là tốt nhất, không có cũng không là vấn đề gì, đó là chuyện mà bọn họ phải suy nghĩ."

19. Chương 19: Chung Nhận Thức

Hắn cố gắng kiềm chế tiếng cười của bản thân: "Không ai nói muốn đi nhà của cậu. Có lẽ tiểu khu cậu ở có phòng trốn cũng được, thật sự, không có ý muốn đi nhà của cậu. Mọi người chỉ là không quen thuộc với khu dân cư lân cận mà thôi." Người này rất thông minh mà nhưng khi gặp phải chuyện này lại ngốc đến như vậy chứ. Thực ra Toàn Hiểu Vũ không phải có ý kia, cậu chỉ là xuất phát từ bản năng xu lợi tịhại mà thôi, từ chối nhân vật nguy hiểm đến gần cho nên mới từ chối mang theo tên bác sĩ.

Thế nhưng Sở Thiên nói cũng không sai, khu biệt thự mà cậu ở cũng chỉ có vài người, nhà trống hẳn là rất nhiều, mấy ngày hôm trước còn có một đám người vào ở..... Ngẫm lại lai lịch của đám người thần bí kia, Toàn Hiểu Vũ đối với việc đám người bác sĩ đi vào ở trong khu biệt thự hình như đã không còn quá nhiều ý kiến. "Thế nhưng, hắn ta —" Toàn Hiểu Vũ quay đầu nhìn thoáng qua tên bác sĩ. Người kia nguy hiểm lại không thể khống chế, tuy rằng hắn ta cứu mọi người, thế nhưng Toàn Hiểu Vũ tin, chỉ cần hắn ta cảm thấy mất hứng, ngay cả mắt cũng không thèm chớp ra tay giết hết tất cả mọi người.

"Tôi biết hắn ta thoạt nhìn rất nguy hiểm. Thế nhưng, cậu nghĩ lại xem, từ đầu đến cuối hắn ta chỉ giết có một người. Cũng không thể nói hắn ta nhân từ, tôi đoán hắn ta giết người đều theo một quy luật và nguyên tắc nhất định nào đó, trước mắt xem ra, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời sẽ không có chuyện gì. Tình thế bây giờ đã rối loạn, về sau cái dạng người gì cũng sẽ có, chỉ cần bảo hắn ta cam đoan sẽ không xâm lấn nơi của cậu, dẫn hắn ta đi một đoạn thì có làm sao?" Sở Thiên cẩn thận phân tích, tận sức thuyết phục Toàn Hiểu Vũ.

Hắn cũng có tư tâm, hắn và Bạch Minh Hi cũng cần có chỗ dừng chân, mà nhìn thấy bộ dáng trước đó của Toàn Hiểu Vũ hình như đã tính sau khi rời khỏi bệnh viện thì đường ai nấy đi. Toàn Hiểu Vũ suy nghĩ một chút gật đầu: "Nhưng..... " Sở Thiên đánh gảy lời của cậu: "Tôi biết, trước tiên muốn cùng hắn ta nói rõ điều kiện. Cậu cứ nói không đủ thì tôi sẽ bổ sung."

"Được." Toàn Hiểu Vũ đồng ý rồi, lúc này mới đi tới gần tên bác sĩ. "Nói xong rồi?" Tên bác sĩ nhíu mày, tuy rằng là hỏi Toàn Hiểu Vũ nhưng tầm mắt lại dừng ở trên người Sở Thiên, trong mắt hắn ta tràn đầy nghiền ngẫm và tính xâm lược. Sở Thiên không hề bị ảnh hưởng, vẫn duy trì được nụ cười hoàn mỹ, từ trên mặt hắn không nhìn ra hắn đang nghĩ cái gì.

"Một khu biệt thự, có rất nhiều phòng trống, tôi mang các người đi." Vẻ mặt Toàn Hiểu Vũ nghiêm túc nói. Tên bác sĩ vừa nghe 'khu biệt thự' hai mắt liền sáng lên. "Nhưng mà ——" Toàn Hiểu Vũ chuyển đề tài: "Nhà trống thì tùy tiện lấy, không thể cướp nhà của người khác. Không thể ở trong nhà của tôi." Cậu lo lắng nhất là bọn hắn sẽ vào nhà cướp bóc giết người, lo lắng mình sẽ dẫn sói vào nhà. Tên bác sĩ bĩu môi, vẻ mặt khinh thường, hắn ta cũng không có đê tiện đến như vậy, thì ra thằng nhóc mặt than này lo lắng mấy chuyện này a!

"Yên tâm." tên bác sĩ lười biếng nói: "Tôi sẽ không làm như vậy, cũng có thể cam đoan bọn họ sẽ không." "Đúng, chúng tôi sẽ không, chúng tôi đều là người thường làm sao dám đi cướp bóc chứ?" Đám người kia có người là thành phần tri thức nhanh trí chớp lấy thời cơ, chuyện liên quan đến an nguy của bản thân mình đương nhiên phải dốc hết tâm trí. "Chúng tôi chỉ muốn tìm một nơi an toàn, sẽ không làm càn, cậu trai trẻ, cậu yên tâm đi." Một cô gái cũng lên tiếng nói, trên người còn mặc quần áo của bệnh nhân, có lẽ trước đó là bệnh nhân của bệnh viện.

Thời điểm cô nàng mở miệng nói Bạch Minh Hi hừ lạnh một tiếng, cô nàng liền xấu hổ câm miệng. Toàn Hiểu Vũ cũng mặc kệ ân ân oán oán của bọn họ, đạt thành một nhận thức chung, cậu liền tính toán rời đi. Trên đường cái có nhiều nguy hiểm, huống chi lúc cậu đi tới nơi này có hơi lâu, sợ một mình Lí Nam ở nhà sẽ xảy ra chuyện. Cậu muốn sớm trở về.

"Tôi lái xe dẫn đường, các người tự mình nghĩ cách theo kịp." Toàn Hiểu Vũ nói xong thì đi tới trước chiếc xe mà mình đã chọn. Tên bác sĩ nhún nhún vai, sau đó phóng xuất dị năng, nhanh chóng thanh lý một chiếc xe buýt. Xe buýt bị đụng lật ngửa trên mặt đất, thân xe còn có nhiều vết máu, nhưng trừ bỏ cửa thủy tinh bị vỡ vụn, những chỗ khác cũng tính là nguyên vẹn, hẳn là có thể khởi động. "Có người nào biết khởi động xe hay không? Nếu không có tôi chỉ có thể bỏ lại các người tự mình đi cùng với cậu trai mặt than kia nha." Tên bác sĩ cười đầy ác ý. "Tôi, tôi có thể!" "Tôi cũng được." "Còn có tôi….. tôi…. "

Nghe thấy bị bỏ lại vài người nhanh chóng xung phong nhận việc, tên bác sĩ nâng nâng cằm, bọn họ liền nhanh chóng đi vào trong xe sờ mó. Bạch Minh Hi không muốn cùng những người đó một chỗ, lại không dám đuổi theo Toàn Hiểu Vũ đành phải hỏi Sở Thiên: "Thiên Thiên, chúng ta làm sao bây giờ?" Sở Thiên có chút đăm chiêu sờ sờ cằm, sau đó đẩy cái tay đang đỡ mình của Bạch Minh Hi, thay vào đó là bộ dáng đáng thương, kéo cái chân bị thương khập khiễng theo sát phía sau Toàn Hiểu Vũ.

Chỉ là khi đi thấp giọng nói một câu: "Đi theo tôi." Bạch Minh Hi lập tức theo đuôi. Mở cửa xe, Toàn Hiểu Vũ nhìn thấy Sở Thiên chầm chậm đi tới, cách xe hơn ba bước thì ngừng lại, vẻ mặt nhìn Toàn Hiểu Vũ tỏ vẻ đáng thương, giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ vậy. Toàn Hiểu Vũ cảm thấy mình nhất định là não tàn, biết rõ người này đang diễn trò, biết rõ người này nguy hiểm không thua gì tên bác sĩ, thế nhưng, trong nháy mắt kia, cậu vẫn không tự chủ nói: "Lên xe đi."

Sở Thiên lập tức lộ ra một nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, kéo cái chân bị thương linh hoạt ngồi trên ghế phó lái. Đừng thấy Bạch Minh Hi bình thường không có tác dụng gì, lúc này cũng vô cùng thông minh, leo lên xe ngồi ở băng ghế sau, tốc độ cũng chỉ chậm hơn Sở Thiên nửa phần, mở cửa lên xe, đóng cửa lại, sạch sẽ lưu loát.

Trong mắt Toàn Hiểu Vũ chỉ biết mình đã tự đào một cái hố to. Thở dài, cậu khởi động xe. Cậu từ nhỏ đến lớn chưa từng chơi với bất kỳ ai. Kiếp trước cho dù là Ôn Đồng đến nhà cậu đuổi cậu đi, cậu cũng chưa từng tranh cãi với người ta, một đời này càng thêm dứt khoát, thừa dịp Ôn Đồng chưa tới tự mình đi, chỉ sợ gặp phải Ôn Đồng cậu sẽ rất bức mình. Ứng xử với nhân loại, còn khó hơn với tang thi. Toàn Hiểu

Vũ lái xe nghênh ngang dẫn đầu mà đi.

Xe buýt phía sau cũng không chậm, mấy người kia hợp lực tìm tòi rất nhanh liền tạo ra thành quả, xe thuận lợi xuất phát, mọi người lên xe, lập tức theo đuôi Toàn Hiểu Vũ. Lại nhớ tới cổng chính biệt thự, tốc độ của Toàn Hiểu Vũ chậm lại. Chỗ này và thời điểm cậu rời đi không có gì khác nhau, chỉ là thanh chắn kiểm soát xe và cổng chính đồng loạt rộng mở, giống như mở rộng cái miệng khổng lồ nghênh đón mọi người bước vào.

Mỗi lần đi tới gần cổng chính này, trong lòng Toàn Hiểu Vũ đều có cảm giác khác thường. Lúc này đây, cậu cảm nhận rõ ràng —- nhìn trộm! Có người ở chỗ tối nhìn trộm bọn họ! Sở Thiên cũng cảm giác được, ngay tại thời điểm hắn nhìn Toàn Hiểu Vũ, Toàn Hiểu Vũ đã ngừng xe lại. Hai người liếc nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ mà không nói. Xe buýt phía sau cũng ngừng lại, tên bác sĩ xuống xe, đi tới bên cạnh xe Toàn Hiểu Vũ, hắn ta cau mày, con mắt nhìn về phía trạm bảo an trước mặt.

Xem ra hắn ta cũng nhận ra.

Toàn Hiểu Vũ mở cửa xuống xe, trong tay cầm chặt kiếm. Sở Thiên cũng muốn đi xuống xe, nhưng lại bị Toàn Hiểu Vũ cản lại, một người bị thương thì đừng tới góp vui. Sở Thiên cũng không có kiên trì, ngoan ngoãn đợi trong xe. Toàn Hiểu Vũ đứng ở bên cạnh tên bác sĩ, nhìn hắn ta một cái, vô luận như thế nào, hiện tại bọn họ có chung một mục tiêu. Tên bác sĩ cười nháy mắt với cậu một cái, mới nói với trạm bảo an: "Người bạn bên trong mau ra đây cùng nhau nói chuyện, chúng tôi không phải kẻ xấu, chỉ là một đám người sống sót cần trợ giúp."

Người bên trong thấy mình bị người ta nhìn thấu, cũng không có ngại ngùng, rất nhanh, Toàn Hiểu Vũ và tên bác sĩ thấy có hai họng súng tối om. "Ấy ấy….." Tên bác sĩ có chút khoa trương kêu một tiếng, hư hư giơ hai tay lên, trên mặt là bộ dáng giả vờ sợ hãi. Sau đó thấy có hai người bước ra, là cái tên gọi là A Đào và tiểu đệ cuồng vuốt mông ngựa. "Người sống sót a? Các người muốn đi vào đây ở?" A Đào nhíu mày, khóe miệng ngậm một điếu thuốc chưa châm lửa, vẻ mặt kiêu ngạo mà độ lương nói với hai người và hai chiếc xe, kế đó hắn nhận ra Toàn Hiểu Vũ là thiếu niên buổi sáng lái xe ra khỏi biệt thự. Không ngờ cậu ta không chỉ còn sống trở về mà còn mang theo một đám người.

"Các người có bao nhiêu người? Bảo bọn họ toàn bộ xuống xe." A Đào cầm súng chỉa chỉa tên bác sĩ, miệng ra lệnh nói. "Tôi vốn sống ở trong này, chỉ là về nhà." Toàn Hiểu Vũ lạnh lùng nói, loại thời điểm này có thể cầm súng không phải là cảnh sát thì chính là xã hội đen, nhìn bộ dáng người kia nói chuyện sao cũng không giống như một cảnh sát. Toàn Hiểu Vũ nhớ tới cổng chính bị phá hỏng và tiếng súng mà Lí Nam nói nghe được.

"Ừ, tôi đã gặp cậu." A Đào như cười như không đánh giá Toàn Hiểu Vũ, trong mắt tràn đầy khinh thường: "Tôi buổi sáng thấy cậu đi ra. Nhưng mà, hiện tại trong khu này do bọn tôi tiếp quản, hiểu không cậu trai trẻ? Nói chính xác hơn hiện tại nơi này do Đám Người Bọn Tôi Quyết Định!"

Hắn nhấn mạnh từng chữ, vốn thanh âm đang hung tợn thì chậm lại khi thấy một cô gái thò đầu ra khỏi xe buýt để thăm dò. "Nhưng mà các người muốn vào ở cũng không phải không thể, dù sao bên trong có nhiều nhà trống, chỉ cần phối hợp chúng tôi đăng ký kiểm tra, sau đó lão đại của chúng tôi gật đầu, chuyện này sẽ được." Giữa đám bọn họ có nữ nhân a! Chính là em gái phấn nộn trẻ tuổi! Trời biết sau tai họa lần này, bọn họ đã bao lâu rồi không đụng vào phụ nữ.

Ngay từ đầu bọn họ vội vàng chạy trốn tránh né quái vật, không để tâm mặt khác. Sau này, lão đại mang theo bọn họ nổ tung nhà của tên đầu trọc chết tiệt, đoạt ả phụ nữ lẳng lơ kia. Mỗi ngày chỉ thấy lão đại và kẻ lẳng lơ kia chơi đùa, các anh em đều sốt ruột đến bốc hỏa. Nhưng lão đại không đồng ý cho bọn họ chạm vào tiểu yêu tinh kia, chỉ có lão Ô lập công lớn mới được một lần, những người khác chỉ có thể nhìn.

Cho nên bọn họ lại đi cướp đoạt ba bốn nhà gần đó, nhưng không tìm thấy cô gái trẻ tuổi nào. Cố tình ngày hôm qua lão đại lại hạ lệnh bọn họ tạm thời không được làm ẩu làm càn, trong lòng nổi lên một cổ tà hỏa a! Thậm chí khi hắn vừa thấy thiếu niên diện mạo xinh xắn còn đang suy nghĩ nếu không thì cứ đánh ngất kéo vào trong phòng tạm chấp nhận đi. Không ngờ trong đám người này lại có phụ nữ, còn không phải chỉ có một người. Quả thật là phát tài rồi! Tự mình dâng lên tận cửa a!

20. Chương 20: Thỏa Thuận

"Được, chúng tôi phối hợp đi theo anh. Nếu đúng như anh nói, chỉ cần đăng ký là có thể vào ở." Tên bác sĩ gật đầu, đáp ứng đặc biệt thống khoái, dường như đang bày tỏ tâm tình cấp bách phải vào ở của hắn ta. Toàn Hiểu Vũ nhăn mi lại, nghiêng đầu nhìn tên bác sĩ, trong mắt có một tia bất mãn. Tên bác sĩ nháy mắt với cậu một cái ý bảo cậu an tâm chớ nóng nảy. Toàn Hiểu Vũ quay đầu, xuyên qua thủy tinh nhìn thoáng Sở Thiên bên trong xe, cậu cũng không giỏi xử lấy mấy chuyện này, mà cậu theo bản năng cho rằng Sở Thiên đáng tin cậy hơn tên bác sĩ.

Sở Thiên trong xe gật đầu với cậu ý bảo là giao cho tên bác sĩ xử lý không thành vấn đề, Toàn Hiểu Vũ lúc này mới im lặng không nói, bảo trì trầm mặc. Tên bác sĩ cũng chú ý tới động tác nhỏ giữa hai người, bỉu môi, nhún vai. "Đương nhiên! Chúng tôi là người đứng ra giữ gìn trật tự, hiện tại thế đạo rối loạn, lão đại chúng tôi cũng muốn thành lập một căn cứ an toàn, mọi người đồng tâm hiệp lực mới có thể sống sót nha."

Trong lòng có mục đích xấu, giọng nói của A Đào cũng hòa hoãn một chút, trên mặt vốn là hung ác tàn nhẫn cũng đổi thành nụ cười giả dối: "Trước mắt dân cư vốn có của khu biệt thự không nhiều lắm, chỉ cần các người nghe theo quản lý, chúng tôi nhất định rất hoan nghênh người sống sót gia nhập. Thứ này —-" Hắn vỗ vỗ khẩu súng xung kích trong tay nói: "Chủ yếu là để bảo vệ mọi người, tiếp đó là uy hiếp một số người muốn quấy rối. Dù sao luôn luôn có những người như vậy, muốn phá hoại không phải sao?" Trong giọng nói phân nửa là dụ dỗ phân nửa là uy hiếp.

Tiểu đệ bên cạnh A Đào, đương nhiên cũng nhìn thấy trên xe buýt có phụ nữ. Con mắt hắn sáng lên, hưng phấn đến tay cầm súng cũng run rẩy. Lúc này tiểu đệ đã đứng ở một bên phối hợp với lời của A Đào, liều mạng gật đầu. Diễn suất của hai người này quả thật là quá kém, ngay cả loại người không thích cùng người khác giao tiếp như Toàn Hiểu Vũ cũng liếc mắt một cái là nhìn thấy ý muốn trong lòng bọn họ, càng đừng nói đến tên bác sĩ và Sở Thiên.

Tên bác sĩ vẫn bình tĩnh nói: "Như vậy thì tốt quá, chúng tôi là từ bệnh viện bên kia trốn ra, trên xe đều là phụ nữ và bệnh nhân. Tôi là bác sĩ thật vất vả mới đem tất cả mọi người trốn thoát." Hắn ta cố ý nhắc tới phụ nữ, nhìn trên mặt hai người đối diện là hưng phấn đến bắp thịt run run, dưới đáy lòng hắn im lặng cười. Xem ra, lại có trò để chơi đây. Quả thật, người như vậy thoạt nhìn vô cùng bình thường, dẫn đầu xuống xe là một bác sĩ mặc áo blouse trắng nhã nhặn ôn hoà, một thiếu niên khoảng chừng hơn mười tuổi, hai người bọn họ nhìn như thể là người có quyền quyết định, có thể từ đó suy đoán trên xe đều là người già yếu.

Bất quá đừng lo, có phụ nữ là quan trọng nhất. Đến lú đó, hữu dụng thì lưu lại, vô dụng thì xử lý hết, chẳng qua là phải đào thêm vài cái hố để chôn xác mà thôi. "Nói vậy, các người đều xuống xe theo tôi đi, tôi mang các người đi gặp lão đại." A Đào chà xát tay nói. Như vậy mới có thể thấy rõ bộ dáng của những cô đó, hắn nhất định phải chọn trước một người đẹp nhất!

"Bên trong rất lớn, mặc kể chỗ nào, quá xa." Toàn Hiểu Vũ tức giận nói, nhà gần nhất cũng mất khoảng một km, đi bộ vào? Trí thông minh của tên lưu manh này bị chó ăn sao? Tên bác sĩ nghe vậy cũng làm ra vẻ mặt khó xử, hắn buông tay nói: "Vì cái gì không thể lái xe vào, đường quá xa, chúng tôi nhiều người như vậy….. "

"Ấy ấy! Đúng đúng! Là tôi suy xét không chu đáo." A Đào vỗ vỗ đầu, quả thật, hắn quên mất chuyện này, chỗ này đặc biệt rộng lớn! Không đi xe thật sự có chút tốn sức, kẻ có tiền ngay cả chuyện cũng nhiều hơn người a! Không nên ở cái chỗ chim không ị này! "Kia như vậy đi, chúng tôi đi trước, các người đi theo tôi là được." A Đào cũng không sợ bọn họ sẽ chạy, bọn họ cấp bách cần một nơi đặt chân, mà tên nhóc mặt than không làm cho người ta thích kia còn có nhà ở đây mà.

"Được, vậy làm phiền các người dẫn đường." Giọng tên bác sĩ ôn nhu đến mức gần như chảy nước.

Toàn Hiểu Vũ nhịn không được trừng mắt hắn ta một cái, trong mắt có chút ghét bỏ, sao không thể nói chuyện đàng hoàng một chút? Giọng nói biến thái này là đâu ra? Tên bác sĩ cho cậu một cái tươi cười cực kỳ sâu sắc, xoay người đi nhanh về phía xe buýt. Về sau tên bác sĩ muốn cùng đám người kia nói cái gì cậu đều không muốn xen vào. Toàn Hiểu Vũ trở về trong xe của mình, A Đào cũng khởi động chiếc xe giấu sau cổng, bấm loa ra hiệu bọn họ đuổi theo.

Toàn Hiểu Vũ theo sau cũng khởi động xe bám đuôi. "Bọn họ có chút không giống người tốt. Diễn xuất kém như vậy! Đầu năm nay, lưu manh cũng đọc nhiều sách! Gạt người cũng gạt không xong." Bạch Minh Hi than thở nói. "Chỉ cần là người có mắt nhìn thì cũng nhìn ra bọn họ không phải là người tốt, không cần cậu nói nhảm." Sở Thiên tức giận đáp.

"Chúng ta vì sao còn muốn đi theo bọn họ? Đi gặp tên lão đại? Ngay cả cách xưng hô cũng rất khác thường a! Nếu xảy ra sự cố làm sao bây giờ? Bọn họ có súng." Bạch Minh Hi tiếp tục nói. "Cậu nói nhiều quá. Cậu cũng nói bọn họ có súng, cậu cho là cậu có thể chọn không nghe theo sao?" Sở Thiên rất muốn cho Bạch Minh Hi vài cái đấm, bất đắc dĩ tình hình hiện tại không thích hợp: "Hơn nữa, cậu nhìn cái tên bác sĩ kia đi, hắn ta có giống là một người tốt không?"

"Không quá giống." Bạch Minh Hi do dự nói. "Vậy thì được rồi, ác nhân có ác nhân trị, chúng ta yên lặng quan sát kỳ biến là được. Cậu đấy, tự quản bản thân cho tốt vào." "Ừm." Bạch Minh Hi cái hiểu cái không gật đầu. Lúc này Toàn Hiểu Vũ không có để ý đoạn đối thoại giữa hai người bọn họ, một đường đi vào, cậu đã nhạy bén phát giác sự biến đổi trong khu biệt thự, một loại thay đổi về giá trị sinh mệnh.

Cậu không thể nói rõ đây là cái gì, là một loại cảm giác, cậu có thể cảm giác về phương diện sinh cơ hình như ít đi một chút, hơn nữa số dư ra phần lớn đều tụ tập tới cùng một chỗ, mà cái chỗ đấy là nơi mà hiện tại bọn họ phải đi. Đám người này không phải người tốt là chắc chắn, Toàn Hiểu Vũ hiện tại chỉ hy vọng Lí Nam có thể nghe lời đợi ở trong nhà đừng đi ra. Từ vũ khí mà bọn họ đang có hiện tại mà phán đoán, chỉ cần Lí Nam không mở cửa, bọn họ không thể phá cửa đi vào.

Sở thiên cũng cảm nhận được sự nôn nóng của Toàn Hiểu Vũ. Hắn đưa tay vỗ vỗ vai của Toàn Hiểu Vũ: "Này, thả lỏng một chút. Cậu làm sao vậy? Sao đột nhiên khẩn trương như vậy?" Nhớ tới Toàn Hiểu Vũ là cư dân của khu biệt thự này, hắn lại hỏi: "Cậu có người nhà ở lại trong này sao?"

Toàn Hiểu Vũ gật đầu cũng không bởi vì vậy mà thả lỏng. Sở Thiên biết, loại thời điểm này, câu nói an ủi nào cũng đều là vô ích. Khi bọn cướp xông vào nhà bạn, trước khi nhìn thấy người thân mình bình yên vô sự, bất luận người nào cũng không thể yên tâm được. Cho nên, Sở Thiên không có an ủi cậu, chỉ là nắm tay khoát lên vai của Toàn Hiểu Vũ, nắm thật chặt nói: "Không sao, ít nhất hiện tại, bọn họ cũng không có đại khai sát giới. Chỉ cần người còn sống, chúng ta đều có thể cứu." Hắn dừng lại một chút rồi nói: "Yên tâm, tôi tuy rằng bị thương ở chân, nhưng đánh vài tên vẫn không thành vấn đề." Hắn cho Toàn Hiểu Vũ một cái mỉm cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng noãn chỉnh tề.

Nhìn thấy dáng người này cười lên rất giống ba ba, hốc mắt của Toàn Hiểu Vũ ửng đỏ, đã bao lâu không có loại cảm giác này? Cậu đã bao lâu rồi không được người khác an ủi như vậy? Từ khi cha mẹ qua đời, cậu không còn nhìn thấy dáng tươi cười như vậy nữa. Từ trước, ba ba vẫn luôn an ủi và cổ vũ cậu như vậy. Tính cách cậu quái gở, không có bạn bè, bởi vì trầm mặc ít nói thường là mục tiêu bắt nạt của người khác. Tuy rằng cậu sẽ không chút do dự mà đáp trả, đánh cho bọn họ ngã ngửa. Nhưng mà rõ ràng là những người đó động tay động chân trước, cuối cùng bị thầy cô phê bình gọi phụ huynh luôn là cậu. Chỉ bởi vì cậu không biết nói dối không tự mình biện bạch.

Mỗi khi xảy ra chuyện, ba ba luôn cười dịu dàng, ở trước mặt thầy cô hóa giải tất cả, sau đó xoa xoa đầu cậu an ủi và cổ vũ. Có đôi khi, cậu không hiểu, ba ba là một người nho nhã lại giỏi về giao tiếp như vậy sao lại sinh ra một đứa con như cậu. Chỉ là, khi đó tất cả mọi thứ đều hóa thành hồi ức, cha mẹ đã mất rồi, người mẹ vĩnh viễn nho nhã và vĩnh viễn ôn nhu sau này cũng không được gặp nữa.

Nghĩ đến đây, Toàn Hiểu Vũ lại có chút khổ sở. Thời gian chỉ có thể làm miệng vết thương lành lại nhưng không thể nào khiến người ta quên đi lúc bị thương, cũng không thể nào xóa đi vết sẹo xấu xí do vết thương để lại. Cho nên, hiện tại cậu càng không thể mất đi Lí Nam, đó là thân nhân duy nhất của cậu trên thế giới này, cũng là người duy nhất khiến cậu phải bận tâm. Sở Thiên phát hiện, mình giống như có được năng lực hiểu biết các cảm xúc của Toàn Hiểu Vũ, cho dù cậu không nói lời nào, cũng có thể cảm nhận được trên người cậu có một loại bi thương không thể nào tan biến.

Vì để giảm bớt bầu không khí cứng ngắc, Sở Thiên nghĩ cách đổi đề tài: "Hôm nay cậu đi ra ngoài tìm thuốc là vì người nhà sao? Người đó bị thương sao?" Hắn có chú ý tới, trong cái ba lô của Toàn Hiểu Vũ thuốc kháng sinh chiếm đa số, còn có một chút thuốc cầm máu và băng vải. Cho nên hắn mới hỏi như vậy. Chỉ là hắn không biết thuốc bên trong ba lô phần lớn đều lấy vì Sở Thiên. Hắn vốn tính toán mỗi người đi một ngã sau đó giao cho Sở Thiên, chỉ là âm soa dương thác, bọn họ hiện tại còn đang đi cùng nhau, hơn nưa xem tình hình trước mắt, bọn họ một lần nữa lâm vào một nguy cơ khác.

Cho nên thuốc mà Sở Thiên thấy kỳ thật là Toàn Hiểu Vũ thay hắn lấy, mà mấy thứ Toàn Hiểu Vũ cần đều nằm trong không gian. Toàn Hiểu Vũ lắc đầu, không biết trả lời như thế nào. Cậu đương nhiên không có khả năng đem chuyên không gian nói ra, đương nhiên sẽ không nói là thu thập vật tư. Nhưng là trong nhà xác thực là không ai bị thương cũng không có người bệnh, bởi vậy cậu không thể giải thích hành vi mạo hiểm sinh mệnh đi bệnh viện tìm thuốc.

Thử hỏi, có người nào không có việc gì lại đi mạo hiểm một mình xông vào bệnh viện đi tìm thứ dược phẩm mà bản thân hiện tại không cần? Toàn Hiểu Vũ cũng không giỏi nói dối. Càng chủ yếu là, cậu không muốn

lừa gạt Sở Thiên. Bọn họ từ khi bắt đầu biết nhau thì vẫn luôn cùng chung một trận tuyến, dù sao đi nữa cũng xem như là nửa chiến hữu đi, cho nên, Toàn Hiểu Vũ không muốn nói dối gạt Sở Thiên.

Vì vậy y theo tính cách của Toàn Hiểu Vũ, khi không có cách nào trả lời lại không muốn nói dối, đương nhiên là duy trì trầm mặc. Sở Thiên cảm thấy mình có chút mất mặt, xấu hổ sờ sờ mũi. Lần đầu tiên gặp phải người không thích nói chuyện, trong lúc nhất thời cậu không biết làm thế nào. Dứt khoát tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, dự tính, bọn họ sắp phải đối mặt với một hồi nguy cơ không biết có thể hóa giải hay không. Bạch Minh Hi lúc này cũng ít có thần kinh nhạy cảm, làm tổ ở băng ghế sau không rên một tiếng. Vì thế giữa bầu không khí yên tĩnh, xe một đường chạy về phía trước, chậm rãi tiếp cận địa điểm cần đến.

21. Chương 21: Chính Ca

Bên kia, trong khu biệt thự.

Trong hoa viên biệt thự chỗ Chính ca, lúc này đứng đầy người. Xung quanh sân là nam nhân giơ các loại súng ống, đại khái có mười mấy người, giữa sân là một đám nam nữ già trẻ khác nhau. Nhóm người này có hơn hai mươi người, bọn họ thoạt nhìn vô cùng bình thường, thậm chí không ít người còn mặc quần áo ở nhà, bọn họ hoặc là đứng một mình, hoặc là hai ba người đứng chung một chỗ, điểm giống nhau chính là trên mặt bọn họ đều lộ vẻ kinh hoàng bất an, ánh mắt dao động trên người các nam nhân tay cầm súng.

Mà các nam nhân cũng tham lam nhìn chằm chằm nhóm người này, chỉ vì trong nhóm người này có hai nữ nhân xinh đẹp. Chuẩn xác mà nói, trong đó chỉ có một người được tính là cô gái. Mà cô gái lúc này đang được người nhà gắt gao che chở vào trong lòng. Người phụ nữ xinh đẹp thì không may mắn như vậy, cô ta một mình lẻ loi đứng, một thân áo ngủ đơn bạc khiến vóc người lả lướt của cô như ẩn như hiện. Người cầm súng xung quanh như hổ rình mồi nhìn nàng, thường phát ra tiếng cười hèn mọn. Nàng sợ hãi đến phát run, hai mắt rưng rưng, dùng ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn người chung quanh.

Nhưng mà, người chung quanh đã hữu ý vô ý tận sức tạo một khoảng cách với cô. Cô một thân lẻ loi đứng nơi đó, thân thể hơi run rẩy, trong đám người có vẻ vô cùng bắt mắt. Vẻ mặt của các nam nhân cầm súng tuy rằng đều là khát khao nhìn cô, nhưng cũng không có cái động tác thực tế nào. Giống như, bọn họ đang chờ đợi cái gì đó. Qua thật lâu, giữa nhóm người này càng ngày càng sợ hãi bất an, khi nhiệt lượng ban ngày theo mặt trời ngã về tây dần dần tán đi thì cửa chính biệt thự vốn im ắng đột nhiên 'chi nha' một tiếng mở ra.

Một nam tử thân hình cao lớn từ bên trong đi ra, ánh mắt hắn đảo qua nhóm người, mắt đầy tinh quang. " Chào Chính ca!" Các nam nhân cầm súng xung quanh lúc này đồng loạt lên tiếng chào hỏi. Chính ca khẽ gật đầu, mà lão Ô thì theo sau, cũng từ trong phòng đi ra, chỉ là, trên tay lão Ô còn cầm một dây xích bằng sắt vô cùng thô, hắn vừa đi vừa không kiên nhẫn dùng sức kéo xích sắt vài cái. Theo động tác kéo xích sắt của hắn, vài tiếng 'ô ô' kêu khóc từ đuôi xích sắt truyền đến.

Một lát sau, mọi người mới thấy được thứ bị xích sắt buộc là gì. Chuẩn xác mà nói thứ bị xích sắt buộc là một người. Một lão nam nhân trung niên hói đầu, trên cổ buộc một cái xích sắt thô thô, cả người trần truồng quỳ trên mặt đất, tứ chi chấm đất, gian nan bò về phía trước. Cái bụng bia mập mạp của hắn cũng bị kéo lê trên mặt đất, run run, trong miệng nhét một khỏa khẩu cầu, nước miếng từ khóe miệng không

ngừng chảy, toàn bộ hình ảnh có vẻ xấu xí khó coi. Mà quan trọng nhất là đủ loại vết thương trải rộng toàn thân và nửa bên mặt bị sưng phù.

Tuy rằng nam nhân hói đầu đã hoàn toàn thay đổi nhưng phần lớn người vẫn nhận ra hắn. Mà lúc này, Chính ca khụ khụ vài tiếng, tiếp nhận xích sắt từ trong tay lão Ô đem nam nhân đầu hói kéo như kéo chó tới bên chân mình. "Mọi người, chào buổi tối! Mọi người không cần kinh hoảng, tôi mời mọi người đến đây, chỉ là có vài chuyện cần thông báo và giải thích. Không cần sợ hãi, chúng tôi tới là để bảo vệ mọi người, chỉ cần —— mọi người có thể ngoan ngoãn tuân thủ quy tắc mà tôi đã định ra, chúng tôi nhất định có thể bảo vệ mọi người an toàn." Chính ca nói xong tâm dừng một chút, đảo mắt nhìn mọi người.

Trong đám người kia không ai dám hé môi, sáng sớm đã bị người cầm súng kéo từ trong nhà ra đây, dọc đường phàm là có người phản kháng, những người đó đều không chút do dự trực tiếp nổ súng bắn chết, gặp phải quái vật những người đó cũng không chút sợ hãi giết chết quái vật. Bọn họ thoạt nhìn lãnh khốc tàn bạo, đối mặt với máu tươi không hề có chút cảm xúc gì, mỗi người cũng không phải như là lần đầu tiên giết người, thử hỏi như vậy làm sao mà họ có thể không sợ hãi?

Trong sân này, mọi người phải chịu đựng cái đói và rình coi của đám người cầm súng bị bắt ép ở chỗ này phơi nắng một ngày, một giọt nước cũng chưa được uống. Cho dù thời tiết hôm nay không có biến thái như mấy ngày trước, nhưng cũng đủ để làm cho thể xác và tinh thần của bọn họ mệt mỏi. Giờ phút này, cơ thể và tinh thần đều tới cực hạn. Mà, đây chính là kết quả mà Chính ca muốn.

Chính ca kỳ thật cũng không muốn giết người, bởi vì hắn hiện tại cần nhân lực, cần sức lao động, cho nên hắn cần chính là phục tùng, tuyệt đối phục tùng! Tất cả các thiết bị thông tin từ khi mạt thế bùng nổ tới nay thì hoàn toàn mất đi tác dụng, hắn tin tưởng, không đến vài ngày, điện nước cũng sẽ bị cắt. Bên ngoài quái vật đầy đường, chỉ có nơi này, dựa vào ưu thế địa lý và dân cư thưa thớt, hiện giờ tựa như một cái thế ngoại đào nguyên vậy. Cho nên trước mắt những sâu mọt lười biếng sợ chết của xã hội, mới có thể dựa vào tồn lương trong nhà, trong vòng vài ngày vẫn có thể trốn ở trong nhà hưởng thụ.

Như vậy không được! Thế giới đã thay đổi, trật tự cũng cần phải thiết lập lại lần nữa, Chính ca hiện tại có người có súng, đương nhiên phải chiếm địa vị vương, đương nhiên phải thống trị nơi này, làm cho đám người đã từng cao cao tại thượng quỳ gối phục tùng dưới chân hắn, tùy hắn sử dụng. Đều nói loạn thế xuất anh hùng, Chính ca cảm thấy, này không phải cái gì mạt thế, đây là cơ hội mà ông trời ban cho hắn. Hắn căn bản không sợ hãi đám quái vật vừa xấu vừa nát, chỉ là tang thi không phải sao? Ai mà chưa từng xem qua vài tập Nguy cơ sinh hóa chứ?

Hắn không chỉ muốn chiếm đất, hắn còn muốn dựa vào nơi này, chậm rãi xây dựng một vương quốc độc lập của riêng hắn. Nếu hắn có thể vững bước phát triển chậm rãi lớn mạnh, có lẽ tương lai sẽ có một ngày, hắn có năng lực nhất tranh thiên hạ đi? Cho nên, trừ bỏ nơi chốn, hắn còn cần người, người hữu dụng, tài cán vì hắn thành lập phòng tuyến thậm chí trở thành người có sức chiến đấu. Hơn nữa hắn tin tưởng, chỉ cần là người, đều có công dụng và giá trị của hắn (nàng), chỉ là 'công dụng' và 'giá trị' không giống nhau mà thôi. Ví dụ như, nữ nhân trong đám người kia bị dọa đến run rẩy khóc thút thít có thể trở thành công cụ để hắn ổn định quân tâm.

Chính ca đá đá nam nhân đầu hói bên chân còn nói: "Hắn, tôi tin tưởng, mọi người nhất định đều nhận ra hắn, khách quen của đầu đề tạp chí, thương nhân bất động sản lớn nhất S thành của chúng ta, cũng từng là một nhân vật hô phong hoán vũ của thành phố. Đương nhiên, hắn nghe lời là có thưởng, đối với một người không có tác dụng mà nói, biến thành một con chó ở bên cạnh của tôi cung cấp niềm vui cho mọi

người đây chính là giá trị của hắn, chỉ cần hắn còn có giá trị tồn tại, đồng thời có thể cống hiến giá trị của mình, tôi đương nhiên sẽ nuôi hắn, không giết hắn. Cũng giống như vậy các người mỗi người đều có giá trị của chính mình." Tay hắn chỉ một vòng: "Chỉ cần các người ngoan ngoãn nghe lời, phục tùng mệnh lệnh, giống như hắn, hơn nữa tìm được giá trị của mình đi gánh vác trách nhiệm của mình. Tôi cam đoan, tôi sẽ bảo vệ mọi người an toàn. Đồng thời còn có thể cung cấp thức ăn nước uống trong tương lai."

"Tôi tin tưởng mọi người cũng thấy được, bên ngoài thế đạo rối loạn." Chính ca một bộ tận tình khuyên bảo: "Hiện tại bên ngoài đâu đâu cũng là quái vật ăn thịt người, tôi tin tưởng các người cũng đã gặp qua, thậm chí, một vài người thân của các người cũng biến thành cái loại quái vật đáng sợ này. Cho nên, các người còn sống mà còn gặp tôi! Ha, đã quên tự giới thiệu, mọi người gọi tôi 'Chính ca' là được, nhớ kỹ xưng hô này, về sau, tôi chính là người nắm giữ vận mệnh của các vị."

"Trở lại vấn đề, mục đích tôi mời mọi người đến là vì có thể tập trung an bài, thứ nhất là bảo đảm an toàn của mọi người, thứ hai có lợi có việc phân chia tài nguyên, ba là cung cấp nhiệm vụ cho từng người. Hy vọng mọi người có thể tỉnh táo nhận biết, thế đạo đã thay đổi, không ai có thể không làm mà hưởng, người muốn không làm mà hưởng sẽ mất đi giá trị tồn tại, cũng sẽ không được chia vật phẩm tất yếu. Tôi nói như vậy, tất cả mọi người hiểu chưa?" Cuối cùng Chính ca quát to một tiếng.

"Hiểu!" Tiếng hô to rõ chính là các nam nhân cầm súng, mà nhóm người ở giữa thì hai mặt nhìn nhau, lạnh run, vẫn không dám phát ra bất luận âm thanh gì.

Chính ca cười lạnh một tiếng, từ trong tay lão Ô đoạt lấy một thanh súng bắn một phát súng chỉ thiên, đám người kia sợ tới mức giật mình, một phụ nữ trung niên trực tiếp ngồi chồm hổm ôm đầu lớn tiếng thét "A a" chói tai. Tiếng thét chói tai của bà ta có chút ầm ĩ, Chính ca không vui nhíu mày, cưỡng chế xúc động muốn lập tức bắn chết bà ta trong lòng, đang muốn mở miệng lần nữa thì nghe tiếng ô tô từ xa tới gần.

Những nam nhân cầm súng nhất thời cảnh giác, bước đi của bọn họ coi như có trật tự, cũng không hề giống như đám ô hợp bình thường. Sau khi Chính ca gật đầu, bọn họ lập tức giơ súng, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, bày ra tư thế phòng ngự, chướng ngại vật trên đường đơn sơ được chuẩn bị trước đó, lúc này cũng nhanh chóng bị kéo ra đặt trước lối vào của biệt thự. Tiếng ô tô càng ngày càng gần, sau đó xe jeep đi đầu ngừng lại trước chướng ngại vật, hai chiếc xe theo sau cũng chậm chậm dừng lại. Khi A Đào ở trên xe đã đưa tay ra ngoài cửa sổ đánh một cái thủ thế, bên này lập tức có người hướng Chính ca báo cáo: "Chính ca, là A Đào ca đã trở về."

Chính ca gật đầu: "Cho hắn vào, hỏi hai chiếc xe theo sau là chuyện gì." Tiểu lâu la báo cáo lập tức chạy về phía chướng ngại vật. Không lâu sau, A Đào liền chạy vội tới, hắn báo vào bên tai Chính ca, thấp giọng nói một đoạn. Chính ca nghe xong cười, hắn gật đầu, vỗ vỗ bả vai A Đào: "Không tồi, làm tốt lắm, không uổng công ngày trước dạy cậu. Yên tâm, lập công, đêm nay 'ưu đãi', người đầu tiên liền thưởng cho cậu."

A Đào nghe vậy hưng phấn đến hai mắt đỏ bừng, nhịn không được xoa xoa tay nói: "Cảm ơn Chính ca, cảm ơn Chính ca, vẫn là Chính ca nhìn xa trông rộng, có cách dạy tốt." "Được rồi." Chính ca cười: "Đi thôi, bảo bọn họ đều vào đi." "Vâng!" A Đào lớn tiếng trả lời, còn cung kính tặng một cái chào theo nghi thức quân đội quái dị, lại chạy nhanh về chiếc xe. Chỉ chốc lát, chỗ giao lộ liền chậm rãi có một đám người đi vào, đúng là đoàn người Toàn Hiểu Vũ. Vừa rồi mọi người dưới yêu cầu của A Đào, toàn bộ xuống xe đi bộ, tên bác sĩ theo thói quen đi đằng trước, có thể thấy rõ trong lòng người này có khống chế dục và chủ đạo dục mãnh liệt.

Toàn Hiễu Vũ cầm chắc kiếm, muốn đuổi theo trên tên bác sĩ, lại bị Sở Thiên kéo lại một phen, cậu lập tức quay đầu, chỉ thấy Sở Thiên chớp mắt nói: "Đỡ tôi một phen! Bạch Minh Hi quá vô dụng, hắn đỡ tôi so với tôi tự mình đi không khác lắm, chân đau." Bạch Minh Hi trừng mắt lớn lấy tay chỉa chỉa cái mũi của mình, không phục muốn biện giải, kết quả hai người Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ không thèm nhìn hắn. Đành phải căm giận mà buông tay, trốn phía sau hai người sinh hờn dỗi.

22. Chương 22: Chiến Đấu

Toàn Hiểu Vũ đưa tay đỡ Sở Thiên đến bên cạnh mình, sức nặng cả người của Sở Thiên cơ hồ đè lên trên người cậu, cậu lại không hề cảm thấy khó chịu. "Vì sao?" Toàn Hiểu Vũ hỏi. "Tự nhiên sẽ có người ra mặt, cậu xem náo nhiệt cái gì." Sở Thiên cũng hạ giọng đáp. Trong lòng hắn có chút kinh ngạc sức lực của thiếu niên này sao lại lớn như vậy, vốn hắn chỉ nghĩ là tốc độ của cậu nhanh một chút thôi không nghĩ tới……

Người này, thật sự là nơi chốn làm cho hắn kinh ngạc a! Toàn Hiểu Vũ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu ý của Sở Thiên. Tên bác sĩ quả thật thích khoe khoang, hắn ta có bản lĩnh không kém, theo hắn là được rồi. Sau đó, phía sau bọn họ là đám người trong bệnh viện kia, đoàn người đi theo A Đào đi vào sân biệt thự. Toàn Hiểu Vũ sau khi đi vào ánh mắt rất nhanh liền rơi xuống đám người. Cảnh tượng như vậy cậu đã gặp qua nhiều lần lắm rồi, không cần nghĩ cũng biết đại khái chuyện gì đã xảy ra, cậu có chút căm phẫn, cũng có chút bất đắc dĩ, bản thân còn quá yếu ớt, năng lực yếu ớt chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Cậu khẩn trương tuần tra trong đám người, không có phát hiện Lí Nam trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhỏm. Sở Thiên nghiêng đầu nhìn cậu, từ việc cậu thả lỏng cơ thể hắn có thể cảm giác được cảm xúc thay đổi: "Người nhà an toàn?" Thanh âm của hắn rất nhỏ khó có thể nghe thấy. Toàn Hiểu Vũ gật đầu, dùng âm lượng cũng nhỏ như vậy trả lời: "Không ở chỗ này." Sở Thiên cười với cậu, có chút giống an ủi và cổ vũ.

Lúc này, không ai chú ý tới, trong đám người đi theo tên bác sĩ có một trung niên nam tử nhìn chằm chằm nam nhân đầu trọc bên chân Chính ca, trong mắt bắn ra quang mang thù hận cực điểm. Chính ca ôn hòa nhìn đám người đi vào, mỉm cười tủm tỉm. Hắn liếc nhìn mọi người, rất nhanh, ánh mắt hắn liền dừng trên người tên bác sĩ.

Giữa nhóm người này, người duy nhất có thể khiến hắn cảm thấy bị uy hiếp chính là cái tên bác sĩ luôn cười meo meo này, những người khác thoạt nhìn không khác gì so với người đang đứng trong sân. Đương nhiên, còn có một người cũng khiến cho hắn hơi chú ý, chính là thiếu niên tuấn tú một tay đỡ người bị thương đi phía sau tên bác sĩ, một tay cầm chặt kiếm cũng có chút làm cho người ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Bất quá thực rõ ràng, tên bác sĩ chính là tên đầu lĩnh của đám người này. Những người khác không cần để ý tới đối đãi ngang nhau với nhóm người giữa sân. Chính ca rất nhanh liền hạ kết luận đối với nhóm người mới tới này.

Bàn tính của hắn đánh rất hay, nếu tên bác sĩ nguyện ý gia nhập hơn nữa đi theo hắn, hắn có thể hứa hẹn đối đãi tốt với hắn ta. Mà những người khác thì giống như đám người trong sân vậy, cần thống nhất phục tùng điều phối. Nếu không phục…. Ha hả, vậy phải hỏi súng trong tay hắn và đám anh em có đồng ý hay không.

"Hoan nghênh các vị gia nhập vào đại gia đình của chúng tôi. Thật đúng lúc tôi đang nói đến quy tắc quan

trọng nhất, các bạn bè mới tới cùng nhau nghe một chút đi." Chính ca gắt gao nhìn chằm chằm tên bác sĩ, tuy rằng cười, nhưng giọng nói lại tràn ngập cảm giác áp bách. Khi đối thoại với tên bác sĩ hắn cần lấy được quyền chủ động. Tên bác sĩ nhún nhún vai, làm ra một tư thế không sao cả, lại làm một cái thủ thế mời, ý bảo Chính ca tiếp tục. Mà các nam nhân cầm súng xung quanh cũng lặng lẽ đem nòng súng nhắm ngay đoàn người mới đến.

"Được rồi, chúng ta có nhóm bạn mới gia nhập. Hiện tại, tôi nói cụ thể quy tắc, xin mọi người chú ý tuân thủ." Chính ca gia tăng âm lượng, nói với mọi người: "Thứ nhất, nhớ kỹ, tôi là người phụ trách duy nhất của nơi này, mệnh lệnh của tôi chính là quy tắc, các người chỉ cần tuân thủ, không cần biết vì sao; thứ hai, toàn biệt thự này, về sau chính là trung tâm chỉ huy của khu, tất cả mệnh lệnh đều từ nơi này phát ra; thứ ba, các người quay về trong nhà mình thu thập mọi thứ, tôi sẽ cho các người thời gian mười phút, sau đó dựa theo an bài của chúng tôi vào ở trong 'ký túc xá' tập thể, hai bên trái phải của biệt thự chúng tôi đã thanh lý xong xuôi, nam thì ở bên trái, nữ thì ở bên phải, đến lúc đó, có người sẽ an bài công tác của các người; thứ tư, từng tòa biệt thự chúng tôi đều có nhân viên bảo an, đảm bảo mọi người được an toàn, nhưng mà, dưới tình huống không được cho phép, bất kỳ ai cũng không được tùy ý rời khỏi ký túc xá của mình, nếu không tuân theo nhân viên bảo an sẽ không chút khách khí nổ súng bắn chết; thứ năm….."

Nội quy phong phú hơn mười điều, điều nào cũng thể hiện quyết tâm muốn đem nơi này biến thành vương quốc của chính hắn. Tên bác sĩ có chút mất kiên nhẫn, hắn ta bực mình ngoáy ngoáy lỗ tai. Hắn ta cũng không phải thật sự tới nơi này chờ phục tùng sự sai khiến của người khác! Bất quá, đám người này ai cũng có súng, cũng không biết là có lai lịch gì. Tên bác sĩ không khỏi âm thầm suy tính nếu đánh nhau, bên mình sẽ có bao nhiêu phần thắng và tổn thất như thế nào. Bản thân hắn trái lại không sợ những người này, chính là nếu giết sạch toàn bộ người, vậy sẽ không có lợi cho kế hoạch của hắn. Kế hoạch của hắn sẽ không thể thực hiện, trong lúc nhất thời tìm đâu ra nhiều người nghe lời như vậy?

Mà lúc này, Toàn Hiểu Vũ đã nghe ra. Kỳ thật thứ mà Chính ca muốn làm, quả thật là hình thức ban đầu của khu an toàn. Sau mấy tháng bùng nổ mạt thế, các khu an toàn to to nhỏ nhỏ mọc lên như nấm, quy mô từ một trăm đến hơn một ngàn lan tỏa ra các nơi trên toàn quốc, nhân loại bởi vì vậy mà có được cơ hội để thở dốc. Nhưng mà bởi vì tố chất của người thành lập chênh lệch không đồng đều, quan điểm quản lý khác nhau, mục đích và ước nguyện ban đầu của người thành lập khác nhau, vì thế cũng có đủ loại quy tắc mất hết nhân tính.

Pháp luận đạo đức trật tự hoàn toàn sụp đổ, trong loại hoàn cảnh này, tội ác sinh sôi với tốc độ nhanh chóng đè bẹp từ bi và tốt bụng. Sau khi mọi người ruồng bỏ văn minh, giống như một lần nữa trở về với xã hội nguyên thủy, sức mạnh chính là quy tắc, người nào có được sức mạnh thì người đó có quyền lên tiếng, hắn làm dao thớt chúng sinh làm thịt cá. Mãi đến ba năm sau mạt thế, khi mọi người đã quen với sự tàn khốc của nó, có thể quen thuộc đối phó tang thi và quái vật, những khu an toàn mới bắt đầu xác nhập lại.

Mà Toàn Hiểu Vũ chính là tại cái thời kỳ này bị Gia Luân Hủ đẩy vào trong đàn tang thi, chết trong miệng tang thi. Toàn Hiểu Vũ cũng không thích Chính ca, thật ra hắn và đám thủ hạ đã đem lòng tham và tàn nhẫn viết trên mặt quá rõ ràng không thèm che giấu một chút nào. Sự tồn tại của những người này làm cho toàn thân cậu cảm thấy không thoải mái, như là một loại bản năng động vật, có rất nhiều động vật khi dự cảm được mình sắp bị xâm phạm hoặc là có nguy hiểm sắp đến, thân thể sẽ cảm thấy khó chịu theo bản năng. Hơn nữa loại cảm giác không thoải mái này càng ngày càng lợi hại, Toàn Hiểu Vũ cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng lên, nóng đến cậu có một chút bực bội.

"Cậu làm sao vậy?" Sở Thiên thấp giọng hỏi cậu, hắn đã nhận ra cậu không đúng lắm, đa số thời gian trên mặt của Toàn Hiểu Vũ đều không mang theo cảm xúc, nhưng hiện tại lại hiện lên lo âu rõ ràng. Toàn Hiểu

Vũ lắc đầu, tình huống này cậu cũng không nói rõ được, cậu chỉ biết trên mặt càng thêm nóng rát, mà hình xăm trên cổ cũng có cảm giác rục rịch. Toàn Hiểu Vũ nhớ tới, mỗi khi hình xăm có dị động đều phát sinh ở thời điểm cậu nguy hiểm nhất. Vậy lần này lại là gì? Cậu đột nhiên nhớt tới khi ở lầu ba của bệnh viện, máu đen của tang thi kia bắn tung tóe trên mặt cậu, thời điểm đó trên mặt cậu, có vết thương! Là mảnh thủy tinh bay tới làm cậu bị thương khi đối phó với anh thi ở lầu hai! Cậu, là bị lây nhiễm sao?

Toàn Hiểu Vũ ra một thân mồ hôi lạnh. Tình huống cư nhiên lại hỏng bét như vậy sao? Trước đây quá bận không chú ý tới chuyện này, mà lúc đó cũng không có cảm giác gì đặc biệt…. Hiện tại loại tình huống này….. Cậu đang biến dị sao? Tại sao có thể như vậy? Vì cái gì lại như vậy? Cậu vừa mới bắt đầu một cuộc đời mới….. Chết tiệt…..

Con ngươi của Toàn Hiểu Vũ bắt đầu sung huyết, giữa nôn nóng bất an mang theo vài phần luống cuống. "Cậu rốt cuộc làm sao vậy?" Sở Thiên đưa tay nhẹ nhàng lắc lắc Toàn Hiểu Vũ, lúc này tên bác sĩ đã mở miệng đánh gảy phát biểu của Chính ca, các nam nhân cầm súng cực kỳ không hữu hảo mà đưa súng lên bày ra tư thế chuẩn bị bắn. Mà Toàn Hiểu Vũ ở phía sau càng trở nên không thích hợp.

"Tôi, không, sao." Từng chữ được Toàn Hiểu Vũ phun ra một cách khó khăn. Cậu gần như dùng hết sức lực toàn thân, ngăn cản cảm giác và năng lượng bạo động bất an trong thân thể. Đàm phán giữa tên bác sĩ và Chính ca có xu thế rạn nứt. Mục tiêu tên bác sĩ đi tới đây khẳng định không phải là để phục tùng nghe người sai khiến mà là để mọi người nghe hắn ta sai khiến. Căn cứ vào thứ tự nguyên tắc, tên bác sĩ muốn bọn họ tạm thời mạnh ai nấy làm về sau lại tùy cơ ứng biến.

Đáng tiếc, Chính ca không thích cách nghĩ này của tên bác sĩ.

Hắn đã sớm xem khu biệt thự này là vật trong bàn tay của mình, đã sớm vạch ra kế hoạch từng bước xây dựng và thống trị vương quốc của mình, sao có thể dễ dàng chắp tay dâng cho kẻ khác? Cho dù là một chén canh cũng không được! Hắn cần đạt được quyền uy và quyền lên tiếng tuyệt đối tại nơi này, không cho phép bất kỳ kẻ nào uy hiếp đến địa vị của hắn, người mình cũng không được, huống chi tên bác sĩ chỉ là một tên ngoại lai. Tên bác sĩ đương nhiên cũng không chịu nhượng bộ, hắn từ sớm đã chuẩn bị dùng bảo lực để cướp quyền lên tiếng.

Tràng diện dết sức căng thẳng.

Toàn Hiểu Vũ đắm chìm trong thế giới của mình, căn bản không phát hiện bên ngoài đang xảy ra chuyện gì. Sở Thiên âm thầm phân phó Bạch Minh Hi, tình huống không đúng liền nằm úp sấp xuống, đừng làm bia ngắm sống. Một mặt khác, nhìn tình trạng kỳ lạ của Toàn Hiểu Vũ, trong lòng Sở Thiên lo lắng, một hồi khi bắt đầu chiến đấu, có nên đè cậu trên mặt đất tránh né đạn lạc hay không. Dù sao hắn biết Toàn Hiểu Vũ có tốc độ kinh người và sức mạnh kỳ lạ.

Cuối cùng, có người nhịn không được nổ súng, cảnh chiến đấu tức thì bùng nổ. Người cầm súng rất ăn ý nhất trí nhắm ngay tên bác sĩ. Trong đám người có người hét rầm lên, nhưng phần lớn mọi người không ngốc, khi có người bắn ra phát đạn đầu tiên thì bọn họ liền tự giác nằm úp sấp trên mặt đất. Mà số ít người nhân lúc hỗn loạn tính bỏ trốn, đều không ngoại lệ, tất cả đều bị đạn bắn chết. Cũng may tất cả các viên đạn đều có mục tiêu chung là tên bác sĩ, người thương vong không nghiêm trọng lắm.

Bạch Minh Hi cũng dựa theo phân phó của Sở Thiên nằm úp sắp trên mặt đất. Mà Sở Thiên cũng ôm chầm lấy Toàn Hiểu Vũ một phen, dùng sức nặng của thân mình mạnh mẽ đè cậu trên mặt đất. Tên bác sĩ bình tĩnh đứng giữa sân, không chút sợ hãi viên đạn bay đến. Thảm cỏ dưới chân hắn đột nhiên sinh trưởng bọc lại tên bác sĩ bên trong. Hai nhánh cây cứng rắn từ trong bụi cỏ bắn ra, giống như xúc tua bạch tuộc to lớn múa bay quất đánh về phía đám người cầm súng.

23. Chương 23: Cục Diện

Hai mắt Toàn Hiểu Vũ sung huyết càng lúc càng nghiêm trọng, đột nhiên tiếng súng vang lên như kích thích cậu vậy, cậu mạnh mẽ đẩy Sở Thiên ra, từ trên mặt đất đứng dậy, rút thanh kiếm trong tay ra khỏi vỏ. Sở Thiên bị đẩy trở mình sang một bên, trong lòng thầm nghĩ không tốt, hắn nhìn thấy hai mắt Toàn Hiểu Vũ đỏ lên như dã thú vậy, giống như đã mất đi lý trí. Quả nhiên, khi Toàn Hiểu Vũ đứng lên, vai trái đã bị một viên đạn bay tới bắn trúng. Đau đớn và máu tươi một lần nữa kích thích cậu, cậu cầm kiếm lao thẳng tới người nổ súng.

Mắt thấy cậu sẽ một đao gọt mất đầu của người nọ, đột nhiên bay tới một cành cây nhỏ, quất bay người nổ súng. Đúng là bút tích của tên bác sĩ. Hắn ta thật không phải muốn cứu người, mà là thao tác cành cây đánh bay toàn bộ người nổ súng. Từ lực đạo cho thấy tên bác sĩ hình như không có ý định giết bọn họ. Rất nhanh, người nổ súng đã bị đánh cho thất điên bát đảo, mất đi sức chiến đấu. Mà viên đạn lại không tạo thành chút thương tổn nào cho tên bác sĩ. Lúc này Chính ca động.

Khi tên bác sĩ dùng cánh cây vẫy về phía Chính ca, một đạo lôi quang "Ba" một tiếng đánh vào thực vật đang bao bọc tên bác sĩ. Cánh cây đang bay múa nhất thời rụt trở về, tên bác sĩ cũng hiện thân, kinh ngạc nhìn thoáng qua Chính ca: "Ha, hóa ra mày cũng không phải người thường a! Khó trách lại kiêu ngạo như vậy." Chính ca không để ý hắn ta, rất nhanh đạo lôi quang thứ hai lại đánh tới tên bác sĩ. Tên bác sĩ dùng cánh cây ngăn cản, cây bị lôi quang đốt, phát ra ánh lửa.

Tên bác sĩ nhíu mày, lúc này mới nghiêm túc nhìn kỹ đối thủ, năng lực của đối phương hình như có thể khắc chế hắn ta a! Hắn ta không kịp nghĩ nhiều liền nhìn thấy một bóng dáng bay tới, tên bác sĩ nghiêng người, khó khăn né tránh đao phong sắc bén. Thì ra sau khi Toàn Hiểu Vũ mất đi mục tiêu, tiếp tục chọn tên bác sĩ làm mục tiêu mới. Tên bác sĩ lui lại mấy bước, Toàn Hiểu Vũ công kích làm cho hắn có chút trở tay không kịp, trong lúc nhất thời, hai mặt thụ địch. Đã phải cản lại lôi hỏa của Chính ca lại phải ứng phó với tốc độ và sức mạnh đều hơn người của Toàn Hiểu Vũ. Có mấy lần thiếu chút nữa là bị gọt.

Cũng may thảm thực vật trong khu biệt thự rất nhiều, tên bác sĩ sau khi thích ứng, lập tức thao túng thực vật chống cự. Hiện tại hai mắt Toàn Hiểu Vũ đỏ thẫm, cả người nhiễm huyết, giống như la sát vậy. Tên bác sĩ nhìn thấy tình trạng của cậu, chỉ biết cậu hiện tại không quá bình thường lại không biết là vì cái gì, cậu lại đột nhiên phát điên. Mà Chính ca tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì lại khiến bên kia đột nhiên nội chiến, nhưng không hề ảnh hưởng hắn bắt lấy quyền làm chủ phát động công kích mãnh liệt. Hơn nữa, hắn cũng phát hiện năng lực của mình hình như có thể khắc chế tên bác sĩ ở một mức độ nào đó.

Tên bác sĩ có chút mệt mỏi, hắn biết, cứ như vậy tiếp tục, mình sẽ gặp nguy hiểm. Vì vậy hắn liền rống to với Sở Thiên đang nằm úp sắp trên mặt đất: "Gãy chân, quản tốt tiểu bằng hữu nhà cậu, nếu không hiện tại tôi liền dùng toàn lực giết cậu ta!" Hắn ta cũng không tin cái tên khiến hắn ta cảm thấy bị uy hiếp lại là một người bình thường. Sở Thiên cũng biết tình huống khẩn cấp sẽ không già mồm cãi láo, hắn ngồi

dưới dất, hơi hơi nhắm hai mắt lại.

Cùng lúc đó, Toàn Hiểu Vũ và Chính ca, đều cảm thấy não bộ đau nhức, Chính ca trong nháy mắt liền mất đi năng lực chiến đấu, mà Toàn Hiểu Vũ đã ngất đi trước. Trên trán Sở Thiên toát ra mồ hôi lạnh, hắn cũng là lần đầu tiên dưới tình huống như vậy phát động công kích với con người, mà còn là cùng lúc tiến hành trên hai người. Sử dụng hết năng lực khiến hắn có chút choáng váng đầu liền hô một tiếng: "Bạch Minh Hi."

Bạch Minh Hi dưới loại tình huống này thông minh vô cùng, nhiều năm ăn ý làm hắn lập tức hiểu ý của Sở Thiên. Hắn từ trên mặt đất đứng dậy, chạy đến bên cạnh Toàn Hiểu Vũ đang ngất xỉu nửa tha nửa bế trở về. Tiếng súng đã sớm ngưng, khi Chính ca ngã xuống, cục diện nhanh chóng đã bị tên bác sĩ khống chế được. Từ trên mặt đất mọc ra đầy thực vật trói chặt nanh vuốt của Chính ca. Lúc này tên bác sĩ mới nhàn rỗi nhìn về phía Sở Thiên, ánh mắt kia, ý tứ hàm xúc bất minh.

"Rất lợi hại a, cậu gãy chân." Sở Thiên nhún nhún vai, hắn đứng dậy vỗ rớt bụi đất dính trên người, tân lực lau sạch mồ hôi trên trán nói: "Nào có nào có, tình thế cấp bách, tình thế cấp bách." Tên bác sĩ âm âm nhìn hắn ta, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. "Tôi là Sở Thiên, tôi cũng không có mục đích gì khác, tôi chỉ muốn mượn một chỗ để dưỡng thương, vết thương lành rồi, tôi đại khái sẽ đi ngay." Sở Thiên cho thấy lập trường của bản thân, hắn đối với mọi thứ không có hứng thú gì, vũ đài của hắn cũng không phải ở chỗ này.

"Nha." Tên bác sĩ có chút đăm chiêu: "Hy vọng như lời cậu nói."

"Yên tâm đi, tôi cũng không phải anh. Nhà tôi ở phương Bắc, vết thương lành rồi thì về nhà."

Tên bác sĩ nhún nhún vai rời đi, đi chỉ huy đại cục. Sở Thiên lúc này rảnh rỗi đến xem xét tình hình của Toàn Hiểu Vũ.

Toàn Hiểu Vũ lúc này đột nhiên mở mắt, trong mắt vẫn đỏ bừng một mảnh, nhưng ánh mắt rất trong veo. Sở Thiên lúc đầu hoảng sợ, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Toàn Hiểu Vũ lại thở phào nhẹ nhõm. "Cậu tỉnh rồi, không có việc gì đi? Vừa rồi cậu làm sao vậy?" Sở Thiên hỏi. Toàn Hiểu Vũ ngồi xuống, duỗi dài tứ chi, cũng không có gì đáng ngại, nhưng đầu đau và cảm giác nóng nảy trong cơ thể vẫn không hề biến mất.

"Không biết, chỉ là rất khó chịu. Tôi có thể về nhà chưa?" Cậu nhìn lướt qua chiến trường, kết quả đã quá rõ ràng. Kỳ thật, cậu cũng biết vừa rời mình đã làm cái gì, nhưng cậu không thể khống chế hành động của mình. Cậu cũng biết mình vừa rồi bị công kích bằng tinh thần lực, nơi này có dị năng giả hệ tinh thần, mà cái dị năng giả kia, cậu có thể khẳng định chính là Sở Thiên. Trọng sinh lại một đời, cậu cũng không biết cái gì là khí tràng, mạt thế chỉ mới vài ngày lại gặp được nhiều hệ dị năng hi hữu.

Bất quá giờ phút này cậu cũng không có tâm trạng miệt mài theo đuổi, thân thể của mình có vấn đề rất lớn, cậu muốn về không gian nhìn xem. Thứ nhất, trong không gian có dược phẩm, thứ hai nếu cậu thật sự biến dị, để cậu biến mất trong không gian được rồi, miễn cho bản thân sau khi biến thành tang thi lại đi ra cắn người. Cho nên cậu muốn nhanh chóng về nhà, trước tiên xác định Lí Nam không có việc gì, cậu mới có thể an tâm trở lại trong không gian. "Cậu nói cho tôi biết nhà cậu ở đâu, tôi đưa cậu trở về, tên bác sĩ bên này, giao cho tôi được rồi." Sở Thiên gật đầu, không hỏi thêm cái gì khác. "Không cần, chân anh bị

thương."

"Vậy bảo Bạch Minh Hi đưa cậu về thì sao, cậu như vậy cũng không thể lái xe được." Toàn Hiểu Vũ khẽ gật đầu, xem như là đồng ý, cậu không tính che giấu chỗ ở của mình, không cần thiết. Bởi vì, có lẽ sẽ có một đoạn thời gian dài mọi người đều ở cùng trong một tiểu khu. Đúng lúc này, một chuyện không tưởng đã xảy ra. Trong đám người đi theo tên bác sĩ, một trung niên nam nhân giống như phát điên vậy đánh về phía đầu hói lạnh run trong góc. Trong tay hắn cầm một đầu nhánh cây nhọn hung hăng đâm một cái trên người đầu hói, trên người đầu hói trong nháy mắt bị đâm một lỗ máu.

Bởi vì nhánh cây không đủ sắc bén, khi đâm không sâu, không nguy hiểm đến tính mạng, lại khiến đầu hói kêu la thảm thiết liên tục, đau đớn không chịu nổi, cố tình hắn lại bị xích sắt khóa lại, cộng thêm việc bị tra tấn vài ngày khiến hắn ta không thể trốn, chỉ có thể tùy ý trung niên nam nhân đâm, tạo thêm nhiều vết thương trên người hắn. Rất nhiều người đều bị một màn này làm cho kinh sợ.

Bạch Minh Hi cũng trừng mắt nói: "Này.... này phát điên cái gì?" Toàn Hiểu Vũ nhìn bọn họ một cái, trong đầu suy đoán được đại khái. Đầu hói và trung niên nam tử kia là mấy người mà Toàn Hiểu Vũ gặp trong khách sạn vài ngày trước. Khi đó bên cạnh đầu hói còn mang theo một nữ nhân diễm lệ, mà bên cạnh trung niên nam nhân là vợ con của hắn. Bọn họ đi theo Toàn Hiểu Vũ ra khỏi khách sạn, Toàn Hiểu Vũ liền tự mình ly khai, tiếp đó đã xảy ra chuyện gì, Toàn Hiểu Vũ hoàn toàn không biết.

Nhưng mà nhớ tới trung niên nam nhân xuất hiện một mình trong bệnh viện, mà lúc này khi đối diện với đầu hói, trên mặt trung niên nam nhân đều viết đầy căm phẫn và cừu hận, Toàn Hiểu Vũ liền đoán được, hẳn là có liên quan với vợ con hắn đi. Kỳ thật thời điểm trong bệnh viện, Toàn Hiểu Vũ đã nhận ra hắn, còn có một gương mặt quen thuộc khác, đó là nam nhân đã làm Toàn Hiểu Vũ bị thương trong công viên, hắn hình như cũng nhận ra Toàn Hiểu Vũ, vẫn luôn không dám đối diện với ánh mắt của Toàn Hiểu Vũ.

Thật không ngờ, trong mạt thế, lại có thể dưới tình huống này gặp được 'người quen'. Toàn Hiểu Vũ thở dài trong lòng, mạt thế a! Bên kia hỗn loạn được tên bác sĩ chặn đứng, tiếp theo còn có thể ra sao, sẽ phát sinh chuyện gì, Toàn Hiểu Vũ không quan tâm. Cậu muốn về nhà. "Cậu đừng quản, mau đưa cậu ta về nhà." Sở Thiên vỗ đầu Bạch Minh Hi một cái sau đó dặn dò. "Được." Bạch Minh Hi đối với phân phó của Sở Thiên trước giờ luôn là phục tùng vô điều kiện. Bạch Minh Hi lái xe, chở Toàn Hiểu Vũ rời khỏi chỗ thị phi này.

Tên bác sĩ nhìn thoáng qua bên này, không nói gì cũng không ngăn cản. Đối với việc ba người bọn họ xem như là ngầm thừa nhận, cũng không có nói cái gì thỏa thuận. Chỉ cần cái tên tiểu tử mặt than và Sở Thiên không phá hỏng chuyện của hắn ta thì tùy ý bọn họ làm gì thì làm. Về đến cổng nhà, Toàn Hiểu Vũ liền lập tức đuổi Bạch Minh Hi đi.

Gặp chuyện quan trọng Bạch Minh Hi vẫn luôn có vẻ vô cùng đáng tin, không có nhiều lời cũng không có hỏi nhiều để Toàn Hiểu Vũ đi ra khỏi xe, lập tức quay đầu xe đi về phía Sở Thiên. Ngoài cửa có vài dấu chân hỗn độn, quả thật là có người đã tới. Nhưng tòa nhà cũng không có dấu vết bị phá hỏng, Toàn Hiểu Vũ yên tâm. Cậu mở cửa vào nhà, lại một lần nữa đóng chặt cửa, trong phòng im ắng, Lí Nam cũng không ở trong phòng khách chờ cậu trở về.

"Tiểu Nam, Tiểu Nam —-" Toàn Hiểu Vũ lớn tiếng hô vài cái. Một lát sau, "tháp" một tiếng, cửa tầng hầm mở ra, đầu của Lí Nam từ sau cánh cửa ló ra cẩn thận dò xét. Phát hiện là Toàn Hiểu Vũ đã trở về,

lúc này mới cao hứng chạy vội ra: "Anh Hiểu Vũ, anh đã về!" Nhưng lại nhìn thấy vết máu bên vai trái nhiễm đỏ quần áo Toàn Hiểu Vũ, lại hoảng sợ: "Anh Hiểu Vũ, anh bị thương?" Nói xong, nó giơ tay phải lên trên tay có một tầng bạch quang.

Toàn Hiểu Vũ cản nó lại. Hiện tại cậu cảm thấy nghiêm trọng nhất không phải là cái này. Mạnh mẽ chống đỡ về nhà, cảm giác nóng cháy trong cơ thể đã không thể ức chế nữa. Lí Nam an toàn, tảng đá trong lòng cậu đã có thể buông xuống, hiện tại, cậu phải lập tức đi vào trong không gian.

24. Chương 24: Hỏa Hệ Dị Năng

"Tiểu Nam, anh không sao, em trước hết nghe anh nói. Hiện tại anh có chút chuyện quan trọng cần xử lý. Em nhớ kỹ, vô luận như thế nào cũng không được mở cửa cho người bên ngoài vào. Vô luận như thế nào cũng không được vào phòng của anh, ngày mai tự anh sẽ đi ra, nhớ kỹ." Sắc mặt của Toàn Hiểu Vũ như màu than chì vậy, lý trí của cậu đã tới cực hạn. Không còn thời gian nói thêm cái gì, cậu chạy vội lên lầu, vọt vào trong phòng của mình, cũng khóa trái cửa phòng.

Khi cửa phòng khóa chặt lại, Toàn Hiểu Vũ cũng biến mất trong phòng. Lí Nam một đường đuổi theo lên lầu, nhưng phát hiện Toàn Hiểu Vũ đã đem cửa phòng khóa chết. Nó tuy rằng vô cùng lo lắng nhưng lại rất tin tưởng, anh Hiểu Vũ làm như vậy nhất định có lý do của anh ấy.

Nó không có đi gõ cửa, cũng không có rời đi, chỉ là vô cùng lo lắng mà ngồi ở bức tường đối diện cửa phòng. Nó muốn ở đây, đợi đến khi anh Hiểu Vũ đi ra mới thôi…. Khi Toàn Hiểu Vũ xuất hiện ở trong sân không gian, toàn thân đã co rút ngã xuống đất, móng tay của cậu mọc dài ra tự cắt qua làn da của mình. Cả người nóng như bếp lò vậy! Nóng! Nóng quá!

Nước! Cậu cần nước!

Nước? Ánh mắt của Toàn Hiểu Vũ khôi phục một chút thanh minh —- dòng suối nhỏ ngoài sân! Cậu giãy giụa đứng dậy, khát vọng với nước cho cậu động lực, dùng chút sức lực cuối cùng, cậu vọt tới bờ sông, đối mặt với nước sông, 'phù phù' một cái ngã vào trong nước. Rất nhanh, cảm giác mát lạnh của nước sông bao lấy cậu, đầu của cầu có chút tỉnh táo, thân thể cũng dứt khoát chìm xuống đáy sông. Có thể, thật sự phải biến dị đi! Còn có rất nhiều chuyện cậu chưa làm, thật sự không cam lòng……

May mắn, đi vào trong không gian, như vậy sẽ không phải lấy bộ dáng xấu xí đi ra ngoài cắn người….. Cậu đã không kịp vì Lí Nam làm cái gì, hy vọng nó có thể an toàn lớn lên…… Chẳng qua là hơn mười mấy giây, Toàn Hiểu Vũ chìm trong đáy sông hoàn toàn mất đi ý thức. Cho nên, cậu cũng sẽ không thấy, thân thể của cậu dưới đáy sông phát ra sương đen nồng đậm, mà nước sông vốn yên ắng bắt đầu xoay tròn quanh cậu với tốc độ rất nhanh.

Nước sông và sương đen giống như đang tranh giành địa bàn, dây dưa không rõ. Dần dần, sương đen chiếm thế thượng phong. Lúc này, có gió nhẹ nhàng đảo qua rừng cây bên bờ sông, cây cối bắt đầu lay động, lộ ra những điểm bạch quang trên đỉnh cây theo gió nhẹ nhàng di chuyển, giống như hoa bồ công anh bị gió thổi bay vậy, bạch quang trôi nổi từng chút từng chút hội tụ trên mặt sông, sau đó dần dần hạ xuống, hòa tan

trong nước. Bạch quang trong nước đại thịnh, sương đen nhanh chóng khuếch tán. Bạch quang rơi càng nhiều, sương đen bắt đầu tiêu tán trong nước. Toàn bộ quá trình đại khái, giằng co nửa giờ, sương đen cuối cùng cũng hoàn toàn bị tiêu diệt, nước sông cũng khôi phục lại sự bình yên vốn có. Thân thể Toàn Hiểu Vũ cũng trồi lên trên mặt nước.

Toàn Hiểu Vũ tỉnh lại, bởi vì uống vào một ngụm nước sông. Cậu mở mắt lớn tiếng ho khan, mới phát hiện mình trồi lên mặt nước, cậu đạp nước vài cái, bơi vào bờ rồi bò lên. Lúc này, cậu mới có cơ hội để kiểm tra tình huống của bản thân, móng tay sắc bén trước đó đã rụt trở về, màu sắc của tay người cũng đã trở lại màu hồng hào bình thường.

Cậu cởi quần áo bị ướt sũng, phát hiện vết thương trên vai trái đã biến mất, cậu thử dùng sức đè, không đau, không có gì khác thường. Cậu lại thử vẫy tay trái, hết thảy như cũ, hoạt động tự nhiên, một chút dấu vết của việc từng bị thương cũng không có. Toàn Hiểu Vũ nhìn ảnh ngược của mình, giống như trở về thời điểm lần đầu tiên cậu đi tắm ở dòng sông này vậy, bản thân của hiện tại và khi đó độc nhất vô nhị.

Không nghĩ tới, không gian và nước sông này, vậy mà có loại hiệu quả như vậy. Cư nhiên có thể ngăn cả nhân thể tang thi hóa! Toàn Hiểu Vũ biết, khi đó mình đã bị biến dị. Khi ở bệnh viện đã bị lây nhiễm, có thể là do thể chất được cải tạo, tốc độ bị lây nhiễm của cậu chậm hơn so với người bình thường rất nhiều, cho nên khiến cho cậu có đủ thời gian trở về đây. Cậu nghĩ lại cũng cảm thấy sợ hãi, trước đây cậu cũng không biết công năng của không gian và dòng sông, đi vào trong không gian chỉ là một loại lo lắng, kết quả đánh bậy đánh bạ mà lại tự cứu được mình!

Nếu cậu chậm một bước, hoặc là, cậu nằm trong tiểu viện không nhảy vào giữa sông…. Vậy trên thế giới, sẽ không còn người tên Toàn Hiểu Vũ, những chuẩn bị mà cậu đã làm trước mạt thế đều trở thành công toi. Mà Lí Nam lẻ loi không đợi được cậu đến cứu dưới tình trạng không còn lương thực, không biết sẽ có vận mệnh như thế nào…..

May mắn! Lần đầu tiên trong lòng Toàn Hiểu Vũ phát ra loại cảm kích đối với không gian. Vốn cậu không quá thích nơi này, nơi này quá thần bí, cậu cảm thấy không thể nắm chặt nó trong tay, bởi vậy vô cùng bất an. Nhưng mà hiện tại, nó đã cứu mạng của cậu, vậy còn có cái gì để rối rắm? Từ giờ trở đi, Toàn Hiểu Vũ mới cảm thấy không gian có thể tin tưởng và ỷ lại. Cho nên, khi Toàn Hiểu Vũ dùng một loại tình cảm mới xem kỹ không gian, cậu phát hiện mấy điểm sáng trên nhánh cây đã biến mất, vốn là gió nhẹ ấm áp cũng thiếu đi vài phần, thổi đến Toàn Hiểu Vũ hắt xì.

Cậu có chút nghi ngờ, cậu không biết mấy điểm bạch quang biến mất là do quy luật tự nhiên của cây cối, hay là do ngoại vật tác động vào. Cậu đi vào trong cánh rừng, giống như lần trước, đi vào chỗ sâu nhất trong cánh rừng. Phía trước là cây ăn quả thấp bé, toàn bộ hoa trên cây đã rụng, thay vào đó là những quả trái treo đầy trên cành, có loại vừa kết quả, có loại đã lớn, chẳng qua chúng nó đều là màu xanh, hẳn là chưa chín. Đi sâu thêm chút nữa là tới bên dưới thác nước, thác nước và đầm nước vẫn là bộ dáng ban đầu. Nhìn thấy nước đầm trong veo, Toàn Hiểu Vũ bỗng nhiên muốn uống thử chút nước ở đây.

Kỳ thật cậu đã rất khát, không chọn uống nước sông là vì tâm lý của cậu không cho phép uống thứ nước mà mình đã 'tắm' qua. Hơn nữa sau này nước sẽ là tài nguyên càng ngày càng quý giá, nếu không có thủy hệ dị năng giả, bọn họ về sau muốn uống nước cũng cực kỳ khó khăn. Nếu không gian đã cứu cậu, chắc sẽ không hại cậu, cậu muốn thử xem nước ở đây có thể dùng hay không. Toàn Hiểu Vũ ngồi xổm xuống, hai tay nâng nước đầm lên, đưa vào miệng, cảm giác mát lạnh mang theo chút ngọt nhè nhẹ, khi nước xuống thực quản, toàn thân đều khoan khoái, thân thể giống như thoáng cái tràn ngập sức mạnh.

Toàn Hiểu Vũ lúc này mới phát giác, trong thân thể của mình có một loại sức mạnh hưng phấn mà nóng nảy quen thuộc. Cậu 'di' một tiếng, vươn bàn tay ra, ý niệm khẽ động, một ngọn lửa phun ra từ bàn tay, mang theo hưng phấn khi được phóng thích. Hỏa hệ dị năng! Là hỏa hệ dị năng kiếp trước cậu có được đã trở lại! Đáy lòng Toàn Hiểu Vũ lại có vài phần vui vẻ, đây chính là dị năng cậu nghiên cứu lâu nhất, sử dụng quen nhất a! Loại cảm giác mất rồi có lại này rất khó để hình dung.

Không ngờ thiếu chút nữa biến dị, vậy mà nhân họa đắc phúc, một là thức tỉnh dị năng mà cậu tưởng rằng cả đời này mình sẽ không thể có lại được; hai là phát hiện công năng mới của không gian, khiến mình có thể dùng một thái độ hoàn toàn khác một lần nữa nhận biết không gian. Không gian này đã cho cậu rất nhiều kinh hỉ trong ngày hôm nay, nước đầm này hình như có công hiệu tẩy rửa tâm hồn tăng phúc dị năng, cậu tính lần sau khi vào, sẽ giả bộ mang một chai ra ngoài, mỗi ngày uống vài hớp, nhìn xem thân thể có biến hóa gì, và xem thử, nước đầm còn có công hiểu nào khác hay không, khi vừa bị tang thi làm bị thương, có thể dùng để tiêu độc hay không, vân vân….

Chờ cậu nghiên cứu kỹ càng công hiệu của nó, là có thể để Lí Nam uống. Đồng thời có thể giải quyết vấn đề nước uống trong tương lai. Nghĩ đến Lí Nam, Toàn Hiểu Vũ mới nhớ tới mình đã ở trong này khá lâu, Lí Nam ở ngoài khẳng định là rất lo lắng.

Khi cậu xoay người lại trong thấy gốc cây hoa thất sắc kỳ lạ bên cạnh đầm nước, lúc này đóa hoa cũng đã rụng, vị trí vốn thuộc về đóa hoa nay đã trồi lên những quả nho nhỏ, không giống nhau. Chỉ là so với quả ngoài cánh rừng chúng nó sinh trưởng tương đối chậm chạp. Trên cây nhiều điểm bạch quang không giống như bên ngoài cánh ngừng biến mất hoàn toàn, chúng nó thường rơi xuống một vài cái, giống như tuyết rơi vậy dừng trên quả, rất nhanh, hào quang chợt lóe, đã bị quả hấp thu.

Toàn Hiểu Vũ kinh ngạc quan sát một hồi, đại khái cho ra kết luận bạch quang hình như là chất dinh dưỡng cho quả trái cây thì phải. Nhớ tới bạch quang bị biến mất ở ngoài và sự sinh trưởng của quả trái cây có quan hệ gì chứ? Xem ra không gian này có rất nhiều chỗ thần bí, có nhiều chuyện cần cậu đi tìm hiểu. Trước kia có nhiều mâu thuẫn với nơi này, hơn phân nửa là ôm tâm lý sẽ có một ngày mình không vào được không gian, về sau, cậu cần ra vào không gian nhiều hơn mới được. Nghĩ như vậy, cậu nhắm mắt lại, rời khỏi không gian, trước đi ra ngoài tìm Lí Nam.

25. Chương 25: Chuyện Xưa

Lí Nam ở ngoài cửa phòng ngồi hết hai tiếng đồng hồ, động cũng không có động qua. Căn cứ vào kinh nghiệm lần trước, nó biết có lẽ phải đợi tới buổi tối ngày hôm sau, thậm chí là ngày thứ ba. Bộ dáng khi vừa trở về của anh Hiểu Vũ thật đáng sợ, sắc mặt như màu than chì, hai mắt sung huyết, cực kỳ giống những quái vật ngoài kia.

Nhưng mà anh Hiểu Vũ không cho phép mình trị liệu cho anh ấy, mình thật sự là rất vô dụng, không có năng lực trợ giúp anh Hiểu Vũ, khi có chuyện xảy ra đều không thể giúp được gì. Nó đã mất ba ba, không thể tiếp tục mất đi anh Hiểu Vũ, nhưng mà, làm gì bây giờ? Nó có thể giúp cái gì? Lúc này Lí Nam thật hận tuổi mình quá nhỏ, hận bản thân không thể giúp được gì. Khi Toàn Hiểu Vũ thay đổi quần áo sạch sẽ, sinh cơ bừng bừng mở cửa thì nhìn thấy bộ dáng bất lực tự trách của Lí Nam.

“Tiểu Nam.” Toàn Hiểu Vũ gọi Lí Nam. Lí Nam ngẩng đầu lên, nhìn Toàn Hiểu Vũ. “Anh Hiểu Vũ, anh —-” Lí Nam hô một tiếng, còn nửa câu kia thì nghẹn ở trong cổ họng, nó vốn muốn hỏi ‘anh không sao chứ?’ nhưng nhìn thấy bộ dáng Toàn Hiểu Vũ sạch sẽ gọn gàng, hơn nữa tinh thần sáng láng, làm sao giống như là có chuyện gì. “Em sao lại ngồi xổm ở cửa, mau đứng lên.” Toàn Hiểu Vũ đi tới, kéo Lí Nam đứng dậy, còn thuận tay sờ sờ đầu nó.

“Em muốn ở chỗ này chờ anh ra, nếu anh ở trong phòng quá lâu em sẽ phá cửa vào.” Lí Nam thấp giọng nói. Toàn Hiểu Vũ bị nó nói đến cái mũi hơi men, nhưng cậu chỉ dùng sức vỗ vỗ bả vai Lí Nam, nói: “Không có việc gì, anh tốt lắm! Chỉ là có chút đói bụng.” “Được, em có nấu cơm chờ anh, nhưng hiện tại nguội rồi, em đi hâm nóng lại.” Lí Nam nghe vậy liền cười. Nó nhớ rõ trước khi anh Hiểu Vũ đi vào phòng là một thân đầy máu, bờ vai của anh hình như bị thương, nhưng mà hiện tại, bộ dáng không giống là bị thương. Trong lòng của nó cũng không phải là không có nghi ngờ.

Nó là lớn, đã có năng lực tử hỏi, cho nên nó biết, trừ bỏ không gian ra, trên người anh Hiểu Vũ khẳng định còn có một bí mật khác. Nhưng anh Hiểu Vũ không nói thì cho thấy cái bí mật đó vô cùng quan trọng! Cho nên làm em trai của anh Hiểu Vũ, làm em trai cái gì cũng không thể giúp anh Hiểu Vũ, điều cần làm không phải là truy tìm đáp áp, mà là dùng hết mọi biện pháp đề phòng nghiêm ngặt cố thủ nhất định phải giúp anh Hiểu Vũ bảo vệ bí mật của anh ấy tuyệt đối không thể để người ngoài biết.

Mình biết càng ít, anh Hiểu Vũ càng an toàn. Cho dù tương lai nó bị người ta bắt được cũng không có bất kỳ kẻ nào có thể từ trong miệng của nó biết được bí mật của anh Hiểu Vũ. “Anh đi với em, thuận tiện tâm sự với em.” Lí Nam cũng không hỏi cậu về chuyện vết thương, lại toàn tâm toàn ý tin tưởng cậu, đối với việc này, trong lòng Toàn Hiểu Vũ là cảm kích. Hiện tại trên người cậu có nhiều chuyện không thể nói ra, nhưng lại không muốn nói dối người bên cạnh, cho nên Lí Nam không hỏi chính là sự tin cậy và khoan dung lớn nhất đối với cậu.

Giữa người thân, sẽ không cần thiết đi bày tỏ cái gì cảm kích, bọn họ chỉ có thể hết sức bảo hộ tốt lẫn nhau, mới không phụ sự tín nhiệm và tình cảm như thế. “Tiểu Nam, khi anh không có ở nhà đã xảy ra chuyện gì?” Toàn Hiểu Vũ còn nhớ rõ khi cậu trở về, Lí Nam đang trốn ở trong tầng hầm.

Dựa theo giao ước của bọn họ, chỉ khi nguy hiểm Lí Nam mới có thể trốn vào trong tầng hầm. Lí Nam đem đồ ăn đã hâm nóng để trên bàn, hai người, mỗi người một phần, bò bí-tết nóng hầm hập. “Buổi sáng, anh đi rồi, em khóa kỹ cửa, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa. Đồ ăn chuẩn bị sắp xong rồi chợt nghe bên ngoài có tiếng súng vang lên. Cho nên em chạy lên lầu ba, mở cửa sổ nhỏ nhìn ra ngoài.” Cái cửa sổ nhỏ kia là cửa sổ quan sát, lúc đầu xây dựng đã để lại, ở phía sau hoa viên, khi mở toàn bộ hệ thống phòng ngự dùng thì dùng nó để quan sát bên ngoài.

“Sau đó liền nhìn thấy trong tiểu khu có xe chạy đến, bọn họ dừng ở cách vách, trên người có súng. Trước cửa nhà của chúng ta cũng có hai người đến, lúc đầu còn gõ cửa, bộ dáng rất có lễ phép, sau đó không ai đáp trả bọn họ liền bắt đầu cạy cửa.” Đương nhiên, cửa nhà bọn họ khẳng định là không thể cạy mở được, không cần Lí Nam nói, Toàn Hiểu Vũ cũng biết đám người đó nhất định là thất bại. “Kế đó thì sao?”

“Kế đó, bọn họ bắt đầu nổ súng với cửa phòng và cửa sổ, lúc này, nam chủ nhân của biệt thự cách vách đột nhiên đánh nhau với người đi theo hai người kia, hai người kia chạy qua hỗ trợ. Sau đó….. nam chủ nhân cách vách chết….. Em nhìn thấy bọn họ đem thi thể kéo vào trong bụi cây, còn….. còn đập nát đầu thi thể.” Lí Nam nói đến đây đột nhiên mất khẩu vị, dao nhỏ cắt thịt cũng ngừng lại.

"Đập nát đầu đại khái là để phòng ngừa thi thể biến dị thành tang thi đi." Toàn Hiểu Vũ giải thích một câu, muốn làm yếu đi cái loại hình ảnh đã đánh sâu vào trong bộ não của Lí Nam. Vốn mười tuổi cũng chỉ là một đứa nhỏ, lại nhìn thấy cảnh tượng bạo lực mà điện ảnh cũng không thể cho nó xem, huống chi là hiện trường đầu tiên chân thật nhất biến thái bạo lực huyết tinh nhất.

Nhưng mà, đây là mạt thế, một mực bảo hộ không thể được, Toàn Hiểu Vũ hy vọng Lí Nam có thể nhanh chóng thích ứng với những thứ này. "Dạ". Lí Nam gật đầu: "Sau đó bọn họ lôi đi một cô gái, còn có vài chiếc xe. Hai người kia trở lại, tiếp tục nổ súng, nhưng nhà của chúng ta mở phòng ngự, bọn họ có thể cảm thấy không có tác dụng liền châu đầu ghé tai một hồi rồi đi."

"Em sợ bọn họ trở về nghĩ ra cách gì khác, có thể còn quay trở lại lần nữa, nên cứ dựa theo giao ước trước đó của chúng ta, trốn vào tầng hầm chờ anh về. Nhưng lại sợ bọn họ sẽ bắt được anh, nên không hy vọng anh trở về….." "Cuối cùng, anh đã trở về, một thân đầy máu….. Em lại không giúp được cho anh." "Hiện tại anh không phải là rất tốt sao?" Toàn Hiểu Vũ cười nói: "Chỉ cần chúng ta đều không có chuyện gì, chính là kết quả tốt nhất."

Lí Nam trầm mặc, qua một hồi lâu, mới mở miệng hỏi: "Bọn họ, là ai? Bọn họ làm anh bị thương sao?" Toàn Hiểu Vũ lắc đầu: "Không biết là có lai lịch gì, thế nhưng hiện tại đã giải quyết xong rồi, có lẽ, ngày mai có thể biết đi." Chờ ngày mai, cậu đi xem thử, nhìn tên bác sĩ xử lý những người đó và mọi chuyện như thế nào.

Y theo bản lĩnh của tên bác sĩ và Sở Thiên, hẳn là rất nhanh có thể tra ra lai lịch của đám người đó. Nghĩ đến Sở Thiên, Toàn Hiểu Vũ mới nhớ tới, ba lô đựng đầy thuốc muốn cho Sở Thiên vẫn còn đang ở chỗ cậu, ngày mai, tiện thể lấy theo tặng đi. "Ngày mai?" Lí Nam không biết trong hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đối với cách nói của Toàn Hiểu Vũ tràn ngập nghi ngờ.

"Đúng, ngày mai. Ngày mai anh mang em cùng đi, em liền hiểu." "Em cũng có thể đi sao?" Lí Nam có chút kinh hỉ hỏi, nó vẫn sợ mình biến thành gánh nặng của anh Hiểu Vũ, cho tới bây giờ cũng không dám yêu cầu muốn ra khỏi nhà. Toàn Hiểu Vũ nhìn ra tâm tư của nó, dịu dàng xoa xoa đầu nó nói: "Đương nhiên, em cũng cần phải hiểu biết thế giới bên ngoài và tình thế ở đây. Về sau, chỉ cần chỗ không quá mức nguy hiểm, anh sẽ mang em đi theo. Chờ thêm hai ngày nữa cục diện trong khu biệt thự ổn định một chút, anh sẽ dạy em một chút kỹ xảo chiến đấu. Em phải chăm chỉ luyện tập, mới có thể tự bảo vệ mình được, mới có thể đối phó với tang thi bên ngoài."

"Dạ!" Lí Nam dùng sức gật đầu, vẻ mặt vui mừng. "Tốt lắm, nhanh ăn cơm đi, trong mạt thế, thức ăn là vô cùng trân quý, không thể lãng phí. Ăn xong thì nhanh đi nghỉ ngơi, sáng mai, anh đưa em đi." "Được." Lí Nam vô cùng vui vẻ đáp ứng, đem phần bít-tết trực tiếp nhét đầy miệng, không có gì có thể ngăn cản nó cảm thấy vui vẻ và thỏa mãn như hiện tại. Toàn Hiểu Vũ nhìn bộ dáng trẻ con của Lí Nam, trong lòng ấm áp, một đời này có người thân làm bạn, không cần giống như kiếp trước cô đơn giãy giụa trong mạt thế cầu sinh, thật tốt!

Trong biệt thự của nam nhân đầu hói.

Dưới sự chỉ huy của tên bác sĩ, hiện trường rất nhanh được thanh lý, người chết, nhất trí được kéo tới bụi cỏ ngoài đường cái, nhất nhất bạo đầu (từng cái thi thể đều phải đập nát đầu). Nơi này vốn chồng chất hơn mười cổ thi thể, phỏng chừng đều là mấy người mà Chính ca giết trong mấy ngày này.

Đám người thường kia, tên bác sĩ cũng không cho phép bọn họ về nhà. vẫn dựa theo an bài trước đó của Chính ca, để bọn họ ở hai bên trái phải của biệt thự, chẳng qua, cũng không có ép buộc bọn họ nam nữ tách ra, để bọn họ tự mình chọn muốn đi bên nào. Vì vậy đám người kia mơ hồ chia làm hai tốp người, đám người trong bệnh viện thành một nhóm, cư dân gốc chung một nhóm.

Bọn họ chọn biệt thự, vào ở, không ai dám phản kháng, không ai dám nói thêm cái gì. Mà người của Chính ca, vẫn bị thực vật trói chặt ở ngoài phòng, tên bác sĩ tạm thời không tính xử lý bọn họ. Mà làm trò trước mặt bọn họ, trực tiếp nổ súng bắn chết Chính ca, mặt của Chính ca bị đánh đến thay hình đổi dạng. Loại địch nhân có tính uy hiếp, tuyệt đối không thể cho hắn có cơ hội trở mình.

Chính ca bành trướng dã tâm và lý tưởng vĩ đại, khi chưa kịp đại triển thân thủ đã bị tên bác sĩ bóp chết trong nôi. Không để ý tới phản ứng của đám người kia, tên bác sĩ trực tiếp đi vào trong biệt thự của đầu hói. Đầu hói được cứu, lúc này Bạch Minh Hi đang trong đại sảnh, dùng khăn mặt không biết từ đâu lấy ra, giúp đầu hói đè miệng vết thương. Sở Thiên ngồi trên sô pha, vệ sinh vết thương trên chân mình. Một nữ nhân diễm lệ mặc áo ngủ vô cùng lộ liễu, sợ hãi co quắp ngồi dưới đất, tuy run rẩy sợ hãi nhưng vẫn có ý đồ dùng khuôn mặt để quyến rũ tên bác sĩ vừa đi vào.

Lớp trang điểm vừa dày vừa đậm và cơ mặt run rẩy, thiếu chút nữa đem tên bác sĩ dọa lảo đảo một cái, mạnh mẽ đè nén mới không dùng cành cây quất vỡ đầu nữ nhân này. Cái tên Chính ca kia rốt cục khẩu vị nặng cỡ nào mới thể thích người phụ nữ này a! Tên bác sĩ tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Trên mặt đất vẫn còn đang trói một người, đó là người đàn ông trung niên trước đó có ý tính giết chết đầu hói. Giờ phút này, hắn bị trối gô, nhưng vẫn đỏ ngầu hai mắt, oán hận nhìn chằm chằm đầu hói.

Tên bác sĩ không muốn lại nhìn thấy người phụ nữ kia nữa, cho nên đi tới đá đá đầu hói sống dở chết dở, nói: “Đến, hiện tại mày nói chuyện gì đã xảy ra.”

Đầu hói không dám cãi lời, xốc lại tinh thần, đứt quãng giải thích chân tướng sự việc. Đầu hói tên là Lâm Tự Cường, năm nay 46 tuổi, vốn là người có máu mặt ở vùng này. Là thương nhân bất động sản lớn nhất. Hắn xuất thân không tốt, văn hóa cũng không cao, về sau đột ngột giàu lên khó tránh khỏi có tật xấu của nhà giàu mới nổi. Mà nữ nhân diễm lệ kia là tiểu tình nhân mà hắn dưỡng. Tiền nhiều rồi, người nịnh hót liền nhiều, người nịnh hót nhiều, tự nhiên nhiều thêm vài phần ngang ngược. Thế nhưng có trường hợp, chỉ dựa vào tiền và quan hệ là không được a, còn phải bị đánh. Thời điểm đó Lâm Tự Cường gặp Chính ca.

Chính ca vốn tên thật là Đào Chính, kinh doanh một công ty bảo an, hắn nói bản thân hắn là một quân nhân xuất ngũ, mà thuộc hạ của hắn cũng vậy, thế nhưng một thân phỉ khí và đám lâu la thật sự không giống. Thế nhưng bọn họ có thể đánh a! Điểm ấy hợp ý của Lâm Tự Cường, vì thế liền tốn tiền mời chào bọn họ lại đây. Mà Đào Chính cũng không làm hắn thất vọng, vài lần cùng người khác xung đột đều lập công lớn, vì thế, Lâm Tự Cường càng trọng dụng Đào Chính. Lâm Tự Cường càng ngày càng nhiều tiền, giá trị con người càng ngày càng cao, có đám người Đào chính kia phục vụ, có thể đánh, hành vi của Lâm Tự Cường càng ngày càng kiêu ngạo ngang ngược, ngay cả tiểu tình nhân của hắn cũng vênh váo ta đây.

Cuối cùng, Lâm Tự Cường dưới sự giật dây của Đào Chính, thông qua quan hệ vậy mà thật sự có thể làm ra một đám súng ống đạn dược. Kỳ thật tỉ mỉ ngẫm lại, Đào Chính kia khẳng định là đã có mưu tính từ sớm, bất kể là chuyện gì. Chỉ là cái tên Lâm Tự Cường quá kiêu ngạo, một chút cũng không phát hiện. Chẳng qua, làm ra vũ khí không bao lâu thì mạt thế lại đến. Cho dù Đào Chính vốn tính dùng lô vũ khí này để làm gì, mạt thế đến, kế hoạch ban đầu của hắn bị ngâm nước nóng, nhưng mà, những vũ khí này lại có công dụng lớn khác.

Đào Chính ở sơ kỳ mạt thế thức tỉnh Lôi hệ dị năng, nhất thời cảm thấy mình không phải là phàm nhân, hắn vốn có nhiều dã tâm, nghĩ loạn thế xuất anh hùng, cuối cùng sinh ra ý niệm muốn tranh thiên hạ trong đầu. Trạm đầu tiên hắn chọn, chính là biệt thự mà ông chủ Lâm Tự Cường của hắn dùng để dưỡng tình nhân. Chỗ này Đào Chính đã tới rất nhiều lần, cơ bản chỉ cần Lâm Tự Cường lại đây đều do hắn hộ tống. Ngẫu nhiên hắn cũng sẽ dưới sự phân phó của Lâm Tự Cường, đưa cô tiểu tình nhân gọi là Mã Tĩnh Tĩnh kia về.

Hành tung của Lâm Tự Cường không ai có thể nắm rõ hơn Đào Chính. Cho nên mạt thế đến, hắn liền đánh chủ ý lên biệt thự này của Lâm Tự Cường. Khu biệt thự này chỗ thì lớn, người lại ít, ở khu này đều là nhà giàu có sợ chết, dễ khống chế. Hắn có dị năng có súng có người, ở chỗ này chiếm địa vị vương, tuyệt đối làm ít công to.

Cho nên hắn quyết định thật nhanh, mạt thế bùng nổ, hắn liền mang theo đám anh em trong công ty bảo an một đường đánh tới chỗ này. Sự tình cũng đang diễn ra một cách thuận lợi như hắn nghĩ. Những quái vật ăn thịt người cũng không có đáng sợ như vẻ ngoài của chúng nó, chúng nó vừa ngu, tốc độ lại chậm, chỉ cần nắm vững kỹ xảo, đối phó với chúng nó so với giết người còn dễ hơn.

Đào Chính đi vào nhà của Lâm Tự Cường, không đợi lão già này bày tư thế của ông chủ, liền dẫn đầu đánh lão ta một trận, đánh cho lão bò lăn. Đi theo lão già này mấy năm, hắn đã sớm chịu đủ rồi, liên quan đến đám anh em của hắn, từ sớm đã không vừa mắt tên Lâm Tự Cường, chỉ vì nể mặt tiền nên mới tâng bốc lão ta. Hiện tại, tiền cũng thành giấy phế, phong thủy luân chuyển, xưa không bằng nay a! Còn có tình nhân nhỏ Mã Tĩnh Tĩnh, ngày thường con mắt mọc trên trán, nhìn cũng không thèm nhìn đám bảo tiêu bọn họ, khi sai khiến bọn họ làm việc thì vênh mặt hất hàm. Cục tức này, đám anh em đã giữ trong lòng rất lâu, nhìn thấy nàng ta mỗi ngày nũng nịu mị khí hầu hạ tên đầu hói chết tiệt, Đào Chính ước gì lập tức đem nữ nhân này ấn trên mặt đất làm chết nàng ta.

Biết thời biết thế, trước mắt có cơ hội, nữ nhân này, Đào Chính đương nhiên liền thuận tay thu nạp. Lâm Tự Cường cũng cảm thấy cuộc đời như giấc mộng, hắn làm sao nghĩ mình lại nuôi một con bạch nhãn lang. Hắn vốn đang trốn trong biệt thự, bảo đám người này cứu hắn, kết quả lại bị hắn ta đánh cho một trận. Sau đó, cuộc sống bi thảm và chịu ngược bắt đầu.

Những người đó đem hắn buộc trong WC, buộc hắn uống nước tiểu uống nước bồn cầu, buộc hắn liếm sạch sẽ bồn cầu, lấy tàn thuốc châm hắn, không cho hắn ăn cơm, khi tức giận thì đánh hắn một trận để trút giận. Hắn càng cầu xin, đánh càng độc, heo chó không bằng, sống không bằng chết. Nhưng ngược lại tiểu tình nhân Mã Tĩnh Tĩnh cực kỳ có nhãn lực, trước tiên là hờn dỗi "Chính ca Chính ca" ra sức nịnh hót, nhưng xem như có thể bảo vệ bản thân. Vốn kế hoạch của Chính ca hết thảy thuận lợi, tất cả chuyện đều nằm trong kế hoạch, Chính ca chưa kịp đắc ý thi triển tham vọng thì gặp tên bác sĩ……

Đây là toàn bộ chuyện xưa.

Thật vất vả nói xong, Lâm Tự Cường tê liệt ngã xuống một bên, thở hổn hển như sắp chết. "Hắn ——- sao giống như sắp chết vậy?" Bạch Minh Hi hiếm có chút lo lắng nói. Tên bác sĩ cũng mặc kệ Lâm Tự Cường sống chết ra sao, tòa nhà này về sau hắn ta còn muốn ở nếu để lão ta chết chỗ này sẽ làm dơ nhà của hắn ta. Đúng vậy, nhà của hắn ta!

"Này —— Vậy còn mày? Mày và hắn có ân oán gì?" Tên bác sĩ nâng nâng cằm, lại đá một cước lên người

đàn ông trung niên đang tràn ngập căm phẫn. "Hắn! Hại chết vợ và con của tôi ——-" người đàn ông dùng hết sức quát: "Hắn đáng chết! Đáng chết! Tôi muốn giết hắn! Kéo hắn cho tang thi ăn! Còn có ả kia! Cái ả kia ——" Ánh mắt phẫn hận của hắn lại chuyển hướng sang Mã Tĩnh Tĩnh đang ngồi phịch trên mặt đất.

"Nha." Tên bác sĩ thờ ơ nha một tiếng, chìa ngón út ngoáy ngoáy lổ tai: "Mày rất ầm ĩ, tao lo lắng một chút nữa lại phải nghe mà kể chuyện xưa, hay là lập tức giải quyết mày." Dưới cái nhìn chăm chú của tên bác sĩ, người đàn ông trung niên lúc này tìm về lý trí. Khi hắn nhớ tới tên bác sĩ này là dạng người gì liền nhịn không được đánh một cái rùng mình.

Sở Thiên cùng Bạch Minh Hi lúc này cũng đang nhìn hắn, bộ dáng như là chờ hắn kể chuyện vậy. Vừa rồi cái tên Lâm Tự Cường kia kéo dài hơi tàn nói chuyện cũng không cho hắn ta nói. Cho nên hắn phải tổ chức lại lời nói, nói chuyện đã xảy ra vào ngày đó. Thì ra người đàn ông tên là Hà Cương, ngày đó khi Toàn Hiểu Vũ lái xe rời đi. Hắn đập bể cửa kính của một chiếc xe khác, mới vừa mở cửa xe lại phát hiện bên trong không có chìa khóa hắn không thể khởi động xe được. Trong tình thế cấp bách thấy Lâm Tự Cường và Mã Tĩnh Tĩnh lẵng lặng mở cửa xe của họ định chuẩn bị rời đi liền mang theo vợ con đi cầu xin bọn họ dẫn hắn một đoạn đường.

26. Chương 26: Vết Thương

Mã Tĩnh Tĩnh không chút khách khí cự tuyệt, còn muốn châm chọc khiêu khích hắn. Nhưng vào lúc này biến cố xảy ra, một tang thi đánh về phía cửa Lâm Tự Cường. Phản ứng của Lâm Tự Cường vào thời điểm này cực kỳ nhanh, một tay dùng sức kéo vợ Hà Cương đang đứng ở trước mặt lão cản một phát, lại dùng lực đẩy. Vợ Hà Cương kêu thảm thiết một tiếng, hàm răng tang thi cắn cổ họng nàng, nàng bị Lâm Tự Cường đẩy, ngay cả người và tang thi đều đồng loạt té ngã. Mà Lâm Tự Cường mang theo Mã Tĩnh Tĩnh lái xe bỏ chạy. Hà Cương muốn cứu vợ mình nhưng lại không dám tiến lên giúp, tiếng kêu thảm thiết của vợ Hà Cương hấp dẫn tang thi du đãng, chúng nó tụ tập lại, Hà Cương đành phải ôm con chạy trốn. Dọc đường hắn vừa chạy vừa trốn, giữa đường cũng gặp người hảo tâm cho hắn quá giang. Sau đó, con hắn bắt đầu phát sốt, hắn liền mang theo con đến bệnh viện tìm thuốc, kết quả, đứa nhỏ biến dị, hắn cũng bị vây ở bệnh viện, mãi đến khi gặp được Sở Thiên và tên bác sĩ.

"Phi! Mày cũng không phải thứ tốt gì!" Bạch Minh Hi nghe xong, căm giận nói. Từ việc hắn bỏ vợ không cứu mà nói, người này chỉ biết tự tư tự lợi, bắt nạt kẻ yếu, quan trọng là trong lòng hắn không chịu thừa nhận, luôn sắm vai người chồng tốt người cha tốt, đem hết thảy sai lầm đều quy tội lên người khác, tẩy trắng bản thân sạch sẽ. Phỏng chừng, một khi con hắn biến dị, hắn không hề nghĩ nhiều liền bỏ rơi đứa nhỏ đi! Người như thế, đáng chết!

Những người thường ngày hay nói lời ngon tiếng ngọt, ở thời khắc mấu chốt còn không bằng Toàn Hiểu Vũ mặt than kia, thậm chí không bằng tên bác sĩ, tuy rằng tên bác sĩ có chút biến thái, nhưng là người có nguyên tắc. Mà có vài người, một chút đối nhân xử thế cũng không có. Nghĩ đến việc này, Bạch Minh Hi cũng có chút mất hứng. Hắn lười để ý đến những người này, chạy đến bên cạnh Sở Thiên ngồi xuống hỏi: "Thiên Thiên, chúng ta tiếp theo phải làm gì bây giờ?"

Sở Thiên băng bó tốt miệng vết thương của mình, mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bởi vì vết thương của hắn không được may lại, một đường gây sức ép quá nhiều, ở bệnh viện được Toàn Hiểu Vũ băng bó cho hắn đã sớm nứt ra rồi. May mắn là khi ở trong bệnh viện dùng thuốc tiêu viêm, miệng vết thương cũng không bị nhiễm trùng, này quả thật là rất may mắn.

"Hôm nay muộn rồi, tạm thời ngủ lại một đêm đi. Những cái khác chờ trời sáng nói sau." Sở Thiên ôn hòa nói, tiên đà lại chuyển hướng nói với tên bác sĩ: "Bác sĩ, anh không ngại chúng tôi ngủ trọ một đêm chứ?" Tên bác sĩ không để ý nhún vai, làm một cái động tác 'xin cứ tự nhiên', nói: "Tiêu Tử Nhiên." Sở Thiên rất tự nhiên gật đầu: "Anh Tử Nhiên."

"Anh Sở Thiên," Tiêu Tử Nhiên cười meo meo nói: "Không biết anh Sở Thiên có thể cho biết năng lực của anh là gì không?" Tuy rằng là một câu hỏi, nhưng Sở Thiên biết, nếu mình không trả lời, Tiêu Tử Nhiên này tùy thời cũng có thể trở mặt. Cho nên, Sở Thiên đáp: "Không giống với năng lực của các anh, nhìn không được sờ không được, giống như một loại năng lượng tinh thần. Tôi cũng không biết giải thích như thế nào."

Tiêu Tử Nhiên gật đầu: "Na ná tinh thần lực?"

"Có lẽ đi." Sở Thiên nhún vai, chính hắn cũng không quá rõ ràng. "Cho nên, anh cũng là sau khi dị thế bùng phát có được năng lực." Tiêu Tử Nhiên cơ hồ khẳng định nói.

"Đúng vậy."

Tiêu Tử Nhiên cao thấp đánh giá hắn vài lần: "Như vậy anh còn để bị nhốt trong bệnh viện nhiều ngày như vậy để làm gì? Còn khiến cho bản thân thành ra như vậy?" Hắn nhìn lướt qua vết thương của Sở Thiên lấy một loại ngữ khí xem thường nói. Sở Thiên cười khổ: "Ha, kia chỉ là ngoài ý muốn, được không?" Sở Thiên cũng không tiếp tục để ý những người đó, chỉ nói với Bạch Minh Hi: "Tôi lên lầu tìm một gian phòng sạch sẽ, chúng ta tạm thời ở lại một đêm. Cậu đi khắp nơi nhìn xem, tìm chút gì đó để ăn, sau đó tới tìm tôi, tôi ở trên lầu chờ cậu."

Bạch Minh Hi gật đầu, hai người liền chia nhau đi. Xử lý mọi chuyện thỏa đáng, Sở Thiên cùng Bạch Minh Hi một trái một phải nằm trên giường. Bọn họ khi còn nhỏ thường xuyên ngủ cùng như vậy, trưởng thành cùng học một trường lại là bạn cùng phòng, thật không cảm thấy có cái gì xấu hổ. "Thiên thiên, cậu cũng vì thủ cho tôi mới bị vây trong bệnh viện, nếu không cậu đã sớm có thể chạy thoát cũng sẽ không bị thương. Không đúng, còn có thể gặp được người tìm chúng ta, đã sớm trở về B thị đi." Bạch Minh Hi hiếm khi áy náy nói.

"Đánh rắm! Tôi có thể bỏ lại cậu mà chạy sao? Trở về B thị tôi lấy đâu ra người để trả cho cha mẹ cậu." Sở Thiên dùng gối đầu đập qua, lại cảm thấy bi ai vì chỉ số IQ của Bạch Minh Hi. "Cha mẹ tôi bọn họ cũng không biết chuyện gì xảy ra, hiện tại bên ngoài rối loạn như vậy……"

"Yên tâm đi, bọn họ đều là lão yêu đã tu luyện thành tinh, khẳng định không có việc gì." Tuy rằng Sở Thiên ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng vô cùng lo lắng, an ủi Bạch Minh Hi cũng chính là an ủi bản thân. "Cậu nói, vì cái gì cậu ngủ một ngày liền tỉnh, tôi thì ngủ lâu như vậy?" Đây là nguyên nhân vì sao hắn và Sở Thiên bị nhốt trong bệnh viện nhiều ngày như vậy, bằng không với bản lĩnh của Sở Thiên đã sớm chạy thoát rồi.

"Không biết, có thể là năng lực của cậu có chút đặc thù?" Cũng có thể là người có chỉ số IQ thấp sẽ ngủ lâu hơn? Đương nhiên câu sau Sở Thiên chỉ nghĩ thầm trong lòng không nói ra. "Tôi cảm thấy, giống như có rất nhiều người có được năng lực rất lợi hại, chúng ta về sau, có phải cũng sẽ không cần che giấu?" Bạch

Minh Hi xoay người nhìn Sở Thiên, lôi ngón tay ra đếm đếm: "Tên bác sĩ, Toàn Hiểu Vũ, Chính ca, ngoài chúng ta ra, bọn họ cũng không phải người thường."

Sở Thiên lắc đầu: "Tôi bại lộ cũng vì tình huống khẩn cấp, cậu nên che giấu kĩ bản thân. Chúng ta và bọn họ không giống nhau." Sở Thiên thở dài một hơi, nếu loại biến dị này phát triển trong quy mô lớn, có thể, có rất nhiều người cũng sẽ có được năng lực đặt biệt, thế giới này trong tương lai, có thể sẽ phá vỡ kết cấu của thế giới trước. Có lẽ, những người có được năng lực đặc thù sẽ dần dần trở thành chủ đạo của một thế giới.

"Làm sao không giống? Khẳng định còn có người khác giống như chúng ta." Bạch Minh Hi bất mãn than thở. "Tôi nói như thế này, năng lực đặt biệt của bọn họ, chúng ta tạm gọi là 'dị năng' đi. Toàn Hiểu Vũ thì cậu thấy qua rồi, tốc độ và sức mạnh, tên bác sĩ là thực vật, Đào Chính là lôi điện, bọn họ đều là công kích hữu hình, người khác có thể trông thấy. Mà tinh thần lực của ta là vô hình, người khác nhìn không thấy sờ không được không biết rõ uy lực, nhân loại lúc nào cũng theo bản năng sợ hãi cái không biết, bọn họ sẽ không dưới tình huống không biết rõ thứ uy hiếp bản thân, đem thứ không biết rõ này thanh lý. Cậu nghĩ xem đêm nay tên bác sĩ tuyệt đối sẽ không ở cùng một biệt thự với chúng ta."

"Hắn sợ cậu sẽ lén lút giết hắn?" Bạch Minh Hi nghĩ nghĩ hỏi. Sở Thiên lại đập hắn một cái, hắn đã quá khắc sâu sự đáng sợ của việc có đồng đội heo. "Làm ơn không cần dùng hai chữ 'lén lút' này được không! Tôi cũng sẽ không giết hắn!" Hắn hận không thể trực tiếp bóp chết Bạch Minh Hi cho bớt việc: "Mà cậu —- đúng! Cậu ——"

Sở Thiên dùng đầu ngón tay chỉ chỉ cái mũi của Bạch Minh Hi: "Không gian, không gian! Thứ nghịch thiên như vậy, cậu muốn lấy cái gì thì cứ mang đi. Kho hàng di động. Hiện tại là mạt thế, vật tư khuyết thiếu, thức ăn thiếu thốn, tất cả đều là chuyện sớm hay muộn. Nếu cậu bại lộ, giết cậu thì sẽ không, tôi chỉ sợ cậu bị người ta trông chừng, mỗi ngày dùng xích sắt khóa cậu lại xem cậu như kho hàng hình người. Nha đúng rồi, giống như tên đầu hói kia cũng vậy. Cậu lớn lên tế da nộn thịt, không chừng còn có tên lão đại biến thái nào đó thích cậu, hằng đêm lâm hạnh….." Sở Thiên càng nói càng thái quá.

"A a a! Sở Thiên cậu câm mồm cho tôi!" Bạch Minh Hi tức giận đánh móc sau gáy, lấy gối đầu đập loạn xạ lên mặt Sở Thiên. Tuy rằng biết rõ Sở Thiên nói hưu nói vượn, nhưng mà nhớ tới bộ dáng chật vật đến mức nào của tên đầu hói Lâm Tự Cường, Bạch Minh Hi vẫn đánh một cái rùng mình ——- hắn mới không cần biến thành cái bộ dáng ấy! "Này này! Chân, chân, chân của tôi, cậu tên ngu ngốc này!" Sở Thiên né tránh không được vì bị thương, hai người cứ vậy ở trên giường đánh qua đánh lại. Mãi đến khi quậy đủ rồi mới loạn thất bát tao nằm ngang trên giường song song ngủ.

Ngày hôm sau, mưa tầm tã.

Sắc trời u u ám ám, sương mù dày đặc. Giọt mưa rơi lên cửa sổ vang lên tiếng 'ba ba', hơi nước trên mặt đất cuồn cuộn nổi lên một tầng sương trắng, nước lớn 'ào ào' cọ rửa mặt đất, như muốn cuốn đi toàn bộ dơ bẩn. "Anh Hiểu Vũ, hình như có người đi qua bên này." Lí Nam nhàm chán quan sát bên ngoài quay sang nói với Toàn Hiểu Vũ đang ngồi trên ghế sô pha đọc sách.

Kế hoạch xuất môn của Toàn Hiểu Vũ bị trận mưa to này làm xáo trộn, khi trận mưa này tới, cậu chỉ biết, tất cả sinh vật trên thế giới này lại bắt đầu nghênh đón một lần biến dị khác. Kiếp trước, lấy trận mưa này làm khởi điểm, đám tang thi bắt đầu tiến hóa, chúng nó trở nên càng thêm linh mẫn, lớp da càng cứng

chắc, răng nanh càng sắc bén, móng tay cũng trở nên dài và cứng hơn.

Lúc này chúng nó, mới thật sự có đủ tính uy hiếp. Cũng từ thời điểm này bắt đầu chúng nó mới được chính thức mệnh danh là tang thi cấp một. Tất cả tang thi không có thành công thăng cấp, về sau đều được thăng cấp thành tang thi thôn phệ cấp một, cuộc đua nhân loại và tang thi lúc này mới thật sự mở màn. Cũng từ tang thi cấp một bắt đầu, trong đầu chúng nó mới xuất hiện tinh hạch. Thời điểm ấy, Toàn Hiểu Vũ đang trên đường lưu vong về phương Bắc, có rất nhiều người bởi vì trận mưa này mà bắt đầu sốt cao, có người đạt được dị năng, có người dị năng thăng cấp, nhưng càng nhiều người trực tiếp biến dị thành tang thi cấp một, bắt đầu công kích đồng bạn bên cạnh.

Toàn Hiểu vũ không biết là bởi vì trong mưa mang theo một loại vật chất nào đó, hay là trời mưa chỉ là một dự báo 'đã đến giờ'. Tóm lại, cậu tính trước quan sát thử xem sao. Trong trí nhớ của cậu, trận mưa này mưa to suốt ba ngày. Ba ngày sau, tang thi sẽ thăng cấp, hơn nữa số lượng tăng nhiều, cậu cũng cần vì thế mà làm một vài chuẩn bị.

"Là đi tới nhà của chúng ta sao?" Toàn Hiểu Vũ vừa nói vừa đứng lên đi tới bên cạnh Lí Nam nhìn ra bên ngoài. Rất nhanh cậu thấy một chiếc xe quen thuộc. Chính là là chiếc xe mà cậu dùng để chạy thoát rời bệnh viện. Ngày hôm qua là Bạch Minh Hi đưa cậu về, hắn biết đường cho nên người bên trong xe rất có thể chính là Sở Thiên và Bạch Minh Hi. Toàn Hiểu Vũ do dự một chút, không biết có nên mở cửa cho bọn họ vào hay không. Từ chối một hồi, Toàn Hiểu vũ vẫn mở cửa.

"Anh Hiểu Vũ, người tới là bạn bè của anh sao?" Kinh ngạc với hành động của Toàn Hiểu Vũ, Lí Nam tò mò hỏi. Bạn bè sao? Toàn Hiểu Vũ nghĩ nghĩ, bọn họ vẫn giúp đỡ lẫn nhau, không phải kẻ địch, vậy cũng được xem là bạn bè đi. Vì thế Toàn Hiểu Vũ gật đầu. Lí Nam 'nha' một tiếng, không có hỏi nữa, chỉ là đứng ở bên cạnh Toàn Hiểu vũ, tò mò nhìn chằm chằm chiếc xe. Quẹo vào một cái, xe chạy vào trong sân ngừng lại trước cửa lớn. Chung quanh mưa bụi thổi nhẹ, khiến tầm nhìn xung quanh trở nên mơ hồ, cho dù Toàn Hiểu Vũ không thấy rõ người trong xe là ra cũng vẫn nhận ra vài phần. Cậu đoán không sai, ngồi trong xe đúng là Bạch Minh Hi và Sở Thiên.

Thấy hai người muốn xuống xe, Toàn Hiểu Vũ nhanh chóng vẫy tay, ngăn cản động tác của bọn họ. "Tiểu Nam, đi lấy ô." Toàn Hiểu Vũ cúi đầu nói với Lí Nam. "A, được." Lí Nam chạy vào phòng, rất nhanh lấy hai cái ô đi ra. Cho hai người đi vào nhà, Toàn Hiểu Vũ lại đem cửa lớn khóa kỹ lại. Bạch Minh Hi tò mò đánh giá xung quanh, lại nhìn Lí Nam. Lí Nam cũng tò mò đánh giá hai người.

Sở Thiên trước mỉm cười với Lí Nam, mới hỏi Toàn Hiểu Vũ: "Sao vậy? Mưa bên ngoài có gì cổ quái?" Toàn Hiểu Vũ nhẹ gật đầu, trong lòng thầm khen hắn nhạy bén, một cái hành động nho nhỏ cũng bị hắn nhìn ra đầu mối. "Mưa này có vấn đề gì?" Tuy rằng, trước khi ra khỏi nhà, Sở Thiên nhìn thấy thời tiết như vậy bất thình lình sinh ra một chút bất an, thế nhưng lại không tìm ra chỗ nào không đúng. Toàn Hiểu Vũ lắc đầu nói: "Không biết, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ quái, có thể tránh thì cứ tránh đi. Các anh như thế nào lại tới đây?" Cậu dời trọng tâm câu chuyện sang hướng khác. Sở Thiên cũng không có miệt mài theo đuổi: "Lại đây thăm cậu, ngày hôm qua cậu rất không thích hợp, nhưng hiện tại thấy cậu không có gì, tôi cũng yên tâm." Hắn liếc mắt nhìn vai trái của Toàn Hiểu Vũ, nếu hắn nhớ không lầm, ở đó hẳn nên có vết thương do súng đạn gây ra. Thế nhưng Toàn Hiểu Vũ của hiện tại, sắc mặt hồng nhuận, tuyệt không giống như một bị thương.

Toàn Hiểu Vũ không quá quen với việc được người mới vừa quen biết không lâu quan tâm, có chút luống cuống, cậu tiếp đón hai người bọn họ ngồi trên sô pha: "Tôi không sao. Nhưng chân của anh, ngày hôm

qua quên không đưa thuốc cho anh." Lại một lần nữa nhìn thấy loại băng bó lung tung này, Toàn Hiểu Vũ chỉ biết, vết thương có thể lại nứt ra nên Sở Thiên mới tự mình xử lý. "Không sao, hôm nay tới lấy cũng vậy thôi." Sở Thiên cười meo meo nói. "Tiểu Nam, đi lấy ba lô của anh và cái hộp thuốc trong nhà tới."

"Vâng." Lí Nam đáp một tiếng sau đó chạy lên lầu hai. Sở Thiên nhìn Lí Nam: "Đó là em trai cậu?" Hắn cho rằng, thân nhân của Toàn Hiểu Vĩ nhớ mong sẽ là một bệnh nhân, cho nên cậu mới có thể mạo hiểm chạy tới bệnh viện tìm thuốc, không nghĩ tới lại là một đứa bé trai thoạt nhìn vô cùng khỏe mạnh. Tuy rằng bọn họ ở chung không bao lâu, nhưng Sở Thiên cảm thấy trên người của Toàn Hiểu Vũ có rất nhiều bí mật nha, rốt cuộc cậu là dạng người gì? Cậu hình như có thể biết trước được điều gì đó, có lẽ, đây mới là dị năng chân chính của cậu? Lần đầu tiên trong cuộc đời Sở Thiên đối với một người nào đó sinh ra hứng thú to lớn.

27. Chương 27: Liên Minh

Đương nhiên, Sở Thiên sẽ không ở lúc này truy tìm đáp án, lấy giao tình hiện tại của bọn họ, nếu hắn hỏi câu trả lời nhất định chỉ là một đống lời bịa đặt, vậy cần gì phải làm như vậy?

"Đúng." Toàn Hiểu Vũ gật đầu: "Nhóc nhìn thấy người của Chính ca giết người nên trốn vào tầng hầm." "Đứa nhỏ thông minh." Sở Thiên khen. Nói đến Chính ca, Toàn Hiểu Vũ mới hỏi: "Chuyện sau đó, xử lý như thế nào?" Sở Thiên liền đem chuyện phát sinh sau khi Toàn Hiểu Vũ rời đi, từ đầu tới cuối nói lại một lần, bao gồm chuyện của Đào Chính và Hà Cương.

"Cái tên Hà Cương kia còn đặc biệt nhắc tới cậu, hắn nhận ra cậu, nói cậu lãnh khốc tuyệt tình." Sở Thiên cười nói. Toàn Hiểu Vũ nhíu mày, tuy rằng cậu không cần quan tâm cái nhìn của người khác về cậu, nhưng mà lời này từ miệng của Sở Thiên phát ra khiến cậu có một loại khó chịu không thể hiểu được. "Cái loại người vì tư lợi không có tư cách nói ai lãnh khốc tuyệt tình." Bạch Minh Hi ầm ĩ thổ tào, hắn cực kỳ khinh thường nhân phẩm của Hà Cương. Hắn đối với chuyện Hà Cương bỏ rơi vợ con vẫn luôn canh cánh trong lòng.

"Đúng vậy, có vài người chính là như vậy, cậu giúp hắn và không giúp hắn, chung quy hắn vẫn có thể tìm được lý do để định tội cho cậu. Mà cậu chỉ cần có lỗi với hắn một chút liền biến thành thiên đại cừu hận. Khi cậu còn cường thế, hắn sẽ lựa chọn cúi đầu, nhưng một khi cậu cho hắn có chút cơ hội, hắn lập tức sẽ trở giáo hung hăng cắn cậu một phát." Sở Thiên nói tiếp. Nghe bọn họ nói như vậy, trong lòng Toàn Hiểu Vũ dễ chịu một chút mới nói: "Trong đám người bệnh viện kia, còn có một người tôi cũng nhận biết."

"Nha?" Sở Thiên nghi hoặc nhìn cậu, ánh mắt Toàn Hiểu Vũ nhìn những người đó cũng không phải như là đang nhìn người quen, chẳng lẽ lại là một tên Hà Cương khác? Toàn Hiểu Vũ nhớ tới chuyện đã xảy ra trước đó: "Là một tên cướp, trước khi mạt thế bùng nổ, hắn ở trong công viên cướp tiền của tôi, làm tôi bị thương ở cổ." Hắn cần tiền như vậy, lại xuất hiện trong bệnh viên, có lẽ là thật có người nhà bị bệnh đi. Toàn Hiểu Vũ cũng không oán hận hắn, dù sao nếu không có một đao kia của hắn, Toàn Hiểu Vũ cũng sẽ không có cơ duyên xảo hợp đạt được không gian, nếu không có không gian, ngày hôm qua cậu cũng nhất định sẽ biến thành tang thi đi. "Còn có chuyện như vậy sao?" Bạch Minh Hi gào to hô: "Xem ra trong đám lộn xộn này, thật là cái dạng người gì cũng có nha!"

Lúc này Lí Nam đã mang theo ba lô và hộp y tế xuống. Toàn Hiểu Vũ nhận lấy, cậu ngồi xuống bên người Sở Thiên, đặt cái chân bị thương của hắn lên đầu gối của mình, bắt đầu gỡ băng gạc. Loại tư thế này làm cho Sở Thiên có chút xấu hổ, trái lại Toàn Hiểu Vũ lại bình thường, những chuyện như vậy ở kiếp trước cậu thường xuyên làm vì đồng đội.

"Nơi này có kim, hiện tại có thể khâu lại cho anh. Có thể rất đau, anh có muốn gây mê không? Trong ba lô hình như có." Toàn Hiểu Vũ một bên hỏi, một bên cẩn thận dùng cồn tiêu độc lau vết thương. "Không cần, tôi có thể chịu được." Thuốc gây mê cái loại này vẫn là ít ỷ lại thì tốt hơn, chỉ biết tương lai càng ngày càng gian nan, ai biết trong tương lai sẽ có thể chịu bao nhiêu vết thương? Cũng đừng đem bản thân dưỡng đến kiêu.

"Được, vậy tôi bắt đầu làm đây." Toàn Hiểu Vũ trong lòng cũng không thích sử dụng thuốc mê, đối với thần kinh có một loại tổn thương nhất định. Nhưng mà vẫn cần phải tôn trọng ý nguyện của bệnh nhân.

Sở Thiên gật đầu, nhẹ nhàng 'ừ' một tiếng. Bạch Minh Hi hiếm có chút chịu không nổi loại hình tượng này, Sở Thiên không cảm thấy đau, nhưng hắn cảm thấy đau muốn chết, một cây kim nhỏ ở trên người chui qua chui lại, nghĩ tới thôi cũng nổi da gà. Cho nên, hắn ồn ào bảo đói bụng, kéo Lí Nam vốn tính ở lại để học hỏi, bảo nó làm chút đồ ăn cho hắn. Bé ngoan Lí Nam cũng chỉ có thể dẫn hắn đi vào phòng bếp.

"Anh nói một chút chuyện sau đó đi, tên bác sĩ đã xử lý những người đó như thế nào." Vì để dời lực chú ý của Sở Thiên, Toàn Hiểu Vũ chủ động đưa ra câu hỏi. Sở Thiên hiểu được ý tốt của cậu, kỳ thật hắn không để ý chút đau đớn đó, thế nhưng tâm ý của Toàn Hiểu Vũ hắn vẫn nhận: "Tên bác sĩ giết Chính ca và thủ hạ tâm phúc của hắn. Đám lâu la thì giữ lại, chỉ là trói chặt lại không thả. Đám người từ bệnh viện theo tới và cư dân gốc của nơi này, liền chiếu theo chỗ đã an bài ban đầu của Chính ca. Tôi cảm thấy, chuyện tên bác sĩ muốn làm và tên Chính ca kia không khác biệt lắm, chẳng qua, hắn ta so với tên Chính ca cao hơn một bậc."

Toàn Hiểu Vũ gật đầu, cậu cũng cảm thấy như vậy. "Cái tên bác sĩ gì đó lai lịch như thế nào, các anh có biết không?" Sở Thiên lắc đầu: "Chỉ biết tên hắn ta là Tiêu Tử Nhiên." Toàn Hiểu Vũ ngẩng đầu, tay cầm kim run lên khiến Sở Thiên nhe răng trợn mắt. "Anh nói hắn ta tên là gì?" "Tiêu Tử Nhiên, làm sao vậy?" Sở Thiên không rõ Toàn Hiểu Vũ tại sao lại có phản ứng lớn như vậy.

Toàn Hiểu Vũ lắc đầu: "Không có gì, chợt vừa nghe có chút quen tai mà thôi." Tiêu Tử Nhiên! Cái tên bác sĩ biến thái kia cư nhiên là Tiêu Tử Nhiên. Toàn Hiểu Vũ cũng không biết nói cái gì cho phải, cậu nói sao gần đây lại thường gặp nhiều hệ dị năng hi hữu như vậy, hóa ra có một vị lão đại ở chỗ này a. Có thể S thị thật là bảo địa phong thủy đi.

Ba năm sau mạt thế bùng nổ, Tiêu Tử Nhiên, người phụ trách một trong tam đại căn cứ an toàn của người sống sót ở trung nguyên. Dị năng giả mộc hệ cấp năm hiếm thấy. Cũng là cường giả bước vào hàng ngũ dị năng giả cấp năm sớm nhất. Đánh giá của bên ngoài đối với người này có khen có chê không đồng nhất. Sau khi tổng hợp các loại tin tức, Toàn Hiểu Vũ đã từng đưa ra một kết luận chính là —— người này không phải người tốt gì, nhưng quả thật cũng không phải kẻ xấu. Không thể nghi ngờ hắn ta là cường giả, nhưng làm việc có chính cũng có tà, thích lấy thủ đoạn cực độ biến thái để giết người, nhưng cũng không phải là tùy tâm sở dục, không hề có điểm mấu chốt.

Căn cứ hắn ta thành lập ở trung nguyên đều có một bộ quy tắc, có chút độc lập độc hành, cũng có một

đám thủ hạ nhất mực trung thành và tận tâm. Mạt thế ba năm, khu an toàn hắn ta thành lập thu nhận người sống sót cũng không cự tuyệt người già yếu. Mặc dù có thời điểm quy tắc của hắn rất quỷ dị lại hà khắc, nhưng không thể phủ nhận chính là hắn ta đã cứu vô số người. Người hắn ta cứu nhiều hơn so với người hắn ta giết. Cho nên, bạn rất khó đơn thuần dùng 'tốt' hay 'xấu' để đánh giá người này.

"Nha." Sở Thiên đương nhiên không tin cái loại lý do này, thế nhưng người ta không muốn nói, hắn cũng không có cách nào khác. "Đúng rồi, hôm nay tôi và Tiểu Bạch cùng nhau lại đây, chính là muốn dọn đến làm hàng xóm của cậu. Tôi không muốn cùng những người đó xen lẫn một chỗ, mà tên bác sĩ cũng không nhất định thích chúng ta thân cận hắn quá." Hắn chỉ chính là dị năng hệ tinh thần của hắn, tên bác sĩ đối với cái loại dị năng này có chút kiêng kị.

Một khi đã như vậy, không bằng hắn dọn ra xa một chút, thứ nhất có thể làm bạn với Toàn Hiểu Vũ bên này, thứ hai rời xa tên bác sĩ để tránh tạo ra nghi kỵ không cần thiết. "Phòng bên cạnh đã bị người của Chính ca thanh lý rồi phải không?" Sở Thiên hỏi. "Ừ." Toàn Hiểu Vũ lên tiếng, đôi vợ chồng cách vách một người bị mang đi, một người bị đánh chết, quả thật không còn ai. Người của Chính ca hình như còn tiện tay mang đi vật tư hữu dụng trong nhà.

"Cái kia ——" Sở Thiên ngượng ngùng nói: "Các cậu có thể trước cho tôi mượn một ít đồ dùng hằng ngày và thức ăn không? Chúng tôi vừa nhìn thoáng qua, rất nhiều đồ đều bị người cầm đi. Tôi và Tiểu Bạch cũng tính ở chỗ này ở một đoạn thời gian, đợi tình hình bên ngoài ổn định được một chút rồi mới tính tiếp." Hắn dừng một chút còn nói: "Tôi biết, hiện tại vật tư rất quý giá, chúng tôi sẽ nghĩ cách trả lại." "Được." Toàn Hiểu Vũ cũng không có do dự, một hơi đáp ứng.

Này cũng không phải chuyện khó khăn gì, thứ nhất cậu tin tưởng nhân phẩm của Sở Thiên, thứ hai, Sở Thiên cũng không phải là hạng người hờ hợt gì, hiện tại chỉ là long khốn thiển than (lâm vào hoàn cảnh khó khăn)mà thôi, nhất tay chi lao (việc nhẹ, dễ như nhấc cánh tay), cớ sao lại không làm?

"Rất cảm ơn cậu." Sở Thiên cười rộ lên lộ ra một hàm răng trắng sáng. Xử lý xong miệng vết thương, Toàn Hiểu Vũ và Lí Nam mời hai người bọn họ ở lại ăn cơm, sau đó tiễn bọn họ sang nhà cách vách. Lí Nam là một nhóc ngoan, nó cho tới bây giờ cũng chưa từng nghi ngờ quyết định của Toàn Hiểu Vũ, vô cùng cao hứng đi qua nhà cách vách, còn vội giúp bọn họ thu dọn căn nhà.

Hai tháng sau. Khu biệt thự.

Đây là một ngày trời trong ấm áp. Mấy chiếc xe việt dã chạy tới cổng chính tiểu khu. Nhân viên bảo an mang theo súng từ trong cửa sổ ló đầu ra, nhìn thấy là người quen nhanh chóng đi ra hỗ trợ mở cửa. Trước kia, cánh cửa này là dựa vào điện tử để khống chế, nhưng là từ hai tháng trước, điện và nước đã sớm cắt hết. Là thủ lĩnh tìm người đến lắp lại biến thành có thể thông qua sức người để mở, cánh cửa này mới được sử dụng lại lần nữa, trở thành phòng tuyến an toàn cỡ nhỏ đầu tiên.

Tài xế của một chiếc xe cũng ló đầu ra, phất phất tay với nhân viên bảo an canh giữ ở cửa vào, xem như chào hỏi. Lúc này mới lái xe chạy thẳng vào. Trong xe còn có Sở Thiên, Toàn Hiểu Vũ và Lí Nam. Từ khi Sở Thiên và Bạch Minh Hi đến ở cách vách nhà bọn họ, vì để tiện cho hai nhà có thể lui tới, bọn họ phá vỡ ngăn cách giữa hai căn nhà. Hai nhà nhiều người thường xuyên qua lại, dần dần quen biết nhau. Mãi cho đến một tháng trước, bọn họ theo thường lệ đi ra ngoài thu thập vật tư, nhưng lại gặp phải ba tang thi cấp hai trong siêu thị, bốn người đau khổ chiến đấu, mới có thể giết chết con tang thi. Vốn gia vô cùng

vui mừng Toàn Hiểu Vũ mới vừa lấy tinh hạch trong đầu tang thi liền có một đám người từ trong chỗ tối đi ra muốn cứng rắn cướp đoạt vật tư của siêu thị.

Thì ra đám người đó từ sớm đã để ý cái siêu thị kia, chỉ là ngại có tang thi cấp hai cường đại trong siêu thị, bọn họ đi một người chết một người mới tạm thời bỏ qua, nhưng vẫn ngầm quan sát xung quanh. Mãi đến khi đám người Toàn Hiểu Vũ giết chết tang thi bọn họ mới nhảy ra cướp đoạt vật tư muốn ngồi thu ngư ông chi lợi. Đám người Sở Thiên làm sao có thể đồng ý, đây là thứ mà bọn họ gian nan kiếm được, những người này giúp cũng chưa giúp qua, cứ vậy mà muốn đoạt vật tư? Người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của trong một tháng này Sở Thiên đã thấy nhiều rồi, cho nên coi như là cũng có kinh nghiệm đối phó.

28. Chương 28: Dự Ngôn

Thế nhưng bốn người bọn họ vừa trải qua đại chiến, thể lực hao tổn nghiêm trọng, đối phương người đông thế mạnh, bởi vậy mà trận đánh đó vô cùng gian khổ. Vì thế hỏa hệ dị năng mà Toàn Hiểu Vũ vẫn luôn che dấu liền bại lộ. Sau cùng đánh thắng, đám người kia chỉ còn lại mấy tên tàn binh bại tướng chạy trốn. Nhưng bốn người bọn họ cũng đều bị thương, dị năng trị liệu của Lí Nam cũng không thể giấu nữa, vì thế, cũng bị bại lộ dưới mi mắt của Sở Thiên.

Trước khi đi, Toàn Hiểu Vũ còn đang đau lòng vì liều mạng cướp được vật tư nhưng lại không thể lấy đi hết, bởi vì không gian của hắn không thể nào mà bại lộ được, xe lại chở không hết. Thật đau lòng a, nhưng vào lúc này Bạch Minh Hi phất tay một cái, toàn bộ vật tư biến mất, còn đắc ý dương dương nhìn mặt ba người. Sở Thiên nhìn hắn như vậy bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng không nói gì thêm.

Từ nay, sự tin tưởng giữa bốn người một lần nữa được xây nên, càng thêm bền vững. Từ nay về sau, trong bốn người chỉ có bí mật về không gian đặc thù của Toàn Hiểu Vũ bảo vệ chặt chẽ. Hai tháng tới, tiểu khu này đã xây dựng dần thành hình, dưới lực lãnh đạo mạnh mẽ của Tiêu Tử Nhiên, đám lâu la ban đầu của Chính ca cũng đều quy thuận, hễ là người có ý đồ khiêu khích, đều bị tên bác sĩ thu thập, thủ đoạn kia, chỉ có hai từ 'biến thái' mới có thể hình dung. Cả đám người đều bị trị đến ngoan ngoãn dễ bảo, trong hai tháng đó thật sự đồng tâm hiệp lực cùng nhau xây dựng gia viên.

Bên ngoài cũng lục tục có vài ba người có xin giúp đỡ, có yêu cầu gia nhập, Tiêu Tử Nhiên đều thu nhận toàn bộ. Mỗi ngày mọi người tổ chức cùng nhau giết tang thi, thu gom vật thư, bảo vệ gia viên, khiến cho cái tiểu khu này thoạt nhìn phồn thịnh quang vinh. Thế nhưng chỉ có Toàn Hiểu Vũ biết, tất cả đều không phải là kế lâu dài. Tháng thứ ba của mạt thế cũng chính là không đến một tháng sau, quân chính phủ vì để khống chế số lượng tang thi, liền tiến hành một lần oanh tạc không khác gì là hủy diệt đối với S thị.

Đây chính là nguyên nhân mà Toàn Hiểu Vũ cho tới bây giờ chỉ tính ở chỗ này tạm thời mà không tính định cư. Đồng thời, này cũng là một lần oanh tạc mang tính tự sát, bởi vì vệ tinh nhân tạo và thiết bị truyền tin hoàn toàn đã bị mất đi hiệu lực, phi cơ chỉ cần cất cánh sẽ mất đi liên lạc, chỉ có thể máy móc vận hành, phi công một khi đã cất cánh, sẽ rất khó có thể trở về. Toàn Hiểu Vũ không biết là tên ngốc nào nghĩ biện pháp này, nhưng mà S thị quả thật sắp phải chịu trận oanh tạc lớn, thời điểm đó nếu không chịu rời khỏi S thị phỏng chừng sẽ không thể sống sót.

Đây là một lần hành động oanh tạc cực kỳ thất bại. Số lượng tang thi không hề bởi vì vậy mà giảm bớt,

trận oanh tạc qua đi bề mặt trái đất sản sinh ra một loại phóng xạ làm cho những tang thi này thăng cấp thần tốc, tai họa lại tăng thêm cho nhân loại. Mắt thấy thời điểm đó càng ngày càng gần, Toàn Hiểu Vũ có vẻ có chút lo lắng tiều tụy. Người hắn có thể cứu không nhiều lắm, nhưng trong khu biệt thự này cùng nhau chung sống đã hai tháng, Toàn Hiểu Vũ vẫn hy vọng có thể cứu bọn họ.

Sở Thiên và Bạch Minh Hi không có vấn đề, bọn họ vốn không phải là người địa phương và vẫn luôn muốn tìm cơ hội để trở lại phương Bắc tìm kiếm người thân. Hơn nữa, bằng vào hai tháng ăn ý và tín nhiệm, chỉ cần Toàn Hiểu Vũ nói phải đi, bọn họ khẳng định không nói hai lời bước đi. Thời gian một tháng gần đây, bọn họ lợi dụng không gian của Bạch Minh Hi cùng sức chiến đấu cường đại của Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ, góp nhặt rất nhiều vật tư, xe, xăng, thức ăn, quần áo, dược phẩm, mọi thứ bọn họ đều không thiếu. Hiện tại khó xử chính là, nên nói như thế nào để thuyết phục Tiêu Tử Nhiên. Thử nghĩ xem, nếu bạn ở trong mạt thế tang thi hoành hành, tìm được một nơi an toàn lại thoải mái, hơn nữa, vì để xây dựng chỗ này bạn đã tốn hết hai tháng, còn có được vài đồng bạn.

Lúc này có người đến nói với bạn nơi này không an toàn, còn không nói được nguyên nhân cụ thể, sau đó bảo bạn rời đi, bước trên hành trình không được bảo vệ, đi đến phương Bắc không rõ tình huống thực tế để tìm kiếm cái gọi là sinh cơ. Bạn có đồng ý rời đi không? Trên xe, Bạch Minh Hi hưng phấn nói chuyện, trong ba người chỉ có Lí Nam đáp lời hắn.

"Cậu làm sao vậy, mấy ngày nay tâm sự trùng trùng. Vài lần nhìn thấy cậu không tập trung." Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ song song ngồi ở phía ghế sau, hắn thấy Toàn Hiểu Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người, liền vỗ vỗ đầu hắn một chút hỏi. Từ khi mọi người quen thuộc với nhau, nói chuyện cũng tùy tiện hơn. Toàn Hiểu Vũ cũng nói nhiều hơn, là hoàn chỉnh cả câu, không hề giống như lúc vừa mới quen biết nhau, dùng mấy từ mấy từ tổ hợp lại.

"Sở Thiên, nếu tôi muốn rời khỏi đây đi tới phương Bắc, các anh sẽ cùng đi với tôi không?" Toàn Hiểu Vũ quay đầu hỏi. "Đương nhiên." Sở Thiên nói: "Tôi và Tiểu Bạch vốn là người của B thị, vẫn luôn tìm kiếm cơ hội để trở về. Vốn còn đang suy nghĩ làm sao để khuyên cậu cùng đi không ngờ cậu lại hỏi tôi trước." Hắn cười, có vẻ vô cùng vui vẻ.

Quả nhiên, thuyết phục Sở Thiên và Bạch Minh Hi rời đi vô cùng dễ dàng. Toàn Hiểu Vũ thở dài một hơi, lại hỏi: "Nếu tôi bảo tên bác sĩ mang theo đám người kia cùng nhau rời đi? Tới phương Bắc." Sở Thiên có chút kinh ngạc nhìn cậu, tiện đà sắc mặt trở nên nghiêm túc. Hắn biết, Toàn Hiểu Vũ có năng lực "biết trước". Ví dụ như trận mưa to hai tháng trước, Toàn Hiểu Vũ cảm thấy trong nước mưa đó có vấn đề, quả nhiên, tang thi bên ngoài đều thăng cấp, trở nên càng hung tàn và nhanh nhẹn.

Trong khu biệt thự, người đã từng bị trúng nước mưa, chỉ có một người thức tỉnh thủy hệ dị năng, mà những người khác toàn bộ biến thành tang thi, sau đó bị tên bác sĩ hạ lệnh bắn chết. Tiêu Tử Nhiên là mộc hệ dị năng đã thăng lên cấp ba, vốn khi dị năng còn đang ở cấp hai cũng đã rất hung tàn, sau khi thành công thăng lên cấp ba chỉ biết tên đó càng thêm tàn nhẫn. Rồi sau đó, trong nhiều lần chiến đấu, Toàn Hiểu Vũ cũng là người đầu tiên phát ra cảnh báo, còn chuẩn xác hơn là dị năng giả hệ tinh thần như hắn. Cho nên, hắn vẫn cảm thấy, Toàn Hiểu Vũ còn có một loại dị năng khác, hay nói chính xác hơn là "Dự Ngôn".

Toàn Hiểu Vũ cũng không biết giải thích sự hiểu lầm to lớn này như thế nào, đối với chuyện lớn thì đó là do ký ức ở kiếp trước, đối với chuyện nguy hiểm là do lực lượng thần bí của không gian khiến hắn vô cùng nhạy bén. "Tôi chỉ cảm thấy, có chuyện lớn sắp phát sinh, nhất định phải rời khỏi." Không thể đưa ra lời

giải thích đối với lời tiên đoán, Toàn Hiểu Vũ liền quả quyết đem tất cả đổ lỗi cho trực giác. "Tôi tin cậu nói là sự thật, cũng tin tưởng dự cảm của cậu sẽ ứng nghiệm. Nhưng mà, cậu phải nói như thế nào để tên bác sĩ tin tưởng cậu? Trực giác? Rất không đủ tính thuyết phục." Sở Thiên nghiêm túc trả lời.

"Này cũng là chuyện mà tôi lo lắng nhất." Toàn Hiểu Vũ dùng sức nhu nhu mi tâm, đối với chuyện này có chút bất lực. "Cậu, không thể nói rõ nguyên nhân, đúng không?" Toàn Hiểu Vũ gật đầu bất đắc dĩ. Nét mặt của Sở Thiên cũng giống vậy, hắn cũng hiểu được việc này có chút khó giải quyết. Nơi này là do một tay Tiêu Tử Nhiên thành lập, vất vả dốc sức làm đến bây giờ, cuối cùng cũng có chút ra hình ra dạng. Hơn nữa nơi này đã bắt đầu có chút danh tiếng, hấp dẫn rất nhiều người sống sót đến đây đầu nhập, tương lai thoạt nhìn phồn thịnh quang vinh.

Nếu lý do không đủ thỏa đáng và mãnh liệt, cho dù là Sở Thiên cũng không nắm chắc có thể khuyên được tên bác sĩ. Cho dù tên bác sĩ đồng ý, vui lòng rời đi. Đám thuộc hạ của hắn thì sao? Thật vất vả vượt qua sơ kỳ mạt thế, lại còn sống, mắt thấy ngày trải qua càng tốt, sau đó có người bảo phải rời đi? "Cậu cho rằng tôi muốn sao." Hiện tại người ưu sầu lại biến thành Sở Thiên. Toàn Hiểu Vũ đem việc này nói cho hắn, chẳng khác nào đá trái bóng cho hắn. Hai tháng này, hắn đã vô cùng quen thuộc với việc giúp Toàn Hiểu Vũ xử lý mọi chuyện. Bạch Minh Hi và Lí Nam ngồi phía trước nghe thấy đoạn đối thoại giữa hai người, liếc mắt nhìn nhau, lại le lưỡi, chuyện động não, cứ giao cho hai người kia đi! Dù sao hai người bọn họ chỉ cần phụ trạch việc thi hành là được!

Xe dừng ở trước biệt thự Tiêu Tử Nhiên, tất cả mọi người xuống xe, Sở Thiên sau khi nói với người phía sau vài câu, liền mang theo Toàn Hiểu Vũ cùng nhau đi vào biệt thự. Bạch Minh Hi và Lí Nam thì ở lại, cùng những người khác khuân vác vật tư mang về. Hôm nay là ngày đại thu, nhưng lại không có tình huống đặc biệt nguy hiểm gì, tất cả mọi người đều an toàn trở về. Cho nên, mọi người đều vô cùng cao hứng. Tiêu Tử Nhiên đang phân phó những người khác làm việc, hắn đề bạt mấy tiểu đầu mục bảo bọn họ phân công quản lý mấy chuyện khác nhau.

Đầu hói Lâm Tự Cường đã khỏe lại, dù sao đã từng là ông chủ của một công ty, có kinh nghiệm quản lý, Tiêu Tử Nhiên liền phái hắn đi làm chủ quản vật tư, hiện tại trong khu biệt thự này, coi như là một đại thần nội vụ đứng đắn. Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên vừa vào cửa, hắn liền đi đầu đón tiếp cười meo meo khom lưng nói: " Cậu Thiên, Cậu Vũ, các cậu đã trở lại a? Chiến quả hôm nay như thế nào?" Sở Thiên cười ha ha: "Thu lớn! Quản lý Lâm, ông cũng đi ra xem một cái đi."

Lâm Tự Cường nhất thời cong cong đôi mày, ha ha vài tiếng liền vội vàng đi ra ngoài. Lại nói tiếp, Sở Thiên bọn họ cũng không phải là cấp dưới của Tiêu Tử Nhiên, xem như là đồng minh lâm thời. Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ hai người đó, có năng lực có sức chiến đấu, lúc làm việc lại bằng lòng ra sức, cho nên, Tiêu Tử Nhiên vẫn vô cùng hoan nghênh bọn họ. Bởi vậy, đám người cấp dưới đối với bọn họ rất cung kính, một chút cũng không dám chậm trễ. "Anh Tử Nhiên, nếu không vội, có việc muốn tìm anh tâm sự." Vừa vào cửa, Sở Thiên liền dứt khoát nói, Tiêu Tử Nhiên kỳ thật cũng không thích người quanh co, Sở Thiên cũng sẽ không cùng hắn chơi cái trò tâm nhãn gì.

Trong phòng khách bị cải tạo thành văn phòng, tên bác sĩ buông văn kiện trong tay xuống, ngẩng đầu lên: "Nha? Chuyện gì? Sao lại khẩn trương vậy?" "Tôi và Toàn Hiểu Vũ thương lượng tính toán qua vài ngày nữa sẽ rời khỏi đây, đi tới phương Bắc, đi B thị." Sở Thiên nói. Tiêu Tử Nhiên sửng sốt một cái, nhưng vẫn không có phản ứng quá khích, bọn họ sẽ rời đi, hắn từ sớm đã biết, chỉ là không nghĩ tới bọn họ sẽ đi nhanh như vậy. "Các cậu —- tới đây là để nói với tôi chuyện này?" Nếu chỉ là chuyện này biểu tình của Sở Thiên sẽ không ngưng trọng như vậy.

Bọn họ hẳn biết, nếu bọn họ chỉ là phải đi, mình tuyệt đối sẽ không ngăn cản, còn có thể tặng xe và vật tư, dù sao bọn họ chỉ là đồng minh lâm thời của hắn, cũng không phải thuộc hạ của hắn. Hơn nữa trong hai tháng này, mọi người hợp tác vô cùng khoái trá. "Đúng, còn có chuyện khác." Khi Sở Thiên trả lời thì nhìn Toàn Hiểu Vũ một cái. Toàn Hiểu Vũ nghĩ nghĩ mở miệng nói với Tiêu Tử Nhiên: "Bác sĩ, tôi hy vọng anh cũng có thể mang theo người rời khỏi đây. Tốt nhất là đi phương Bắc, rời khỏi S thị."

29. Chương 29: Rời Đi

Tiêu Tử Nhiên nhíu mày, ngữ khí vô cùng khó hiểu: "Vì sao?" "Hiểu Vũ cậu ấy cảm thấy không lâu sau, S thị sẽ gặp phải một tai họa rất lớn." Sở Thiên nghiêm túc tiếp lời. "Tai họa? Các người từ đâu thu được tin tức này?" Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên nhìn nhau, Sở Thiên cười khổ nói: "Không phải tin tức từ bên ngoài, là trực giác của Hiểu Vũ."

"Các người đang nói đùa à!" "Không phải nói đùa." Sở Thiên cũng rất bất đắc dĩ: "Anh còn nhớ rõ trận mưa hai tháng trước không?" "Ừ!" Tiêu Tử Nhiên hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ đáp lời, tuy rằng, cái trận mưa đó đã thúc dị năng của hắn thăng cấp, nhưng quá trình có chút thảm thống! "Tôi đã từng nói với anh, trong nước mưa có vấn đề, khuyên anh đình chỉ hết thảy mọi hoạt động, chờ đợt mưa đó tạnh. Nhưng anh không nghe."

"Cho nên?" Tiêu Tử Nhiên có một chút tức giận nho nhỏ, hắn ở thời điểm đó, quá mức kiêng kị năng lực của Sở Thiên, vì thế liền kiêu ngạo một lần, không nghe lời khuyên của hắn, vẫn phái người đi làm trong mưa, chính hắn cũng mắc mưa, kết quả…… Bản thân hắn nhân họa được phúc, dị năng thăng cấp, nhưng trong đám người mắc mưa, ngoại trừ một người trẻ tuổi thức tỉnh thủy hệ dị năng ra, những người khác toàn bộ đều biến dị, cuối cùng vẫn là Sở Thiên dẫn người đến bắn chết người biến dị.

Một đoạn sự cố đó quả thật chính là vết nhơ trong lịch sử của Tiêu Tử Nhiên. "Chuyện đó là do trực giác của Hiểu Vũ cảnh báo. Còn ở trong chiến đấu bình thường, cậu ta hình như có một năng lực có thể biết trước nguy hiểm. Tôi và cậu ta cùng nhau chiến đấu lâu nhất, cho nên tôi tin tưởng trực giác của cậu ta." Tiêu Tử Nhiên "ba" một tiếng ném cây bút trong tay xuống: "Lý do này của cậu không hề có căn cứ, chỉ bằng cái này đã muốn bảo hơn một trăm người vứt bỏ gia viên vừa xây, đi với các cậu đến cái phương Bắc quỷ quái kia sao?" Sở Thiên buông lỏng, hết cách đành chịu: "Cho nên, chúng tôi đến chỉ là khuyên và đề nghị. Thứ nên nói đã nói cho anh hết rồi, đây là tình nghĩa mà chúng tôi đã sống hai tháng ở đây. Về phần đến cuối cùng anh quyết định như thế nào, tùy các người. Tóm lại, trễ nhất là mười ngày sau, mặc kệ các người quyết định như thế nào, chúng tôi cũng sẽ rời đi." Bộ dáng hắn như ngôn tẫn vu thử (Lời đã nói hết, không còn gì để nói).

Toàn Hiểu Vũ tiếp lời, thái độ vô cùng chân thành: "Tôi biết, lý do của chúng tôi không đáng tin. Tôi không có năng lực biết trước, nhưng mà tôi tin trực giác của mình, tôi cũng hy vọng anh có thể tin tưởng tôi một lần." Cậu hiếm có một lần nói dài như vậy: "Nếu quyết định của các người là rời đi, chúng ta tiếp tục kết giao, dọc đường tương trợ lẫn nhau. Nếu các người quyết định ở lại, vậy xin cho chúng tôi một chiếc xe việt dã và một ít xăng, đó là thứ mà chúng tôi nên có, vật tư khác, chúng tôi có thể không cần."

Mặc kệ là Toàn Hiểu Vũ cũng được, hay là Sở Thiên cũng tốt, đã sớm làm xong công tác chuẩn bị rời khỏi đây. Trong hai tháng này, Toàn Hiểu Vũ cũng lén tồn vật tư vào không gian, Bạch Minh Hi cũng vậy, chẳng qua không gian của Bạch Minh Hi ở ngoài sáng, của cậu thì ở trong tối. Cho nên, bọn họ không hề

thiếu vật tư.

Tiêu Tử Nhiên thở dài một hơi, buồn rầu cào cào tóc, trầm ngâm một lúc, không hề mở miệng. Sống chung thời gian dài như vậy, Tiêu Tử Nhiên vô cùng hiểu rõ, vô luận là Sở Thiên hay Toàn Hiểu Vũ đều không phải là người ăn nói lung tung. Tính trên lợi ích lấy năng lực của hai người bọn họ chỉ mang theo Bạch Minh Hi và Lí Nam lên đường vẫn rất dễ dàng. Nhiều người, đặc biệt là người thường, đối với bọn họ mà nói trái lại là một gánh nặng.

Nói tóm gọn, về mặt lợi ích, khuyên mình rời đi đối với bọn họ không hề có lợi ích gì. Cho nên bọn họ làm như vậy chính là xuất phát từ ý tốt. Chẳng qua, lý do mà bọn họ đưa ra quá mức vô nghĩa, đối với một người lãnh đạo mà nói, chỉ dựa vào lý do này làm quyết định, kia cũng quá qua loa. Thật mẹ nó, phiền quá đi! Tiêu Tử Nhiên u oán mà trừng mắt hai người. Sở Thiên thấy thế, một phen kéo Toàn Hiểu Vũ ngồi ở trước mặt tên bác sĩ nói: "Tự anh từ từ nghĩ đi, dù sao còn mười ngày, mười ngày sau chúng tôi đi. Cứ như vậy, tạm biệt!" Nói xong, kéo Toàn Hiểu Vũ bước đi.

"Này! Này! Đứng lại! Các người đứng lại cho tôi!" Tiêu Tử Nhiên bất mãn tiện tay sờ soạng một thứ gì đó ném thẳng vào bóng lưng của Sở Thiên. Sở Thiên phớt lờ hắn, quay đầu né tránh cái thứ đang bay tới, lôi kéo Toàn Hiểu Vũ chạy xa. Ra khỏi biệt thự, vẻ mặt Toàn Hiểu Vũ không hiểu nhìn Sở Thiên, Sở Thiên thấy thế, cảm thấy Toàn Hiểu Vũ lúc này ngốc manh cực kỳ. Dưới cái nhìn chằm chằm của Toàn Hiểu Vũ, Sở Thiên lúc này mới cười giải thích: "Tên bác sĩ có một thói quen, khi hắn không thoải mái, sẽ kéo người làm đệm lưng. Không muốn bị hắn gây sức ép phải tranh thủ thời gian chạy."

"A." Toàn Hiểu Vũ bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, giống như quả thật là như vậy. "Kia, anh nói, hắn sẽ quyết định như thế nào?" Toàn Hiểu Vũ hỏi. Sở Thiên lắc đầu: "Khó mà nói a. Trên thực tế, tôi cảm thấy hắn có khuynh hướng tin tưởng chúng ta. Nếu, hắn chỉ có một mình, tôi tin, hắn khẳng định sẽ không chút do dự đi theo chúng ta. Nhưng mà ——" Hai tay hắn xòe ra, bày một bộ dáng bất đắc dĩ: "Hắn là một người lãnh đạo, bởi vậy chuyện hắn phải lo lắng rất nhiều. Cho nên, hắn cuối cùng sẽ quyết định ra sao, tôi cũng không biết."

"Ừm." Toàn Hiểu Vũ gật đầu, có vẻ có vài phần tiếc hận. "Đừng lo." Sở Thiên vươn tay ôm lấy cổ của Toàn Hiểu Vũ, nói: "Chúng ta phải nói, nhân các hữu mệnh, tùy bọn họ đi! Chúng ta đi bắt Tiểu Nam bảo nó nấu cơm, sắp chết đói rồi." Nói xong hoàn toàn không cảm thấy bắt một đứa nhỏ đến nấu cơm cho hắn ăn có gì không đúng. "A." Toàn Hiểu Vũ không kịp gật đầu, đã bị Sở Thiên ôm cổ kéo đi.

Mười này sau.

Sở Thiên, Toàn Hiểu Vũ, Bạch Minh Hi, Lí Nam đứng trước cửa biệt thự. Bốn người bọn họ đều mặt quần áo thể thao dễ vận động, mỗi người đều đeo một cái ba lô trên lưng, phía sau bọn họ là một chiếc xe việt dã thoạt nhìn vô cùng rắn chắc. Chuẩn bị tốt hành trang, bọn họ rời đi. Mấy thứ quan trọng trong biệt thự toàn bộ đều được thu vào trong không gian. Vì để không khiến người ta hoài nghi, Toàn Hiểu Vũ còn cố ý khóa kỹ cửa nhà mình. Xuất phát từ sự tôn kính đối với bọn họ, người ở trong khu biệt thự này, chỉ sợ trong nhất thời sẽ không động tới biệt thự của bọn họ. Mà, hơn mười ngày sau, S thị sẽ nghênh đón một hồi oanh tạc mang tính hủy diệt.

Lúc này, vậy mà không hiểu sao lại sinh ra vài phần u sầu. Toàn Hiểu Vũ khá tốt, dù sao đã từng trải qua mạt thế một lần rồi mà Lí Nam thì lưu luyến không rời. Nơi này vốn chính là nhà của nó, có rất nhiều hồi

ức tốt đẹp. Sau khi cùng anh Hiểu Vũ vào đây ở, biệt thự này cho bọn họ rất nhiều cảm giác an toàn, hiện tại bỏ biệt thự rời đi, ít nhiều cũng có vài phần thương cảm.

"Hiểu Vũ, đi thôi, tên bác sĩ ở cổng chính chờ chúng ta." Sở Thiên đi tới, vỗ vỗ vai Toàn Hiểu Vũ. Hắn và Bạch Minh Hi vốn là khách qua đường, không có cảm tình nhiều gì với chỗ này, mà chỉ có tình cảm với con người, tất cả đều đồng loạt xuất phát, tất cả mọi người cùng một chỗ nên không có cái gì cảm khái. Toàn Hiểu Vũ gật đầu, kéo tay Lí Nam, đi tới chiếc xe việt dã.

Lí Nam quay đầu nhìn căn nhà vài lần mới chui vào xe. Hôm nay, Toàn Hiểu Vũ lái xe, Sở Thiên ngồi ở ghế phó lái. Bạch Minh Hi và Lí Nam ngồi ghế sau và một phần vật tư chưa nhét vào trong va li. Ba ngày trước, tên bác sĩ rốt cục cũng ra quyết định. Lí do mà Toàn Hiểu Vũ đưa ra, chỉ là một trong những nguyên nhân. Quan trọng nhất chính là, trong mấy ngày ra ngoài hành động, tên bác sĩ rõ ràng cảm nhận được số lượng tang thi đang gia tăng, tang thi cấp hai càng ngày càng nhiều, có một vài tang thi cấp hai đã có dấu hiệu tiến lên cấp ba. Bọn họ đối phó bắt đầu càng ngày càng khó khăn.

Tang thi chung quanh khu biệt thự cũng bắt đầu nhiều lên. Mỗi ngày, đều có tang thi cấp một có ý đồ vượt qua cửa sắt. Hơn nữa, đạn dược bọn họ dự trữ cũng đã sắp hết rồi. Trong hai tháng này, tên bác sĩ từng mang theo người đánh bạo vào kho đạn của cục cảnh sát, nhưng sử dụng đến bây giờ biến thành súng nhiều, đạn ít. Vài ngày trước, vùng lân cận có một đám người thành lập tiểu khu an toàn, bị tang thi công phá, người bên trong không ai sống sót. Tiêu Tử Nhiên bắt đầu ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện. Hắn phái người ra ngoài đi thăm dò, người nọ mang về tin tức là quân chính phủ từ một tháng trước liền rút lui về phương Bắc với quy mô lớn, nghe nói bên kia hoang vắng, quái vật hoành hành cũng ít hơn phía Nam nhiều.

Người nhận được tin tức sớm nhất cũng đã đi theo quân chính phủ. Mà người nhận được tin gần đây nhất cũng lục tục đi phương Bắc. Tiêu Tử Nhiên từ sớm lựa chọn S thị thành lập căn cứ là vì nơi này là thành phố lớn nhất Hoa quốc, dân cư đông đúc, mà dân cư đông đúc nên phải xây dựng và phát triển cơ sở hạ tầng. Nhưng mà hôm nay, tình thế của S thị phát triển ngoài dự đoán của hắn. Tang thi của thành thị này đã nhiều hơn so với nhân loại, mà người sống sót phía Nam đều dần đi tới phương Bắc, vượt qua S thị vốn là trung tâm kinh tế quốc gia. Cái đó và kế hoạch của Tiêu Tử Nhiên chênh lệch rất lớn. Cho nên hắn quyết định rời đi!

Hắn trước tìm Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ, lập ra lộ tuyến và kế hoạch an toàn, sau khi hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, mới chính thức công bố tin tức này. Lúc này khu an toàn đã có hơn một trăm người, tin tức vừa ra, lập tức liền nổ tung. Phần lớn người đều kiên trì phản đối, thế nhưng bọn họ rất sợ Tiêu Tử Nhiên nên không dám kháng nghị quá đáng.

Nhưng mà, lúc này, Tiêu Tử nhiên đặc biệt dân chủ, hắn tỏ vẻ, nguyện ý đi theo hắn thì đi theo, không muốn đi, cũng có thể ở lại. Bọn họ chỉ biết đi theo hắn thì chỉ được lấy một phần vật tư, còn lại phần lớn vật tư, có thể để lại cho người không đi. Như vậy liền càng không ai nguyện ý rời đi. Cuối cùng, trừ bỏ Toàn Hiểu Vũ bốn người thì chỉ còn chín người nguyện ý cùng tên bác sĩ cùng nhau rời đi.

Bọn họ bao gồm cái Lão Ô trước đây theo Chính ca, từ khi hắn đi theo tên bác sĩ càng thêm tận tâm tận tụy giúp hắn xử lý quan hệ nhân tế, hơn nữa người này không có thói quen xấu gì, rất nhanh liền được Tiêu Tử Nhiên trọng dụng. Còn có đại tổng quản Lâm Tự Cường và tiểu tình nhân Mã Tĩnh Tĩnh, Mã Tĩnh Tĩnh này sau khi rửa sạch khuôn mặt vẫn rất thanh tú động lòng người, sau khi vừa thành lập căn cứ, nàng không còn ôm đùi người khác nữa, mà thành thành thật thật đi theo Lâm Tự Cường, còn thật

nghiêm túc sống qua ngày, cố gắng khiến mọi người nhìn với cặp mắt khác xưa.

Mà tên Hà Cường đã từng oán hận bọn họ, lấy nhánh cây đâm Lâm Tự Cường đến mức toàn thân đều là lỗ sau cơn mưa liền biến dị, bị một súng bắn bạo đầu. Còn có người phụ nữ xinh đẹp đã từng bị mọi người cô lập, nàng chính là vợ của người đàn ông bị đánh chết cách vách nhà Toàn Hiểu Vũ. Hai tháng này nàng vẫn không thể hòa nhập với mọi người, Tiêu Tử Nhiên muốn rời đi, nàng là người đầu tiên đứng ra hưởng ứng. Còn có một người làm cho Toàn Hiểu Vũ cảm thấy bất ngờ chính là cái tên cướp đã làm cậu bị thương ở cổ, hắn gọi là Tiếu Minh Hán, ở trong này vẫn luôn kiệm lời, im lặng cùng mọi người làm công việc hằng ngày, không có bản lĩnh gì đặc biệt, nhưng làm việc lại vô cùng ra sức. Còn lại mấy người, chính là một nhà ba người của cô gái xinh đẹp, còn có thủy hệ dị năng giả thức tỉnh sau trận mưa kia. Tổng cổng chín người đều bày tỏ nguyện ý đi theo.

Tiêu Tử Nhiên không phản đối phân phó mọi người đi thu thập hành lý, an bài xe cộ. Một hàng mười bốn người, bốn chiếc xe việt dã, trang bị đủ thực ăn và xăng, còn có một ít tài sản cá nhân, cứ thế chuẩn bị xuất phát. Người ở lại đối với việc này đương nhiên là không hề dị nghị, thật ra cho dù là phân phối theo lao động, tên bác sĩ và Toàn Hiểu Vũ bốn người nên có cũng không phải chỉ có chừng này.

Giữa bọn họ có vài người thậm chí là đắc ý, những người có giá trị vũ lực cực mạnh đã rời đi nên đến phiên bản thân làm chủ tất cả. Đương nhiên, phần lớn người đều vô cùng lo lắng, người có giá trị vũ lực cao đã đi, bọn họ sợ mất đi che chở, nhưng lại không dám rời khỏi đây đi trên con đường chưa rõ đích đến, cho nên ai cũng có vẻ ủ rũ, không biết làm thế nào. Nhân tài phải đi không suy nghĩ nhiều như vậy, bọn họ mang theo một loại hy vọng lái xe rời khỏi nơi đã bảo vệ bọn họ hai tháng, chính thức bước trên hành trình đi về phương Bắc xa xôi.

30. Chương 30: Thú Biến Dị

Khu biệt thự của Toàn Hiểu Vũ nằm ở ngoại thành phía Nam S thị. Muốn đi phương Bắc cần phải đi ra trung tâm của S thị. Trước khi mạt thế bùng nổ, từ ngoại ô phía Nam đến phía Bắc thành phố ước chừng cần hai tiếng đồng hồ. Nhưng bây giờ không giống, tình hình giao thông hiện tại rất kém cỏi, tuy rằng thời gian gần đây, người sống sót đã bắt đầu có ý thức thanh lý đường sá, ý đồ khôi phục giao thông, nhưng hiệu quả cực kỳ thấp. Càng tới gần trung tâm thành phố, tang thi lại càng nhiều, tang thi hiện tại đã không còn là cái thứ chậm chạp vụng về như lúc trước. Một tang thi có thể dễ dàng đuổi theo một người có tốc độ chạy trốn nhanh, tang thi cấp hai thì càng nhanh nhẹn hung hãn.

Cũng may, nhược điểm của chúng nó vẫn là đầu, chỉ cần bạo đầu, là có thể tiêu diệt chúng nó. Lộ tuyến xe chạy là do Sở Thiên và Tiêu Tử Nhiên lập kế hoạch, nhưng mọi người cũng biết, tình hình giao thông không rõ, dọc đường sẽ có bao nhiêu chuyện ngoài ý muốn không ai có thể báo trước, cho nên, sẽ không có cái gọi là kế sách vẹn toàn. Trước mắt là Sở Thiên lái xe dẫn đầu đoàn, ngồi trên xe là ba người Toàn Hiểu Vũ, Bạch Minh Hi và Lí Nam. Theo sát là Triệu Bất Phàm thủy hệ dị năng giả hai mươi mốt tuổi, ngồi trên xe là một nhà ba người cô gái.

Kế đó là Lâm Tự Cường lái xe, ngồi bên cạnh hắn là Mã Tĩnh Tĩnh, ghế sau là người phụ nữ xinh đẹp bị cô lập Lục Khiến và Tiếu Minh Hán. Cuối cùng là Lão Ô lái xe cùng với Tiêu Tử Nhiên bọc hậu. Vì để tránh cho có chuyện ngoài ý muốn phát sinh tốc độ lái xe của bọn họ cũng không có nhanh, bọn họ không cần trong vòng ngày hôm nay là ra khỏi thành phố, chỉ cần trước trời tối, tận lực ra khỏi thành phố tìm

một chỗ đặt chân là được.

Bọn họ cố gắng duy trì khoảng cách năm thước, đó là bởi vì sau khi thiết bị truyền tin đã hoàn toàn mất đi hiệu lực, Bạch Minh Hi vẫn bị xem là phế vật khi rảnh tay đã chế ra một loại thiết bị truyền tin hoàn toàn mới. Thiết bị truyền tin mất đi hiệu lực, Bạch Minh Hi đồng học cho rằng là tín hiệu đã bị một loại vật chất nào đó quấy nhiễu, khiến cho tín hiệu bị rối loạn dẫn đến thiết bị truyền tin bị mất hiệu lực. Cho nên, hắn thông qua một loại phương thức khác cải biết tín hiệu của thiết bị truyền tin và cách thu phát tín hiệu khiến cho di động sau khi cải tạo cư nhiên có thể bắt đầu hoạt động trở lại.

Nhưng mà, loại thiết bị thô sơ này có mấy cái tệ đoan rất lớn. Một là loại lý luận này do bản thân Bạch Minh Hi tình cờ phát hiện ra, không hề được nghiên cứu kỹ càng, khiến cho tín hiệu bất ổn; thứ hai, bởi vì điều kiện thô sơ, thiết bị là thông qua cải biến di động mà có, hơn nữa không có vệ tinh duy trì như các loại thiết bị khác, nó chỉ có thể truyền tin trong khoảng cách rất ngắn, trải qua nhiều lần thử nghiệm đưa ra kết luận loại thiết bị này vượt quá tám thước, nếu không sẽ mất đi hiệu lực. Vì để bảo trì liên lạc, bốn chiếc xe, mỗi một chiếc đều được trang bị loại thiết bị này.

Chọt chọt một chút cái di động đã được cải tạo có hơi cổ quái trong tay, ngay cả Toàn Hiểu Vũ cũng cười nói một câu: "Thật sự nhìn không ra." Đến bây giờ cậu còn nhớ rõ vẻ mặt kiêu ngạo của Bạch Minh Hi khi vứt thiết bị này cho bọn họ. Sở Thiên nghe vậy cười ha hả, tiếp lời: "Đúng vậy, không nghĩ tới phế vật cư nhiên lại có ngày phát huy tác dụng."

Bạch Minh Hi vừa nghe liền nóng nảy nói: "Sở Tiểu Thiên, cậu nói ai phế vật hả? Tôi nói cho các cậu biết, mọi vật tư đều ở chỗ của tôi, cẩn thận tôi chút nữa ngay cả một chai nước cũng không cho cậu! Đến lúc đó nhìn xem cậu khóc cầu xin tôi thế nào!" Hắn ngẩng cao đầu, lỗ mũi hướng lên trời, kiêu ngạo vô cùng. Thứ hắn ám chỉ đương nhiên là cái không gian của hắn. Không gian là bí mật chỉ có bốn người bọn họ biết, đám người Tiêu Tử Nhiên cũng không hề hay biết. Sở Thiên hừ lạnh hai tiếng, bĩu môi nói: "Mấy ngày nay vậy mà có thể biến Bạch đại thiếu gia của chúng ta thành ngưu x! Không để ý liền nắm chặt lấy mạch máu của mọi người a."

Bạch Minh Hi cũng không thèm để ý ngữ khí châm chọc của hắn, chỉ nghe lời khen ngợi mà thôi: "Cũng không là gì! Sở Tiểu Thiên nha, có bản lĩnh thì cậu cũng biến ra một cái không gian đi, cậu cũng làm một cái thiết bị truyền đi xem thử a."

Lí Nam ở bên cạnh nghe xong thật lòng khen ngợi nói: "Anh Tiểu Bạch thật lợi hại." Sở Thiên lười cùng hắn tranh luận, lắc đầu, cười hả hả tiếp tục lái xe. Toàn Hiểu Vũ lúc này tiếp thêm một câu: "Tiểu Bạch thật lợi hại." Câu này là thật lòng khen ngợi, ai cũng không ngờ dưới điều kiện như vậy mà Bạch Minh Hi vẫn có thể tạo ra một vật như thế.

Khó trách lúc trước Bạch Minh Hi muốn đi tìm mấy tiệm bán di động và tiệm sửa chữa, Sở Thiên lại không nói hai lời kéo Toàn Hiểu Vũ đi cùng. Cái thời điểm đó Toàn Hiểu Vũ còn đang suy nghĩ vì mấy thứ thiết bị điện tử sắp thành phế phẩm kia phải mạo hiểm lớn như thế tìm về có ích lợi gì? Giống như nhìn rõ tâm tư của Toàn Hiểu Vũ, Sở Thiên cười giải thích nói: "Tiểu Bạch từ nhỏ đã học không giỏi, nhưng lại rất thích mài mò mấy thứ kỳ quái, nếu không phải sau này muốn theo tôi đến S thị học, có lẽ cậu ta sẽ chế tạo phi cơ cho quốc gia đi." Câu cuối cùng kia mặc dù có ý nói đùa, nhưng trên thực tế, dựa vào bối cảnh của Bạch Minh Hi và thiên phú về phương diện máy móc của hắn thì lời hắn nói cũng không hẳn là không có khả năng.

"Đúng vậy, tôi ngay cả phi cơ còn tạo ra được, thiết bị truyền tin này tính là cái gì. Nếu không phải thế đạo thay đổi, tôi nói cho mọi người biết cho dù là phi thuyền vũ trụ tôi cũng tạo được." Bạch Minh Hi dõng dạc nói, tự động xem nhẹ nửa câu nói trước của Sở Thiên, dù sao chính Sở Thiên cũng từng nói qua, chỉ chọn mấy câu mình thích nghe là được rồi. "Tiểu Nam, em nói có đúng không?" Đồng thời hắn không quên lôi kéo Lí Nam.

"Đúng! Anh Tiểu Bạch thật lợi hại." Lí Nam dựng thẳng ngón tay cái cho hắn, đối với nó mà nói, chỉ cần người lợi hại hơn nó đều rất lợi hại. Hai người ngồi phía trước cười nhẹ không nói, Bạch Minh Hi ngồi sau đắc ý nhe răng cười, cuối cùng cũng yên tĩnh. Lúc này, bốn người ở chiếc xe phía sau đột nhiên bắt đầu gia tốc, khoảng cách giữa bốn chiếc xe nhanh chóng ngắn lại. Lúc này thiết bị truyền tin mới vang lên thanh âm vội vàng của thủy hệ dị năng giả Triệu Bất Phàm: "Anh Thiên, anh Tiêu nói phía sau có quái vật đuổi theo, bảo chúng ta tăng tốc."

Bởi vì giới hạn của khoảng cách, lời nói của Tiêu Tử Nhiên, chỉ có thể thông qua thiết bị truyền tin của xe đằng trước, sau đó truyền lên mấy xe trước, cứ thế tạo thành sự trì hoãn của tin tức. Trước đó Lão Ô nói nếu gặp phải nguy hiểm liền kêu lên tiếng cảnh báo cho đồng bạn bị Sở Thiên bác bỏ. Tiếng kêu của ô tô sẽ dẫn tang thi đến, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm chỉ biết là họa vô đơn chí. Sở Thiên phản ứng cực nhanh, từ trong kính quan sát nhìn thấy chiếc xe phía sau tăng tốc thì hắn cũng lập tức giẫm chân ga. Khi tăng tốc hắn cũng không quên nói một câu: "Tiểu Bạch, thiết bị truyền tin quá chậm, phải cải tiến a."

Toàn Hiểu Vũ khẽ lật tay, một khẩu súng nằm gọn trong lòng bàn tay nhưng ở trên xe không tiện để phát huy, thời điểm xuất phát, tên bác sĩ cho mỗi người khẩu súng và đạn, Lí Nam cũng có. Lí Nam dưới huấn luyện của Toàn Hiểu Vũ đã học xong cách sử dụng súng ống, bởi vì con nhỏ nên không dùng những thứ quá lớn mà thôi. Hai tháng này, nó đi theo ba người lớn cũng tham gia không ít trận đấu, lúc này, nó cũng rất thuận tay lấy súng ra, xuyên qua cửa sổ nhìn về phía sau, tập trung tinh thần cảnh giác.

Sở Thiên và Bạch Minh Hi từ nhỏ đã trải qua huấn luyện, súng ống gì cũng có thể sử dụng, tuy rằng Sở Thiên cũng đã từng nghi ngờ qua, Toàn Hiểu Vũ chỉ là một người bình thường vì sao lại có thể chuẩn xác sử dụng thành thạo súng ống, nhưng mà trên người Toàn Hiểu Vũ có nhiều bí mật lắm, rận nhiều rồi không còn cảm thấy ngứa nữa, nhất thời hắn tìm không ra đáp án cũng lười đi tìm hiểu. Sẽ có một ngày, hắn sẽ biết rõ hết thảy của người này, Sở Thiên ở trong lòng nghĩ.

"Không được, phía trước năm trăm thước cũng có chướng ngại vật, chúng tôi rất khó nhanh chóng vượt qua, xông vào có thể sẽ bị vây ở chỗ đó. Đề nghị xuống xe chiến đấu." Sở Thiên nhìn tìm được một chỗ tiện cho việc phòng ngự, chiếc xe bắt đầu giảm tốc. Đợi cho chiếc xe của Tiêu Tử Nhiên bắt đầu giảm tốc, đã là nửa phút sau. "32 giây." Bạch Minh Hi than thở một tiếng, hắn tính toán thời gian trì hoãn của thiết bị truyền tin. "Trước đừng động thiết bị truyền tin, toàn bộ xuống xe. Tiểu Bạch và Tiểu Nam đứng ở phía sau bọn tôi, Tiểu Bạch chú ý bảo vệ Tiểu Nam." Sở Thiên dừng xe ổn bình tĩnh truyền đạt mệnh lệnh.

Trải qua hai tháng ma sát và kề vai chiến đấu, bốn người ăn ý phối hợp, nhanh chóng xuống xe. Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ đi ra phía trước đứng, triển khai trận hình chiến đấu. Bạch Minh Hi và Lí Nam cầm súng ở phía sau hai người, bắt đầu tìm kiếm công cụ che chắn. Rất nhanh, những người khác cũng đều lục tục xuống xe, trên tay mỗi người cũng cầm vũ khí, ngay cả cặp vợ chồng già kia cũng không ngoại lệ. Tiêu Tử Nhiên tuân theo nguyên tắc không nuôi người vô dụng, lúc trước ở khu biệt thự, mỗi người đều bị an bài với công việc thích hợp và huấn luyện thỏa đáng. Ban đầu khá khó khăn nhưng xem như mỗi người đều biết dùng súng.

"Đó là cái gì?" Tiêu Tử Nhiên và Lão Ô xuống xe một chốc thì Sở Thiên khẩn cấp hỏi.

31. Chương 31: Cứu Giúp

Mọi người không cần phải đợi quá lâu, mấy điểm đen kia chạy như bay rất nhanh liền xuất hiện trước mắt mọi người. Khi chúng nó cách mọi người khoảng ba bốn trăm thước, tên bác sĩ quyết định thật nhanh hạ lệnh bắn. Viên đạn bắn trúng chúng nó, ba con thú biến dị dẫn đầu chạy trước "ngao" một tiếng, nhảy sang một bên, tránh được viên đạn liên tục bay tới. Tốc độ của chúng nó thoáng cái giảm xuống.

Thú biến dị là sinh mệnh thể, chúng nó so với tang thi thú mạnh ở chỗ là có đủ trí khôn, có năng lực tự hỏi, nhưng cùng lúc đó, chúng nó và toàn bộ sinh mệnh thể đều giống nhau, cũng có thể cảm nhận được sự đau đớn. Viên đạn hình như không tạo thành thương tổn quá lớn đối với chúng nó nhưng lại khiến chúng nó cảm nhận được cảm giác đau đớn rất mạnh, bởi vì đau, chúng nó tạm hoãn tốc độ công kích.

Xạ kích hữu hiệu khiến cho những con thú biến dị này bắt đầu sản sinh lòng kiêng kị với nhân loại mà chúng nó coi là con mồi trước mắt này. Nhìn thấy hiệu quả của viên đạn không lớn, tên bác sĩ giang hai tay ra, hai nhánh cây tùy ý bay múa trong không trung, sau đó tựa như lưỡi kiếm đánh tới mấy con quái vật kia. "Đừng chỉ bắn không, người thường đứng phí sau, nếu thấy chúng nó tới gần mới bắn." Tên bác sĩ vừa chiến đấu vừa không quên dặn dò mọi người.

"Chúng nó hình như là mèo a." Sở Thiên nói một câu. Toàn Hiểu Vũ gật đầu, nảy lên một cái, nắm chặt thanh kiếm chẳng ừ chẳng hử liền hướng bên trái đánh giết. Mèo biến dị bên kia phản ứng cực nhanh, chúng nó rất nhanh cảm nhận được sự uy hiếp đến từ con mồi trước mặt, cũng lập tức bày ra trận hình quen thuộc của chúng khi chiến đấu.

Xem ra chúng nó cũng không phải là lần đầu tiên khiêu khích nhân loại, tựa hồ cũng rất có kinh nghiệm a! Tên bác sĩ nghĩ như vậy, công kích của nhánh cây từ sút chuyển sang quất, trực tiếp ném vào trong đàn mèo quất loạn xạ một trận, mạnh mẽ đem chúng nó tách ra. Lúc này, mọi người đã thấy rõ ràng, những con thú biến dị đó là do năm con mèo biến dị khác màu tạo thành.

Hình thể hiện tại của chúng nó so với con báo còn lớn hơn, trong mắt tản ra lục quang sâu kín, móng vuốt đầy sắc bén, bốn khỏa răng nanh lộ ngoài miệng lấp lóe vài tia hàn quang. Toàn Hiểu Vũ trực tiếp chạy tới con mèo biến dị màu đen, huy kiếm về phía yết hầu của nó. Con mèo đen này thoạt nhìn giống như thủ lĩnh của đám mèo biến dị. Cầm tặc tiên cầm vương.

Mèo đen cũng không tránh không nhường, nhào người vồ đến, nghênh đón Toàn Hiểu Vũ. Mấy con mèo biến dị khác cũng đồng thời bổ nhào, toàn bộ công kích một mình Toàn Hiểu Vũ. Nhánh cây của tên bác sĩ theo sát phía sau, quất bay bốn con muốn chạy tới hỗ trợ. Toàn Hiểu Vũ và mèo đen triển đấu với nhau trong nhất thời khó phân thắng bại.

Mấy con mèo còn lại cũng không ngu, chúng nó hình như rất có kinh nghiệm đối phó nhân loại, rất nhanh, nhánh cây của tên bác sĩ đã bị hai con mèo biến dị bò lên không hề nhàn nhã. "Chúng nó muốn lại đây, Bất Phàm, chuẩn bị công kích." Sở Thiên bình tĩnh nói. Hắn và thủy hệ dị năng giả Triệu Bất Phàm phụ

trách hậu phương. Quả nhiên, hai con mèo biến dị vọt ra phía sau, lập tức thoát khỏi tiến tuyến, đánh tới đám người ở hậu phương.

Trong lòng tên bác sĩ tức giận, trên đường cao tốc của trung tâm thành phố, một gốc cây có thể lợi dụng cũng không có, nếu nơi này là dã ngoại thực vật rậm rạp một mình hắn cũng đủ sức để đối phó năm con này. Sở Thiên và Triệu Bất Phàm một trái một phải tự giác ngăn cản con mèo biến dị đang chạy như bay đến. Triệu Bất Phàm phóng ra một quả bóng nước đập vào giữa đầu của mèo biến dị, thẳng tay đập đến khi nó nằm úp sấp trên mặt đất, nhưng mà chỉ được một hồi nó liền lắc lắc đầu đứng lên lại lần nữa.

Thành quả chiến đấu của Sở Thiên bên này cũng không tốt, công kích tinh thần hệ của hắn đối với nhân loại và tang thi đều rất lợi hại, hai tháng này, lúc thu thập vật tư trong chiến đấu tinh thần lực của hắn phối hợp với vũ lực công kích của Toàn Hiểu Vũ cơ hồ là quét sạch một mảnh, bách chiến bách thắng. Nhưng mà hôm nay lại đá trúng tấm sắt mèo biến dị này.

Công kích tinh thần lực cũng chỉ làm cho mèo biến dị choáng váng hoa mắt một hồi, sau đó nó lập tức nhào tới, hiệu quả này không khác gì so với thủy cầu hệ phụ trợ. Vốn là lão thần khắp nơi*, lúc này Sở Thiên không khỏi phải nghiêm túc vài phần. “Công kích của chúng ta vô hiệu với chúng nó, tình huống không quá tốt, các người phải tốc chiến tốc thắng.” Sở Thiên hô to với tên bác sĩ và Toàn Hiểu Vũ. (Câu này là ngạn ngữ Mân Nam có nghĩa là kiên cố, ổn trọng, bình tĩnh; nhưng có khi cũng có ý nghĩ là phê phán một người nào đó tiêu cực hay thụ động.)

Lúc này trận đấu ở tiền tuyến đang vô cùng kịch liệt, hai người ba thú cùng nhau triển đấu, khó phân thắng bại, ai cũng xuất ra những tuyệt chiêu của mình. Lão Ô và Bạch Minh Hi nhanh chóng tiến lên, giơ súng bắn, làm giảm tốc độ hai con mèo biến dị đang xông tới hậu phương. “Các người cố chống một hồi! Chúng tôi sắp xong rồi!” Tên bác sĩ đáp lời nói. Nhưng vào lúc này, thanh âm vội vã của Lí Nam vang lên ở hậu phương: “Anh Thiên, không tốt, phía sau hình như có tang thi chạy đến đây.” Bọn họ sở dị chọn đường cao tốc này, chính là bởi vì phát hiện tang thi rất ít, hiện tại có tang thi từ nơi khác đến, hiển nhiên là bị tiếng súng vừa rồi hấp dẫn đến.

Nghe thấy tiếng kêu của Lí Nam, Toàn Hiểu Vũ dùng sức chém một đao, nhưng lại chỉ tạo ra một vết thương từ cổ đến bắp đùi chân trước bên trái. Mèo đen kêu thảm thiết một tiếng, thân thể lệch ra một bên, tên bác sĩ nhân lúc thoát khỏi một con mèo biến dị đang cuốn lấy hắn ta, nhánh cây công kích trực tiếp lên miệng vết thương của mèo đen, nương theo vết thương mà Toàn Hiểu Vũ tạo ra và mèo đen vì bị thương nên tốc động tác chậm chạp, nhánh cây thoáng cái xuyên qua thân thể nó, đem tim của nó xuyên nát.

Toàn Hiểu Vũ mượn cơ hội trở người đi chi viện hậu phương. Thấy Toàn Hiểu Vũ gia nhập vòng chiến, Lão Ô và Bạch Minh Hi nhanh chóng lui về phía sau, không dám tiếp tục bắn, trở về cùng Lí Nam cùng nhau đề phòng tang thi càng ngày càng gần. Mèo đen chết cũng không khiến bốn con còn lại lùi bước, chúng nó đều gào thét điên cuồng, sau đó chúng nó trở nên càng thêm căm phẫn, tốc độ công kích càng ngày càng hung tàn. Ở trong đám người trừ bỏ Toàn Hiểu Vũ những người khác đều chưa có kinh nghiệm đối phó thú biến dị, tiết tấu chiến đấu bị xáo trộn, nhất thời lại có chút rối ren.

Mà xa xa, đám tang thi nghe thấy tiếng gào của mèo biến dị, vậy mà lại thần kỳ ngừng lại có chút do dự không dám tiến lên. Thấy thế đám người Bạch Minh Hi và Lí Nam hai mặt nhìn nhau, không rõ vì nguyên nhân gì. Cũng may, Sở Thiên bên này có Toàn Hiểu Vũ gia nhập, hai người phụ trợ quấy nhiễu và một người có sức chiến đấu mạnh mẽ nhanh chóng chiếm thế thượng phong. Lúc này đây, Toàn Hiểu Vũ đã đâm xuyên qua trái tim của một con mèo biến dị khác.

Ba người ở hậu phương đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, Triệu Bất Phàm đã không còn sức để chống đỡ, nếu không giết nốt con còn lại, ưu thế tranh thủ trước đó rất có thể sẽ bị phá vỡ lần nữa. Lúc này cuộc chiến chỗ tên bác sĩ lại đột nhiên có biến hóa, vẫn luôn là nhánh cây triền đấu hai con mèo biến dị, đột nhiên có một con tự mình nhào tới đằng điều vừa phóng ra của tên bác sĩ, loại hành vi tự sát này khiến tên bác sĩ kinh ngạc một hồi, tiết tấu chiến đấu bị quẫy nhiễu vài giây.

Cũng chính là trong thời gian vài giây này, một con mèo biến dị còn lại nhanh chóng đánh về phía Toàn Hiểu Vũ. Bởi vì Toàn Hiểu Vũ chuyên tâm đối phó trận đấu ở hậu phương, giao sau lưng mình cho tên bác sĩ nên không phát hiện biến cố phát sinh.

Khi tên bác sĩ hiểu được mưu đồ của mèo biến dị thì muốn cản lại đã không còn kịp rồi, răng nanh mèo biến dị bén nhọn và cái cổ của Toàn Hiểu Vũ đã rất gần nhau. Triệu Bất Phàm đã tạm thời mất đi sức chiến đấu, cho nên Sở Thiên dùng toàn lực giúp đỡ Toàn Hiểu Vũ ngáng chân mèo biến dị. Lúc này đây hắn cũng phát hiện ra mối nguy của Toàn Hiểu Vũ thế nhưng làm cái gì cũng đã không còn kịp nữa rồi. Vì thế thân thể hắn đưa ra quyết định nhanh hơn đại não, hắn nghiêng thân, nhanh chóng chắn phía sau Toàn Hiểu Vũ.

Hàm răng bén nhọn của mèo biến dị xuyên qua xương bả vai của Sở Thiên. Vào lúc này tên bác sĩ đuổi tới cứu viện hai nhánh cây đồng loạt quất bay con mèo biến dị. Đau đớn kịch liệt gần như làm tê liệt toàn thân Sở Thiên, nhưng hắn vẫn cắn răng đứng dậy, trận chiến chưa kết thúc, bên mình tuyệt đối không thể có người ngã xuống. Toàn Hiểu Vũ cũng cảm nhận được phía sau không đúng lắm nhưng lại không thể quay đầu nhìn bởi vì chỉ cần cậu phân tâm một chút, con mèo biến dị có thể chạy thoát khỏi phạm vi công kích của cậu, đánh về những người khác ở hậu phương.

"Tiểu Thiên!" Bạch Minh Hi hô to một tiếng, chạy về phía Sở Thiên đang bị thương. Toàn Hiểu Vũ biết rõ nhất định đã xảy ra chuyện, động tác trong tay trở nên vội vàng, lúc này tên bác sĩ gia nhập chi viện, hai đấu một liên thủ đối phó con mèo biến dị cuối cùng, kết quả nhanh chóng thiên về một bên. Trận chiến kết thúc dưới tiếng kêu gào thê thảm của con mèo.

Trận chiến chấm dứt, chuyện đầu tiên Toàn Hiểu Vũ làm chính là xoay người tìm Sở Thiên. Khi con mèo biến dị cuối cùng ngã xuống, Sở Thiên cũng ngã xuống theo, được Bạch Minh Hi chạy tới tiếp được. Toàn Hiểu Vũ đầu tiên nhìn thấy là bả vai của Sở Thiên toàn là máu, trên vai thủng hai lỗ mà mắt thường có thể thấy được, vẫn đang chảy máu, trong nháy mắt cậu liền nóng nảy, đi tới dùng hai tay đè miệng vết thương của Sở Thiên lại, không biết phải làm sao. Bạch Minh Hi cũng sợ hãi, ôm Sở Thiên "Tiểu Thiên, Tiểu Thiên" kêu không ngừng.

Sở Thiên lại nhìn bọn họ cười: "Không có việc gì, các ngươi đừng khẩn trương….." Nhưng vào lúc này Toàn Hiểu Vũ nghĩ tới cái gì đó, mãnh liệt ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lí Nam. Bạch Minh Hi cũng nhớ ra, hắn nhìn về phía Lí Nam, trong mắt tràn ngập cầu xin. Khác với Bạch Minh Hi, trong mắt Toàn Hiểu Vũ trừ bỏ hy vọng còn có một tia phức tạp và áy náy. Lí Nam rất nhanh đọc hiểu ý nghĩ của bọn họ, cười một chút, gật đầu.

Nó đi tới bên cạnh Sở Thiên ngồi xổm xuống, nhưng lại thấy, Sở Thiên cố sức lắc đầu nhìn nó. Lí Nam cũng lắc đầu, cười với Sở Thiên một cái hai tay đặt trên vết thương của Sở Thiên. Trong nháy mắt, một đạo bạch quang thánh khiết từ trong lòng bàn tay nó toát ra, bao trùm lấy bả vai với hai lỗ thủng của Sở Thiên. Trừ bỏ Toàn Hiểu Vũ và Bạch Minh Hi ra, những người khác tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

Suy nghĩ của bọn họ, Lí Nam đều hiểu. Bạch Minh Hi cầu xin nó tới cứu Sở Thiên, một lòng một dạ, không hề có ý nghĩ gì khác. Anh Hiểu Vũ hy vọng nó cứu Sở Thiên, lại lo lắng nó bởi vì để lộ dị năng mà rơi vào nguy hiểm, cho nên tràn ngập áy náy. Sở Thiên cũng không hy vọng nó để lộ cho nên lắc đầu ngăn cản nó. Nhưng mà, nó lại sao có thể vì an nguy của bản thân mắt thấy đồng bạn đã sóng vai tác chiến hơn hai tháng lâm vào nguy hiểm mà không quan tâm?

Huống hồ, Sở Thiên bị thương vì để cứu anh Hiểu Vũ! Mọi người vẫn cho rằng nó còn nhỏ luôn cố gắng bảo vệ nó, cho nên đây là cơ hội để báo đáp họ.

32. Chương 32: Thánh Đường

Dưới bao phủ của bạch quang, miệng vết thương rất nhanh khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Đại khái qua ba phút, miệng vết thương toàn bộ biến mất, tình trạng suy yếu của Sở Thiên cũng theo đó biến mất, trừ bỏ vẻ mặt có chút tái nhợt ra, thoạt nhìn không có gì quá trở ngại. Nếu không phải nửa vết máu che khắp nửa người trên và quần áo còn nguyên vết rách, mọi người đại khái sẽ cho rằng vừa rồi Sở Thiên bị thương chỉ là một hồi ảo giác. Những người khác trong mắt cũng mang theo kinh ngạc nhìn Lí Nam, chỉ có vẻ mặt tên bác sĩ có chút đăm chiêu.

"Anh Tiêu, anh Thiên, những tang thi lại đến đây!" Lão Ô hô to với mọi người một tiếng. Mới vừa rồi bởi vì mèo biến dị gào thét mà đám tang thi đột nhiên bất động nhưng hiện tại lại bắt đầu chạy băng băng về phía bọn họ. Toàn Hiểu Vũ một phen tiếp được Lí Nam vì tiêu hao quá nhiều dị năng nên ngất đi, sau đó gật đầu với Sở Thiên, không nói gì leo lên xe.

Trong lòng cậu lúc này đang bị chấn động lớn. Bởi vì tính cách cậu cổ quái, làm cho nhân sinh của cậu không có bạn bè gì. Kiếp trước, cậu bị người mà mình từng yêu đẩy vào đám tang thi mà đám đội hữu mà cậu tin tưởng lại vì cứu giúp Ôn Đồng mà vứt bỏ cậu. Về lý trí, cậu có thể thông cảm, nếu Ôn Đồng chết, vật tư mà mọi người vất vả thu thập sẽ mất hết, mất vật tư, rất có khả năng tất cả mọi người đều phải cùng chết.

Nhưng về tình cảm, cậu có chút khó mà chấp nhận. Mọi người cùng nhau kề vai chiến đấu, giúp đỡ cho nhau, trong thời gian gần ba năm, mọi người cùng nhau giãy giụa trong mạt thế. Từng bước đi lên, có người mới gia nhập cũng có người cũ ra đi, chỉ bởi vì có lẫn nhau, mới có thể hỗ trợ nương tựa lẫn nhau tiếp tục sinh tồn trong thế giới tàn khốc này.

Bị vứt bỏ, thật sự có hơi khiến người ta khó mà chịu được. Một đời này, cậu đã nghĩ tới rất nhiều loại khả năng. Cậu muốn trở nên mạnh mẽ hơn, đủ để bảo vệ bản thân bảo vệ người thân. Cậu biết trong mạt thế, phản bội và vứt bỏ lúc nào cũng có, cậu cũng tự cảnh cáo bản thân, không nên dễ dàng khiêu chiến nhân tính.

Nhưng mà, cậu cũng hiểu được, không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, điều đó sẽ làm cho bản thân trở nên phản xã hội, tính cách cậu vốn không tốt như vậy sẽ làm cho cậu càng khó dung nhập vào đoàn thể, mà trong mạt thế, rời khỏi đoàn thể, sinh tồn sẽ trở nên càng thêm gian nan. Cậu có thể ở thời điểm tất yếu, đem sau lưng giao cho đội hữu tín nhiệm, nhưng mà, cậu cũng không hy vọng xa vời, đội hữu của cậu sẽ mạo hiểm tánh mạng đi bảo vệ cậu.

Thế nhưng, Sở Thiên lại ở thời điểm cậu không hề hay biết, vì cậu đỡ lấy một kích trí mạng. Hiện tại trong đầu cậu loạn thành một đoàn. Cậu không biết vì cái gì năng lực cảm giác nhạy bén với nguy hiểm lại biến mất ở lần này, quan trọng nhất chính là cậu căn bản không nghĩ tới Sở Thiên sẽ liều mình cứu cậu. Tựa như Sở Thiên hiểu biết và nghi ngờ Toàn Hiểu Vũ. Toàn Hiểu Vũ cũng không phải là hoàn toàn tin tưởng Sở Thiên. Sở Thiên và Bạch Minh Hi cũng không phải là người xuất thân từ gia đình bình thường, từ thói quen hằng ngày của bọn họ và một ít đối thoại có thể nhìn ra. Bọn họ đều đến từ thủ đô, rất nhiều chuyện chỉ cần liên tưởng sẽ có đáp án.

Sở Thiên là một người cực kỳ thông minh, nhưng thông minh của hắn không hề lộ ra ngoài. Ở khu biệt thự, hắn cũng không can thiệp vào quyết định của tên bác sĩ, cũng không tùy tiện thay đổi ý nghĩ của người khác, lúc nào cũng cười meo meo, đối với ai cũng có thái độ ôn hòa. Khi đó Toàn Hiểu Vũ chỉ biết, dã tâm và vũ đài của người này không phải ở đây.

Nhưng hắn là một người rất tốt, là một đội hữu có trách nhiệm, hắn có thể khiến người ta yên tâm cũng có thể tin tưởng giao phó sau lưng cho hắn khi chiến đấu, bởi vì hắn sẽ tận hết khả năng đi bảo vệ bạn —— nhưng ——- không bao gồm dùng sinh mệnh của hắn —— ít nhất, ở trước ngày hôm nay, Toàn Hiểu Vũ vẫn cho là như vậy. Tuy rằng cậu của kiếp trước chưa từng nghe qua tên của Sở Thiên, nhưng cậu tin tưởng, Sở Thiên cũng không phải là người tầm thường tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ.

Cậu biết Sở Thiên một mực chờ đợi thời cơ trở lại B thị, nơi đó mới là chiến trường và vũ đài chân chính của hắn. Cho nên trong lòng cậu đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị khi đến B thị, Sở Thiên và bọn họ sẽ mỗi người một ngã. Trong lòng Toàn Hiểu Vũ hiểu rõ, người muốn làm chuyện lớn tuyệt đối sẽ không tùy tiện vì người khác mà hy sinh bản thân. Nhưng mà Sở Thiên lại làm đảo lộn hoàn toàn cách nhìn của cậu, chuyện này gần như từng chút đánh nát phòng tuyến mà cậu đã không ngừng thôi miên bản thân phải cảnh giác với Sở Thiên.

Trong lúc nhất thời khiến cho Toàn Hiểu Vũ không biết nên đối mặt với Sở Thiên như thế nào. Đặt Lí Nam nằm ở hàng ghế sau, Toàn Hiểu Vũ tự mình ngồi ở ghế lái, ngẩn người. “Chúng ta hiện tại làm sao bây giờ? Đi tiếp? Hay là thay đổi lộ tuyến?” Thân thể của Sở Thiên khôi phục bình thường liền hỏi Tiêu Tử Nhiên. “Cậu cảm thấy thế nào?” Tiêu Tử Nhiên hỏi ngược lại, hình như đang trưng cầu ý kiến của Sở Thiên.

Sở Thiên kinh dị trừng mắt, kinh ngạc nhìn Tiêu Tử Nhiên từ trên xuống dưới. Vị bác sĩ chuyên quyền độc đoán này cũng ngày một ngày hai, hắn có lẽ sẽ tiếp nhận đề nghị của người khác, nhưng hắn cho tới bây giờ cũng không chủ động trưng cầu ý kiến của người khác. Tiêu Tử Nhiên bị hắn nhìn đến phát cáu: “Chúng ta mới vừa đại chiến một hồi, không biết tình huống phía trước thế nào, các người còn có hơi sức để đánh tiếp sao?”

Sở Thiên nhìn ra tên bác sĩ có chút ngượng ngùng, đây là có ý gì? Bởi vì vừa rồi không bảo vệ tốt tiền tuyến nên áy náy sao? Này thật không giống với tên bác sĩ biến thái mà mọi người quen biết nha! Đương nhiên, có thể nhìn rõ nhưng không thể nói ra, Sở Thiên cười nói: “Tôi còn đi được, đối phó tang thi không hề gì, còn anh thì sao?”

“Tôi không thành vấn đề.”

“Được, tôi đi hỏi Hiểu Vũ đã, cậu ta là người địa phương, hiểu rõ tình hình giao thông.” Tiêu Tử Nhiên gật đầu, sau đó khua tay ra hiệu những người khác toàn bộ quay về trên xe đợi lệnh, bản thân thì đứng tại chỗ,

chờ kết quả. Sở Thiên và Bạch Minh Hi cùng nhau trở lại bên cạnh xe, Bạch Minh Hi tự giác ngồi ở ghế sau, chiếu cố Lí Nam đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sở Thiên đi tới bên cạnh ghế lái, một tay vắt trên đỉnh xe, hơi cúi người xuống, hỏi người ngồi trên ghế lái là Toàn Hiểu Vũ: "Cậu cảm thấy chúng ta nên đi tiếp hay vòng đường? Nơi này, cậu là người hiểu rõ tình hình giao thông nhất." Toàn Hiểu Vũ căn bản không dám quay đầu nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Sở Thiên chỉ cứng ngắt đáp một câu: "Đi tiếp!"

"Được." Sở Thiên nói xong thì cười ra tiếng, hình như nhìn thấu tâm sự của Toàn Hiểu Vũ. Bất quá hắn cũng không có nói thêm cái gì, chỉ đứng dậy phất tay với tên bác sĩ: "Chúng ta đi tiếp!". Tên bác sĩ gật đầu không nói gì trở về xe của mình. Tiếng cười của Sở Thiên khiến khuôn mặt của Toàn Hiểu Vũ nóng lên không biết vì cái gì lại có một loại cảm giác ngượng ngùng khó tả.

Chờ Sở Thiên leo lên ghế phó lái, cậu nhìn không chớp mắt nhấn mạnh chân ga, dẫn đầu nghênh diện đàn tang thi. Nói là đàn tang thi kỳ thật tính ra số lượng cũng không phải rất nhiều, tổng cộng mới khoảng một trăm con, có một phần năm là tang thi cấp 2, không có tang thi cấp 3 xuất hiện. "Xem ra, tang thi trên đường này thật sự không nhiều lắm. Có thể là bởi vì, con đường này là địa bàn của mèo biến dị đi." Sở Thiên vừa nói vừa khép hờ hai mắt, trong giây phút hắn nhắm mắt, trong đàn tang thi có năm con tang thi cấp hai đột nhiên dừng lại rồi sau đó đánh về phía đồng bạn của mình, điên cuồng cắn xé.

Toàn Hiểu Vũ chuyên tâm lái xe, đi xuyên qua đàn tang thi, thường đụng bay vài con. Phía sau xe thì nhánh cây của tên bác sĩ bay múa đầy trời, quất bay mấy con tang thi muốn đến gần chiếc xe. Không ai nổ súng cả, hiện tại mục tiêu của bọn họ là xông qua đàn tang thi rời đi chứ không phải là thanh lý chúng nó. Cho nên, nổ súng chỉ sợ đưa tới càng nhiều tang thi, dù sao, những con mèo biến dị bị họ giết chết hết, đám tang thi có lẽ sẽ không còn cố kỵ trên con đường này nữa.

Quá trình này tốn hết một chút thời gian, nhưng không gặp khó khăn gì. Mọi người đối phó tang thi đã có kinh nghiệm, huống chi số lượng tang thi cũng không tính là nhiều. Chỉ có điều khi mọi người bỏ xa đàn tang thi, thì một chiếc xe báo hỏng, cũng may là sau khi thoát hiểm mới bị. Không có cách nào khác, một nhà ba người kia đành phải chen chúc trong xe của Tiêu Tử Nhiên, mà Triệu Bất Phàm đi chen trong xe Lâm Tự Cường. Mọi người xuống xe chỉnh đốn, một lần nữa đóng gói vật tư, mới chuẩn bị tiếp tục hành trình.

Giờ phút này sắc trời đã tối muộn, mọi người đã không thể y theo kế hoạch đã định sẵn đi tới khu phục vụ cửa xuất khẩu. "Phụ cận nơi này, còn có chỗ nào thích hợp dừng chân không?" Tên bác sĩ hỏi Toàn Hiểu Vũ. Toàn Hiểu Vũ nhìn thoáng qua bản đồ, ngón tay chỉ vào một chỗ: "Nơi này, nhà thờ lớn Thánh Mary." Đây là thánh đường của đạo Thiên chúa, nếu đi với tốc độ nhanh thì sẽ chỉ tầm mười km mà thôi. Thánh đường đủ lớn, không có lượng lớn dân cư, hẳn thích hợp để qua đêm tạm thời.

Tên bác sĩ tiếp nhận bản đồ nhìn một chút, sau đó đưa ra quyết định: "Đi, cứ đi chỗ đấy. Vẫn là quy tắc cũ, các người mở đường, tôi bọc hậu, bảo trì liên lạc." Khi nói xong câu cuối cùng, hắn dừng lại một chút, nhìn Bạch Minh Hi, sâu xa nói: "Thiết bị truyền tin còn cần cải tiến a!" Bạch Minh Hi xấu hổ sờ sờ mũi, không nói gì. Nói thật, hắn có chút sợ hãi tên bác sĩ, cho nên cho tới bây giờ đều tránh tiếp xúc trực tiếp với tên bác sĩ. Không ngờ tên bác sĩ lại tiếp tục nói: "Đợi đến địa điểm kế tiếp, khi chúng ta bổ sung vật tư, tôi cho cậu đi tìm thiết bị, cậu cố gắng lên." Nói xong, lúc này mới trở về trên xe của mình.

Bạch Minh Hi ngơ ngác nhìn bóng dáng tên bác sĩ rời đi, chung quy cảm thấy hôm nay tên bác sĩ chắc chắn bị quỷ nhập hoàn toàn khác với thường ngày a! Sở Thiên vỗ vỗ đầu hắn: "Bạn học Tiểu Bạch, không ngừng cố gắng, chúng tôi tin tưởng cậu! Được rồi, lên xe." "Anh Tiểu Bạch cố lên!" Ngay cả Lí Nam cũng cười nói một câu. "Ừm!" Bạch Minh Hi gật đầu, hình như đã không còn bị tên bác sĩ 'bị quỷ nhập kia' dọa sợ nữa. Xe một mạch chạy về phía trước, lúc này lại vô cùng thuận lợi. Trên đường không hề gặp phải đàn tang thi có quy mô lớn, cũng không gặp phải tang thi cao cấp, một chút phiến toái nhỏ, thuận tay cũng có thể giải quyết.

Đại khái qua hơn bốn mươi phút, mọi người sẽ tới trước cổng thánh đường thánh Mary. Thánh đường thánh Mary chiếm một diện tích khá lớn, là thánh đường hết sức nổi tiếng ở S thị, nghe nói từ khi khởi công xây dựng đến nay đã có hơn ba trăm năm lịch sử, do nhóm tính đồ thời điểm đó góp vốn xây dựng, đã trải qua vài trận chiến tranh, nhưng đến nay vẫn được bảo tồn nguyên vẹn.

Những năm gần đây, nhiều người thờ phụng, khiến cho thánh đường này càng ngày càng hưng thịnh. Cha xứ nơi này từ khi mạt thế bắt đầu đã tổ chức cứu viện, thu nhận rất nhiều người sống sót, đồng thời phát một ít thức ăn. Toàn Hiểu Vũ sở dĩ chọn nơi này là bởi vì kiếp trước trước khi cậu rời khỏi S thị, cũng đã từng ở chỗ này gặp nhóm đồng bạn ở kiếp trước, sau đó kết giao đi phương Bắc.

Nhưng mà, kiếp trước, mạt thế bùng nổ chưa đến vài ngày, cậu đã tới nơi này. Nghĩ đến, những người quen biết ở kiếp trước chỉ sợ đã rời đi từ hai tháng trước. Con đường mạt thế mờ mịt, không biết, tương lai sẽ có thể gặp lại người quen hay không?

33. Chương 33: Kiếp Trước

Lúc này sắc trời đã gần đến hoàng hôn. Thánh đường dưới ánh chiều tà có vẻ vô cùng thánh khiết. Chung quanh thánh đường rõ ràng đã được dọn dẹp qua, vốn là nơi làm vườn hoa, đã được dựng lên lưới sắt, còn có một ít bao cát phòng ngự. Thực rõ ràng, bên trong có người, hơn nữa còn lấy nơi này làm cứ điểm. Đoàn người Sở Thiên rất nhanh liền đến cổng lớn của thánh đường rồi dừng lại. Toàn Hiểu Vũ cũng không biết hiện tại ở bên trong có phải vẫn là vị cha sứ hảo tâm kia tổ chức lực lượng, hay là nơi này đã bị kẻ khác chiếm cứ.

Vài người ở trong xe, thôn qua thiết bị truyền tin thương lượng một chút, nhưng vẫn quyết định xuống xe gõ cửa. Toàn Hiểu Vũ và tên bác sĩ đi gõ cửa, những người khác ở tại chỗ cảnh giới, cảnh giới tang thi, cũng cảnh giới người. Toàn Hiểu Vũ cẩn thận gõ cửa, cậu xem như là người hiểu rõ nơi này nhất trong đoàn người. Tên bác sĩ thì phụ trách câu thông đối phương — nếu người ở bên trong không phải vị cha sứ kia. Rất nhanh, cánh cửa được mở ra, bộ dạng người mở cửa không hề đề phòng.

Nhìn thấy vị cha sứ kia, Toàn Hiểu Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Vị cha sứ này là một người thần chức chân chính, hắn là người duy nhất không có tư tâm mà Toàn Hiểu Vũ từng gặp. "Cha xứ, ngài khỏe, chúng tôi là người sống sót qua đường, muốn ngủ nhờ một đêm." Tên bác sĩ mỉm cười, khách khí nói. Quả thật, khi tên bác sĩ chưa lộ ra bộ mặt thật, thật sự rất có lực tương tác. Cha xứ tìm cây thánh giá trước ngực: "Các con, nguyện Chúa phù hộ các con." Nói xong cha xứ nghiêng người, bày một tư thế mời bọn họ vào.

Toàn Hiểu Vũ gật đầu, đang muốn đi vào lại bị tên bác sĩ giữ chặt lại, tên bác sĩ cười với cha xứ: "Chúng tôi còn có một vài đồng bạn ở bên ngoài, cha chờ một chốc, chúng tôi đi gọi bọn họ lại đây."

Nói xong liền lôi kéo Toàn Hiểu Vũ về phía bên cạnh xe. Toàn Hiểu Vũ hiểu được ý tứ của tên bác sĩ, đơn giản là quá thuận lợi khiến hắn ta phát bệnh đa nghi. Sở Thiên nhìn thấy hai người quay về, từ trong xe thò đầu ra ngoài, hỏi: "Thế nào rồi?" "Một cha xứ mở cửa, không hỏi cái gì, bảo chúng ta đi vào." Tên bác sĩ nói. Sở Thiên quả nhiên nhăn mi lại, nếu nơi này là một cái bẫy, bọn họ có thể dễ dàng rơi vào cái bẫy của người khác, dù sao, bọn họ mang theo nhiều vật tư như vậy.

Toàn Hiểu Vũ hiểu tại sao hai người lại lo lắng như vậy, nhưng không có biện pháp giải thích cho bọn họ, vì thế nghĩ nghĩ một chút nói: "Như vậy đi, tôi đi vào trong tham dò kết quả. Các người ở bên ngoài chờ. Nếu vượt qua hai mươi phút mà tôi không đi ra, các người liền ——" Sở Thiên không để cho cậu tiếp tục nói mà lập tức cắt ngang: "Đi, tôi đi với cậu. Nếu chúng tôi hai mươi phút cũng chưa đi ra, bác sĩ hành sự tùy theo hoàn cảnh."

Toàn Hiểu Vũ vốn định phản bác, nhưng nghĩ lại, hắn là không có gì nguy hiểm nên không phản đối. Tên bác sĩ thì gật đầu: "Được." Hai người bọn họ là hai sức chiến đấu mạnh nhất, huống hồ có Sở Thiên ở đó, tên bác sĩ cũng không cần quá lo cho an toàn của bọn họ.

"Hai người cẩn thân a!" Bạch Minh Hi nói với Sở Thiên đang xuống xe. Sở Thiên gật đầu. Lí Nam cũng lo lắng nói: "Anh Hiểu Vũ, ngàn vạn lần cẩn thận. Anh Thiên cũng cẩn thận." "Ừ." Toàn Hiểu Vũ cười với nó một cái. Lần thứ hai gõ cửa, vẫn là vị cha xứ kia, trên mặt hắn là thương xót và từ ái. Hắn không nói gì thêm, gật đầu với hai người, nhìn thoáng qua mấy người tên bác sĩ ở xa xa, để Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ vào cửa.

Chủ sảnh của thánh đường, giờ phút này cũng không phải là không có người, tương phản, có rất nhiều người. Nhưng mà những người này rõ ràng phân chia thành nhiều nhóm, đều tự mình hình thành đoàn thể, có chút kinh vị phân minh (Phân chia rõ ràng). Nhưng khi thấy Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên đi tới, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nhau đem ánh mắt tập trung tới trên người hai người, phần nhiều có ý vị tìm tòi.

Mà giữa những người này Toàn Hiểu Vũ kinh ngạc phát hiện rất nhiều gương mặt quen thuộc. Ông trời đang đùa giỡn cậu hay sao? Gương mặt của Ôn Đồng và Gia Luân Hủ và đội hữu ở kiếp trước đột nhiên xuất hiện ở bên phải đại sảnh. Gia Luân Hủ khi nhìn thấy Toàn Hiểu Vũ, vẻ mặt cũng là kinh ngạc vô cùng, giống như một người vốn nên chết lại đột nhiên sống lại vậy —— tục xưng kỳ lạ. Toàn Hiểu Vũ nắm tay siết chặt một chút, sau đó xoay mặt qua một bên không muốn nhìn thấy bọn họ. Rõ ràng không nên gặp nhau vào lúc này!

Kiếp trước.

Mạt thế bùng nổ, lúc ấy quân chính phủ bắt đầu đi về phương Bắc, rất nhiều người ý thức được tình huống không đúng, cũng bắt đầu đi theo quân chính phủ. Một đường đi đi ngừng ngừng, Toàn Hiểu Vũ ở dọc đường từng gặp phải tang thi, cũng gặp phải kẻ cướp, nhưng bằng vào hỏa hệ dị năng không thành thạo, cậu xem như là hữu kinh vô hiểm (Có kinh sợ nhưng không nguy hiểm) đi tới thánh đường.

Lúc này, vị cha xứ này đang tổ chức giáo chúng tiến hành cứu giúp. Toàn Hiểu Vũ ngay tại dưới loại tình huống này, ở tạm tại thánh đường. Cũng chính là ở chỗ này, cậu gặp được nhóm đồng bạn tương lai. Lão đại của bọn họ, giữa đám người sống sót có một bài phát biểu xúc động lòng người, thuyết phục rất nhiều người gia nhập, trong đó cũng bao gồm Toàn Hiểu Vũ.

Thời điểm đó, bọn họ cũng ý thức được, mạt thế đã tới, tại cái thế đạo này, cho dù là người vô cùng mạnh mẽ, cũng rất khó một mình sống sót. Huống hồ, lão đại ngay lúc đó biểu diễn một màn lôi hệ dị năng hùng mạnh, ở sơ kỳ mạt thế, mọi người đối với dị năng không có quá nhiều hiểu biết, mọi người đối với người thần kỳ lại cường đại như thế luôn tin phục vô cùng, cho nên lão đại mượn cơ hội đó thu phục được rất nhiều người.

Đoàn đội của bọn họ cứ như vậy thành lập. Vì thế bọn họ một đường đi Bắc, giết tang thi, thu gom vật tư, thu nhận người mới gia nhập. Đươgn nhiên cũng gần như mỗi ngày đều có những gương mặt quen thuộc ra đi. Bị thương, sinh bệnh, biến dị, chuyện như vậy, mỗi ngày đều diễn ra. Thậm chí, còn có thể gặp phải đội khác có mưu đồ cướp bóc, người với người cũng phải ác chiến một hồi. Hai năm trôi qua, đội ngũ của bọn họ càng ngày càng lớn mạnh. Mà mọi người cùng nhau sinh tồn qua hai năm gần như cũng kết xuống tình hữu nghị thâm hậu.

Lão đại ở phương Bắc chọn được một cái thôn, mọi người bắt đầu ở chỗ này xây dựng, chuẩn bị làm căn cứ tương lai. Cuộc sống hình như bắt đầu có một tia hi vọng. Cũng chính là một ngày của hai năm rưỡi sau, Gia Luân Hủ đến. Mang theo Ôn Đồng và người mà hắn ta mời chào, gia nhập vào đoàn thể của lão đại. Đối với bọn họ, lão đại vô cùng hoan nghênh, một thổ hệ dị năng giả cấp ba, mang theo một không gian dị năng giả cấp hai hi hữu, giữa đội ngũ còn có ba bốn di năng giả cấp một, sao không thể khiến người vui mừng chứ.

Đây là một sự trợ lực mạnh mẽ, lão đại và Gia Luân Hủ rất nhanh thì đạt thành hiệp nghị. Toàn Hiểu Vũ khi nhìn thấy Gia Luân Hủ là lúc hắn ta đang nắm lấy tay Ôn Đồng cùng với lão đại cùng nhau trên cái đài cao cao. Lão đại kích động giới thiệu với mọi người về bọn họ, trên mặt Gia Luân Hủ và Ôn Đồng là dáng cười kiêu ngạo, mà Ôn Đồng lại mang theo dị năng hiếm có nên đặc biệt kiêu ngạo, đứng ở trên đài cao, bễ nghễ nhìn mọi người. Trong nháy mắt, đầu của Toàn Hiểu Vũ trống rỗng. Xuyên qua đám người, Gia Luân Hủ tựa hồ cũng trông thấy Toàn Hiểu Vũ, kinh ngạc qua đi, còn lại là lạnh lùng. Đúng vậy, mạt thế đến, hết thảy đều thay đổi. Toàn Hiểu Vũ không còn là tiểu thiếu gia nhà giàu có, mà Gia Luân Hủ hắn, cũng không còn là thanh niên nghèo nghĩ mọi cách cũng phải liều mạng bò lên cao.

Hiện tại, hắn đứng ở trên đài cao cao, Toàn Hiểu Vũ chỉ có thể ngửa mặt nhìn hắn, không phải sao? Từng ngày trôi qua, kỳ thật cũng không có cái gì đặc biệt. Hai người giống như người dưng, không ai biết quá khứ của bọn họ, cũng không có người nói đến. Trừ bỏ ngẫu nhiên, trong cuộc sống và chiến đấu của Toàn Hiểu Vũ gặp phải chút ngoài ý muốn ra, hình như cũng không có gì đặc biệt.

Căn cứ nhỏ bởi vì có không gian dị năng giả gia nhập, mỗi lần ra ngoài thu gom vật tư, luôn có thể mang càng nhiều thứ trở về, cuộc sống của mọi người càng ngày càng tốt, đối với sự tồn tại của không gian dị năng giả càng quý trọng và tôn kính. Trong lúc này, Toàn Hiểu Vũ cũng tự hỏi qua bản thân, có phải nên rời đi hay không. Thế nhưng, rời khỏi nơi này, cậu có thể đi đâu? Một thân một mình đi tới phương Bắc sao?

Nơi này có đồng bạn của cậu, bọn họ kề vai chiến đấu hai năm, bởi vì hai cố nhân không được hoan nghênh, cậu sẽ buông tha hết thảy rời đi sao? Dựa vào cái gì! Ngày ngày nhìn chung cũng yên ổn không có chuyện

gì qua nửa năm, mọi người nên đánh quái thì đánh quái, nên thu gom vật tư thì thu gom vật tư, mỗi ngày lặp đi lặp lại. Mãi đến ngày hôm đó.

Lúc đầu, trên cơ bản, sức chiến đấu của đoàn đội chia làm hai nhóm người, một nhóm người mang theo không gian dị năng giả đến chỗ xa xa thu gom vật tư, một nhóm người phụ trách cảnh giới căn cứ thanh lý khu vật xung quanh còn có gần chỗ thu gom vật tư. Từ khi Gia Luân Hủ đến, bọn họ thích mang theo người của bọn họ đi thu gom vật tư, sau đó có lựa chọn thêm vài dị năng giả trong đoàn thể mang đi.

Toàn Hiểu Vũ chưa bao giờ tham dự qua hành động của bọn họ, mà từ trước đến giờ luôn phụ trách dọn dẹp xung quanh căn cứ. Mãi đến ngày đó, bọn họ quyết định càn quét bệnh viện của trung tâm thành phố. Thu gom thuốc men khan hiếm, một bộ phận giữ lại cho mình, một bộ phận còn có thể đổi lấy vật tư ở căn cứ khác. Ngày đó Ôn Đồng nói, trong bệnh viện tang thi nhiều, tang thi cao cấp biến dị tình huống so ra có phần nghiêm trọng, nhân thủ gốc của bọn họ không đủ, cần phải từ trong đám người ở lại căn cứ chọn ra thêm vài người cùng đi.

Toàn Hiểu Vũ là một hỏa hệ dị năng giả có sức chiến đấu, lần này đương nhiên cũng phải gia nhập vào hàng ngũ, hơn nữa lão đại an bài cậu phụ trách bảo hộ an toàn của không gian dị năng giả Ôn Đồng. Mặc kệ nội tâm tình nguyện hay không, đây đều là nhiệm vụ và chức trách của cậu. Ngày đó, bọn họ khởi đầu vô cùng thuận lợi, chỉ có hai người chết, thành công lấy được dược phẩm cần thiết, hơn nữa, trong bệnh viện có một cái siêu thị nhỏ, thức ăn trong kho hàng nhỏ được bảo tồn hoàn hảo.

Khi đó, cái gì quá hạn cũng không quan trọng, chỉ cần đóng gói thức ăn không bị hỏng, cũng đủ để ăn. Vì thế, mọi người gặt hái bội thu, vô cùng hào hứng rút lui. Một đường giết ra ngoài, Toàn Hiểu Vũ chưa bao giờ quên chức trách của mình —— bảo vệ Ôn Đồng. Huống chi, Ôn Đồng hiện tại trên người trữ đầy dược phẩm, rất nhiều người sẽ không cần phải chết. Nhưng mà ngoài ý muốn đã xảy ra, thời điểm sắp lên xe, Ôn Đồng đột nhiên té ngã, một con tang thi cấp ba bất thình lình từ phía sau đánh tới, trực tiếp đánh về phía Ôn Đồng, Toàn Hiểu Vũ phóng ra một hỏa cầu ý đồ cứu viện, đáng tiếc tang thi cấp ba tốc độ cực nhanh, căn bản không sợ, cho dù hỏa cầu thiêu đốt làn da nó, nó cũng không có chút đình trệ nào.

Toàn Hiểu Vũ và đồng bọn cùng nhau tiến lên, tính kéo Ôn Đồng về, nhưng hình như không kịp nữa. Lúc này, phía sau có một bàn tay, dùng sức đẩy Toàn Hiểu Vũ về phía tang thi cấp ba….. Toàn Hiểu Vũ gần như cả người đánh về phía tang thi, trực diện chạm trán, đồng bạn thừa cơ hội kéo Ôn Đồng trở về, mà Toàn Hiểu Vũ, cũng bị tang thi cấp ba kéo vào trong đàn tang thi.

Khi Toàn Hiểu Vũ chịu đựng cơn đau bị gặm quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Ôn Đồng và Gia Luân Hủ hờ hững nhìn cậu, mà đồng bạn thì áy náy nhìn cậu, bọn họ cứ như vậy, lên xe rời đi. Không ai trở lại cứu cậu, mặc cho đám tang thi kéo cậu, mãi cho đến khi tang thi càng ngày càng nhiều nhấn chìm cậu.

34. Chương 34: Luật Sư

Sắc mặt hiện tại của Toàn Hiểu Vũ có chút trắng bệch, rất nhanh gân xanh trên tai nổi lên, ánh mắt có chút mê ly. Sở Thiên lập tức phát giác cậu không đúng. Hắn vội vàng ôm bả vai Toàn Hiểu Vũ, dùng sức xiết chặt một chút, nhẹ giọng hỏi: “Cậu sao vậy?” Vừa hỏi vừa dùng ánh mắt liếc nhìn Gia Luân Hủ. Toàn Hiểu Vũ không thích hợp, là từ khi nhìn thấy cậu trai kia.

Hắn không biết quá khứ của Toàn Hiểu Vũ, không biết người kia là ai, nhưng mà xem ra, đó cũng là một đoạn hồi ức không vui vẻ và một người không được hoan nghênh.

Người không được hoan nghênh sao? Sở Thiên có chút đăm chiêu.

Toàn Hiểu Vũ cũng không có phát giác tư thế ôm vai bảo vệ của Sở Thiên, nhưng mà, cũng từng trong hồi ức không vui khôi phục lại tinh thần. Cậu hít sâu một hơi khiến cho bản thân bình tĩnh: "Không có việc gì, tôi đi gọi đám người tên bác sĩ vào." "Ừ." Sở Thiên gật đầu, bàn tay buông lỏng bả vai cậu. Toàn Hiểu Vũ xoay người đi ra ngoài. Toàn Hiểu Vũ phán đoán đúng, nơi này cũng không có mai phục như hắn và tên bác sĩ đã nghĩ, không giống có gì nguy hiểm.

Những người này rõ ràng không phải cùng một nhóm người, ba bốn nhóm người đều có hơi phong trần mệt mỏi. Bọn họ phân biệt chiếm giữ một bộ phần của đại sảnh, có chút mạnh ai nấy làm, hỗ bất kiền nhiễu. Sở Thiên cười, gật đầu chào hỏi mọi người, bộ dáng ôn hòa thoạt như thanh niên hàng xóm, có vẻ rất vô hại.

"Con à, nơi này đều là nhóm người sống sót đến đây xin giúp đỡ và tá túc, con và đồng bạn của mình có thể tự tìm một chỗ để nghỉ ngơi." Thanh âm cha xứ bình yên hiền hòa vang lên, hắn đi tới bên cạnh Sở Thiên: "Cha đã không còn thức ăn dư thừa có thể cung cấp cho các con, nhưng mà, cha có thể cung cấp một ít nước sạch." Trong thanh âm của cha xứ có một chút xin lỗi.

Sở Thiên vội vàng từ chối: "Không cần cha xứ, cảm tạ cha đã giúp đỡ, có thể ngủ lại một đem đã rất biết ơn cha rồi, những chuyện nhỏ này cứ để chúng con tự mình giải quyết." Hắn cung kính lại khách khí nói. Loại cung kính này, không phải xuất phát từ sự tôn kính đối với địa vị, không phải từ sự sợ hãi đối với sức mạnh, mà là sự kính nể đối với một người nhân ái từ đáy lòng.

Cha xứ này hình như giống như lời của Toàn Hiểu Vũ nói, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân cho mọi người sự giúp đỡ lớn nhất, bất luân là bần cùng hay phú quý, bất luận là người tốt hay kẻ xấu. Có lẽ cũng chỉ có một phần thuần túy như thế, ở trong bóng đêm tối tăm chiếm được sự che chở của thần, một khu nhà nguyện ý tiếp nhận mọi người, không hề đề phòng ai vui lòng mở rộng cửa lớn thánh đường, ở trong mạt thế nơi đạo đức suy đồi, luật pháp mất đi quyền lực của nó, mà vẫn bình yên vô sự, cha xứ bên trong cũng lông tóc vô tổn.

Thánh đường cũng không có bị tập kích hay xâm chiếm, cha xứ mang theo giáo đồ, cố gắng trợ giúp người sống sót đi ngang qua, khiến cho nơi này giống như vườn địa đàng giữa đống đổ nát, khiến kẻ khác tấm tắc lấy làm kỳ. Có lẽ, hắn và tên bác sĩ có lòng dạ của kẻ tiểu nhân, Sở Thiên nghĩ. Chân thành đối xử với người khác, hắn và tên bác sĩ thua xa Toàn Hiểu Vũ.

Sở Thiên hữu nghị đánh tiếng chào hỏi với mấy đám người ở đây, thuận tiện giải thích đoàn người của mình chỉ là đi ngang qua, ngủ nhờ một đêm, sẽ không quấy rầy mọi người lâu. Bộ dáng ôn hòa thành khẩn thắng được phần lớn cảm tình của các cô gái và phần nhỏ các chàng trai, vì thế có người bắt đầu đáp lời hắn. Đó là một chàng trai giúp đỡ trong thánh đường, phụ trách phân phát cho mọi người nước sạch dùng để uống. Khi Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên đi vào, hắn và đám bạn của hắn mang nước đi, không có mặt ở đó.

Khi hắn xuất hiện thì nhìn thấy Sở Thiên lễ phép chào hỏi mọi người thi biết Sở Thiên là người sống sót

mới đến, liền nhiệt tình đi tới đáp lời. Giao tiếp với người khác là một trong những sở trường của Sở Thiên, rất nhanh, liền dẫn dắt người này mở miệng như máy hát. Từ câu chuyện phiếm biết được, người này tên Tạ Minh Hiên, năm nay hai mươi bảy tuổi, tín đồ đạo Thiên Chúa. Trước mạt thế hắn là một luật sư.

Mạt thế bùng nổ, hắn vừa lúc đang ở thánh đường làm công ích, về sau thì luôn ở tại chỗ này, giúp cha xứ cùng nhau giúp đỡ nhóm người sống sót. Hắn vốn là một cô nhi được người hảo tâm giúp đỡ, mới học xong đại học từng thi cuộc thi tư pháp, trải qua kỳ thực tập, cuối cùng cũng lên làm một luật sư. Đáng tiếc không đến ba năm, mạt thế lại đến. Hắn không gia đình không bạn bè nên ở lại chỗ này. Duy nhất có chút không lo lắng chính là đứa con trai của ân nhân để lại. Con trai của ân nhân vốn ở thành phố này, thế nhưng mà hiện tại bên ngoài rối loạn, khoảng cách một Nam một Bắc, lúc trước chỉ cần đi khoảng hai giờ là đến, mà hiện tại cũng xem như là hai bờ Nam Bắc của biển tang thi.

Hắn là một người bình thường, thật sự là có lòng mà không sức. Hắn nghe Sở Thiên là từ phía Nam đến, rất là kích động hỏi thăm một chút tình huống của bên kia. Sở Thiên đem tình hình trong hơn hai tháng gần đây của phía Nam khái quát nói. Tạ Minh Hiên nghe xong, có vẻ hơi mất mác. Hắn không nghĩ tới phía Nam lại hỗn loạn như vậy, thiên tai thêm nhân họa.

Sau ngày mạt thế bùng nổ, hắn vẫn ở trong thánh đường tràn ngập chủ nghĩa nhân đạo, tuy rằng từ trong miệng của những người đến sinh giúp đỡ biết rõ tình huống hỗn loạn ở bên ngoài, nhưng chưa từng có ai giống Sở Thiên vậy nói trắng ra sự tàn khốc trong đó. Hắn trầm mặc, lấy tình huống đứa con trai nhà ân nhân hình như rất khó có thể sinh tồn trong nơi hỗn loạn này a!

Đồng thời, hắn lại có chút ảo não, vì cái gì không sớm một chút đi qua đó tìm? Lại thất vọng vì bản thân là một người thường không có năng lực, tang thi cũng chưa từng giết qua mấy con, làm sao có thể giúp? Có lẽ, còn chưa đi được vài kilomet, tự mình đã chết ở trên đường đi. Đương nhiên, Sở Thiên cũng không phải không có thu hoạch, hắn từ trong miệng của Tạ Minh Hiên biết rõ lai lịch của nhóm người trong thánh đường, đặc biệt, là chàng trai khiến Toàn Hiểu Vũ rất không thoải mái kia.

Trong thánh đường này tổng thể chia làm bốn nhóm người. Một nhóm là các sinh viên ở đại học gần đó người dẫn dắt bọn họ là giáo viên của họ. Nghe nói khi mạt thế bùng nổ, trường học biến thành khu vực nguy hiểm cực kỳ, giáo viên tổ chức một bộ phận học sinh trốn ở căn tin trường học, dựa vào lượng hàng trữ trong kho sinh tồn hai tháng.

Sau đó, thức ăn cũng hết, bọn họ mới nghĩ cách từ đường thủy trốn ra, rất may mắn đi tới thánh đường. Đội ngũ hơn ba mươi người khi tới đây, chỉ còn lại giáo viên và mười mấy học trò. Đồng thời, bọn họ cũng là đám người chật vật nhất trong tất cả, cái gì cũng không có, quần áo rách tung tóe, ăn uống toàn bộ đều phải dựa vào sự giúp đỡ của thánh đường.

Có một đám người, toàn bộ đều là thanh niên trai tráng, nhân số không nhiều, chỉ hơn chục người, thoạt nhìn cũng vô cùng giỏi giang. Bọn họ tùy thân cũng mang vũ khí đao côn linh tinh, quần áo tương đối chỉnh tề, thoạt nhìn đã từng trải qua huấn luyện. Bọn họ tự xưng là quân nhân xuất ngũ, tính toán đi phương Bắc, đi theo quân đội, đi ngang qua nơi này, cho nên xin ở nhờ vài ngày, chỉnh đốn lại.

Nhắc đến quân nhân xuất ngũ, Sở Thiên nhớ tới đám người Chính ca, ngay từ đầu, bọn họ cũng tự xưng là quân nhân xuất ngũ. Sau khi Chính ca chết, bọn họ mới từ miệng của Lão Ô biết được, Chính ca quả thật là có từng làm quân lính, nhưng mà bởi vì làm trái kỷ luật nghiêm trọng khiến cho quân đội đá hắn

ra. Sau khi xuất ngũ, sảng khoái giao du với du côn ác bá, kéo vào đội ngũ, muốn làm cái gì huấn luyện quân sự hóa và quản lý, biến hóa nhanh chóng thành lập công ty bảo an. Lão Ô lúc ấy cũng không phải là người tốt gì, từng đi học, lại có đầu óc, bị Chính ca lôi kéo, làm quân sư cho bọn họ. Bất quá mười mấy người kia cùng người của Chính ca thật sự không giống nhau, bộ dáng rất có năng lực. Sở Thiên cảm thấy, bọn họ không giống là quân nhân xuất ngũ càng giống như lính đánh thuê!

Còn một nhóm người, chính là cư dân vùng phụ cận, bọn họ quen biết nhau trên đường ra khỏi thành phố, cứ thế kết giao, cuối cùng đi vào trong thánh đường xin giúp đỡ. Trong đám người này, nam nữ già trẻ đều có, nhân số không ít, hơn hai mươi người, lai lịch đặc biệt, Tạ Minh Hiên cũng nói không biết rõ bọn họ. Cuối cùng, chính là đám người mà Sở Thiên chú ý nhất. Đám người đó ban đầu có hai người. Một là Gia Luân Hủ, chính là chàng trai Toàn Hiểu Vũ rất để ý, là một thổ hệ dị năng giả, có lực chiến đấu mạnh mẽ. Ngày đầu tiên hắn vừa đến liền trợ giúp cha xứ tu sửa tường phòng ngự ngoài thánh đường. Người còn lại tên Lôi Sư, nghe nói là một lôi hệ dị năng giả, cũng rất lợi hại. Tuy rằng tất cả mọi người chưa từng tận mắt thấy dị năng của hắn, nhưng mà thủ hạ của hắn nói, lão đại bọn họ trong nháy mắt có thể phát lôi, lập tức đem tang thi giật thành than.

Bọn họ cũng từ phía Nam đến, vốn bọn họ đều tự mang theo người của mình đi Bắc, sau đó gặp nhau trên đường cùng nhau giết tang thi. Cuối cùng lão đại hai bên đạt thành thỏa thuận, ăn nhịp với nhau, bọn họ hợp thành một đám người. Khi tới thánh đường cũng từng nói đi phương Bắc, tới nơi này ở nhờ vài ngày để chỉnh đốn một chút. Khi nói đến bọn họ, Tạ Minh Hiên có vẻ rất hâm mộ lại khâm phục. Hắn nói, trong đội ngũ của bọn họ có rất nhiều dị năng giả. Trừ bỏ hai vị lão đại ra, cậu thiếu niên xinh đẹp tên Ôn Đồng kia là một không gian dị năng giả, hắn thường xuyên lấy ra vật tư, giúp người trong thánh đường, còn đặt biệt giúp đám học sinh.

Một dị năng giả hệ trị liệu, cũng là một thiếu niên vô cùng xinh đẹp, hắn cũng giúp đỡ mọi người giảm bớt đau đớn do vết thương mang lại. Còn có thủy hệ dị năng giả của bọn họ, là một cô gái xinh đẹp dịu dàng, giúp đỡ thánh đường giải quyết vấn đề về nước sạch. Hiện tại nước sạch dùng để phân phát cho mọi người, chính là do thủy hệ dị năng giả cung cấp. Đám người này địa vị rất cao a! Trong lòng Sở Thiên nghĩ.

Cao điệu giống mọi người như vậy thật sự giống như cha xứ vậy không hề có tư tâm sao? Tạ Minh Hiên đối với dị năng của bọn họ biểu đạt sự hâm mộ hết sức mãnh liệt, đồng thời, hắn cũng vô cùng bội phục bọn họ có thể vô tư giúp đỡ người khác. Cảm thán, bản thân nếu có thể giống như bọn họ thì tốt rồi, có thể giúp đỡ cho càng nhiều người, thậm chí, hắn còn muốn đi tìm con trai của ân nhân. Vạn nhất đối phương còn sống đang chờ cứu thì sao?

Sở Thiên có chút kinh ngạc nhìn Tạ Minh Hiên vài lần, là một dị năng giả hệ tinh thần cấp hai, hắn rất dễ dàng phân biệt được người khác có phải đang nói dối hay không. Khi hắn phát hiện Tạ Minh Hiên không hề nói dối thì vô cùng kinh ngạc nghĩ người này có thật sự là một luật sư xuất thân từ cô nhi viện không? Trong ấn tượng của hắn, người có thể từ trong cô nhi viện trở nên nổi bật, tính cách hơn phân nửa mẫn cảm ích kỷ, lòng tự trọng rất mạnh, làm việc có hơi không từ thủ đoạn.

Mà luật sư này chẳng phải nên độc mồm giảo hoạt hay sao? Chí ít cũng phải là sói đội lốt cừu a! Cho nên, Sở Thiên suy nghĩ thật lâu, càng nghĩ, chỉ có thể cho rằng, Tạ Minh Hiên là một đóa kì hoa đi ra từ thùng nhuộm nhưng vẫn giữ được sự thuần khiết.

35. Chương 35: Phiền Toái

Chỉ chốc lát, Toàn Hiểu Vũ mang theo đám người bác sĩ đi vào. Trước khi vào, cậu đã giải thích sơ qua với tên bác sĩ về tình hình trong thánh đường. Sở Thiên đã chọn được một vị trí tốt vẫy tay với mọi người. Vừa thấy mặt, Sở Thiên liền cười cười với Toàn Hiểu Vũ sau đó lôi kéo tên bác sĩ, hai người đi ra một bên nói nhỏ. Những người khác thì không quá rõ tình hình trong thánh đường, nhưng mà xuất phát từ sự phục tùng đối với tên bác sĩ, cũng phi thường tự giác mang theo hành trang của bản thân không hỏi nhiều.

Toàn Hiểu Vũ cũng không biết dùng từ gì để diễn tả tâm tình trong lòng như hiện tại. Vốn cậu cho rằng, dựa theo sự khác biệt về quỹ tích giữa kiếp này với kiếp trước, có thể mọi người đời này cũng sẽ không gặp nhau. Không nghĩ tới, trong sự tối tăm này vẫn có một ngày định mệnh. Đây là cơ hội mà ông trời cho cậu để chấm dứt mọi khúc mắc của cậu sao?

"Toàn tiểu tiên sinh, là cậu sao? A! Là cậu! Thật sự là cậu!" Một bóng người nháo tới bên cạnh Toàn Hiểu Vũ, đánh gãy suy nghĩ của cậu, bởi vì bản năng chiến đấu được mạt thế nuôi dưỡng thành, cậu thiếu chút nữa là rút đao ra. Sau đó nhớ tới đây là thánh đường mà cha xứ thu nhận người sống, thêm vào đó giọng nói này khá là quen thuộc, cậu mới kìm chế cảm giác muốn rút đao. Bất quá cậu vẫn đưa tay cản lại, đem người có ý đồ bổ nhào tới ôm lấy người của cậu đẩy ra.

Toàn Hiểu Vũ không dùng mười phần lực, hiện tại cậu đã có thể kiểm soát lực đạo của bản thân. Nhưng mà người nọ vẫn lảo đảo một chút.

"Toàn tiểu tiên sinh, cậu không sao hết? Thật tốt quá! Cậu không có sao! Cậu còn sống." Toàn Hiểu Vũ nhăn mày, trừng mắt nhìn chàn trai đang hưng phấn hoa tay múa chận, rốt cục cũng nhận ra hắn là ai.

Tạ Minh Hiên, luật sư đại diện mà cha cậu từng chỉ định. Cũng là luật sư từng cùng Lí Thuận Vĩ cùng nhau cố gắng giúp cạnh tranh đoạt tài sản. Kỳ thật, Toàn Hiểu Vũ trước đây vẫn cảm thấy người này hấp ta hấp tấp, rất không đáng tin. Chỉ là cha cậu đã quyết định mời Tạ Minh Hiên làm luật sư đại diện cho bọn họ, tuy rằng cậu không rõ cái người tên Tạ Minh Hiên này và cha có quan hệ sâu xa gì, nhưng mà cậu chưa bao giờ phản đối ý kiến của cha, tài sản cái loại này, cậu từ trước đến giờ cũng không để ý.

Chỉ là cậu không nghĩ tới, sau khi cha qua đời, luật sư nhỏ không quen biết này vô cớ lại nỗ lực muốn giúp cậu như thế. Không chỉ là tài sản, kiếp trước, luật sư nhỏ ngây ngốc không tâm cơ này, hắn khăng khăng phải đi theo Toàn Hiểu Vũ, thề cả đời chiếu cố cậu. Chỉ là sau này, Tạ Minh Hiên bị chính lòng hảo tâm tràn lan của hắn dẫn đến việc tự tìm đường chết.

Kiếp trước, trước khi mạt thế đến, Tạ Minh Hiên vừa lúc đang làm công ích ở thánh đường, mạt thế bùng nổ thì ở lại đó trợ giúp cha xứ cùng nhau cứu giúp người sống sót và đời này cũng vậy. Không bao lâu, Toàn Hiểu Vũ ở đây gặp được hắn, hắn cũng giống như bây giờ vậy rất vui mừng, cố chấp đơn phương quyết định, nhất định phải chiếu cố Toàn Hiểu Vũ. Kiếp trước của Toàn Hiểu Vũ so với bây giờ còn quái gở hơn nhiều nên không thèm để ý đến hắn.

Sau này, Toàn Hiểu Vũ bị diễn thuyết của Lôi Sư làm cảm động, quyết định đi theo Lôi Sư rời đi, Tạ Minh Hiên vẫn luôn tính ở lại thánh đường với cha xứ nghe thấy Toàn Hiểu Vũ đi liền khăng khăng đòi đi theo. Toàn Hiểu Vũ cũng không có biện pháp cứ mặc hắn đi theo cậu. Bắt đầu thì còn tàm tạm, tang thi sơ kỳ dễ đối phó, phần lớn người rời đi đều sống sót. Là một người thường, Tạ Minh Hiên cũng gắt gao đi theo

đội ngũ. Có lẽ hắn bị cha xứ ảnh hưởng đi, dọc đường đi hắn luôn tận sức giúp đỡ kẻ khác, đối với Toàn Hiểu Vũ càng chăm sóc.

Sau này ngay cả Toàn Hiểu Vũ cũng nhịn không được nhiều lần nhắc nhở hắn, không nên quá mức hảo tâm như vậy, trước đây và mạt thế không giống nhau. Nhưng mà hắn luôn cười ha hả đồng ý, quay đầu lại thì vẫn cứ tính nào tật đó. Điển hình cho việc khiêm tốn tiếp thu, vĩnh viễn không đổi. Sau này, hắn quả nhiên khiến bản thân phải chịu chết.

Lúc đó, trong đội ngũ cũng không hề ít người thường, đối với người già, phụ nữ và trẻ em cần trợ giúp, Tạ Minh Hiên luôn vui lòng cho bọn họ sự trợ giúp lớn nhất. Một lần kia, đại khái là nửa tháng sau khi rời khỏi giáo đường, tang thi đã tiến hóa thành tang thi cấp một, nhưng mà, trong đội ngũ, trong quá trình tang thi tiến hóa, lại có vài dị năng giả thức tỉnh.

Ngày đó, mọi người dừng xe chỉnh đốn nghỉ ngơi, đột nhiên xuất hiện một sóng tang thi nhỏ, nhóm dị năng giả đã có kinh nghiệm đối phó với loại đàn tang thi này cũng không quá để ý, vì thế tập thể tiến lên chặn đánh, chỉ cầu tốc chiến tốc thắng, để dành ra nhiều thời gian hơn để ăn cơm và nghỉ ngơi. Chỉ là không ngờ được, có mấy tang thi thừa dịp bọn họ chưa chuẩn bị, cư nhiên đụng đến khu vực nghỉ ngơi của người thường, tập kích một người phụ nữ. Mà thân là mẹ của cô gái, vậy mà bà ta lại có thể đẩy con gái ruột của mình ra cản tang thi, tự mình chạy trốn, Tạ Minh Hiên thì bổ nhào tới cứu cô gái đó.

Lúc ấy, Toàn Hiểu Vũ đang cùng một dị năng giả khác chặn đánh đàn tang thi nhỏ, đợi khi tin tức bên kia truyền đến, cậu và vài dị năng giả chạy về thì thấy Tạ Minh Hiên và cô gái đều bị tang thi kéo đi. Vì thế, không đến thời gian một tháng, Tạ Minh Hiên đã tự tay kết thúc sinh mạng của bản thân. Có đôi khi Toàn Hiểu Vũ nghĩ, nếu hắn không gặp cậu, mà vẫn đi theo cha xứ, có khi nào sẽ có một loại kết cục khác. Hiện tại xem ra, quả nhiên là như thế.

Toàn Hiểu Vũ đối với người này, có một loại cảm giác không biết làm thế nào. “Luật sư Tạ, đã lâu không gặp.” Toàn Hiểu Vũ thản nhiên nói. Cậu cảm thấy quyết định tìm một cơ hội nói chuyện với cha xứ, đem chuyện S thị sắp bị tàn phá nói cho cha xứ. Nói chuyện với người trong thánh đường, chỉ cần nói là thần dụ là có thể, đã nói là gợi ý mà Chúa đưa cho, cha xứ hẳn sẽ không hỏi nhiều.

“Đúng, đúng, Toàn tiểu tiên sinh, cậu không có việc gì thì tốt rồi, tôi còn muốn đi tìm cậu, tôi sợ cậu…. Tạ ơn chúa! Tạ ơn chúa đã phù hộ cậu bình an vô sự!” Tạ Minh Hiên ôm lấy tay của Toàn Hiểu Vũ, bộ dạng cảm kích hận không thể lập tức nhào tới ôm lấy Toàn Hiểu Vũ vậy. Tạ Minh Hiên vẫn xưng hô cha của Toàn Hiểu Vũ là Toàn tiên sinh, từng có một lần Toàn Hiểu Vũ đối với hắn— một người chỉ lớn hơn mình vài tuổi hơn nữa cũng không gọi tên cậu, biểu hiện phản cảm mãnh liệt, cho nên sau này, Tạ Minh Hiên liền đổi thành “Toàn tiểu tiên sinh”.

Tình cảnh giống hệt với kiếp trước, điều này làm cho Toàn Hiểu Vũ rất xấu hổ. Nhưng cậu lại không biết nên đuổi Tạ Minh Hiên đi như thế nào, tràng diện này thoạt nhìn như Tạ Minh Hiên đang quấy rầy Toàn Hiểu Vũ vậy. Cho nên, Sở Thiên rất nhanh đã đi tới. Hắn bất động thanh sắc kéo Toàn Hiểu Vũ lôi đến bên cạnh mình, đem hai người ngăn cách, sau đó như cười như không nói với Tạ Minh Hiên: “Luật sư tiên sinh, anh đây là làm sao vậy? Đồng bạn của tôi mạo phạm anh sao?” Vừa rồi khi nói chuyện với người ta thì khách khách sáo sáo, Sở Thiên nhất khẩu nhất cú bảo là huynh đệ tốt, đảo mắt một cái thì thành luật sư tiên sinh.

"Ấy ấy ấy!" Tạ Minh Hiên cũng không phải rất ngu, hắn rất nhanh ý thức được bản thân đang làm phiền người khác, có chút xấu hổ chà chà tay nói: "Thật ngại quá, tôi không phải cố ý, tôi chỉ là rất cao hứng! Thật sự rất cao hứng!"

"Cao hứng?" Tuy rằng ngữ khí của Sở Thiên là nghi ngờ, nhưng mà, hắn rất nhanh đã nghĩ tới "ân nhân" mà Tạ Minh Hiên từng nhắc qua. Không phải trùng hợp đến như vậy chứ? Hắn xoay đầu lại nhìn thoáng qua Toàn Hiểu Vũ đang được mình che chở ở bên người. Vẻ mặt của Toàn Hiểu Vũ bất đắc dĩ. Cậu thật sự sợ cái người tên Tạ Minh Hiên này, người này giống như vĩnh viễn không dùng hết sự nhiệt tình vậy, đối với nhân tính và nhân sinh tràn ngập huyễn tưởng tốt đẹp, cho dù trong mạt thế cũng vậy.

Kiếp trước, Toàn Hiểu Vũ từ chối qua rất nhiều lần, không cho hắn đi theo, hắn không nên đi theo. Cũng khuyên qua hắn rất nhiều lần, không nên quá mức thiện tâm, hắn vẫn chứng nào tật nấy. Cuối cùng mạng cũng mất luôn. Cho nên đối với hắn, Toàn Hiểu Vũ không hề có biện pháp. Chỉ hy vọng hắn lúc này đây có thể cùng cha xứ cùng nhau rời khỏi chỗ này, Toàn Hiểu Vũ cảm thấy, cha xứ thật có thể là người có được sự che chở của chúa, đi theo cha xứ, có thể sẽ an toàn một chút.

Nếu Tạ Minh Hiên đi theo cậu thì cái bộ dạng lòng tốt tràn lan của hắn, tên bác sĩ sẽ là người đầu tiên không đồng ý, huống chi còn có một Sở Thiên ở đây. "Đúng vậy, người anh em Sở Thiên, Toàn tiểu tiên sinh là con trai của ân nhân tôi! Thật sự quá tốt! Nhất định các người đã cứu cậu ấy, đúng không? Rất cảm tạ! Cảm tạ các người, cảm tạ sự thiện lương của các người, chúa nhất định sẽ phù hộ các người!" Cũng không biết Tạ Minh Hiên đang bổ não cái gì, một phen đi tới nắm lấy tay Sở Thiên, cảm kích loạng choạng.

Toàn Hiểu Vũ trợn tròn mắt, cậu không cách nào hình dung được cảm nhận trong lòng mình giờ phút này. Mà Sở Thiên đột nhiên nhớ tới đánh giá của Tạ Minh Hiên đối với "con trai ân nhân", hắn nói con trai ân nhân an tĩnh thiện lương, tay trói gà không chặt, không có khả năng sinh hoạt, không biết chăm sóc bản thân. Cho nên hắn đối với tình trạng sinh tồn của "con trai ân nhân" tràn ngập lo lắng.

Trói gà không chặt? Sở Thiên liếc nhìn thanh đao trong tay Toàn Hiểu Vũ, nhớ tới khi cậu ở trong đàn tang thi, bình tĩnh tự nhiên cắt đầu tang thi, lại nhịn không được "xì xì" cười ra tiếng. Mà tên bác sĩ giờ phút này đứng một bên vốn dùng một loại ánh mắt kỳ quá nhìn Tạ Minh Hiên nửa ngày, sau đó lại dùng ánh mắt như nhìn người bệnh thần kinh nhìn Sở Thiên.

Da mặt dày của Sở Thiên lúc này phát huy tác dụng, hắn một chút cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, hắn gật đầu, rút tay của mình về: "Thật trùng hợp, không nghĩ tới, người chúng tôi cứu lại là người mà luật sư Tạ đang tìm! Thật là có duyên có phận." Sở Thiên có chủ ý, hắn tính toán ở chỗ này hai ngày, Tạ Minh Hiên này có thể sẽ phát huy chút tác dụng.

Chuyện ở hai ngày là quyết định vừa nghĩ của hắn và tên bác sĩ, muốn nhân cơ hội này nghe ngóng thêm một chút về thực lực của người khác, thuận tiện nhìn xem có thể từ trong miệng những người sống sót khác thu hoạch thêm một vài tin tức có giá trị. Toàn Hiểu Vũ trừng mắt nhìn Sở Thiên một cái: Anh muốn gì?

Sở Thiên cười, cho cậu một ánh mắt: Yên tâm đi, sau này sẽ giải thích với cậu. Toàn Hiểu Vũ bất đắc dĩ, đành phải làm theo, tính toán chỉ làm một tên đầu gỗ, không để ý bọn họ, tùy bọn họ vậy.

Bên này vừa không thèm để ý đến thì Gia Luân Hủ bên kia lại đi tới đây. Hắn hình như đã quan sát bên

này một hồi, nên lúc này mới đi qua đây. Toàn Hiểu Vũ nhất thời cảm thấy buồn bực, có thể để người ta nghỉ ngơi một chút hay không, hết chuyện này đến chuyện khác ùn ùn kéo đến, thật náo nhiệt a.

36. Chương 36: Quá Khứ

Tay của Sở Thiên còn đặt trên vai Toàn Hiểu Vũ rất nhanh liền cảm giác được cơ thể của cậu trở nên căng thẳng. Cho nên, hắn cũng rất nhanh thấy Gia Luân Hủ đi tới. Không thể không nói, Gia Luân Hủ là một chàng trai tuấn tú, hắn ta khác hoàn toàn với sự nho nhã của Sở Thiên, hắn ta thoạt nhìn càng thêm tuấn lang kiện khí. Kỳ thật hai người thân cao bằng nhau, nhưng bộ dáng của Gia Luân Hủ thoạt nhìn cũng rất có lực. Đại khái chính là mùi đàn ông mà các cô gái trẻ thường hay nói đi.

Sở Thiên âm thầm đánh giá Gia Luân Hủ đồng thời Gia Luân Hủ cũng lặng lẽ quan sát hắn. Thời điểm Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên bước vào, Gia Luân Hủ quả thật rất kinh ngạc, trước mạt thế ba ngày, Toàn Hiểu Vũ lại đột nhiên mất tích. Ngày đó, Ôn Đồng dựa theo kế hoạch mang theo luật sư và người của công ty chuyển nhà xông vào trong nhà, cũng không thấy Toàn Hiểu Vũ. Ôn Đồng chỉ cho rằng cậu tạm thời ra khỏi nhà, vì thế đem toàn bộ những thứ của Toàn Hiểu Vũ vứt ra ngoài cửa, lẳng lặng chờ cậu trở về, chuẩn bị khiến cậu khó chịu, cười nhạo cậu.

Nhưng mà, Toàn Hiểu Vũ căn bản ngay cả bóng người cũng không xuất hiện! Sau này Gia Luân Hủ cũng đã trở về, hai người giống như kẻ ngu si vậy đợi hai ngày, Toàn Hiểu Vũ từ đầu đến cuối cũng chưa từng xuất hiện qua. Ôn Đồng tức giận, hắn cảm thấy mình đã đợi thật lâu. Vì để đạt được hết thảy của Toàn Hiểu Vũ, hắn cam nguyện nén giận cùng Gia Luân Hủ ngầm qua lại, lén lút mưu đồ lừa gạt tài sản của Toàn Hiểu Vũ, chính vì mong có một ngày có thể quang minh chính đại dẫm nát Toàn Hiểu Vũ, sau đó biểu thị công khai quyền sở hữu Gia Luân Hủ trước mặt cậu. Đáng tiếng, hắn cuối cùng cũng đợi được ngày đó, nhưng mà người xem lại biến mất.

Gia Luân Hủ cũng rất khó hình dung tâm tình của mình. Cho tới nay, hắn đều cho rằng bản thân chịu ủy khuất rất lớn, vì để có thể trở nên nổi bật, nên hắn không ngừng nhân nhượng chiều theo tên tiểu thiếu gia đầu gỗ kia, chăm sóc một bạn trai tính tình kỳ lạ, còn phải bồi cậu vui vẻ. Hắn không thể cùng người mình yêu nhất ở bên nhau, chỉ có thể đau khổ nhìn Ôn Đồng mà hắn yêu thương chịu ủy khuất khóc đến hai mắt đỏ hồng.

Cho nên khi hắn đoạt được tất cả của Toàn Hiểu Vũ, hắn cũng muốn nhìn thử vẻ mặt khi đó của cậu, tiện đà phát tiết "ủy khuất" của hắn. Nhưng mà mong muốn của hắn không thực hiện được. Bởi vì, trong vở kịch mà hắn thiết kế, thiếu mất một thứ quan trọng nhất ——- nhân vật chính.

Chỉ là không quá hai ngày, mạt thế bất thình lình phủ xuống. Mọi trả giá mọi cố gắng của hắn đột nhiên trở nên không hề đáng giá! Tiền tài? Trong mạt thế chúng nó chỉ là một tờ giấy bỏ đi. Nhà cửa? Sau khi mạt thế bùng nổ khắp nơi đều là nhà trống, chỉ cần các người dám thanh lý tang thi trong phòng, biệt thư sa hoa cỡ nào cũng tùy các người ở! Cho nên, hắn phấn đấu lâu như vậy, tranh thủ nhiều như thế đến cuối cùng là vì cái gì?

Mạt thế bùng nổ bọn họ ở trong phòng trốn hai ngày, trong phòng sắp hết thức ăn. Tang thi bên ngoài lại càng ngày càng nhiều. Thậm chí đám tang thi bắt đầu đập phá cửa sổ, tùy thời đều có thể phá cửa mà vào,

bọn họ sợ hãi cực kỳ. Bọn họ muốn tránh vào tầng hầm, nhưng phát hiện tầng hầm khóa chết, muốn phá cửa, lại sợ tiếng động lớn sẽ đưa tới càng nhiều tang thi. Chống đỡ ba ngày bọn họ cuối cùng cũng chống không nỗi nữa. Quyết định ra ngoài tìm đường sống. Trời không tuyệt đường người, có lẽ là ông trời vẫn chiếu cố bọn họ đi, bọn họ ra khỏi nhà không bao lâu thì gặp một đám người, là một lão đại mang theo bảo tiêu của mình thanh lý tang thi trong nhà của lão, hơn nữa bọn họ còn tìm được một lượng lớn thức ăn.

Cái lão đại kia vừa ý Ôn Đồng xinh đẹp, nhìn trên mặt mũi của Ôn Đồng cũng thu nhận Gia Luân Hủ. Lúc bắt đầu, Ôn Đồng cũng không bằng lòng lắm, nhưng mà cái thời điểm đó vừa đói vừa sợ, bên ngoài khắp nơi là quái vật ăn thịt người, vì để tìm kiếm sự che chở, Gia Luân Hủ khuyên hắn một hồi, hắn cũng đồng ý. Đoạn ngày tháng đó, mỗi ngày Gia Luân Hủ nhìn thấy người mình yêu bị tên lão đại kia ôm vào trong lòng vuốt ve. Đáy lòng hắn phẫn nộ, nhưng mà lại không thể làm được gì, những người đó có súng có thức ăn, chỉ có thể ở dưới sự che chở của họ, mình và Ôn Đồng mới có đường sống.

Cho nên, có vài lần, Ôn Đồng cầu Gia Luân Hủ cùng hắn rời khỏi, hắn luôn khuyên Ôn Đồng phải nhẫn nại. Ôn Đồng nói cái lão đại kia thật sự biến thái, cậu sắp chịu hết nỗi rồi. Gia Luân Hủ vẫn khuyên cậu chịu đựng, nói, luôn luôn có cơ hội, trước phải bảo toàn mạng sống mới là quan trọng. Kết quả, vậy mà thật sự để hắn đợi được cơ hội. Một lần kia, bầu trời đổ một trận mưa to kỳ quái. Gia Luân Hủ liền phát sốt. Dưới sự đau khổ cầu xin của Ôn Đồng, cái lão đại kia mới không giết hắn, mà để hắn ở tầng hầm tự sinh tự diệt.

Sau khi hắn tỉnh lại thì thức tỉnh thổ hệ dị năng. Khi hắn phát hiện bản thân có thể tùy thời nặn ra một gai đất, đâm thủng đầu người khác, hắn vui mừng như phát điên. Đêm khuya ngày đó, hắn đi vào gian phòng của tên lão đại, dùng một gai đất đem lão đại cắm thành con nhím. Lúc ấy Ôn Đồng còn đang lõa thể nằm bên cạnh tên lão đại, vừa mở mắt thì trông thấy người bên cạnh mình biến thành một con nhím toàn thân chảy rất nhiều máu, Ôn Đồng nhất thời sợ tới mức cao giọng thét chói tai.

Gia Luân Hủ thuận tay dùng gai đất giải quyết luôn đám bảo tiêu vì nghe được tiếng thét nên vọt vào. Lúc ấy, tất cả mọi người đều sợ ngây người. Cuối cùng còn lại mấy tên bảo tiêu ngỏ ý quy thuận, Gia Luân Hủ liền thuận lý thành chương trở thành tân chủ nhân của nơi đó. Sau đó hắn tích cực lôi kéo những người có năng lực đặc thù hay có sức chiến đấu, dần dần, thì hình thành một tiểu đội ngũ.

Ôn Đồng trong một nhiệm vụ ra ngoài tìm vật tư bị tang thi cào bị thương, Gia Luân Hủ sợ hắn bị biến dị, vốn định bỏ lại hắn. Nhưng mà Ôn Đồng đau khổ cầu xin, còn nói nhiều năm qua vì Gia Luân Hủ làm mọi thứ, nói bản thân trả giá và hy sinh ra sao cuối cùng cũng đã làm cảm động Gia Luân Hủ. Sau đó Gia Luân Hủ cảm thấy rất may mắn, may mắn vì khi đó hắn không bỏ lại Ôn Đồng. Ôn Đồng trải qua cơn sốt, không có biến dị, mà thức tỉnh dị năng không gian. Theo Ôn Đồng nói, không gian của hắn giống như một phòng nhỏ mười lăm mét vuông, bên trong có thể tùy thời bỏ vào hoặc lấy ra bất kỳ vật gì trừ vật sống. Này đối với tiểu đội ngũ cần phải đi thu gom vật tư khắp nơi mà nói là một kinh hỉ lớn biết nhường nào!

Điều này có nghĩa là, khi bọn họ gặp được càng nhiều vật tư, không cần phải vì không thể lấy được nhiều thứ mà lo lắng, cũng sẽ không bởi vì mang theo vật tư có phụ trọng lớn mà trong chiến đấu sẽ bị thương hay thậm chí là tử vong. Nhưng mà, tiệc vui chóng tàn, nơi bọn họ cư trú, tang thi càng ngày càng nhiều, người sống càng ngày càng ít, hơn nữa tang thi còn trở nên càng lợi hại. Gia Luân Hủ cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không phải là cách. Lại nghe nói, quân chính phủ hai tháng trước đã đi về phương Bắc, chung quy cảm thấy đi theo quân chính phủ luôn không sai, vì thế bèn mang theo đội ngũ chuẩn bị ra khỏi thành.

Tiếp đó trên đường trong một lần nguy hiểm gặp được đám người của Lôi Sư, song phương đã trải qua một

lần cùng nhau kề vai tác chiến. Sau trận đấu đó, mọi người phát hiện, trong đội ngũ đối phương, đều có một phương diện mà bản thân thiết hụt hơn nữa đòi hỏi dị năng giả, vì thế ăn nhịp với nhau, hợp thành một đoàn thể mới.

Khi bọn họ đang tìm lối ra thì được cha xứ giúp đỡ nên tạm thời ở trong thánh đường này. Ở trong này gặp được Toàn Hiểu Vũ đối với Gia Luân Hủ mà nói, là một ngoài ý muốn cực lớn. Bởi vì mạt thế sinh tồn gian nan, hắn đã quên mất người tên Toàn Hiểu Vũ này.

Hắn và Toàn Hiểu Vũ ở cùng nhau lâu như thế, đương nhiên biết rõ hết thảy của Toàn Hiểu Vũ. Ở trong mắt hắn, Toàn Hiểu Vũ là một người trầm mặc đến mức gần như là tự bế, hắn không có yêu thích đặc biệt gì, luôn ở nhà đọc sách, không có bạn bè không có giao tiếp, sẽ nấu ăn, nhưng mà không thể ăn, không hề có tình thú, không có sự thay đổi, không hiểu đạo lí đối nhân xử thế. Tóm lại nhân tố mà Gia Luân Hủ không thích Toàn Hiểu Vũ có tất cả.

Một người như vậy khi mạt thế đến, sao có thể sống sót được? Cho nên ở trong lòng hắn, Toàn Hiểu Vũ đã sớm chết. Kỳ thật, nếu Toàn Hiểu Vũ chết, trong lòng hắn sẽ rất tiếc nuối, hắn còn chưa kịp triển lãm sự lớn mạnh của hắn, hắn còn chưa kịp đem quá khứ bị nhục nhã và ủy khuất toàn bộ phát tiết trên người Toàn Hiểu Vũ. Vì thế khi hôm nay trông thấy Toàn Hiểu Vũ còn sống, hắn không cách nào hình dung tâm tình của mình. Khiếp sợ, mừng thầm, còn có cái gì? Loại tâm lý kỳ lạ này, chính hắn cũng thấy rất mơ hồ.

Toàn Hiểu Vũ hình như cũng phát hiện hắn, hắn đang đợi Toàn Hiểu Vũ tìm hắn nhận ra hắn, hắn muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh hỉ của Toàn Hiểu Vũ, sau đó hắn sẽ ở trước mặt cậu triển lãm một Gia Luân Hủ hoàn toàn mới, một Gia Luân Hủ tràn ngập sức mạnh. Thực đáng tiếc, Toàn Hiểu Vũ chỉ liếc mắt nhìn hắn, giống như thấy một người xa lạ không hề quen biết vậy. Tiếp đó Toàn Hiểu Vũ rời đi, mang về càng nhiều người.

Xem ra, cậu cũng đã gia nhập vào một đội ngũ a! Gia Luân Hủ ở một bên quan sát hồi lâu liền quyết định chủ động đi qua tiếp chuyện! Kỳ thật bất kể là Toàn Hiểu Vũ thật không nhận ra hắn hay giả vờ không nhận ra hắn, cũng không liên quan gì đến phương thức sống chung với nhau tốt nhất trước mắt của bọn họ. Thế nhưng, hắn không thể nào đè nén xúc động khó hiểu muốn biết rõ hết thảy mọi chuyện. Cho nên hắn đi qua.

"Hiểu Vũ, đã lâu không gặp. Thật không nghĩ tới, em còn sống? Mấy tháng qua em đã đi đâu? Em biết không? Anh tìm em rất lâu may mắn em không có việc gì." Đây là một giọng nói rất thân thiết, Gia Luân Hủ liếc nhìn bàn tay đặt trên vai Toàn Hiểu Vũ của Sở Thiên.

Nói dối! Toàn Hiểu Vũ cảm thấy giận dữ, hận không thể một cước đá bay hắn ta, bộ dạng khoe khoang hiện tại của hắn có ý gì? Vốn cũng không muốn để ý đến bọn họ, chỉ cần bọn họ đừng trêu chọc cậu, cậu coi như bọn họ chưa từng tồn tại. Ít nhất, cậu cũng không muốn ở trong thánh đường của cha xứ gây chuyên, hết thảy chờ rời khỏi nơi này rồi tính sau.

Chỉ có điều cậu không muốn gây chuyện, người ta lại tìm tới cửa. Nếu không phải Sở Thiên còn ở bên cạnh cậu, nếu không nhớ nơi này là thánh đường cha xứ giúp đỡ người sống sót, cậu đã sớm trực tiếp động thủ. Dù sao chuyện công phu miệng lưỡi, cậu cho tới bây giờ chưa từng thắng qua, với cậu mà nói động thủ là thực tế nhất. Sở Thiên mẫn cảm trong giây phút Gia Luân Hủ tới gần đã cảm nhận được ác ý nồng đậm. Sở Thiên nhíu mày, phát hiện Gia Luân Hủ hình như rất để ý cái tay đang ôm Toàn Hiểu Vũ của hắn a!

37. Chương 37: Tỏ Tình

Sắc mặt Toàn Hiểu Vũ cực kỳ khó coi, cậu một mực cố nén xúc động muốn đánh người. "Anh là?" Sở Thiên cố ý ôm sát Toàn Hiểu Vũ, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi, hơn nữa hơi bước về phía trước một bước, dùng thân thể của mình ngăn ra khoảng cách giữa Toàn Hiểu Vũ và Gia Luân Hủ. Động tác này của hắn không phải bảo hộ, mà là khiêu khích.

Quả nhiên, bất luận giống đực nào đối với khiêu khích đều rất nhạy cảm, Gia Luân Hủ chỉ cảm thấy da đầu tê rần, tự động tiến vào trạng thái đề phòng. Hắn đối với cách làm của Sở Thiên rất bất mãn, hai tháng gần đây, hắn đã quen với việc ra lệnh, thân là dị năng giả lại khiến hắn cảm thấy bản thân cần phải áp đảo người thường, gặp phải loại khiêu khích như vậy, vừa tức giận lại vừa hưng phấn. Đối thủ quá yếu sẽ làm cho người ta cảm thấy mất hết hứng thú, không phải sao?

"Tôi là bạn trai Hiểu Vũ, anh là ai?" Gia Luân Hủ khoanh hai tay, mày nhíu lại, khí thế bức người nói. Sở Thiên lộ ra biểu tình kinh ngạc, sau đó quay đầu nhìn Toàn Hiểu Vũ, nháy mắt ra hiệu, ý tứ kia là: ánh mắt của cậu thật sự không được tốt lắm a!

Toàn Hiểu Vũ tràn ngập phẫn nộ, nhất thời được Sở Thiên làm tan biến một nửa. Cậu biết, người này cố tình chọc cho cậu vui, tâm trạng không khỏi cảm kích, cảm xúc cũng ổn định rất nhiều. Bản thân tuyệt đối không thể mất bình tĩnh, ai mất bình tĩnh trước người đó thua trước! "Thực xin lỗi vị tiên sinh này." Toàn Hiểu Vũ lạnh lùng nói: "Là, bạn trai 'trước', cảm ơn."

Sau đó cậu ngoảnh đầu lại dùng giọng nói đầy áy náy nói với Sở Thiên: "Thật có lỗi, trước kia mắt bị mù, não cũng bị chó ăn. Gần đây mới tìm được não trở về, các anh không để ý chứ?" Sở Thiên nhanh chóng lắc đầu, làm như có thật đáp: "Không sao, không sao, đời người ai có thể đảm bảo không bị chó cắn chứ?" Nói xong thì uốn éo thân người cách Gia Luân Hủ xa một chút vẻ mặt thì giả cười đáp: "Thật ngại quá, anh đang cản đường." Nói xong thì mang theo Toàn Hiểu Vũ xoay người rời đi, trở lại đội ngũ của mình. Bỏ lại Gia Luân Hủ vẻ mặt giận dữ và Tạ Minh Hiên mộng bức*. (Mộng bức: choáng váng, chết lặng, bị sốc bởi hiện tượng hay những gì đã xảy ra.)

Vừa trở về với đội ngũ của mình, Lí Nam liền đi tới, nó lo lắng hỏi: "Anh Hiểu Vũ người kia là ai? Anh quen biết sao? Hắn thoạt nhìn không quá thân thiện." Toàn Hiểu Vũ cười khổ một chút, ngay cả Lí Nam cũng nhìn ra cậu và Gia Luân Hủ không quá thích hợp sao? Lí Nam là đứa nhỏ, có một số việc, thật sự là không có cách nào để nói với nó, cho nên, Toàn Hiểu Vũ chỉ cười khổ lắc lắc đầu.

Sở Thiên lại kéo cậu qua một bên, chung quanh không có người nào hắn mới nói: "Cậu muốn tìm người nghe chuyện xưa của cậu không?" Nói xong, hắn lại đưa tay chỉ chỉ bản thân. Toàn Hiểu Vũ bị hắn chọc cười, đúng vậy, là nên tìm một người nói hết ra. Rất nhiều chuyện, cậu cũng vẫn giấu ở trong lòng, lúc trước khi cha mẹ còn sống, cậu còn có đối tượng để dốc bầu tâm sự. Sau khi cha mẹ qua đời, cậu càng thêm quái gở, ngay cả một người nói chuyện cũng không có. Nghĩ đến hai tháng ở chung với nhau từng chút từng chút, có lẽ, Sở Thiên chính là một đối tượng tốt để nói hết mọi tâm sự đi! Toàn Hiểu Vũ dựa vào tường, chậm rãi ngồi xuống trên mặt đất, hai tay ôm lấy đầu gối, trong đầu thì tổ chức lại lời nói. Sở Thiên cũng học theo bộ dáng của cậu, ngồi xuống bên người cậu, hai người dính sát vào nhau.

"Tôi từ nhỏ không thích nói chuyện, không có bạn bè. Thế nhưng, tôi có cha mẹ yêu thương tôi, một gia đình ấm áp. Tôi thực ra vẫn rất tự ti, cảm thấy bản thân và những người khác không giống nhau, cũng không thông minh, tôi cảm thấy bản thân vẫn luôn tạo ra thêm nhiều phiền phức cho cha mẹ. Nhưng mà cha mẹ tôi chưa bao giờ cảm thấy tôi phiền toái, bọn họ vẫn cổ vũ tôi. Chính là…." Nói đến đây, Toàn Hiểu Vũ tạm dừng thật lâu.

"Chính là bọn họ lại đột nhiên rời đi. Tai nạn máy bay, rất đột ngột, đột ngột đến một chút cảm giác chân thật cũng không có, trong khoảng thời gian rất dài, tôi vẫn không thể chấp nhận được."

"Người kia tên Gia Luân Hủ, rất lâu trước đó gặp được hắn, tôi vẫn cho là sự kinh hỉ mà ông trời đã ban cho tôi." "Lần đầu tiên gặp mặt, là trong lễ tang của cha mẹ tôi. Cái thời điểm đó, tôi kiên quyết không chấp nhận sự thật là cha mẹ đã qua đời. Tôi không muốn bi thương lại càng không muốn khóc, bởi vì cảm thấy, nếu tôi khóc, bọn họ sẽ không trở về."

"Trong nhà những người gọi là người thân, vây quanh tôi, chỉ trích tôi máu lạnh, mắng tôi bạch nhãn lang, không xứng kế thừa tài sản của cha mẹ." Toàn Hiểu Vũ cười một cái: "Kỳ thật, bọn họ rất nhiều người, tôi căn bản không nhận ra ai với ai, tôi ở nhà, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua bọn họ, không biết vì cái gì cha mẹ vừa qua đời, bọn họ lại đột nhiên xông ra."

"Sau đó, tôi nghe rất nhiều chuyện về tranh chấp tài sản. Thật ra, tôi một chút cũng không quan tâm, thật sự. Tôi không cần tiền, không cần cửa tiệm, không cần nhà, tôi chỉ cần cha mẹ có thể trở về, tôi cái gì cũng không cần. Nếu, cha mẹ cũng không còn, mấy thứ đó, đối với tôi cũng không có giá trị gì hết."

"Bọn họ rất ồn, thật sự rất ồn, ồn đến đầu của tôi như muốn nổ tung. Trong lòng tôi nghĩ, bọn họ vì cái gì không thể im miệng lại, vì cái gì không thể im lặng một chút chứ? Cho nên tôi hỏi bác Lí, nga——" Toàn Hiểu Vũ giải thích một chút: "Bác Lí chính là cha của Tiểu Nam, lão bằng hữu tốt nhất của cha tôi khi còn sống."

"Tôi hỏi bác Lí, làm sao mới có thể đem bọn họ đuổi đi. Bác Lí nói bọn họ muốn đoạt tài sản mà cha mẹ tôi để lại, chúng ta và bọn họ lên tòa án. Tôi cảm thấy rất phiền liền nói với luật sư, tôi chỉ muốn căn nhà mà cha mẹ và tôi đang ở, những cái khác đều không cần." Nói xong, cậu lại tự giễu, hỏi Sở Thiên: "Tôi có phải rất ngu không?"

Sở Thiên lắc đầu: "Đám người tầm thường vĩnh viễn sẽ không hiểu, một đoạn tình cảm trân quý, còn quan trọng hơn những thứ tài sản đó. Bọn họ muốn tranh đoạt, cậu thì bố thí, không có gì ghê gớm." Hắn đưa tay xoa xoa đầu Toàn Hiểu Vũ. Toàn Hiểu Vũ sửng sốt một chút, cười, tiếp tục nói: "Tôi lúc ấy thật sự không nghĩ nhiều như vậy, chỉ hy vọng những người đó biến khỏi cuộc sống của tôi, tôi muốn ở nhà, im lặng chờ cha mẹ trở về. Thật ra, tôi tuy rằng không thừa nhận, nhưng mà trong tiềm thức, tôi biết, cha mẹ sẽ không bao giờ trở về. Cho nên tôi rất khó chịu."

"Tôi rời khỏi nhà tang lễ, tìm khắp ngõ ngách, tựa như hiện tại, lẳng lặng ngồi. Sau đó, liền gặp Gia Luân Hủ."

"Lần đầu tiên trông thấy hắn, hắn cho tôi một cái khăn tay, xoay người, ngược ánh sáng, nói với tôi, cậu khóc. Cái thời điểm đó trông thấy hắn, cảm thấy người này như tràn ngập sự ấm áp của ánh mặt trời, trên

người hắn có thứ mà tôi cả đời này cũng khó mà có được. Một lần kia, ấn tượng khắc sâu."

"Sau đó, tôi chỉ cần ra ngoài thì sẽ gặp hắn. Tôi bình thường tự mình xoay sở sinh hoạt không tốt hắn sẽ tới giúp đỡ. Lâu ngày cứ vậy mà ở chung với nhau." Toàn Hiểu Vũ lắc đầu, giọng đầy mỉa mai nói: "Hiện tại nghĩ đến, cái thời điểm đó, não đúng là bị chó ăn mà." Cậu nhìn Sở Thiên một cái rồi nói tiếp: "Loại tiếp cận rõ ràng như vậy, cái thời điểm đó lại không chút nào phát hiện ra. Chậm rãi yêu hắn, sau đó thì càng ngu."

"Bi thương che khuất tâm trí của cậu, yêu đương che đi hai mắt của cậu." Sở Thiên cười nói. "Cảm ơn anh thay tôi tìm được một cái cớ hoàn mỹ cho sự ngu dại của bản thân tôi." Toàn Hiểu Vũ đỡ trán, nói, cảm thấy thoải mái hơn. "Không cần cảm ơn." Sở Thiên nhíu mày nói: "Cậu có thể tiếp tục." Hắn duỗi tay ra, làm một cái động tác mời. Tâm tình lúc này của Toàn Hiểu Vũ thoải mái hơn nói tiếp: "Sau này, cũng không có gì cả, nội dung cẩu huyết. Trước mạt thế, tôi phát hiện, hắn tiếp cận tôi vì để lừa tiền lừa nhà. Chỉ là không biết hắn làm sao lại biết được tình huống của tôi, có lẽ là đám thân thích có dã tâm kia, ai biết được. Tiếp sau đó, tôi còn chưa kịp khổ sở, mạt thế đã tới. Sau đó vội vàng giết tang thi sinh tồn, từ sớm đã đem người này vứt sau đầu, không nghĩ tới, hôm nay lại gặp lại."

"Kỳ thật, tôi hồi tưởng lại rất nhiều chi tiết tràn đầy lỗ hổng. Ví dụ như, hắn chưa bao giờ đề cập đến gia đình hắn, cũng không nói qua quá khứ của hắn. Trong một tuần sẽ luôn có hai ba buổi tối hắn không về nhà, nói là tăng ca. Nhưng mà, tôi thậm chí ngay cả hắn đi làm ở nơi nào cũng không biết. Anh nói xem, lúc trước tôi sao có thể ngu đến như vậy chứ?"

Thực ra, đối với Toàn Hiểu Vũ mà nói, những chuyện đó đã là quá khứ, trong kiếp trước, cậu thường xuyên hồi tưởng lại một vài chi tiết, chậm rãi phát hiện lỗ hổng trong đó, hôm nay đột nhiên nói ra, cư nhiên cảm thấy rõ ràng ở trước mắt. Quả nhiên là chôn trong lòng lâu lắm rồi, tất cả đau lòng khổ sở, cho tới bây giờ cũng chưa kịp phát tiết. Cho đến ngày hôm nay, tuy rằng cậu khổ sở, nhưng có thể bình tĩnh nói ra.

Cứ như một khối u ác tính phát triển trong lòng cậu, người bình thường không dám đụng vào nó, dù sao đụng vào sẽ cảm thấy rất đau. Nhưng mà khi bạn thực sự hạ quyết tâm muốn loại bỏ nó, lại phát hiện đem nó vứt đi là thoải mái như thế nào.

"Bởi vì ——-" Sở Thiên hơi hơi nghiêng người một cái, hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Toàn Hiểu Vũ: "Bởi vì cậu là một người đơn thuần, cho nên khi cậu tin một người sẽ biến thành một thằng khờ."

"Nhưng mà —— tôi vẫn rất thích loại người khờ như cậu." Mặt của Sở Thiên đột nhiên phóng đại trước mắt Toàn Hiểu Vũ: "Thật sự. Nếu cậu không bài xích đàn ông, cậu có muốn làm thằng khờ của tôi không?" Thanh âm của hắn đột nhiên trở nên trầm thấp mà từ tính, thoáng cái đầy ma lực. Một Sở Thiên như thế Toàn Hiểu Vũ trước giờ chưa từng thấy qua, bất thình lình tỏ tình khiến Toàn Hiểu Vũ bị dọa sợ, cậu có vẻ rất bối rối, luống cuống tay chân muốn đứng lên, lại bị Sở Thiên một phen đè lại.

Sở Thiên này có vẻ hơi bá đạo, hoàn toàn không giống như bộ dáng ôn hòa như nước của ngày thường: "Tôi không ép cậu đồng ý, nhưng mà cậu nhất định phải nhớ cho kỹ, sau đó còn phải nghiêm túc suy nghĩ." Ánh mắt hắn có hơi hung hăng. Toàn Hiểu Vũ có chút lờ mờ, cậu chưa từng gặp qua Sở Thiên như vậy, nhưng mà cậu thấy, trong mắt Sở Thiên là sự nghiêm túc. Cậu vùng vẫy vài cái, Sở Thiên lại đè chặt cậu lại, hình như sợ cậu chạy trốn vậy. Trong lòng Sở Thiên biết tính cách của Toàn Hiểu Vũ tìm được thời cơ thích hợp sẽ lập tức đả xà tùy côn, nếu không tên đầu gỗ này cả đời cũng khó có thể mà thông suốt được.

38. Chương 38: Diễn Thuyết

"Vì cái gì?" Loại tỏ tình này quá đột ngột, tuy rằng Toàn Hiểu Vũ vẫn cho rằng Sở Thiên là một người không tồi, nhưng mà cậu cũng biết, không phải toàn bộ đàn ông trên trái đất này đều cong, cho nên cậu cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến phương diện này.

"Vì cái gì sao?" Sở Thiên nghiêng đầu suy tư nói: "Có lẽ chính tôi cũng muốn biết vì sao, nên hy vọng cậu có thể cho tôi một cơ hội để tìm hiểu." Sở Thiên cười.

"Tôi muốn biết, vì cái gì, tôi trước đó thực ra có rất nhiều cơ hội để rời khỏi đây, nhưng vẫn muốn ở lại trong khu biệt thự, tôi muốn biết, vì cái gì luôn muốn ở cùng cậu, hơn nữa còn đi điều tra cậu ý đồ muốn hiểu thêm về cậu; tôi rất muốn biết, vì cái gì vào thời điểm cậu nguy hiểm nhất, tôi sẽ không kịp suy nghĩ liền thay cậu đỡ lấy một kích trí mạng. Cậu biết không? Con người đó không giống tôi. Tôi của trước đây cho rằng mình sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn như vậy."

Giọng nói của hắn từ tốn, thanh âm trầm thấp, tuy rằng cười, nhưng mày lại hơi nhíu lại, còn rất nghiêm túc tự hỏi, bộ dáng lại như tâm tình khoái trá. "Kỳ thực, tôi ban nãy đã luôn tự hỏi vấn đề này." Ánh mắt Sở Thiên nhìn thẳng vào Toàn Hiểu Vũ: "Khi tên đàn ông đó nói là bạn trai cậu, khi tôi phát hiện cậu để tâm người đó, tôi liền cảm thấy, trong lòng đặc biệt khó chịu, rất muốn đánh người đó một trận, có lẽ cũng muốn đánh cậu một trận." Con ngươi hắn nghiêng qua một bên suy nghĩ nói: "Cho nên —— tôi cảm thấy, cậu hẳn nên đáp ứng tôi, giúp tôi hiểu rõ mấy vấn đề này."

Tay Sở Thiên dùng sức đè Toàn Hiểu Vũ không hề giảm, thậm chí có chút áp sát, Sở Thiên hiện tại bày ra sự bá đạo trước nay chưa từng có. Có lẽ, đây mới là bộ mặt thật của hắn? Đầu óc của Toàn Hiểu Vũ nhất thời choáng váng, hai tháng trước ở chung từng chút từng chút giống như từng thước phim hiện rõ trong đầu cậu. Sở Thiên của hiện tại thật xa lạ. Trong lúc nhất thời cậu cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

"Tôi….." Toàn Hiểu Vũ cúi đầu, nửa ngày nói không ra lời. Sở Thiên lại buông lỏng tay, giống như thoáng cái khôi phục lại bộ dáng của trước đây, hắn lười biếng duỗi thắt lưng một cái. Sau đó đột nhiên kề sát bên tai Toàn Hiểu Vũ, thấp giọng nói: "Tôi không ép cậu, nhưng cậu thiếu tôi một mạng, phải nghiêm túc tự hỏi nha."

Còn nói không phải ép buộc cậu! Cái gì thiếu hắn một mạng vân vân! Còn nói không phải! Sắc mặt của Toàn Hiểu Vũ bỗng chốc nghẹn đến đỏ bừng, một nửa là vì giận, một nửa là bởi vì Sở Thiên đột nhiên cúi xuống ghé vào lỗ tai cậu nói chuyện, hơi thở ấm áp phun bên tai, cảm giác thật kỳ lạ! Sở Thiên đạt được mục đích thấy tốt thì thu tay lại. Hắn vỗ vỗ quần áo đứng lên: "Tôi đi tìm tên bác sĩ bàn bạc công việc. Người đó nếu còn đến quấy rầy cậu, cứ việc ra tay đánh, dù sao cãi nhau thì cậu muôn đời cũng không thắng nổi. Đánh mạnh tay cũng không sao, tôi và tên bác sĩ sẽ giải quyết tốt hậu quả."

"Ừ." Toàn Hiểu Vũ vẫn đang giữ nguyên tư thế cúi đầu ôm đầu gối, hàm hàm hồ hồ đáp một tiếng, cũng không biết đến tột cùng nghe lọt được bao nhiêu. Đám người Lão Ô biết hai người này khẳng định có chuyện muốn nói, tự giác tránh đi, cho bọn họ một chút không gian, còn canh gác xung quanh đề phòng những người khác tùy tiện tới gần. Đối với phản ứng của bọn họ, Tiêu Tử Nhiên rất vừa lòng gật đầu,

huấn luyện hơn hai tháng cũng không uổng phí.

"Nói đi, anh nghĩ như thế nào?" Sở Thiên và Tiêu Tử Nhiên nói chuyện, từ trước tới nay luôn nói thẳng không thích nói quanh co. Tiêu Tử Nhiên nhìn Sở Thiên một lúc lâu không nói gì. Người trước mắt này, đã dần dần bắt đầu không che giấu nữa, hắn chậm rãi bày ra thực lực của chính mình. Liền ngay cả người trong đoàn đội cũng bất tri bất giác ngầm thừa nhận địa vị lãnh đạo của Sở Thiên, nhưng nguyên bản Tiêu Tử Nhiên hắn mới là lãnh đạo tuyệt đối.

Sở Thiên chẳng tránh đi cái nhìn của Tiêu Tử Nhiên, vẫn đang nhìn thẳng vào con mắt hắn. Tiêu Tử Nhiên theo thói quen bĩu môi, cuối cùng thôi không quan sát Sở Thiên, nói: "Căn cứ vào tin tức mà cậu nghe được, đám học sinh và cư dân tôi không để ý. Chủ yếu là hai đám người còn lại. Vốn tôi tính toán trên dọc đường có thể chậm rãi lôi kéo một đội ngũ, tốt nhất toàn bộ đều là dị năng giả. Cậu cảm thấy, hai đám người kia, có thể kéo bọn họ gia nhập không?"

Sở Thiên lắc đầu: "Tôi cũng đoán được anh sẽ nghĩ như vậy. Nhưng mà, tôi cũng đoán, bên kia ——" Cằm Sở Thiên hướng về phía đám người Gia Luân Hủ: "Bọn họ phỏng chừng cũng có cùng suy nghĩ với chúng ta! Bất quá —— vừa mới bị tôi phá hỏng." Sở Thiên cười có chút hư hỏng nói: "Cho nên, mặc kệ là anh đánh chủ ý lên người bọn họ, hay đám người bọn họ đánh chủ ý bảo chúng ta nhập bọn, tất cả đều không thành!"

Tiêu Tử Nhiên nhìn thấy ánh mắt của Sở Thiên có chút ghét bỏ: "Cậu quá ngây thơ. Chỉ là một bạn trai trước. Nói, cậu từ khi nào lại có ý với nhóc mặt than kia? Tôi sao lại nhìn không ra? Thả dây dài câu cá lớn?" Tâm hồn bát quái của tên bác sĩ đột nhiên bùng cháy. Sở Thiên căn bản lười để ý hắn: "À, anh không hiểu được ý của tôi. Chúng ta chỉ cần dị năng giả nghe lời, nhưng chúng ta không cần lão đại của bọn họ." Trong nháy mắt Tiêu Tử Nhiên hiểu được ý tứ của Sở Thiên. Thật ra cùng với lúc trước diệt trừ Chính ca, thu nhận thủ hạ của hắn, là cùng một đạo lý.

"Ha ——" Tiêu Tử Nhiên vuốt cằm, suy tư tính khả thi của chuyện này. Qua một hồi lâu, hắn mới hỏi: "Không phải cậu đã nghĩ tốt phải làm như thế nào rồi sao?"

Sở Thiên cười không nói. Tiêu Tử Nhiên vuốt vuốt cằm: Được rồi, tùy cậu, muốn tôi làm cái gì cứ việc nói, tôi sẽ phối hợp." Kỳ thật, tên bác sĩ có nhiều lúc vẫn thích dùng bạo lực để giải quyết vấn đề. Đối với hắn mà nói, chỉ có máu tung bay tứ tung mới là cảnh đẹp nhất. Nhưng mà, Sở Thiên cũng không phải là người quá thích sử dụng bạo lực. Một khi đã như vậy, hắn liền mỏi mắt mong chờ, nhìn xem cái tên gia hỏa thích che giấu sự xảo quyệt của bản thân này, có thể làm được cái gì.

"Vậy —- những tên kia thì sao?" Tiêu Tử Nhiên nhìn thoáng qua đám người tự xưng là quân nhân xuất ngũ. Đối với những người đó, Tiêu Tử Nhiên vẫn cảm thấy rất muốn có được, thoạt nhìn cũng rất lợi hại, thật sự là một trợ lực tốt trong chiến đấu a! Sở Thiên lắc đầu: "Bọn họ rõ ràng trước mạt thế là một đoàn thể có ký kết ngầm, cũng không phải là tổ hợp lâm thời. Nhưng mà, tôi thấy bọn họ càng như là lính đánh thuê, nếu anh muốn có được sức chiến đấu của bọn họ, chưa hẳn là không có cách."

"Cậu nói —— thuê?" Lính đánh thuê sao? Thế nhưng Sở Thiên làm sao nhìn ra được lai lịch của bọn họ, người này, giấu thật sâu nha! Tiêu Tử Nhiên có ý nghĩ sâu xa nhìn Sở Thiên một cái. Sở Thiên từ sớm đã quen với mấy động tác kỳ lạ của tên bác sĩ nên không đếm xỉa nói: "Đúng. Nhưng mà, mạt thế đã tới, bọn họ muốn nhất định không phải tiền. Về phần là cái gì —— tự anh suy nghĩ đi."

"Cái gì bảo tôi tự mình suy nghĩ? Hóa ra một đường kề vai sát cánh cùng nhau chiến đấu với cậu không có chút ưu đãi gì sao?" Còn làm cái kiểu này cho hắn xem! Tên bác sĩ giận. Sở Thiên cười lạnh một tiếng: "Mỗi người phụ trách một thứ. Bằng không, chức lão đại của anh đưa cho tôi đi?" Tiêu Tử Nhiên lần nữa bĩu môi, tính toán chi li như thế làm gì? Sau đó hắn không kiên nhẫn phất tay, ý bảo Sở Thiên có thể lăn. Sở Thiên cũng không muốn thấy mặt tên bác sĩ, hắn còn có chuyện phải làm, rất nhiều chuyện phải làm.

Ngày hôm sau, trong thánh đường một mảnh hòa thuận. Đêm hôm qua, có sóng tang thi triều nhỏ tập kích thánh đường. Mấy đám người này lại không phân biệt gì toàn bộ đều đi ra ngoài chặn đánh. Một trận chiến không lớn không nhỏ khiến mọi người thấy được sức mạnh của đoàn kết. Trời sáng, Lôi Sư mang theo người đi tìm tên bác sĩ. Lôi Sư chính trực tráng niên lại thức tỉnh lôi hệ dị năng, làm cho khuôn mặt hắn vốn chính trực cương nghị, lại thêm vài phần oai hùng. Lúc này đây, Gia Luân Hủ cùng người của hắn đều không xuất hiện.

Lôi Sư nói chuyện lại thì không chút dài dòng, hắn vô cùng thành khẩn mời tên bác sĩ gia nhập vào đoàn đội của hắn. "Tôi là Lôi Sư, đội trưởng tiểu đội Lôi gia. Tối hôm qua nhìn thấy thực lực của các vị, không biết các vị có từng nghĩ tới, gia nhập vào đoàn đội để bản thân càng thêm lớn mạnh không?" Tiêu Tử Nhiên nghiêm túc gật đầu: "Có! Tôi từ ngày hôm qua đã có suy xét, nói thế nào cũng phải mời các vị đến gia nhập cùng chúng tôi. Không nghĩ tới, các vị lại chủ động đến đây, thực đáng mừng." Lôi Sư bị hắn nói đến nghẹn lại, hắn mang theo thành ý đến đàm phán, chỉ là không nghĩ tới người này hoàn toàn không theo lẽ thường. Hắn thanh thanh cổ họng, cường điệu nói: "Chúng tôi đến là để mời các vị gia nhập vào đội ngũ của chúng tôi."

"Vâng, đúng, các vị đến gia nhập vào đội của chúng tôi." Tiêu Tử Nhiên vẫn nghiêm túc gật đầu, nét mặt không hề có nửa phần ý muốn đùa giỡn. Cái này có chút càn quấy a, Lôi Sư không vui nhăn mày lại: "Chúng tôi mang theo thành ý mà đến, nếu ngài tiếp tục như vậy, cũng không có cách nào để tiếp tục nói." Tiêu Tử Nhiên rốt cục cười: "Thành ý của ngài thật lớn, không nói hai lời đã bắt đầu nghĩ muốn hợp nhất đội chúng tôi, xin hỏi, thành ý của ngài là cái gì? Ngài tính lấy cái gì để đả động chúng tôi?" Vẻ mặt hắn khinh thường, biểu tình trào phúng.

Lôi Sư bị châm chọc khiêu khích nhưng lại không hề nổi giận, còn nghiêm túc nói: "Ngài cũng là thủ lĩnh của một đội, ngài hẳn hiểu được, trong mạt thế, nhân loại của chúng ta chỉ có thể đoàn kết lại với nhau mới có nhiều cơ hội sống sót. Đặc biệt chúng ta thân là dị năng giả, trời cao ban tặng dị năng cho chúng ta đồng thời cũng giao phó trách nhiệm lớn lao cho chúng ta, từ trong tay chúng ta xây dựng một thế giới mới, để người thường có được sự che chở, khiến nhân loại có thể sinh sôi nảy nở, đây mới là chuyện chúng ta phải làm. Về phần vinh nhục được mất của cá nhân so với ích lợi của nhân loại thì nhỏ bé không đáng kể."

Lôi Sư cao giọng nói, trong thánh đường có công năng khuếch thanh, tuy rằng tất cả mọi người đều cách nhau một khoảng cách nhất định, nhưng mà từ khi giọng nói của Lôi Sư vang lên, trên cơ bản tất cả mọi người đều nghe rõ hắn đang nói cái gì.

"Ngài hỏi tôi, lấy cái gì để đả động các vị. Tôi muốn nói, đó là trách nhiệm! Trách nhiệm bảo vệ nhân loại! Người thường cũng tốt, dị năng giả cũng thế, chỉ cần còn sống, chưa biến thành quái vật, đều gánh vác sứ mệnh chịu trách nhiệm về tương lai của nhân loại." Ánh mắt Lôi Sư từ trên người Tiêu Tử Nhiên dời đi chuyển về nơi có nhiều người: "Tất cả mọi người suy nghĩ một chút, chúng ta làm thế nào đi được đến nơi này. Bằng vào đơn đả độc đấu sao? Các người suy nghĩ một chút, người muốn dựa vào năng lực của bản thân lưu vong trong mạt thế, còn có mấy người sống sót? Người hiện tại đứng ở chỗ này, có người nào mà không phải dựa vào sức mạnh của đoàn đội, mọi người tổ hợp cùng một chỗ, đoàn kết với nhau, mới có thể đi đến đây? Có ai không phải? Không phải có thể đứng ra!"

Lôi Sư nhìn bốn phía đối diện với những ánh mắt đang nhìn hắn. Toàn Hiểu Vũ vốn ngồi xổm ở một góc sáng sủa, nghĩ về Sở Thiên. Liền nghe được lời nói quen thuộc, cậu sửng sốt hồi lâu mới phản ứng được —- ở đây cũng không phải cảnh tượng của kiếp trước. Không, chính xác mà nói, vẫn là chỗ của kiếp trước, vẫn là cái tên lão đại đó, vẫn nói những lời nói đó, làm cùng một động tác đó, thật giống như trong trí nhớ của Toàn Hiểu Vũ. Nhưng mà, đối tượng nói chuyện lại không giống nhau.

39. Chương 39: Tiến Triển

Thời điểm này của kiếp trước, người thường rất nhiều. Cũng không có đám người của Gia Luân Hủ ở đây, mà trong những thuộc hạ hiện tại của Lôi Sư, cái thời điểm kia, có rất nhiều người đều ở tại thánh đường ngẫu nhiên gặp được sau đó gia nhập, mà không phải giống như hiện tại, bọn họ đã sớm là người trong đội của Lôi Sư.

Trong trí nhớ, có một vài nội dung trùng khít, có một vài nội dung thay đổi, những thay đổi này, làm cho Toàn Hiểu Vũ hoảng hốt, dần dần thanh tỉnh.

"Không ai đứng ra sao? Cho nên, đơn đả độc đấu là tuyệt đối không được! Chúng ta cần chính là tin tưởng và nương tựa vào nhau. Bởi vậy tôi hy vọng, mọi người có thể cùng nhau đánh trận chiến này, gia nhập vào đội ngũ của chúng tôi, cũng có người trong lòng không phục, hỏi, vì cái gì phải gia nhập vào đội ngũ của chúng tôi, phục tùng quy tắc của chúng tôi? Tôi biết, rất nhiều người, trong lòng đều nghĩ như vậy?"

Lôi Sư hỏi lại một câu, sau đó tự hỏi tự trả lời: "Có lẽ tất cả mọi người đều phát hiện, sau mạt thế, có một bộ phận người có được dị năng. Tôi cho rằng, dị năng giả, chính là người đảm nhiệm sứ mệnh phục hưng trọng đại nhân loại! Số lượng dị năng giả và năng lực, quyết định thực lực của đoàn đội. Tôi trước giới thiệu một chút Lôi gia tiểu đội của chúng tôi đi. Có lẽ, ở đây có một vài người đối với chúng tôi đã có chút hiểu biết."

Xem ra nói nửa ngày, trọng điểm là đây a. Tiêu Tử Nhiên và Sở Thiên liếc nhìn nhau.

Sở Thiên tiếp cận Tiêu Tử Nhiên, sau đó thấp giọng nói: "Nhìn người ta, học hỏi nhiều một chút."

Tiêu Tử Nhiên cực kỳ khinh thường: "Loại chuyện dối trá như vậy phải do cậu làm mới đúng."

Sở Thiên từ chối cho ý kiến nhún vai. Sau đó suy nghĩ một chút, đi tới một góc sáng sủa, đem Toàn Hiểu Vũ kéo trở về.

Đúng nghĩa là kéo về. Chính là bất chấp tất cả, trực tiếp kéo người về.

Toàn Hiểu Vũ vẻ mặt không hiểu, tuy rằng lấy năng lực hiện tại của cậu muốn quật Sở Thiên rất dễ dàng, nhưng cậu không làm như vậy. Cứ để Sở Thiên kéo tới phía sau Tiêu Tử Nhiên đứng ở đó. Sau đó ——-

Sau đó Sở Thiên liền công khai như vậy! Công khai từ phía sau ôm lấy cổ cậu, đem sức nặng thân thể dựa trên người cậu!

"Anh ——" Hai gò má Toàn Hiểu Vũ nóng cháy.

"Người kia nói nhảm nhiều lắm, tôi cũng đứng đến mỏi muốn chết, cho tôi mượn dựa một hồi." Sở Thiên không chút lưu tâm nói.

Toàn Hiểu Vũ nhất thời câm nín, lại không dám lộn xộn, toàn thân cứng còng. Trong lòng Sở Thiên hơi bất mãn, đây là loại phản ứng gì? Cứ như thấy quỷ vậy. Trong lòng mất hứng, đem cằm tựa trên vai Toàn Hiểu Vũ, miệng thì ở bên tai người ta nói: "Tôi muốn thu hồi lời nói ngày hôm qua."

Thân thể Toàn Hiểu Vũ chấn động. Đột nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm giác mất mác.

Sở Thiên lại tiếp tục nói: "Tôi không nên để cậu tự mình suy xét. Tính tình của cậu như vậy, tôi nghĩ không hơn một năm cũng nghĩ không thông. Chúng ta cũng không biết có thể sống qua một năm hay không. Mặc kệ, tôi đơn phương quyết định, chúng ta từ hôm nay trở đi sẽ ở cùng nhau. Tôi mặc kệ cậu nghĩ gì, không đồng ý tôi sẽ dùng tinh thần lực ảnh hưởng cậu."

Loại ngữ điệu bá đạo cùng uy hiếp khiến Toàn Hiểu Vũ không khỏi trợn mắt há hốc mồm, cậu thật sự rất muốn quay đầu nhìn xem khuôn mặt của Sở Thiên, sau đó hỏi hắn: Anh có còn là Sở Thiên mà tôi quen biết không?

Thế nhưng cậu không hề động, trong tiềm thức, tựa hồ ngầm đồng ý cho hành vi của Sở Thiên, thân thể tựa hồ cũng thoáng thả lỏng.

Sở Thiên lúc này mới thỏa mãn gật đầu, không tiếp tục đùa giỡn lưu manh.

Lúc này có một tầm mắt, chặt chẽ khóa trên người bọn họ. Là đến từ Gia Luân Hủ cách đó không xa.

Sở Thiên liền cảm giác được, thế nhưng khinh thường lựa chọn trực tiếp coi nhẹ hắn. Mà trong đầu Toàn Hiểu Vũ loạn cào cào, Sở Thiên lại gắt gao tựa ở phía sau cậu, nào có hơi sức đâu mà cảnh giác tầm mắt của người khác.

Lúc này diễn thuyết của Lôi Sư đã đi tới phần gay cấn.

Trước tiên hắn nói người sống sót hẳn nên có trách nhiệm tiếp đó là tầm quan trọng của đoàn kết. Từ đó miêu tả nhân tố quyết định là dị năng giả, cuối cùng, bắt đầu triển lãm sức mạnh của hắn —— dị năng của hắn, dị năng giả trong đoàn đội của hắn, dị năng giả tụ tập lại cùng một chỗ sau đó phô diễn thực lực. Quan trọng nhất, bọn họ có vật tư.

Đương nhiên Ôn Đồng cũng dưới cái nhìn của Lôi Sư, đem thức ăn chất thành đống đột nhiên đặt ở trung tâm đám người, cơ hồ mọi người đều sợ ngây người.

Đống thức ăn này như một cái núi nhỏ! Hình ảnh đó quả thật rung động lòng người.

Trong mạt thế, còn có cái gì quý hơn thức ăn?

Nhưng mà Ôn Đồng chỉ đang triển lãm, sau đó liền thần tốc thu hồi tất cả thức ăn. Nhưng mà rung động trong nháy mắt kia vẫn làm cho rất nhiều người ở đây dại ra.

Lôi Sư đối với hiệu quả như vậy phi thường hài lòng. Hắn lại ra hiệu, trong đội ngũ có vị thiếu niên là dị năng giả hệ trị liệu, cười hì hì đứng dậy.

Hắn vẽ một đường vết thương trên tay trái của mình, máu tươi chảy ra. Sau đó hắn đặt tay phải lên vết thương, ngay tức khắc một đạo bạch quang lóe lên, khi hắn gỡ tay ra, miệng vết thương biến mất.

Hiệu quả lần này không rung động như Ôn Đồng. Bởi vì đám học sinh và đám cư dân lân cận, đã sớm được Lôi gia tiểu đội trợ giúp, rất nhiều người đã thấy qua loại năng lực này. Mà dị năng giả hệ không gian, mọi người chỉ được nghe nói, khi một núi nhỏ thức ăn đột nhiên xuất hiên rồi lại tức khắc biến mất, mọi người mới tự mình cảm nhận cái loại rung động này.

Sở Thiên và Tiêu Tử nhiên cũng chú ý tới, đám lính đánh thuê kia, khi trông thấy năng lực của Ôn Đồng, chỉ chấn kinh một chút, sau đó người đàn ông thoạt nhìn là đầu lĩnh trong đám bọn họ, đã đem ánh mắt chặt chẽ tập trung trên người của Ôn Đồng, nhìn cũng không thèm nhìn đống vật tư kia lần hai.

Xem ra, những người đó hình như không hề thiếu vật tư a! Tiêu Tử Nhiên và Sở Thiên lại đối mặt, dùng ánh mắt trao đổi một chút thông tin.

Khi dị năng giả hệ trị liệu lên sàn, người đàn ông kia, quả nhiên cũng chú ý tới cái dị năng giả đó, từ đó về sau, ánh mắt của hắn, liền một mực đảo qua đảo lại trên người Ôn Đông và thiếu niên dị năng giả hệ trị liệu.

Lúc này, Bạch Minh Hi khinh thường bĩu môi, thầm nghĩ, chỉ là một đống đồ nhỏ như lông mao, thứ trong không gian lão tử lấy ra đủ đè chết các người!

Rồi sau đó lại thần kinh hề hề ngồi xổm xuống, đè thấp giọng nói với Lí Nam: “Tiểu Nam, người kia không lợi hại bằng em, bạch quang của hắn không sáng bằng em, em còn có thể vá miệng vết thương lớn như cái động kìa!” Nói xong còn khoa tay múa chân một chút miêu tả miệng vết thương của Sở Thiên.

Lực chú ý của Lí Nam cũng không ở bên này, nó thấy hành động giữa Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ, nó cảm thấy là lạ, anh Hiểu Vũ hình như bị khi dễ.

Chính là, anh Thiên lại không giống là một người sẽ khi dễ anh Hiểu Vũ, ngày hôm qua, anh ấy còn cứu mạng của anh Hiểu Vũ! Miệng vết thương và máu kia cũng không phải giả!

Nhưng nó càng nhìn hai người bọn họ càng cảm thấy kỳ quái, nó rất muốn đi qua hỏi một chút, nhưng lại cảm thấy hình như không nên đi tới hỏi.

Thật sự rối rắm!

Vừa lúc Bạch Minh Hi nói chuyện với nó, nó liền hỏi: "Anh Tiểu Bạch, anh Thiên….. Sẽ không khi dễ anh Hiểu Vũ đi?" Nó lo lắng nói.

"A." Bạch Minh Hi liếc nhìn hai người không được tự nhiên bên kia một cái. Hắn coi như là trúc mã kiêm tử đảng cho Sở Thiên, vẫn có thể nhìn ra một chút tâm tư của Sở Thiên.

Chỉ là, hắn vẫn cho rằng Sở Thiên đối với Toàn Hiểu Vũ chỉ là cảm thấy hứng thú mà thôi. Hắn không nghĩ tới chính là, Sở Thiên cư nhiên sẽ đánh cực mạng sống của mình đi cứu Toàn Hiểu Vũ.

Lúc ấy hắn sợ quá chừng, đó không phải là hành động của Sở Thiên hắn quen biết sẽ làm. Cho nên khi Sở Thiên làm như vậy, hắn liền đoán được gì đó, trong lòng bắt đầu đánh giá tầm quan trọng của Toàn Hiểu Vũ đối với Sở Thiên lại lần nữa.

Quả nhiên, Sở Thiên cái tên này, sau khi xác định tâm ý của mình, liền lập tức hành động. Kỳ thật, đây mới là phong cách của Sở Thiên chân chính. Không thèm để ý gì cả, một chút cũng không quan trọng, nếu đã xem trọng, thì nhất định phải giành tới tay. Không thể kéo dài, không buông tha bất luận cơ hội nào. Đây mới là Sở Thiên thực sự.

"Đương nhiên sẽ không. Em nghĩ xem Thiên Thiên có từng khi dễ người nào chưa? Huống hồ quan hệ giữa hai người bọn họ tốt như vậy, Thiên Thiên sao lại có thể khi dễ Hiểu Vũ chứ?" Bạch Minh Hi mặt không đỏ khí không suyễn nghiêm trang nói dối.

Lí Nam có chút hoài nghi nhìn hắn một cái: "Nhưng mà, em cảm thấy hôm nay bọn họ rất kỳ quái…."

"Ai u!" Bạch Minh Hi dùng sức vỗ bả vai của Lí Nam: "Sẽ không, có lẽ chỉ là ầm ĩ một chút vân vân, giữa bạn bè điều đó là bình thường mà thôi! Em xem, mỗi ngày Thiên Thiên đều mắng anh. Không có việc gì, đừng động bọn họ, em nhìn cái người tên Lôi Sư kia kìa, diễn thuyết rất phấn kích! Con nít không cần lo cho người lớn."

Nói xong, Bạch Minh Hi còn cưỡng chế vặn cái đầu đang nhìn về phía Toàn Hiểu Vũ của Lí Nam về.

"Nhưng mà ——" Nhưng mà anh Hiểu Vũ chưa bao giờ cùng người ta cãi nhau a!

"Không nhưng mà gì hết!" Bạch Minh Hi nghiêm túc ra hiệu chớ lên tiếng, tỏ ý bảo Lí Nam nhìn bên Lôi Sư. Lí Nam bất đắc dĩ, đành phải tạm thơi bỏ qua Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên.

Bên này, diễn thuyết của Lôi Sư đã đến phần kết thúc: "Tiểu đội Lôi gia của chúng tôi, có tinh thần cứu vớt mọi người, có dị năng giả có sức chiến đấu mạnh mẽ, có dị năng giả không gian mang theo lượng lớn vật tư, có dị năng giả hệ trị liệu giúp cứu mạng mọi người, còn có thủy hệ dị năng giả có thể cung cấp nguồn nước sạch. Xin hỏi các vị, đoàn thể của các vị có thể mạnh hơn chúng tôi không? Và chúng tôi đối với người thường không có dị năng, đối xử bình đẳng, hơn nữa còn cung cấp vật tư và sự bảo hộ. Đoàn đội của các vị ai có thể cam đoan làm được?"

Nói xong những điều này, Lôi Sư xoay người, đối với Tiêu Tử Nhiên nói: "Những lý do này, đã đủ thuyết phục cậu gia nhập vào đội của chúng tôi chưa?"

Còn chưa đợi Tiêu Tử Nhiên trả lời trong đám học trò và cư dân lâm thời tổ hợp đã có rất nhiều người nhấc tay ồn ào: "Gia nhập! Chúng tôi nguyện ý gia nhập!"

"Tôi cũng nguyện ý!"

"Tôi cũng vậy, tôi cũng muốn."

Lúc này những người nói cơ bản đều là người thường. Trong nhóm tổ hợp cư dân cũng có mấy dị năng giả, bọn họ hai mắt nhìn nhau, có hơi lưỡng lự.

Tiêu Tử Nhiên cười lạnh liên tục, hai tay vẫn khoanh trước ngực thả xuống, hai tay "ba ba ba" dùng sức vỗ tay: "Lôi đội trưởng nói thật hay! Vài vị dị năng giả biểu diễn cũng thực sự rất đặc sắc! Sau mạt thế, tôi đã rất lâu không được xem một màn trình diễn xuất sắc như vậy, cảm ơn các vị."

Tiếp theo, đề tài câu chuyện lại chuyển: "Thế nhưng, cái mà các người nói có liên quan gì đến chúng tôi? Dù sao tôi nghe cũng không hiểu. Cho nên tôi nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ hiểu rõ một chuyện, chính là —— đâu có liên quan gì đến tôi a?" Hắn còn làm một vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

"Cậu ——" Lúc này đây, Lôi Sư thật sự tức giận. Người này ngay cả chút mặt mũi cũng không cho! Sau mạt thế từ khi hắn có được lôi hệ dị năng đến nay, cũng chưa từng gặp qua người nào dám không cho hắn mặt mũi.

Tiêu Tử Nhiên chìa tay ra, làm một động tác ngừng, đánh gãy lời Lôi Sư muốn nói: "Lôi đội trưởng, anh xem, nhiều người muốn tham gia như vậy, tha thiết hy vọng ngài để ý đến bọn họ kìa! Chúng tôi cũng đã mệt lắm rồi, muốn đi chuẩn bị chút thức ăn. Nếu không Lôi đội trưởng đến chỗ chúng tôi ăn chút gì đó?"

Tiêu Tử Nhiên lách mình ra hiệu mời.

Sở Thiên tiếp lời: "Lôi đội trưởng có thể là đang khát đi, chúng ta đi lấy hai bình nước tới đi." Đây là châm

chọc Lôi Sư nói nhiều. Nói xong thì nâng nâng cằm, ý bảo Bạch Minh Hi đem nước tới.

Bạch Minh Hi và Sở Thiên ăn ý không gì sánh kịp, trong nháy mắt liền từ trong ba lô lấy ra hai bình nước, nhiệt tình chạy tới.

"Đừng!" Tiêu Tử Nhiên đưa tay ra cản, đẩy Bạch Minh Hi qua một bên: "Nước của cậu có sạch không hả? Lôi đội trưởng có thủy hệ dị năng giả làm sạch nước, để ý chút này của cậu sao? Mau đem đi!" Tiêu Tử Nhiên đuổi Bạch Minh Hi giống như đuổi ruồi bọ vậy.

"Ha!" Bạch Minh Hi vẻ mặt vô tội, quả nhiên lại cầm nước chạy về, thực ra, trong lòng đã sớm nhạc khai liễu hoa*. (Rất vui mừng.)

"Các ngươi được lắm!" Lôi Sư cực kỳ tức giận, oán hận vung tay, mang theo người xoay người rời đi. Lôi Sư vừa đi, những người tỏ vẻ muốn gia nhập lập tức tiến tới vây quanh hắn.

Tiêu Tử Nhiên mặt dày phất phất tay: "Đi thông thả a, Lôi đội trưởng!"

40. Chương 40: Hôn Môi

Bên kia vừa quay đầu cũng không quản đám người đó tâm tình hỏng bét, Tiêu Tử Nhiên triệu tập nhân mã của mình, chuẩn bị họp nội bộ.

Tiêu Tử Nhiên nói đại khái một chút rồi để đội ngũ nghỉ ngơi trong thánh đường vài ngày, nhưng vẫn như trước không để cho ai có lời phản đối, hoàn toàn không có học theo lão đại người ta giả bộ làm người lương thiện.

Sau đó thì lập kế hoạch cho lộ tuyến tương lai. Mãi cho đến cuối cùng mới nói: "Các người đều một đường từ trong khu biệt thự theo tôi đến đây, chúng ta mang theo vật tư có bao nhiêu, trong lòng các vị cũng rõ ràng. Chúng ta không có dị năng giả hệ không gian, một đường lên Bắc, trừ bỏ các loại nguy hiểm cần phải tránh, còn cần tự cấp tự túc, vừa đi vừa thu gom vật tư."

Hắn dừng một chút, ngón trỏ thon dài chỉ chỉ chỗ phía sau Lôi Sư: "Bên kia mở ra điều kiện hậu đãi, người muốn rời khỏi, hiện tại có thể đi. Nhưng mà nhớ kỹ…. "

Ánh mắt Tiêu Tử Nhiên nhất thời trở nên âm trầm: "Hiện tại đi, tôi không cản. Chỉ là, một khi quyết định ở lại, không nên để tôi phát hiện ra ai có dị động gì. Thủ đoạn của tôi các người đều biết."

Ngay sau đó, ngữ khí của hắn lại trở nên lười biếng: "Tôi cũng không phải là đại thiện nhân, tôi không biết cái gì là trách nhiệm, nơi này không có cái gì gọi là dân chủ, càng không có cái gì bảo hộ! Tôi chỉ cần tuyệt đối phục tùng, cho dù là chết. Vẫn là câu nói đó, tôi không nuôi người vô dụng."

Hắn nhìn mọi người một chút, đương nhiên, trong đám người này không bao gồm bốn người Sở Thiên. Bốn người này không phải người mà hắn có thể khống chế được, hiện tại mọi người chỉ đang kết bọn, sớm hay muộn gì cũng mỗi người đi một ngả, tên bác sĩ từ sớm đã có giác ngộ.

"Tiêu lão đại, không cần phải nói, tôi đi theo ngài." Lão Ô là người đầu tiên biểu lộ lập trường. Trong mạt thế này, hắn không có dị năng, chút bản lĩnh của hắn trước mạt thế còn có chỗ dùng nhưng hiện tại xuất hiện càng nhiều các dị năng giả có thực lực mạnh, chút bản lĩnh đó đã nhỏ bé không đáng kể. Nhưng mà hắn cũng không cam tâm, mặc dù làm người bình thường, hắn cũng không thể để bản thân sống uất ức.

Lão Ô tin tưởng mắt nhìn người của bản thân, muốn ở trong nơi có nhiều dị năng giả sống được yên ổn, đi theo tên bác sĩ khẳng định không sai. Cái tên Lôi Sư kia, ở trong mắt hắn, chẳng qua là một Chính ca khác mà thôi. Hiện tại thoạt nhìn quyền thế rất mạnh, nhưng có thể đi bao xa, ai biết được?

"Tiêu lão đại, tôi cũng đi theo ngài." Thủy hệ dị năng giả Triệu Bất Phàm cũng ngay lập tức tỏ rõ lập trường. Hắn từ bệnh viện đã theo tên bác sĩ đi tới đây, ít nhiều gì cũng thăm dò được một chút tính tình của tên bác sĩ.

Tên bác sĩ quả thật không phải một người tốt gì, nhưng mà không phải người tùy hứng làm bậy. Hắn có năng lực có ý tưởng, còn có Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ trợ lực, hai ngày này còn xuất hiện một dị năng giả hệ trị liệu luôn ẩn nấp là Lí Nam, đội ngũ này chưa hẳn là kém hơn so với Lôi Sư.

Huống hồ cùng sống chung với những người này hơn hai tháng, đám ô hợp của Lôi Sư sao có thể so được.

Hơn nữa, nghe giọng điệu của Lôi Sư kia, dị năng giả còn phải phụ trách bảo vệ người thường, còn muốn mỗi ngày vì nhiều người như vậy cung cấp nguồn nước sạch, phải dốc hết sức mình còn không được oán giận, oán giận thì trái với lý niệm của đoàn đội, Triệu Bất Phàm tự nhận mình không phải thánh nhân, vẫn là đi theo tên bác sĩ vẫn đáng tin hơn.

Còn có những người khác, tuy rằng không nói gì, nhưng mà ý nghĩ muốn ở lại vẫn thể hiện khác rõ ràng. Chỉ có một nhà ba người cô gái, hai mặt nhìn nhau, châm chước, một hồi lại như muốn nói ra suy nghĩ của mình.

"Nói đi, tôi nói, hiện tại muốn chạy thì nhanh chân lên." Tiêu Tử Nhiên là một người khôn khéo, liếc mắt một cái liền nhìn ra bộ dạng phân vân của họ.

Cha mẹ của cô gái không dám nhìn thẳng vào mắt Tiêu Tử Nhiên, người cha kia cúi đầu thưa dạ nói: "Tiêu lão đại, tôi…. chúng tôi chỉ là người thường, tuổi tác lớn, còn mang theo một cô con gái. Đối với đội ngũ không có tác dụng gì. Vừa rồi Lôi đội trưởng nói, sẽ đối xử bình đẳng bảo vệ người thường…. chúng tôi…. chúng tôi muốn…."

"Được!" Tiêu Tử Nhiên không chút do dự gật đầu, sau đó nói với lão Ô: "Phân một phần vật tư cho bọn họ, để bọn họ đi."

Lão Ô gật đầu, lập tức chấp hành mệnh lệnh, đi lấy các vật tư thích hợp lại đây. “Cha mẹ, các người nói cái gì vậy!” Cô gái cũng nóng nảy, nàng căn bản không muốn rời khỏi đoàn thể này, cha mẹ nàng đột nhiên quyết định khiến nàng rất kinh ngạc.

Mẹ của nàng lập tức đè tay nàng lại, một mặt cản trở nàng tiếp tục nói, một mặt cúi đầu khom lưng cung kính cảm ơn Tiêu Tử Nhiên.

Tiêu Tử Nhiên không thèm quan tâm đến bọn họ, quay đầu hỏi những người khác: “Còn có ai nữa không? Khẩn trương lên, đừng lãng phí thời gian.”

“Cha mẹ, vì cái gì phải rời đi, nơi này tốt lắm, chúng ta vẫn….” Cô gái rất sốt ruột, ý đồ khuyên bảo cha mẹ, nhưng lập tức bị cha mẹ nàng ngăn trở.

Có thể nhìn ra, cô gái này bình thường rất nghe nời cha mẹ nàng, cha mẹ cũng rất yêu thương nàng, đem nàng bảo vệ tốt lắm. Dưới sự ngăn cản của cha mẹ, nàng cũng có vẻ không thể làm sao được, cuối cùng vẫn khuất phục với quyết định của cha mẹ, không hề lên tiếng.

Vốn, từ trong biệt thự rời khỏi, là quyết định của cha mẹ nàng, cha mẹ nàng chung quy cảm thấy ánh mắt của những người đàn ông kia nhìn nàng không đúng, thời điểm có tên bác sĩ không ai dám làm càn, bọn họ sợ hãi tên bác sĩ đi rồi những người đó sẽ làm những chuyện không tốt đối với con gái của bọn họ.

Cho nên khi tên bác sĩ nói phải rời đi, bọn họ liền quyết định đi theo tên bác sĩ rời đi. Chỉ là cùng lúc đó, bọn họ cũng đã sớm lập kế hoạch một khi tìm được cơ hội, liền thoát ly khỏi đội ngũ của tên bác sĩ. Dù sao bọn họ cũng không thể tin tưởng tên bác sĩ, từng nhìn thấy tên bác sĩ không chút do dự giết người, nên cho rằng tên bác sĩ không phải là người tốt gì.

Trước mắt, là một cơ hội tốt nhất.

Lôi Sư nói nguyên tắc bảo hộ người thường rất đả động bọn họ.

Huống hồ, bọn Lôi Sư có không gian dị năng giả, có vật tư, hiện tại lại có nhiều người nguyện ý gia nhập vào đội ngũ của Lôi Sư. Nhiều người thường như vậy, bọn họ xen lẫn bên trong nhận được sự bảo hộ của các dị năng giả, so với đi theo một tên bác sĩ hỉ nộ vô thường an toàn hơn nhiều.

Ý kiến của con gái, bọn họ từ trước đến giờ luôn xem nhẹ, bọn họ tin tưởng bản thân có thể bảo vệ được con gái vô tri, cũng tin tưởng tuyệt đối sẽ không sai.

Vì thế, bọn họ cầm mọi thứ vật tư tức khắc rời khỏi. Chỉ có cô gái còn đang lưu luyến không rời quay đầu nhìn, có lẽ cũng chỉ có nàng cho rằng, đội hữu của mình không phải là kẻ xấu, hơn nữa là bọn họ có năng lực bảo vệ cả nhà nàng đi.

Một nhà ba người rời đi, cũng không có làm lung lay đến quyết định cũng những người khác, không ai có ý

định muốn rời đi. Tiêu Tử Nhiên lúc này mới gật đầu, bắt đầu bố trí nhiệm vụ cho mỗi người.

Mặc kệ những người trong thánh đường nghĩ gì, tang thi triều nhỏ ngày hôm qua là đang nhắc nhở bọn họ, thánh đường cũng không phải nơi tuyệt đối an toàn.

Cho nên, Tiêu Tử Nhiên bảo Lão Ô mang theo Tiếu Minh, Triệu Bất Phàm, Lâm Tự Cường, chia làm hai tổ, thay phiên nhau trực đêm, chặt chẽ chú ý động tĩnh bên ngoài thánh đường, phát hiện có gì không ổn lập tức cảnh báo.

Mã Tĩnh Tĩnh và Lục Khiết thì phụ trách chỉnh đốn vật tư và nội vụ, bảo vệ tốt phần đất của mình. Tên bác sĩ phụ trách xử lý chuyện giao tiếp trong thánh đường, chính là khuyên cha xứ rời khỏi nơi này.

Vốn chuyện giao tiếp và khuyên cha xứ là của Sở Thiên, nhưng mà Sở Thiên không muốn để tên bác sĩ cướp nhiệm vụ tuần tra bên ngoài, lấy cớ là hắn và Toàn Hiểu Vũ đã hợp tác hơn hai tháng đã thành thói quen, sợ tên bác sĩ không phối hợp tốt với Toàn Hiểu Vũ cho nên để hắn đi là thích hợp nhất.

Tên bác sĩ cũng không có biện pháp, Sở Thiên hiện tại có chút lòng dạ của Tư Mã Chiêu* a! Tấm tắc! Đành phải đổi nhiệm vụ với hắn vậy.

Bình thường Sở Thiên bọn họ ra ngoài, đều mang theo Bạch Minh Hi và Lí Nam, lúc này cũng tìm được một cái cớ, để hai người bọn họ ở lại trong thánh đường. Lí Nam vẫn nghe lời như trước, không có ý kiến gì. Nhưng mà Bạch Minh Hi nhìn Sở Thiên, ủy khuất giống như oán phụ.

Đương nhiên, Sở Thiên không thèm đếm xỉa hắn.

"Ô ô, Tiểu Nam, Thiên Thiên không cần anh nữa." Bạch Minh Hi nửa ngồi chồm hổm, đem khuôn mặt chôn trên vai của Lí Nam giả khóc.

Lí Nam dở khóc dở cười, chỉ có thể an ủi hắn.

Toàn Hiểu Vũ nói không nên lời cảm giác trong nội tâm, hai ngày Sở Thiên như biến thành một người khác, đáng sợ chính là, bản thân lại không chán ghét và bài xích Sở Thiên này.

Cho nên khi Sở Thiên cường ngạnh yêu cầu tên bác sĩ an bài cho mình và hắn ra ngoài, cậu không có phản đối, chỉ là vẫn trầm mặc cam chịu. Khi xuất phát, Sở Thiên phụ trách lái xe, Toàn Hiểu Vũ ngồi ở ghế phó lái im lặng không nói.

Sở Thiên quay đầu nhìn cậu một cái: "Mất hứng? Bởi vì tôi tự chủ trương?"

"Không có." Toàn Hiểu Vũ lắc đầu, nhìn Sở Thiên một cái, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, "Tôi chỉ là đang tiếp thu yêu cầu của anh, nghiêm túc suy nghĩ."

Sở Thiên sửng sốt một chút, sau đó "xì" cười ra tiếng, hắn đưa tay nhu nhu đầu Toàn Hiểu Vũ, động tác mang theo vài phần ôn nhu: "Không phải đã nói rồi sao, thu hồi lời hôm qua, không cho cậu suy nghĩ, tôi đã quyết định rồi."

Toàn Hiểu Vũ vẫn lắc đầu nghiêm túc nói: "Vẫn phải suy nghĩ kỹ càng."

"Ha?" Tay Sở Thiên từ trên đầu Toàn Hiểu Vũ trượt tới sau gáy cậu, nhẹ nhàng kéo khiến cậu nhìn thẳng vào mắt hắn: "Kia, cậu nghiêm túc nói, cậu nghĩ như thế nào?"

Toàn Hiểu Vũ không nhìn hắn, hơi cúi đầu, lông mi dài run run, đợi một hồi mới nói: "Tôi không ghét những chuyện anh làm." Sở Thiên thấy cậu như vậy, trong lòng như bị mèo cào, ngứa, ma xui quỷ khiến, liền chòm người qua, ở khóe mắt của Toàn Hiểu Vũ, hôn xuống.

Lần này Toàn Hiểu Vũ có chút kinh hãi, nhưng cũng không có phản kháng, thoáng giãy giụa, cách Sở Thiên xa một chút, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không bao giờ quay đầu lại nữa.

Trong lòng Sở Thiên hơi có chút mất mác, hỏi một câu: "Chán ghét đến như vậy sao?"

Toàn Hiểu Vũ vẫn duy trì động tác nhìn ra ngoài cửa sổ, không quay đầu lại, rất lâu cũng không đáp lời. Sở Thiên có chút thất vọng giẫm chân ga, xe lại từ từ rời khỏi thánh đường.

Hai người trầm mặc đi một đoạn đường, Toàn Hiểu Vũ lại đột nhiên nói: "Không chán ghét."

Sở Thiên ngẩn ra, sau đó trong lòng đột nhiên tốt lên, xe thoáng cái đánh bay một tang thi chạy như điên tới, nhanh chóng phóng về phía trước.

41. Chương 41: Nguy Hiểm

Trên đường đi thông ra vùng ngoại thành, rất nhiều chiếc xe bị bỏ hoang chồng chất ở hai bên đường.

Ven đường kiến trúc linh tinh, tất cả đều có vẻ lụn bại tĩnh mịnh. Thỉnh thoảng, có thể nhìn thấy thi thể hư thối nằm dọc đường, ruồi bọ vo ve vờn quanh thi thể, nhìn không ra là người hay tang thi.

Ở giữa đường từng được người miễn cưỡng thanh lý, khoảng cách vừa đủ để một chiếc xe việt dã đi qua, nếu là xe tải, muốn từ nơi này đi ra thì có chút khó khăn.

Trên đường, có vài tang thi lẻ tẻ du đãng, chúng nó thoạt nhìn đều có chút suy yếu, đại khái, là bởi vì rất lâu không có 'thức ăn' tươi mới đi.

Sở Thiên lái xe, chen qua một đoạn đường chật chội bất kham này. Sau đó chạy về phía trước 3 kimomet, đường đi mới dần rộng rãi.

Nơi này đã ra khỏi thành chạy đến giao lộ cao tốc, qua trạm thu phí, trước trạm rất lớn, trước kia là mười hai làn xe, hiện tại tuy rằng cũng có rất nhiều xe bỏ hoang, nhưng mà bởi vì diện tích đủ lớn, cho nên có vẻ rộng rãi hơn rất nhiều.

Sở Thiên ngừng ở trước trạm thu phí, hắn chọn một nơi rộng lớn, để khi có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, có thể quay đầu chạy trốn.

"Có gì đó không đúng!" Sau khi Sở Thiên dừng xe, vuốt cằm nói. Ánh mắt hắn xuyên thấu qua cửa xe, không ngừng dò xét bên ngoài.

"Đúng vậy!" Toàn Hiểu Vũ đưa tay đè ngực mình một cái, cảm giác tim đập nhanh. Cái loại trực giác dự cảm này lại trở lại! Chỉ có một lần duy nhất không nhạy chính là một lần trên cao tốc đối phó mèo biến dị. Cũng là một lần duy nhất kia, Sở Thiên….

Toàn Hiểu Vũ lắc đầu, cảnh cáo bản thân không nên ở loại thời điểm này suy nghĩ miên man.

"Chúng ta xuống xe nhìn thử xem đi!" Sở Thiên nói, ở trong xe nhìn nửa ngày, cũng không phát hiện điều gì khác thường, nhưng mà, hắn là dị năng giả hệ tinh thần, tuy rằng dự cảm của hắn không có mãnh liệt như Toàn Hiểu Vũ, nhưng chung quy không quá mức sai lệch.

Huống chi, Toàn Hiểu Vũ cũng nói cảm giác của em ấy và hắn giống nhau.

Nhiệm vụ ngày hôm nay của bọn họ chính là tra xét tình huống dọc đường, hơn nữa xác định tính an toàn của con đường ra khỏi thành.

Toàn Hiểu Vũ gật đầu, hai người đồng loạt xuống xe, lưng đối lưng, một trái một phải, duy trì tính cảnh giác cao.

Hai người cẩn thận đi về phía trước, xuống xe, bọn họ mới hiểu được, cái loại cảm giác nguy hiểm quỷ dị kia là từ đâu tới. Một khu vực lớn như vậy, có nhiều xe bỏ hoang như vậy, lại không hề trông thấy tang thi!

Hôm nay mặt trời cũng không phải quá gắt, theo lý đám tang thi sẽ không vì tránh né mặt trời mà ẩn nấu.

Nghĩ tới nghĩ lui, nguyên nhân có thể chỉ có một!

Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên nhìn nhau một cái, hai người đồng thời nhớ tới cùng một loại tình trạng — trên đường cao tốc đi tới thánh đường cũng không có tang thi, bởi vì bọn họ xông vào địa bàn của mèo biến dị!

Như thế nơi này có phải cũng là cùng một loại tình huống không?

Toàn Hiểu Vũ do dự một chút, ngừng bước chân lại.

"Sở Thiên." Toàn Hiểu Vũ nhẹ nhàng gọi tên của hắn, Sở Thiên nghe tiếng lập tức dừng lại, hắn lui về bên cạnh Toàn Hiểu Vũ, tiếp tục cảnh giác quan sát xung quanh, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Tim em đập rất nhanh rất lợi hại, không thể tiếp tục đi nữa. Em sợ..." Toàn Hiểu Vũ tạm dừng một chút, hít sâu một hơi: "Em sợ nơi đó có thứ gì, có lẽ, so với năm con mèo biến dị kia còn lợi hại hơn."

Sở Thiên đối với phán đoán của Toàn Hiểu Vũ hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ, vì thế quyết định thật nhanh: "Chúng ta trở về."

Nói xong, hai người chậm rãi lui trở về bên cạnh xe. Lúc lên xe, hai người mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Cái này thật phiền phức! Nơi này là con đường tất yếu phải đi qua khi ra khỏi thành, nếu ở đây là địa bàn của thứ gì lợi hại, chỉ dựa vào sức của mười một người bọn họ thật sự rất khó từ nơi này xông ra!

Sở Thiên nhíu chặt mày, xem ra, vô luận thế nào cũng phải cùng những người đó nói chuyện kết minh* (Kết thành liên minh). Bằng không, đến lúc đó ai cũng không thể ra khỏi thành phố.

"Không sao, nhất định sẽ có cách, chúng ta trở về tìm tên bác sĩ thương lượng." Không nghĩ tới lần này Toàn Hiểu Vũ lại lên tiếng trước.

Câu nói mang theo chút an ủi này ngay cả Sở Thiên cũng không nghĩ tới, lại phát ra từ miệng của Toàn Hiểu Vũ. Hắn sửng sốt một giây, sau đó vùng mày giãn ra, cười.

Em ấy, đang nỗ lực trấn an hắn sao? Xem ra, đây là một hiện tượng rất tốt nha!

Đây chỉ là do Toàn Hiểu Vũ đột ngột thốt ra, chỉ vì nhìn thấy bộ dáng chau mày của Sở Thiên, không tự giác đã nói như thế. Sau khi nói xong lại phát hiện miệng của mình, thực ra cũng không phải ngu đến như vậy.

"Được." Sở Thiên cười với Toàn Hiểu Vũ một cái, lập tức khởi động xe.

Không đợi hắn thuận lợi quay đầu xe, trong trạm thu phí bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều bóng đen, vèo vèo vèo chạy tới chỗ bọn họ.

"Nguy rồi!" Toàn Hiểu Vũ khẽ rống lên một tiếng: "Mau rời khỏi."

Bóng đen xuất hiện trong nháy mắt, hai người rất nhanh liền thấy rõ bộ dáng của chúng nó, nhanh chóng phán đoán, chúng nó toàn bộ đều là tang thi cấp 2.

Tang thi cấp 2 cũng không hề đáng sợ, đáng sợ chính là số lượng của chúng nó, chi chít xông tới trước mặt, nhìn ra thì có đến một trăm con.

Một trăm con đến đều là tang thi cấp 2, đồng thời đều chạy về cùng một mục tiêu, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta da đầu run run. Huống hồ, phía sau chúng nó, tựa hồ còn có rất nhiều tang thi đang chạy ra, đồng loạt đuổi theo bọn họ.

Sở Thiên quay đầu xe, cái gì cũng không thèm nhìn, chỉ điên cuồng nhấn ga, lái xe chạy như bay rời khỏi chỗ này.

"Gặp quỷ, sao lại nhiều như vậy, ban nãy sao lại một bóng cũng không thấy." Sở Thiên hung hăng vỗ cái vô-lăng, ảo não nói.

Toàn Hiểu Vũ lắc đầu, nói: "Đáng sợ nhất không phải cái này. Tang thi cấp 2 tuy rằng bắt đầu biết né tránh nguy hiểm, nhưng mà chúng nó kỳ thực vẫn chưa đủ trí tuệ, chúng nó cũng không biết tận lực che giấu. Còn có chính là ——"

"Chính là toàn bộ đều là tang thi cấp 2, ngay cả một con tang thi cấp 1 cũng không có!" Sở Thiên tiếp lời: "Vì sao lại đột nhiên thoáng cái xuất hiện nhiều tang thi cấp 2 như vậy!"

"Cho nên mới đáng sợ a." Ở trong xe việt dã đang chạy băng băng trên đường, Toàn Hiểu Vũ quay đầu lại nhìn về phía sau một chút.

Xuyên qua cửa kính xe, bên ngoài đều lã những tang thi rậm rạp, tang thi bám chặt không chịu buông tha, trên mặt đất cuộn lên một trận khói bụi, mặc dù trải qua mạt thế ba năm, nhưng khi nhìn thấy toàn thân đều nổi da gà.

"Sở Thiên nhanh thêm một chút nữa." Có vài con chạy rất nhanh, tựa hồ đã lâu không được trông thấy máu thịt tươi ngon, hiện tại hưng phấn tru lên từng đợt. Vốn có khoảng cách hơn một ngàn mét, cũng bị chúng nó rút ngắn còn mấy trăm mét.

"Anh sẽ tận lực." Trên trán Sở Thiên toát ra một tầng mồ hôi, nếu như bị vây ở đây, chỉ bằng hắn và Toàn Hiểu Vũ hai người căn bản không thể thoát ra khỏi đây!

Rất nhanh, ô tô liền chạy đến đoạn đường chật hẹp lúc trước, mới vừa tiến vào hơn hai trăm mét, phía trước truyền đến tiến ô tô gầm rú, lờ mờ có thể nhìn thấy là hai chiến ô tô, cũng dùng tốc độ rất nhanh chạy về hướng bên này.

Bất đắc dĩ, Sở Thiên chỉ có thể phanh lại. Con đường nơi này chỉ cho phép một chiếc xe đi qua, không chỗ

tránh được, nếu không phanh lại, song phương đều dùng tốc độ nhanh như vậy tông vào nhau nhất định xe hủy nhân vong.

Đúng là nhà dột còn gặp mưa to*! *(QT là ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ).*

Người lái xe chạy bên kia cũng phát hiện bọn họ, tuy rằng giảm tốc độ nhưng cũng không có ngừng lại. Không chỉ không có ngừng, còn liên tục ấn kèn, như đang thúc giục Sở Thiên bọn họ chuyển xe đi ra ngoài.

"Phắc!" Sở Thiên tức giận mắng một tiếng!

Tiếng kèn kia làm cho tang thi đằng sau càng thêm phấn kích!

"Không có cách nào khác, chúng ta xuống xe." Toàn Hiểu Vũ cũng nhìn thấy cục diện tiến thoái lưỡng nan, nếu muốn dựa vào xe lao ra là rất khó.

Sở Thiên nhanh chóng nhìn xung quanh, sau đó chỉ vào tòa nhà bên phải nói: "Chúng ta trước tiên trốn vào đó, sau đó nghĩ cách tiếp!"

"Được!"

Hai người đều thuộc phái hành động lưu loát, nhảy xuống xe, vứt bỏ chiếc giữa đường trở mình nhảy lên, vượt qua toàn bộ chướng ngại vật, chảy thẳng đến tòa nhà mà Sở Thiên đã chọn.

Về phần những người đó, thời khắc nguy cấp như vậy, ai còn rảnh rỗi để ý bản thân ngăn trở lối đi, xém hại chết người của mình a!

Từ lúc Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên bỏ xe, người của hai chiếc xe kia cũng phát giác có gì đó không đúng.

Thứ gì đã khiến hai người đó thà rằng bỏ xe mà chạy cũng không chịu lùi xe lại?

Bọn họ rốt cục cũng dừng xe lại, có người thần tốc kéo cửa kính xe xuống, chìa đầu ra ngoài nhìn.

Thà không nhìn thì thôi, khi vừa nhìn thì lập tức bị đám tang thi chạy như điên cách đó không xa dọa sợ đến mức oa oa kêu to.

Bọn họ cuối cùng cũng bắt đầu nhảy xuống xe, học theo Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ, chạy về phía tòa nhà kia.

Lúc này Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ đã chạy tới dưới lầu tòa nhà kia.

Tòa nhà này đại khái có năm tầng, khoảng một trăm mét vuông. Vừa nhìn liền biết đây là tòa nhà tư nhân.

Lầu một bị sửa thành mặt tiền cửa hàng, là một tiệm sửa và rửa xe ô tô, hiện tại đã bị bỏ hoang, cửa chính rộng mở, các loại linh kiện ô tô tán loạn khắp nơi, nếu nhìn kỹ, còn có thể phát hiện trong đó còn có vết máu khô biến thành màu đen.

Tốc độ của Toàn Hiểu Vũ nhanh hơn Sở Thiên, cho nên, sau khi bay qua đống xe bỏ hoang, cậu liền kéo tay Sở Thiên mang theo hắn chạy vào tòa nhà.

Vào tiệm sửa chữa, bọn họ phát hiện cổng chính đã không thể nào đóng lại, may mắn là phía sau có một cửa nhỏ, mở ra chính là thang gác đi thông lên lầu.

Hai người trở ra, liền tính toán lập tức đem cửa khóa chết rồi lại chạy lên lầu, nhưng một thanh âm hô lên.

"Chờ một chút hai cậu trai! Hãy để chúng tôi cùng vào trong." Một người đàn ông mặc áo đen chạy tới cửa, thấy bọn họ muốn đóng cửa lo lắng hô to.

Sở Thiên nhận ra hắn, là một trong những lính đánh thuê kia, xem ra, trong hai chiếc xe kia, thì có một chiếc là của đám người bọn họ, mà người này, rõ ràng là dị năng giả hệ tốc độ cho nên mới có thể trong thời gian ngắn như thế liền đuổi tới nơi này.

Như vậy một chiếc xe khác hẳn là người trong đội của Lôi Sư sao?

Trong lúc suy tư, ngươi nọ đã chạy tới trước mặt. Loại tình huống này, cường liệt muốn khóa cửa đem những người này nhốt ở bên ngoài khẳng định là không thực tế.

Cho nên, Sở Thiên lập tức nói: "Cậu tốt nhất nói với đồng bạn của cậu nhanh một chút, phía sau toàn bộ đều là tang thi cấp 2! Nếu các người quá chậm, để tang thi chạy tới, vậy thật xin lỗi, đừng trách chúng ta ra tay đuổi người."

Người nọ gật đầu, nói rằng: "Trước khi đám tang thi kia xông đến tôi sẽ đem cánh cửa này khóa chết, mặc kệ người có đến đủ hết hay không. Nhưng mà, tôi tin tưởng đội hữu của tôi sẽ chạy rất nhanh."

Sở Thiên gật đầu, bọn họ thoạt nhìn như đã từng trải qua huấn luyện, bản thân không cần nhiều lời.

Cho nên, hắn lập tức quay đầu, kéo tay của Toàn Hiểu Vũ, hai người liền chạy lên lầu.

42. Chương 42: Thăng Cấp

Tới lầu ba, Toàn Hiểu Vũ liền túm Sở Thiên không hề chạy lên trên.

Sở Thiên dừng lại, nhìn cậu một cái.

Toàn Hiểu Vũ giải thích: "Độ cao của mái nhà, em chỉ có thể tự mình nhảy xuống. Nếu mang theo anh, độ cao tầng ba là thích hợp nhất."

Tòa nhà này độc lập, cũng không có hàng xóm, vì để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra, vạn nhất bị nhốt ở bên trong, bọn họ cũng chỉ có thể đập cửa sổ rời khỏi, chung quanh đều trống không, không có tòa nhà khác làm điểm tựa, độ cao tầng bốn tầng năm, nếu cậu muốn mang theo Sở Thiên nhảy xuống, muốn an toàn chạm đất thì có chút khó khăn.

Hai người cùng chung chiến đấu hơn hai tháng, loại ăn ý này đương nhiên không cần nhiều lời, Sở Thiên rất nhanh hiểu được ý tứ của cậu.

Lầu ba có ba bốn gian phòng, bọn họ tùy ý mở một gian phòng, tiến vào, sau đó đem cửa khóa chết.

Đây là một gian phòng rất bình thường, hai mươi mét vuông, trống rỗng, không có ai cũng không có tang thi.

Hai người cũng không dám thả lỏng vào lúc này, tuy rằng bên ngoài khóa cứng, Sở Thiên vẫn ở bên sườn cửa chú ý động tĩnh ngoài cửa.

Mà Toàn Hiểu Vũ thì lập tức chạy tới bên cửa sổ, quan sát tình hình bên ngoài.

Vừa nhìn cậu mới hiểu được, vì sao hai chiếc xe thà rằng mạo hiểm điên cuồng ấn kèn cũng không chịu giảm tốc độ.

Thì ra, phía sau bọn họ cũng có một sóng tang thi lớn!

"Bọn họ cũng bị tang thi truy đuổi, rất nhiều, cấp 1 cấp 2 trộn lẫn." Toàn Hiểu Vũ nói với Sở Thiên.

Sở Thiên rất nhanh đi tới bên cạnh cậu, nhìn thoáng ra bên ngoài, đàn tang thi đuổi theo hai người bọn họ nhanh hơn một chút, cách nơi này không đến năm trăm mét, đám tang thi đuổi theo hai chiếc cũng tàm tạm, còn hơn một ngàn mét nữa mới tới.

Những người đó thoạt nhìn tất cả đều là dị năng giả, tốc độ chạy trối chết không chậm, cách nơi này cũng chỉ còn khoảng một trăm mét.

“Xem ra, bọn họ hẳn nên chạy nhanh lên.” Sở Thiên không có tình cảm gì nói.

“Nhưng mà em lo lắng chính là mặc dù trốn ở chỗ này, cũng không nhất định chống đỡ được chúng nó. Số lượng chúng nó thật sự quá nhiều.” Toàn Hiểu Vũ có chút lo âu nói, nhiều tang thi cấp 2 như vậy, còn gặp phải một cái tang thi triều, kiếp trước cậu không phải chưa từng đối mặt, nhưng mà cái thời điểm đó bọn họ có nhiều người, dị năng giả cũng nhiều.

Mặc dù là như thế nhưng cũng đã trải qua một trận chiến gian khổ và hy sinh mới đánh thắng. Hiện tại nơi này chỉ có hai người bọn họ, và mấy dị năng giả khác thoạt nhìn không phải rất đáng tin cậy.

Muốn đột phá vòng vây của nhiều tang thi như thế, quá khó khăn.

Cảm nhận được sự lo lắng của Toàn Hiểu Vũ, Sở Thiên đi qua ôm lấy bờ vai của cậu, ngón tay dùng sức nhéo nhéo tay cậu: “Liều mạng một phen thử xem. May mắn, hôm nay không bảo Tiểu Bạch và Tiểu Nam cùng đi.”

Đối với loại cục diện này, Sở Thiên cũng không có bao nhiêu lòng tin, làm tốt công tác chuẩn bị liều mạng.

Trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm của Sở Thiên, làm Toàn Hiểu Vũ đang lo lắng liền bình tĩnh lại. Cậu nhớ tới không gian của mình.

Kỳ thật, cậu đã rất lâu không vào không gian rồi. Vẫn chỉ trộm thả chút vật tư thu thập được vào trong, lại không có cơ hội để lấy ra dùng.

Sau này thường xuyên ở cùng với Sở Thiên và Bạch Minh Hi, thời gian riêng tư ít đi nên không có vào không gian để xem thử.

Hiện tại trong loại tình huống này, vấn đề cậu lo lắng căn bản không phải là cái việc bị bại lộ hay không bại lộ, cậu lo lắng chính là, rốt cuộc có thể đem Sở Thiên cùng vào hay không!

Dù sao, cậu cho tới bây giờ cũng chưa từng thử qua đem người khác vào trong không gian. Thậm chí không có mang theo vật sống gì vào bên trong. Cậu chỉ biết là, dị năng giả không gian bình thường không thể để bất cứ vật sống nào.

Đây mới là thứ cậu lo lắng nhất. Cho nên, không đến vạn bất đắc dĩ, cậu cũng không muốn sử dụng không gian. Nhỡ đâu, cậu có thể vào, Sở Thiên lại không thể thì làm sao bây giờ? Nhỡ đâu, Sở Thiên đi vào được nhưng lại xảy ra vấn đề thì phải làm sao?

Vô luận có hậu quả gì cũng đều khiến cho người ta rất khó để tiếp nhận.

“Bọn họ vào được.” Sở Thiên nhìn bên ngoài nói. Hắn nói chính là người trong hai chiếc xe.

Đám lính đánh thuê kia quả thật là tới đủ, bọn họ và tốc độ dị năng giả chờ cửa, tổng cộng có năm người, thống nhất mặc trang phục màu đen.

Nhưng mà đám người đó cũng có chút thú vị, sau khi người của bọn họ tập trung đông đủ, cũng không có khóa cửa, hình như còn đang chờ đám người phía sau.

Lúc này, mặc kệ là Toàn Hiểu Vũ hay Sở Thiên, đều thấy rõ năm người còn lại kia là ai.

Là Gia Luân Hủ, Ôn Đồng, dị năng giả hệ trị liệu, còn có hai người khác, Toàn Hiểu Vũ cũng không biết họ, dù sao không phải người trong đội ngũ của Lôi Sư ở kiếp trước.

Mà hiện tại Sở Thiên cũng là một dị năng giả hệ tinh thần hậu kỳ cấp 2. Kỳ thật Sở Thiên đã sớm vào hậu kỳ cấp 2, nhưng vẫn chậm chạp không chịu đột phá, trong lòng hắn sốt ruột cũng từng đi thử các đề nghị của Toàn Hiểu Vũ, nhưng cũng không hề có tác dụng gì, cuối cùng cũng chỉ có thể buông tha việc cưỡng chế đột phá, thuận theo tự nhiên.

Toàn Hiểu Vũ cũng không biết nguyên nhân mà Sở Thiên gặp phải bình cảnh là ở chỗ nào, cậu đã đem toàn bộ phương thức đột phá bình cảnh cậu biết ở kiếp trước nói ra hết, cũng để Sở Thiên thử qua, nhưng vẫn không được.

Tuy rằng, dị năng giả cấp 2 gặp tang thi cấp hai vẫn có ưu thế cấp bậc áp chế, nhưng không chịu nổi số lượng tang thi nhiều a.

Toàn Hiểu Vũ đẩy cửa sổ ra, bắt đầu chuẩn bị chiến đấu. Hỏa hệ dị năng của cậu đối với Sở Thiên đã không còn là bí mật gì nữa, hai tháng chiến đấu dã ngoại cũng đủ để cậu thăng dị năng lên cấp hai.

Trong lòng Toàn Hiểu Vũ lặng lẽ tính toán khoảng cách của nhóm tang thi, một khi chúng nó tiến vào phạm vi công kích, cậu sẽ phóng ra hỏa cầu.

Mà lúc này Sở Thiên đã tiến vào trạng thái khống chế, hắn thao túng hai tang thi cấp 2, điên cuồng cắn giết tang thi cấp 1.

Chỉ có thể thông qua loại cấp bậc áp chế này, trước tiên giảm bớt số lượng tang thi.

Bất qua, nhóm tang thi cũng sắp đi vào phạm vi công kích của Toàn Hiểu Vũ, Toàn Hiểu Vũ nhìn thấy một màn khiến cậu vô cùng quen thuộc.

Ôn Đồng chạy cuối cùng, cách tang thi không đến một trăm mét ngã sấp xuống, thiếu niên dị năng giả hệ trị liệu ở phía trước hắn, theo bản năng đưa tay kéo hắn, lại bị hắn kéo xuống.

Bởi vì chuyện xảy ra bất ngờ khiến cho thiếu niên trở mình té ngã, trực tiếp lăn ra phía sau Ôn Đồng. Ôn

Đồng lúc này mới đứng lên, vừa chạy vừa kêu cứu.

Gia Luân Hủ và hai dị năng giả khác nghe tiếng lập tức quay đầu cứu viện.

Quả nhiên, Gia Luân Hủ trước tiên chạy tới trước mặt Ôn Đồng nhưng mà hắn cũng không muốn bỏ qua thiếu niên kia, sau khi giúp Ôn Đồng, vẫn đang tính toán nghĩ cách cứu viện thiếu niên.

Nhưng mà, thiếu niên kia sau khi bị ngã xuống đã bị thương, một hồi lâu cũng không đứng lên, mà tang thi lại gần trong gang tấc.

Gia Luân Hủ phóng ra một thổ hệ dị năng ý đồ ngăn cản bước chân của đám tang thi, nhưng mà cũng chỉ cản được chúng nó khoảng mười giây, tường đất liền sụp đổ.

Thiếu niên vẫn không hề đứng lên, Gia Luân Hủ không dám tới gần chút nữa, nếu tới gần, ngay cả hắn cũng không thể trốn thoát.

Cho nên, hắn cuối cùng quyết định quay đầu, từ bỏ thiếu niên chạy về phía tòa nhà.

Thiếu niên tuyệt vọng giơ tay, nhưng nhóm đồng bạn của hắn không để ý hắn.

Một màn này, đánh mạnh vào lòng Toàn Hiểu Vũ.

Giống như bi kịch ở kiếp trước một lần nữa tái diễn, nội tâm Toàn Hiểu Vũ tràn ngập lửa giận và thương xót đối với quá khứ của bản thân.

Hiện tại, loại thương xót này hóa thành đồng tình đối với thiếu niên.

Cho nên trong nháy mắt, hỏa cầu lập tức bảy ra ngoài, nổ tung trong đám tang thi, giống như một quả lựu đạn nhỏ.

Ngay sau đó, hỏa cầu liên tiếp mang theo hỏa diễm trùng trùng điệp điệp văng lên, đám tang thi tức thì nổ tung, giống như biểu diễn pháo hoa vậy, tia lửa văng khắp nơi.

Sóng công kích này tất cả đều tập trung ở phía sau thiếu niên, vì hắn tranh thủ chút thời gian.

Thiếu niên rốt cục cũng đứng lên, gian nan chạy chậm về phía trước, Toàn Hiểu Vũ đã nhìn ra, chân phải hắn tựa hồ bị thương.

Không chút do dự, bằng vào tốc độ và năng lực của bản thân, Toàn Hiểu Vũ trực tiếp từ cửa sổ nhảy xuống,

trong tay cầm đao vũ sĩ đã ra khỏi vỏ.

Rất nhanh, Toàn Hiểu Vũ chạy đến bên người thiếu niên, thiếu niên còn chưa kịp kinh ngạc, đã bị Toàn Hiểu Vũ một phen kéo, kéo, dùng tốc độ nhanh nhất trở về lầu một của tòa nhà.

Sau khi Toàn Hiểu Vũ đưa thiếu niên gặp đồng bạn của hắn, từ bên ngoài, trực tiếp nhảy trở về lầu ba.

Toàn bộ quá trình, chỉ vẻn vẹn một phút đồng hồ.

Vừa trở lại lầu ba, cậu liền trông thấy Sở Thiên đau đớn ngã khụy một bên.

Toàn Hiểu Vũ kinh hãi, Sở Thiên ban nãy rõ ràng còn rất tốt, hơn nữa cậu biết năng lực của Sở Thiên, khống chế mấy tang thi cấp 2 cũng không đến mức như bây giờ.

Trong lúc nhất thời cũng bất chấp tất cả, nhanh chóng ôm Sở Thiên vào trong lòng.

Mà Sở Thiên lúc này nhắm hai mắt lại, từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán hắn tuôn ra, này rõ ràng là đang dùng tinh thần lực cùng người khác giao chiến.

Tinh thần lực? Là người? Hay là tang thi? Trong lòng Toàn Hiểu Vũ cả kinh, nhưng giờ phút này vội cũng không thể giúp được gì.

Thì ra, ngay tại thời điểm Toàn Hiểu Vũ sử dụng hỏa cầu, Sở Thiên liền phát hiện hỏa hệ dị năng của cậu thăng cấp, dường như cũng là chuyện trong nháy mắt.

Hắn không biết trong nháy mắt đó Toàn Hiểu Vũ đã trải qua cái gì, chỉ là hắn còn chưa kịp chúc mừng Toàn Hiểu Vũ, đầu Sở Thiên liền truyền đến một trận đau nhức.

Hắn lập tức hiểu được, mình bị người ta công kích.

Cho nên, Sở Thiên nhanh chóng thu liễm tâm thần, toàn lực đối phó cổ lực lượng này. Bởi vậy khi Toàn Hiểu Vũ nhảy ra ngoài cửa sổ đi cứu người, hắn cũng không kịp ngăn cản.

Luồng tinh thần lực tập kích hắn, phi thường cường đại, thuần túy, tựa hồ còn mang theo hận ý sâu sắc đối với nhân loại.

Sở Thiên đoán, này có thể không phải tinh thần lực của nhân loại, dưới công kích của luồng tinh thần lực này, bản thân lại không thể đánh trả, chỉ có thể đau khổ chống cự. Nhưng mà, trong lúc kháng cự, hắn vẫn phân ra một chút tinh thần lực, theo cổ lực lượng này, đi tìm nguồn phát của nó.

Tình trạng của Sở Thiên thoạt nhìn cực kỳ không dễ nhìn, tang thi bên ngoài cũng đã cách tòa nhà không đến trăm mét.

Sau đó lại tới thêm mười người, cũng đã phân biệt ở lầu hai và lầu bốn thành lập vòng công kích mang tính phòng ngự, thổ hệ hỏa hệ băng hệ, cư nhiên còn có một mộc hệ dị năng giả, bọn họ đồng thời phát động công kích đối với đám tang thi.

Toàn Hiểu Vũ cũng buông Sở Thiên ra, từ lầu ba phóng liên tiếp các hỏa cầu với sức công kích như bom.

Lúc này mới đóng chặt cửa sổ lại ôm Sở Thiên lần nữa.

Những dị năng giả này cấp bậc cũng không cao, cao nhất cũng chỉ là cấp 2, một thổ hệ cấp 2, một băng hệ cấp 2. Còn lại đều là cấp 1.

Đối mặt với số lượng tang thi cấp 2 nhiều như vậy. Nơi này rất khó có thể giữ được.

Cho nên, Toàn Hiểu Vũ quyết định trước tiên trợ giúp Sở Thiên, bên ngoài thì để những người đó tự mình đối phó.

Nếu cuối cùng thật sự không thủ được, cậu cũng chỉ có thể sử dụng hạ sách —— không gian!

Làm tốt quyết định, Toàn Hiểu Vũ ôm Sở Thiên, từ trong không gian lấy ra một thứ. Giống như đã bị cậu quên mất từ rất lâu, vừa rồi mới nhớ tới thứ này!

43. Chương 43: Phản Công

Ý niệm trong đầu Toàn Hiểu Vũ vừa chuyển, một quả tinh hạch trong suốt sáng long lanh liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Tinh hạch kia được ngũ thải bao quanh, màu sắc so với lúc vừa đào ra từ trong đầu anh thi càng thêm thuần túy.

Không sai, đó chính là khối tinh hạch mà Toàn Hiểu Vũ lấy từ trong đầu con anh thi tinh thần hệ ở hai tháng trước.

Bởi vì bản thân Toàn Hiểu Vũ không phải dị năng giả hệ tinh thần, cho nên cũng không quá coi trọng khối tinh hạch này.

Huống hồ, Toàn Hiểu Vũ biết, tuy rằng tinh hạch tang thi có thể trợ giúp dị năng giả nhân loại đề cao cấp bậc dị năng, đặt biệt là loại tang thi dị năng hi hữu, tinh hạch của chúng nó nếu để dị năng giả đồng hệ hấp thu sử dụng, hiệu quả phi thường rõ rệt.

Nhưng mà sử dụng tinh hạch có một chỗ thiếu sót trí mạng, tinh hạch từ trong đầu tang thi lấy ra, có chứa bệnh độc dị hóa, chỉ có saU khi tinh lọc mới có thể sử dụng.

Nếu sử dụng tinh hạch chưa qua tinh lọc, dị năng giả cũng có xác suất biến dị thành tang thi. Tuy rằng cũng không phải trăm phần trăm biến dị, nhưng mà ai cũng không muốn tùy tiện dùng tính mạng của bản thân đi thử nghiệm không phải sao?

Trừ lần đó ra, tinh hạch có thuộc tính sau khi tinh lọc, còn có có thể khai phá dị năng của người thường ở một tỷ lệ nhất định. Bất quá loại tinh hạch tang thi có chứa thuộc tính, chỉ xuất hiện trong xác của tang thi dị năng, tương đối hiếm gặp.

Mà tang thi bình thường, tinh thể không màu, sau khi tinh lọc dị năng giả khác hệ đều có thể sử dụng, có thể bổ sung dị năng cho dị năng giả, có tác dụng tăng phúc hiệu quả.

Kiếp trước, mạt thế năm thứ ba, sau khi công khai, phần lớn các dị năng giả đều biết muốn tinh lọc tinh hạch chỉ có hai cách. Một là thông qua dị năng giả hệ trị liệu cấp 2 tinh lọc; hai là sau mạt thế sinh ra rất nhiều thực vật biến dị, trong đó quả của một loại thực vật biến dị có thể tinh lọc bệnh độc của tinh hạch, chỉ cần trước khi sử dụng nuốt quả đó vào, là có thể sử dụng tinh hạch.

Nhưng mà, dị năng giả hệ trị liệu vốn là dị năng hiếm có, mạt thế một năm sau, mới bắt đầu có dị năng giả hệ trị liệu đạt tới cấp 2. Hơn nữa, dị năng giả hệ trị liệu phần lớn đều ở trong các đoàn thể lớn hay các thế lực lớn, dị năng giả bình thường căn bản không thể tiếp xúc được. Huống chi, số lượng tinh hạch mà bọn họ có thể tinh lọc cũng có hạn chế. Nếu muốn dùng cách này để tinh lọc tinh hạch quả thật là khó hơn lên trời.

Cái thứ hai, quả của thực vật biến dị. Loại thực vật này không riêng gì hình thái, ngoại hình cũng rất linh hoạt, lại có nhiều loại thực vật có độc nhìn hao hao giống nó, nhân loại rất khó có thể thông qua màu sắc, mùi hương, hình thái để phân biệt nó, cho nên loại phương pháp này cũng có phiêu lưu nhất định. Nhưng mà dù rằng như thế, trong mạt thế vẫn có rất nhiều dị năng giả tình nguyện lựa chọn phương thức mạo hiểm này. Bởi vì nó so với tìm dị năng giả hệ trị liệu dễ hơn nhiều.

Đương nhiên, có lẽ còn có cách thứ ba cách thứ tư, nhưng mà, tài nguyên vẫn do thế lực của chính phủ nắm giữ hoặc trong tay của các thế lực lớn khác. Những cách đó không phải một dị năng giả tầm thường như Toàn Hiểu Vũ có thể biết.

Khi Toàn Hiểu Vũ thu được khối tinh hạch của anh thi, ôm tâm lý thử một lực, đem nó thả vào trong sông nhỏ của không gian. Dù sao, cái sông nhỏ kia đã từng tinh lọc bệnh độc trên người Toàn Hiểu Vũ.

Sau khi thả vào sông nhỏ, cậu liền gần như quên mất chuyện này. Hai tháng gần đây, sau khi dị năng của Lí Nam đột phá lên cấp 2, bốn người bọn họ lặng lẽ dùng tinh hạch của tang thi bình thường để thăng cấp,

công việc này vẫn do Lí Nam phụ trách. Cho nên bốn người bọn họ đều thăng lên hậu kỳ cấp 2.

Vốn tốc độ thăng cấp của Sở Thiên là nhanh nhất nhưng sau khi tới hậu kỳ lại không biết vì cái gì lại gặp phải bình cảnh, vẫn đứng yên tại chỗ cho đến khi những người khác đều đuổi kịp hắn, hắn cũng chưa đột phá.

Khối tinh hạch anh thi bị lãng quên vẫn cứ nằm dưới đáy sông, ngay cả trước khi Sở Thiên gặp bình cảnh, Toàn Hiểu Vũ cũng không nhớ tới chuyện này. Hiện tại tình huống khẩn cấp, trái lại nghĩ tới nó.

Lúc này, tinh hạch nằm trong lòng bàn tay Toàn Hiểu Vũ, ngũ thải ban lan, trong suốt long lanh. Nó chưa được Lí Nam tinh lọc, nhưng mà đã nằm dưới đáy sông rất lâu.

Toàn Hiểu Vũ ảo não bản thân chưa bao giờ coi trọng nó, thế cho nên quên đến triệt triệt để để, hiện tại Lí Nam không ở đây, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần. Chung quy không thể trơ mắt nhìn Sở Thiên tiếp tục thống khổ như vậy!

Liền đánh cuộc nước sông trong không gian, có thể tinh lọc khối tinh hạch này như đã từng tinh lọc bệnh độc trong người cậu!

Toàn Hiểu Vũ gỡ tay trái của Sở Thiên, đem tinh hạch đặt trong lòng bàn tay hắn, giúp hắn nắm chặt tay lại.

"Sở Thiên, anh nghe được em đang nói gì không? Hấp thu nó! Giống như bình thường chúng ta hay làm vậy, hấp thu nó!" Môi của Toàn Hiểu Vũ ở bên tai của Sở Thiên thấp giọng gọi, hy vọng Sở Thiên có thể nghe được thanh âm của cậu.

Loại chuyện hấp thu tinh hạch, hai tháng gần đây từng làm không ít lần, phương pháp là do Toàn Hiểu Vũ dạy cho bọn họ, hiện tại đã sớm ngựa quen đường cũ.

Toàn Hiểu Vũ lúc này sợ nhất, là Sở Thiên không nghe được thanh âm của cậu.

May mắn, chuyện cậu lo lắng không có xảy ra.

Sở Thiên sau khi nghe cậu nói, thân thể hơi co rúm lại, nắm tay trái nắm thật chặt, chỉ chốc lát, ngũ thải quang mang vờn quanh nắm tay bên trái.

Toàn Hiểu Vũ thở phào, điều này chứng tỏ Sở Thiên bắt đầu hấp thu tinh hạch.

Bất quá, thời gian cậu nhẹ nhõm không được bao lâu. Hấp thu tinh hạch chỉ là bắt đầu, quan trọng nhất là sau khi hấp thu Sở Thiên có bị biến dị hay không? Có thể giúp Sở Thiên đánh bại đối thủ hay không? Có thể giúp Sở Thiên đột phá bình cảnh hay không?

Hết thảy đều không biết!

Mà Sở Thiên lúc này, đang lâm vào một hồi đau đớn vô cùng. Cấp bậc đối phương rõ ràng so với hắn còn cao hơn một bậc, hơn nữa, trong công kích của đối phương còn mang theo chút ký ức ngắn, những đoản ký ức toàn bộ đều màu xám, tràn đầy năng lượng tiêu cực, là thất vọng và hận thù đối với nhân loại.

Sở Thiên bị bắt tiếp nhận loại tin tức này, phi thường đau đớn.

Trong lúc hắn đau đớn, trong lòng bàn tay được Toàn Hiểu Vũ nhét vào một viên tinh hạch, khiến hắn cảm thấy cơn đau như được xoa dịu.

Kỳ thật, ý thức của hắn coi như thanh tỉnh, đối với hành động của Toàn Hiểu Vũ vẫn có cảm giác. Cho nên, khi tinh hạch vào tay, Sở Thiên tất biết tác dụng của tinh hạch, liền điên cuồng hấp thu nó. Mãi đến khi miếng tinh hạch hoàn toàn biến mất trong tay hắn.

Ngoài dự đoán của hắn, năng lượng của khối tinh hạch này cư nhiên vừa thuần túy lại dồi dào không hề giống như viên tinh hạch mà hắn hay hấp thụ.

Lượng năng lượng kia phi thường thuần túy, hơn nữa lại tương xứng với tinh thần lực trong cơ thể hắn, hắn thậm chí không cần tốn sức lực đi chải vuốt, luồng năng lượng kia từ bàn tay hắn chạy thẳng lên não, rồi sau đó lập tức khuếch tán ra toàn thân.

Đại não của hắn nhanh chóng thanh tỉnh, lực lượng mới tới dũng mãnh tràn vào, làm cho tinh thần lực của Sở Thiên thoáng cái phản công lại tinh thần lực đang công kích hắn.

Sở Thiên không có buông tha bất kỳ cơ hội nào, tụ họp lực lượng, làm một cuộc đại phản công.

Sau vài giây, trong đàn tang thi ngoài tòa nhà, truyền ra một tiếng gào thét sắc bén.

Sở Thiên phân ra một sợi tơ tinh thần lực dò xét, sau khi dạo qua một vòng ở bên ngoài lại trở về trong đầu Sở Thiên.

Lúc này, Sở Thiên mở mắt.

"Anh không có việc gì chứ?" Toàn Hiểu Vũ gắt gao nhìn chằm chằm Sở Thiên, con mắt chớp không thèm chớp.

Sở Thiên tức thì cười tươi với cậu, không tự giác đưa tay vỗ vỗ mặt Toàn Hiểu Vũ: "Yên tâm đi! Không có việc gì. Anh đột phá bình cảnh." Hàm răng trắng noãn hiện ra, nụ cười bình tĩnh trước sau như một, giờ phút này lại lộ ra loại cảm tính khó hiểu.

Toàn Hiểu vũ hơi đỏ mặt. Đầu cậu nghiêng qua một bên, có chút ngại ngùng chạy tới bên cạnh cửa sổ nói: "Em…. em đi xem tình huống bên ngoài."

Sở Thiên cười khẽ ra tiếng, không chút để tâm. Hắn nhanh chóng đứng dậy, không quên phủi rớt bụi đất dính trên người.

Vừa nhìn, Toàn Hiểu Vũ mới phát hiện, tang thi bên ngoài vậy mà đồng loạt ngừng công kích tòa nhà.

Toàn Hiểu Vũ kinh ngạc cực kỳ. Động tác nhóm tang thi đều nhịp, tựa như quân nhân từng trải qua huấn luyện vậy. Điều này rất khiến người ta kinh ngạc, hoàn toàn không phù hợp với bản chất của tang thi a!

Trừ phi, chúng nó bị khống chế!

Nhóm tang thi không có chỉ số thông minh chỉ biết khuất tùng dục vọng của cơ thể, vĩnh viễn chỉ biết công kích nhân loại, chúng nó sẽ không biết sợ hãi, sẽ không biết tự hỏi, ít nhất, tang thi dưới cấp 5 trên cơ bản sẽ không biết những điều đó.

Huống hồ, nhóm tang thi lúc này đã công chiếm lầu một, không ít tang thi cấp hai thậm chí từ vách tường bò lên, lúc này bởi vì động tác bị đình chỉ, mới bị dị năng giả đánh rớt.

Là loại mệnh lệnh gì đã khiến chúng nó buông tha cho máu thịt gần trong gang tấc?

Toàn Hiểu Vũ nhìn Sở Thiên, hy vọng từ trên người hắn có thể tìm được đáp án.

Sở Thiên quả nhiên không làm cậu thất vọng, chỉ nghe hắn nói: "Công kích anh là một tang thi tinh thần hệ, nó giấu mình trong đám tang thi. Anh vừa rồi trong nháy mắt phản công, tựa hồ đã làm nó bị thương. Đàn tang thi lớn bên ngoài hình như đều do nó khống chế. Nó rất lợi hại a!" Hắn cảm thán một câu.

Tang thi dị năng sao? Còn là tinh thần hệ. Này không phải là tin tức tốt gì!

"Anh có thể thắng nó không?" Toàn Hiểu Vũ nghiêm túc hỏi.

Sở Thiên cười khổ lắc đầu: "Vừa rồi chỉ nhờ năng lượng trong tinh hạch, khi đột phá bình cảnh một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đối phương bất ngờ không kịp phòng ngự, mới làm nó bị thương. Cấp bậc của nó rõ ràng cao hơn anh, anh vừa lên cấp 3, nếu nó lại tấn công lần nữa……." Hắn lắc đầu: "Hậu quá khó lường."

Vừa dứt lời, bọn họ liền kinh ngạc, nhóm tang thi cư nhiên bắt đầu lui về sau.

Nhóm dị năng giả khác cũng dần dần đình chỉ công kích, trên lầu mơ hồ truyền đến tiếng hoan hô nho nhỏ.

Xem ra, mặc kệ là tinh thần hay thể lực. Hai nhóm dị năng giả kia cũng đã đạt tới cực hạn rồi.

44. Chương 44: Tạm Lui

Hai người liếc nhìn nhau một cái, ngưng nói chuyện, song song đi tới bên cửa sổ, quan sát động tĩnh bên ngoài.

Nhóm tang thi bên ngoài bắt đầu có trật tự rút lui, nhưng tốc độ không nhanh, đại khái sau khi rút khỏi ba trăm mét, tất cả chúng nó đều đình chỉ hoạt động, đứng yên tại chỗ, vừa không tấn công cũng không rút lui.

"Chúng nó muốn làm gì?" Toàn Hiểu Vũ nhăn mi, cậu cảm thấy nó giống như tư thế bao vây? Nếu thật sự là bao vây, cậu trái lại không cảm thấy sợ, trong không gian có ăn có uống. Nhưng mà nếu chúng nó chỉ ngừng tấn công trong thời gian ngắn, sau đó lại trở lại xâm lược thì phải làm sao?

"Không phải chúng nó muốn làm gì, là 'nó' muốn làm gì mới đúng. Rất rõ ràng, những tang thi này, toàn bộ đều bị tang thi tinh thần hệ kia khống chế. Thật là tinh thần lực cường đại a!" Sở Thiên một trận cười khổ: "Có thể vừa rồi bị anh làm bị thương, trong nhất thời nó mò không rõ độ thâm sâu của chúng ta nên tạm lánh để tĩnh dưỡng. Chờ khi nó dưỡng đủ sức rồi, cuộc tiến công lần thứ hai sẽ lập tức tới."

Toàn Hiểu Vũ nhìn thấy nhóm tang thi vây quanh tòa nhà như một cái lồng sắt chặt chẽ, thở dài một hơi, có lẽ cơ hội chạy ra khỏi nơi này thật sự quá nhỏ.

"Đi thôi." Sở Thiên đi qua, tự nhiên dắt tay của Toàn Hiểu Vũ: "Chúng ta cùng tụ họp với những người khác xem thử bọn họ có cách gì không. Dù sao, nhiều người thì sức lớn."

Toàn Hiểu Vũ bị sự thân mật bất thình lình của hắn khiến cho có chút quẫn bách, ý đồ muốn giãy thoát hai lần, nhưng cũng không thể thoát khỏi ma trảo của Sở Thiên.

"Nên nắm cũng đã sớm nắm, nên hôn thiếu chút nữa cũng đã hôn. Hiện tại em không được tự nhiên cái gì." Sở Thiên trừng mắt nhìn Toàn Hiểu Vũ một cái, vẻ mặt đương nhiên cộng thêm trách cứ. Hắn chỉ là dọc đường hai người nắm tay nhau chạy vào trong tòa nhà.

Nhưng mà đó là chạy trối chết a! Toàn Hiểu Vũ ở trong lòng oán giận nói một câu, cũng không biết vì cái gì, lại không dám trực tiếp phản bác. Cậu cảm thấy, mặc kệ cậu nói cái gì, Sở Thiên cũng có thể xuyên tạc được câu nói của cậu.

Cho nên, chỉ có thể trầm mặc mặc kệ hắn nắm, mở cửa rồi đi ra ngoài.

Sở Thiên ở nơi Toàn Hiểu Vũ nhìn không tới, hơi hơi cong khéo miệng, cười đến cực kỳ giảo hoạt.

Tòa nhà năm tầng, trên cùng là ban công.

Kết bạn với mười người kia, chuẩn xác mà nói, mười người dọc đường gặp phải tang thi không thể không kết bạn, lúc này đã tụ tập ở trên ban công của tòa nhà.

Ban công là một tầng đỉnh bằng, chung quanh là tường xi măng cao nửa người, để đảm bảo an toàn của con người.

Giờ phút này, nhóm tang thi cũ đã lui lại, sau mười phút, mọi người tự động đi tới tầng năm để tụ tập, trừ bỏ Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ, mười người, không thiếu một ai. Chỉ là bầu không khí có chút tế nhị.

Cho nên, khi Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ tay trong tay đi tới ban công, toàn bộ ánh mắt đều tập trung trên người hai người.

Ánh mắt nhìn bọn họ của những người đó rất khác nhau, đều mang theo ý tứ bất đồng và suy nghĩ.

Chỉ có Gia Luân Hủ nhìn thấy Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ gắt gao siết chặt nắm tay, hai mắt bốc hỏa.

Hắn từ trước đến giờ, kỳ thật không chút để tâm Toàn Hiểu Vũ. Mãi cho đến ngày đó ở trong thánh đường trông thấy em ấy, lúc đầu, hắn thậm chí không nhận ra em ấy.

Khi đó Toàn Hiểu Vũ không giống như người mà hắn từng quen biết. Trở nên trẻ trung và xinh đẹp hơn. Cái loại cảm giác u ám và ngây ngô trên người em ấy lúc trước, giống như đã biến mất.

Vốn khuôn mặt có phần bình thường, đột nhiên trở nên xinh đẹp cực kỳ, nhưng cẩn thận nhìn kỹ, ngũ quan kia vẫn là ngũ quan trên mặt Toàn Hiểu Vũ, cũng không biết vì cái gì mà có vẻ so với trước nhu hòa dịu dàng hơn và thu hút tầm mắt hơn. Người cũng như trẻ ra vài tuổi, biến thành bộ dáng thiếu niên mà hắn thích.

Cho nên, thời điểm ở thánh đường, hắn mới đi qua bắt chuyện, ngay từ đầu, lấy mục đích thăm dò chiếm phần nhiều. Thăm dò xem Toàn Hiểu Vũ có biết những chuyện hắn đã làm hay chưa, thăm dò xem Toàn Hiểu Vũ đã trải qua cái gì lại có thể sống đến bây giờ, thăm dò xem em ấy có còn tình ý với hắn hay không.

Thế nhưng khi Sở Thiên dùng tư thế của người bảo hộ xuất hiện, hắn liền cảm thấy mình đã hiểu được tất cả, hơn nữa còn não bổ ra một câu chuyện xưa hoàn chỉnh.

Ở trong chuyện xưa mà hắn não bổ ra, Toàn Hiểu Vũ biến mất vì bị Sở Thiên dụ dỗ, sau đó mạt thế bùng nổ, bọn họ cùng nhau vượt qua mạt thế, mãi đến khi gặp nhau ở thánh đường.

Sở Thiên hẳn là một dị năng giả, cho nên, mới có năng lực bảo vệ Toàn Hiểu Vũ đến bây giờ. Nhìn bọn họ hiện tại thân mật như vậy, khẳng định đã sớm cái gì đó rồi!

Đây là điểm mà Gia Luân Hủ tức giận nhất! Hắn cảm thấy, bản thân ngày trước đi theo làm tùy tùng cho Toàn Hiểu Vũ lâu như vậy, mà người còn chưa ăn được vào miệng, cuối cùng lại để cho kẻ khác chiếm tiện nghi! Vừa nghĩ đến đây liền khiến hắn giận sôi gan!

Nhưng mà, sự thật chính là —— Gia Luân Hủ tiếp cận Toàn Hiểu Vũ, chỉ vì tiền mà thôi, khuôn mặt của Toàn Hiểu Vũ khi đó chỉ hơi khá, có lẽ các cô gái sẽ thích, nhưng mà đối với Gia Luân Hủ thích thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp mà nói, khuôn mặt của Toàn Hiểu Vũ thật sự là nhạt nhẽo.

Huống hồ, cái thời điểm đó, có Ôn Đồng đối lập, khi đối mặt với Toàn Hiểu Vũ, Gia Luân Hủ lại mang theo tâm tính khuất nhục, đương nhiên không có hứng thú gì với cậu.

Mà tính cách của Toàn Hiểu Vũ khép kín quái gở, nào biết phải chủ động bày tỏ là cái gì. Vì thế, hai người đồng sàng cộng chẩm lâu như vậy, lại chưa từng phát sinh quan hệ.

Hơn nữa ở kiếp trước, trước khi mạt thế bùng nổ, Toàn Hiểu Vũ đơn thuần lại ngu dại, vẫn luôn cho rằng, toàn bộ tình lữ đều như vậy.

Mãi đến khi trải qua mạt thế ba năm, cái dạng người gì cũng gặp qua, cái loại chuyện không tưởng gì cũng gặp qua. Sau đó mới hiểu được, nhân tính, dục vọng và nhu cầu.

Chỉ là Toàn Hiểu Vũ giờ phút này còn chưa biết trong đầu Gia Luân Hủ đang não bộ ra vở kịch xấu xa.

Gia Luân Hủ từng trải qua với rất nhiều mĩ thiếu niên, vẫn cho rằng, thiếu niên từng trải sự đời mới là đẹp nhất. Có lẽ là bởi vì tình yêu, có lẽ là bởi vì những điều khác, bọn họ ở trong vai trò người yêu, nói thế nào cũng càng ngày càng tốt đẹp.

Bởi vậy, giờ phút này hắn cố chấp cho rằng đây mới là nguyên nhân khiến Toàn Hiểu Vũ trở nên đẹp hơn. Nếu hắn sớm biết rằng, Toàn Hiểu Vũ sẽ trở thành bộ dáng như hiện tại, hắn đã sớm ——-

Càng muốn, trong lòng lại càng căm phẫn và hối hận.

Ôn Đồng đương nhiên nhận ra Toàn Hiểu Vũ, chỉ là đời này bọn họ còn chưa chính thức gặp mặt mà thôi. Giờ phút này, ánh mắt hắn nhìn Toàn Hiểu Vũ tràn ngập căm phẫn và ghen ghét.

Trước đây đủ loại chuyện không nói đến, nhưng mà ngày đầu tiên Toàn Hiểu Vũ vừa đến thánh đường, Gia Luân Hủ liền có vẻ có chút không yên lòng. Những điều này, hắn cũng có thể không thèm để ý, bởi vì cái nhìn của hắn và Gia Luân Hủ giống nhau —— Toàn Hiểu Vũ là người của Sở Thiên, cho dù trong thánh đường Sở Thiên bảo hộ cậu ta hay là sau đủ loại hành động thân mật sau này đều chứng minh suy đoán trong lòng hắn.

Cho nên, hắn có thể tạm thời không để ý tới sự tồn tại của Toàn Hiểu Vũ. Mà chuyên tâm đi đối phó 'hồ ly tinh' Lục Trung Hạ dám cả gan dụ dỗ Gia Luân Hủ.

Mắt thấy, hắn sắp đắc thủ dưới tình huống hợp tình hợp lý, đem Lục Trung Hạ đẩy vào đàn tang thi.

Kết quả! Còn kém một chút! Còn kém một chút nữa thôi! Nửa đường đột nhiên xuất hiện Toàn Hiểu Vũ, vậy mà có thể cứu Lục Trung Hạ! Thật sự không thể tha thứ!

Vốn cho rằng, kẻ vô dụng Toàn Hiểu Vũ trong miệng của Gia Luân Hủ không chết trong mạt thế thì cũng đang lệ thuộc vào một thế lực nào đó mới có thể sống đến bây giờ. Tựa như hắn và Gia Luân Hủ gặp phải tên lão đại biến thái kia vậy.

Thời điểm nhìn thấy cậu trong thánh đường, cũng là lúc cậu đang ngồi xổm ở một góc sáng sủa vô thanh vô tức, bộ dáng không có quyền lên tiếng. Ở trong lòng hắn đã sớm khinh thường khẳng định suy đoán này, cho nên căn bản không đem Toàn Hiểu Vũ để vào mắt, cũng không tin rằng Toàn Hiểu Vũ sẽ tạo bất kỳ uy hiếp nào với hắn.

Nhưng mà, hắn không nghĩ tới cậu là một dị năng giả hệ tốc độ, cấp bậc lại không thấp. Không chỉ như vậy, cậu còn dám nhảy vào trong đàn tang thi, cứu kẻ mà hắn trăm phương ngàn kế tốn rất nhiều thời gian mới tìm được cơ hội có thể diệt trừ!

Mà giờ phút này, ánh mắt của Gia Luân Hủ còn bất tri bất giác bị cậu ta thu hút, nhìn hơn nửa ngày cũng không chịu dời tầm mắt!

Trong lòng Ôn Đồng tức thì hận độc* (Oán hận cùng cay độc) Toàn Hiểu Vũ.

Mà đương sự Toàn Hiểu Vũ, nào biết có người tự động não bổ ra một vở kịch tình cảm, cậu chỉ không thích trở thành tiêu điểm của mọi người vẫn duy trì mặt lạnh và trầm mặc trước sau như một.

Chỉ có cái thiếu niên Lục Trung Hạ được cậu cứu, đi tới nói tiếng cảm ơn với cậu.

Toàn Hiểu Vũ chỉ là thản nhiên gật đầu cũng không có ý muốn tán gẫu với hắn, vì thế, Lục Trung Hạ cũng thức thời tránh ra.

Nhìn thấy bộ dáng không dễ ở chung của Toàn Hiểu Vũ, người khác không biết cậu và Gia Luân Hủ từng là tình nhân, đều chuyển dần lực chú ý lên người Sở Thiên.

"Hai vị, cũng đều là dị năng giả đi. Năng lực của nhị vị, hình như cao hơn chúng tôi rất nhiều." Dẫn đầu mở miệng chính là một người giữa đám lính đánh thuê, như là người dẫn đầu của bốn người còn lại.

Sở Thiên mang theo dáng cười nho nhã ôn hòa gật đầu: "Đúng vậy, chúng tôi đều là dị năng giả. Bất quá, cách nói cao hơn các vị là vì sao?"

Hắn làm bộ như rất kinh ngạc hỏi thăm. Kỳ thật Toàn Hiểu Vũ đã phổ cập cho hắn cấp bậc của dị năng

phân chia ra sao và cách phán đoán sức lực của các cấp khác, hắn có thể nhìn ra, những người này cao nhất cũng chỉ là cấp 2 trung kỳ, phần lớn đều đang dừng lại ở cấp 1.

Cấp bậc dị năng của hai người bọn họ quả thật là cao hơn của những người khác rất nhiều.

Nhưng mà —— Sở Thiên là dị năng giả hệ tinh thần những người khác không dễ nhìn ra. Bọn họ cũng không nhìn thấy Sở Thiên sử dụng dị năng, nhưng rất khẳng định Sở Thiên là dị năng giả, hơn nữa còn cho rằng, dị năng của hai người cao hơn bọn họ.

Nghĩ tới nghĩ lui, giải thích chỉ có một, đó chính là ——-

"Cậu em cậu là hỏa hệ dị năng giả đi! Tôi cũng là hỏa hệ, nhưng mà tốc độ phóng hỏa cầu và uy lực kém cậu xa lắm!" Giữa lính đánh thuê lại có một người khác vỗ vỗ bộ ngực của mình, nói với Sở Thiên. Thoạt nhìn là một hán tử cởi mở.

Quả nhiên, trong mắt Sở Thiên hiện lên ý cười. Mới vừa rồi Toàn Hiểu Vũ nhảy ra cửa sổ cứu người, cho nên mọi người đều trông thấy, cho nên, Toàn Hiểu Vũ bị gắn mác là dị năng giả hệ tốc độ.

Mà thời điểm hai người bọn họ đem mình nhốt ở lầu ba đối phó tang thi, người khác có thể trông thấy hỏa cầu công kích. Mọi người chỉ thấy lầu ba có đàn hỏa cầu bay ra, đập bể đầu tang thi rất là náo nhiệt, liền cho rằng cái người phóng ra hỏa cầu đó chính là Sở Thiên!

Dù sao, Sở Thiên cùng tang thi tinh thần hệ chiến đấu bọn họ cũng nhìn không thấy.

Nghe vậy, trong mắt Toàn Hiểu Vũ hiện lên vài phần kinh ngạc, nhưng mà ngay lập tức, cậu cũng hiểu được tiền căn hậu quả, bởi vậy cậu vẫn duy trì trầm mặc.

45. Chương 45: Câu Thông

Sở Thiên vừa không thừa nhận, cũng không có phủ nhận, chỉ là chuyển đề tài: "Tình hình trước mắt, các vị có ý tưởng gì không?"

Hắn đã chú ý tới tình hình vi diệu trên hiện trường. Đám người mặc trang phục màu đen rất đoàn kết, trừ bỏ một người đứng ở bên cạnh bức tường vây cảnh giác tình hình bên ngoài ra, bốn người còn lại đều tụ lại một chỗ.

Thú vị chính là, bọn họ tựa hồ cố ý vô tình mà tận lực tạo ra khoảng cách với đám người của Gia Luân Hủ, tuy rằng là cùng nhau tới, nhưng không thân thiết. Trái lại rất nhiệt tình với Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ mới tới.

Mà thiếu niên Lục Trung Hạ được Toàn Hiểu Vũ cứu, nhìn thấy Toàn Hiểu Vũ thì đi tới nói lời cảm ơn xong liền tự mình tìm một góc tường dựa vào không lên tiếng, rời xa đoàn đội của chính hắn.

Mấy người bên Gia Luân Hủ, đều có vẻ không yên lòng, bộ dáng đều mang tâm sự riêng.

Tiểu đội trưởng lính đánh thuê lắc đầu, nói tiếp: "Chung quanh đều bị tang thi vây đến chặt chẽ. Chỉ dựa vào chúng ta, rất khó có thể mở đường máu." Hắn thở dài một hơi, vẻ mặt kỳ lạ: "Này cũng thật lạ, tôi lần đầu tiên nhìn thấy đám tang thi có trật tự như vậy, tất cả đều là tang thi cấp 2. Nếu không xác định chúng nó không có trí tuệ, tôi thật sự nghi ngờ…." Câu nói của hắn không nói hết, bởi vì, ý tứ trong đó thật kinh khủng.

Sở Thiên nghe vậy cũng gật đầu, đều nói lực năng phá xảo*(Lấy năng lực phá kỹ xảo), số lượng tang thi khổng lồ như vậy ở trước mặt, những tang thi lại không có trí tuệ, thật sự làm cho người ta có chút vô kế khả thi.

Gia Luân Hủ đối với việc mình không được chú ý có vẻ rất bất mãn, vì thế mạnh mẽ chen vào, tìm chút tồn tại nói: "Nếu chúng nó chỉ là muốn vây khốn chúng ta, chúng ta có không gian dị năng giả. Chỉ sợ chúng nó tiếp tục tấn công."

Này đúng là lời vô nghĩa! Sở Thiên và tiểu đội trưởng lính đánh thuê trong lòng gần như đồng thời phun tào. Thật đúng là giờ giờ khắc khắc cũng không quên khoe khang bọn họ có không gian dị năng giả và vật tư a.

Lúc này, Toàn Hiểu Vũ lặng lẽ kéo tay Sở Thiên, cúi xuống ở bên tai hắn nhẹ giọng hỏi: "Có thể đàm phán không?"

Sở Thiên đương nhiên hiểu ý tứ của cậu, cậu đang hỏi có thể thông qua tinh thần lực cùng tang thi tinh thần hệ đang khống chế đàn tang thi kia đàm phán hay không.

Sở Thiên hơi gật đầu, dùng âm thanh cực nhỏ nói: "Có thể thử xem."

"Hai vị, có phải đã nghĩ ra cách gì rồi không?" Tiểu đội trưởng lính đánh thuê kia thấy Sở Thiên hai người thấp giọng trao đổi, liền hỏi.

Sở Thiên lắc đầu, cố ý lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: "Không có cách nào, chỉ là người bạn nhỏ nhà tôi bảo mệt muốn nghỉ ngơi một chút."

Toàn Hiểu Vũ bị Sở Thiên làm cho chỉ có thể dùng từ để hình dung, nhưng mà cũng chỉ có thể phối hợp giả vờ mệt mỏi kéo Sở Thiên đến bên bờ tường dựa vào.

Người khác xem tình hình bên ngoài cũng lo lắng, tựa hồ mất đi hứng thú trò chuyện. Chỉ có tiểu đội trưởng kia, ánh mắt vòng trên người Ôn Đồng và Lục Trung Hạ một vòng, nghĩ nghĩ, vẫn quyết định đi tới

bên cạnh Lục Trung Hạ.

Kỳ thật, lúc này đây hắn mang theo nhiệm vụ mà thủ lĩnh đã bàn giao. Trừ bỏ đi tra xét tình hình giao thông bên ngoài, bọn họ còn phải gắt gao đi theo xe của Gia Luân Hủ, bởi vì lão đại dặn dò, nhìn xem có thể mượn sức của không gian dị năng giả và trị liệu dị năng giả hay không.

Vừa rồi bọn họ ở lầu hai đều thấy rõ ràng những chuyện mà Ôn Đồng đã làm.

Hành vi của Ôn Đồng rất rõ ràng, có lẽ, chỉ có hắn cảm thấy bản thân che giấu rất khá. Nhưng trên thực tế, người sáng suốt đều nhìn ra hắn ta cố ý.

Tiểu đội trưởng không thích người như Ôn Đồng. Bọn họ trước mạt thế đã phải sống những ngày lưỡi đao liếm máu, đồng đội đối với bọn họ mà nói là phi thường quan trọng, bọn họ đem phía sau lưng giao cho đồng đội đồng thời cũng liều mình bảo hộ phía sau lưng của đồng đội.

Cho nên, cái loại người ngấm ngầm đâm đồng đội một dao, trong một đội ngũ tuyệt đối không thể có. Cho dù hắn có được dị năng không gian mà người khác thèm thuồng, cũng không thể để người như vậy gia nhập vào đội, phá hư sự ổn định của đội ngũ.

Còn có mấy người Gia Luân Hủ kia cũng thật đáng sợ. Đồng đội gặp nạn, cư nhiên có thể không một ai dám nhảy ra cứu giúp. Những người này khi ở trong thánh đường, nói thật dễ nghe, cái gì trách nhiệm, cái gì bảo hộ người thường, kết quả, ngay cả đồng đội quan trọng cũng không dám bảo vệ, còn có thể trông cậy vào bọn họ cái gì?

Cái thiếu niên trị liệu dị năng giả thiếu chút nữa bị tang thi kéo đi còn đáng giá tranh thủ một chút. Sau khi hắn được cứu trở về không khóc không nháo, không cản trở cũng không giở trò xấu, chỉ là một mình yên lặng đợi. Này đối với tiểu đội trưởng mà nói, là một chuyện tốt, đúng là thời cơ tốt nhất để thừa dịp chen vào.

Cho nên hắn đi qua đó, ý đồ bắt chuyện với Lục Trung Hạ.

Bên này, Sở Thiên đã ngồi xuống dựa vào tường, nhắm hai mắt lại, thoạt nhìn như đang nghỉ ngơi, chỉ là bàn tay đang nắm lấy tay Toàn Hiểu Vũ, từ đầu đến cuối cũng không chịu buông ra.

Toàn Hiểu Vũ biết, Sở Thiên đã bắt đầu dùng dị năng, muốn cùng tang thi tinh thần hệ kia câu thông. Cho nên bên tay còn lại của cậu nắm chặt lấy thanh kiếm, bảo hộ Sở Thiên.

Sau khi thăng cấp lên cấp 3, Sở Thiên rõ ràng cảm nhận được dị năng của mình có tăng lên. Hiện tại hắn có thể cảm giác được tình thần của mình, giống như một cái lưới lớn phóng ra bên ngoài.

Khó trách dị năng của hắn khó thăng cấp như vậy, khó trách cái tang thi tinh thần hệ kia chỉ hơn hắn có một bậc, mà lại có thể hoàn toàn áp chế hắn. Thì ra dị năng tinh thần hệ, mỗi khi vượt qua một cấp,

chẳng khác nào vượt qua một đỉnh núi cao.

Sở Thiên khi mới có dị năng đã là cấp 2, thế nên đây là lần đầu tiên hắn nếm thử mùi vị của thăng cấp.

Cái năng lượng trong tinh hạch kia của tang thi không giống như những khối tinh hạch trước, cực kỳ phù hợp với hắn. Dị năng của hắn lấy công kích làm chính, không chế là phụ, mà hắn cũng có thể cảm giác được, vừa rồi lúc giao chiến với tang thi kia, nó lấy không chế làm chính, công kích là phụ. Mặc dù là kỹ năng phụ thuộc, nhưng cũng đủ để áp chế Sở Thiên đang ở cấp 2.

Tinh thần lực tản mát ra, lúc này đây, Sở Thiên rất nhanh tìm tới tang thi tinh thần hệ biến mất ở trong đàn tang thi, hơn nữa còn đoán ra được vị trí của nó.

Nó trốn ở trong đàn tang thi bên ngoài hơn ngàn mét, hoàn toàn thoát ly khỏi phạm vi công kích của nhóm dị năng giả.

Sở Thiên bắt đầu nỗ lực cùng nó câu thông, nhưng lại bị nó vô tình chống cự. Cái loại hận ý đối với nhân loại đập thẳng vào mặt, khiến cho Sở Thiên cách xa ngàn mét cũng phải rùng mình.

Toàn Hiểu Vũ tỉ mỉ chú ý nhất cử nhất động của Sở Thiên, Sở Thiên run lên làm cậu tức khắc khẩn trương.

Cố tình ngay tại lúc này, Gia Luân Hủ không có mắt nhìn mang theo Ôn Đồng chạy tới.

Không đợi hai người đi tới trước mặt, Toàn Hiểu Vũ lập tức giãy khỏi tay của Sở Thiên, đứng dậy, thanh kiếm lập tức ra khỏi vỏ. Kiếm chỉ thẳng vào Gia Luân Hủ.

Lúc này Toàn Hiểu Vũ phi thường không hữu hảo. Bởi vì cậu biết, Sở Thiên của hiện tại tùy thời cũng có thể gặp nguy hiểm mà những người trước mặt đều không chút cảm kích.

"Tránh ra!" Toàn Hiểu Vũ cố nén mới không mắng chửi ầm thành tiếng.

"Hiểu Vũ, em sao lại biến thành như hiện tại?" Gia Luân Hủ tỏ vẻ đau lòng nói: "Anh không biết em đã trải qua những gì, cũng không biết kẻ khác đã nói gì với em. Nhưng mà, chúng ta đã từng yêu nhau mà không phải sao? Em mất tích, anh đi tìm em, sau đó mạt thế bùng nổ. Anh thật vất vả mới tìm thấy em, em lại biến thành bộ dạng như hiện tại. Anh thậm chí không biết, lúc trước em tại sao lại mất tích, vì sao lại đối đãi với người em từng yêu là anh đây như vậy."

Hắn nói một tràng như vậy, sắc mặt của mọi người đều có chút cổ quái. Mà có hai người, đương trường lập tức thay đổi sắc mặt.

Một tên đương nhiên là Ôn Đồng, hắn tuy rằng biết Gia Luân Hủ thích thiếu niên xinh đẹp trẻ tuổi, bản tính thích câu tam đáp tứ, nhưng hiện tại ở trước mặt hắn, trước mặt mọi người, nói những lời này, chính

là trực tiếp tát vào mặt Ôn Đồng hắn.

Phải biết rằng, trong đội ngũ bọn họ, hai người bọn họ được mọi người công nhận là một đôi tình nhân.

Người còn lại là Toàn Hiểu Vũ. Năng lực khiến người ta ghê tởm của Gia Luân Hủ ở kiếp trước cậu đã có biết ít nhiều, hiện tại đối với những lời ghê tởm của hắn vẫn có chút khả năng chịu đựng.

Hỏng thì hỏng, ở thời điểm mấu chốt như vậy, Gia Luân Hủ chạy tới ghê tởm người khác. Cậu và Sở Thiên xem như đã xác định quan hệ, chỉ sợ Sở Thiên nghe xong sẽ mất hứng.

Hai ngày này cậu đã nhìn ra. Sở Thiên cũng không phải là một người thật sự ôn hòa như nước. Hắn khiêm tốn và không thèm để ý, gần như là không thèm để ý người hay chuyện gì. Một khi đã gặp được thứ hắn để ý, sẽ trở nên bá đạo vô cùng và không nói đạo lý.

Giờ phút này Sở Thiên đang cùng tang thi tinh thần hệ kia giao chiến, người nọ lại ở phía sau chạy tới quấy rối. Lỡ đâu Sở Thiên phân tâm xảy ra chuyện gì thì sao?

Bởi vậy, không nói hai lời, Toàn Hiểu Vũ trực tiếp chém, thẳng tay nhắm vào cổ họng của Gia Luân Hủ.

Sở Thiên từng nói với cậu, nếu cảm thấy quá ầm ĩ thì cứ trực tiếp động thủ.

Hành động của Toàn Hiểu Vũ nằm ngoài dự đoán của mọi người, vốn tưởng là một hồi kịch tình cảm gút mắt, một vở kịch vì ghen tuông mà hại chết đồng đội của bạn trai hiện tại và cứu đồng đội của bạn trai trước, làm sao mà ngờ Toàn Hiểu Vũ không nói hai lời, trực tiếp phóng ra sát chiêu, chút ý tứ nể mặt cũng không có.

Phản ứng của Gia Luân Hủ rất nhanh, nhanh chóng lùi về sau một bước, trong nháy mắt triệu tập gai đất ngăn lại. Gai đất kia bị Toàn Hiểu Vũ chặt đứt, mũi kiếm cách cổ họng của Gia Luân Hủ không đến một centimet.

Một kích không thành, Toàn Hiểu Vũ tiếp tục xuất chiêu, khí thế ép người vào chỗ chết.

Gia Luân Hủ là thổ hệ dị năng giả đang ở cấp 2 hậu kỳ, cũng không kém, tiếp được mấy chiêu của Toàn Hiểu Vũ.

46. Chương 46: Người Điên

Người khác đã sớm mắt choáng váng, lẽ ra, loại chuyện này, những người thân là đồng đội của Gia Luân Hủ hẳn nên tiến lên hỗ trợ. Thế nhưngnhững lời trước đó Gia Luân Hủ cho thấy đây là gút mắt tình cảm

của người ta. Bọn họ tựa hồ không tiện ra tay.

Lại nói nếu không ra tay, tiểu tử kia đao đao đoạt mệnh, không chút nương tay, nếu đội trưởng của bọn họ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?

Hai người trong đội ngũ của Gia Luân Hủ, hai mặt nhìn nhau, trong nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Ôn Đồng muốn hỗ trợ, nhưng mà dị năng của hắn không thuộc hệ chiến đấu, chỉ có thể đứng yên một chỗ, trong một lúc không có nghĩ ra biện pháp gì.

Lúc này tốc độ của Toàn Hiểu Vũ lại tăng thêm vài phần, năng lượng này do không gian cung cấp, phương thức thăng cấp không giống với dị năng thông thường. Nhưng mà xem ra trước mắt, cậu đã tương đương với dị năng giả tốc độ cấp 3 thêm một cái dị năng giả hệ lực lượng cấp 2.

Gia Luân Hủ chỉ có thể miễn cưỡng đỡ đòn, không thể đánh trả.

Hai dị năng giả khác đi theo Gia Luân Hủ vừa thấy tình huống không tốt cũng không quản có phải là tình cảm gút mắt hay không, nếu tiếp tục không ra tay, Gia Luân Hủ sẽ đi đời nhà ma.

Vì thế một người mộc hệ dị năng, phóng xuất nhánh cây cuốn lấy hai chân của Toàn Hiểu Vũ. Tên còn lại triệu hoán băng kiếm, thẳng tay nhắm vào chỗ yếu hại của Toàn Hiểu Vũ.

Toàn Hiểu Vũ huy đao chặt đứt nhánh cây, tránh thoát băng nhận, mộc hệ và băng hệ cấp 1, cậu không đặt hai người đó ở trong mắt.

Bất quá, có thêm hai người gia nhập, áp lực của Gia Luân Hủ giảm đi rất nhiều, trong nháy mắt tự mình tranh thủ chút thời gian thở dốc. Ba đối một, cuộc chiến có chút giằng co nho nhỏ.

Lúc này Sở Thiên hai mắt vẫn nhắm nghiền, cau mày, ngồi dưới đất không nhúc nhích. Hiện tại cho dù kẻ mù cũng phát hiện ra Sở Thiên có gì đó không đúng.

Khó trách, khó trách tiểu tử cầm kiếm kia không cho phép người khác tới gần, một lời không hợp thì trực tiếp rút kiếm a!

Đội trưởng lính đánh thuê chú ý tới bên này, ngay từ đầu hắn còn hứng thú xem kịch. Dù sao tất cả đều bị vây ở chỗ này, nếu thật sự không ra được phải chết ở đây, cũng nên tìm chút niềm vui trước khi chết nha.

Rồi sau đó lại bị thân thủ của Toàn Hiểu Vũ làm cho kinh ngạc. Vốn chỉ tưởng một dị năng giả tốc độ có chút bản lĩnh, hơn nữa từ hành động cứu người của cậu, hẳn là một tên trong nóng ngoài lạnh.

Tựa hồ không thích nói chuyện, vẫn luôn đi theo phía sau Sở Thiên, cảm giác tồn tại không có mãnh liệt, cho nên trước đó đối với người này, mọi người hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút xem nhẹ.

Kết quả hiện tại vừa nhìn, tốc độ và sức mạnh của người này đã vượt xa dị năng giả tốc độ trong đội hắn, ra tay chốn chốn tàn nhẫn không chừa đường sống, gần như là chiêu chiêu đoạt mệnh. Trong nháy mắt phủ định hết tất cả ấn tượng của hắn đối với người này.

Ôn Đồng đang lo lắng nhìn cục diện. Bỗng nhiên nhìn thấy Sở Thiên đang nhắm nghiền hai mắt ngồi ở biên tường, trong nháy mắt sinh ra một ý niệm ác độc.

Dao găm trong lòng dùng để phòng thân đã ra khỏi vỏ, Ôn Đồng nắm chặt dao găm liền phóng tới chỗ Sở Thiên.

Toàn Hiểu Vũ cảm thấy không đúng, nhanh chóng xoay người liền nhìn thấy dao găm trên tay Ôn Đồng cách yết hầu của Sở Thiên chỉ còn nửa thước.

Chạy tới, đã không kịp nữa rồi! Hỏa hệ dị năng, cậu không dám dùng, cậu sợ ngộ thương Sở Thiên! Nhất thời khóe mắt Toàn Hiểu Vũ như muốn nứt ra: "Ôn Đồng! Mày dám."

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không đợi Ôn Đồng gần người, một đạo lôi quang hạ xuống, trực tiếp đánh thẳng vào tay phải nắm chặt dao găm của Ôn Đồng, dao găm 'leng keng' rơi xuống, một trận khói đen bốc lên, Ôn Đồng ngã nhào trên mặt đất, ôm lấy tay phải gào thét thảm thiết.

Toàn Hiểu Vũ bỏ lại ba người kia, một mình chạy tới bên cạnh Sở Thiên, mũi kiếm nhắm ngay đầu Ôn Đồng.

"Đừng ——" Ba người Gia Luân Hủ cả kinh kêu to, trong không gian của Ôn Đồng toàn bộ đều là vật tư a, nếu hắn chết, mọi người cái gì cũng không còn!

Toàn Hiểu Vũ không chút bị ảnh hưởng, tốc độ của lưỡi kiếm không chút do dự.

Ngay lúc ba người kia tuyệt vọng nhắm mắt lại, cứu viện đã không kịp, thảm kịch đã không thể nào tránh khỏi. Vì cái gì, vì cái gì Ôn Đồng lại muốn động người kia, nếu như hắn không làm cái chuyện ngu xuẩn đó, sẽ không chọc giận tiểu tử kia, hắn chết thì nhẹ nhàng, vậy đóng vật tư làm sao bây giờ? Toàn bộ đội ngũ làm sao bây giờ?

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, vẫn là lôi quang kia, đánh lên lưỡi kiếm của Toàn Hiểu Vũ, lưỡi kiếm tức thì bị lệch đi.

Toàn Hiểu Vũ lại không chút lui bước, huy kiếm thêm lần nữa bị lôi quang đánh vào tay phải có chút tê dại, huy kiếm, hạ xuống.

Lại một đạo lôi quang, lưỡi kiếm lại bị đánh lệch.

Hai lần công kích thất bại, rốt cục để ba người Gia Luân Hủ tranh thủ được chút thời gian quý giá, bọn họ nhanh chóng chạy tới, đem Ôn Đồng bị dọa sợ kéo về bên phe mình.

Lúc này bọn họ làm sao có tâm tư tiếp tục tái chiến, chỉ là đoạt người về, sau đó cách Toàn Hiểu Vũ thật xa, toàn thân đề phòng.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu cái thiếu niên mặt lạnh không có cảm giác tồn tại kia, kỳ thật là một kẻ điên.

Toàn Hiểu Vũ còn muốn tiếp tục truy kích, đã có một người lắc mình chắn ngay trước mặt cậu, là tiểu đội trưởng của lính đánh thuê. Mắt thấy bên này thật sự quá náo nhiệt, hắn mới quyết định ra tay.

Hành vi của Ôn Đồng kia quả thật khiến cho người ta khinh thường, cho nên hắn cố tình làm bị thương bàn tay của Ôn Đồng để trừng phạt. Chỉ là hiện tại mọi người bị vây ở chỗ này, là lúc đòi hỏi sự đoàn kết, nhất trí, nội đấu tuyệt đối không nên xảy ra. Cho nên, hắn mới ra mặt ngăn cản truy kích của Toàn Hiểu Vũ.

Bởi vì hắn ngăn cản, ánh mắt của Toàn Hiểu Vũ trở nên rất không thiện ý, Toàn Hiểu Vũ trừng mắt hắn, có ý muốn buộc hắn thối lui.

"Anh bạn nhỏ, cậu bình tĩnh một chút. Tuy rằng tôi không biết đồng đội của cậu đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà thoạt nhìn hiện tại hắn không được tốt lắm, cậu tốt nhất trở về bên cạnh hắn đi." Hắn nhìn Toàn Hiểu Vũ chân thành nói.

Toàn Hiểu Vũ nghe vậy do dự một chút, quay đầu lại nhìn thoáng qua Sở Thiên, Sở Thiên vẫn nhắm nghiền hai mắt, nhưng lại không có bộ dạng đau đớn. Cậu nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn tiểu đội trưởng lính đánh thuê cũng dịu đi rất nhiều.

Trong lòng của tiểu đội trưởng kia cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng rất sợ kẻ điên này sẽ không nghe lời khuyên bảo của hắn, hiện tại xem ra, cũng không đến nỗi như vậy.

Giảng đạo lý, loại chuyện này thật dễ làm.

"Anh bạn nhỏ cậu xem, hiện tại mọi người đều bị vây ở chỗ này, có thể sống đến ngày mai không còn chưa biết. Không bằng tạm thời buông xuống, chờ sau này thoát khỏi đây, nên truy cứu thì truy cứu, nên tính sổ thì tính sổ. Vạn nhất tất cả mọi người đều không sống được, hiện tại cậu giết hắn cũng không có ý nghĩa gì đúng không?" Tiểu đội trưởng hiếm có dịp tận tình khuyên bảo.

Loại chuyện này lúc trước đều do lão đại của bọn họ làm. Hiện tại hắn phải làm mới phát hiện khuyên bảo người ta hoàn toàn không thống khoái bằng đánh nhau!

Tuy rằng trong lòng hắn rất thưởng thức khí phách đánh nhau của Toàn Hiểu Vũ, nhưng mà hiện tại thời cơ không đúng, người thông minh đều biết loại chuyện này chỉ có thể làm sau khi thoát khỏi nơi nguy hiểm này.

Toàn Hiểu Vũ nhìn hắn lại nhìn Sở Thiên, rốt cục cũng buông xuống thanh kiếm trong tay.

Cậu nhìn Ôn Đồng cách cậu không xa, trong mắt đều là sát ý. Rồi sau đó, cậu trở lại bên người Sở Thiên ngồi xuống, vẫn không nói lời nào, chỉ là một lần nữa gắt gao nắm chặt bàn tay của Sở Thiên.

Đội trưởng lính đánh thuê thả lòng xoay người trở về bên cạnh đồng đội.

Ôn Đồng vẫn ôm lấy tay phải kêu rên, Gia Luân Hủ gọi Lục Trung Hạ tới hỗ trợ.

Lục Trung Hạ xem như không nghe thấy, ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, khóe miệng cười lạnh.

Bên kia loạn thành một đoàn, Toàn Hiểu Vũ bên này lại rất yên tĩnh. Sau khi nhìn thấy sức chiến đấu của cậu, những người đó đều tự giác cách cậu thật xa.

Tang thi bên ngoài không có động tĩnh gì quá lớn, vẫn đang vây quanh bọn họ, không kêu gào, cũng không rời khỏi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đại khái qua mười lăm phút, tay của Sở Thiên giật giật, Toàn Hiểu Vũ nhanh chóng nhìn hắn.

Khi nhìn hắn, chỉ thấy Sở Thiên mở mắt ra, đôi con ngươi sáng lạn như ngôi sao, lại mang theo ý tứ sâu không thấy đáy, chặt chẽ tập trung trên mặt của Toàn Hiểu Vũ.

Ánh mắt đó khiến Toàn Hiểu Vũ dại ra hồi lâu, mãi đến khi Sở Thiên nhìn cậu, để lộ hàm răng trắng bóng, cười ra tiếng hỏi cậu: "Đẹp trai lắm sao?"

Bị hắn cười, Toàn Hiểu Vũ lập tức xấu hổ cúi đầu, trên mặt nóng cháy. Một bên thầm mắng mình không chịu thua kém, nhìn thì nhìn, xấu hổ cái gì? Một bên lại nhịn không được phun tào Sở Thiên đỏm dáng, đẹp cái gì mà đẹp? Một người đàn ông muốn đẹp như vậy để làm gì!

Sở Thiên lại đưa tay nâng đầu cậu lên, sau đó tựa đầu, trán kề trán, nhẹ nhàng huých một cái, nói: "Nếu thật sự đẹp về sau chỉ để một mình em nhìn."

Toàn Hiểu Vũ chỉ cảm thấy không chỉ mặt mà ngay cả lỗ tai cũng nóng cháy.

Mấy người xa xa đều chặt chẽ chú ý động tĩnh bên này. Sở Thiên vừa tỉnh thì có người lập tức nhìn qua.

Dù sao, Sở Thiên đột nhiên hôn mê cũng có gì đó rất không bình thường, bọn họ cũng lo lắng, lỡ đâu là biến dị thì sao?

Cũng may, Sở Thiên đã tỉnh, nhìn sơ qua giống như không có việc gì, còn thuận tiện trêu chọc mĩ thiếu niên hung tàn kia. Tiểu tử kia đối với người khác thì hung tàn như vậy, không nghĩ tới, ở trong tay Sở Thiên lại lập tức biến thành một đứa nhỏ ngoan ngoãn nhu thuận. Tấm tắc! Mấy người bên lính đánh thuê, không khỏi đồng thời phát ra cùng loại cảm thán.

Hơn nữa, mọi người đại khái cũng hiểu được quan hệ của hai người này.

Cũng không có gì quá ngạc nhiên, mạt thế cũng đã tới, loại chuyện không tưởng gì mà chưa từng phát sinh? Trong mạt thế, phụ nữ càng thêm nhỏ yếu, mà cơ hội các nam nhân cùng nhau kề vai chiến đấu và thời gian càng ngày càng nhiều, tình cảm vượt qua tình hữu nghị, cũng không có gì quá ngạc nhiên hay hiếm lạ.

47. Chương 47: Rút Lui

Chỉ tốn vài phút đồng hồ, nhóm tang thi bên ngoài lại di chuyển. Mọi người còn chưa kịp chuẩn bị chiến đấu thì phát hiện, nhóm tang thi lui về phía sau, hơn nữa, tốc độ rút lui càng lúc càng nhanh.

Chỉ chốc lát liền như thủy triều rút đi sạch sẽ. Trên đường trong nháy mắt trở nên vắng vẻ như lúc Sở Thiên bọn họ vừa đến.

Nếu không phải trên mặt đất còn rất nhiều xác của tang thi và dấu vết từng chiến đấu, căn bản không nhìn ra chúng nó đã từng tới đây.

Lúc này sắc trời đã tối muộn, khi nhóm tang thi rút lui, ánh trăng cũng trốn vào trong đám mây đen. Chung quanh lập tức tối sầm, tất cả mọi người không lên tiếng, bầu không khí đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ.

Cuối cùng, vẫn là tiếng rên rỉ của Ôn Đồng đánh tan mảnh yên tĩnh này. Tuy bị thanh âm làm kinh động nhưng mọi người lại thở phào nhẹ nhõm —— thật không dám tin! Nhóm tang thi cư nhiên tự mình rút lui! Đúng là nhặt trở về một mạng.

Nói thật, phần lớn người ở đây, kỳ thật đã làm tốt công tác tâm lý sẽ chết, cũng không dám nghĩ, loại tình hình này cư nhiên còn có thể nghịch chuyển.

Nhìn ngã tư trống trơn, Toàn Hiểu Vũ thấp giọng hỏi Sở Thiên: “Anh đã thương lượng được với nó?”

Sở Thiên cười khổ nhẹ nhàng lắc đầu: “Căn bản không phải. Em đã quá xem nhẹ nó rồi.”

"Nó nói gì?" Toàn Hiểu Vũ kinh ngạc hỏi.

"Nó cũng không phải như em đã nghĩ, có đủ trí tuệ cao cấp. Khi anh tiếp xúc với nó, nó chỉ biết không ngừng truyền đến cảm xúc của nó, còn có một ít đoạn ký ức ngắn mơ mơ hồ hồ. Những đoạn ngắn đó đều âm y huyết tinh, tràn ngập hận ý đối với nhân loại." Sở Thiên vẻ mặt đau khổ nói, mạc danh kỳ diệu bị ép trải qua một hồi nhân sinh u ám a!

Nói xong đột nhiên nghiêm mặt nắm tay Toàn Hiểu Vũ đặt trên ngực mình, dáng vẻ đáng thương hề hề nói: "Em xem, trái tim của anh để lại bóng ma tâm lý."

Toàn Hiểu Vũ không nói gì, đang bàn chính sự đột nhiên chuyển sang đùa giỡn lưu manh?

Bất quá Sở Thiên nói như vậy trái lại làm cho Toàn Hiểu Vũ yên tâm một chút, tang thi sau cấp 5 đều có trí tuệ của mình, nhưng mà trí tuệ của nó không thể nào so sánh với nhân loại.

Ban đầu, Toàn Hiểu Vũ nhìn thấy đàn tang thi tổ chức có tính kỷ luật như vậy, thật sự rất hoảng sợ, lại lo lắng mới mạt thế hơn hai tháng, lại xuất hiện tang thi có trí tuệ, nếu thật sự là như vậy, mạt thế này thật sự là quá đáng sợ.

Bất quá dựa theo cách nói của Sở Thiên thì, chuyện cậu lo lắng không có phát sinh.

"Đừng nghịch. Anh chưa nói thu phục nó như thế nào, tang thi tại sao lại rút lui?" Toàn Hiểu Vũ giật giật rút tay mình về, cũng không thể lúc nào cũng nuông chiều anh ấy.

Đối với việc này Sở Thiên không để tâm, vì thế tiếp tục nói: "Nó giống như đã bị tập kích." Hắn hơi tiếc nuối buông lỏng tay: "Người công kích nó không phải anh. Nó rõ ràng là một tang thi cấp 3, mà anh vừa mới đột phá lên cấp 3, chưa thể áp chế nó, nếu không sẽ không bị nó ép phải nhận một đống đoạn ký ức ngắn."

Nói đến đây, Sở Thiên lần thứ hai tỏ vẻ đau khổ, có thể thấy lúc câu thông đã tạo thành một ám ảnh trong lòng không thể xóa nhòa. Toàn Hiểu Vũ chỉ có thể an ủi nắm chặt tay hắn, tỏ ý hắn tiếp tục.

"Anh bị nó cuốn lấy, trong lúc nhất thời thoát không được. Nhưng mà, nó vội vàng cuốn lấy anh, và không tiếp tục chỉ huy tang thi nữa. Cứ liên tục giằng co như vậy, sau đó —-" Ngón tay thon dài của Sở Thiên nhẹ nhàng chọc lên trán của Toàn Hiểu Vũ: "Em và những người khác đánh nhau. Anh bị phân tâm, vốn rất có khả năng sẽ bị ký ức của nó thôn phệ. Nhưng nó đột nhiên giống như bị thương rất nặng, hét lên một tiếng rồi chạy thoát. Anh thuận thế cũng trốn theo, sau đó đám tang thi rút lui."

Trong lòng Sở Thiên đúng là cực kỳ khó chịu. Thật đê tiện.

Người kia cư nhiên đánh lén hắn, đáng giận nhất chính là, mình cư nhiên ngay cả một con tang thi cũng không thể đánh thắng, bị nhốt trong ký ức của đối phương, phải nhờ Toàn Hiểu Vũ đi bảo vệ mình! Không

thể nào nhẫn nhịn được!

Vừa nghĩ, ánh mắt đồng thời phiêu tới đội ngũ của Gia Luân Hủ. Hắn tuy rằng bị tang thi tinh thần hệ kia vây khốn, nhưng mà những chuyện phát sinh ở chỗ này hết thảy hắn đều biết. Nên tặng món quà lớn nào để đáp lễ mới tốt đây?

"Mặc kệ thế nào, quan trọng nhất là em không có gì, đám tang thi cũng đã rút lui." Tuy rằng tang thi tinh thần hệ kia đột nhiên bị tập kích, làm cho cả sự việc trở nên cực kỳ quỷ dị lại đáng sợ, nhưng mà trước mắt, cuối cùng cũng an toàn.

"Nhưng mà lúc nào cũng khiến cho người ta cảm thấy rất bất an! Một kẻ địch không biết tên lại rất mạnh." Tâm tư của Sở Thiên trở về trên người Toàn Hiểu Vũ, cười nói: "Em vừa rồi có phải rất sợ hay không?" Hắn ám chỉ chuyện Ôn Đồng chạy tới đánh lén hắn.

"Phải." Toàn Hiểu Vũ thừa nhận, "Vừa rồi, thiếu chút nữa là có thể giết chết hắn." Thật sự là thù mới hận cũ cùng tiến lên.

Sở Thiên vui mừng ôm lấy Toàn Hiểu Vũ vào lòng: "Đừng sợ, anh không sao." Cái này nhìn thế nào cũng không giống đang an ủi, mà giống như đang thừa cơ hội đi chiếm tiện nghi hơn.

Toàn Hiểu Vũ cũng buồn bực, người này gần đây trở nên càng ngày càng khó đoán, làm những chuyện càng ngày càng bất ngờ, đặt biệt là những vấn đề liên quan đến cậu.

Toàn Hiểu Vũ muốn đánh hắn một quyền, bàn tay vừa giơ lên, rồi lại không hạ thủ được. Cuối cùng chỉ có thể lặng lẽ nhịn.

Sở Thiên nhìn thấy còn cười gian đắc ý.

Bất quá, hắn cũng không đắc ý được bao lâu thì tiểu đội trưởng của lính đánh thuê chạy tới. Trong lòng thầm mắng một tiếng sát phong cảnh, nhưng cũng đứng dậy đón chào.

Dù sao, người ta ở thời khắc mấu chốt đã cứu hắn một mạng. Ân cứu mạng này xem như đã định, nhất định tìm một cơ hội trả lại ân tình cho người ta.

Tiểu đội trưởng kia cũng rối rắm nửa ngày, mới quyết định đi qua bên này.

Vừa rồi lúc tang thi rút lui, mọi người đần mặt hết nửa ngày mới hoàn hồn. Thế nhưng sắc trời gần tối, đối với việc nên rời khỏi suốt đêm chạy về thánh đường hay ở lại đây mọi người đều do dự.

Tiểu đội trưởng hiện tại rất chướng mắt nhóm người Gia Luân Hủ, cho nên rất khinh thường cùng bọn họ thương lượng. Nhưng mà vừa nhìn thấy Sở Thiên bên này, hai người thì thầm với nhau một hồi, khe khẽ

nói nhỏ, một hồi thì ôm ôm ấp ấp, khiến đám nam nhân bọn họ xấu hổ cực kỳ.

Tuy rằng trong đội ngũ của bọn họ cũng có một đôi, bọn họ đối với việc hai nam nhân ở cùng với nhau không có ý kiến gì. Nhưng dưới loại tình huống này còn có thể anh anh em em thật sự là có chút làm cay mắt người nhìn.

Cho nên sau một hồi rối rắm, tiểu đội trưởng cuối cùng cũng bị nhóm đồng đội đẩy đi thương lượng. Dù sao, thực lực của hai người kia như vậy, nhân phẩm cũng không kém, là lựa chọn tốt nhất để liên minh. Thế nhưng tiểu tử tốc độ dị năng giả kia thật nóng nảy, bọn họ cũng không dám tùy tiện trêu chọc, miễn cho không cẩn thận liền đánh nhau, cho nên, tiểu đội trưởng xui xẻo liền bị nhóm đồng đội đẩy đi.

Sở Thiên nhìn hắn, đầu tiên là nói lời cảm ơn, khách sáo một phen. Đối phương rõ ràng cũng là người từng lăn lộn, cũng khách sáo hàn huyên, vì để tiện xưng hô, hai người trao đổi tên họ, lúc này mới nói đến chính sự.

"Đám tang thi đã rút lui, chúng ta lại không biết nên thừa dịp này đi về. Trời tối đen dọc đường tang thi cũng không ít, nhưng mà nếu tiếp tục ở đây là sợ chúng nó sẽ quay lại. Sở Thiên cậu nghĩ như thế nào?" Tiểu đội trưởng Tả Lực hỏi.

"Chờ hừng đông đi." Sở Thiên cũng không quanh co lòng vòng: "Trời tối bên ngoài rất nguy hiểm. Những tang thi rút lui kia, trong nhất thời sẽ không trở lại. Nếu không chúng nó cũng không cần rút lui, mấy người chúng ta cũng không phải đối thủ của chúng nó."

Nhớ tới số lượng tang thi rậm rạp da đầu lần nữa run lên: "Cậu nói cũng đúng, chẳng qua, chúng nó rõ ràng có thể thắng, lại không biết vì cái gì lại rút lui. Nghĩ tới đây trong lòng tôi cảm thấy có chút bất an."

Sở Thiên gật đầu tỏ vẻ hiểu: "Tôi cũng vậy, rất bất an. Thế nhưng biết làm gì bây giờ? Đi và ở, đều có khả năng gặp nguy hiểm, chỉ có thể nhìn vào lựa chọn của bản thân. Tôi có khuynh hướng muốn ở lại, Tả Lực, anh phải suy nghĩ kỹ." Hắn thành khẩn khuyên bảo.

Đúng vậy, còn có thể làm sao chứ? Trong mạt thế chốn chốn đều có nguy hiểm, nhân loại an nhàn nghĩ mình ở đỉnh cao của thế giới mấy ngàn năm giờ phút này biến thành nhỏ bé vô cùng!

Tả Lực gật đầu: "Tôi trở về cùng nhóm đồng đội thương lượng một chút, tôi cũng đồng ý với cách nghĩ ở lại của đây của cậu."

"Được." Sở Thiên cũng gật đầu trở về bên cạnh Toàn Hiểu Vũ.

Tả Lực trở về cùng nhóm đồng đội thương lượng. Rất nhanh bọn họ tựa hồ đã đạt thành nhất trí.

Ngay tại thời điểm Tả Lực muốn đi nói quyết định của bọn họ với Sở Thiên thì bị Gia Luân Hủ ngăn cản.

Tả Lực cũng rất kinh ngạc, hắn cho rằng mình đã thể hiện rất rõ sự phản cảm của hắn đối với bọn họ rồi chứ. Không nghĩ tới, Gia Luân Hủ vẫn đi qua tìm.

Câu đầu tiên mở miệng chính là chỉ trích Tả Lực làm bị thương người của hắn.

Điểm ấy quả thật không thể phủ nhận, cho nên Tả Lực chỉ có thể nói một đống thứ linh tinh như là phải củng cố đoàn kết nhân loại không nên nội đấu vân vân, tiện thể bảo rằng tuy là hắn làm bị thương Ôn Đồng nhưng cũng đã cứu mạng của Ôn Đồng không phải sao?

Gia Luân Hủ cũng không vì vấn đề này mà dây dưa nhiều, trái lại cùng Tả Lực thương lượng chuyện kết thành liên minh rời khỏi đây.

Tả Lực tuy rằng không thích bọn họ nhưng cũng không tính xé rách mặt. Chỉ có thể khách khách khí khí ứng đối, tỏ vẻ mình sẽ không rời đi, chờ hừng đông lại đi.

Gia Luân Hủ không còn cách nào, vì thế lại cùng hắn thương lượng ngày hôm sau sẽ rời đi. Tả Lực chỉ có thể kiên trì ứng phó, ấp úng nửa ngày, cuối cùng đuổi Gia Luân Hủ đi.

Lúc này hắn chạy tới chỗ Sở Thiên nói quyết định của bọn họ, thuận tiện phun tào: "Tôi rốt cuộc cũng hiểu được, trước đó ở thánh đường, lão đại của bọn họ nói đám người đó đều là kì ba tôi không tin. Hiện tại hoàn toàn tin rồi."

Sở Thiên nhìn thấy mà buồn cười, vỗ vỗ vai Tả Lực vài cái xem như an ủi rồi bắt đầu thương lượng chuyện ngày mai sẽ rời đi. Trong lúc thương lượng cũng không quên dùng ánh mắt đăm chiêu quét nhìn Toàn Hiểu Vũ một cái.

Trong lòng Toàn Hiểu Vũ xấu hổ muốn chết. Những kì ba kia hoặc ít hoặc nhiều có chút quan hệ với cậu, cho nên có phải ý tứ Sở Thiên nhìn cậu là đang cười cậu cũng là một kì ba không?

48. Chương 48: Đường Trở Về

Thương lượng xong chuyện ngày mai, Tả Lực lúc này mới rời đi.

Xung quanh cuối cùng cũng yên tĩnh.

Ba nhóm người, đều tự chiếm một chỗ yên lặng không lên tiếng. Một ngày mệt nhọc, trừ bỏ người bị phái đi canh gác ra, những người khác đều bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ có bên Gia Luân Hủ ngẫu nhiên nghe được tiếng rên đau của Ôn Đồng.

Lúc này, bất kể là mệnh lệnh hay thỉnh cầu của Gia Luân Hủ, Lục Trung Hạ cũng đối với việc hắn yêu cầu mình phải trị liệu cho Ôn Đồng luôn tỏ ra thờ ơ, loại chuyện này bắt buộc không được, Gia Luân Hủ cũng không còn cách nào khác.

Ngoài bọn họ ra còn có hai đội khác, dù sao da mặt của Gia Luân Hủ cũng không đủ dày, rõ ràng lúc ban ngày bọn họ vứt bỏ đồng đội, đây là chuyện rất xấu hổ, đương nhiên sẽ không dám làm gì Lục Trung Hạ.

Trong đội ngũ của bọn họ, tiếng rên rỉ của Ôn Đồng cùng với bầu không khí quỷ dị liền cứ như thế tiếp tục.

Sở Thiên ngồi bên cạnh Toàn Hiểu Vũ, Toàn Hiểu Vũ đang ngây ngốc ngẩn người nghĩ tâm sự.

Sở Thiên cực kỳ tự nhiên đưa tay ôm bờ vai cậu, kéo cậu vào trong lòng mình, tay kia thì nhịn không được, nhu nhu tóc Toàn Hiểu Vũ: "Phát ngốc cái gì? Có phải mệt mỏi? Hay là đi ngủ trước đi."

Lúc này, Toàn Hiểu Vũ cũng không giãy giụa, mà thuận thế tựa đầu lên vai của Sở Thiên, cười cười, tự giễu nói: "Em đang suy nghĩ chuyện trước đây. Hiện tại mới phát hiện, cha mẹ bảo vệ em rất tốt, cho nên mới ngu như vậy, làm toàn chuyện ngu xuẩn."

"Ai nói em ngu?" Sở Thiên ở trên đỉnh đầu cậu hôn nhẹ: "Huống hồ, chuyện quá khứ cứ để nó qua, sau này em có anh, anh thông minh lắm, sẽ không để em làm chuyện ngu ngốc."

Toàn Hiểu Vũ cười ra tiếng: "Suy cho cùng vẫn đang nói em ngu đi." Cái câu nói kia của Sở Thiên 'sau này em có anh', trong nháy mắt chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng cậu.

Cậu từng cô đơn lâu lắm rồi, lâu đến mức cậu cảm thấy trên thế giới này chỉ có cha mẹ mới thật lòng yêu thương cậu. Cha mẹ qua đời, cậu giống như bị toàn thế giới vứt bỏ. Cậu thực ra cũng không thích cô đơn, cậu cũng khát vọng có người làm bạn, đáng tiếc, kiếp trước, cậu đã lựa chọn sai người.

Kiếp này, cậu có Lí Nam, nhưng Lí Nam dù sao cũng là một đứa nhỏ, những điểm cần cậu chăm sóc so với điểm cậu có thể chăm sóc rất nhiều.

Vì thế, trong lòng cậu luôn có một chỗ trống vắng.

Lúc đầu gặp Sở Thiên, cậu cho rằng, Sở Thiên khiến cậu rung động chỉ vì cậu nhìn thấy bóng dáng của cha trên người anh ấy.

Nhưng mà ở chung càng lâu, cậu càng hiểu nó không phải là loại cảm giác đó. Hai tháng kề vai chiến đấu, Sở Thiên bày ra khả năng xã giao hoàn mỹ và năng lực xử lý vấn đề, khiến cho cậu sinh ra một loại cảm giác muốn ỷ lại nghiêm trọng, chỗ trống vắng trong lòng đã sớm bị khuấy động, chỉ là bản thân cậu không biết mà thôi.

Trước kia, cậu chưa từng có ý muốn vượt qua mức tình bạn, ngây thơ không biết mà ỷ lại vào Sở Thiên, theo bản năng không muốn tách rời, cậu thậm chí không thèm tỉ mỉ suy nghĩ tại sao lại như vậy.

Mãi đến khi Sở Thiên tỏ tình, cậu mới bắt đầu một lần nữa xem xét tình cảm của bản thân; mãi đến khi bị hành vi nhìn như bá đạo của Sở Thiên ép buộc, cậu mới bắt đầu nhìn thẳng vào Sở Thiên; mãi cho đến khi Sở Thiên thiếu chút nữa gặp nguy hiểm, cậu mới hiểu được tầm quan trọng của Sở Thiên ở trong lòng mình.

Sở Thiên nhìn Toàn Hiểu Vũ mềm mại tựa trong lòng mình, bộ dáng rầu rĩ tự giễu kia ở trong mắt hắn đáng yêu cực kỳ. Từ trên người Toàn Hiểu Vũ truyền đến độ ấm, thiếu chút nữa khiến thân thể hắn cũng bốc hỏa theo.

Rất muốn mặc kệ tất cả đè em ấy ra mạnh mẽ hôn lên.

Đáng tiếc, cách đó không xa, có mười cái bóng đèn to đùng, cho dù da mặt Sở Thiên có dày hơn đi nữa, cũng không làm được việc này a. Chỉ có thể cố nén, từ bỏ.

"Thời điểm trong bệnh viện nhìn thấy em, anh đã nghĩ như vậy." Sở Thiên cười nhớ lại, suy nghĩ bay trở về lúc hai người vừa gặp nhau: "Anh lúc ấy nghĩ, người này thật ngu ngốc, sắp chết đến nơi còn lo cho người khác. Vốn không muốn để ý đến em, nhưng mà, nhìn thấy em cố chấp một mình giết tang thi như vậy, không biết tại sao lại mềm lòng. Bảo Tiểu Bạch đi gọi em qua."

"Sau đó, em nói muốn giúp anh đi tìm thuốc. Ánh mắt khi đó của em rất nghiêm túc a. Em biết không, cái thời điểm đó, anh từ trên người em nhìn thấy, không phải là ngu ngốc, mà là điểm mấu chốt đối nhân xử thế."

Ngón tay Sở Thiên nhẹ nhàng chen vào những sợi tóc của Toàn Hiểu Vũ: "Từ trước tới nay, ánh mắt của anh đã nhìn thấu nhân tính, nhân tính là thứ mà không chịu nổi khảo nghiệm nhất. Cho nên anh không khảo nghiệm nhân tính."

"Mạt thế bùng nổ, anh bảo vệ bạn học của mình, đó là điểm mấu chốt đối nhân xử thế của anh. Sau khi anh bị thương bọn họ lựa vứt bỏ anh, anh cũng từ giây phút đó lựa chọn từ bỏ bọn họ, đây là nguyên tắc của anh, cũng là cách làm người của anh."

"Mãi đến sau này gặp được em, anh mới xác định một chuyện, chính là làm người phải có điểm mấu chốt. Tuy rằng, anh cũng từng dao động qua, nhưng mà là em đã giúp anh xác định chuyện này." Sở Thiên cười tự giễu.

"Cho nên, nếu có người nói rằng em ngốc. Đó là bởi vì bọn họ là người bình thường, bọn họ đã quên mất, làm người phải có điểm mấu chốt."

Sở Thiên đang khen cậu sao? Là một loại khẳng định? Trong lòng Toàn Hiểu Vũ ấm áp. Cậu biết bản thân đã làm rất nhiều hành động mà đại đa số người không thể hiểu nổi, từ đó đến giờ, cậu cũng đã quen

rồi, đối sự lý giải từ người ngoài không còn cần thiết nữa.

Trọng sinh lại một đời, cậu đã từng nghĩ, chỉ cần kiên định làm chuyện mà mình cho rằng đúng, cảnh giác cao độ, không phạm sai lầm, quý trọng những người đáng quý trọng, không thẹn với lương tâm, cũng xem như đã không phụ lòng trời cao cho cậu thêm một lần cơ hội.

Hiện tại, có người có thể lý giải cậu, thật sự cảm tạ trời xanh.

Đầu của Toàn Hiểu Vũ cọ cọ ngực Sở Thiên.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy. Hôm nay mệt lắm rồi, em ngủ trước đi, anh sẽ gác đêm. Ngoan!" Sở Thiên thấp giọng nói.

"Để em canh đi, anh vừa mới ——" Toàn Hiểu Vũ ngồi thẳng lưng, nghĩ đến tình trạng của Sở Thiên, cảm thấy vẫn nên để cậu gác đêm tốt hơn.

Sở Thiên bắt lấy cậu, đem cậu ấn trở về: "Anh không sao, em lo lắng cái gì. Thành thật ngủ một hồi, nếu anh mệt sẽ gọi em. Ngày mai em lái xe."

Toàn Hiểu Vũ không còn cách nào, chỉ có thể ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại. Trên người truyền đến độ ấm của Sở Thiên rất thoải mái, không lâu sau, Toàn Hiểu Vũ liền nặng nề ngủ say.

Sở Thiên lại hôn nhẹ lên đỉnh đầu cậu, sau đó tựa đầu lên tường, nhắm hai mắt lại. Trong nháy mắt, tinh thần lực giống như một cái lưới lớn, dưới tình huống mọi người không hề hay biết đã lan tràn ra xung quanh.

Ai nói gác đêm phải mở to mắt nhìn khắp nơi?

Vài người ở chỗ khác nghỉ ngơi, kỳ thật cũng đang lặng lẽ quan sát bên này, mãi đến khi bị cưỡng ép nhét cẩu lương đầy miệng, mới suy nghĩ mình có nên tìm một bạn đời, nam nữ cũng không quan trọng, quan trọng chính là khỏi cần phải bị người ta nhét cẩu lương đến nghẹn a; họ vừa cắm nín vừa nhắm mắt, sau đó cũng nặng nề thiếp đi.

Một ngày tràn đầy khẩn trương, nguy hiểm, kích thích, cứ như vậy trôi qua. Đêm nay, rất yên bình, ngay cả chút tang thi đến quấy rầy cũng không gặp, im lặng mà bình thản, đám người trên sân thượng yên ổn trải qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau.

Ánh sáng ban mai vừa lóe, mọi người sửa sang lại hành trang, khẩn cấp muốn trở về thánh đường.

Nơi đó an toàn hơn chỗ này rất nhiều, còn có những người thuộc về đội ngũ của mình.

Đoàn người một đêm không về cũng không biết tình hình trong thánh đường như thế nào.

Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ cũng đi, chuẩn bị qua loa một chút, liền cùng Tả Lực đánh tiếng chào hỏi, đoàn người tức khắc rời khỏi tòa nhà, đi tìm lại chiếc xe của mình.

Bởi vì bọn họ nửa đường bỏ xe, xe bị bỏ cách chiến trường ngày hôm qua một đoạn, thế nhưng lại không bi tổn hại, thử thử một lần, liền có thể khởi động.

Xem ra vận khí không tồi, tất cả mọi người vui vẻ lên xe.

Lúc này đột nhiên Lục Trung Hạ lại đi tới bên cạnh Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ, hắn có vẻ có chút khẩn trương hỏi: "Tôi..... Tôi có thể ngồi chung xe với hai người được không?" Hắn gắt gao nhìn chằm chằm hai người, bộ dạng như rất sợ bị từ chối.

Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên liếc nhìn nhau một cái, rồi sau đó, Sở Thiên cười gật đầu: "Được, lên xe đi." Mặc kệ vì nguyên nhân gì, Lục Trung Hạ và đám người Gia Luân Hủ cùng một chỗ cũng rất xấu hổ, chỉ là tiện đường mà thôi.

Thấy bọn họ đồng ý, Lục Trung Hạ thở phào. Hắn thật sự rất sợ bị từ chối, đội ngũ của hắn một phút cũng không muốn đợi. Vốn có thể đi qua với đám người Tả Lực kia, nhưng mà, năm người bên kia rõ ràng vừa đủ một chiếc xe, mình cứ thế đi qua rất xấu hổ.

Cho nên mới thử lại đây hỏi Sở Thiên bọn họ một chút. Dù sao ngày hôm qua Toàn Hiểu Vũ đã cứu hắn một mạng.

Dọc đường thuận lợi, mọi người cuối cùng cũng rời khỏi khu vực nguy hiểm kia, cách thánh đường càng ngày càng gần.

Vốn dựa theo trình tự dừng xe lúc ban đầu, trên đường trở về, là Tả Lực đi đầu, Gia Luân Hủ ở giữa, Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ bọc hậu.

Chỉ là, vừa ra khỏi con đường chỉ có thể chứa được một chiếc xe, Sở Thiên liền lập tức bảo Toàn Hiểu Vũ lái xe đuổi theo, cùng Tả Lực bắt chuyện, cướp được vị trí đi đầu, để Gia Luân Hủ bọc hậu cho bọn họ.

Xùy! Ai muốn để bọn hắn đi ở giữa chứ, cho bọn hắn đi bọc hậu đi!

Vì thế, Gia Luân Hủ rất buồn bực, nhưng cũng không thể làm gì. Chung quy cũng không thể lái xe đuổi theo! Nếu làm như vậy chỉ sợ sẽ biến thành hai chiếc xe chạy đua trên quốc lộ.

Loại chuyện đó cũng không phải chuyện tốt lành gì!

Bên kia Gia Luân Hủ tức đến nội thương, Sở Thiên cũng nhanh chóng phát hiện đoàn xe đối diện.

Đi đầu là chiếc xe hết sức quen mắt, đúng là chiếc xe của tên bác sĩ Tiêu Tử Nhiên.

49. Chương 49: Cứu

Rất nhanh đối phương cũng phát hiện đoàn xe bên này, song phương đều dừng lại xuống xe.

Người thứ nhất từ trên xe bước xuống chính là Tiêu Tử Nhiên khi hắn nhìn thấy Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ an toàn, liền thở phào nhẹ nhõm.

"Các người sao lại đến đây?" Sở Thiên cùng Toàn Hiểu Vũ đi gặp họ hỏi.

Tiêu Tử Nhiên bĩu môi, dùng vẻ mặt khinh thường quen thuộc: "Không đến đây thì làm sao được? Các người cả đêm không về, đã vượt qua thời gian giao hẹn."

Khi đang nói chuyện, những chiếc xe đằng sau cũng đều ngừng lại, có người lục tục từ trên xe bước xuống.

Sở Thiên nhìn lướt qua đám người đó, trừ bỏ trong đội nhiều thêm hai nữ nhân, toàn bộ thành viên khác đều tề tựu đông đủ.

Đặt biệt là Bạch Minh Hi, Sở Thiên và tên bác sĩ còn chưa nói xong, thì có một người bay tới ôm chầm lấy Sở Thiên, oa oa hô: "Thiên Thiên, cậu làm tôi sợ muốn chết! Chúng ta đều cho rằng hai người đã xảy ra chuyện, gấp chết tôi. Nếu cậu có chuyện gì không may, tôi biết sống làm sao nha……"

Sở Thiên nghe vậy hận không thể một cước đá bay hắn, nhịn rồi lại nhịn, mới miễn cưỡng phủi rớt Bạch Minh Hi đang bám trên người, sau đó tặng hắn hai chữ: "Cút đi!"

Bạch Minh Hi ô ô nức nở nghe lời đi qua một bên, lời nói tuy có phần xằng bậy, nhưng sự lo lắng không phải giả tạo.

Lí Nam cũng chạy qua gắt gao túm lấy tay Toàn Hiểu Vũ, tuy rằng không nói gì, nhưng loại quan tâm và lo lắng này không thể biểu đạt hết qua lời nói được.

Toàn Hiểu Vũ theo thói quen vỗ vỗ đầu nó, cười an ủi nói: "Không sao hết."

Bên kia, lão đại của Tả Lực và nhóm đội hữu cũng đã đến, vẫn để lại hai người lưu thủ, toàn bộ thành viên còn lại tập trung đông đủ.

Tả Lực nói tóm tắt tình huống trinh sát của bọn họ với thủ lĩnh một lần sau lại quay đầu thúc giục mọi người đi mau, nơi này không phải nơi để nói chuyện.

Vì thế mọi người lại nhớ tới phải lên xe, chiếc xe đi đầu bắt đầu quay đầu xe lại.

Bạch Minh Hi và Lí Nam leo lên trên xe của Toàn Hiểu Vũ lại phát hiện trên xe còn có một người.

Người này bọn họ biết, là dị năng giả hệ trị liệu nổi tiếng của đám người Lôi Sư. Bạch Minh Hi và Lí Nam nhìn nhau một cái, trong mắt của song phương đều tràn ngập nghi hoặc.

Bất quá nơi này quả thật không phải nơi để nói chuyện. Cho nên song phương qua loa chào hỏi liền tự mình ngồi vào vị trí của bản thân, ngay cả Bạch Minh Hi lúc này cũng thành thành thật thật im lặng.

Chỉ có Lí Nam, đối với người có cùng dị năng giống mình có chút hiếu kỳ, nhịn không được nhìn người ta vài lần.

Hai mắt Lục Trung Hạ lúc này nhìn thẳng về phía trước, cười lạnh. Đội trưởng vĩ đại của họ a, quả thực là chúa cứu thế hạ phàm, còn có những đồng đội đã từng thề sắt son! Hôm nay một người cũng không thèm xuất hiện!

Thật buồn cười, lúc trước bản thân đến tột cùng là vì cái gì? Lại tin tưởng nhóm người bọn họ? Thậm chí hắn từng cho rằng Gia Luân Hủ là một người cường đại lại có thiên tâm và khát vọng, còn đối với hắn sản sinh ra một chút tình cảm, thế nhưng lại đưa tới một Ôn Đồng ngấm ngầm mưu hại.

Thật đúng là mắt bị mù! Trư du mộng liễu tâm!*(Tức là nói về một người đối sự sinh tử ốm đau của thân nhân bằng hữu không hề cảm thấy thương xót, không cảm thấy đau như cắt, không có tình cảm.)

Đồng đội người ta, dưới tình huống đội viên mất tích, đều toàn thể xuất động. Còn đội ngũ của mình thì thế nào? Ngay cả một cái bóng cũng không có! Thậm chí ngay cả tùy tiện phái một chiếc xe tới, tùy tiện phái vài người tới, bọn họ cũng không muốn làm.

Sở Thiên từ kính chiếu hậu quét nhìn Lục Trung Hạ, cơ bản nhìn ra được suy nghĩ hiện tại của hắn, lại cùng Toàn Hiểu Vũ nhìn nhau một cái, Toàn Hiểu Vũ cũng hiểu rõ.

Xem ra Lôi Sư không hề phái người ra đây xem xét tình hình, tuy rằng mọi người không nói, nhưng trên cơ bản trong lòng đều tự hiểu. Về phần có ý kiến gì không chỉ có thể nói nhân giả kiến nhân*. *(Nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí: Cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau.)*

Dọc đường bình yên, toàn bộ đoàn xe, đều bình yên về tới thánh đường. Người mở cửa vẫn là vị cha xứ kia, hắn trông thấy tất cả mọi người đều bình yên vô sự trở về, có vẻ rất vui vẻ không ngừng vẽ chữ thập trước ngực cảm tạ chúa.

Về tới chỗ của mình, Sở Thiên lập tức đề nghị với Tiêu Tử Nhiên, thu thập vật tư, tức khắc rời khỏi thành càng nhanh càng tốt.

Đây là chuyện ngày hôm qua hắn và Tả Lực đã thương lượng, một hồi nữa thì tự đi đề nghị với lão đại nhà mình. Lộ trình ra khỏi thành đã bàn bạc xong, trong tay Tả Lực bọn họ có bản đồ, bên trên những con đường nhỏ có thể ra khỏi thành vẽ vài dấu hiệu, đó là đường lui mà bọn họ đã chuẩn bị tốt.

Bên kia mấy người đó bàn đại sự. Bên này Toàn Hiểu Vũ lại phát hiện một chuyện khiến cậu hết sự kinh ngạc.

Ở trong góc cậu phát hiện Tạ Minh Hiên bị trói gô, thậm chí ngay cả miệng cũng bị nhét vải.

Thuộc hạ của Tiêu Tử Nhiên căn bản đối với loại tình huống này làm như không thấy. Mà nhóm tín đồ trong thánh đường, tuy rằng ánh mắt nhìn Tạ Minh Hiên tràn ngập đồng tình, nhưng không ai tiến lên trợ giúp hắn.

Thậm chí cả cha xứ cũng lắc đầu thở dài cởi trói cho hắn.

Toàn Hiểu Vũ mang vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi nhìn Bạch Minh Hi.

Bạch Minh Hi nhún vai mở miệng giải thích: "Vị đại luật sư này quả thật ——" trên mặt hắn có vẻ như một lời khó nói hết: "Đêm qua cậu không trở về, hắn sốt ruột đến không chịu được, thế nhưng, kỳ thật, chúng tôi bên này, ai mà không sốt ruột chứ? Hắn gấp, Tiểu Nam con gấp hơn hắn nữa kìa."

"Kết quả, chúng tôi còn chưa kịp nghĩ ra cách gì, hắn liền nhất định phải đi ra ngoài tìm cậu. Cậu nói hắn là một người bình thường, không biết từ đâu mò ra một thiết côn nói phải đi ra khỏi thánh đường tìm cậu……" Bạch Minh Hi bởi vì từ nhỏ đã bị chỉ số IQ của Sở Thiên áp chế, cho nên thường cam chịu chuyện 'IQ' của bản thân thấp, kết quả nhìn thấy Tạ Minh Hiên, hắn mới sâu sắc phát hiện, trên thế giới này còn có người ngu hơn hắn a!

"Tên bác sĩ bảo chờ một chút, trời sáng chúng ta liền đi tìm hai cậu. Ban đêm quái vật ở bên ngoài hoành hành, ngay cả dị năng giả cũng có thể có đi mà không có về."

"Đáng tiếc a, vị này căn bản nghe không lọt." Bạch Minh Hi thở dài: "Hắn bảo cứu người phải cứu đúng lúc, hơn nữa còn kiên trì phải một mình đi, nói không muốn liên lụy những người khác…… Náo loạn không ngừng. Ai cũng khuyên hắn không được, ngay cả cha xứ cũng vậy. Cho nên, tên bác sĩ trực tiếp trói hắn lại. Nhưng hắn không phục, kêu la cả một đêm."

Bạch Minh Hi vẻ mặt đau khổ có thể thấy đêm qua đã bị thanh âm đó tàn phá đến mức độ nào.

"Anh Tiểu Bạch đừng nói vậy, luật sư Tạ chỉ là có lòng tốt mà thôi." Lí Nam kéo kéo tay áo Bạch Minh Hi không cho hắn nói nữa, dù sao cũng đang nói trước mặt Tạ Minh Hiên mà.

Toàn Hiểu Vũ không biết nên hình dung tâm tình lúc này như thế nào. Tạ Minh Hiên quả thật chính là người như vậy, trong lòng cậu hiểu rõ. Thế nhưng, tốt bụng như vậy lại khiến cậu cảm thấy áp lực rất lớn. Cậu nhanh chóng chạy tới, giúp Tạ Minh Hiên cởi trói từ nhánh cây và mảnh vải.

"Thật tốt quá, Toàn tiểu tiên sinh, cậu không có việc gì. Cậu không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, cảm tạ chúa!" Tạ Minh Hiên cơ hồ vì mừng quá mà khóc, quả nhiên, cho dù thế nào đi nữa, ưu tiên quan tâm hàng đầu của hắn vẫn là an nguy của Toàn Hiểu Vũ.

Bạch Minh Hi nói hắn toàn bộ đều nghe được hết, nhưng mà, không chút để trong lòng.

Ánh mắt Toàn Hiểu Vũ nhìn hắn rất phức tạp, cậu suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng ngồi xếp bằng trên mặt đứng, sau đó nói với Tạ Minh Hiên: "Luật sư Tạ chúng ta nói chuyện chút đi."

Nói chuyện, cho tới bây giờ Toàn Hiểu Vũ cũng không giỏi về vấn đều này. Đây là lần đầu tiên cậu muốn cùng một người nói chuyện. Cho dù là kiếp trước, cậu đối với hành vi của Tạ Minh Hiên có ý kiến, cũng chỉ là dùng chút ngôn ngữ nghèo nàn đơn thuần đi ngăn cản.

Nhưng mà, còn chưa kịp nói. Tạ Minh Hiên đã chết.

Đời này, nếu Tạ Minh Hiên không thay đổi, Toàn Hiểu Vũ dám khẳng định, hắn vẫn sẽ chết.

Nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Toàn Hiểu Vũ, Tạ Minh Hiên cảm thấy một chút khẩn trương, hắn biết Toàn tiểu tiên sinh không dễ sống chung, lại không biết cậu ấy cố ý tìm hắn nói cái gì.

"Anh rất lương thiện, tôi biết, tôi cũng thừa nhận." Toàn Hiểu Vũ châm chước câu văn: "Anh tin tưởng nhân tính là tốt đẹp, giúp đỡ người khác, theo đuổi đại thiện, này cũng không có gì sai. Thậm chí, những điều này cho thấy phẩm chất của anh rất vĩ đại."

Toàn tiểu tiên sinh, đây là khẳng định hắn sao? Tạ Minh Hiên có chút mờ mịt, thế nhưng nghe ngữ khí cũng không giống là như vậy.

"Thế nhưng, anh có từng nghĩ tới, có đôi khi anh quá tốt bụng, đối với người khác vẫn phóng túng và gánh nặng?" Toàn Hiểu Vũ xin thề, cuộc trò chuyện lúc này, gần như đã dùng hết lượng từ ngữ của hai kiếp cộng lại.

Tạ Minh Hiên có chút dại ra, gánh nặng? Phóng túng? Vì sao? hắn chỉ là muốn tận hết sức giúp đỡ người

khác, trước mạt thế, hắn hy vọng tri thức của hắn sẽ giúp đỡ những người cần giúp đỡ, sau mạt thế, hắn vẫn hy vọng có thể bảo vệ những người dân nhỏ yếu, thế nhưng sao lại gọi là gánh nặng và phóng túng chứ?

Hắn cũng không muốn có được hồi báo gì nha!

Tạ Minh Hiên muốn mở miệng giải thích, hắn cảm thấy tấm lòng của bị đã bị hiểu lầm, nhưng lại bị cánh tay của Toàn Hiểu Vũ ngăn lại.

"Nói anh phóng túng là vì anh một mực bảo vệ kẻ yếu, mọi chuyện đều chen tay vào, khiến bọn họ mất đi cơ hội để lớn mạnh. Nói gánh nặng, để tôi lấy ví dụ, nếu đêm qua anh đi ra ngoài, chết, mà tôi còn sống trở về, xin hỏi, anh muốn tôi đối mặt với chuyện này như thế nào? Dĩ nhiên, trước mạt thế, những chuyện anh làm đều không sao cả, nhưng mà đây là mạt thế."

"Tôi không biết anh có thể nhìn rõ sự tàn khốc ở ngoài đấy không, có đôi khi sự bảo vệ của anh là đang bẻ gẫy đôi cánh của đối phương. Lùi lại một bước để nói, nếu ở trong một đoàn thể, anh khư khư cố chấp, vì cái mà anh gọi là lòng tốt, làm chuyện mà năng lực của anh không cho phép, ở thời điểm và nơi chốn không thích hợp làm loại chuyện mà anh cho là tốt bụng, có lẽ, anh cứu được một người nào đó, nhưng sẽ hại chết càng nhiều người! Nếu, tối hôm qua anh rời khỏi đây, mà người khác lo lắng anh sẽ gặp chuyện không may, cũng đi theo anh, gặp phải tang thi thì sao? Như vậy, đây là anh vì tư lợi của bản thân mà hại chết người chân chính quan tâm đến anh hơn nữa còn khiến người ta phải đi bảo vệ anh."

Tạ Minh Hiên ngơ ngác nghe, nhất thời có chút không biết phải làm sao! Hắn cũng không muốn hại chết ai, tuy tằng hắn không có năng lực gì, nhưng mà hẵn vẫn luôn rất cố gắng rất nỗ lực muốn tận lực giúp đỡ người khác.

Thế nhưng, Toàn Hiểu Vũ nói rất đúng, nếu như, ngày hôm qua bởi vì lo lắng hắn mà cùng hắn rời khỏi thánh đường? Rõ ràng biết bản thân không có dị năng, rõ ràng biết ban đêm rất nguy hiểm, hắn vẫn ôm quyết tâm liều chết ra ngoài.

Chung quy hắn cho rằng, hy sinh bản thân, chính là thành ý và thiện ý lớn nhất đối với người khác, nếu hắn chết, cũng không thể cứu người, kia hắn vì cái gì chết chứ? Hiểu rõ những điều này Tạ Minh Hiên trở nên rất bối rối.

"Nói thật, luận sư Tạ, anh là một người tốt, cũng từng giúp đỡ tôi. Tôi cảm kích anh, tôi không hy vọng anh sẽ xảy ra chuyện gì, giống như anh không hy vọng tôi sẽ xảy ra chuyện gì vậy. Thế nhưng, anh như vậy, tôi thật sự không dám bảo đoàn đội của tôi thu lưu anh, tôi không dám mang theo anh, lão đại của tôi cũng sẽ không đồng ý anh gia nhập vào đoàn đội của chúng tôi. Bởi vì anh sẽ giúp đỡ người khác, mà hại chết thường chính là đồng đội của bản thân."

Nói nhiều như vậy, Toàn Hiểu Vũ cảm thấy tâm thần mỏi mệt. Trong lời này, có nhân quả tích lũy ở hai kiếp. Tính cách Tạ Minh Hiên như vậy, đối với đoàn đội mà nói thật sự là một gánh nặng.

Nếu mà hắn có năng lực lớn mạnh, kia cũng không tồi, bởi vì năng lực cường đại có thể bù lại điểm thiếu hụt này của hắn, cho hắn lương thiện và cường đại, hắn còn có thể sống lâu một chút. Nhưng mà…..

Toàn Hiểu Vũ đứng dậy cũng không nhìn Tạ Minh Hiên, không quản Tạ Minh Hiên có phản ứng gì. Cậu lập tức đi tới chỗ Sở Thiên, sau đó đem đầu chôn sâu trong ngực Sở Thiên, trong lòng có sự mỏi mệt nói không thành lời.

Kiếp trước vẻ mặt chết thảm của Tạ Minh Hiên cùng vẻ mặt hiện tại của hắn chồng lên nhau. Tạ Minh Hiên là người duy nhất cậu muốn cứu nhưng lại cảm thấy bất lực.

Bởi vì hại chết Tạ Minh Hiên là chính hắn.

Sở Thiên ôm sát cậu, tựa như có thể cảm nhận được tâm tình của cậu nhẹ giọng an ủi: "Em nói hay lắm, em đã tận lực rồi." Đối với người tự tìm đường chết, điều mà người khác có thể làm bao giờ cũng có hạn.

Toàn Hiểu Vũ ở trong lòng hắn gật nhẹ, không trả lời.

Bạch Minh Hi trợn to mắt nhìn hai người đang thân mật ôm ấp, Này! Chỉ mới đi ra ngoài một ngày thôi! Đã xảy ra chuyện gì? Ngày hôm kia không phải còn rất mất tự nhiên nắm tay sao? Tiến triển nhanh vậy?

Lí Nam cũng kinh ngạc cực kỳ, tính tình anh Hiểu Vũ nó hiểu rõ nhất. Đây là lần đầu tiên anh Hiểu Vũ tự động thân cận một người. Nó nhìn nửa ngày trời cũng chưa hồi hồn.

Tên bác sĩ một bên nhìn, bĩu môi "tấm tắc" hai tiếng, mang theo sự trào phúng trước giờ của hắn, đi tìm lính đánh thuê.

Sở Thiên bên này đã đem tình hình giải thích cho hắn nghe, bao gồm con tang thi tinh thần hệ kia. Dị năng của Sở Thiên ở trong đoàn đội không phải bí mật gì, nghe thấy có tang thi tinh thần hệ có khả năng không chế đàn tang thi, Tiêu Tử Nhiên chỉ biết chuyện này rất phiền toái.

Bất quá, đường lui mà Sở Thiên và Tả Lực thương lượng tốt rồi. Hôm nay trở về cũng đã nói rõ với hắn, hiện tại, Tiêu Tử Nhiên chỉ cần đi qua đánh tiếng chào hỏi, xác định thời gian rời đi là được.

Cho nên, hắn ra lệnh, thu thập hành trang, sau khi chuẩn bị tùy thời xuất phát, liền ly khai.

Mà Sở Thiên lúc này còn có một nhiệm vụ khác, chính là khuyên bảo cha xứ cùng rời đi. Cho nên, hắn lôi kéo Toàn Hiểu Vũ cùng ly khai.

Mọi người đều vội vội vàng vàng, không ai để ý Tạ Minh Hiên đang ngồi dưới đất ngẩn người.

Tên bác sĩ bên kia xác định hành trình xong. Tốc độ của lính đánh thuê cũng rất nhanh, chỉ trong chốc lát liền đầy đủ chờ xuất phát.

Lâm thời liên minh chính thức xác lập, bọn họ quyết định buổi sáng trước 11:00 sẽ rời đi. Về phần đám người Lôi Sư và người thường trong thánh đường không nằm trong vấn đề của bọn họ.

Hiện tại, chỉ còn Sở Thiên đi thuyết phục cha xứ. Nếu cha xứ nguyện ý rời khỏi, bọn họ sẽ cung cấp sự bảo vệ đối với cha xứ và nhóm tín đồ.

50. Chương 50: Hành Trình Mới

Hành động thuyết phục của Sở Thiên rất không thuận lời, cha xứ vẫn luôn ôn hòa đối với chuyện rời khỏi thánh đường có vẻ rất cố chấp.

Cho dù Toàn Hiểu Vũ lấy lí do là 'gợi ý' của chúa nói sắp có tai ương ngập đến, cha xứ cũng không bằng lòng rời khỏi đây. Hắn kiên định phải ở lại chỗ này.

Nhưng mà, hắn vẫn tin vào 'gợi ý' của chúa, hắn đi khuyên bảo nhóm tín đồ không nên ở lại với hắn, hãy đi theo nhóm người của Sở Thiên, hơn nữa, về sau lại có người sống sót tới thánh đường, hắn sẽ báo cho bọn họ 'gợi ý' của chúa sẽ khuyên bảo bọn họ rời đi.

Nhưng mà, trong bốn tín đồ, chỉ có hai người đồng ý rời đi, còn lại hai người kia tỏ vẻ, cho dù chờ đợi bọn họ là tử vong, cũng phải ở lại bên cạnh cha xứ. Bọn họ nguyện cùng cha xứ cùng nhau chờ đợi lời kêu gọi của chúa.

Mà hai người muốn rời đi kia không có chọn chung đội ngũ của Sở Thiên, một tên bác sĩ âm dương quái khí độc tài và một đám lính đánh thuê thoạt nhìn lạnh như băng bọn họ bằng lòng lựa chọn đoàn thể của Lôi Sư.

Đối với điểm này, Sở Thiên không có dị nghị gì, tuân theo nguyên tắc tự nguyện, thì tùy bọn họ chọn bên nào cũng được.

Tuy rằng tên bác sĩ nói, thời điểm tất yếu có thể trực tiếp buộc cha xứ đi, nhưng mà Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ cũng không tính làm như vậy.

Cha xứ không phải Tạ Minh Hiên, hắn là người có đại trí tuệ, hắn trung thành với tín ngưỡng của mình còn kiên định đi theo. Hắn có lẽ cũng lo lắng tới mọi hậu quả, nhưng vẫn tiếp tục kiên trì, hắn đối với sinh mạng của bản thân đã có sự nhận thức và lựa chọn, những người khác, không có tư cách để can thiệp.

"Cha xứ, cha thật sự không muốn cùng chúng tôi đi sao?" Trước khi rời đi, Toàn Hiểu Vũ tranh thủ lần cuối cùng, muốn xác nhận thêm lần nữa.

"Đi thôi, đứa nhỏ. Chúa sẽ ban phúc cho các con." Đó là khuôn mặt hiền hòa trước sau như một của cha

xứ, trên mặt hắn rất bình tĩnh, đối với tại họa sắp tới cảm xúc lại không hề gợn sóng.

Toàn Hiểu Vũ biết, đây là lời từ chối cuối cùng của cha xứ.

Cậu thở dài một tiếng chỉ có thể nhẹ nhàng nói tạm biệt, xoay người cùng Sở Thiên đi về phía đội ngũ của mình.

"Cha xứ không muốn đi?" Nhìn thấy sắc mặt của hai người, Tiêu Tử Nhiên rất nhanh liền đoán được kết quả.

Sở Thiên gật đầu vẻ mặt tiếc nuối. Toàn Hiểu Vũ trầm mặc không nói gì.

"Quên đi, chúng ta xuất phát thôi." Tiêu Tử Nhiên đối với loại kết quả này đã sớm đoán được, cho nên rất bình tĩnh chuyển đề tài, truyền đạt mệnh lệnh khởi hành.

"Thế nhưng ——" Lí Nam mở miệng hỏi:" Thế nhưng còn hắn thì sao?"

Theo tầm mắt của Lí Nam mọi người nhìn Tạ Minh Hiên đang ngồi ngẩn người dưới đất.

Này đúng là một vấn đề! Đây đều là cách nghĩ của mọi người.

Nói thật, Tạ Minh Hiên là một người tốt không thể ngờ. Nhưng mà những người có mặt ở đây đều không dám ở chung với người tốt này, bởi vì nếu không cẩn thận, vị đại thiên nhân này bùng phát thiện tâm, không chừng sẽ phát sinh ra loại chuyện ngoài ý muốn gì.

Mạt thế chốn chốn đều nguy hiểm, ai cũng không có hai cái mạng để đánh cược, càng không có trách nhiệm bảo vệ an toàn của người khác, cái giá phải trả có khi là chính sinh mạng của bản thân.

"Tự sinh tự diệt!" Tiêu Tử Nhiên lãnh khốc quyết định.

Mà mọi người cũng không có dị nghị gì.

Toàn Hiểu Vũ cười khổ, người khác có thể bỏ mặt sống chết của Tạ Minh Hiên, nhưng cậu không thể, đồng thời cậu cũng không thể làm trái nguyện vọng của đồng đội, cường ngạnh mang theo hắn. Cho nên, Tạ Minh Hiên quả thật trở thành một vấn đề khó khăn không nhỏ.

"Như vậy đi, cho tôi một chiếc xe, tôi mang theo hắn đi sau cùng, thuận tiện bọc hậu cho đội. Lấy giá trị vũ lực của tôi bọc hậu không thành vấn đề." Toàn Hiểu Vũ nói, đây là cách vẹn cả đôi đường mà cậu có thể nghĩ đến.

Tiêu Tử Nhiên chỉ cau mày một chút, nghĩ nghĩ, nhưng cũng không có phản đối. Nếu Toàn Hiểu Vũ nói một mình mang theo Tạ Minh Hiên rời đi, hắn nhất định sẽ không chút do dự đương trường đánh chết Tạ Minh Hiên.

Bởi vì, hắn tuyệt đối không cho phép ở thời điểm này, để một kẻ vô dụng mang theo một trong những chiến lực cao nhất trong đội ngũ. Huống hồ, nếu Toàn Hiểu Vũ đi, Lí Nam tất nhiên cũng sẽ đi theo, đó là dị năng giả hệ trị liệu! Năng lực còn cao hơn dị năng giả hệ trị liệu của Lôi Sư! Đang đùa cái gì vậy!

Hơn nữa, nếu Toàn Hiểu Vũ rời đi, Sở Thiên cũng sẽ không đồng ý.

Nhưng mà, Toàn Hiểu Vũ chỉ nói bọc hậu. Loại chuyện bọc hậu này, chung quy phải an bài người đi làm, nếu là Toàn Hiểu Vũ, tốc độ và sức mạnh của cậu ta đều đã gia tăng, để cậu ta bọc hậu là tốt nhất.

Bởi vậy, Tiêu Tử Nhiên xem như ngầm đồng ý.

Sở Thiên cũng không có phản bác, nhưng mà mày hắn nhăn lại rất chặt cho thấy hắn đang cực kỳ không vui. Hắn nghĩ nghĩ vừa muốn mở miệng đã có một thanh âm chen vào.

"Các vị đang tính toán vứt bỏ vị tín đồ này sao?" Lôi Sư vẻ mặt nghiêm túc đi nhanh tới, phía sau hắn, là hai gã giáo hữu tính toán đi theo đội ngũ của hắn.

Câu nói 'tự sinh tự diệt' vừa rồi của tên bác sĩ, rất nhiều người đều nghe được, phỏng chừng hai gã cũng nghe thấy, nhanh chóng chạy đi tìm Lôi Sư, thỉnh cứu binh.

Tạ Minh Hiên là một người lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, kỳ thật nhân duyên trong nhóm tín đồ cũng không tồi.

"Nếu các vị đã sớm xem nhẹ nhân nghĩa đạo đức, cũng không nên hủy hại vị tín đồ này, giao hắn cho chúng tôi, tiểu đội Lôi gia chúng tôi sẽ phụ trách an toàn của hắn." Ngữ khí của Lôi Sư rất nghiêm khắc, thanh âm cũng rất lớn, đại khái, mọi người trong thánh đường đều nghe được.

"Cầu còn không được." Tiêu Tử Nhiên khẩn cấp làm ra một tư thế 'mời'. Mục đích của Lôi Sư hắn liếc mắt một cái đã xem thấu, thế nhưng hắn một chút cũng không thèm để ý cái nhìn của người khác, từ trước đến giờ chưa từng để ý, danh dự đối với hắn mà nói giống như mây bay, chút bôi nhọ này của Lôi Sư, hắn làm sao lại để trong lòng được, vấn đề có thể giải quyết mới là thực tế nhất.

Lúc này đây ngay cả Toàn Hiểu Vũ cũng không ngăn cản. Bởi vì cậu biết, đội ngũ của Lôi Sư, quả thực là có bảo vệ người thường, chí ít ở kiếp trước vẫn cung cấp sự bảo vệ tất yếu.

Có lẽ, bọn họ sẽ không vọt vào đàn tang thi đi cứu người, nhưng mà trước khi tang thi đến, sẽ vây người thường ở trong trung tâm, dị năng giả và một vài người thường thân thể cường tráng đi chiến đấu, chuyện như vậy, bọn họ vẫn có thể làm được. Chỉ là sau này, mạt thế càng ngày càng tàn khốc, người thường chết

cũng càng ngày càng nhiều.

Mà kiếp trước khi Tạ Minh Hiên chết đích thực là không có ai hại hắn, là hắn tự hại chết bản thân.

Tạ Minh Hiên đương nhiên nghe được những gì mọi người đang nói, thấy rõ ràng thái độ của mọi người. Vốn hắn từ sớm đã dự tính xong, vô luận như thế nào, cũng sẽ đi theo bên người Toàn Hiểu Vũ, bảo vệ cậu ấy an toàn. Nhưng mà, hắn bỗng nhiên phát hiện, Toàn Hiểu Vũ không cần hắn, thậm chí, hắn cũng không thể bảo đảm Toàn Hiểu Vũ nhất định sẽ an toàn.

Những lời Toàn Hiểu Vũ nói với hắn, hắn còn chưa tiêu hóa hoàn toàn, nhưng ít nhất hắn hiểu được một việc —— đoàn đội của Toàn Hiểu Vũ, không ai thích hắn! Không ai đồng ý với việc làm của hắn! Hắn sẽ trở thành gánh nặng của bọn họ!

Cho nên, hiện tại hắn đã không còn muốn nhất định phải đi theo Toàn Hiểu Vũ nữa.

"Tôi….. Tôi ở lại thánh đường, giúp cha xứ……." Tạ Minh Hiên có chút run rẩy muốn nói ra lựa chọn của bản thân lại bị người khác vô tình đánh gảy.

Người ngắt lời hắn chính là Bạch Minh Hi, Bạch Minh Hi lúc này dùng một loại biểu tình 'anh đã hết thuốc chữa rồi', lạnh giọng nói: "Anh muốn ở lại thánh đường thuận tiện hại chết cha xứ sao?"

Tạ Minh Hiên trầm mặc. Vì sao? Vì sao? Vì sao? Vì sao bọn họ luôn cho rằng hắn sẽ hại chết người khác? Vì sao? Hắn căn bản không hề có ác ý! Hắn chỉ là muốn giúp người, giúp đỡ nhiều người, giúp đỡ những người khó khăn mà thôi! Chỉ thế thôi! Vì sao nói hắn sẽ hại chết người khác? Hắn từ trước đến nay cũng chưa từng hại một người nào!

Tinh thần của Tạ Minh Hiên lúc này có chút sụp đổ, lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự bài xích mãnh liệt từ người khác như vậy.

Hai gã tín đồ kia nhìn thấy tình hình này, không thèm nói lời thừa, nhanh chân tiến lên nâng Tạ Minh Hiên đang thất hồn lạc phách dậy, vừa thấp giọng khuyên, vừa dẫn hắn vào trong đội ngũ của Lôi Sư.

Những người bên này đồng loạt thở phào. Tiêu Tử Nhiên vung tay lên: "Xuất phát!" Hoàn toàn không đếm xỉa đến sự tồn tại của Lôi Sư.

Tất cả mọi người di chuyển, toàn bộ thành viên cùng nhóm người lính đánh thuê hội hợp. Ai cũng không thèm để ý đến Lôi Sư, xem hắn như không khí.

Lôi Sư cực kỳ tức giận nhưng cũng đành chịu, không thể cứ như vậy mà động thủ? Người ta cũng không có làm gì hắn, thậm chí ngay cả đấu khẩu cũng không thèm đấu.

Vì thế, hắn chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, tự mình rời đi.

Toàn Hiểu Vũ thở dài một hơi, cũng đi theo mọi người. Sở Thiên nắm tay cậu, dùng sức nhéo nhéo, tỏ vẻ an ủi.

Ở thời điểm mọi người sắp lên xe, Lục Trung Hạ chạy tới, lúc này đây, hắn trực tiếp tìm tên bác sĩ, bày tỏ mình muốn gia nhập vào đội ngũ của tên bác sĩ.

Dây dưa giữa Lục Trung Hạ và Gia Luân Hủ bọn họ đã có kết quả, tên bác sĩ từng nghe Sở Thiên nói qua, cùng Lục Trung Hạ trò chuyện vài câu, giải thích rõ quy tắc của mình liền đồng ý cho hắn gia nhập. Dù sao cũng là dị năng giả hệ trị liệu mà.

Sở Thiên bên này vẫn là bốn người một xe. Toàn Hiểu Vũ nghĩ nghĩ, chạy tới tìm Lục Trung Hạ. Nhờ hắn tìm một dị năng giả mà hắn quen biết trong tiểu đội Lôi gia, xin bọn họ chiếu cố Tạ Minh Hiên nhiều hơn, còn đưa qua chút thức ăn và thuốc lá, thỉnh hắn chuyển giao cho những dị năng giả. Dù sao, cầu xin người ta chung quy không thể đi tay không.

Người bên tiểu đội Lôi gia đối với nguyên nhân mà Lục Trung Hạ rời đi, trong lòng biết rõ, cho nên đối với việc hắn rời khỏi đội cũng không quá phản cảm. Bởi vì hắn là dị năng giả hệ trị liệu, ngày thường nhân duyên quả thật không tồi, hơn nữa lại do Toàn Hiểu Vũ nhờ hắn, hắn đương nhiên là nghĩa bất dung tình lập tức đáp ứng chạy đi làm ngay.

Xử lý xong mọi công việc, đoàn xe cuối cùng chậm rãi xuất phát. Tương lai, lại là một lữ trình dài đăng đẳng.

51. Chương 51: Dự Cảm

Đoàn xe chậm rãi xuất phát, bên lính đánh thuê và bên Tiêu Tử Nhiên tổng cộng mười chiếc xe. Lão đại lính đánh thuê tên Âu Dương Cảnh, hắn dẫn người đi đầu, dù sao, lộ tuyến ra khỏi thành nằm trong tay bọn họ.

Nhưng mà, Âu Dương Cảnh phái Tả Lực lên trên xe Tiêu Tử Nhiên, Tiêu Tử Nhiên mang theo Lão Ô và Triệu Bất Phàm áp trận.

Bốn người Toàn Hiểu Vũ lần này không bị phân nhiệm vụ đặc thù gì nên chạy ở giữa đoàn xe, cũng khá là thoải mái. Đại khái vì Tiêu Tử Nhiên lo lắng bọn họ ngày hôm qua đại chiến ác liệt, thiếu chút nữa là đi đời nhà ma, cho nên thả lỏng cho bọn họ nghỉ ngơi một ngày.

Nhưng mà Sở Thiên vẫn không yên tâm, vừa rời khỏi phạm vi thánh đường đã đem tinh thần lực mở đến cực hạn, dò xét xung quanh một lần. Lấy năng lực hiện tại của hắn, đại khái có thể quét hình trong phạm vi bán kính năm nghìn mét.

Bọn họ chân trước vừa đi lập tức có ba chiếc xe đuổi kịp bọn họ. Người trong ba chiếc xe này, ngoại trừ đám học sinh trong thánh đường ra còn có nhóm người thứ tư.

Thành phần của bọn họ rất phức tạp, có dân cư phụ cận, cũng có một số người vừa đánh tang thi vừa chạy tới, có người thường cũng có một vài dị năng giả. Hiện tại trong ba chiếc xe này không muốn đi theo Lôi Sư hay là đoàn đội nào khác.

Bọn họ muốn hành động tự do, rồi lại biết thế đan lực bạc, cho nên từ sớm đã đánh chủ ý, theo đuôi lính đánh thuê và Tiêu Tử Nhiên, nhìn tình huống rồi tính tiếp.

"Tiêu lão đại những người đó đi theo chúng ta." Lão Ô lái xe từ kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe bám đuôi.

"Không cần để ý." Tiêu Tử Nhiên thản nhiên nói. Những con tép này không làm nên trò trống gì cả, hắn lười phải để tâm.

"Vâng." Trên xe trừ bỏ Tả Lực những người khác đã quen với việc phục tùng Tiêu Tử Nhiên vô điều kiện.

Tả Lực bất động thanh sắc lặng lẽ quan sát mỗi người trong xe, nhưng cũng không có ý kiến gì với việc này.

Theo sau mấy chiếc xe bám đuôi kia là xe của tiểu đội Lôi gia.

Nhưng mà, bọn họ không có được trật tự như liên minh lính đánh thuê và Tiêu Tử Nhiên. Bởi vì lâm thời tổ hợp rất nhiều người, khi rời đi lại có phần vội vàng, kỷ luật và tố chất của đội ngũ so le nhau, trang bị, vật tư và xe của mỗi người đều không giống nhau.

Thậm chí còn có người vì bản thân phải lên được một chiếc xe mà tranh chấp không ngừng. Còn có vấn đề phân phối vật tư, trong lúc nhất thời, huyên náo lộn xôn cực kỳ.

Đợi khi tất cả bọn họ đều lên xe chuẩn bị xuất phát, chiếc xe mà Lôi Sư phái đi theo sát bọn người Tiêu Tử Nhiên đã chạy thật xa. May mắn chiếc xe đó dọc đường có để lại ký hiệu, bọn họ mới không bị lạc.

Kỳ thật, trước đây Lôi Sư đã từng đi tìm lính đánh thuê để kết liên minh. Nhưng mà, Âu Dương Cảnh không hề nghĩ ngợi liền từ chối. Hắn cũng không phải giống như Tiêu Tử Nhiên vừa đến thánh đường, hắn đã quan sát tiểu đội Lôi gia nhiều ngày rồi.

Diễn xuất của Lôi Sư rất giống thần côn trước mạt thế, có thể nói là lừa dối nhưng lại có chút bản lĩnh thật sự, nhưng mà người nói toàn lời rỗng tuếch, nội tâm không đủ kiên định, không phải ích kỷ thì chính là không thực tế.

Âu Dương Cảnh kiểm duyệt qua vô số người, sao có thể xem trọng bọn họ được. Nói trắng ra, ai lại chọn một đồng đội giúp đỡ thì ít mà phá hoại thì nhiều chứ? Đương nhiên là từ chối không chút do dự.

Về phần Tiêu Tử Nhiên, lúc đầu hai bên đã không vừa mắt nhau rồi, về sau lại xảy ra chuyện Ôn Đồng ý đồ ám sát Sở Thiên, hai bên đương nhiên càng không có lí do để hợp tác, Lôi Sư cũng sẽ tận lực đi tìm tra.

Cho nên sau khi cùng Gia Luân Hủ bàn bạc xong, bọn họ quyết định bám theo đám người Tiêu Tử Nhiên, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Để bọn họ dẫn đường, phía trước nếu có chuyện gì xảy ra, cũng do đám người của lính đánh thuê và Tiêu Tử Nhiên xông vào đầu tiên, bọn họ ngồi mát ăn bát vàng, cớ sao lại không làm.

"Thế nào rồi?" Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên song song ngồi ở hàng ghế sau, nhìn thấy Sở Thiên mở mắt, cậu liền hỏi.

"Không cảm nhận được sự tồn tại của nó." 'Nó' trong miệng của Sở Thiên chính là con tang thi tinh thần hệ cấp 3 hốt hoảng bỏ chạy trước đó, nó là nguyên nhân khiến Sở Thiên lo lắng nhất.

"Như vậy không phải tốt lắm sao." Nhìn thấy trên mặt Sở Thiên vẫn còn có vẻ lo lắng, Toàn Hiểu Vũ nói.

"Đúng là tốt. Nhưng trong lòng anh vẫn cảm thấy rất bất an." Sở Thiên cười khổ, dị năng tăng dần, năng lực cảm giác của hắn càng ngày càng mạnh, bất an trong lòng lúc này, cũng không phải là điềm báo tốt.

Kỳ thật Toàn Hiểu Vũ cũng giống hắn, cậu cũng rất bất an, câu nói vừa rồi vừa trấn an Sở Thiên đồng thời cũng đang trấn an bản thân. Nhưng mà hiện tại, ngay cả Sở Thiên cũng cảm thấy như vậy……

"Chúng ta làm sao bây giờ? Trở về? Đổi đường khác?" Toàn Hiểu Vũ nói.

Sở Thiên vẫn cười khổ lắc đầu: "Không, không có gì khác nhau cả. Chúng ta hiện tại giống như con thú bị vây trong lòng sắt vậy, trừ bỏ lao ra, không còn cách nào khác. Hiện tại đi đâu chỉ sợ cũng đều giống nhau thôi."

Đúng vậy, chỉ sợ đi đâu cũng vậy. Toàn Hiểu Vũ gật đầu, trái lại thả lỏng, nếu không có đường lui thì dùng hết toàn lực xông lên phía trước đi!

"Em nhất định sẽ bảo vệ mọi người an toàn." Toàn Hiểu Vũ nghiêm túc nói. Kỳ thật là một người có sức chiến đấu cao nhất trông tổ hợp bốn người, cậu vẫn luôn làm như vậy.

"Xì——" Sở Thiên nhịn không được cười rộ lên, hắn chung quy cảm thấy, Toàn Hiểu Vũ như vậy đáng yêu cực kỳ. Vốn hắn cứ dậm chân tại chỗ ở cấp 2 hậu kỳ chậm chạp không chịu thăng cấp, đối diện với tang thi có chiến lực không ngừng thăng cấp, quả thật không tính là rất cao.

Nhưng mà sau khi tăng lên cấp 3, liền giống như mở ra cánh cổng của một thế giới mới, lực cảm giác, khả năng công kích, khả năng khống chế, đều tăng lên gấp bội, giống như đã hiểu được 'thiên đạo' vậy, trong đầu có rất nhiều nhận thức mà trước giờ chưa từng biết tới.

Sở Thiên cũng không biết toàn bộ dị năng giả cấp 3 đều có thể như vậy, hay chỉ có một mình hắn là ngoại lệ.

"Anh cười cái gì?" Toàn Hiểu Vũ không vui trừng mắt nhìn hắn, bất mãn loại thái độ này của hắn.

"Không có không có." Sở Thiên nhanh chóng nói, thân thể nhích lại gần Toàn Hiểu Vũ: "Anh cười anh kiếp trước nhất định đã cứu vớt vũ trụ, mới có thể nhặt được một bảo vật. Có thể giết tang thi có thể đánh quái thú, còn có thể bảo vệ anh."

Toàn Hiểu Vũ quay mặt đi, sắc mặt ửng đỏ, trên xe còn có con nít anh ấy nói bậy cái gì. Hơn nữa giọng điệu đó rõ ràng là đang giễu cợt cậu.

Bạch Minh Hi ở đằng trước xe thấy cũng nhịn không được "Tấm tắc" hai tiếng, ai mà ngờ Sở Thiên tàn bạo cốc lên đầu hắn một cái, cốc tới hắn phải lập tức 'ai u' một tiếng.

"Lái xe của cậu đi, câm miệng lại, thành thành thật thật làm không khí. Bằng không tôi đuổi cậu lên xe tên bác sĩ." Sở Thiên đối đãi với Bạch Minh Hi đương nhiên là một bộ mặt khác, biết rõ hắn sợ nhất tên bác sĩ, đương nhiên không chút khách khí uy hiếp.

Bạch Minh Hi bị chóc tức, muốn oa oa kêu to, lại nhớ tới uy hiếp của Sở Thiên, tử đảng này của hắn khi muốn chỉnh người thật sự là dám nói dám làm! Tên vô lại chỉ biết uy hiếp! Xí!

Trên mặt của Bạch Minh Hi không ngừng biến hóa cổ quái, nhe răng trợn mắt ở trong lòng mắng Sở Thiên một trăm lần, nhưng không dám mở miệng.

Lí Nam ngồi ở ghế phó lái đồng tình nhìn Bạch Minh Hi một cái, sau đó ánh mắt lại nhịn không được liếc kính chiếu hậu, thông qua kính chiếu hậu trộm nhìn hai người họ.

Tuy rằng nó còn nhỏ, nhưng mà là một thiếu niên ở thế kỷ mới, mười tuổi cũng đã có thể biết rất nhiều chuyện. Lí Nam đại khái biết hai người họ không được tự nhiên là vì chuyện gì.

Nội tâm nó vừa phức tạp lại rối rắm. Từng trải và nhận thức của nó chưa đủ để hắn phán đoán, việc anh Hiểu Vũ và anh Sở Thiên ở cùng với nhau rốt cuộc là đúng hay sai.

Nó sợ anh Sở Thiên khi dễ anh Hiểu Vũ, đồng thời lại rất hy vọng có người có thể chăm sóc anh Hiểu Vũ, nhưng mà, lại lo lắng từ nay về sau, anh Hiểu Vũ sẽ bị người khác đoạt mất.... Trong lòng hoang mang, vẻ mặt tâm sự trầm trọng.

Sở Thiên phát hiện chi tiết nhỏ này, nắm tay duỗi tới đằng trước, vỗ vỗ đầu Lí Nam: "Không cần lo lắng, anh sẽ chiếu cố tốt Hiểu Vũ. Tiểu Nam là em trai của Hiểu Vũ đều là người nhà, anh cũng sẽ chiếu cố Tiểu Nam."

Bị chọc thủng bầu tâm sự, Lí Nam ngượng ngùng đem đầu chôn trước ngực.

Sở Thiên tiếp tục nói: "Người nhà là chuyện cả đời, Tiểu Nam sẽ không mất đi cái gì, sẽ nhiều thêm một anh trai." Thanh âm kia rất ôn nhu, ôn nhu đến độ Toàn Hiểu Vũ cũng nhịn không được nhìn Sở Thiên thêm vài lần, cho dù là cậu cũng rất ít khi nhìn thấy Sở Thiên như vậy.

Vì thế, chỉ có Bạch Minh Hi ủy khuất! Thiên Thiên không thương hắn! Hắn bị bỏ rơi! Thật đau lòng a! Rất muốn tìm mẹ Sở cáo trạng a!

"Được rồi, còn có cậu, tôi cũng sẽ chăm sóc cậu, giống như trước đây. Ủy khuất cái gì!" Sở Thiên đưa tay vỗ vỗ đầu Bạch Minh Hi, đương nhiên, khẳng định không được ôn nhu như đối với Lí Nam.

"Hừ! " Bạch Minh Hi từ trong lỗ mũi hừ thật mạnh một tiếng. Không tha thứ! Sẽ không tha thứ! Rất tức giận nha! Dựa vào cái gì câu nói đâu tiền là xua đuổi hắn? Không đếm xỉa hắn! Không đếm xỉa bọn họ! Hết thảy không quan tâm!

Nhìn Bạch Minh Hi giận dỗi, Sở Thiên bất đắc dĩ nhún vai, cũng không thèm để ý đến hắn nữa.

Toàn Hiểu Vũ nhìn thấy Bạch Minh Hi như vậy cũng hết sức buồn cười, kỳ thật cậu rất hâm mộ tính cách của Bạch Minh Hi, thẳng thắn đáng yêu, nghĩ thế nào thì làm thế đó, hai kiếp của cậu cũng học không được cái này.

Cho nên, Toàn Hiểu vũ học theo ngữ điệu của Sở Thiên nói với Bạch Minh Hi: "Tiểu Bạch yên tâm, tôi cũng sẽ bảo vệ cậu, giống như Sở Thiên vậy."

"Câm miệng —— tôi không phải con nít ——" Bạch Minh Hi cuối cùng tạc mao: "A a a a, tôi không bao giờ muốn đi chung với mấy người nữa, ai cũng ăn hiếp tôi!"

Hắn ảo não vỗ cái vô lăng, xe lệch đi một chút.

Lần này, hắn thu được cảnh báo của Sở Thiên: "Bạch Minh Hi! Lái xe cho đàng hoàng vào, bằng không thì đi lên xe tên bác sĩ!"

Bạch Minh Hi đang phẫn nộ ngút trời đột nhiên bị dập tắt, tuy rằng còn thở phì phì, nhưng cuối cùng cũng thành thực lái xe.

Ngay tại lúc tâm tình mọi người bắt đầu thả lòng, đằng trước truyền đến tiếng súng.

52. Chương 52: Kiếm Chuyện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiêu Tử Nhiên cũng nghe thấy tiếng súng vang lên, hắn gần như từ chỗ ngồi bắn dậy, cả giận nói: "Tên ngu nào nổ súng?"

Tả Lực lập tức lắc đầu: "Không phải là người của chúng ta, lão đại đặc biệt căn dặn không được tùy tiện nổ súng, huống hồ trong xe tiên phong toàn bộ đều là dị năng giả." Mặc dù đội ngũ của bọn không phải ai cũng là dị năng giả, nhưng bằng vào sự ăn ý trong hợp tác và tố chất quân sự của bọn họ, cho dù là người thường cũng có sức chiến đấu rất cao.

Không lâu sau, chiếc xe đi đầu giảm tốc độ, những người phía sau biết, đây là muốn dừng xe.

Sở Thiên cùng Toàn Hiểu Vũ cũng xuống xe, vừa lúc gặp đám người Tiêu Tử Nhiên từ phía sau đuổi kịp, liền đồng loạt đi về phía trước.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Tiêu Tử Nhiên liếc mắt một cái liền thấy được Âu Dương Cảnh đứng ở bên cạnh chiếc xe đầu tiên, lập tức mở miệng hỏi.

Âu Dương Cảnh nâng nâng cằm, ý bảo bọn họ nhìn đằng trước. Trên mặt cũng không che giấu được lửa giận.

Phía trước năm trăm mét có một đám người và đàn tang thi nhỏ đang chiến đấu. Mấy dị năng giả đang chiếu đấu với tang thi, nhưng có một nhóm người chỉ trốn ở trong xe không ngừng nổ súng vào đám tang thi.

Tiếng súng càng mãnh liệt, tang thi tụ lại càng nhiều, dần dần lâm vào vòng vây của tang thi. Chiếc xe việt dã kia thấy không ổn lập tức tăng tốc vọt qua bên này, hiển nhiên bọn họ cũng thấy bên này có người.

"Chết tiệt!" Âu Dương Cảnh mắng chửi một câu, "Khốn nạn vương bát đản!" Những người đó rõ ràng là muốn họa thủy đông dẫn a!

"Đội trưởng Âu Dương, cho người làm nổ lốp xe của họ!" Tiêu Tử Nhiên không chút do dự quyết định, hắn mới không thèm để tâm sống chết của những người đó: "Những người khác chuẩn bị, trừ bỏ lái xe toàn bộ xuống xe, dị năng giả cũng được, dùng súng cũng được, một khi tiến vào tầm bắn, mặc kệ là người hay tang thi đều bắn chết hết cho tôi!"

Người bên Tiêu Tử Nhiên toàn thể chấp hành, đều tự mình tìm một vị trí tốt, chuẩn bị chiến đấu. Người bên Âu Dương Cảnh cũng xuống xe, chỉ là trước khi chấp hành mệnh lệnh, tất cả đều nhìn Âu Dương Cảnh thấy hắn gật đầu cũng nhanh chóng tiến vào vị trí của mình.

Tay súng bắn tỉa phản ứng nhanh nhất, gần như khi Âu Dương Cảnh gật đầu đạn của hắn liền bay vụt ra ngoài.

Thân xe việt dã kia ngay tức khắc lệch đi, chạy lên ven đường.

"Phốc!" Lại một tiếng súng vang lên, viên đạn thứ hai phá không mà đi, lốp xe trước còn lại cũng bị bắn trúng. Xe việt dã cuối cùng cũng chấm dứt cuộc hành quân, dừng lại bất động.

Mắt thấy dị năng giả bảo hộ đằng sau chiếc xe việt dã đã bị đàn tang thi nuốt gần hết, tang thi càng ngày càng nhiều, người trong xe việt dã tựa hồ nóng nảy, cầm một mảnh vải đưa ra ngoài cửa sổ dùng sức múa may, giống như đang xin viện trợ.

"Không cần để ý tới. Tang thi tiến vào tầm bắn thì nổ súng, đừng cố kỵ bọn họ." Tiêu Tử Nhiên lạnh lùng nói, ý là không cần giết những người đó, nhưng cũng không cần tận lực né tránh bọn họ, coi bọn họ như không khí, chỉ cần giết tang thi, nếu trong quá trình có ngộ thương hay ngộ sát, thực xin lỗi, liên quan gì đến chúng ta?

Tay súng bắn tỉa nghe vậy, lại một súng xóa sạch mảnh vải đang múa may của bọn họ, tỏ vẻ cự tuyệt.

Người trong xe tựa hồ cũng không biết làm sao, mở cửa xe, tổng cộng sáu người, hình như lúc này mới tính chính diện nghênh địch.

"Chúng ta trước bất động, nếu bọn họ muốn đánh, cứ để bọn họ đánh một hồi, tay súng bắn tỉa có thể hiệp trợ bắn chết tang thi." Lúc này đây là mệnh lệnh của họ Âu Dương Cảnh.

Tên bác sĩ cũng không có dị nghị gì. Vốn mục đích của bọn họ không phải là giết người, mà là giết tang thi, tang thi vốn là những người đó dụ tới, để bọn họ đi đối phó cũng là hợp tình hợp lý.

Bởi vì đám dị năng giả trước mặt, trên cơ bản đều là cấp 1 cấp 2, công kích đều là viễn trình trong bán kính hai ba trăm mét, nhóm tang thi còn chưa tiến vào cự li nhắm bắn, hiện tại có thể đánh xa như vậy cũng chỉ có súng ngắm.

Vì thế, hai tay súng bắn tỉa bên Âu Dương Cảnh đều tiến vào trạng thái chiến đấu, bắt đầu viễn trình bắn chết tang thi lại gần.

Lão Ô cũng gia nhập hàng ngũ ngắm bắn, ở trong đội của Tiêu Tử Nhiên, trừ bỏ Sở Thiên và Bạch Minh Hi ra thì hắn là người duy nhất từng trải qua huấn luyện súng ống, những người khác ở phương diện này đều là gà mờ, bao gồm tên bác sĩ.

Sáu người bên kia cũng không chậm trễ, có người cư nhiên từ trong xe lôi hỏa tiễn Nga* ra bắn, oanh tạc đàn tang thi.

Dị năng giả trước chiếc xe việt dã đã bị đàn tang thi bao phủ, bọn họ cũng không cố kỵ, hỏa tiễn từng cái từng cái bay về phía đàn tang thi.

Bên này mấy người Tiêu Tử Nhiên trợn mắt há hốc mồm, có hỏa lực như vậy, sao không chịu lấy ra sớm?

Phần kinh ngạc hơn vẫn còn ở phía sau, khi đám tang thi tới gần, cỏ dại trên mặt đất bên kia bỗng nhiên bắt đầu sinh trưởng càng dài càng cao, càng thô, sau đó giống như nhánh cây vậy bện thành lưới, đem nhóm tang thi chắn ở phía sau tấm lưới, rồi sau đó, người cầm hỏa tiễn từng pháo từng pháo ầm ầm bắn ra, nổ nát rất nhiều tang thi, số lượng tang thi bắt đầu giảm đi cấp tốc.

Tiêu Tử Nhiên và Âu Dương Cảnh hai mặt nhìn nhau, hai người đều câm nín. Có sức chiến đấu như vậy, còn chạy để làm gì? Chạy để làm gì! Bộ dạng ban đầu chật vật là có ý gì?

Kỳ thật giờ phút này, trong lòng Tiêu Tử Nhiên khiếp sợ hơn Âu Dương Cảnh, Âu Dương Cảnh chỉ là kinh ngạc về sự tương phản quá lớn của bọn họ mà thôi.

Mà Tiêu Tử Nhiên kinh ngạc vì có một dị năng giả cũng là mộc hệ dị năng, người khác có thể nhìn không ra, nhưng mà là một dị năng giả đồng hệ, Tiêu Tử Nhiên liếc mắt một cái đã nhìn ra, thực lực người kia quả thực mạnh hơn hắn nhiều!

Loại phát hiện này khiến Tiêu Tử Nhiên rất khó chịu, hắn cho rằng bản thân đã đủ cường, không ngờ tới còn phát hiện ra một người mạnh hơn mình, hơn nữa, song phương gặp nhau còn rất không thoải mái.

Người khác không nhìn thấy, nhưng mà Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ liếc mắt một cái đã nhìn ra. Tên mộc hệ kia mạnh hơn tên bác sĩ, tên bác sĩ đã ngưng trệ ở sơ kỳ cấp 3 quá lâu rồi, hơn nữa hắn thường phải xử lý sự vụ của đoàn thể, thời gian đi ra ngoài rèn luyện cũng ít hơn, lại không có tinh hạch để gia tăng thực lực, hơn nữa ở trong S thị lâu không thấy một đối thủ nào cường đại, khiến cho hắn trì trệ có một đoạn thời gian.

Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên nhìn nhau, không thể tiếp tục như vậy được! Song phương đều đọc được ý nghĩ trong mắt đối phương. Người khác mạnh hơn mình, nói thế nào cũng không phải là chuyện tốt gì.

Cho nên, hai người một ánh mắt, coi như là câu thông hoàn tất, Sở Thiên lập tức đi gặp tên bác sĩ.

Những tinh hạch này trong hai tháng đã trữ không ít hàng, đã được Lí Nam tinh lọc, trước khi xuất phát, Toàn Hiểu Vũ phân cho bọn họ mỗi người một chút, dùng làm dự trữ. Không ngờ tới lại dùng tới nhanh như vậy.

"Cái gì vậy?" Tiêu Tử Nhiên trừng mắt thấp giọng hỏi, hắn đương nhiên biết Sở Thiên thần thần bí bí như vậy đương nhiên đó là chuyện mà hắn (Sở Thiên) không muốn người khác nghe được.

Sở Thiên tới gần bên tai Tiêu Tử Nhiên dùng thanh âm cực thấp, phổ cập cho tên bác sĩ cách sử dụng và công dụng của tinh hạch.

Từ ngữ cực ít nhưng lại khiến tên bác sĩ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Cư nhiên còn có vật như vậy?

Ngay sau đó, Tiêu Tử Nhiên nghĩ tới một vấn đề: "Các người còn biết cái gì nữa? Các người rốt cuộc còn giấu bao nhiêu chuyện mà tôi không biết?" Hắn quả thật còn chưa đủ lý giải bốn người Sở Thiên, chỉ là trước đây hắn cảm thấy, điều đó không quan trọng.

Mãi đến ngày hôm nay, hắn mới phát hiện hắn thật sự không thể giải thích bốn người này! Trên người bọn họ đến tột cùng còn có bao nhiêu bí mật? Từ hôm nay trở đi, vấn đề này hình như trở nên có chút quan trọng.

"Anh quản nhiều như vậy làm gì? Bí mật của chúng tôi từ đầu đến cuối cũng là của chúng tôi! Cũng sẽ không hại anh! Có thời gian rảnh hỏi tôi, không bằng anh cầm bí mật này đi làm một cuộc giao dịch với đội trưởng Âu Dương đi. Cái này là thứ anh giỏi nhất mà." Sở Thiên nói.

Quả thật, một khi đã biết đội ngũ bên mình đối với tinh hạch có nhu cầu, liền đương nhiên giấu không được những người khác, so với việc bị người ta phát hiện, không bằng thừa dịp hiện tại đi làm chút giao dịch, còn có thể trao đổi chút gì đó.

Đầu óc của Tiêu Tử Nhiên suy nghĩ cực kỳ nhanh, Sở Thiên vừa nói xong, hắn lập tức lĩnh hội được ý nghĩ bên trong, vung tay lên, gấp rút đi tìm Âu Dương Cảnh.

Tình hình chiến đấu phía trước vẫn đang kịch liệt, nhưng mà tang thi đã ít hơn phân nửa, đoạn, những người khác cũng là dị năng giả đều xuất chiêu, băng hệ, hai hỏa hệ, thổ hệ, lôi hệ, sáu người, cư nhiên tất cả đều là dị năng.

Nhưng mà rất rõ ràng, mạnh nhất trong bọn họ, vẫn là mộc hệ dị năng giả kia.

Mãi đến khi đánh không sai biệt lắm, cửa xe của chiếc xe việt dã kia lần nữa mở ra, một người chậm rì rì bước xuống.

Đ*t! Lại còn một người.

Âu Dương Cảnh cùng Tiêu Tử Nhiên đồng thời kinh ngạc, trước đó bọn họ cho rằng sáu người kia là toàn bộ, trong nhất thời xem nhẹ chiếc xe kia.

Người xuống xe chậm rì rì, thoạt nhìn rất tao nhã. Bởi vì khoảng cách quá xa, thấy không rõ tướng mạo, nhưng mà có thể nhìn thấy mái tóc hắn được cắt tỉa gọn gàng, hợp thời, một thân quần áo thời thượng trước mạt thế, hai tay cắm trong túi quần, lửng thửng đi dạo phía sau sáu người. Trên mặt còn đeo kính râm, giày thoạt nhìn còn rất sạch, cách xa xa tất cả mọi người bên này đều có thể cảm nhận một khí chất trang nhã không nhầm vào đâu được!

HẾT CHƯƠNG 52

*Hỏa tiễn Nga:

53. Chương 53: Trang X Nam

(X thay thế cho B -> trang x = trang B: giả ngầu, khoe khoang…)

"Tôi phắc! Đây là muốn biểu diễn cái gì vậy!" Bạch Minh Hi líu lưỡi. Nếu như trước mạt thế, nam nhân như vậy tại đại học vườn trường S thị khắp nơi đều có, không chút ngạc nhiên.

Thế nhưng sau mạt thế, cho dù là bốn người bọn họ có chút ưa sạch sẽ, cũng không thể bảo đảm bản thân thời thời khắc khắc đều có thể sạch sẽ như vậy.

Người này là ai a?!

Mọi người suy đoán, bên tên bác sĩ còn đang cùng Âu Dương Cảnh làm buôn bán, mới đạt thành nhận thức chung, bỗng nhiên phát hiện xung quanh yên lặng đến đáng sợ, ngay cả nhóm súng bắn tỉa cũng ngừng xạ kích.

Tên bác sĩ kinh ngạc uốn éo đầu liền trong thấy trang x nam đứng xa xa, rồi cũng câm nín như những người còn lại.

Sở Thiên vào lúc này cười ha ha, hấn chỉ vào tên bác sĩ nói: "Có phục không? Tôi hỏi anh có phục hay không? Có một người so với anh còn có thể trang x hơn." Nói xong liền cười ngã lên trên người Toàn Hiểu Vũ.

Vốn đang tốt, nhưng nghe Sở Thiên nói như vậy, Toàn Hiểu Vũ cũng nhịn không được cười, nhưng mà không có khoa trương như Sở Thiên, khóe miệng chỉ hơi hơi cong, cũng không phát ra âm thanh gì.

Tiêu Tử Nhiên ngẩn ra, sau đó tức giận đến mức khóe miệng giật giật, cũng chỉ có Sở Thiên dám nói chuyện với hắn như vậy. Đối với Sở Thiên hắn cũng không có cách gì, vì thế dứt khoát không để ý đến hắn.

Những người khác cảm thấy buồn như nhưng không dám cười đều mạnh mẽ chịu đựng.

Nhưng mà bởi vậy, bầu không khí khẩn trương liền thoải mái đi không ít.

Chiến cuộc bên kia trên cơ bản đã định, chỉ thấy cái tên trang x kia như đang dạo sân vắng đi qua bên này.

Mọi người trầm tĩnh lại, nhanh chóng đi vào trạng thái đề phòng.

Ai cũng không cho rằng đối phương qua đây mang theo ý tốt, vừa rồi người của mình mới bắn lủng lốp xe của người ta.

"Chuẩn bị chiến đấu." Âu Dương Cảnh ra lệnh, đối phương có chiến lực mạnh mẽ, người này lại tự tin tràn đây như thế, khiến hắn nắm không rõ nội tình bên trong, không thể không tập trung tinh thần để ứng phó.

Đạn trong súng của mọi người đã lên nòng, dị năng giả cũng làm tốt chuẩn bị tùy thời chiến đấu.

Người của Âu Dương Cảnh coi như bình tĩnh, người bên tên bác sĩ hoặc ít hoặc nhiều có chút khẩn trương. Cùng nhau tác chiến đánh tang thi lâu rồi tất cả mọi người đều đã quen, nhưng mà chống lại nhân loại, vẫn là lần đầu tiên. Huống hồ đối phương toàn bộ đều là dị năng giả, mà bên mình người thường chiếm đa số.

Rất nhanh, tang thi bên kia đã bị giải quyết sạch sẽ. Chỗ còn lại một vài con lẻ tẻ không đủ gây sợ hãi, chạy tới gần, thuận tay liền có thể giải quyết.

Sáu người kia sau khi giải quyết xong tang thi liền nhanh chóng đi theo sau cái thanh niên trang x kia, dần dần hình thành tư thế chúng tinh phủng nguyệt*, chậm rãi đi về phía mọi người.

Bất quá bọn họ giống như không có dự định muốn đánh nhau, cho nên, bầu không khí tuy rằng khẩn trương, nhưng không ai làm loạn.

"Bọn họ giống như có quân đội chính phủ làm bối cảnh." Sở Thiên cẩn thận quan sát chiếc xe và vũ khí của bọn họ rồi sau đó đưa ra kết luận.

Âu Dương Cảnh cũng gật đầu, hắn đối với quân chính phủ hết sức quen thuộc, Sở Thiên nhắc tới, hắn cũng đã nhìn ra.

"Quân chính phủ? Không phải hai tháng trước bọn họ đã rút quân hết rồi sao? Huống hồ ——" Cái thanh niên trang x kia nhìn thế nào cũng không giống quân nhân a! Nói là nghệ sĩ thì giống.

Âu Dương Cảnh lắc đầu, nói: "Nghe nói, sau khi mạt thế bùng nổ, lãnh đạo tối cao của chính phủ mất đi lực khống chế các nơi, những người có thực lực mạnh, gần như đều tự ôm binh, tự mình thành lập khu an toàn, có ý muốn chiếm địa vi vương."

Hắn ngừng lại một chút, nói: "Chúng ta lần này đi Bắc, chính là vì đi tìm một khu an toàn nào đó giống như vậy." Đương nhiên, hắn cũng không nói cụ thể là tìm kiếm người nào, cùng với mục đích tìm kiếm, nhưng mà hắn đã xác định rõ tin tức mà hắn muốn tiết lộ.

Tiêu Tử Nhiên và Sở Thiên là người thông minh, vừa nghe liền hiểu được. Ý của Âu Dương Cảnh chính là những người đó có thể chính là đến từ những khu an toàn có binh lực hùng mạnh, khu an toàn sau này, những người vốn có quân chính phủ làm bối cảnh cũng trở nên phức tạp, khẳng định khác biệt rất lớn so với trước mạt thế.

Có một vài người cũng rất dứt khoát tự lập vi vương, dã tâm cũng cấp tốc bành trướng, tóm lại, mạt thế đến, thế đạo rối loạn. Có quân chính phủ làm bối cảnh cũng không nhất định đáng tin cậy.

Về phần những người đó vì cái gì lại đến đây, rất khó suy đoán. Căn cứ vào những thông tin trước đó của Toàn Hiểu Vũ, S thị sắp chịu cảnh hủy diệt, theo lý thuyết, những người có quân chính phủ làm bối cảnh hẳn nên sớm biết hơn nữa còn biết nhiều hơn mới đúng, lúc này chạy tới S thị làm gì?

"Này! Các người! Vừa rồi thiếu chút nữa hại chết chúng tôi, hiện tại mà nói, món nợ này tính sao đây!" Cái thanh niên trang x kia đứng cách mọi người một trăm mét ngừng lại, sau đó tháo kính râm xuống, ngẩng cao đầu, con mắt hơi liếc xuống phía dưới, nhìn mọi người bằng nửa con mắt, như con chim công cao ngạo nói.

Lúc này, mọi người đã có thể thấy rõ khuôn mặt của bảy người kia. Bộ dạng của thanh niên trang x quả là rất bình thường, mắt một mí con ngươi nhỏ, sóng mũi không cao không thấp, chỉnh thể cả khuôn mặt không có điểm nhấn gì, nhưng mà da dẻ lại rất trắng, trắng cực kỳ, trắng đến độ nhìn như không thấy mạch máu.

Chủ yếu là trang phục trang x của tên đó giúp hắn kéo khí chất cao lên không ít. Hơn nữa còn có sáu gã dị năng giả ở phía sau tạo thành thế chúng tinh phủng nguyệt* làm phụ trợ, tư thế lại có hơi cao cao tại thượng.

Một lát sau thì thấy, nam nhân cầm hỏa tiễn Nga trong sáu gã dị năng giả, vẫn đang đưa nòng súng chỉa về phía bọn họ.

"Các người dẫn tang thi tới, cản trở đường đi của chúng tôi, lãng phí thời gian ra thành của chúng tôi, nha, còn có lang phí không ít đạn của chúng tôi. Nói thử xem, các người sẽ bồi thường như thế nào?" Trang x mà thôi, Tiêu Tử Nhiên cũng có thể vậy, cho nên hắn cũng đồng dạng ngẩng cao đầu kiêu căng nói.

Cái thanh niên trang x kia cười lạnh một tiếng, người cầm hỏa tiễn cũng không có khai hỏa, nhưng mà đột nhiên có năm nhánh cây xuất hiện, bay vụt về phía Tiêu Tử Nhiên.

Tiêu Tử Nhiên tránh cũng không tránh, hai cái nhánh cây đồng dạng bay ra, nhưng mà tốc độ nhanh hơn. Hắn đã dựa theo phương pháp mà Sở Thiên nói, đem tinh hạch nắm trong lòng bàn tay, âm thầm thúc giục.

Nhánh cây chỉ có hai cái số lượng không nhiều nhưng khí thế như rồng, trong nháy mắt triền đấu với năm cái nhánh cây khác, khó lòng tách ra.

Năm dị năng giả của đối phương sửng sốt hiển như kinh ngạc đối phương có đồng hệ dị năng giả, hơn nữa bên mình lại không chiếm thế thượng phong, vì vậy cũng muốn động thủ.

Nào biết rằng, cái tên cầm hỏa tiễn kia đột nhiên xoay người, trong nháy mắt đem nòng súng nhắm ngay mặt của thanh niên trang x.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người cảm thấy ngạc nhiên, không hề chuẩn bị gì cả, nhất thời đứng yên tại chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ có thanh niên trang x kia bị hỏa tiễn ngắm nên giận dữ hét: "Tạ Tiến! Cậu mẹ nó điên rồi sao? Cậu đang làm cái gì!"

Cái người tên là Tạ Tiến kia, lúc này hai mắt trống rỗng, đối với tức giận của thanh niên trang x không hề có phản ứng, chỉ là đứng ở nơi đó bảo trì tư thế không nhúc nhích.

Thanh niên trang x muốn đi tới dùng nhánh cây tát vào miệng hắn một cái, rồi lại không dám, những người khác cũng vậy, bởi vì ngón tay Tạ Tiến đang đặt trên cò súng, chỉ cần ngón tay nhẹ nhàng đè xuống, đạn hỏa tiễn lập tức sẽ bay ra tạc mặt thanh niên trang x.

Thanh niên trang x vừa tức vừa vội, nhất thời không còn khí thế như vừa rồi.

"Lão Tạ, cậu làm sao thế? Phát điên cái gì? Mau bỏ súng xuống!" Đội hữu của Tạ Tiến cũng khẩn trương quát. Tuy rằng, bọn họ ngày thường phải chịu tính cách của thiếu gia trung nhị kia, thế nhưng hắn cũng là đối tượng mà bọn họ phải bảo vệ nha, cũng không thể để cảm xúc nắm quyền kiểm soát.

"Lão Chu, tôi thấy tình hình của lão Tạ không đúng." Người bên cạnh nhẹ nhàng đẩy đẩy người vừa nói chuyện.

"Vô nghĩa! Hắn sẽ có thể nhắm súng vào người nhà sao?" Lão Chu phẫn nộ quát, hắn cũng sắp phát điên rồi, không có nghe được ý nghĩa bên trong câu nói của đồng đội. Vị thiếu gia trước mặt này nếu có chuyện gì không hay xảy ra, cho dù mấy người bọn họ có thể chạy trốn, thế nhưng người nhà của bọn họ trong căn cứ thì sao? Làm sao bây giờ?

"Không phải, tôi nói, cậu xem ánh mắt của lão Tạ, giống như..... giống như..... bị người ta khống chế vậy." Lời này nói xong, người nói chuyện cũng đánh cái rùng mình. Bị khống chế? Loại ý nghĩ này thật khủng khiếp! Nếu trong những người đối diện, có một người có thể khống chế người khác, như vậy, đầu tiên phát động vũ lực khiêu khích bọn họ, bọn họ còn có thể sống sót rời khỏi sao? Chỉ cần làm cho bọn họ tàn sát lẫn nhau, đối phương có thể không cần tốn một người nào liền có thể đoạt được thắng lợi.

Tiêu Tử Nhiên cùng dị năng giả mộc hệ của đối phương chiến đấu, song phương đều chuyên tâm cho trận đấu, đánh giá nhánh cây trong không trung, ai cũng không có cách nào có thể làm tổn thương đối phương nửa phần. Hai người cũng không chú ý tình hình bên ngoài, song phương đều đem tấm lưng giao cho đồng đội của mình.

Trơ mắt nhìn tình huống, không chỉ có những người đó lờ mờ, Âu Dương Cảnh và người của hắn cũng lờ mờ theo. Chỉ có người trong đội của Tiêu Tử Nhiên, ai nấy đều hết sức bình tĩnh.

Khi Âu Dương Cảnh đang tự hỏi chuyện gì đang xảy ra, bọn họ tự hỏi là: "Dị năng của Sở Thiên hình như mạnh mẽ hơn a!

Toàn Hiểu Vũ ở thời điểm tên bác sĩ vừa bắt đầu chiến đấu, liền nhanh chóng đứng phía sau hắn, phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Cho nên khi nhìn thấy tình cảnh quỷ dị trước mặt, cậu quay đầu lại nhìn Sở Thiên, phát hiện Sở Thiên cũng không có nhắm mắt, còn đang cười với cậu, cậu mới an tâm.

Xem ra, sau khi thăng cấp Sở Thiên quả thật là mạnh lên rất nhiều, khi đối phó người trước mặt cũng không thành vấn đề. Chỉ là khi chưa thăm dò hết tình hình của đối phương, mọi người không muốn giết ai, huống hồ bọn họ có quân chính phủ làm bối cảnh, có thể không cần giết, thì đừng có giết.

Bạch Minh Hi và Lí Nam cũng không có nhàn rỗi, lúc này hai người một trái một phải, bảo vệ Sở Thiên, cảnh giác nhìn xung quanh.

Mắt thấy cuộc chiến đằng trước không cần phải quan tâm, Tả Lực lập tức gọi Lão Ô và Triệu Bất Phàm, lại mang theo hai đồng đội của hắn, lui về phía sau canh phòng, miễn cho việc bị người khác đánh lén từ phía sau.

HẾT CHƯƠNG 53

*Chúng tinh phủng nguyệt: Phủng có nghĩa là bưng, nâng, bế, ôm; đại loại là một đám sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính quý trọng. (Cre: Tiếng Trung thương mại)

54. Chương 54: Viên Thiếu

Lúc này, Sở Thiên ra hiệu với Bạch Minh Hi, Bạch Minh Hi lập tức hiểu ý. Tiến lên vài bước, đứng ở vị trí dễ nhìn thấy nhất trong đội ngũ, lạnh lùng nói: "Này, còn không mau ngừng tay, đạn sẽ bắn xuyên qua mặt của thiếu gia các người đấy."

Đối tượng mà cậu nói đương nhiên là mộc hệ dị năng giả đang đánh nhau với tên bác sĩ.

Sở Thiên hiểu, trước mắt nhìn thế lực của Tiêu Tử Nhiên và đối phương ngang nhau, chẳng qua là do có tinh hạch hỗ trợ, từ khi hắn thăng lên cấp 3, ai cũng hiểu rõ sự chênh lệch giữa cấp 2 và cấp 3. Nếu cứ tiếp tục không chừng mực tiêu hao năng lượng, người thua nhất định là Tiêu Tử Nhiên.

Cho nên, hắn bảo Bạch Minh Hi lên tiếng vì làm rối loạn tầm nhìn, để đối phương nhìn không ra tình huống bên trong.

Quả nhiên, đối phương nghe vậy lập tức kinh nghi bất định* (Kinh ngạc cùng khó hiểu). Vừa rồi bọn họ hoài nghi Tạ Tiến có phải đã bị đối phương khống chế hay không, thì đối phương lập tức cử người ra nói như vậy, tựa hồ đang xác minh phỏng đoán của bọn họ.

Ánh mắt của mọi người tập trung trên người Bạch Minh Hi, thanh niên này chính là dị năng giả có khả năng không chế?

Từ giọng nói của Bạch Minh Hi, Tạ Tiến kia bỗng nhiên giật giật, nòng súng lại lần nữa quơ quơ nhắm vào khuôn mặt của thanh niên trang x.

"Viên thiếu, hảo hán không chịu thiệt trước mắt. Không cần tiếp tục gây hấn với bọn họ, nhiệm vụ của chúng ta….." Lúc này, rốt cuộc có người lặng lẽ ở phía sau thanh niên trang x nhẹ nhàng khuyên.

Nói gì cũng tại Viên thiếu này, kiêu ngạo quá mức. Sau mạt thế cha hắn thu gom quân lính thành lập một khu an toàn, sau đó lại dần dần mượn sức không ít dị năng giả, mộc hệ dị năng giả Bùi Thiên Hành kia chính là dị năng giả có thực lực cực mạnh.

Cha hắn cũng rất yêu thương đứa con trai này, trong đám lính có ai giỏi ai là cao thủ đều đưa qua cho tiểu tổ tông này, kết quả tiểu tổ tông này hoành hành trong căn cứ. Có một đống dị năng giả bên người, kèm theo địa vị của cha hắn, thật đúng là không ai dám nghịch ý hắn.

Vì thế hắn ở trong căn cứ chọc mèo đánh chó, ban đầu là ham thích tìm đủ loại cô gái xinh đẹp, say thì cảm thấy không đủ thích ý, liền đánh chủ ý lên người mỹ thiếu niên. Sau này làm náo loạn căn cứ, cha hắn mới phái hắn ra làm nhiệm vụ.

Chỉ là đi S tìm một người, S thị cách căn cứ không xa, tính ra không quá nguy hiểm, vì thế cha hắn cho hắn mang theo ba xe dị năng giả, gần như là toàn bộ dị năng giả trong căn cứ đều bị cha hắn phái đi bảo vệ đứa con trai không ra hồn này.

Ở trong căn cứ kiêu ngạo thì thôi nhưng ra ngoài cũng cứ tiếp tục như vậy, dọc đường gây đủ thứ chuyện. Ba chiếc xe đi chung, bị hắn gây sức ép đến hiện tại chỉ còn sáu người.

Cũng may, sáu người này là cực mạnh trong đội dị năng giả, nếu không đến lúc đó không biết trở về như thế nào.

Bên này đám dị năng giả lo âu, bên kia thanh niên trang x đã bắt đầu ồn ào lên: "Bùi Thiên Hành cậu còn không nhanh chóng ngừng tay! Không thấy có người lấy súng chỉa vào người lão tử sao?"

Này quả thực rất buồn cười nha, ngay cả Bạch Minh Hi cũng phải sửng sốt vài giây, thiếu chút nữa là cười ra tiếng, thế nhưng hắn không quên vai diễn của mình, vì thế cường ngạnh nhịn xuống.

Tên Bùi Thiên Hành kia nghe thấy tiếng la, quả nhiên tức khắc ngừng tay. Tiêu Tử Nhiên cũng không có mượn cơ hội truy kích, cũng thu về dị năng của mình. Về mặt vân đạm phong kinh, dị năng cũng thu phóng tự nhiên.

Lúc này, chỉ có Toàn Hiểu Vũ ở phía sau tên bác sĩ biết, thân thể hắn đang run rẩy không ngừng, rõ ràng là đã kiệt sức, lại cố nén khống chế bản thân.

Cho nên nói, cuối cùng Tiêu Tử Nhiên có thể biến thành vua một cõi cũng không phải chỉ dựa vào vũ lực và sự biến thái, người có tính tự chủ mạnh mẽ, luôn dễ thành công hơn so với những người khác.

Toàn Hiểu Vũ cẩn thận bảo vệ tên bác sĩ không nói câu nào. Trường hợp này đương nhiên có tên bác sĩ và Sở Thiên phụ trách giải quyết, cậu chỉ cần ở thời điểm họ yêu cầu đi chiến đấu là được.

Bùi Thiên Hành kia sau khi ngừng tay, lãnh đạm nói với Tiêu Tử Nhiên một câu: "Cũng không tệ lắm." Liền ngậm miệng không nói, thậm chí không thèm nhìn thanh niên trang x kia một cái.

Hiển nhiên, hắn đã nhìn ra, dị năng của Tiêu Tử Nhiên không bằng hắn, chỉ cần tiếp qua một khoảng thời gian, Tiêu Tử Nhiên nhất định sẽ bị thua.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Tử Nhiên quả thực rất tức giận, không phải giận lời nói của đối phương, mà là giận bản thân không đủ mạnh mẽ.

Thanh niên trang x cũng mặc kệ những cái đó, thấy Bùi Thiên Hành dừng tay liền lập tức la lên: "Này! Các người mau khiến hắn bỏ khẩu hỏa tiễn xuống! Chúng tôi đã ngừng tay rồi! Vừa rồi rõ ràng là các người không đúng trước, hiện tại chúng ta huề nhau, không đánh không được sao?"

Âu Dương Cảnh quả thật cũng không muốn cùng bọn họ dây dưa với bọn họ, đem sức chiến đấu và thời gian tiêu tốn ở chỗ này, cho nên hắn thử nói với Bạch Minh Hi: "Anh bạn này, nếu không cần thiết thì ngừng tay lại đi. Gấp rút lên đường mới là quan trọng, chúng ta quan trọng nhất chính là trước tiên ra khỏi thành." Hắn chưa quên lời nhắc nhở của Tả Lực về tang thi triều cực kỳ có tổ chức đó.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng từng nghi ngờ, hắn rất rõ ràng biết đó tuyệt đối không phải do đội của mình động tay chân, cho nên hắn dùng những lời khuyên này để thử thăm dò, hắn muốn biết, Bạch Minh Hi có phải thật sự có thể không chế người khác.

Nếu thật sự có dị năng giả có thể khống chế người khác ở trong đội ngũ của Tiêu Tử Nhiên, nghĩ đến khả năng này, da đầu hắn cũng run lên, cùng Tiêu Tử Nhiên hợp tác là đám người mình, có phải liền đứng mũi chịu sào không?

"Được!" Bạch Minh Hi quay đầu lại nhìn Âu Dương Cảnh một cái, liền dứt khoát xoay người về tới bên cạnh Sở Thiên.

Mọi người đang mù mịt không biết nguyên do, thế nhưng nhìn thấy Bạch Minh Hi trở về đội ngũ của hắn, ánh mắt của cái tên Tạ Tiến đột nhiên khôi phục lại bình thường, phát hiện mình đang cầm hỏa tiễn nhắm ngay mặt của Viên thiếu, liền sợ tới mức lảo đảo vài bước.

Người bên kia lại hoảng sợ một trận, ngón tay của Tạ Tiến vẫn còn đang ở trên cò súng nha!

Những người bên này lại ha ha cười, Âu Dương Cảnh thì hơi thất thần.

"Đội trưởng Âu Dương." Thanh âm ôn hòa của Sở Thiên đúng lúc vang lên, hắn đi qua bên cạnh Âu Dương Cảnh.

"Đây, đây." Âu Dương Cảnh cả kinh, phục hồi tinh thần. Sở Thiên này sao lại chạy tới trước mặt hắn.

Hắn biết Sở Thiên, hắn là nhân vật số 2 trong đội ngũ của Tiêu Tử Nhiên, Tả Lực nói hắn là một hỏa hệ dị năng giả cường đại.

Nói thật, đội của Tiêu Tử Nhiên khiến Âu Dương Cảnh kinh diễm. Ngay từ đầu, đội của Tiêu Tử Nhiên đã bộc lộ tính kỷ luật tốt, trước mắt đây là đội ngũ dân thường tự phát tốt nhất mà hắn biết. Khi đó, làm cho hắn cảm thấy mình đã chọn đúng đồng minh.

Sau đó hắn lại trông thấy, tên dị năng giả hệ trị liệu của tiểu đội Lôi gia, đầu phục Tiêu Tử Nhiên, tiền căn hậu quả hắn cũng từ chỗ Tả Lực biết được, sau đó chính là mộc hệ và hỏa hệ cường đại. Đáng sợ nhất, là cư nhiên còn có một người có khả năng khống chế, điều này làm cho Âu Dương Cảnh hưng phấn lại mang theo chúng kiêng dè.

Hưng phấn vì loại năng lực kỳ quái này khi đối phó với nhân loại gần như không thể địch nổi, kiêng dè vì người có loại năng lực này lại không phải là người của hắn. Hiện tại bọn họ là đồng minh, là đứng chung một chiến tuyến, nhưng nếu trong một ngày nào đó ở tương lại loại tình huống này lại xoay chuyển thì sao?

"Đội trưởng Âu Dương không cần suy nghĩ nhiều, chúng tôi làm việc đều có nguyên tắc và điểm mấu chốt, sẽ không làm điều gì bất lợi cho bạn bè. Đội trưởng Âu Dương cứ yên tâm đi." Sở Thiên mỉm cười, một đôi

mắt đen kịt nhìn thẳng vào Âu Dương Cảnh, thâm thúy đến nhìn thấu lòng người.

Âu Dương Cảnh nhất thời cảm thấy tiểu tâm tư này của hắn không có che giấu tốt, xấu hổ cười: "Đương nhiên đương nhiên, chúng ta là đồng minh mà." Thật ra hắn không quá giỏi ứng phó loại tình hình này, vì quá xấu hổ nên không biết mình đã nói những lời vô nghĩa gì.

Sở Thiên cười nhẹ, cũng không có nói gì thêm, chỉ là đi về bên cạnh Tiêu Tử Nhiên nói: "Xuất phát đi, đừng lãng phí thời gian." Nếu tiếp tục đứng đây, trời tối sẽ không dễ ra khỏi thành phố.

Những người ở đối diện vẫn còn đang loạn thành một đoàn, cái thanh niên trang x kia vẻ mặt không phục ồn ào lên. Những dị năng giả này chỉ biết khuyên hắn ta.

Ban đầu hắn làm càn, bọn họ còn có thể ứng phó đi theo hắn. Hiện tại đá trúng tấm sắt, bọn họ cũng biết đám người kia không dễ trêu chọc, cuối cùng chỉ có thể khuyên can vị đại thiếu gia này. Miễn cho sáu người còn sót lại, cuối cùng phải chịu hắn gây sức ép.

Tiêu Tử Nhiên gật đầu, đang muốn hạ lệnh toàn bộ thành viên lên xe xuất phát thì phía sau lại truyền đến một trận rối loạn.

Tiêu Tử Nhiên cùng Âu Dương Cảnh nhìn nhau một cái không hẹn mà nhíu mày.

Không bao lâu sao, lão Ô chạy trở về.

"Là những người trong thánh đường, chậm trễ lâu như vậy, bọn họ cũng đuổi theo kịp rồi, đám người ồn ào nói chúng ta cản đường, không được đi đầu. Bọn tôi sợ phía sau rối loạn đằng trước lại có chuyện, nên vẫn luôn ngăn bọn họ lại, kết quả bọn họ càng nháo nhào hơn, thiếu chút nữa là đánh nhau. Hiện tại Tả Lực đang ngăn bọn họ!" Lão Ô báo cáo.

Những ở đằng sau chỉ vì thấy đội ngũ đi đầu đứng ở đây nửa ngày cũng không chịu nhúc nhích, cho rằng phía trước có thứ tốt gì đó, liền muốn chạy lên xem, bọn họ càng ngăn cản, đám người nọ lại càng ầm ĩ, mắt thấy sắp ngăn không được, Tả Lực khẩn trương bảo lão Ô trở về báo cáo.

"Đi! Chúng ta đi xem thử." Âu Dương Cảnh tức giận, nói. Những người này thật không chịu ngồi yên mà, khi ở thánh đường, Âu Dương Cảnh đã cực kỳ chướng mắt bọn họ.

"Không cần." Tiêu Tử Nhiên phất tay cản lại, ngăn cản Âu Dương Cảnh. Sau đó nói với lão Ô: "Cho bọn họ tới, thích tới bao nhiêu thì tới bây nhiêu, bảo người của chúng ta toàn bộ lên xe, chuẩn bị xuất phát."

Chuyện đằng trước đã giải quyết xong, quản mấy người ở phía sau làm cái gì? Còn tự hạ thấp địa vị đi gặp bọn họ? Tạm biệt không tiễn!

Khả năng xử lý sự việc của Âu Dương Cảnh hiển nhiên thua kém Tiêu Tử Nhiên, vừa nghe vậy cũng nhất thời cảm thấy mình thiếu đi phong phạm người lãnh đạo, vì thế nghe lời vung tay lên bảo người của mình toàn bộ lên xe.

Lão Ô cũng xoay người chạy đi, truyền đạt mệnh lệnh.

Đúng lúc này, Sở Thiên đột nhiên nói một câu:" Không tốt! Nó tới đây!"

55. Chương 55: Phó Thác

Tiêu Tử Nhiên và Toàn Hiểu Vũ cả kinh, bọn họ hiểu rõ được ý nghĩ bên trong câu nói này. Tiêu Tử Nhiên nghe Sở Thiên thuật lại cả quá trình mà Toàn Hiểu Vũ là tự mình tham dự, 'nó' này là ai, bọn họ rất rõ ràng.

Cho nên lúc này, hai người bọn họ đồng thời nhìn về phía Sở Thiên.

"Ở nơi nào? "

"Vậy làm sao bây giờ?"

Hai câu hỏi khác nhau, xuất phát từ miệng của hai người khác nhau.

Đám người Âu Dương Cảnh tuy rằng không rõ nguyên do, nhưng mà nhìn thấy phản ứng của Tiêu Tử Nhiên và Toàn Hiểu Vũ, cũng cảm thấy chuyện không ổn.

"Ai tới? " Âu Dương Cảnh hỏi.

"Không kịp nói." Sở Thiên: "Để mọi người lên xe, theo sau xe tôi, có thể chạy nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu. Toàn bộ làm tốt công tác chuẩn bị ứng chiến. Thấy đàn tang thi đừng quay đầu xe lại, nghĩ cách lao ra!" Có thể suy ra, dựa theo thói quen của tang thi tinh thần hệ kia, rất có thể lại áp dụng chiêu thức vòng vây, chỉ có thể liều mạng vọt ra, đột phát vòng vây mới có con đường sống.

Sở Thiên nói xong, kéo Toàn Hiểu Vũ, dặn dò Bạch Minh Hi và Lí Nam, bốn người nhanh chóng leo lên xe của mình. Vẫn do Bạch Minh Hi lái xe, dưới mệnh lệnh của Sở Thiên, xe bọn họ vọt lên trước, dẫn đầu chạy đi.

Tốc độ của đám người Tiêu Tử Nhiên cũng không chậm, sau khi truyền đạt nguyên văn lời nói của Sở Thiên, mọi người cũng nhanh chóng lên xe, một chiếc tiếp một chiếc nhanh chóng đuổi kịp xe của Sở Thiên.

Mọi người nhận được mệnh lệnh đều dùng sức giẫm chân ga, có thể chạy nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu.

Thanh niên trang x và sáu dị năng giả kia, vừa yên tĩnh được một hồi liền trông thấy đối thủ của bọn họ đột nhiên y như phát điên nhanh chóng tháo chạy.

Không rõ nguyên do nhìn nhau nửa ngày, sờ sờ đầu.

Sau khi bọn họ đi, phía sau bọn họ lại đến một đám người. Bọn họ mới bừng tỉnh ngộ, chẳng lẻ bọn họ trốn tránh đám người này? Chẳng lẽ trong đám người này, có người còn lại hơn họ sao? S thị này, đúng là ngọa hổ tàng long* (Ở đây chỉ S thị toàn người có thực lực đang ẩn mình) á.

Có đợt giáo huấn vừa rồi, thanh niên trang x không còn kiêu ngạo nữa, ngoan ngoãn chạy qua chào hỏi, thuận tiện dò la một chút tin tức.

Mà đám người Lôi Sư vốn đang ở phía sau tranh chấp với Tả Lực đến mức sắp đánh nhau. Trong lòng hắn cực kỳ khó chịu, hắn đường đường là lôi hệ dị năng giả, đội trưởng tiểu đội Lôi gia, hiện tại ngay cả một tiểu lâu la cũng dám tùy tiên ngăn cản hắn! Nếu không phải vì nể mặt từng sống chung trong thánh đường, hắn đã sớm động thủ.

Sở Thiên kéo Toàn Hiểu Vũ lên xe, bảo Bạch Minh Hi lái xe chạy như bay. Vào lúc này, thiết bị truyền tin có vẻ càng ngày càng tệ, đáng tiếc, không có nhiều thời gian để Bạch Minh Hi tìm tòi để giải quyết vấn đề nan giải này.

"Thiên Thiên, rốt cuộc làm sao vậy." Bạch Minh Hi vừa dùng sức giẫm chân ga vừa hỏi Sở Thiên.

"Một con tang thi tinh thần hệ, cấp 3 hậu kỳ, rất lợi hại, có thể không chế đàn tang thi." Sở Thiên giải thích đơn giản.

Sắc mặt Toàn Hiểu Vũ rất nghiêm trọng, rõ ràng vì để né tránh nó đã tận lực đi đường khác, kết quả nó vẫn chạy tới.

Sở Thiên trong thấy bộ dáng này của cậu, đưa tay nhu nhu đầu cậu nói: "Không sao hết, chúng ta nhất định có thể lao ra."

Toàn Hiểu Vũ cắn cắn môi, nói: "Em sẽ liều mạng bảo vệ mọi người, chỉ là, Sở Thiên, Tiểu Bạch, đồng ý với tôi, bất kể gì đi nữa, giúp tôi bảo vệ Tiểu Nam." Khi tai họa tới, cậu nhất định sẽ xung phong liều chết ở tuyến đầu, vạn nhất bản thân có gì bất trắc, không yên lòng nhất chính là Lí Nam, nó vẫn là một đứa nhỏ, dị năng lại không thể chiến đấu.

"Yên tâm đi." Sở Thiên nhịn không được đưa tay ôm lấy Toàn Hiểu Vũ vào lòng, câu nói kia của cậu như đang phó thác vậy, làm cho người khác nghe xong trong lòng có chút cay cay.

Những người có mặt lúc này đều rất rõ ràng, lúc này đây là cửu tử nhất sinh* (Chín phần chết một phần sống).

Sở Thiên không tiếp tục nói những lời an ủi, trong xe bốn người im ắng, chỉ có tiếng động cơ nổ vang.

Toàn Hiểu Vũ trầm mặc thật lâu đột nhiên mở miệng nói, giống đã hạ quyết tâm vậy: "Các người nghe cho rõ, tôi chỉ nói một lần. Tôi cũng có một cái không gian, nhưng khác với Tiểu Bạch."

"Anh Hiểu Vũ!" Lí Nam ngồi đằng trước quay đầu lại, kinh hô một tiếng, nó biết, đó là con át chủ bài cuối cùng của anh Hiểu Vũ. Nó hơi muốn ngăn cản, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Bạch Minh Hi và Sở Thiên lại không đành lòng.

Toàn Hiểu Vũ cười cười với hắn, kiếp trước, cậu bị mù, đem thứ quan trọng nhất ký gởi cho người không nên ký gởi. Lúc này đây, cậu hy vọng bản thân sẽ không nhìn lầm Sở Thiên, cậu vì Sở Thiên sẵn lòng tin tưởng lại một lần nữa: "Không gian của tôi, có núi có sông, tôi có thể đi vào. Nhưng không biết có thể mang theo người khác vào hay không, cũng không biết những người khác đi vào sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng mà, đến lúc đó, nếu tình huống nguy cấp, tôi chỉ có thể sử dụng loại phương pháp này thử xem có thể cứu mọi người hay không. Cho nên, mọi người bằng lòng đánh cuộc một lần không? Có lẽ vào không được, có lẽ đi vào cũng sẽ chết."

"Anh Hiểu Vũ, em đồng ý." Từ sớm Lí Nam đã biết sự tồn tại của không gian nên trả lời rất nhanh. Chỉ cần có thể giảm bớt gánh nặng của anh Hiểu Vũ, muốn nó làm gì cũng được, vì bọn họ, anh Hiểu Vũ không ngại để lộ con bài chưa lật cuối cùng, nó có tư cách gì để nói không?

Mà Bạch Minh Hi và Sở Thiên đều bởi vì khiếp sợ mà trầm mặc hồi lâu.

Toàn Hiểu Vũ quả nhiên giống như Sở Thiên đã nghĩ, trên người có nhiều bí mật. Từ khi quan hệ của mọi người dần trở nên sâu sắc, cũng quả thật giống như suy nghĩ của Sở Thiên, những bí mật đó từng cái từng cái bị khai quật ra.

Thế nhưng Sở Thiên nghĩ, hai mắt lại đột nhiên cay cay, đứa ngốc này, là đang đem bản thân ký gởi cho hắn a! Cẩn thật hồi tưởng lại, mỗi một bí mật của người này bị bại lộ, đều không phải vì bản thân em ấy. Trong mắt em ấy, bản thân em ấy vĩnh viễn không phải là người quan trọng nhất.

Tên ngốc này sao lại thuần lương như vậy, nếu không phải may mắn gặp hắn, nếu là một kẻ cặn bã nào đó khác, liền…… Nhớ tới chuyện xưa mà Toàn Hiểu Vũ từng kể, tim của Sở Thiên lâm râm đau.

Có vài người cả đời sẽ không hiểu, loại ký gởi không hề giữ lại gì này có bao nhiêu quý giá! Có vài người cả đời cũng không hiểu, mất đi loại quý giá này, thì dù có bao nhiêu của cải vật chất cũng không thể bù đắp được.

Sở Thiên từng hoài nghi từng mang theo mục đích tiếp cận Toàn Hiểu Vũ, lại không biết từ khi nào lại bị mỗi tiếng nói cử động của em ấy đả động, Toàn Hiểu Vũ không đủ mạnh mẽ, cũng không giả nhân giả

nghĩa, em ấy chỉ đang cố gắng làm những chuyện mà em ấy đủ khả năng làm, rất cố gắng nghĩ cách bảo vệ thứ mà em ấy muốn bảo vệ, rất cố gắng đi làm con người thật của em ấy. Đây là thứ làm cảm động Sở Thiên nhất.

"Em không phải bị ngốc chứ?" Sở Thiên ôm Toàn Hiểu Vũ liền không muốn buông ra: "Em có biết mình vừa rồi đã nói gì không, em có biết….. Quên đi, lười mắng em! Em nghe đây, có nguy hiểm thì cứ trốn trước đi, anh và Tiểu Bạch sẽ bảo vệ tốt Tiểu Nam, nghe rõ chưa! Anh sẽ không để cho mọi chuyện trở nên hỏng bét." Câu nói cuối cùng là nói cho Toàn Hiểu Vũ nghe mà cũng chính là nói cho bản thân hắn nghe.

Sở Thiên ôm rất chặt, Toàn Hiểu Vũ ở trong lòng hắn gần như bị nghẹt thở, cậu cảm thấy hình như Sở Thiên có chút giận, cho nên cậu còn muốn tiếp tục nói gì đó, long văn trên cổ lại đột nhiên nóng cháy.

"Đã tới rồi!" Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên gần như đồng thời hô lên.

"Dừng xe!" Đây là mệnh lệnh của Sở Thiên.

Bạch Minh Hi nhanh chóng dừng xe. Lúc này, xe đã chạy được mười lăm phút.

Căn cứ vào bản đồ của Âu Dương Cảnh, bọn họ chuẩn bị đi đường nhỏ ra khỏi thành. Tuy nói là đường nhỏ, nhưng mà S thị thuộc khu vực đồng bằng, đường nhỏ hai bên là những vườn rau bị bỏ hoang hoặc là đất trống có diện tích lớn đợi khai phá, có nhiều cỏ dại và gạch vụng, so với đường cái mà nói, có vẻ trống trải một chút. Bởi vì trống trải nên không có kiến trúc gì có thể cung cấp chỗ ẩn nấp.

Sở Thiên xuống xe, không ngừng ra hiệu với những chiếc xe phía sau. Những chiếc xe đó chậm rãi giảm tốc độ, dưới sự chỉ huy của Sở Thiên, toàn bộ đầu xe hướng trước, xếp thành hình chữ nhất.

"Đừng cho rằng tình hình rất tệ, nhớ kỹ, mục tiêu của chúng ta là lao ra, không phải giết bọn nó. Một trận chiến này, nghe tôi chỉ huy!"

Thời gian cấp bách, Sở Thiên không nhiều lời, lập tức bố trí nhân công. Trên cơ bản là sao chép cách đánh của thanh niên trang x và tổ sáu người kia, chỉ là thêm vài một vài nhân thủ cận chiến, có thể tiến lên giải quyết cá lọt lưới.

Lưới thực vật cao mười mét, rất nhanh dưới sự thúc giục của tên bác sĩ bện lại, thổ hệ dị năng giả trước lưới thực vật cắm vào vài cái gai đất, đều lấy việc ngăn cản bước chân tang thi làm mục tiêu.

Toàn Hiểu Vũ, Bạch Minh Hi và Lí Nam, đem tinh hạch đã thanh lọc phát cho từng người, và giải thích cách sử dụng cho họ.

Phòng ngự bên này vừa bố trí xong, một màn khói bụi cuồn cuộn trước mặt liền xuất hiện, một lượng lớn tang thi cấp 2, dùng tốc độ cực nhanh, chạy qua đây.

Không nói hai lời, Toàn Hiểu Vũ xong lên phóng ra hỏa cầu giống như lần trước vậy, liên tiếp, mãnh liệt lại dày đặc.

Những dị năng giả khác học theo, nhất thời, hỏa cầu, băng tiễn, thổ thứ, phong nhận, đồng loạt giáng xuống chào hỏi nhóm tang thi.

Dị năng mãnh liệt, nhóm tang thi cấp 2 đầu tiên xong lên còn chưa tới lớp phòng ngự đã bị oanh tạc sạch sẽ.

Nhưng mà, không quá vài giây, đợt tang thi thứ hai lại xông lên. Số lượng của chúng nó thật khổng lồ, chạy trên đường khói bụi mù mịt, chúng nó khàn khàn tru lên, để lộ hàm răng và móng vuốt sắc nhọn lại xấu xí, kẻ khác nhìn vào không khỏi kiếp sợ, cả người nổi da gà.

"Nó đã tới rất gần, xen lẫn bên trong đàn tang thi." Sở Thiên nhẹ giọng nói với Toàn Hiểu Vũ: "Chờ anh tìm được vị trí của nó, em tận lực giết chết nó, anh sẽ nghĩ cách ép nó."

Cứng đối cứng dùng tinh thần lực quyết đấu, không thể nghi ngờ, Sở Thiên không phải đối thủ của nó. Mà Toàn Hiểu Vũ là một trong những dị năng giả cận chiến giỏi nhất của bọn họ, hai người liên thủ, một người cưỡng chế quấy nhiễu một người ám sát, như vậy mới có vài phần thắng.

Cầm tặc tiên cầm vương* đạo lý này ai cũng hiểu.

"Đã rõ." Toàn Hiểu Vũ cũng không nói nhiều, một bên đáp lời, một bên phóng hỏa cầu.

HẾT CHƯƠNG 55

*Cầm tặc tiên cầm vương: Đánh giặc thì trước hết phải bắt chủ tướng của nó. Tỉ dụ làm việc gì thì phải nắm giữ chỗ cốt yếu. (Cre: Từ điển Hán Nôm)

56. Chương 56: Thảm Liệt

Mười phút trôi qua, tất cả mọi người dần dần không còn khí thế mãnh liệt như ban đầu, tang thi lại giống như tre già măng mọc.

Chúng nó không có trí tuệ, không sợ chết. Chúng nó không sợ mệt mỏi, không kiệt sức, chẳng sợ cho dù là giây phút cuối cùng chúng nó vẫn nhe răng trợn mắt muốn tiếp cận thức ăn của chúng nó.

Đã có tang thi bổ nhào vào lưới thực vật, có con xé, có con cắn, có con thì mưu đồ vượt qua cái lưới lớn.

Tiêu Tử Nhiên vừa gia cố lưới thực vật, vừa chỉ huy hai nhánh cây quen thuộc không ngừng quất bay tang thi.

Nhưng mà, tang thi lại càng ngày càng nhiều, số lượng không chút suy giảm, chúng nó trùng kích phòng tuyến càng ngày càng mãnh liệt.

Nhóm dị năng giả phóng dị năng như giọt nước rơi vào biển rộng vậy, nhanh chóng bị đàn tang thi cắn nuốt. Có lẽ, công kích của bọn họ quả thật để lại rất nhiều thi thể, nhưng mà, con chết đi vĩnh viễn không nhiều bằng mấy con còn sống.

Mọi người đã không nhớ nỗi mình đến tột cùng đã giết chết bao nhiêu tang thi, chỉ biết trước lưới thực vật thi thể của chúng nó đã xếp thành núi nhỏ, không ít hỏa cầu của hỏa hệ dị năng giả dính trên xác tang thi.

Nhưng mà thoạt nhìn, số lượng của chúng nó không hề giảm bớt. Mấy người hệ cận chiến đã nhào tới trước lưới thực vật, nương theo sự che chở của lưới, bắt đầu chém giết cá lọt lưới. Toàn Hiểu Vũ đương nhiên cũng là một trong những người đó. Vừa chém giết vừa phóng hỏa cầu vào đàn tang thi.

Trong bàn tay của các dị năng giả đều xuất hiện bạch quang, đó là hiện tượng khi hấp thu năng lượng trong tinh hạch.

Lại mười lăm phút trôi qua. Trên trán mọi người toát ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu. Lí Nam và Lục Trung Hạ, không ngừng tinh lọc tinh hạch, đó là trữ hàng cuối cùng của Toàn Hiểu Vũ.

Sau đó, lại đem chúng nó phân phát cho các dị năng giả.

Sở Thiên khống chế vài tang thi đi cắn xe đồng bạn của chúng nó. Nhưng mà số lượng tang thi quá khổng lồ, tang thi mà hắn không chế không quá một phút đã bị đồng bạn của nó xé xác, Sở Thiên cũng không khỏi cười khổ, hắn phát hiện, dị năng của hắn đối phó với nhân loại là lợi khí! Muốn đối phó với số lượng tang thi như thế này, hiện tại cấp bậc vẫn chưa đủ!

Qua thêm năm phút. Mọi người đã kiên trì suốt ba mươi phút.

Động tác của mọi người bắt đầu có chút cứng nhắc. Đây là do tinh thần và thể lực đều hoạt động cao độ. Thể lực và năng lượng của mọi người đều bị xói mòn gấp mấy lần so với bình thường.

Tinh hạch đã phát hết toàn bộ, Lí Nam và Lục Trung Hạ ngơ ngác nhìn nhau, torng lúc nhất thời có chút mờ mịt.

Lưới đã bị xé mở, cá lọt lưới càng ngày càng nhiều, tốc độ vá lưới của Tiêu Tử Nhiên không theo kịp tốc độ phá hoại của đàn tang thi. Thể lực của hắn gần như đã tới cực hạn, không còn sức lực để tiếp tục thúc lưới thực vật phát triển.

Vài người cận chiến đối phó với tang thi cũng càng ngày càng nhiều, Toàn Hiểu Vũ cũng không còn khoảng trốn nữa để phóng hỏa cầu vào đàn tang thi nữa.

Người thường đã sớm ngừng bắn, bởi vì rất dễ làm ngộ thương đồng đội, hơn nữa viên đạn cũng tiêu hao rất nhiều. Thậm chí, có người bắt đầu dành cho mình một viên đạn cuối cùng.

Nhân loại tràn ngập nguy cơ, tang thi lại đông như trước.

Vốn sau đám người theo sau lại chậm chạp không chịu tới giúp, không chịu xuất hiện, không chịu cứu viện.

Tràng diện một lần nữa có chút tuyệt vọng.

Có người thậm chí bắt đầu buông tha, đối mặt với đàn tang thi như thủy triều, bọn họ có vẻ bất lực.

"Nó đến!" Sở Thiên không chịu từ bỏ tìm kiếm trong đàn tang thi cuối cùng đã lên tiếng.

Lúc này đây, là thật sự đến rồi!

Công kích của đàn tang thi đột nhiên trở nên ngưng trệ, cái giây phút mà lưới phòng ngự ầm ầm đổ sụp, tất cả dị năng giả đánh cận chiến không thể kịp thời trở về doanh trận của phe mình.

Lại một sóng dị năng mãnh liệt, mọi người vì để yểm trợ cho đồng đội rút lui, dùng toàn lực phát động lần công kích cuối cùng.

"Trốn đi! Mọi người!" Tiêu Tử Nhiên vô lực khàn giọng hô, loại tình huống này quả thật không thể xông ra. Nhân các hữu mệnh* (Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình.), hắn quát mọi người tự mình lên xe bỏ chạy, có lẽ, có người sẽ may mắn chạy thoát.

Nhưng mà hắn tuy rằng quát, nhưng bản thân hắn lại không di chuyển, hai nhánh cây chỉ có thể huy động một cái, hắn vẫn đang tiếp tục chiến đấu.

Đây là lần đầu tiên Toàn Hiểu Vũ tỉ mỉ quan sát tên bác sĩ. Kiếp trước cậu nghe nói tên bác sĩ mạnh mẽ, hung ác nham hiểm, nhưng cũng là một người lãnh đạo đủ tư cách. Đời này cậu quen biết tên bác sĩ, cay nghiệt, biến thái, bá đạo, nhưng mà rất có nguyên tắc. Mà tên bác sĩ hiện tại đang đứng trước mặt mọi người vì nhóm đồng đội tranh thủ thời gian cuối cùng để chạy trốn.

Không ai di chuyển, không ai lên xe chạy trốn. Cho dù hiện tại là thời khắc cuối cùng. Không ai hoảng loạn, tất cả mọi người đều bị tràng cảnh thảm thiết trước mắt rung động.

Bỏ chạy sao? Vì cơ hội sống xa vời, vứt bỏ những đồng đội đang chiến đấu tranh thủ thời gian cho bản

thân sao? Sinh mệnh quan trọng sao? Đương nhiên quan trọng! Thế nhưng khi sinh mệnh chỉ là tiền đặt cược có xác xuất thành công rất thấp, đối diện với tình cảm chân thành thì sao?

Bỏ chạy? Hay ở lại?

Mọi người lựa chọn cái phía sau.

Lại một sóng công kích phóng ra, từ sớm đã không còn khí thế như lúc trước, nhưng mà không ai buông tha, mọi người vẫn đang cố gắng. Cho dù nó như muối bỏ biển.

Nhưng mà thế công của nhóm tang thi cũng dần dần dừng lại, chúng nó tách dần qua hai bên, dần dần, một con tang thi đặc biệt xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là một nữ tang thi, rất trẻ tuổi, nhưng nửa bên mặt giống như bị cái gì đó san bằng vậy, có thể thấy được tình cảnh huyết nhục mơ hồ thảm thiết, hiện tại đã sớm phong hóa kết vảy, một đoàn màu đỏ bóng loáng mà bằng phẳng, có vẻ càng thêm quỷ dị đáng sợ.

Nàng và tang thi khác không giống nhau, không có răng nanh bén nhọn, bên kia khuôn mặt còn hoàn chỉnh, cơ bản bảo trì được hình thái nhân loại, nếu xem nhẹ mấy đường máu bạo hồng bên tại nàng.

Mái tóc dài của nàng rối tung xõa bên vai, nhưng cũng xem là sạch sẽ, quần áo có chút rách nát, nhưng vẫn đầy đủ. Giờ phút này, nàng cưỡi trên người một con mèo lớn, con mèo lớn tao nhã thờ ơ, từ giữa đàn tang thi đi từng bước thong thả.

Kỳ dị nhất chính là con mèo kia, nó không phải là tang thi mèo, là một con mèo biến dị. Hình thể của nó lớn cỡ một con sư tử. Giờ phút này nó bước đi thong thả, cao ngạo tao nhã như một vương giả.

Không thể nghi ngờ, nữ tang thi kia chính là tang thi tinh thần hệ mà Sở Thiên đã nói.

Chỉ là nàng muốn làm gì? Đột nhiên ngừng chiến, nàng muốn thế nào?

Nhìn nửa bên mặt còn nguyên vẹn của nàng, Toàn Hiểu Vũ nhất thời cảm thấy nàng có chút quen mắt, rồi lại không nhớ ra đã từng gặp nàng ở đâu.

Ở một nơi khác.

Lôi Sư và Gia Luân Hủ còn có thanh niên trang x kia sau khi nói chuyện với nhau, mới biết được hết thảy đã những gì đã xảy ra.

Thì ra, cũng không có ưu đãi gì a! Hai người trong lòng thất vọng, nhưng không có để lộ ra ngoài!

Đối với việc đám người Tiêu Tử Nhiên bỗng nhiên liều mạng bỏ chạy như vậy, bọn họ vẫn có chút nghi ngờ, nhưng mà nghe xong suy đoán của thanh niên trang x kia, bọn họ cảm thấy, hẳn là đám người Tiêu Tử Nhiên lo lắng hắn và mấy dị năng giả này liên hợp lại đối phó bọn họ, nên nhanh chóng bỏ chạy.

Trong lòng nghĩ như vậy, tự tin trong lòng lại lần nữa bành trướng. Ngẫm lại cũng đúng, hai đội người của Tiêu Tử Nhiên và Âu Dương Cảnh chỉ thăng thêm hai mươi người, trong đó có gần phân nữa là người thường.

Mà hai mươi dị năng giả bên mình thêm vào sáu dị năng giả của thanh niên trang x, còn có người thường có sức chiến đấu, đám người Tiêu Tử Nhiên có thể địch lại sao?

Khẳng định là sợ tới mức chạy trốn.

Lúc này song phương đã trải qua nhận biết sơ bộ, biết được thanh niên trang x kia tên Viên Thiệu Hoa, là con trai duy nhất của Viên Long – người phụ trách an toàn của căn cứ J thị. Lần này mang theo nhiệm vụ hàng đầu tới S thị.

Căn cứ J thị tiền thân là tỉnh lị của S thị. Sau mạt thế, Viên Long lợi dụng thân phận quan hành chính tỉnh của mình, xây dựng căn cứ an toàn.

Khi hắn phát hiện sau mạt thế có người sản sinh ra năng lực kỳ lạ, hắn cũng rất tinh mắt bắt đầu mời chào dị năng giả khắp nơi, hơn nữa lấy hậu đãi làm điều kiện.

Cho nên, sáu người đi theo Viên Thiệu Họa đều lạ dị năng giả được mời chào sau mạt thế. Lần này đi theo Viên Thiệu Hoa có mười sáu dị năng giả, có mười tên chết ở trên đường, còn sót lại sáu người trước mặt.

Trong đám người bọn họ người mạnh mẽ nhất là mộc hệ dị năng giả Bùi Thiên Hành.

Tựa hồ bởi vì có đàm người xem Tiêu Tử Nhiên là kẻ thù giống mình, tuân theo nguyên tắc kẻ thù của kẻ thù là bạn của mình, song phương đều tỏ vẻ rất hữu hảo.

Song phương khoái trá trao đổi tin tức cho nhau. Lôi Sư Và Gia Luân Hủ mới biết, đã có rất nhiều chỗ thành lập khu an toàn, bắt đầu thu nhận người sống sót. Hai người bọn họ cấp tốc trao đổi ánh mắt, bàn tính trong lòng lại bắt đầu kêu lách cách.

Bởi vì dưới tay Viên Thiệu Hoa có Bùi Thiên Hành là dị năng giả cực mạnh không thích nói chuyện, cho nên một hỏa hệ dị năng giả Lưu Tư Quân đã bị phái đi phụ trách đàm phán song phương.

Mà tên Viên Thiệu Hoa kia, từ khi nhìn thấy Ôn Đồng liền sinh ra hứng thú cực lớn đối với hắn. Cho nên, chuyện nghiêm chỉnh đã sớm mặc kệ, toàn quyền giao cho Lưu Tư Quân phụ trách, bản thân lại hí hửng chạy theo sau Ôn Đồng đảo qua đảo lại.

Vết thương của Ôn Đồng chưa lành. Lục Trung Hạ kiên trì không muốn điều trị cho hắn, sau đó lại theo Tiêu Tử Nhiên đi, trong lòng của hắn có chút oán giận Gia Luân Hủ, hắn cảm thấy, nếu Gia Luân Hủ không thông đồng với Lục Trung Hạ, những chuyện sau đó sẽ không xảy ra. Đương nhiên, trong số kẻ thù của hắn thì Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ xếp hàng đầu, chẳng qua, hiện tại hắn không có cơ hội và năng lực để báo thù mà thôi.

Hắn bên này bọc băng gạc đang chiến tranh lạnh với Gia Luân Hủ thì dọc đường lại gặp một đại thiếu gia đối với hắn hỏi han ân cần.

Với loại đãi ngộ này, Ôn Đồng đương nhiên rất hưởng thụ. Đặc biệt là sau khi biết thân phận của đại thiếu gia —— con trai độc nhất của căn cứ an toàn lớn nhất J tỉnh!

Vì thế song phương nói chuyện phiếm có vẻ rất vui vẻ.

Gia Luân Hủ sau khi nhìn thấy, phản ứng đầu tiên là trong mắt hiện lên lửa giận, nhưng mà rất nhanh, lửa giận này bị mưu tính thay thế.

Ánh mắt của hắn nhìn Viên Thiệu Hoa cảng thêm âm trầm.

Song phương giao lưu khoái trá, nhất thời nửa khắc không có ý định muốn rời đi, vì thế vui vẻ ở lại chỗ này nghĩ ngơi.

Trong tiểu đội Lôi gia những người thường cũng rất vui vẻ, khi nghỉ ngơi sẽ phát chút thức ăn nước uống, đương nhiên vui vẻ.

Nhưng mà vào lúc này, phía sau bọn họ, cũng truyền đến thanh âm kỳ lạ.

57. Chương 57: Đại Hoa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thì ra, là có hai chiếc xe tăng tốc chạy vọt về hướng của bọn họ, nhưng phát hiện đường đi bị chặn lại, vì thế sốt ruột điên cuồng ấn kèn, thúc giục bọn họ nhường đường.

Tiểu đội Lôi gia đương nhiên bất mãn, có không ít người bắt đầu hùng hùng hổ hổ chửi.

Khi Lôi Sư đuổi tới phát hiện hai chiếc xe này cực kỳ quen mắt, cẩn thận nhớ lại, này không phải là nhóm người không muốn đầu nhập vào bất kỳ thế lực nào sao?

Thế nhưng xe bọn họ đang theo sát Tiêu Tử Nhiên mà, lúc này sao lại chạy ngược về chỗ này?

Thấy điên cuồng ấn kèn không có kết quả, người trong xe cuối cùng thì quay xuống cửa sổ xe, nhô đầu ra hô to: “Chạy nhanh a! Chạy nhanh! Tang thi đến! Tang thi triều đó!” Hắn vừa hô gào, giọng nói còn mang theo tiếng nức nở.

Đúng là lúc đầu bọn họ theo sát Tiêu Tử Nhiên, nhưng mà xa xa nhìn thấy đội người của Tiêu Tử Nhiên hình như đang có xung đột với người khác, phía trước lại một hồi tiếng lửa đạn, vì thế bọn họ quay đầu xe trở về, tìm một chỗ bí mật ẩn náu, vừa người vừa xe toàn bộ đều ẩn nấp hết.

Vốn nghĩ là được rồi, trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, chờ bọn họ thanh lí sạch sẽ chướng ngại vật trên đường bản thân theo sau cũng không muộn.

Kết quả, ẩn nấp nửa giờ, khi mà bọn họ tính xem có nên tiếp tục trốn hay không, đột nhiên phát hiện một mảnh, hình như là rất nhiều tang thi từ xa xa tụ tập đến.

Bọn họ thiếu chút nữa thì bị dọa sợ tiểu ra quần, lái xe một đường điên cuồng nhấn ga muốn trở về con đường cũ, cho dù không thể xông ra, cũng hy vọng có thể cùng những người khác hội hợp, tìm kiếm một chút che chở cũng tốt.

Kết quả, xông ra mới phát hiện đường gần như bị chặn lại. Xe của tiểu đội Lôi gia tùy ý đậu khắp nơi, hơn nữa mọi người nghỉ ngơi bên cạnh xe hay ở những nơi gần đó, gần như đem cả con đường chặn kín hết.

Vốn bọn họ còn tính không báo cho đám người đó, mưu đồ vượt qua tiểu đội Lôi gia tự mình bỏ trốn, vừa lúc để đám người tiểu đội Lôi gia làm lá chắn, hiện tại cũng chỉ có thể buông bỏ tính toán kia, mở cửa kính xe lớn tiếng kêu to, hy vọng những người đó có thể nhanh rời khỏi, để bọn họ có thể đi theo.

Vốn tưởng rằng bọn họ hô xong những người này sẽ lên xe chạy trối chết. Kết quả, nhóm người này một chút phản ứng cũng không có.

"Ở đâu? Ở đâu hả? Ban ngày ban mặt làm gì có tang thi triều? Các người làm như vậy là có mục đích gì?" Có người miệng nhét đầy đồ ăn, ồn ào la lớn.

Kỳ thật, tất cả mọi người đều biết, cùng ở trong thánh đường vài ngày, nếu không quen thân thì cũng biết mặt. Nhưng mà người cướp lời, hình như bất hòa với người trên xe, trong giọng nói còn mang theo ác ý dày đặc.

Vì thế, rất nhanh có người nối tiếp gây rối. Có người là bất mãn bọn họ không gia nhập bất kỳ đoàn đội nào, cảm thấy bọn họ quá tự đại, cần phải bị dạy dỗ; có người thật sự không tin lời của bọn họ cho rằng bọn họ có ý muốn gây rối.

Cũng có người tin lời bọn họ, đang lo sợ bất an có nên chạy lên xe lái xe bỏ trốn không. Vì thế tràng diện tức thì có chút hỗn loạn.

Lôi Sư nhìn thấy nơi này một mảnh hỗn loạn, cũng cảm thấy đau đầu. Trong tiểu đội Lôi gia ban đầu đều là một đường quen biết một đường giết tang thi đến thánh đường, mọi người rất có tình cảm và tổ chức kỷ luật đương nhiên tốt hơn nhiều.

Mà hiện tại làm ầm ĩ là phần lớn những người ở thánh đường sau buổi diễn thuyết gia nhập vào, lại lấy người thường chiếm đa số, trong lúc nhất thời, Lôi Sư phát hiện bản thân có chút không khống chế được tràng diện.

Bên này còn đang nháo, người trên xe cũng nóng nảy, dưới tình huống điên cuồng hét lên ấn kèn vẫn không có kết quả, người trong xe có một dị năng giả nhịn không được phóng băng tiễn, trực tiếp cắm vào người cái tên gây rối dữ nhất, ý đồ hù dọa đối phương câm miệng.

Kết quả bởi vậy, cảm xúc dồn nén của đối phương bị kích phát, song phương xung đột càng thêm nghiêm trọng, rất nhiều người vây quanh xe, muốn đem những người từ trong xe kéo ra.

"Các ngươi thật sự không muốn sống nữa rồi! Tang thi triều sẽ đến! Các ngươi một đám ngu xi!" Người ló đầu ra đầu tiên chửi ầm lên, hôm nay mạng nhỏ của mình sẽ bị đám ngu này hại chết mất.

Viên Thiếu Hoa dẫn sáu dị năng giả ở bên cạnh xem náo nhiệt cũng xem đến trợn mắt há hốc mồm, giống như đang xem một màn hài kịch vậy. Đoàn thể này không phải cường đại đến mức làm cho đám gia hỏa trước đó phải bỏ chạy sao? Sao lại là loại đức hạnh này? Cái này ngay cả trang x Viên Thiệu Hoa không nên thân cũng nhìn ra.

"Thật sự không đúng. Bọn họ có thể đang nói sự thật, chúng ta đi!" Lúc này Bùi Thiên Hành vẫn luôn trầm mặc đột nhiên nói. Hắn nhíu chặt mày, nói xong câu đó, cũng không chờ Viên Thiệu Hoa ra lệnh, liền xoay người leo lên xe của bọn họ đi.

Hắn đã suy nghĩ cẩn thận, lúc trước đám người kia vì cái gì lại bất thình lình vội vàng hoang mang bỏ chạy, khẳng định là bọn hắn sớm ý thức được nguy hiểm!

Là cái tên biết khống chế kia sao? Bùi Thiên Hành nhất thời đối với đám người Tiêu Tử Nhiên tràn ngập hứng thú nồng hậu.

Viên Thiệu Hoa tuy rằng kiêu ngạo, nhưng cũng không dám đắc tội Bùi Thiên Hành, dù sao Bùi Thiên Hành là dị năng giả mạnh nhất căn cứ bọn họ, dọc đường đi, còn giúp hắn tránh khỏi vô số nguy hiểm. Hiện tại bọn họ còn đang ở bên ngoài, chỗ cần nhờ vả ngày sau còn rất nhiều.

Bùi Thiên hành đã đi rồi, những người khác tựa hồ cũng ý thức được nguy cơ, liền ngay cả Viên Thiệu Hoa giờ phút này cũng không kiêu ngạo nữa, gắt gao đuổi kịp bước đi của Bùi Thiên Hành. Chỉ là, vừa đi, vừa lưu luyến quay đầu nhìn Ôn Đồng.

Mấy người trở về bên cạnh xe của mình, mới nhịn không được mắng chửi ——— đám người chết tiệt kia, đem lốp xe của bọn họ làm hỏng hai cái

Lốp xe dự phòng có nhưng mà thay lốp xe cần thời gian.

Xa xa, đã có thể trong thấy khói bụi mù mịt.

"Phắc! Đi mau!" Viên Thiện Hoa ồn ào, lúc này, cho dù là kẻ ngu cũng biết nói có gì đó không ổn.

Xe của bảy người Viên Thiệu Hoa vừa có thể chạy, liền phi nhanh thoát đi, chạy về hướng của đám người Sở Thiên.

Bên tiểu đội Lôi gia, có người động tác nhanh, ý thức nguy cơ cao, cũng lập tức lái xe đi, những người khác còn đang hoảng hốt mở cửa xe, làm sao còn nhớ tới chuyện phân phối lúc ban đầu, thấy xe liền xông tới ngồi.

Tràng diện lại một hồi hỗn loạn.

Bên này, khi tang thi tinh thần hệ kia xuất hiện, người đầu tiên kêu la sợ hãi cũng là Lí Nam: "Chị Ngữ Ngưng!" Giọng nói của nó trần ngập khiếp sợ và không thể tin được.

Hai tháng trước, tuy rằng chuyện không quá tốt, nhưng chị Ngữ Ngưng còn đang ở trong tòa nhà kia sống rất tốt, nàng có dị năng, ngay lúc đó nàng từ chối đi cùng bọn họ.

Chỉ mới qua hai tháng, Lí Nam cho rằng, dù cho nàng sống không tốt, nhưng cũng sẽ không đến nỗi dễ dàng bị giết chết. Huống chi, nàng còn biến thành bộ dạng như hiện tại.

Sau khi bọn họ rời đi, chuyện gì đã xảy ra.

Lí Nam có chút khổ sở, ký ức tận lực lãng quên một lần nữa như thủy triều tràn về. Khuôn mặt của cha lại lần nữa hiện lên trước mắt, nước mắt nhất thời làm nhòe đi tầm mắt của Lí Nam.

Cô gái mà cha từng liều mạng bảo vệ, vẫn không tránh khỏi sự độc ác của vận mệnh, hiện tại, còn biến thành tang thi đáng sợ. Tùy thời sẽ cướp lấy sinh mạng của mọi người.

Trong mọi người này, có anh Hiểu Vũ mà nó thích nhất, có anh Tiểu Bạch và anh Sở Thiên vẫn luôn yêu thương chăm sóc nó, còn có những đồng đội tuy ở chung không lâu, nhưng vẫn luôn vào sinh ra tử.

Lí Nam còn nhỏ, không biết cái gì là nhân quả, nhưng nó rất khổ sở.

Một câu "Chị Ngữ Ngưng" đồng dạng thức tỉnh trí nhớ của Toàn Hiểu Vũ, lúc này cậu mới nhớ ra cô gái này là ai, "Thì ra là nàng ta!" Trong giọng nói của Toàn Hiểu Vũ cũng tràn ngập kinh ngạc.

Dị năng của cô gái này không kém, cậu vốn tưởng rằng, nàng có thể sống thật lâu thật lâu trong mạt thế, nếu có thể tránh khỏi cuộc đại hủy diệt của mạt thế.

Không nghĩ tới, nàng lại biến thành bộ dạng như hiện tại, nhìn hình dạng này, nàng bị biến dị khẳng định không phải chuyện ngày một ngày hai, có lẽ đã biến dị một đoạn thời gian khá lâu.

Ở trên người nàng, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Toàn Hiểu Vũ nhớ tới lời nói của Sở Thiên, mẩu ký ức lộn xộn tràn đầy hận ý đối với nhân loại.

"Các em quen biết?" Sở Thiên hỏi Toàn Hiểu Vũ, cùng lúc đó, mọi người bên bọn họ đều đồng loạt nhìn sang Toàn Hiểu Vũ và Lí Nam, chờ đợi đáp án.

"Hàng xóm trước kia của Tiểu Nam, vốn là một dị năng giả hệ tinh thần. Không biết hiện tại vì cái gì lại thành ra như vậy." Toàn Hiểu Vũ giải thích sơ lược một chút.

'Tinh thần hệ?" Ánh mắt của Tiêu Tử Nhiên chợt lóe, trong mắt có sắc bén, sau đó là phát ra nghi vấn.

"Vậy nàng ta hiện tại đến tột cùng là muốn cái gì?" Những lời này là Âu Dương Cảnh hỏi.

Hai thanh âm đồng thời vang lên, quả nhiên người khác nhau, trọng điểm quan tâm cũng khác nhau.

Sở Thiên hiểu rõ tên bác sĩ nghĩ cái gì, cái tên kia đối với hết thảy sự tồn tại cường đại hơn hắn đều tràn ngập ham muốn tìm tòi.

"Trở về nói tỉ mỉ cho anh nghe. Nếu còn có cơ hội." Sở Thiên thay Toàn Hiểu Vũ trả lời câu hỏi của hắn.

"Không biết." Toàn Hiểu Vũ lắc đầu nói, sắc mặt ngưng trọng:"Trên người cô gái này đã xảy ra rất nhiều chuyện không tốt, nàng ta đối với nhân loại đại khái tràn ngập cừu hận đi." Cậu trả lời câu hỏi của Âu Dương Cảnh.

"Nàng ta không còn trí tuệ, thế nhưng lại khá cao cấp, vẫn nhớ rõ cừu hận đối với nhân loại. Cho nên, nàng ta đại khái là muốn tiêu diệt mọi người đi." Sở Thiên phân tích nói, từ ký ức ngày đó hắn nhận được, cô gái này đối với nhân loại tràn ngập ác ý.

Những người còn lại, lúc này nghe bọn họ nói chuyện, trái lại dần dần trầm tĩnh lại. Không phải bởi vì cảm thấy được cứu rồi, trái lại là vô lực, đánh cũng đánh không lại, nghe ý tứ của bọn họ, hình như thật sự trốn không thoát, cứ như vậy, trái lại khá bình tĩnh.

Lúc này, nhóm tang thi cũng không có di chuyển, chỉ có cô gái cưỡi mèo lớn chậm rãi đi tới.

"Anh thử cùng nàng câu thông một chút xem sao." Sở Thiên nói, hắn nỗ lực làm chút cố gắng cuối cùng.

Đám người Âu Dương Cảnh lúc này có ngốc cũng hiểu được, Sở Thiên căn bản không phải cái gì hỏa hệ dị năng giả, mà là cái tên thần bí có khả năng khống chế!

Bất quá trải qua lần này, sự cảnh giác của đám người Âu Dương Cảnh đối với đám người Sở Thiên cũng vơi đi hơn phân nửa, mọi người kề vai chiến đấu, tất cả mọi người rất dũng cảm rất đạo nghĩa, hiện tại có thể sẽ chết cùng nhau, còn phòng bị cái gì nữa chứ?

Tả Lực lúc này cũng nghĩ như vậy, tên nhóc Toàn Hiểu Vũ kia thật hung tàn nha! Khó trách ngày đó một lời không hợp liền đánh nhau, thì ra là hỏa hệ và hệ tốc độ song hệ dị năng giả a! Tả Lực cơ hồ nội ngưu đầy mặt*. (Đồng âm với câu "lệ rơi đầy mặt", biểu thị loại tâm tình khóc thút thít, bi thương.)

"Cái kia….. Hình như là….. Đại Hoa?" Trừ bỏ Ngữ Ngưng, Lí Nam còn nhận ra con mèo lớn mà nàng cưỡi.

HẾT CHƯƠNG 57

Chú thích hình ảnh: Nội ngưu đầy mặt.

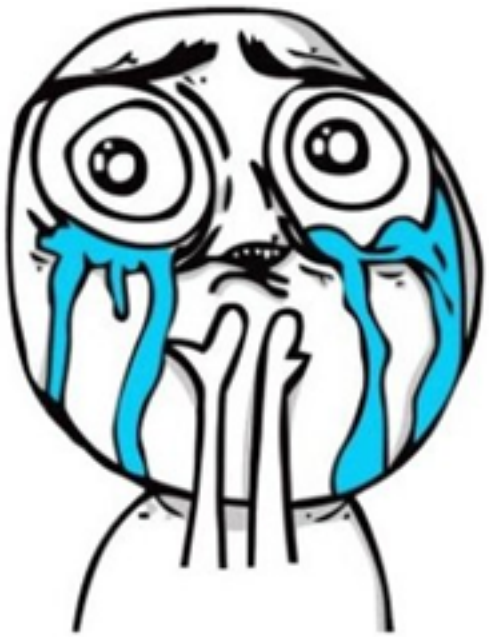

58. Chương 58: Ký Ức Tội Ác

Sở Thiên nhíu mày: "Đại Hoa?" Tên này…..

"Chị Ngữ Ngưng trước kia có nuôi mèo, vốn là mèo lang thang, có một lần bị thương sắp chết, được chị Ngữ Ngưng cứu về nhà. Thời điểm đó em cũng thường xuyên cho nó ăn." Lí Nam giải thích một chút.

Không lâu sau, một tang thi một mèo chậm rãi đi tới rất gần chỗ mọi người mới dừng lại.

Không ai lùi bước, mọi người đột nhiên đều trở nên vô cùng thương cảm, một loại cảm xúc bi thương lan tràn trong mọi người. Trong đám người có hai nũ nhân, đột nhiên ôm đầu khóc rống lên, như là bị kích thích vậy, khổ sở cực kỳ.

"Nàng ta đang tác động vào cảm xúc của chúng ta!" Sở Thiên nói đại khái hắn và Toàn Hiểu Vũ là hai người duy nhất không chịu ảnh hưởng.

Sở Thiên lần thứ hai ý đồ tiếp nối tư duy của Ngữ Ngưng, lúc này đây, không có đại lượng tin tức gì cả, mà khi tiếp cận nàng, tinh thần lực của hắn không chút lưu tình bị đánh văng.

Con mèo biến dị tên Đại Hoa kia, hình như phát hiện ý đồ dùng tinh thần lực để tiếp cận của Sở Thiên, cũng rất không hảo ý gào thét với Sở Thiên một tiếng, thanh âm kia vang dội như hổ gầm.

Sở Thiên chỉ cảm thấy đầu tê rần, không tự chủ được mà lui về phía sau một bước. Toàn Hiểu Vũ nhanh chóng đưa tay ra đỡ Sở Thiên.

Ngay vào lúc này, Lí Nam không hề báo trước mà ngã xuống. Toàn Hiểu Vũ lại nhanh chóng chạy qua, một tay ôm lấy Lí Nam vào trong lòng.

Giờ phút này hai mắt Lí Nam nhắm nghiền, khuôn mặt nhăn lại rất chặt, từng giọt từng giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Răng nanh nó cắn chặt môi, giống như đang chịu đựng cơn đau đớn cực kỳ.

"Tiểu Nam, Tiểu Nam." Toàn Hiểu Vũ khe khẽ lay động Lí Nam, muốn đánh thức nó, đương nhiên, nhất định là vô ích.

Trông thấy Lí Nam ngã xuống, Sở Thiên cũng không tiếp tục khách khí, lại một lần nữa phát ra tinh thần lực, không phải thăm dò, mà là trực tiếp công kích.

Lúc này đây công kích vẫn như cũ bị cản trở, nhưng không thể chặn được Sở Thiên, ngay từ đầu, lực chú ý của Ngữ Ngưng hình như bị Lí Nam hấp dẫn, hiện tại cũng không nhận được một chi để đối kháng với công kích của Sở Thiên.

Hai cổ tinh thần lực vô hình mắt thường nhìn không thấy đang ở trên không trung dây dưa giao chiến, trong lúc nhất thời, đánh đến khó phân.

Mèo Đại Hoa biến dị kia rốt cục cũng tại một khắc xao động nó nhảy dựng lên, mang theo Ngữ Ngưng trên lưng trực tiếp đánh về phía Sở Thiên.

Không chịu thua kém, Toàn Hiểu Vũ trong một khắc đó cũng nhanh chóng vẽ trên yết hầu của hổ một đường kiếm. Mọi chuyện xảy ra gần như là cùng một lúc, nhánh cây của tên bác sĩ chắn trước mặt Sở Thiên, hình thành một lưới bảo vệ đơn sơ.

Những người bị cổ tinh thần lực kia làm ảnh hưởng đến cảm xúc trong nháy mắt biến mắt, hai cô gái ôm đầu khóc rống xấu hổ hai mặt nhìn nhau. Các nàng vừa rồi đột nhiên nhớ tới thời gian mà người thân của các nàng phải chịu đau khổ khi còn sống, gần như bi thương không thể kiềm chế, nhưng loại cảm giác này lại đột nhiên biến mất.

Lí Nam cũng không bởi vì Sở Thiên công kích mà có vẻ chuyển biến tốt đẹp, sắc mặt của nó càng thêm tái nhợt, hiện tại đang được Bạch Minh Hi ôm vào lòng.

Vẻ mặt của Bạch Minh Hi cũng vô thố. Kỳ thật, tất cả mọi người đã cực kỳ mệt mỏi, cực kỳ mệt mỏi. Vô luận là sinh lý hay tâm lý, gần một giờ chiến đấu gian khổ hao hết khí lực của mọi người.

Cho dù là Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ, cũng chỉ đang nỗ lực đánh một trận mà thôi, căn bản không có khả năng thắng, đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng mọi người tại giờ phút này.

Lúc này, Lục Trung Hạ bước tới, hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay Lí Nam, bạch sắc quang mang sáng lên, hắn tính dùng phương pháp của mình để giúp đỡ Lí Nam.

Không, không thể từ bỏ! Hành động của Lục Trung Hạ đánh thức mọi người giữa bi thương, trong lúc nhất thời, lại có thêm vài dị năng giả phóng dị năng đánh về phía Đại Hoa.

Đàn tang thi cách đó không xa, bởi vì lần công kích này, có xu hướng bắt đầu xôn xao, chúng nó loạng choạng kêu la gào thét, nhưng chung quy không có bổ nhào qua đây.

Lí Nam lúc này đang một mình trong một thế giới khác. Nó ở chỗ này thấy một đoạn ký ức hoàn chỉnh như một câu chuyện, đó là về chị Ngữ Ngưng.

Đó là đoạn ký ức thống khổ nhất, hắc ám nhất, không dám nhớ lại nhất, Lí Nam cũng là người tham dự, nó trông thấy bản thân, trông thấy cha.

Nó cũng nhìn thấy kẻ thi bạo ghê tởm và tàn bạo, người giả nhân giả nghĩa ích kỷ và tàn khốc. Nó còn nhìn thấy trái tim của chị Ngữ Ngưng, tràn đầy căm phẫn và cừu hận, còn có nơi sâu nhất trong trái tim, thủy chung không có mất đi nhân tính.

Nhưng, có lẽ vì chưa phai mờ nhân tính, đến cuối cùng lại hại chết chị ấy.

Lí Nam từng cho rằng, chị Ngữ Ngưng sẽ chậm rãi giết chết những người đó, thậm chí anh Hiểu Vũ cũng nghĩ là như vậy, chỉ là bọn họ ai cũng không nói ra mà thôi.

Trong nội tâm của Lí Nam, đối với những người đó tràn ngập khinh thường đồng thời vẫn có vài phần đồng tình. Nhưng mà, hiện tại nó thực sự không thể tiếp tục đồng tình những người đó.

Đúng vậy, chị Ngữ Ngưng đã khống chế bọn họ; chị Ngữ Ngưng cũng thường xuyên tra tấn bọn họ một chút; thế nhưng, ở trong mạt thế khủng bố, sau trận mưa to kia nhóm tang thi đều thăng cấp, chị Ngữ Ngưng cũng bảo vệ tòa nhà, bảo vệ người trong tòa nhà.

Bọn họ không có bất kỳ kẻ nào chết vì tang thi, thậm chí, dưới sự trợ giúp của chị Ngữ Ngưng bọn họ còn có thể thu hoạch được thức ăn.

Nhưng mà bọn họ cũng không có thỏa mãn.

Chị Ngữ Ngưng có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một con người mà thôi, đối mặt với một đám sài lang hổ báo bụng đầy tính kế, cuối cùng cũng có một ngày.

Bọn họ nghĩ biện pháp khiến nàng hôn mê, đám phụ nữ đó ở cái ót của nàng cắm một cái đinh bén nhọn, giúp đám súc sinh kia diễn lại cơn ác mộng của chị Ngữ Ngưng, bọn họ lăng nhục nàng, tra tấn nàng, lấy

dao nhỏ rỉ sắt cắt khuôn mặt nàng, đem cây đinh cắm vào mắt trái của nàng, sau đó, dùng cây đinh cắm đầy trên đầu của nàng.

Huyết tinh, thống khổ, tra tấn ——— cừu hận!

Nhóm tang thi mất đi khống chế cấu xe cửa sắt, tràn vào tòa nhà, ai cũng chạy không được, bao gồm Ngữ Ngưng đang hấp hối.

Cho đến khi Đại Hoa bị biến dị trở về, mới nâng Ngữ Ngưng lên, rồi khỏi nơi tội ác và dơ bẩn.

Cái loại cảm xúc đau đớn, phẫn nộ và cừu hận chân thật như vậy, chân thật đến mức lây động Lí Nam.

"Chị Ngữ Ngưng!" Nó hô lên: "Chị Ngữ Ngưng!" Nó biết nàng đang nói cho nó nghe, nàng rất thống khổ, mỗi một ngày còn tồn tại, giống như địa ngục luân hồi, không thể thoát khỏi những ký ức hắc ám kia, mỗi ngày, chúng nó đều như phim ảnh từng đoạn từng đoạn thay nhau trình chiếu trong đầu nàng, khiến nàng phẫn nộ, khiến nàng tà ác.

Trong trí nhớ, chị Ngữ Ngưng thiện lương như thế nào tốt đẹp như thế nào.

"Chị Ngữ Ngưng!" Lúc này đây, khi tiếng la thoát ra khỏi miệng, Lí Nam mở mắt.

Ngữ Ngưng căn bản không có ý muốn tổn thương nó, chị ấy nhận ra nó, dùng phương thức của chị ấy, nói hết những thống khổ của nàng.

Nhưng mà sau khi nó mở to mắt, lại phát thiện anh Hiểu Vũ và Đại Hoa đã lao vào đánh nhau, hơn nữa là một cuộc chiến tuyệt không vui vẻ.

Ngữ Ngưng vào lúc này, bỗng nhiên ngã xuống từ trên lưng của Đại Hoa, mà Sở Thiên lúc này cũng ầm ầm ngã xuống, thậm chí Bạch Minh Hi không kịp tiếp được hắn.

Mà bên kia, Toàn Hiểu Vũ bị Đại Hoa quét ngang, ngã mạnh xuống đất, ngọ ngoạy hai cái, cuối cùng không còn sức đứng dậy. Bất động, toàn thân một chút hơi sức cũng không có, trước khi cậu tính thúc giục lực lượng của không gian, cậu quay đầu lại nhìn thoáng qua Sở Thiên và Lí Nam.

Một khi cậu ở trước mặt bao người sử dụng không gian, liền có nghĩa cậu sẽ không thể ở lại đoàn thể này nữa, có thể để cho người khác vào không gian hay không, hiện tại không có, về sau cũng không, rất đặc thù, cho dù cậu bởi vì vậy mà sống sót, cũng chỉ có thể giả chết rời khỏi đoàn thể này.

Chỉ khi cậu quay đầu nhìn, cậu nhất thời sợ hãi cực kỳ, Sở Thiên ngã xuống, Lí Nam lại điên cuồng chạy tới bên cạnh cậu.

“Tiểu Nam! Trở về đi! Đừng tới đây!” Toàn Hiểu Vũ quỳ rạp trên mặt đất quát.

“Tiểu Nam, trở về!” Bạch Minh Hi cũng cực kỳ hoảng sợ, trong nháy mắt hắn chạy qua đỡ Sở Thiên. Lí Nam lại chạy ra, ai cũng không ngờ đến, ai cũng không đề phòng.

Cũng là trong nháy mắt này, miêu trảo lần thứ hai quét tới, lúc này đây, trực tiếp cào về phía cổ của Toàn Hiểu Vũ.

“Đại Hoa! Không được! Dừng lại! Dừng lại a Đại Hoa!” Lí Nam vừa chạy vừa hô, sau đó bổ nhào lên Toàn Hiểu Vũ trên mặt đất, dùng thân thể nho nhỏ của mình bao lấy Toàn Hiểu vũ, ý đồ muốn dùng thân mình ngăn cản công kích của miêu trảo.

Thế mà, miêu trảo tại một phút đó lại thật sự dừng lại.

Lí Nam khi ngoảnh đầu lại, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt. “Đại Hoa, không được, không được giết anh Hiểu Vũ. Chị Ngữ Ngưng, chị còn nhớ anh ấy đúng không, anh Hiểu Vũ đã cứu chị, anh ấy không phải là người xấu, chị không thể giết anh ấy.”

Lúc này, Ngữ Ngưng đã ngã xuống lại lảo đảo đứng dậy, nàng đứng bên cạnh hai người, con mắt còn sót lại chặt chẽ nhìn chằm chằm Lí Nam.

“Chị Ngữ Ngưng, em biết, em thấy hết rồi. Chị không muốn tổn thương em, em biết chị còn nhớ rõ em, Đại Hoa cũng nhớ rõ em…..”

“Có thể đừng làm tổn thương mọi người không? Bọn họ không phải người xấu, bọn họ không phải đám súc sinh kia. Em biết chị rất thống khổ, anh Sở Thiên và anh bác sĩ rất thông minh, để bọn họ giúp chị được không? Chị Ngữ Ngưng……”

Lí Nam khóc không thành tiếng, dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, ngoại trừ có thể cảm nhận đau khổ của Ngữ Ngưng, nhưng không biết đi giải quyết đau khổ đó như thế nào, lời nói ra, cũng mang theo một chút tính trẻ con, có mưu đồ nhưng cũng hết sức chân thành.

Nó không muốn anh Hiểu Vũ chết, cũng không muốn mọi người chết, đồng thời lại hy vọng, có thể mượn khả năng của nhóm người lớn, giúp chị Ngữ Ngưng đang bị sự đau khổ che lấp.

Ở trong mắt nó, Ngữ Ngưng không phải tang thi, không phải quái vật đáng sợ, mà là một người bạn bè đang phải gánh chịu một nổi đau quá lớn cần sự giúp đỡ.

59. Chương 59: Giải Thoát

Ngữ Ngưng chậm rãi đi tới chỗ Lí Nam, trong cổ họng phát ra thanh âm "Hơ hơ".

Ngón tay Toàn Hiểu Vũ giật giật, cậu cảm thấy tỉnh táo, cậu muốn đứng dậy, cậu sợ Ngữ Ngưng sẽ làm hại Lí Nam, cậu nhớ rõ Sở Thiên từng nói, tang thi này cũng không có trí tuệ, cậu không thể lấy sinh mạng của Lí Nam ra đánh cuộc ký ức còn sót lại của Ngữ Ngưng.

Nhưng mà cậu thất bại. Cậu đã kiệt lực, cho dù muốn dùng hai tay nâng người cũng khó khăn, nói chi là đứng dậy.

"Tiểu Nam! Chạy!" Thanh âm Toàn Hiểu Vũ yếu ớt nói.

"Không! Anh Hiểu Vũ, em sẽ không đi! Chị Ngữ Ngưng còn nhớ rõ em, chị ấy cũng nhớ rõ anh! Chị ấy sẽ không tổn thương em, em cũng sẽ không để chị ấy tổn thương anh!" Lí Nam vừa nói, vừa nắm lấy tay Toàn Hiểu Vũ, bạch quang thoáng lóe lên, nó bắt đầu điều trị cho Toàn Hiểu Vũ.

"Tiểu Nam…." Ngữ Ngưng đã chạy tới trước mặt Lí Nam, trừ bỏ lo lắng hô lên cái tên này, Toàn Hiểu Vũ cái gì cũng không làm được.

"Tiểu…… Nam……." Ai cũng không ngờ từ trong miệng Ngữ Ngưng lại nhả ra hai chữ đứt quãng như vậy.

Lí Nam nghe vậy đôi mắt sáng lên: "Anh Hiểu Vũ, anh xem, chị Ngữ Ngưng còn nhớ em."

Toàn Hiểu Vũ cảm thấy cũng vô cùng khiếp sợ, cho tới mạt thế năm thứ ba cậu chết, tuy rằng, cái thời điểm đó từng nghe xôn xao, nói tang thi tiến hóa, đã bắt đầu có dấu vết của trí tuệ, nhưng mà, kia vẫn chỉ là một lời đồn, khó phân biệt thật giả, dù sao, trong ba năm cậu chưa bao giờ gặp qua tang thi nào có trí tuệ. Cũng không có gặp qua tang thi có thể nói.

Biểu hiện của Ngữ Ngưng làm cậu kinh ngạc. Cậu nghe rất rõ ràng, nàng đích xác gọi Tiểu Nam.

Cái này, Toàn Hiểu Vũ cũng không có toàn lực ngăn cản, chỉ nương theo trị liệu của Lí Nam, tích lũy lực lượng. Cậu gắt gao nhìn chằm chằm Ngữ Ngưng, nếu nàng có hành động công kích gì, cậu nhất định sẽ ngăn cản ngay tức khắc.

Tình hình bên này quỷ dị, mà đám người bên kia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tang thi kia và thú biến dị cách Lí Nam và Toàn Hiểu Vũ quá gần. Bọn họ sợ nếu làm bậy, khi mọi người chưa kịp cứu viện, thú biến dị kia đã đem hai người cào nát.

Sở Thiên vẫn đang hôn mê, Bạch Minh Hi lo lắng bên này lại lo lắng bên kia, nhưng lại bất lực, tâm sức lao lực quá độ.

Bên kia, Ngữ Ngưng chậm rãi nâng tay phải của nàng lên, ngón tay trên bàn tay không còn đầy đủ, là do những súc sinh kia khi tra tấn nàng đã cắt xuống.

"Tiểu……. Nam……" Thanh âm khàn khàn khó nghe còn mang theo tiếng 'Hơ hơ', tay phải Ngữ Ngưng chậm rãi đặt trên đầu Lí Nam.

Giọt nước mắt lại một lần nữa tuôn ra, mặc kệ trong mắt người khác chị Ngữ Ngưng hiện tại có bao nhiêu xấu xí, nhưng mà Lí Nam vẫn từ câu "Tiểu Nam" kia nghe ra được tình cảm cất chứa bên trong.

Chị Ngữ Ngưng không phải tang thi đáng sợ, nàng nhớ rõ, nàng còn có ký ức của nhân loại.

"Chị Ngữ Ngưng…. Em sẽ giúp chị, em nhất định sẽ giúp chị……" Lí Nam nức nở nói.

Khi tay phải Ngữ Ngưng hạ xuống, ký ức thống khổ kia lại xâm nhập, thế nhưng hình ảnh đó cũng lọt vào trong đầu của Toàn Hiểu Vũ.

Bi thương, đau đớn, không cam lòng, căm phẫn, cừu hận, giãy giụa…… Các loại cảm xúc phức tạp và ký ức tràn ngập trong đầu Toàn Hiểu Vũ.

Cuối cùng, những cảm xúc và hình ảnh kia đột nhiên toàn bộ biến mất, hiện ra trong đầu Lí Nam và Toàn Hiểu vũ, là một Lí Nam ngày trước, hình ảnh mà Toàn Hiểu Vũ cảm thấy xa lạ.

"Tiểu Nam……" Ngữ Ngưng mỉm cười, hình ảnh trong đầu là bộ dáng Ngữ Ngưng trước mạt thế, tóc dài phiêu phiêu, ôn nhu tốt đẹp, dáng cười thanh khiết không tỳ vết, thanh thuần mà mỹ lệ.

"Cảm ơn em, cảm ơn bác Lí, chưa kịp nói với bác ấy lời cảm ơn. Chưa kịp nói lời xin lỗi với em, hại em mất đi người cha, thực xin lỗi."

"Không phải, chị Ngữ Ngưng, đó là quyết định của ba ba…." Lí Nam khóc đến lợi hại.

Ngữ Ngưng không nói nhiều lời, góc nhìn trong đầu lại chuyển hướng sang Toàn Hiểu Vũ: "Cảm ơn cậu, đã từng cứu tôi, cũng không kịp nói lời cảm ơn. Tiểu Nam liền giao cho cậu, em ấy là một đứa nhỏ ngoan. Bất quá hiện tại, một lần cuối cùng, xin cậu hãy giúp tôi thêm một lần được không?"

Toàn Hiểu Vũ không tự giác gật đầu, mà Ngữ Ngưng, lập tức cảm nhận được cảm xúc của cậu.

"Cám ơn cậu! Xem như báo đáp, tôi sẽ nghĩ biện pháp khiến những tang thi kia đều biến mất. Cho nên, thỉnh cầu cậu giúp tôi chấm dứt loại đau khổ này đi. Mỗi ngày tôi đều ở trong ký ức này giãy giụa, tôi vốn cho rằng chết là chấm hết. Nhưng mà bộ dạng hiện tại, căn bản không phải chấm dứt, mà là bắt đầu của sự đau khổ tuần hoàn."

"Mỗi ngày tôi bị ký ức này tra tấn, biến thành quái vật thích ăn thịt người, bản năng thao túng và tụ tập những quái vật này, thù hận nhân loại, tàn sát nhân loại, cắn nuốt nhân loại. Nhưng ngẫu nhiên tôi sẽ tỉnh táo, rồi lại thống khổ không chịu nổi."

"Tôi nhớ kỹ những tội ác và tổn thương đó, khi thanh tỉnh sẽ cảm thấy bản thân vẫn là nhân loại, song, tôi lại cắn nuốt máu thịt của nhân loại. Tôi cảm thấy ghê tởm nhưng thân thể lại thích máu thịt tươi ngon…. Tôi bị vùi lấp trong đau khổ, lặp đi lặp lại….."

Đau khổ và dày vò nói không nên lời, đáng sợ nhất chính là những lần ngẫu nhiên tỉnh táo kia.

"Thời gian của tôi không nhiều lắm." Hình ảnh của Ngữ Ngưng tiếp tục nói: "Tôi đem những tang thi kia đuổi đi, chờ một lát thì xin cậu, chấm dứt đau khổ của tôi!"

Cũng không chờ Toàn Hiểu Vũ đồng ý, tay của Ngữ Ngưng đã rời khỏi đầu của Lí Nam, hình ảnh cũng lập tức biến mất.

Ngữ Ngưng lảo đảo xoay người, Đại Hoa đi tới ngậm lấy quần áo của nàng, vung, đem nàng vứt lên lưng. Tiếp đó Đại Hoa lại nhảy mấy cái, lập tức phóng vào đàn tang thi.

Nhóm tang thi một trận nóng nảy, nóng nảy qua đi, lại bắt đầu thối lui, giống như lúc chúng nó tới vậy, tới nhanh, đi cũng nhanh.

Những người khác lúc này mới dám xông lên, sớm nhất chính là Tiêu Tử Nhiên, hắn chạy tới đỡ Toàn Hiểu Vũ dậy. Mà Âu Dương Cảnh cũng chạy tới, ôm lấy Lí Nam.

Sở Thiên vẫn đang hôn mê, Bạch Minh Hi ôm hắn, trong lúc nhất thời cũng sẽ không chạy qua được, đứng xa xa nhìn hai người đều không có chuyện gì, không khỏi thở ra một hơi. Sở Thiên tuy rằng hôn mê, nhưng mà hô hấp đều đều, hẳn là không có trở ngại.

"Các người không sao chứ? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Tiêu Tử Nhiên hỏi Toàn Hiểu Vũ.

Toàn Hiểu Vũ cũng không có trả lời, hỏi ngược lại: "Sở Thiên đâu? Anh ấy thế nào rồi?"

"Chỉ là hôn mê, thoạt nhìn không có gì trở ngại." Tiêu Tử Nhiên đáp, nhưng cũng không dám cam đoan, dù sao chiến đấu bằng tinh thần người khác nhìn không thấy, cụ thể ra sao, thật sự đoán không ra.

Nghe tên bác sĩ nói như vậy, Toàn Hiểu Vũ trái lại không quá lo lắng, Ngữ Ngưng nếu đã không có thương tổn cậu và Lí Nam, hẳn cũng sẽ không tổn thương Sở Thiên, khi đàn tang thi bắt đầu đình chỉ tiến công, có lẽ là thời điểm Ngữ Ngưng tỉnh táo lại.

Ngữ Ngưng khi hỗn loạn, bị ký ức và cừu hận chi phối, nàng thông qua bản năng tụ tập tang thi, giết chết

nhân loại, phát tiết cừu hận và thỏa mãn yêu cầu đối với thức ăn.

Nhưng mà khi nàng tỉnh táo lại, rồi lại đối với hành vi của bản thân cảm thấy càng thêm đau khổ, nàng không muốn biến thành quái vật, không muốn bị ký ức xấu xí chi phối, nàng không muốn cắn nuốt sự ấm áp của máu thịt con người! Không bao giờ muốn nữa!

Toàn Hiểu Vũ hiểu cảm xúc của nàng, cũng hiểu được nàng cầu tìm giải thoát là cái gì, cậu hạ quyết tâm giúp nàng, nhưng không thể đem quyết định này nói với Lí Nam.

Cho nên, cậu vẫn không trả lời câu hỏi của tên bác sĩ, mà từ trong lòng Âu Dương Cảnh tiếp nhận Lí Nam, thả nó xuống.

Lí Nam ngơ ngác đứng thẳng, nó vẫn đang tự hỏi vừa rồi những gì chị Ngữ Ngưng nói, nó nghe không hiểu, nó không biết làm thế nào mới giúp chị ấy có thể 'giải thoát', nhưng mà, nó vẫn có một loại dự cảm mơ hồ.

Toàn Hiểu Vũ cố gắng đến mức cao nhất, ngồi xổm ở trước mặt Lí Nam, tận lực để hai mắt của mình nhìn thẳng Lí Nam: "Tiểu Nam, chị Ngữ Ngưng của em rất đau khổ, cho nên, chúng ta phải giúp chị ấy chấm dứt đau khổ có được hay không?"

"Làm sao có thể giúp chị ấy?" Tuy rằng là hỏi, nhưng trong giọng nói đã có một chút bối rối, trong mắt Toàn Hiểu Vũ toát ra đau thương, làm nó hiểu được cái gì đó.

Toàn Hiểu Vũ không lên tiếng, quay đầu nhìn thoáng qua thanh kiếm rơi xuống ở bên cạnh.

"Không! "Lí Nam kêu to, trong nháy mắt kia nó hiểu được ý tứ của Toàn Hiểu Vũ: "Đừng giết chị ấy! Anh Hiểu Vũ, chị ấy không phải người xấu! Chị ấy bị người xấu hại! Chúng ta phải giúp chị ấy, không thể giết chị ấy!" Nó có vẻ rất kích động, đây là lần đầu tiên nó rống to với Toàn Hiểu Vũ, cũng là lần đầu tiên có loại cảm xúc kịch liệt như vậy, cho dù là thời điểm Lí Thuận Vĩ rời đi, nó cũng chưa từng như vậy.

"Chúng ta chính là đang giúp chị ấy! Tiểu Nam!" Toàn Hiểu Vũ đưa tay ra đè bả vai Lí Nam: "Em nhìn đi chị ấy đau khổ, chị ấy cần giải thoát! Chị ấy không muốn làm một con quái vật ăn thịt người, điều đó khiến chị ấy ghê tởm, giống như đám súc sinh kia khiến chị ấy ghê tởm vậy! Nhưng mà, chị ấy không thể khống chế chính bản thân mình, chị ấy không thể dằn xuống bản thăng thèm ăn! Em có hiểu không? Chị ấy không muốn như thế này! Chị ấy không muốn như thế này!"

Toàn Hiểu Vũ cũng khó có được xúc động. Đoạn ký ức và tình cảm đó, không chỉ kích thích Lí Nam, mà còn kích thích Toàn Hiểu Vũ.

Hiểu, nó thật sự hiểu. Gương mặt Lí Nam ướt đẫm: "Không có biện pháp khác sao? Không có biện pháp khác sao? Anh Sở Thiên thông minh như vậy, nhất định sẽ có biện pháp……"

"Thực xin lỗi Tiểu Nam, anh cũng không có biện pháp." Trả lời Lí Nam là Sở Thiên, hắn vừa mới tỉnh lại,

dưới sự dìu đỡ của Bạch Minh Hi đi tới.

Trước lúc hắn hôn mê, cũng thấy được ký ức hoàn chỉnh. Nhìn tình cảnh trước mắt, hắn đại khái cũng đoán ra được cái gì.

60. Chương 60: Mèo Con

Sở Thiên đi tới, cũng học theo bộ dạng của Toàn Hiểu Vũ, ngồi xổm trước mặt Lí Nam.

"Tiểu Nam, có đôi khi, chết lại là một cách giải thoát. Có người, sống quá đau khổ, mỗi một ngày tỉnh táo, đều như địa ngục vậy. Có thể an tâm ra đi, mới là hạnh phúc lớn nhất của bọn họ." Giọng nói của Sở Thiên dịu dàng ôn hòa, từng chút từng chút xoa dịu cảm xúc của Lí Nam.

"Em hãy vì chị ấy suy nghĩ một chút, chúng ta có thể giúp chị ấy cái gì? Giúp chị ấy biến thành người? Không nói đến có làm được hay không, cho dù có thể, vậy em muốn chị ấy đối mặt với quá khứ như thế nào? Làm thế nào đối mặt với đoạn ký ức tối tăm ngột ngạt kia? Làm thế nào đối mặt với chuyện chị ấy đã từng ăn thịt rất nhiều người?"

"Một loại biện pháp khác, chính là giúp nàng biến thành tang thi cao cấp có trí tuệ? Này trái lại có lẽ làm được. Nhưng mà em còn nhớ rõ lời anh Hiểu Vũ từng nói không? Tang thi thăng cấp ngoại trừ chịu ảnh hưởng của dị tượng, còn lại đều phải —— không ngừng ăn thịt người, thậm chí ăn đồng loại của chị ấy. Tự em nghĩ xem, chị ấy có muốn làm như vậy không?"

Sự thật tàn khốc, Sở Thiên rủ rỉ nói, ngữ khí dịu dàng ôn hòa giờ phút này lại không thể xoa đi nỗi đau khổ trong lòng Lí Nam.

Lí Nam giống như sụp đổ vậy ngồi xổm xuống, che mặt khóc rống. Rất mệt mỏi, cái gì cũng làm không được, cái gì cũng làm không được……

Toàn Hiểu Vũ lập tức ôm lấy nó, cái gì cũng không nói, trong ánh mắt tràn đầy bi thương.

Tuy rằng không ai nói rõ chân tướng, nhưng mà mọi người lại thông qua đoạn đối thoại của ba người bọn họ, mơ hồ hiểu được một phần sự thật.

Không ai nói chuyện đã không còn vấn đề, không khí bi thương mà ngưng trọng. Mà loại bi thương và đồng cảm này, là do nhân loại suýt chút nữa chết dành cho tang thi thiếu chút nữa giết chết bọn họ.

Lúc này, ở nơi xa xa bóng đen nhảy mấy cái, rất nhanh lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngữ Ngưng cưỡi Đại Hoa đã trở về. Nàng lảo đảo từ trên lưng Đại Hoa leo xuống, chậm rãi đi tới trước mặt mọi người.

Lúc này đây, không ai sợ hãi, không ai lùi về sau. Mọi người dùng ánh mắt tràn ngập đồng tình và không đành lòng nhìn cô gái trước mắt.

Sau khi Ngữ Ngưng leo xuống, Đại Hoa lại đột nhiên chạy đi. Chỉ là, lực chú ý của mọi người tại giờ phút này đều tập trung trên người Ngữ Ngưng, không ai đuổi theo nó.

"Đã đến lúc, cho chị ấy sự giải thoát." Sở Thiên nhẹ nhàng nói, hắn đưa tay khẽ vuốt tấm lưng của Toàn Hiểu Vũ.

Toàn Hiểu Vũ buông Lí Nam ra, đứng dậy.

"Chờ một chút." Lí Nam mang theo giọng nghẹn ngào nói: "Em muốn nói lời từ biệt với chị Ngữ Ngưng……" Vừa nói, nước mắt lại như không ngừng được dốc sức tuôn rơi.

Toàn Hiểu Vũ yên lặng lui về sau một bước, nhặt thanh kiếm trên mặt đất lên, sau đó đứng ở một bên.

Lí Nam đi tới, thoáng cái ôm chầm lấy Ngữ Ngưng, đầu của nó chỉ tới phần bụng của Ngữ Ngưng, lúc này đang ôm chặt chân của nàng, đem mặt chôn ở bụng nàng nức nở.

Mọi người nhìn thấy hình ảnh chia tay này, hốc mắt đều là lên men.

Một lát sau, Lí Nam chủ động thối lui, chỉ là vẫn đang tiếp tục nhìn chằm chằm Ngữ Ngưng, khóc rất lợi hại.

Sở Thiên đi qua, lôi Lí Nam đi, đem nó ôm chặt vào trong ngực, sau đó, gật gật đầu với Toàn Hiểu Vũ.

Toàn Hiểu Vũ đi tới trước mặt Ngữ Ngưng, cậu nhẹ giọng nói: "Nếu cô cũng có kiếp sau, hy vọng cô sẽ hạnh phúc, vĩnh viễn không phải chịu tổn thương!"

Khi câu nói kết thúc, cậu giơ tay chém xuống, đầu Ngữ Ngưng lăn qua một bên. Thân thể ngã ngữa về phía sau, một lớp bụi bậm bay lên.

Cùng lúc đó trong đầu Toàn Hiểu Vũ và Lí Nam, đồng loạt xuất hiện hình ảnh cuối cùng của Ngữ Ngưng, nàng vẫn tốt đẹp như vậy mà mỉm cười: "Cám ơn hai người! Tiểu Nam ——" Nàng chỉ vào đầu của mình: "Những thứ kia tặng cho em."

Câu nói cuối cùng của nàng, theo gió bay đi.

Lí Nam không hề có phản ứng, bởi vì nó đã ngất đi ngực Sở Thiên. Thân thể nho nhỏ rốt cuộc cũng không chịu nổi loại đau xót này, Lí Nam lâm vào hôn mê.

Không đợi Toàn Hiểu Vũ khẩn trương, Tiêu Tử Nhiên liền mở miệng nói: "Không có việc gì bi thương quá độ dẫn đến ngất xỉu. Nó rất mệt mỏi, để nó nghỉ ngơi đi!"

Lúc này, Đại Hoa vừa chạy đi mất lại đã trở lại. Khi tới và đi đều im lặng và thần tốc.

Thời điểm nó xuất hiện một lần nữa, trong miệng lại nhiều ra một thứ.

Nó chạy tới trước mặt Sở Thiên, nhẹ nhàng đặt thứ trong miệng ở bên chân Sở Thiên ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Lí Nam đang hôn mê.

"Cho thằng bé?" Sở Thiên nhìn Đại Hoa hỏi một câu, sau đó còn nói: "Ta đã biết."

Đại Hoa gật đầu, lui về sau vài bước.

Đoàn người lúc này mới thấy rõ, thứ Đại Hoa cho Lí Nam, cư nhiên là hai mèo con biến dị. Chưa mở mắt nhưng hết sức khỏe mạnh, giờ phút đang bất an "meo meo " kêu, thanh âm không quá giống mèo con bình thường.

Tầm mắt Đại Hoa rơi trên người chúng nó, có vẻ lưu luyến không muốn rời xa.

Sở Thiên là người đầu tiên cảm nhận được cảm xúc của nó, hắn đoán được, nó muốn làm cái gì.

"Yên tâm đi, ta cam đoan, sẽ chăm sóc tốt cho chúng nó." Sở Thiên nói.

Đại Hoa lại một lần nữa gật đầu, đột nhiên nhảy lấy đà một cái, thời điểm tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, thân thể bắn về phía không trung, nó nhảy rất cao, cao hơn mọi người tưởng tượng, nó dùng hết sức lực toàn thân, sau đó ——

Nặng nề rơi xuống, đầu hướng phía mặt đất, dừng ở bên cạnh Ngữ Ngưng.

"Băng! " Thanh âm xương sọ vỡ vụn.

Đại Hoa cũng nhắm hai mắt lại.

Hai con mèo con hình như đã nhận ra được cái gì đó, "meo meo" thanh âm trở nên thê lương.

Hai nữ nhân rốt cục chịu không nổi loại cảnh tượng này, bắt đầu nức nở khóc.

"Mai táng bọn họ đi." Tiêu Tử Nhiên nhẹ nhàng nói.

Toàn Hiểu Vũ gật đầu, đi tới chỗ Ngữ Ngưng, ở trong lòng nói một câu thật xin lỗi, sau đó dùng kiếm lấy tinh hạch trong đầu nàng ra.

Thất thải vờn quanh, giống như bảo thạch hiếm thấy vậy. Toàn Hiểu Vũ đem nó lau chùi sạch sẽ, gắt gao nắm trong lòng bàn tay, đây là lễ vật cuối cùng mà Ngữ Ngưng tặng cho Lí Nam.

Suy nghĩ một chút, lại lấy thú hạch trong đầu Đại Hoa ra, đem chúng nó đặt cạnh nhau. Chờ Tiểu Nam tỉnh lại, sẽ giao cho em ấy.

Sau đó, Toàn Hiểu Vũ khom lưng, một tay một xác, đem một người một thú ôm lấy, đi tới chỗ xa xa.

Sở Thiên đem Lí Nam và hai mèo con giao cho Bạch Minh Hi, sau đó nói với tên bác sĩ: "Để mọi người đi lấy tinh hạch đi, cách thức tôi đã dạy anh rồi."

Chiến trường chém giết vẫn còn, nơi đó chất đầy xác tang thi.

"Đã biết." Tiêu Tử Nhiên gật đầu.

Sở Thiên nói xong liền đuổi theo Toàn Hiểu Vũ.

Hai người lựa chọn một chỗ bí mật, đem một người một thú chôn cùng nhau. Cả quá trình hai người đều yên lặng làm, không ai nói gì cả.

Chỉ là, sau khi chỉnh đốn xong hết thảy, hai người tay nắm chặt tay. Cứ nắm tay nhau như vậy, dọc đường đi không nói gì mà trở về chỗ mọi người.

Công tác lấy tinh hạch rất thuận lợi, mọi người lúc này đã biết được uy lực của tinh hạch, đối với công tác có chút ghê tởm này cũng phi thường tích cực. Rất nhanh, liền thu hoạch xong xuôi.

Khi Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ trở về, mọi người đã đợi bọn họ được một hồi. Lí Nam vẫn chưa tỉnh lại, được Bạch Minh Hi ôm vào trong xe.

"Được rồi, lên xe, tiếp tục xuất phát." Nhìn thấy hai người trở về, Tiêu Tử Nhiên truyền đạt mệnh lệnh.

Đoàn xe tiếp tục chạy. Sau trận chiến này, tuy rằng mọi người rất mệt mỏi, nhưng tình hình giao thông

dọc đường lại tốt lạ thường, ngay cả tang thi lang thang cũng không thấy.

Cho nên mọi người cứ thế một mạch đi, cuối cùng thuận lợi rời khỏi S thị.

Một khắc khi ra khỏi thành, rất nhiều người nhịn không được ngoảnh đầu lại, xuyên thấu qua cửa kính xe nhìn về phía thành thị —— tạm biệt! S thị!

Mười ngày sau.

Đoàn xe dừng ở ven đường nghỉ ngơi chỉnh đốn. Mọi người phân nhau chút lương khô.

Ngày hôm qua rất may mắn, mọi người phát hiện ở một cái trấn nhỏ không biết tên có kho hàng siêu thị được bảo quản rất tốt. Sau lần chiến đấu trước đó, không gian của Bạch Minh Hi cũng bị lộ, thứ hiện tại mọi người chia nhau là thức ăn thu hoạch được của ngày hôm qua.

Tạm thời, tình trạng vật tư của mọi người vẫn còn rất phong phú. Cho nên, giờ phút này mọi người tinh thần và thể lực đều rất tốt, có mấy người còn đang thấp giọng cười nói.

Thỉnh thoảng có hai con mèo con đi lon ton trong đám người, gãi gãi cái này, cắn cắn cái kia.

Mọi người đối với hai con mèo con này rất nuông chiều, thỉnh thoảng còn lấy thức ăn trong tay phân một chút cho chúng nó. Ngay từ đầu, bọn họ ai cũng không dám tùy tiện cho chúng nó ăn bậy, nhưng mà dần dần, mọi người phát hiện, hai mèo con này sức ăn uống rất lớn, ai đến cũng không từ chối, ăn cái gì cũng không thành vấn đề.

Chúng nó là hai con mèo con mà Đại Hoa tặng cho Lí Nam, hiện tại đã mở mắt, rất khỏe mạnh, khuôn mặt tròn tròn, bốn chân ngắn ngủn, đi đường đong đong đưa đưa, tùy thời manh chết một đám người.

"Tiểu Ngữ Tiểu Ngưng, các ngươi đừng ăn, ăn nhiều quá rồi." Lí Nam đuổi theo hai con mèo thích đi cướp đồ ăn khắp nơi, nó từ sớm đã cho bọn nó ăn, vậy mà sau khi bọn nó ăn xong phần của mình rồi, lại tiếp tục chạy tới chỗ người khác làm nũng bán manh lừa đồ ăn.

Hai con mèo con này một đực một cái, không biết là chị em hay anh em, đực tên Tiểu Ngữ, cái tên Tiểu Ngưng, tên này có ngụ ý gì, không cần nói cũng rõ.

61. Chương 61: Thú Ngữ

Nhìn thấy Lí Nam chạy tới, hai nhóc con kia nhanh chân chạy trốn càng thích ý, tính chui dưới chân mọi người, giống như mấy đứa trẻ con bướng bỉnh trốn cha mẹ vậy.

Hai nhóc kia thông linh không thể tưởng nổi, giống như có thể nghe hiểu câu nói của Lí Nam vậy, ở bên cạnh những người lớn khác tìm kiếm che chở.

Lí Nam dở khóc dở cười mà bắt chúng nó khắp nơi: "Anh bác sĩ nói, các ngươi không thể tiếp tục ăn nữa, béo quá sẽ ảnh hưởng hành động của các ngươi. Nếu các ngươi không nghe lời sẽ phạt các ngươi mấy ngày này đều phải ở chỗ anh bác sĩ ngủ."

Hai nhóc con kia nghe vậy, quả nhiên "meo meo" chui ra, chủ động chạy tới trước mặt Lí Nam, làm nũng lăn qua lăn lại, đủ loại bán manh.

Phản ứng của hai nhóc này đối với tên bác sĩ giống như phiên bản thu nhỏ của Bạch Minh Hi.

Kỳ thật, không phải chúng nó thật sự thông linh đến độ có thể hoàn toàn nghe hiểu tiếng người, dù sao người thú có khác biệt, chúng nó thông minh cũng là vì thông qua thần sắc và giọng nói của con người tiến hành phán đoán, do đó cảm nhận được cảm xúc của con người, theo vào một ít động tác làm mẫu, do đó có thể hiểu được ý đồ của con người.

Bất quá, chúng nó giờ phút này, quả thật có thể hoàn toàn hiểu được ý tứ trong lời nói của Lí Nam, đơn giản là vì Lí Nam vừa có được một dị năng mới —— thú ngữ.

Thú ngữ, hệ dị năng hiếm có, nó cũng không phải chỉ mang ý nghĩa ngôn ngữ bình thường, có thể xem như tinh thần hệ nhưng tính chất lại không quá giống nhau. Dị năng giả có được loại dị năng này, có thể tự động cùng tất cả các loài thú sản sinh ra sự gắn kết, không cần dùng chung ngôn ngữ, thông qua tinh thần truyền lại tin tức, đồng dạng thông qua tinh thần tiếp thu phản hồi của các loài thú.

Toàn Hiểu Vũ nói, dị năng giả hệ này, được gọi là thuần thú sư.

Thuần thú sư luôn có hảo cảm của dị thú, có thể thông qua câu thông giành được tín nhiệm của dị thú từ đó nhận được sự giúp đỡ, hoặc là thông qua giao dịch đạt được sự trợ giúp. Càng mạnh hơn một chút, chính là có thể không chế dị thú, nhưng mà tình huống như vậy rất ít.

Nói đến khi có được dị năng này, thời gian không thể không trở lại mười ngày trước.

Ngày ấy khổ chiến qua đi, mọi người lại lần nữa tiếp tục hành trình. Trong lòng mọi người đều mệt mỏi mà thương cảm.

Tình cảm giữa Ngữ Ngưng và Đại Hoa làm cho mọi người rung động, từ đoạn đối thoại đứt quãng của ba người Sở Thiên, mọi người tự động não bổ những chuyện đã xảy ra. Mặc dù có chút không khớp, nhưng mà không sai biệt lắm.

Thời điểm Lí Nam tỉnh dậy, trời đã tối rồi, mọi người qua loa hạ trại, chuẩn bị vượt qua đêm đầu tiên ngủ ngoài trời.

Dọc theo đường đi, Toàn Hiểu Vũ vẫn luôn ôm lấy Lí Nam không buông tay. Thời điểm Lí Nam tỉnh lại, Toàn Hiểu Vũ đang ôm nó, dựa vào lốp xe ngồi trên cỏ, trên bầu trời đầy ấp ánh sao.

"Tỉnh rồi, uống miếng nước đi." Rất nhanh, Toàn Hiểu Vũ liền đem bình nước tới bên miệng Lí Nam. Xem ra, cậu vẫn luôn chú ý đến tình trạng của Lí Nam.

Một tháng trước, Toàn Hiểu Vũ bắt đầu len lén đem nước uống của bốn người đổi thành nước trong con suối kia. Loại nước này ngoại trừ bổ sung thể lực bình thường ra, Toàn Hiểu Vũ tạm thời chưa phát hiện nó có công năng gì khác.

Ánh mắt Lí Nam mờ mịt, hoàn cảnh lạ lẫm chung quanh làm nó ngốc lăng hồi lâu, chỉ máy móc nuốt từng ngụm từng ngụm nước mà Toàn Hiểu Vũ đút cho.

Thật lâu sau đó, nó mới hoàn toàn nhớ ra, hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Chị Ngữ Ngưng….. đã chết…….

Đau xót qua đi, hiện tại nó bắt đầu mù tịt. Trong lòng có chút áp lực, thế nhưng cũng rốt cuộc không thể giống ban ngày vậy đau khóc thành tiếng.

Hai mắt nó vô thần nhìn chằm chằm bầu trời, trầm mặc. Toàn Hiểu Vũ cũng không có quấy rầy nó, hai người một lớn một nhỏ, nhìn lên những ngôi sao lấp lánh tên bầu trời.

"Chị Ngữ Ngưng đã biến thành ngôi sao nhỏ trên bầu trời." Qua thật lâu, Lí Nam đột nhiên mở miệng nói. Đó là cách nói thiện ý mà người lớn luôn lừa gạt bọn nhỏ, người chết đi, sẽ biến thành ngôi sao trên bầu trời, tiếp tục bảo vệ người mà họ yêu thương.

Lí Nam đã sớm qua cái tuổi tin vào cách nói này, nhưng mà lúc này đây, nó vui lòng ngoan cố tin tưởng.

"Ừm." Toàn Hiểu Vũ gật đầu: "Chi ấy đi đến một nơi khác tốt đẹp hơn nơi này, từ nay về sau, chị ấy sẽ giống như bầu trời đêm vậy, dùng ánh mắt ôn nhu dịu dàng nhìn chúng ta, bảo vệ chúng ta." Nguyện, thiên đường không có tổn thương.

"Về sau khi em nhớ chị ấy, sẽ nhìn lên những ngôi sao trên trời." Lí Nam cười, trong mắt lại hơi ẩm ướt.

"Chị ấy từ trước đến giờ vẫn luôn ở cạnh bên em." Toàn Hiểu Vũ nhẹ nhàng nói xong câu đó, rồi lấy ra một khỏa tinh hạch một khỏa thú hạch, lần lượt để vào trong lòng bàn tay Lí Nam: "Đây là của Ngữ Ngưng, đây là của Đại Hoa, hai khỏa tinh hạch này là món quà cuối cùng của hai người họ dành tặng em."

Trong đầu Lí Nam hiện lên hình ảnh cuối cùng Ngữ Ngưng để lại cho nó —— Nàng chỉ chỉ vào đầu mình, nói, tặng cho em!

Lập tức, nó lại ngẩn ra: "Đại…… Đại Hoa?"

Cái thời điểm kia, Lí Nam đã bất tỉnh, không biết được chuyện Đại Hoa đi theo Ngữ Ngưng.

"Đúng, Đại Hoa sợ Ngữ Ngưng cô đơn, cũng biến thành một ngôi sao nhỏ đi theo làm bạn với chị ấy." Toàn Hiểu Vũ ôn nhu đáp, nhưng mà cậu cũng nhanh chóng đổi đề tài: "Đại Hoa cũng sợ Tiểu Nam cô đơn, cho nên, nó tặng món quá quý giá nhất của nó cho Tiểu Nam."

Đề tài vừa chuyển, Sở Thiên liền đúng lúc xuất hiện, trong lòng ngực hắn đang ôm hai con mèo con còn chưa mở mắt.

Chẳng qua, nói chúng nó là mèo cũng không hoàn toàn chính xác, mới vừa rồi thời điểm nghỉ ngơi, tên bác sĩ trông thấy chúng nó câu đầu tiên đã nói: "Máu lai, không phải mèo."

Vì thế hắn và Sở Thiên nghiên cứu nửa ngày, cho ra kết luận là cha của chúng nó có thể là là một con hổ biến dị. Dù sao đều thuộc họ mèo, hai người cũng không miệt mài theo đuổi, đem kết luận nói cho Toàn Hiểu Vũ nghe rồi thôi.

Khi Lí Nam tỉnh lại, Sở Thiên liền phát hiện. Nhưng mà hắn cũng không có qua đây quấy rầy hai người. Đó là thời gian cho tình thân, hắn muốn để hai người bọn họ có chút không gian.

Mãi đến khi Toàn Hiểu Vũ nhắc tới mèo con, tạm thời coi như chúng nó là mèo đi. Lúc này Sở Thiên mới ôm hai nhóc con kia đi qua.

Từ khi tinh thần lực thăng cấp, thính giác của Sở Thiên cũng trở nên dị thường nhạy bén, có thể ở nơi rất xa, nghe thấy tiếng động nhỏ bé nhất. Cho nên đối thoại của hai người, hắn nghe rất rõ ràng, hắn cũng không có không cố ý lảng tránh, hắn cũng là người tham dự chuyện này.

"Em xem." Sở Thiên dịu dàng cười, nhẹ nhàng đem hai con mèo con đang ngủ say bỏ vào lòng Lí Nam.

Lí Nam có chút sợ, hai cục thịt bé bé ấm áp lại mềm mại, cảm giác thực yếu ớt, nó sợ tới mức cẩn cẩn dực dực ôm lấy, một chút cũng không dám lơ là.

Sở Thiên buồn cười đưa tay xoa xoa đầu Lí Nam, dịu dàng đến nổi sắp chảy nước.

Trong nháy mắt kia, Toàn Hiểu Vũ có chút ngốc ngốc. Sở Thiên dịu dàng như vậy, cậu rất thích, đẹp trai cực kỳ, khiến tim người ta, đi theo tiếng cười của hắn, mềm nhũn thành một bãi nước.

Sở Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu, tầm mắt từ Lí Nam chuyển tới trên mặt Toàn Hiểu Vũ, tiếp tục mỉm cười: "Đẹp không?"

Đột nhiên bị phát hiện Toàn Hiểu Vũ có chút xấu hổ, nhanh chóng di chuyển tầm mắt, không dám đối mặt với Sở Thiên, hai gò má có một chút đỏ ửng đáng nghi, nhưng mà, cậu vẫn thành thật đáp: "Đẹp."

Tươi cười của Sở Thiên lập tức trở nên lớn hơn nữa, hắn thích Toàn Hiểu Vũ thành thật như vậy, này chính là điểm đáng yêu của em ấy, rõ ràng ngượng ngùng, nhưng vẫn thành thật trả lời câu hỏi của hắn.

Vì thế Sở Thiên đi tới bên cạnh cậu, ở trên trán Toàn Hiểu Vũ dịu dàng hôn xuống nói: "Về sau mỗi ngày đều cho em nhìn, cam đoan em nhìn đến muốn ngừng cũng không ngừng được. Bọn nhóc giao cho em chăm sóc, anh và tên bác sĩ còn có chút chuyện."

Bọn nhóc đương nhiên là Lí Nam và hai con mèo con.

Toàn Hiểu Vũ ngoan ngoãn gật đầu, Sở Thiên liền cười rồi đi.

Qua một hồi lâu, Lí Nam mới thích ứng với hai nhóc con trong lòng, thân thể không còn cứng ngắc nữa, giọng nói cũng vui vẻ hơn: "Chúng nó rất ngoan nha."

"Ừ, chúng nó có thể là con của Đại Hoa, về sau, chúng nó sẽ do em chịu trách nhiệm chăm sóc, Đại Hoa giao phó chúng nó cho em." Toàn Hiểu Vũ nói.

"Dạ! "Lí Nam dùng sức gật đầu, hai nhóc kia từ sớm đã khiến trái tim nó mềm nhũn, kết quả trọng trách chăm sóc con của Đại Hoa sau này thuộc về Lí Nam, thoạt nhìn đã có sức sống hơn trước.

Thấy trạng thái của Lí Nam chuyển biến tốt đẹp, Toàn Hiểu Vũ lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi dưới đáy lòng.

"Anh Hiểu Vũ." Qua một hồi lâu, Lí Nam nói: "Em hiện tại có thể hấp thu tinh hạch của chị Ngữ Ngưng và Đại Hoa không?"

Vừa rồi, Lí Nam đã tinh lọc tinh hạch trong bàn tay rồi, nó cũng đã tự hỏi thật lâu, mới cố lấy dũng khí quyết định này.

"Thế này, em cũng có thể cùng bọn họ vĩnh viễn bên nhau."

Trong giọng nói của Lí Nam có một chút áy náy. Bình thường tinh hạch thường đều sử dụng trong chiến đấu, dùng để bổ sung dị năng bị xói mòn; khi có dị năng đạt tới điên phong thì dùng để trùng cấp.

Tinh hạch của Ngữ Ngưng và Đại Hoa đều thuộc loại tinh hạch cao cấp, mà dưới sự ảnh hưởng mưa dầm thấm đất trường kỳ của Toàn Hiểu Vũ, Lí Nam đối với tinh hạch có sự nhận thức rất cao.

Lần chiến đấu này, nó cũng không có cống hiến sức lực gì, nhưng lại nhận được hai khỏa tinh hạch cao cấp nhất, quyết định sử dụng hai quả tinh hạch này, lại vì lý do cá nhân.

Đứa nhỏ thiện lượng vì thế cảm thấy áy náy, nhưng cũng không có lung lay ý nghĩ của bản thân. Chỉ là trong lòng thề, sau này phải dùng phương pháp khác để bồi thường mọi người.

"Này vốn là của em, là Ngữ Ngưng và Đại Hoa tặng cho em. Em đương nhiên muốn sử dụng như thế nào cũng được!" Toàn Hiểu Vũ nói.

Ý nghĩ của mọi người và Toàn Hiểu Vũ đều giống nhau, hơn nữa kết luận và ý nghĩ của Lí Nam hoàn toàn khác nhau.

Tất cả mọi người ý thức được, nếu không phải Lí Nam và Ngữ Ngưng có quan hệ sâu xa, mọi người đã sớm chết. Cho nên, Toàn Hiểu Vũ nói, hai khỏa tinh hạch này cho Lí Nam, tất cả mọi người đều cảm thấy được đương nhiên.

62. Chương 62: Tái Ngộ

Cho nên, khi Lí Nam sử dụng hết tinh hạch lâm vào hôn mê, Toàn Hiểu Vũ bị dọa sợ cực kỳ. Từ trước tới giờ khi sử dụng tinh hạch chưa bao giờ xuất hiện qua tình trạng này.

Tinh hạch sau khi tinh lọc sẽ không khiến người hấp thụ biến dị, bình thường sau khi sử dụng tinh hạch gặp phải tình trạng hôn mê chính vì —— người thường đạt được dị năng.

Nhưng mà, Lí Nam vốn là một dị năng giả.

Toàn Hiểu Vũ biết cái gọi là song hệ dị năng giả của cậu kỳ thật là nhờ sự tồn tại của không gian. Dị năng chân chính của cậu chỉ là hỏa hệ mà thôi. Hơn nữa, cho dù kiếp trước cũng rất ít nghe thấy có song hệ dị năng giả tồn tại.

Lục Trung Hạ và tên bác sĩ sau khi xem qua Lí Nam đang hôn mê, đều nói Lí Nam không có việc gì, chỉ là hôn mê đồng thời có một chút sốt nhẹ, thế nhưng không có gì đáng ngại.

Toàn Hiểu Vũ canh Lí Nam một ngày một đêm, đợi khi nó tỉnh lại là lúc phát hiện dị năng mới, người kinh ngạc nhất chính là Toàn Hiểu Vũ.

Những người khác trái lại bình tĩnh, ở trong mắt bọn họ, Toàn Hiểu Vũ là một song hệ dị năng giả, đã từng thấy qua rồi thì còn gì đáng ngạc nhiên.

Đối với dị năng mới, sau khi Toàn Hiểu Vũ giải thích cho Lí Nam nghe về tác dụng của dị năng thú ngữ này, Lí Nam lại vô cùng vui sướng.

Có thể ngự thú liền nghĩ nó có được năng lực chiến đấu, nó sẽ không còn là người trốn ở phía sau mọi người cần người khác bảo vệ. Nó cũng có thể ở thời điểm tất yếu, đi bảo vệ người mà nó muốn bảo vệ!

Lúc này, nó càng thêm vững tin, đây là món quà tốt nhất mà chị Ngữ Ngưng và Đại Hoa tặng cho nó.

Thời gian trở lại trước mắt.

Lí Nam thật vất vả bắt được hai con mèo con liền vội vàng đem chúng nó nhét vào trong xe.

Trạm đầu tiên trong hành trình của mọi người là J thị đã rất gần, căn cứ vào dự đoán của Âu Dương Cảnh, trước chạng vạng ngày mai có thể đến.

Đoàn người vội vội vàng vàng chạy mười ngày đường, dọc đường còn phải thu thập một số vật tư cần thiết, tuy rằng không gian của Bạch Minh Hi đã không còn là bí mật nhưng mà đối với kích cỡ và vật tư dự trữ, đều có một phần bảo lưu.

Hơn nữa, trong mạt thế, ai cũng không chê vật tư nhiều, cho nên thứ có thể thu gom mọi người đều tận lực góp nhặt.

Trước mắt sắp tới mục tiêu rồi, hôm nay lại có thu hoạch lớn nên mọi người sớm nghỉ ngơi một chút, dựng lều trại nghỉ ngơi một đêm.

Đoàn người bên này gặm chút lương khô xem như ăn vặt, người bên kia đã an bài xong, một nồi mì nóng hầm hập đã nấu xong, mùi hương nhẹ nhàng bay xa.

Vừa ngửi được mùi hương này, mọi người liền nhịn không được cơn thèm ăn, đã thật lâu không có ăn đồ ăn nóng hổi thơm ngào ngạt, mười ngày này, mọi người ăn lương khô ăn đến sắp ói ra luôn rồi.

Chỉ chốc lát, một nồi lớn cứ thể bị mọi người quét sạch, một chút bã cũng không thừa, thiếu điều đem cái nồi liếm sạch sẽ.

Tiểu Ngữ và Tiểu Ngưng bị Lí Nam nhốt trong xe ngửi được mùi hương liền nâng vuốt cào cào cửa kính nhưng không ra được. Bám lên cửa kính xe đáng thương hề hề nhìn ra ngoài.

Toàn Hiểu Vũ giờ phút này đang ngồi trên đỉnh xe nhìn nơi xa xa. Hôm nay không phải cậu phụ trách canh gác, nhưng mà Sở Thiên và tên bác sĩ đi nghị sự, Lí Nam nhốt hai nhóc con kia xong cũng bị Lục Trung Hạ lôi đi nghiên cứu dị năng. Bạch Minh Hi gặp được một người cũng tinh thông máy móc trong đội của Âu Dương Cảnh, lúc này đang cùng nhau nghiên cứu thiết bị truyền tin.

Chỉ có Toàn Hiểu Vũ rãnh rỗi không có việc gì làm. Dù sao cũng là nhàn rỗi, vì thế bèn lên đỉnh xe hỗ trợ canh gác.

Đoàn người rượu đủ cơm no xong bắt đầu chỉnh đốn vật tư. Nhưng vào lúc này, Toàn Hiểu Vũ đột nhiên đứng lên, một lát sau, chợt nghe cậu hô một tiếng: "Mọi người chú ý! Có người đến đây."

Cậu nói là người không phải tang thi. Quả nhiên, không lâu sau, từ nơi xa có thể nghe được âm thanh nhỏ của xe hơi.

Mọi người nghe vậy, cấp tốc chỉnh lý tốt mọi thứ, liền yên lặng trở về bên cạnh xe của bản thân. Nhưng lại không sốt ruột lên xe, mười ngày này, bọn họ cũng đã từng gặp qua không ít người, đối với loại chuyện này đã có chút kinh nghiệm.

Trong lúc nhân loại gặp nhau, chưa nói tới có hữu nghị cỡ nào, nhưng mà dưới tình hình chung cũng sẽ không cố tình tuyên chiến. Trừ phi có một sốt người muốn cố tình cướp đoạt vật tư hoặc là có mục đích khác.

Mọi người đã ở trong tình cảnh này học được cách bảo vệ bản thân. Biện pháp tốt nhất chính là anh đi đường anh tôi đi đường tôi, không quấy rầy lẫn nhau, gặp được người có thiện ý, có thể trao đổi với nhau một chút tình báo, nhưng, những chuyện đó đều do Tiêu Tử Nhiên và Âu Dương Cảnh làm.

"Hiểu Vũ, có thể nhìn ra là ai không?" Tả Lực chạy tới, hỏi Toàn Hiểu Vũ, hỏi xong còn ợ một cái, có lẽ vừa rồi đã ăn không ít.

"Chỉ thấy một đoàn xe, người không ít, những cái khác không thể phán đoán, quá xa." Toàn Hiểu Vũ từ trên đỉnh xe nhảy xuống, trong lòng ôm lấy thanh kiếm võ sĩ không rời.

"Hy vọng đừng gặp phải người thích gây chuyện." Tả Lực nói thầm một câu, sau đó lại hô to với mọi người: "Đoàn người đều tỉnh ngủ chút đí ngộ nhỡ gặp phải kẻ thích gây chuyện, có thể đánh cứ đánh, không đánh được bỏ chạy."

Ngoài ra khi Toàn Hiểu Vũ hô lên, thì có người đi thông báo với đám người Tiêu Tử Nhiên đang nghị sự trong xe.

Toàn Hiểu Vũ nghe vậy cười, hai tay ôm kiếm, tựa người lên xe nhìn chằm chằm đoàn xe đang chạy tới.

Kỳ thật lúc ban đầu, Tả Lực đều cách Toàn Hiểu Vũ rất xa, ngày đó Toàn Hiểu Vũ một lời không hợp liền động thủ bộ dáng hung tàn kia quả thật khiến hắn chấn động. Sau này phát hiện, cái tên hung tàn này còn là song hệ dị năng, ngày đó tưởng dị năng của Sở Thiên là hỏa cầu, nhưng đó cũng là của tên nhóc này, từ đó về sau, Tả Lực liền tận lực tránh giao tiếp cùng Toàn Hiểu Vũ.

Nhưng mà thời gian lâu rồi, hắn chậm rãi phát hiện, tên nhóc này căn bản không phải hung tàn như hắn

tưởng tượng, thực ra tính tình người này vẫn rất ôn hòa, từ lúc lên đường, cho tới bây giờ chưa từng thấy tên nhóc này phát giận động thủ với ai.

Có đôi lúc, khi có thể giúp người khác, lúc nào cũng lặng lẽ giúp một tay, giúp người xong cũng không nói, đã tự mình bước đi. Trừ bỏ Sở Thiên, Lí Nam và Bạch Minh Hi, cậu ta rất ít cùng người khác nói chuyện.

Tiếp đó đoàn người liền phát hiện, cái tên thoạt nhìn phi thường khó ở chung này, đại khái cũng chỉ là không biết cách giao tiếp và ở chung với nhiều người mà thôi, trên thực tế, thái độ làm người vẫn rất ôn hòa.

Ngày đó như thế, đại khái là bởi vì người nọ thiếu chút nữa hại chết Sở Thiên, mới làm cậu ta bạo phát đi. Nói đi phải nói lại, đám người kia quả thật rất đáng ghét, giống như con gián khiến người chán ghét vậy.

Vì thế, Tả Lực bắt đầu thoải mái tích cực tiếp xúc với Toàn Hiểu Vũ. Toàn Hiểu Vũ trái lại không cảm thấy gì, nhưng mà gần nhất ánh mắt Sở Thiên nhìn Tả Lực lại rất kỳ lạ, nhưng mà, thần kinh thô như Tả Lực, lại không cảm thấy có cái gì không ổn.

Mọi người rất cảnh giác, trộm đem vũ khí đặt ở nơi thuận tay. Trong đội có hai cô gái tuy rằng bận rộn thu dọn chén bát sau bữa cơm, nhưng cũng rất cảnh giác đứng trong khu vực mà nhóm đồng đội có thể tùy thời bảo vệ.

Ước chừng qua mười phút, chiếc xe dẫn đầu của đoàn xe kia đã mơ hồ thấy được bóng dáng.

Tiêu Tử Nhiên, Sở Thiên và Âu Dương Cảnh cũng đã từ trong xe đi ra. Lúc này đều đi tới bên cạnh Toàn Hiểu Vũ.

Đoàn xe kia nhân số không ít, hơn nữa thoạt nhìn phong trần mệt mỏi. Từ chiếc xe dẫn đầu có thể nhìn ra, bụi đất gần như che kín thân xe, đen đen vàng vàng đến độ nhìn không ra màu sắc ban đầu.

Thân xe cũng lắc lắc lư lư, bộ dáng như chịu đủ sự tàn phá của bão kinh phong sương.

Đối phương khi đến gần, phát hiện bên này có người, vì thế cả đội người liền thẳng tiến bên này.

Người trong đội ngũ nhìn thấy tình cảnh như vậy, bộ dáng thoạt nhìn là thờ ơ, nên ngồi thì ngồi, nên đứng thì đứng, nên nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi.

Nhưng mà, phía sau loại không chút để ý này, mỗi người đều đang tích trữ lực lượng, đề phòng.

Đội người kia rất nhanh sẽ đến gần, ngừng lại tại cách đó không xa, vài người từ trong xe nhảy ra.

Mấy người kia mặt mày rạng rỡ, đoàn người bên này cũng sửng sốt —— Này! Đều là người quen a!

Trông thấy bọn họ, tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc mười ngày trước trận đấu gian khổ cách tử thần quá gần kia, hiện tại hồi tưởng lại vẫn nhớ rõ như in.

Lúc đó bọn họ chạy trước, y theo tốc độ của những người đó, khẳng định không thể tránh được tang thi triều vây đánh của Ngữ Ngưng, vốn tưởng rằng bọn họ sẽ toàn quân bị diệt, không nghĩ tới, bọn họ vậy mà có thể chống được tới khi Ngữ Ngưng đuổi đàn tang thi đi.

Bởi vậy, đối với sự xuất hiện của bọn họ, tất cả mọi người kinh ngạc cực kỳ.

Đúng vậy! Vài người từ trong xe nhảy xuống, chính là Lôi Sư, Gia Luân Hủ, Ôn Đồng và Viên Thiệu Hoa.

Xem ra, hai đám người này cùng đi với nhau.

Mấy người xuống xe kia, lập tức đi tới đám người Tiêu Tử Nhiên, căn bản không thèm đếm xỉa tới những người khác trong đội.

Tất cả mọi người đều là người quen cũ, rất rõ ràng ai là người quyết định ở đây.

Mấy người qua đây, trên cơ bản đều là sắc mặt không tốt. Tiêu Tử Nhiên nội tâm chán ghét nhìn mấy người này, nhưng lại không thể xốc lại tinh thần ứng phó. Sau đó vừa lặng lẽ cảm thán trong lòng con gián quả nhiên không dễ dàng bị đánh chết như vậy, vừa tự hỏi tỉ lệ mình có thể đạp chết bọn họ là bao nhiêu.

Quả nhiên, Gia Luân Hủ vừa mở miệng là chỉ trích, chỉ trích bọn họ lúc trước tự mình chạy trốn không thông báo cho bọn hắn, thiết nhân đạo vân vân.

Viên Thiệu Hoa đương nhiên cũng lòng đầy căm phẫn, trận chiến ấy, trong tay hắn còn sót lại sáu dị năng giả lại chết thêm ba, J thị ngay trước mắt, cho dù cha hắn có thương hắn hơn đi nữa, chỉ sợ khó có thể công đạo, bởi vậy, hắn đương nhiên đem bút trướng này tính trên người đám người Tiêu Tử Nhiên.

Tiêu Tử Nhiên cười lạnh vài tiếng, toàn bộ đám người này thối lắm, cực kỳ không kiên nhẫn mà phất tay, giống như đang đuổi ruồi bọ vậy: "Các người sống chết ra sao liên quan gì đến chúng tôi? Đội trưởng Lôi không phải muốn làm chúa cứu thế sao? Một khi đã như vậy, hy sinh vài người không phải là điều nên làm à? Nói đi phải nói lại, những người khác đều chết hết nhưng tại sao các người còn có mặt mũi sống tiếp? Không phải nói nhất định phải cứu người sao? Các người biết không? Trông thấy các người làm đầu tôi nhức như sắp nổ tung vậy." Lời này nói xong không chút để tâm thể diện, trực tiếp xé rách da mặt.

Trong ánh mắt Gia Luân Hủ cất giấu cực độ hung ác, vốn, bọn họ chỉ muốn mượn cơ hội này bắt chẹt một chút vật tư. Bởi vì bọn họ còn có sự tồn tại của người thường cho nên tốc độ tiêu hao vật tư của bọn họ cực nhanh.

Lần chiến đấu kia, dị năng giả của bọn họ chết hết hai phần ba, trái lại đám người thường trốn sau dị năng giả lại còn sống đến một nửa.

Vì thi hành lý niệm của Lôi Sư, dọc đường bọn họ lại thu lưu không ít người, mà người thường chiếm đa số. Vật tư trong không gian của Ôn Đồng, chỉ đủ để chống đỡ thêm vài ngày.

Hôm nay, bọn họ từ xa đã ngửi được mùi thức ăn bên này, vốn là chạy đến vì thức ăn. Nhưng khi đến gần rồi mới biết hóa ra là oan gia ngõ hẹp.

63. Chương 63: Chiến Lược Đã Thay Đổi Toàn Bộ

Nếu đã xảo trá không được, liền suy nghĩ xem có thể mạnh bạo cướp đoạt hay không. Chỉ là, nếu như đổi thành ngày trước, dị năng giả của họ không bị tổn hại, bọn họ có thể còn đủ khí phách, hiện tại, cũng không cần phải do dự ngập ngừng như thế này.

Mà Viên Thiệu Hoa thì nhớ kỹ trong đội của đối phương có người có thể khống chế người khác, tuy rằng có chút nghi ngờ, nhưng cũng không có can đảm đi thử thêm lần nữa.

Bởi vậy mặc kệ Ôn Đồng xúi giục như thế nào, chung quy hắn cũng không chịu xuất đầu. Hắn tuy rằng là hoàn khố*?(Công tử bột), nhưng không đồng nghĩa là hắn khờ.

Vì thế tràng diện trong nháy mắt căng thẳng, lúc này, có một người đi tới cười với Tiêu Tử Nhiên, nói: “Đã lâu không gặp, luận bàn một chút đi, xem thử anh có tiến bộ hay không.” Thái độ tuy rằng khách khí, thế nhưng trong lời nói là chứa đựng sự kiêu ngạo, “Xem thử anh có tiến bộ hay không” Quả thực rất khinh người.

Người có thể nói với Tiêu Tử Nhiên như vậy, đương nhiên là mộc hệ dị năng giả mà mười ngày trước đã từng giao đấu với Tiêu Tử Nhiên —— Bùi Thiên Hành.

Mười ngày trước Tiêu Tử Nhiên dựa vào tinh hạch miễn cưỡng đánh ngang tay với Bùi Thiên Hành, mười ngày sau, đồng dạng nhờ tinh hạch, tốc độ thăng cấp của Tiêu Tử Nhiên rất nhanh, hắn mới vừa lên tới cấp 3 hậu kỳ, nghe thấy lời đề nghị này, nhất thời cũng nóng lòng muốn thử.

Cho nên, lời của Bùi Thiên Hành vừa kết thúc, chỉ thấy ba nhánh cây trực diện vọt tới hướng của hắn.

Phản ứng của Bùi Thiên Hành rất nhanh, cũng phóng ra bốn nhánh cây cản lại, trong số đó, còn có một nhánh nương theo khe hở đánh úp Tiêu Tử Nhiên.

Hai người bất thình lình động thủ, khiến người chung quanh bất ngờ không kịp phòng ngự, thậm chí Lôi Sư còn chưa kịp ngăn cản.

Viên Thiệu Hoa há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không lên tiếng, trong vài ngày này, hắn đã phát hiện ra, Bùi Thiên Hành này càng ngày càng không chịu khống chế của hắn. Mà cố tình Bùi Thiên Hành lại có thực lực cường đại, ở bên ngoài căn cứ hắn không dám tùy tiện chọc giận Bùi Thiên Hành,

Vì thế mấy người bọn họ hai mặt nhìn nhau —— đánh hay không đánh?

Tên bác sĩ gần đây cũng càng ngày càng tùy hứng! Sở Thiên đau đầu xoa xoa trán. Trước kia khi Sở Thiên mặc kệ mọi chuyện, tên bác sĩ vẫn vui lòng động não, nhưng mà gần đây hắn ta làm việc luôn có một luồng cảm xúc như bị kích thích, thật giống bộ dạng của Toàn Hiểu Vũ khi bị người ta chọc cho nóng nảy.

Bên này vừa động thủ, mọi người đều bắt đầu khẩn trương, nhóm dị năng giả của tiểu đội Lôi sư nhất thời tụ tập lại một chỗ. Dị năng giả bên này cũng vậy, tức thì hình thành cảnh tượng hai quân đối chọi nhau, giống như chạm vào là nổ ngay.

Dựa theo suy nghĩ của Sở Thiên là không muốn đánh nhau, hắn không hề muốn đem sức chiến đấu lãng phí ở chỗ này.

Nhưng mà, tiểu đội Lôi gia có người đột nhiên hô to: "Đánh tới! Bọn họ muốn cướp vật tư, mọi người cùng lên a!"

Nói xong, lập tức liền có mấy hỏa cầu mang theo băng nhận bay tới Tả Lực cách bọn họ gần nhất.

Phản ứng của Tả Lực một chút cũng không chậm, một cái lắc mình tránh đi, phản thủ một cái lôi kích, liền xông lên đánh trực diện tên đã hô to kia.

Tên đó là một khuôn mặt xa lạ, cũng không phải người trong thánh đường, có lẽ là sau này ở dọc đường gia nhập vào tiểu đội Lôi gia.

Bọn họ vốn là ngửi được mùi thức ăn nên chạy tới, thấy đám người Lôi Sư và đối phương ma ma chít chít nửa ngày cũng chưa có kết quả, đã sớm tâm sinh ác ý.

Hắn mang theo người của mình gia nhập tiểu đội này chỉ mới ba ngày, vốn có tâm tư muốn xài ké vật tư, làm gì mà chú ý nhiều như thế.

Mắt thấy Tiêu Tử Nhiên đột nhiên ra tay, vì thế dứt khoát mượn cơ hội sinh sự, đối phương cùng lắm chỉ có hơn hai mươi người, người bên mình cộng thêm người thường cũng có năm sáu mươi người, hắn thật sự không rõ đám người Lôi Sư tại sao phải nói nhiều như vậy.

Thế nhưng, hắn rất nhanh liền hiểu được lý do!

Khi hắn nghiêng mình né tránh lôi kích của Tả Lực, còn chưa kịp tuyên bố công kích lần thứ hai, liền cảm

thấy được cái đầu đau như búa bổ, sau đó trực tiếp gục xuống.

Thời điểm hắn ngã xuống, điều duy nhất hắn trông thấy, là khuôn mặt của một người đàn ông thoạt nhìn hết sức nho nhã với đôi mắt lạnh như băng kia.

Hắn đột nhiên ngã xuống, mà hai người bạn của hắn cũng chịu ảnh hưởng, bọn họ kinh ngạc nhìn phía hắn, thân hình nhất thời bị kiềm hãm, vì thế, hai người kia, một người bị lôi kích của Tả Lực đánh trúng, trong nháy mắt ngã xuống không ngừng co quắp, người còn lại thì trực tiếp bị lính đánh thuê bên cạnh Tả Lực dùng băng tiễn bắn xuyên tim.

Những người không có sức chiến đấu bên Tiêu Tử Nhiên đã cảnh giác triệt để lui về phía sau xe, lấy súng ống ra, dị năng giả cũng bày tư thế tùy thời chiến đấu.

Người thường trong tiểu đội Lôi gia vẫn đang mờ mịt, mà dị năng giả khác bị máu tươi kích thích, dưới tình huống không có mệnh lệnh có người nhịn không được cũng ra tay.

Thời gian dài lưu vong và chiến đấu, làm cho nội tâm bọn họ vẫn luôn bị vây trong trạng thái buộc chặt, một khi có biến động nhỏ liền cho rằng bản thân đang bị đe doạ.

Bọn họ vừa động liền lập tức bị người của tiểu đội Tiêu Tử Nhiên tàn nhẫn phản kích, nhóm người phản kích có tổ chức hơn nữa không lưu tình chút nào, cứ thế một vòng, tiểu đội Lôi gia lại có hai người ngã xuống.

Mà người bên tiểu đội Tiêu Tử Nhiên phối hợp với nhau, không có ai bị thương.

"Dừng tay! Các người mau dừng tay! "Lôi Sư tức khắc hô to, theo tiếng kêu gào của hắn, tiểu đội Lôi gia lại có thêm một đội viên ngã xuống.

Bên kia tên bác sĩ và Bùi Thiên Hành đang chiến đấu ác liệt, dưới chân hai người bọn họ thực vật điên cuồng sinh trưởng, cuối cùng hình thành nên một quả cầu hình trứng to lớn, đem hai người bọc ở bên trong.

Hiện tại chỉ có thể nghe được thanh âm đánh nhau truyền đến, không thể nhìn thấy bóng dáng hai người.

"Lôi đội trưởng, sao anh không động thủ? Gia đội trưởng đâu?" Sở Thiên lạnh lùng hỏi, khóe miệng mang theo dáng cười mỉa mai.

"Chúng tôi không phải đến để đánh nhau với các người, chúng tôi chỉ là muốn — —" Lôi Sư chịu đựng cơn giận dữ nói, hắn quả thật là không muốn cùng bọn họ đánh nhau, mười ngày này quá mệt mỏi, bọn họ càng cần nữa nghỉ ngơi, hồi sức và bổ sung vật tư, hắn muốn nói rõ ràng nhưng bị Sở Thiên cắt ngang.

"Không cần giải thích, không muốn nghe, chúng tôi không ai muốn thấy các người, hoặc là đánh nhau, hoặc

là lập tức dẫn người cút." Tên bác sĩ không có mặt, Sở Thiên đành phải tiếp tục diễn theo phong cách của tên bác sĩ.

"Các người đừng có khinh người quá đáng!" Gia Luân Hủ thanh âm trắc trắc nói, ngầm phóng vài cái gai đất từ dưới lòng bàn chân của đám người Sở Thiên đâm ra. Hắn là muốn đánh nhau, từ lúc ở trong thánh đường, hắn đã nghẹn một bụng khí.

Bọn họ liên tiếp chịu thiệt dưới tay Tiêu Tử Nhiên và Sở Thiên, mà Toàn Hiểu Vũ lại có thể lạnh nhạt đối với người đã từng là tình nhân là hắn, hơn nữa mỗi ngày cùng tên nhãi ranh Sở Thiên này suốt ngày dính với nhau!

Hắn từ sớm đã muốn ra tay! Thế nhưng bởi vì Lôi Sư, bởi vì lý niệm của Lôi Sư, hắn cũng không nhịn được cũng phải nhịn, hóa trang bản thân là một người tốt, là chúa cứu thế, cứu tế người thường, toàn thân không vết nhơ!

Nhưng mà, hôm nay hắn không muốn nhịn! Mười ngày này hắn chịu đủ chuyện Lôi Sư không ngừng thu lưu người thường, chịu đủ chuyện vật tư mà mình vất vả giành được lại bởi vì những người thường kia mà không ngừng tiêu hao, nghèo túng đến độ phải đi van xin người khác trợ giúp vật tư.

Chính bản thân hắn vài ngày không được ăn no! Đội viên càng ngày càng nhiều, Lôi Sư liền giảm số lượng thức ăn phân phát, mà ngay cả hắn cũng không ngoại lệ.

Mà Ôn Đồng, từ lúc gặp tên Viên Thiệu Hoa kia, liền đối với hắn xa cách, hăng hái nịnh hót tên nhãi kia. Hắn thấy tên này có giá trị lợi dụng cao nên cũng cường ngạnh ép bản thân phải nhịn xuống.

Nhịn quá lâu rồi, hắn không muốn nhịn nữa! Cơ hội ngày hôm nay đến thật đúng lúc!

"Cẩn thận!" Thanh âm trầm thấp của Toàn Hiểu Vũ vang lên, ôm lấy Lí Nam nhảy một cái, nhảy ra sau xe của đồng đội bên cạnh, đem Lí Nam thả xuống, lại xoay người một cái, mũi kiếm nhắm thẳng Gia Luân Hủ.

Sở Thiên là dị năng giả hệ tinh thần nhưng không đồng nghĩa thân thủ của hắn không tốt, từ sớm đã phát hiện nguy hiểm hắn xoay người một cái nhảy lên đỉnh xe phía sau, đồng thời phóng ra một công kích.

Tràng diện hiện tại chân chính mất khống chế!

Cuối cùng, Lôi Sư và Âu Dương Cảnh không hề động thủ, cũng không thể không gia nhập cuộc chiến.

Sở Thiên phóng công kích, nhưng không phải nhằm vào Gia Luân Hủ, người vừa ngã xuống kia chính là —— Ôn Đồng! Không gian dị năng giả của đối phương, người chịu trách nhiệm cho hy vọng sinh tồn của mọi người.

Trước khi Ôn Đồng ngã xuống, còn đang tìm kiếm sự che chở của Viên Thiệu Hoa, còn đang xúi giục Viên Thiệu Hoa ra tay, sau đó, hắn liền mở to hai mắt nhìn, thẳng tắp ngã ngửa về phía sau. Có thể, vào thời điểm kia, hắn còn đang ảo tưởng về một tương lai tốt đẹp đi!

Sở Thiên tránh thoát công kích nhìn Ôn Đồng đã chết, thanh âm lạnh như băng mà nhẹ nhàng nói một câu: "Không gian dị năng giả chết, vật tư bên trong không gian cũng không tuôn ra nha!"

Ôn Đồng chết rồi, khiến Viên Thiệu Hoa lập tức hiểu được, cái người đáng sợ kia ra tay! Mấy ngày này hắn vội vàng chạy trốn và nịnh hót của Ôn Đồng, khiến hắn quên nói cho những người đó nghe, trong đội của Tiêu Tử Nhiên có một người đáng sợ có thể không chế người khác.

Lúc này hắn hiểu được, người kia không chỉ có thể tùy tiện khống chế người khác, còn có thể giết chết một người trong im lặng.

Co được dãn được là ưu điểm lớn nhất của Viên Thiệu Hoa, cho nên hắn quyết định thật nhanh, lập tức quỳ rạp trên mặt đất hô to: "Tôi đầu hàng tôi đầu hàng đừng đánh tôi, tôi và bọn họ không phải cùng một giuộc! Các người đừng tổn thương tôi!"

Những người khác đều tìm được đối thủ của mình, đánh nhau kịch liệt chiến ý dày đặc, người rãnh rỗi nhất chỉ có Sở Thiên, hắn lạnh lùng liếc nhìn Viên Thiệu Hoa một cái, quả nhiên không tiếp tục để ý hắn ta nữa, tùy ý hắn ta quỳ rạp trên mặt đất.

Thậm chí ngay cả hai gã dị năng giả còn lại của Viên Thiệu Hoa cũng len lén lại đây kéo hắn ta rời khỏi chiến cuộc, Sở Thiên cũng không có để ý tới bọn họ.

Hai người kia từ sớm đã được Bùi Thiên Hành phân phó, nói nếu đánh nhau thì cứ chạy trốn trong đám người thường là được, đừng tham dự bất kỳ cuộc chiến đấu nào, bọn họ ngoan ngoãn làm theo.

Sau khi bên kia bắt đầu đánh nhau, bọn họ quả nhiên phát hiện, thế công của đối phương tuy rằng mạnh, nhưng không chủ động công kích người thường. Mãi đến khi Viên Thiệu Hoa quỳ ở đó hô to, lại không thể vứt bỏ người kia, bọn họ chỉ đành xuất hiện kéo Viên Thiệu Hoa quay về trong đám người.

Đám người kỳ thật đã có một chút hỗn loạn, có một số người bắt đầu mờ mịt chạy trốn không mục đích. Có người lái xe bỏ chạy theo một phương hướng không rõ.

Thế nhưng càng nhiều người thường phát hiện bọn họ không bị công kích thì lựa chọn ở đứng qua một bên quan sát.

Lúc này, từ nơi xa xa lại xuất hiện một hồi khói bụi cuồn cuộn, rất rõ ràng lại có thêm một đoàn xe chạy về bên này.

Công kích Toàn Hiểu Vũ đối với Gia Luân Hủ từng bước ép sát, khi đối mặt với khuôn mặt quen thuộc kia,

cảm xúc cừu hận chôn sâu dưới đáy lòng từng chút từng chút bị kích phát.

Khi Gia Luân Hủ bễ nghễ cao cao tại thượng nhìn cậu bằng nửa con mắt, khi ánh mắt lạnh lùng mang theo chế nhạo của Gia Luân Hủ nhìn cậu bị nhấn chìm trong đàn tang thi, khi hắn ở trong thánh đường giả mù sa mưa nhưng trong mắt đầy ác ý, từng cái từng cái hiện lên trong đầu Toàn Hiểu Vũ như những thước phim chiếu chậm.

Giết hắn! Dùng kiếm đâm thủng trái tim hắn! Dùng máu tươi của hắn để từ biệt với quá khứ!

Chẳng biết như thế nào, loại ý niệm như vậy chợt sinh sôi trong lòng Toàn Hiểu Vũ.

Kỳ thật cậu và Gia Luân Hủ đấu với nhau, thoạt nhìn cậu có phần thê thảm, cách đánh gần như không hề phòng ngự, hơn mười lần để gai đất sượt qua người.

Làn da lần lượt bị cắt qua, máu tươi trong nháy mắt thấm đẫm miệng vết thương. Cả người thoạt nhìn vết thương chằng chịt.

Thế nhưng Toàn Hiểu Vũ lại không chút để tâm, ý niệm trong lòng điên cuồng sinh sôi, thúc giục cậu từng kiếm nhắm thẳng Gia Luân Hủ mà chém.

64. Chương 64: Căn Cứ

Trên thực tế, Gia Luân Hủ quả thật bị buộc nóng nảy, cách chiến đấu của hắn đã không còn kết cấu, chính hắn cũng biết, tiếp tục như vậy, sẽ không trụ nổi mười lăm phút, thanh kiếm kia nhất định sẽ đâm thủng trái tim hắn.

Cho nên hắn lớn tiếng kêu gào: “Hiểu Vũ, em điên rồi sao? Em hãy nhìn cho rõ, là anh! Là anh! Em không phải rất yêu anh sao? Em tỉnh táo lại một chút đi!” Hắn chung quy cảm thấy được, Toàn Hiểu Vũ của hiện tại hoàn toàn mất đi lý trí, nếu không sẽ không đối xử với hắn như vậy.

Toàn Hiểu Vũ đích thực không còn tỉnh táo nữa, trong lòng cậu hiện tại chỉ có một ý nghĩ, một mục tiêu, điên cuồng muốn hoàn thành nó!

Sở Thiên cũng không có ra tay giúp Toàn Hiểu Vũ, đó là tâm ma của Toàn Hiểu Vũ, cần chính em ấy đi giải quyết. Thật giống như tên bác sĩ vậy, nếu lúc này đây hắn không thể đánh thắng Bùi Thiên Hành, sợ là sẽ để lại bóng ma nhất định sẽ biến thành vật cản khi hắn thăng cấp.

Sở Thiên cũng không dự định sẽ giết nhiều người, trừ phi đối phương quá ngoan*. (Ngoan trong ngoan tuyệt tàn nhẫn.)

Chiến cuộc hiện tại kỳ thực liếc qua thấy ngay, người của mình chiếm thế thượng phong, Sở Thiên chỉ cần không chế toàn cục, chỗ nào xuất hiện tình cảnh nguy hiểm, hắn lại phóng một cái công kích để giải nguy.

Đoàn xe từ xa đang chạy như bay đến, hấp dẫn chú ý của Sở Thiên.

Hắn nhíu nhíu mày, nói với Lôi Sư đang đấu ngang tay với Âu Dương Cảnh: "Không sai biệt lắm, Lôi đội trưởng, chúng ta đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì có người đến đây. Đừng để người ta ngư ông đắc lợi."

Đương nhiên, Sở Thiên đương nhiên đứng nói không chút đau thịt, dù sao một trận này phe mình hoàn toàn không có tổn thất gì. Nhưng mặc dù như vậy, nhưng vẫn nói ra ý muốn trong lòng Lôi Sư.

Hắn vốn không định đánh nhau, nhưng mà lại ù ù cạc cạc xảy ra chiến cuộc, trong nháy mắt bên hắn đã tổn thất thảm trọng. Hắn đã ý thức được, trong đội ngũ của Tiêu Tử Nhiên có một dị năng giả có dị năng thần bí, có thể giết người trong vô hình, nội tâm hắn kỳ thực đã sợ hãi, hắn cũng sợ hãi bản thân đột nhiên mạc danh kỳ diệu chết đi.

Hơn nữa hắn đoán, cái người có được dị năng thần bí kia, rất có thể chính là Sở Thiên!

Hiện tại Sở Thiên chủ động mở miệng, dưới tình huống đã chiếm thế thượng phong chủ động yêu cầu chấm dứt chiến cuộc, hắn đương nhiên là cầu còn không được.

Vì thế Lôi Sư lập tức ngừng tay, Âu Dương Cảnh thấy thế, cũng đình chỉ công kích, cẩn thận lui về bên cạnh Sở Thiên.

"Mọi người dừng tay! Vừa rồi chỉ là sự hiểu lầm, mau dừng tay! Đừng để có thêm thương vong!" Lôi Sư thấy Âu Dương Cảnh thối lui, lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó hô to với nhóm thuộc hạ dị năng giả của mình.

Lúc này đây, nhóm dị năng giả kia cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn vâng lời.

Một trận chiến này bọn họ tổn thất thảm trọng, này không giống với việc chiến đấu với tang thi, đối phó tang thi, tang thi nhờ vào ưu thế số lượng nhiều, khiến cho thời điểm chiến đấu trở nên gian khổ, mới bắt đầu có người bị thương hoặc là chịu công kích mà chết.

Lần chiến đấu này, ngay từ đầu, đội viên của bọn họ liên tục ngã xuống dưới công kích của đối phương, vừa nhanh vừa vội vàng, có số người, thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã chết.

Quan trọng nhất chính là, hiện tại nghĩ lại, bọn họ thậm chí cũng không biết song phương vì cái gì lại đánh nhau. Khi từng đồng đội ngã xuống, trong lòng bọn họ đã không còn chiến ý, trận chiến này bọn chỉ là lo lắng nếu bản thân không công kích, người tiếp theo chết sẽ là bản thân, sợ hãi từ lâu đã chiến thắng ý chí chiến đấu.

Lúc này lời nói của Lôi Sư, làm bọn họ cảm thấy như được đại xá, bọn họ dần dần đình chỉ công kích mà người của đối phương, quả nhiên khi bọn họ dừng tay, cũng không có tiếp tục phản kích, cục diện này bất thình lình được ổn định.

Nhóm dị năng giả trong tiểu đội Tiêu Tử Nhiên sau khi đình chỉ chiến đấu, đều chậm rãi lui về bên cạnh Sở Thiên, đồng thời hình thành một hàng ngang bảo vệ người thường.

Lôi Sư cũng chạy về đội ngũ của mình, thở hổn hển.

Nhưng mà ở hiện trường vẫn còn bốn người chưa dừng tay.

Công kích của Toàn Hiểu Vũ càng ngày càng dày đặc, một đường gió to mưa rào, Gia Luân Hủ quả nhiên chống đỡ không được. Tốc độ tạo gai đất càng ngày càng chậm, từ công kích biến thành phòng ngự.

Hắn không còn thời gian để nói chuyện, không còn thời gian đi phân tích tâm tính của Toàn Hiểu Vũ, làm sao để có thể sống sót dưới trận công kích dày đặc này đã biến thành câu hỏi duy nhất trong lòng hắn.

"Sở Thiên, người của cậu vì cái gì còn không chịu dừng tay? "Tình huống của Gia Luân Hủ rất nguy hiểm, Lôi Sư cũng sốt ruột, vì thế vội vàng quát to với Sở Thiên.

Sở Thiên trong lòng cực kỳ phản cảm với loại giọng điệu tự cho là đúng đến chết của không chịu sửa của Lôi Sư, vì thế lạnh lùng nói: "Đây là ân oán cá nhân của bọn họ, để cho bọn họ tự mình giải quyết được rồi, chúng tôi lại không có hỗ trợ, các người sốt ruột cái gì?"

"Lôi đội trưởng không cần lo lắng bọn họ. Không bằng nghĩ xem, một lát nữa làm sao đối phó đám người đang tới đây đi! Ngộ nhỡ đúng là kẻ địch thì phải làm sao?" Sở Thiên hoàn toàn không để cho Lôi Sư có cơ hội nói, một câu tiếp một câu chặn họng hắn.

"Nhưng mà ——" Lôi Sư cũng vừa vội vừa giận, nhưng trong lòng lại sợ, hắn sợ Sở Thiên chính là người có thể giết người trong vô hình kia, lại sợ Gia Luân Hủ cứ như thế mà chết.

Gia Luân Hủ trong đội ngũ của hắn, trừ bỏ bề ngoài ra, là người có sức chiến đấu cao nhất.

Khi đoàn xe dần dần hiện rõ, Viên Thiệu Hoa lại đột nhiên từ trong đám người thường vọt ra, thẳng đến phương hướng của đoàn xe: "Căn cứ! Là xe của căn cứ! Cha tôi phái người đến đón tôi! Mau cứu tôi! Mau cứu tôi a!" Một bên hô to, một bên chạy như điên để đón đoàn xe.

Lúc này, quả cầu lớn bao lấy Tiêu Tử Nhiên và Bùi Thiên Hành đột nhiên nổ vỡ ra, lá cây bay lượn đầy trời, giống như đang xem pháo hoa màu xanh vậy, nổ dính toàn thân những người có mặt.

Tả Lực bất hạnh trong giây phút đó há mồm thở, bị nhét đầy miệng những mảnh xanh xanh, sau đó lại

điên cuồng phun những mảnh đó ra, nhịn không được hung hăng mắng một câu "Đệt!"

Quả cầu nổ nứt ra hai người bên trong giống như từ không trung rơi xuống vậy, đồng loạt ngã nhào trên mặt đất. Toàn thân chật vật nhếch nhác bất kham, quần áo rách tung tóe, trên người hai người đều có nhiều vết máu, hơn nữa còn dùng tư thế giống nhau, quỳ một gối xuống thở hổn hển.

Nhìn bộ dạng này, ai cũng không thắng được ai!

"Tiêu đội trưởng! Thật đúng lúc nha!" Sở Thiên nói, thời điểm khi có người ngoài, cách xưng hô tôn trọng vẫn phải có: "Có người đến đây, cậu một vừa hai phải. Vị tiên sinh kia cũng vậy." Sở Thiên ám chỉ Bùi Thiên Hành, vì không biết cách xưng hô như thế nào chỉ có thể dùng "vị tiên sinh kia" để thay thế.

"Tiểu thiếu gia đáng yêu của các người đã chạy theo người khác, anh không muốn đuổi theo sao? Cận thận nha." Sở Thiên tiếp tục nói.

"Bùi Thiên Hành." Bùi Thiên Hành không để ý đến nửa câu nói sau của Sở Thiên, trái lại còn nhàn rỗi giới thiệu tên.

"Được được được, Bùi tiên sinh. Hai người đừng đánh nữa, làm lỡ thời gian a." Sở Thiên nói xong đã đi tới đỡ tên bác sĩ đứng dậy, đồng thời đề phòng người này đánh không đã nghiền lại động thủ lần nữa.

Tiêu Tử Nhiên hiểu ý tứ của Sở Thiên vì thế hừ lạnh một tiếng, tùy ý hắn kéo về bên phe mình.

Bùi Thiên Hành trái lại không cản trở, chỉ là nhìn chằm chằm Tiêu Tử Nhiên hồi lâu, mới thương lượng: "Hôm nay thắng bại chưa phân, ngày sau tái chiến!"

Tiêu Tử Nhiên "Ừ hừ" một tiếng, không hề định trực tiếp trả lời. Kỳ thật trận đấu hôm nay, đã chứng minh rằng hắn có tiến bộ, hắn không quá rối rắm, ngày sau đánh hay không đánh, còn phải nhìn cơ duyên.

Đoàn xe kia đã tới gần, dừng lại ở cách đó không xa, một đám người cùng nhau xuống xe đi tới.

Từ khi Viên Thiệu Hoa chạy tới đón đoàn xe đó, Sở Thiên liền đoán được thân phận của những người này. Chỉ là vì cái gì tới nơi này thị trùng hợp hay là cố ý, trước mắt tạm thời chưa rõ ràng.

Bất quá, khi những người đó tiêu sái tới gần, Sở Thiên bỗng nhiên cảm giác được một cỗ tinh thần lực, tập kích Toàn Hiểu Vũ.

Sở Thiên bật người phóng xuất tinh thần lực chặn lại, hơn nữa đồng thời phóng ra một cái công kích, trong miệng còn không quên nói với người bên mình rằng: "Ngăn bọn họ lại!"

Các thành viên trong tiểu đội chỉ đột nhiên nhìn thấy sắc mặt Sở Thiên đại biến, sau đó truyền đạt mệnh lệnh. Tuy rằng không rõ lí do, nhưng mà tất cả mọi người vẫn chấp hành mệnh lệnh.

Trong đám người đi tới, đột nhiên có một người ngã quỵ xuống, ôm đầu, được đồng đội bên cạnh đỡ lấy. Ánh mắt Sở Thiên cũng thuận thế gắt gao nhìn thẳng người nọ.

Nhìn thấy bầu không khí đột nhiên giương cung bạt kiếm, đầu lĩnh trong đám người kia khẩn trương chạy lên trước vài bước nói: "Hiểu lầm hiểu lầm, người của chúng tôi thầm nghĩ muốn ngăn cản cậu ta lại, không hề có ác ý."

Về điểm này, khi hắn chặn lại cổ tinh thần lực kia, liền phát hiện. Cho nên, công kích hắn phóng ra mới không phải trí mạng, người kia và hắn, đều là dị năng giả hệ tinh thần thiên về công kích, tên đó cấp 2 trung kỳ, lấy thực lực hiện tại của Sở Thiên, gần như có thể nghiền chết tên đó.

Đầu lĩnh kia còn nói vài câu xin lỗi làm dịu bầu không khí, Sở Thiên lúc này mới quay đầu nói với Bạch Minh Hi: "Gọi Hiểu Vũ trở về. Đừng đánh nữa."

Bạch Minh Hi gật đầu, dẫn Lí Nam đi tới chỗ Toàn Hiểu Vũ, vừa đi vừa hô: "Hiểu Vũ, Tiểu Thiên nói đủ rồi, đừng đánh nữa."

Bên này vừa dứt lời, Bạch Minh Hi còn chưa kịp tới gần, chỉ thấy một màn máu bắn tung tóe, ngay sau đó, là tiếng kêu gào thảm thiết của Gia Luân Hủ.

Mọi người nghe xong tiếng kêu gào kia liền cảm thấy sợ run lên, nhìn thấy trên mặt đất ngoài trừ mấy vệt máu ra, còn có một cánh tay.

Dây thần kinh của cánh tay lúc này còn chưa phản ứng được, ngón tay vẫn duy trì trạng thái chiến đấu nằm lặng yên trên mặt đất.

Toàn Hiểu Vũ lúc này mới đình chỉ công kích, vẻ mặt điên cuồng theo vết máu bắn tung tóe kia từ từ biến mất, hồi phục lại dáng vẻ lạnh lùng bình tĩnh của ngày thường.

65. Chương 65: Căn Cứ J Thị

"Hiểu Vũ, đủ rồi." Bạch Minh Hi liếc nhìn Gia Luân Hủ sắc mặt trắng bệch té trên mặt đất bụm lấy miệng vết thương, đưa tay nhẹ nhàng kéo Toàn Hiểu Vũ lại.

Bạch Minh Hi cũng không biết ân oán trong quá khứ của bọn họ, chỉ cảm thấy nhiêu đó là đủ rồi, người của căn cứ bên đó tới, vẫn nên ngưng chiến thì tốt hơn.

Toàn Hiểu Vũ lại không có cố chấp, nếu Sở Thiên đã bảo dừng tay, cậu cũng không bao giờ nhìn người trên mặt đất này một lần nào nữa, xoay người theo Bạch Minh Hi đi.

Bên này ngừng tay, đầu lĩnh kia tựa hồ cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, quét mắt nhìn mọi người một cái, cuối cùng tầm mắt dừng trên người Sở Thiên: "Chào cậu, chúng tôi đến từ căn cứ J thị, tôi tên Mục Cửu đội trưởng đội bảo vệ J thị, lần này vốn là dựa theo thông lệ đi càn quét tang thi phụ cận, phát hiện bên này có người đánh nhau nên mới chạy tới đây. Không biết vị này xưng hô như thế nào?"

Mục Cửu kia dùng mặt cười chào đón mọi người, thái độ giọng điệu cũng rất là khách khí. Bất quá người bên cạnh hắn thì không có thoải mái hữu nghị như vậy, đặc biệt là dị năng giả tinh thần hệ bị Sở Thiên công kích kia, vẫn rất cảnh giác nhìn chằm chằm Sở Thiên.

"Sở Thiên." Sở Thiên cũng cười đáp lời, không ai đánh kẻ mặt cười, huống chi mục đích của mọi người trong chuyến đi này lại là căn cứ của người ta.

"Đây là?" Mục Cửu cười liếc mắt nhìn mấy cổ thi thể dị năng giả trên mặt đất.

Đội ngũ hai bên phân biệt rõ ràng, hơn nữa thực lực ra sao, liếc mắt một cái thì đã nhìn ra.

"Vừa rồi đã xảy ra một chút hiểu lầm. Hiện tại đã giải quyết xong rồi. Đúng không, đội trưởng Lôi?" Sở Thiên chuyển hướng nhẹ giọng hỏi Lôi Sư, giọng điệu quả nhiên ôn hòa giống như không có chuyện gì từng xảy ra vậy.

Lôi Sư bên này vừa hòa hoãn lại, nhưng phát hiện Ôn Đồng đã chết, trong nhất thời vừa sợ vừa giận. Ôn Đồng không phải đội viên chiến đấu, hắn vẫn cho rằng Ôn Đồng trốn kỹ là được, không nghĩ tới, Ôn Đồng lại chết! Mang theo toàn bộ vật tư của đội — chết!

Tuy rằng trong đội có rất nhiều người từng ngầm suy nghĩ, nếu không gian dị năng giả chết, vật tư có phải sẽ bị tuôn ra không, căn cứ định luật bảo toàn năng lượng, khả năng tuôn ra vẫn khá lớn, vì vậy thậm chí có người từng suy nghĩ sai lệch.

Nhưng mà, sự thật chứng minh, không gian dị năng giả chết đồ vật trong không gian sẽ biến mất theo dị năng giả, không hề giống như mọi người tưởng tượng.

Hiện tại nói cái gì cũng chậm, biết rồi thì thế nào? Vật tư mất!

Trong lòng Lôi Sư trống rỗng. Bọn họ vốn là bởi vì vật tư giảm thiểu nên cố tình khơi mào trận tranh chấp này, thế nhưng tiện nghi không chiếm được, trái lại còn bị thiệt mất vài tên dị năng giả, ngay cả không gian dị năng giả trân quý nhất và vật tư cũng không còn.

Đã không còn vật tư đủ để chống đỡ sự sống còn của đoàn thể, tiểu đội Lôi gia còn có tương lai hay không?

Lôi Sư đang đau lòng mờ mịt, chợt nghe thấy Sở Thiên gọi tên mình.

Chính là người này! Chính là người có dị năng quỷ dị này giết chết Ôn Đồng! Tại sao muốn giết Ôn Đồng, tại sao muốn giết một đội viên không biết chiến đấu?

Trong lòng nghĩ như thế nào ngoài miệng cũng liền nói ra thế đó: "Tại sao! Tại sao muốn giết hắn? Hắn căn bản không phải đội viên chiến đấu! Tại sao?"

Sở Thiên nhíu mày, đối với biểu hiện của Lôi Sư thất vọng cực kỳ. Bộ dáng bên bờ sụp đổ của hắn, làm sao còn có khí khái hăm hở lúc diễn thuyết khi đó? Chỉ là chết một không gian dị năng giả, mất đi vật tư, liền đủ để làm suy sụp đoàn đội của hắn sao?

Lúc trước xem bọn họ là đối thủ ngang tài ngang sức, quả thật là quá đề cao bọn họ rồi.

Cho nên Sở Thiên không hề để ý đến hắn, mà là nhún vai với Mục Cửu: "Xem ra cảm xúc của đội trưởng Lôi không quá ổn định. Hai phương giao chiến, khó tránh khỏi thương vong, anh nói xem có đúng không?"

"Ha hả đương nhiên đương nhiên." Mục Cửu cười gượng hai tiếng, thay đổi đề tài, dù sao hai đội người đều chưa từng có khúc mắc gì với hắn, hắn chỉ phụ trách an toàn xung quanh J thị, đội người của Lôi Sư kia hiện tại chật vật nhếch nhác, hắn quả thật chướng mắt vì thế liền chuyển toàn bộ lực chú ý về phía Sở Thiên bên này: "Không biết các vị lúc này là….?"

"À, chúng tôi từ S thị đến, tính toán lên phía Bắc, dọc đường ghé ngang qua. Vốn đang nghĩ đến J thị nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, gặp được ngài quả thật rất đúng lúc." Sở Thiên nói.

"Không được! Tôi không cho phép các người bước vào J thị nửa bước!" Viên Thiệu Hoa lúc này nhảy ra, có vẻ đã quên mất bộ dáng thảm hại của mình lúc trước. Hướng về phía Sở Thiên rống xong, lại hướng Mục Cửu rống to: "Tôi ra lệnh cho các người, trục xuất bọn họ! Bọn họ cũng không phải là người tốt gì, các người nghe thấy không!"

Mục Cửu cau chặt vùng mày, ánh mắt ra hiệu cho vị dị năng giả tinh thần hệ kia, rất nhanh, Viên Thiệu Hoa gục xuống, được một người khác tiếp được, kéo trở về đội ngũ.

Sở Thiên thấy thế hơi nhướn mày: "Nghe nói, vị này chính là con trai độc nhất của trưởng căn cứ?" Trong lời nói có chút ẩn ý, hành động của Mục Cửu này cũng không giống với thái độ nên có khi đối đãi với con trai thủ trưởng a.

Mục Cửu cười gượng hai tiếng nói: "Kỳ thật chúng tôi cũng là mới đến J thị không lâu, nghe nói con trai trưởng căn cứ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, nhưng không biết bộ dáng của hắn, đành phải trước mang về chứng thực rồi nói sau." Hắn giải thích.

"À à, thì ra là vậy." Sở Thiên ngoài miệng đáp lời, trong lòng lại có chút đăm chiêu, dù vậy, vị Mục Cửu

kia xuống tay cũng quá không khách khí, quả thực không hề có chút do dự. Xem ra, tình hình J thị hiện tại phức tạp hơn mình nghĩ.

"Nơi này không phải chỗ thích hợp để nói chuyện, nếu các vị muốn đi J thị, hãy đi theo tôi, tôi sẽ chỉ đường cho các vị. Bất quá các vị có thể vào thành hay không, còn phải chờ tôi báo cáo với cấp trên sau đó mới có thể……."

"Hiểu được, kia cảm ơn Mục trưởng quan." Nếu đầu lĩnh của đội bảo vệ, gọi là trưởng quan cũng không sai.

Hai người lại khách khí vài câu, mới đường ai nấy đi.

Sở Thiên lần này kéo Toàn Hiểu Vũ lên xe của Tiêu Tử Nhiên, Âu Dương Cảnh lái xe, điều này rõ ràng là có lời muốn nói.

Đợi hai đội người đi rồi, Lôi Sư vẫn đang ngẩn người, hắn đau lòng phẫn nộ rất nhiều, càng nhiều chính là mờ mịt với tương lai.

Người đi theo hắn sớm nhất, đã chết dần chết mòn trên đường. Đám người hiện tại này, phần lớn đều là dọc đường gia nhập, không giống với những người đã từng đồng lòng kia.

Tương lai, hắn nên làm cái gì bây giờ? Không có vật tư, sao giữ chân những người này? Làm sao mời chào càng nhiều người? Làm sao phát triển sức mạnh của tiểu đội Lôi gia? Làm sao thực hiện lý tưởng?

Một bên khác, Gia Luân Hủ trên mặt đất gian nan bò qua, cầm lấy cánh tay bị chặt đứt của mình, hắn quỳ rạp trên mặt đất, một tay nỗ lực chống đỡ thân thể, nhìn phương hướng của đám người Sở Thiên, trong mắt tràn đầy hận ý.

" Anh Bùi, làm sao bây giờ? " Một trong ba gã dị năng giả còn sót bên cạnh Viên Thiệu Hoa hỏi Bùi Thiên Hành.

Vừa rồi đoàn người của Mục Cửu tự xưng là đội bảo vệ J thị, bọn họ cũng không nhận ra, bọn họ cũng thuộc đội bảo vệ nhưng chưa từng thấy qua những người đó.

Hai người bọn họ nghe lời Bùi Thiên Hành trốn trong đám người thường, khi Viên Thiệu Hoa chạy ra cũng không thèm quản.

Hiện tại tới gần J thị, trái tim của bọn họ vẫn treo cao. Nhiệm vụ chưa hoàn thành, người mang theo lại chết sạch, khi trở về tên thiếu gia Viên Thiệu Hoa kia nhất định sẽ cáo trạng bọn họ bảo hộ bất lực……

Bản thân bọn họ thì không sợ, nhưng mà hai người bọn họ đều có người nhà ở căn cứ. Nếu không, Viên Long cũng không thể yên tâm giao đứa con trai của hắn cho bọn họ.

“Tôi muốn theo những người đó rời khỏi J thị.” Bùi Thiên Hành nhấc cằm, chỉ hướng đám người Sở Thiên.

“Tôi xem thử có thể trộm giúp các người trà trộn vào thành, nghĩ cách mang theo người nhà các người ra. Đi theo cha con Viên gia, không có kết cục tốt, phải tìm lối thoát.” Bùi Thiên Hành tiếp tục nói.

Trong lòng hai người kia thở dài, trong ba xe đi theo tên thiếu gia kia tất cả đều là dị năng giả, chỉ còn sót lại ba người. Có đôi khi không cần phải hy sinh nhiều người như vậy, không vì tên thiếu gia phế vật kia cũng đâu biến thành tình trạng như hiện tại. Nếu không phải người nhà trong căn cứ J thị, bọn họ đã sớm…..

Bùi Thiên Hành nói có lý, trước mắt cũng chỉ có thể như vậy, nếu không khi tên thiếu gia mách lẻo, không biết sẽ có hậu quả gì, không bằng nghĩ cách trộm mang người nhà rời khỏi thành, đi tìm một lối thoát.

Ba người thương lượng một hồi, quyết định biện pháp, liền lái xe chạy theo hướng của đám người Sở Thiên.

Mục Cửu ngồi trong xe, bên cạnh là dị năng giả tinh thần hệ suýt nữa bị Sở Thiên đánh ngất.

“Anh Cửu, anh thật sự muốn dẫn bọn họ quay về khu an toàn?” Dị năng giả tinh thần hệ hỏi.

“Đương nhiên, người kia mạnh hơn cậu đúng không?” Mục Cửu quét mắt nhìn người bên cạnh, tuy là hỏi, nhưng giọng nói lại vô cùng chắc chắn.

Người nọ nhất thời xấu hổ không chịu nổi, hắn luôn luôn tự phụ, lấy dị năng của bản thân là kiêu ngạo, quả thật, dị năng của hắn khiến kẻ khác sợ hãi, đối phó nhân loại luôn luôn là lợi khí, bởi vậy, hắn luôn luôn được cấp trên tán thưởng, trong đội ngũ cũng phải khách khách khí khí với hắn?

Cho nên hôm nay khi Mục Cửu bảo hắn nghĩ cách khiến những người đó dừng lại, hắn không chút nghĩ ngợi phóng công kích, ý định ban đầu là trực tiếp đánh ngất hai người đang đánh nhau kia, thuận tiện biểu diễn một chút thực lực bên mình ra oai phủ đầu những người đó, kết quả — — bị người ta hung hăng tát một cái.

Khiến đối phương có cơ hội hạ mã uy bên mình! Mất mặt!

“Dạ. “Hắn nhè nhẹ đáp lời, trong lòng nghẹn khuất không thôi.

“Hắn mạnh hơn cậu bao nhiêu? Nếu cậu đấu với hắn, có bao nhiêu phần thắng?” Mục Cửu lại hỏi.

Dị năng giả tinh thần hệ kia nghe xong càng thêm xấu hổ, mãi đến khi Mục Cửu hỏi hắn, hắn mới ý thức được, đối phương mạnh hơn hắn rất nhiều, nhẹ nhàng một kích liền khiến hắn không hề còn sức để trả đòn, thế nhưng, đối phương mạnh hơn hắn bao nhiêu chứ? Nhưng hắn lại hoàn toàn không thể phán đoán!

Ngay cả thực lực chênh lệch cũng phán đoán không được còn nói cái gì phần thắng?

Lúc này đây, đầu của hắn cúi thấp vô cùng.

Mục Cửu cũng không ép hắn trả lời, mà tự mình nói tiếp: "Cho nên, cấp trên hiện tại cần nhất là nhân tài như vậy. Ngày tốt của cha con Viên gia sắp tận rồi. Nếu đội người này có thể gia nhập bên phe của chúng ta, cấp trên nhất định sẽ như hổ thêm cánh! Đem sự không cam lòng của cậu thu hồi hết cho tôi!"

"Vâng" Dị năng giả kia lúc này đây không dám phản bác, nhẹ nhẹ đồng ý nói.

66. Chương 66: Gặp Lại Người Cũ

Toàn Hiểu Vũ bên này cũng bốn người một xe, Âu Dương Cảnh phụ trách lái xe dẫn đầu đuổi theo xe Mục Cửu.

Trên người Tiêu Tử Nhiên và Toàn Hiểu Vũ đều dính đầy máu, nhếch nhác bất kham. Nhưng mà tất cả là bị thương ngoài da, bọn họ lúc này đều lười nhác thờ ơ, thầm nghĩ khi tới nơi rồi, lại bảo Lí Nam và Lục Trung Hạ xử lý một chút là được.

"Tình huống J thị, có thể phức tạp hơn chúng ta đã nghĩ." Sở Thiên nói.

"Chúng ta nên làm như thế nào đây?" Âu Dương Cảnh hỏi. Mấy ngày gần đây, hắn đã quen với việc đem quyền quyết định việc lớn giao cho Tiêu Tử Nhiên và Sở Thiên, tuy rằng, bọn họ vẫn sẽ trưng cầu ý kiến của hắn.

"Làm như thế nào? "Sở Thiên như cười như không hỏi lại.

Âu Dương Cảnh sửng sốt, chẳng lẽ mình đã hỏi sai sao?

"Loạn mới tốt! Nước đục thì nhiều cá. Bọn họ càng loạn, chúng ta càng có nhiều cơ hội, như vậy tốt hơn nhiều so với việc bọn họ trên giới một lòng." Tên bác sĩ ngồi ở hàng ghế trước miễn cưỡng nói. Một trận này quả thật có hơi mệt mỏi, đến bây giờ vẫn quật không dậy nổi tinh thần.

Âu Dương Cảnh nghe vậy gật đầu, hiểu ra đôi chút.

"Ban đầu chúng ta chỉ tính xem J thị là nơi nghỉ ngơi và quá độ lâm thời. Xem tình hình này, có lẽ còn có cơ hội khác không chừng." Sở Thiên thản nhiên nói xong câu này, xem như đã đặt dấu chấm cho đề tài này.

Có đôi khi, nói một chút thôi cũng đã đủ hiểu rồi. Đối phương không loạn, bọn họ rời đi, đối phương loạn, bọn họ liền mang theo hy vọng đi.

Chỉ có Toàn Hiểu Vũ, từ lúc lên xe đến giờ, trong lòng vẫn không yên.

"Em sao vậy?" Sở Thiên nhẹ nhàng ôm bờ vai của cậu hỏi.

"Tai hoạ của S thị, chỉ sợ sẽ xảy ra trong mấy ngày này. J thị cách S thị quá gần, em cảm thấy không nên ở lại lâu." Dựa theo thời gian tính, cuộc đại hủy diệt S thị sắp xảy ra. Cậu nhớ không rõ ngày tháng, nhưng có thể cảm nhận được nó đang đến gần từng ngày.

Quyết định hủy diệt S thị ngay từ đầu là sự sai lầm, phóng xạ sau trận oanh tạc, khiến tang thi và thú biến dị gia tốc biến dị, trận oanh tạc đó hoàn toàn không thể tiêu diệt chúng nó mà trái lại còn khiến chúng nó càng cường đại hơn.

Nhưng mà bọn họ không thể ngăn cản bất cứ điều gì, chỉ có thể lập kế hoạch tiến hành chạy trốn.

"Vấn đề này anh đã từng suy nghĩ. Chúng ta đi J thị cũng không phải muốn trường kỳ đóng quân, tốt nhất là có thể mang theo một bộ phận người ở đây cùng đi theo chúng ta." Sở Thiên nhẹ nhàng vỗ lưng của Toàn Hiểu Vũ, nói.

"Dị năng giả?" Toàn Hiểu Vũ nghĩ, Sở Thiên và tên bác sĩ đang đánh chủ ý lên dị năng giả của đối phương.

"Dị năng giả cũng không thể đại diện thứ gì." Tên bác sĩ lại miễn cưỡng nói lần nữa: "Người lần này chúng ta dẫn đi chính là người có khát vọng đối với tương lai của nhân loại. Không quan trọng là dị năng giả hay người thường, không quan trọng là người già hay trẻ nhỏ. Chỉ cần trên người bọn họ còn sự tồn tại của hy vọng."

Tên bác sĩ nói rất bình tĩnh, Toàn Hiểu Vũ nghe lại cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hy vọng của nhân loại trong tương lai, người mang theo dục vọng sinh tồn mãnh liệt, không vì gian khổ mà chết lặng, không vì loạn thế mà nước chảy bèo trôi, đây mới chính là mục tiêu của tên bác sĩ.

Mãi đến hôm nay, Toàn Hiểu Vũ lại một lần nữa phát hiện điểm sáng oai phong trên người bá chủ một phương trong kiếp trước.

"Tôi hiểu." Toàn Hiểu Vũ nói, cảm giác con đường trước mặt lại rõ ràng thêm một chút.

Sở Thiên cười đem Toàn Hiểu Vũ kéo vào trong lòng. Toàn Hiểu Vũ vẻ mặt không hiểu, không biết bản thân sao lại chọc trúng điểm cười của Sở Thiên.

Nếu không phải trên xe còn có người, Sở Thiên thật muốn ôm cậu hôn loạn vài cái. Thật là một tên đơn

thuần, cư nhiên có thể bị cảm động. Xem ra bản thân phải quản chặt một chút, bằng không thật lo lắng người này bị người bán còn vui vẻ đếm tiền giúp.

Kỳ thật Toàn Hiểu Vũ cũng không dễ tin người như Sở Thiên đã nghĩ, cậu chỉ là bị cái quan điểm của Tiêu Tử Nhiên 'nhân vật rất ngưu bức*'(Nhân vật mạnh mẽ.) trong kiếp trước ảnh hưởng mà thôi.

Xe rất nhanh chạy tới khu an toàn J thị, cảnh vật của J thị lúc này hiện ra ở trước mặt mọi người.

Canh phòng nghiêm ngặt không quá giống với tưởng tượng. Ngoài thành dựng lên không ít lều trại, xe cộ và dân cư cũng rất đông đúc.

Con đường vào thành khác đều bị phong tỏa, chỉ để lại một cửa ra vào, nơi đó quả thật có nhân viên mang theo súng đứng canh gác.

Nhân viên tập trung trong khu vực loạn dày đặc, cảm giác cái dạng người gì cũng có. Tình huống của bọn họ cũng không tốt lắm, mặt xám mày tro đã là vẻ ngoài kinh điển trong mạt thế.

Bên ngoài người đi lang thang lấy nam chiếm đa số, không có người già và trẻ con. Nhưng lại có vài lều trại của phụ nữ, có vài nữ nhân đang đứng.

Đoàn xe của Mục Cửu và Sở Thiên hấp dẫn phần lớn ánh mắt của mọi người.

Ánh mắt chứa đủ loại hàm ý sâu xa nhìn đám người Sở Thiên, tò mò, hâm mộ, càng nhiều là ý xấu.

Tình hình như vậy, mọi người đều đã đoán trước. Toàn Hiểu Vũ còn tốt, cậu đại khái phán đoán ra đây là một căn cứ an toàn quản lý không được tốt, trong mạt thế, có nhiều nơi như vậy.

Mà Sở Thiên, Tiêu Tử Nhiên, Âu Dương Cảnh, khi nghe nói đến căn cứ an toàn có ôm chút ảo tưởng đối với J thị. Lại không nghĩ rằng, nơi này lại loạn thành cái dạng này.

Đoàn xe của Mục Cửu dẫn đầu ngừng lại, rất nhanh có người từ đi tới nói chuyện với thủ vệ. Mục Cửu tự mình đi tới xe của đám người Sở Thiên.

"Sở huynh đệ, nơi này chính là lối vào J thị. Các người tạm thời không thể vào thành, làm phiền ở ngoài thành chờ một chốc. Hiện giờ hết thảy thiết bị truyền tin đều thành sắt vụn, đành phải trở về nguyên thủy, cho phép tôi đi vào trong báo cáo tình hình." Mục Cửu rất biết cách nói chuyện, một phen lời nói khách sáo khiến người ta thoải mái, có thể loại bỏ cảm giác khó chịu vì tạm thời không thể vào thành của người nghe.

"Trưởng quan Mục khách sáo rồi, vậy làm phiền ngài, chúng tôi ở ngoài thành đợi." Đoàn người Sở Thiên cũng xuống xe, lúc này cũng khách khách khí khí trả lời. Chỉ có tên bác sĩ bởi vì quá mệt mỏi, vẫn đang nghỉ ngơi trong xe.

Song phương đều có nhân thức chung liền không cần tốn nhiều nước bọt, Mục Cửu rất nhanh liền mang theo đoàn xe của mình vào thành.

Sở Thiên cũng hạ lệnh nghỉ ngơi tại chỗ, nhưng lại cũng dặn dò nhiều lần mọi người không thể thiếu cảnh giác.

Nhìn Toàn Hiểu Vũ không khác gì huyết nhân, Sở Thiên đau lòng không thôi, gọi Lí Nam đến, bị Toàn hiểu Vũ lấy lí do nhiều người hỗn tạp từ chối. Không phải trọng thương gì, Sở Thiên cũng đành chịu, tùy ý cậu vậy.

Những người xung quanh tỏ vẻ không thiện ý, đến lúc này vẫn có rất nhiều người nhìn chằm chằm đoàn người Sở Thiên. Dù sao, bọn họ xen lẫn trong đám người mặt xám mày tro này, thật sự là có vẻ quá mức nổi bật.

Đoàn xe chỉnh tề có trật tự, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, phân công rõ ràng. Một đường tuy rằng gian khổ, nhưng cũng không khuyết thiếu vật tư, trên mặt mọi người đều không có dáng vẻ xanh xao và tái nhợt như những người khác. Quần áo không phải sạch sẽ gọn gàng, nhưng ít ra đều khá toàn vẹn.

Nhất là hai nữ nhân trong đội, có thủy hệ dị năng giả cung cấp tài nguyên nước cho, năm ngày mười ngày còn có thể tắm rửa một lần, so với những cô gái đứng bên cạnh lều vải toàn thân rách tung tóe thần tình tái nhợt chết lặng đẹp hơn không biết bao nhiêu lần.

Không ít tầm mắt đáng khinh chuyển chuyển trên người hai người họ, cũng khiến các nàng khó chịu cực kỳ, vì thế cũng chỉ hoạt động trong phạm vi đội mình, không dám đi xa.

Nếu không phải có một nam nhân sắc mặt lạnh lùng toàn thân dính máu thoạt nhìn sát khí đằng đằng, có lẽ sẽ có người đánh bạo đi qua sờ mó không chừng.

Mọi người kỳ thực không cần Sở Thiên dặn dò cũng không dám buông lỏng cảnh giác, người chung quanh thật sự là quá không hữu hảo, có cảm giác như bị một đàn sói vây quanh vậy, bản năng đề phòng của nhân loại, dưới tình huống như vậy được hoàn toàn khai phá.

Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ đang dựa vào cửa xe nghỉ ngơi, Toàn Hiểu Vũ nói với Sở Thiên: “Em đã đi tìm, không nhìn thấy Tạ Minh Hiên trong đám người đó, nhưng mà lại trong thấy gã giáo hữu đi cùng hắn.” Này cũng là một trong những điểm khiến cậu không yên lòng.

Sở Thiên chưa kịp trả lời, cách đó không xa cửa của một chiếc xe hơi tồi tàn bất thình lình bị người đá văng, một bóng người bị đuổi ra khỏi xe, lăn vài mét rồi đứng dậy, liền chạy về phía trước.

Phương hướng chạy của người nọ, chính là chỗ nghỉ ngơi dừng xe của đám người Toàn Hiểu Vũ. Người nọ không cố ý chạy lại đây, chỉ là phương hướng này vừa lúc đối diện cửa xe mà thôi.

Người nọ cố gắng chạy, rất nhanh liền xuất hiện trước mắt mấy người Toàn Hiểu Vũ. Đó là một cô gái, hiện tại áo bị xé rách, lộ ra phân nửa cơ thể, mà quần thì còn nguyên vẹn, chỉ là thân thể có chút dơ bẩn tàn tạ.

Có điều khiến người nhìn thấy mà giật mình chính là trong tay nàng ta nắm lấy một mảnh thủy tinh dính đầy máu tươi. Đồng thời, trong chiếc xe phát ra một tiếng gào thét của nam nhân.

Cô gái lại chạy về phía trước vài bước, bỗng nhiên một đạo phong nhận đánh úp tới, đánh thẳng vào mắt cá chân cô gái, mắt cá chân trong nháy mắt xuất hiện một vết cắt sâu, máu tươi chảy ra mà cô gái cũng nặng nề ngã trên mặt đất.

Nhưng mà nàng cũng không có hô đau, càng không có từ bỏ, nàng tiếp tục giãy giụa bò từng chút từng chút. Mảnh thủy tinh được cầm chặt trong lòng bàn tay, chẳng sợ góc cạnh sắc bén muốn cắt nát tay nàng.

Nàng cũng không có cầu cứu người khác, ánh mắt kiên định nhìn về phía trước, tựa hồ chỉ có một ý niệm trong đầu —— chạy về phía trước!

Tính cách ngoan cường của nàng khiến Toàn Hiểu Vũ đột nhiên nhớ tới những gì tên bác sĩ đã nói trong xe "mang theo người khao khát tương lai." Vì thế cậu cất bước đi tới, cẩn thận nhìn cô gái. Vừa nhìn thấy mặt nàng liền phát hiện cô gái này có một chút quen mắt!

Lúc này một nam nhân đuổi theo phía sau cô gái, rõ ràng hắn không phải người bị cô gái gây thương tích trong xe. Hắn là nghe thanh âm trong xe truyền đến khi chạy tới trông thấy cô gái bỏ chạy nhất thời nổi giận đùng đùng, trong miệng hùng hùng hổ hổ chửi mắng, cho cô gái một cái phong nhận.

Lúc này hắn đã đuổi kịp, trông thấy cô gái còn muốn chạy trốn, liền phóng một cái phong nhận vào tay đang cầm mảnh thủy tinh của cô gái.

Nam nhân này trong đám người kia có vẻ có chút địa vị, bởi vì trình độ sạch sẽ của hắn không sai biệt lắm với đám người Sở Thiên, diện mạo còn có chút anh tuấn, đứng chung một chỗ với đám người mặt xám mày tro kia nhất thời có vẻ như hạc trong bầy gà.

Chủ yếu nhất chính là nam nhân trẻ tuổi này, Toàn Hiểu Vũ tiếp tục cảm thấy quen mắt!

Cô gái phi thường ngoan cường. Lại một lần nữa bị phong nhận cắt bị thương cổ tay, nhưng nàng không lập tức buông mảnh thủy tinh trong tay ra. Giống như mảnh thủy tinh đó là vật bảo vệ và hy vọng lớn nhất của nàng vậy cứ gắt gao, vững vàng nắm lấy, tuyệt đối không buông tay.

67. Chương 67: Lâm Văn Tuyết

Nam nhân kia thấy bộ dạng cố gắng của cô gái, càng tức giận hơn, vung tay lên, lại là một phong nhận, một lần nữa đánh úp về phía tay phải cô gái, phong nhận lần này còn sắc bén hơn hai lần trước rất nhiều.

Toàn Hiểu Vũ sải bước, nhảy ra phía sau cô gái, kiếm võ sĩ vung lên, một đạo kiếm phong và phong nhận của nam nhân kia chạm vào nhau, trong nháy mắt hóa giải đi công kích.

Giờ phút này Toàn Hiểu Vũ đã nhận ra bọn họ là ai, bọn họ chính là đôi tình nhân ở trong khách sạn, lúc ấy nam nhân kia hôn mê, là cô gái cầu Toàn Hiểu Vũ mang theo bọn họ rời khỏi khách sạn, trước khi đi cô gái còn cảm kích nói cảm tạ.

Thời điểm ấy, Toàn Hiểu Vũ nhìn ra bạn trai cô gái đang thức tỉnh dị năng, lúc này còn nhắc nhở cô gái, đi hướng Bắc, theo chân quân chính phủ ra khỏi thành phố lên Bắc.

Không nghĩ tới, vậy mà lại ở chỗ này gặp được bọn họ, càng không nghĩ tới chính là, ở trong tình huống như vậy mà gặp nhau.

Toàn Hiểu Vũ vừa động thủ, những dị năng giả khác trong đội ngũ cũng lặng lẽ nhích lại gần, để tùy thời có thể tiếp viện.

Trong đội ngũ sớm đã có người nhìn không được, chủ yếu là vì bị sự ngoan cường của cô gái làm cho cảm động, nhưng mà không có mệnh lệnh của đám người Tiêu Tử Nhiên, ai cũng không dám tự ý ra tay, Toàn Hiểu Vũ dẫn đầu động thủ, vừa lúc thỏa ý muốn của mọi người.

Mã Tĩnh Tĩnh và Lục Khiết tiến lên đỡ cô gái dậy. Lục Trung Hạ cũng đi tới nhẹ nhàng đặt tay lên tay phải bị thương của cô gái.

Đối với hành động của Lục Trung Hạ, cô gái bị kinh hách, nàng co rúm người lại, nhưng mà nàng rất nhanh phát hiện, vết thương của nàng sau khi được bạch quang bao phủ đã lập tức khép lại cho đến khi biến mất.

Nàng giương mắt nhìn Lục Trung Hạ, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc.

Bên kia, Toàn Hiểu Vũ vừa ra tay, nhất thời chọc giận tên nam nhân trẻ tuổi kia: “Con mẹ nó, chõ mõm vào à!”

Một tiếng gầm lên, phía sau hắn cũng lập tức có mười mấy nam nhân vây quanh, trong tay những người đó, còn cầm đủ loại đao côn tự chế, bộ dạng đằng đằng sát khí.

Toàn Hiểu Vũ không thèm để ý tới hắn miệng tiện, nâng tay phóng một cái hỏa cầu đánh thẳng vào mặt hắn, nam nhân nhất thời kinh hãi, mới vừa rồi thấy Toàn Hiểu Vũ ra tay, còn tưởng là một dị năng giả hệ lực lượng, trong lòng còn tràn đầy khinh thường, kết quả người ta quay đầu lại liền tặng hắn một hỏa cầu,

nửa câu nói thừa cũng không thèm nói.

Hắn ta phóng ra phong nhận ngăn cản, thuận tiện lắc mình tránh khỏi hỏa cầu. Hỏa cầu bị phong nhận cản trở đánh trật.

Hắn trái lại miễn cưỡng tránh được, nhưng hỏa cầu nện vào đám người phía sau hắn, hỏa cầu nổ tung, hỏa diễm bắn ra bốn phía, đốt cháy làn da của bọn họ.

Vì thế trong đám người đó xuất hiện một hồi quần ma loạn vũ, loạn kêu loạn gào, lập tức bại lộ bản chất quân ô hợp và thuộc tính người thường của bọn họ.

Tiếp đó, trong đội của Âu Dương Cảnh có một băng hệ dị năng giả, lập tức phóng xuất một loạt băng tiễn, chuẩn xác cắm dưới chân bọn họ, đám ô hợp đó tức thì câm miệng, vũ khí trong tay cũng bị rớt lung tung, rất chật vật.

Kỳ thật, hỏa cầu của Toàn Hiểu Vũ và băng tiễn của băng hệ dị năng giả cũng không hề mang theo sát ý, nhưng lại có tính đe dọa rất mạnh. Dọa đám người của tên nam nhân trẻ tuổi, cũng dọa những người như hổ rình mồi bên này.

Quả nhiên, trong nháy mắt, hai dị năng giả cường đại đã đủ để cho những ánh mắt nhìn trộm bọn họ thoáng cái biến mất. Mười mấy người phía sau nam nhân trẻ tuổi kia vốn hùng hùng hổ hổ cầm vũ khí, hiện tại cũng chỉ đứng tại chỗ không dám hé môi.

Nam nhân kia là người co được dãn được, mắt thấy thực lực đối phương hùng mạnh, lập tức thay đổi sắc mặt biến thành nịnh hót: "A a a, cao thủ! Hiểu lầm hiểu lầm thôi! Các cậu thích cô gái kia sao, là may mắn của nàng, may mắn! Ha ha ha……. Mọi người giơ cao đánh khẽ, trách ta có mắt như mù, trách ta trách ta……." Nói xong còn nâng tay tự cho bản thân hai cái tát vào mồm, bàn tay kia đánh nghe tiếng "ba ba", quả thật là không hề thủ hạ lưu tình.

Bất quá chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, Toàn Hiểu Vũ lười dây dưa với hắn, chỉ nói "Cút", những người đó rất thức thời, lập tức cút về xe của mình.

Nhóm đội viên lúc này mới trầm tĩnh lại, trở về vị trí của bản thân, ngẫu nhiên tò mò đánh giá cô gái một chút.

Thời điểm Toàn Hiểu Vũ quay đầu lại nhìn cô gái, miệng vết thương của nàng đã lành rồi, lúc này Mã Tĩnh Tĩnh cũng đã nhận ra cô gái, đang nhắc nàng nhớ về chuyện ở khách sạn.

Cô gái vốn đang trừng mắt nhìn phương hướng mà nam nhân kia rời đi, trong mắt tràn đầy phẫn nộ và hận ý. Mãi đến khi Mã Tĩnh Tĩnh nhắc tới chuyện ở khách sạn, nàng mới kinh ngạc tỉ mỉ quan sát Mã Tĩnh Tĩnh: "Cô là?"

Không nên trách nàng nhận không ra Mã Tĩnh Tĩnh, nữ nhân nùng trang diễm mạt* (Trang điểm cầu kì, tô son trát phấn.) người đầy tục khí thiếu điều khắc hai chữ tiểu tam lên mặt trước kia và một thân nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ gọn gàng giỏi giang như hiện tại, quả thật là hai người khác nhau.

Mã Tĩnh Tĩnh ngượng ngùng giải thích tình huống một chút, cô gái lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, sau đó nàng nhìn Toàn Hiểu Vũ, sửng sốt một hồi, cũng mặt đầy kinh hỉ: "Là cậu!"

Toàn Hiểu Vũ gật đầu với nàng, thuận tay cho nàng chút thức ăn và nước uống.

Cô gái có chút câu nệ nhận lấy, lúc này mới ý thức được bản thân chật vật bất kham và mọi người một thân sạch sẽ chỉnh tề giống như người đến từ hai thế giới khác nhau vậy.

Hóa ra, hai tháng, đủ để phá vỡ một thế giới.

Nhưng mà nàng cũng không có già mồm cãi láo, đem thức ăn Toàn Hiểu Vũ cho nàng cẩn thận ôm trước ngực, trong mạt thế, thức ăn là quý giá nhất!

"Ăn một chút rồi nghỉ ngơi đi." Toàn Hiểu Vũ nói với nàng, nhìn bộ dạng của nàng so với hai tháng trước quả thật là quá khác nhau, cậu trông thấy cũng không khỏi cảm thán.

Toàn Hiểu Vũ có ấn tượng tốt đối với cô gái này, nếu trong đội không phản đối, cậu nguyện ý thu lưu nàng.

Sở Thiên thấy thế, cười ra hiệu với hai cô gái trong đội, tỏ ý các nàng dẫn cô gái kia đi nghỉ ngơi thuận tiện giúp nàng chỉnh trang lại một chút.

Còn hắn thì kéo Toàn Hiểu Vũ đi dò hỏi tiền căn hậu quả.

Toàn Hiểu vũ đem chuyện ngày đó ở khách sạn nói lại một lần cho Tiêu Tử Nhiên và Âu Dương Cảnh cũng ở đó nghe.

Nghe xong lời kể của Toàn Hiểu Vũ, Tiêu Tử Nhiên quyết định: "Quan sát thêm một chút, nếu cô gái này không có vấn đề gì, liền thu lưu nàng."

Sở Thiên và Âu Dương Cảnh tỏ vẻ không có ý kiến, Toàn Hiểu Vũ thì có vẻ rất vui vẻ.

"Anh đoán Mục Cửu không thể trở về nhanh như vậy. Hiểu Vũ, em quen biết nàng ta, thừa dịp này, đi hỏi thăm nàng ta tình huống thực tế của J thị đi." Sở Thiên nhịn không được xoa xoa đầu Toàn Hiểu Vũ nói.

Nhìn ra được, tâm tình hiện tại của Toàn Hiểu Vũ rất tốt, Sở Thiên chung quy cảm thấy, em ấy như vậy đáng yêu vô cùng.

Toàn Hiểu Vũ gật đầu xong liền đi.

Âu Dương Cảnh nhìn thấy không khỏi cảm thán, cậu ta ở trước mặt Sở Thiên thật đúng là ngoan ngoãn nghe lời.

Âu Dương Cảnh ở trong lòng cảm thán, Tiêu Tử Nhiên thì không khách khí như vậy: "Cậu ngày ngày thân mật như vậy, đến cuối cùng vẫn là chưa ăn vào miệng, khoe khoang làm cái gì." Giọng nói có chút chua chua.

"Đây chỉ là vấn đề thời gian. Không giống như cậu, cô gia quả nhân*." Sở Thiên chế giễu lại. (Người cô đơn, lẻ loi.)

"Chờ cậu ăn được rồi hẳn nói với tôi." Tiêu Tử Nhiên đảo mi mắt nói, ghé vào tay lái cách cửa kính xe nói với Sở Thiên đang đứng ở ngoài, một bộ tùy thời ngủ thiếp đi.

"Này, cậu không sao chứ? Từ nãy đến giờ cứ bộ dạng như sắp chết vậy." Sở Thiên nhíu nhíu mày, tên bác sĩ ủ rũ như vậy trước đây chưa từng thấy qua.

"Yên tâm, có chút thoát lực. Hai ngày này có chuyện gì tôi mặc kệ, cậu và đội trưởng Âu Dương tự mình ứng phó đi."

"Cậu tốt nhất là mau khỏe nhanh đi, J thị không phải chỗ thái bình." Sở Thiên cảnh cáo.

"Đã biết, dong dài!"

Bên kia, Toàn Hiểu Vũ và cô gái nói chuyện với nhau rất thuận lợi.

Dù sao từng trải qua hoạn nạn ở khách sạn, cô gái đối với Toàn Hiểu Vũ vẫn có chút tin tưởng, ấn tượng của Toàn Hiểu Vũ đối vối cô cũng rất tốt, vì thế cuộc trò chuyện rất thuận lợi.

Từ trong miệng cô gái, Toàn Hiểu Vũ biết chuyện gì đã xảy ra đối với cô gái sau khi bọn họ tách ra và tình trạng cơ bản của J thị hiện tại.

Cô gái tên Lâm Văn Tuyết, bạn trai của nàng tên Phương Tấn, ngày ấy sau khi rời khỏi khách sạn, Lâm Văn Tuyết nghe theo lời của Toàn Hiểu Vũ, một đường chạy về phương Bắc.

Bọn họ vốn từ nơi khác đến đây để du lịch, cách nhà quá xa, trong lòng Lâm Văn Tuyết hiểu rõ, nhà nhất định không về được. Cái thời điểm đó, trên đường tuy rằng tắc nghẽn, nhưng tang thi cũng không nhiều, thời điểm đến ngoại thành, nàng quả nhiên gặp gỡ rất nhiều đoàn xe ra khỏi thành, vì thế đi theo đoàn xe cùng nhau ra ngoài thành.

Bạn trai của Lâm Văn Tuyết Phương Tấn, ngày thứ hai rời khỏi S thị liền tỉnh lại, sau khi hắn tỉnh lại, liền thức tỉnh phong hệ dị năng.

Ngay từ đầu, hai người còn không biết đó là cái gì, chỉ cảm thấy có siêu năng lực, giết tang thi tiện hơn.

Khi đó, Phương Tấn đối với việc Lâm Văn Tuyết bất ly bất khí* (Không rời không bỏ) phi thường cảm động. Hai người theo đoàn xe, thường thường cùng nhau xuống xe tìm kiếm thức ăn, cùng giết tang thi, Phương Tấn ở thời điểm đó vẫn rất che chở Lâm Văn Tuyết.

Nhưng mà khi thấu triệt mạt thế, nhóm tang thi tiến hóa cũng càng ngày càng lợi hại, mà thức ăn lại càng ngày càng ít ỏi, ngay cả dùng nước để uống cũng dần dần biến thành vấn đề.

Chậm rãi, một đám dị năng giả tụ tập lại với nhau, bọn họ lợi dụng ưu thế dị năng của bản thân, luôn có thể ở trong thời gian ngắn nhất thu hoạch được nhiều vật tư nhất.

Địa vị của người thường và dị năng giả dần dần chênh lệch thêm.

Vì thế mâu thuẫn liền phát sinh.

Phương Tấn ở trong đám dị năng giả chậm rãi biến thành chủ chiến, được phân nhiều vật tư, mà sau khi tang thi thăng cấp Lâm Văn Tuyết chỉ có thể tránh ở phía sau Phương Tấn, hoàn toàn ỷ lại vào sự bảo hộ của hắn, thậm chí, nàng không thể tìm được bất kỳ thức ăn gì, hết thảy đều chỉ có thể dựa vào Phương Tấn.

Hắn cũng càng ngày càng chướng mắt Lâm Văn Tuyết vô dụng, trái lại cùng một nữ thủy hệ dị năng giả thân mật.

Hắn vốn có vài phần anh tuấn lại là chủ chiến trong đoàn thể, thủy hệ dị năng giả kia đương nhiên đối với hắn có tình ý, thường xuyên qua lại, hai người liền thông đồng với nhau.

So với việc mỗi ngày cùng Lâm Văn Tuyết bẩn hề hề, có một thủy hệ dị năng giả giúp cho bản thân bảo trì được sạch sẽ gọn gàng, đương nhiên có sức hấp dẫn nhiều hơn.

Cho nên câu chuyện liền phát triển theo phương hướng cực kỳ cẩu huyết.

68. Chương 68: Tranh Đấu

Ngay từ đầu, Phương Tấn chỉ là lạnh nhạt với Lâm Văn Tuyết mà thôi, nhưng khi quan hệ của hắn và nữ thủy hệ dị năng giả kia càng ngày càng tốt, thái độ của Phương Tấn đối với Lâm Văn Tuyết phát triển

thành nhẹ thì chửi mắng, nặng thì quyền đấm cước đá.

Đồng thời, cái ả thủy hệ dị năng giả vốn là tiểu tam cũng vênh mặt hất hàm sai khiến Lâm Văn Tuyết, xem nàng như là người hầu trực tiếp sai sử.

Vì sinh tồn, hết thảy những điều này Lâm Văn Tuyết vẫn nhịn, mãi đến khi tới J thị.

Lúc ban đầu, J thị mở cửa thu nhận người sống sót. Nhưng mà sau này lượng lớn người sống sót dũng mãnh vào J thị, đủ loại chuyện xấu xa ùn ùn kéo đến, giết người cướp giật, ngang nhiên luân nữ, quần thể ẩu đả, cùng với từng đợt tang thi triều cỡ nhỏ công kích, khiến cho J thị thoáng cái lâm vào trong hỗn loạn.

Trị an không thể thắt chặt, lòng người hoang mang. Vì thế căn cứ trưởng Viên Long truyền đạt mệnh lệnh, đuổi người sống sót ngoại lai, nhưng ngoại trừ dị năng giả.

Dị năng giả có thể đến toà thị chính tiến hành đăng ký thân phận, giành được quyền cư trú nhưng mà phải phụ trách trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ J thị.

Dị năng giả có thể lựa chọn gia nhập đội hộ vệ, trở thành nhân viên chính phủ, không gia nhập cần ở thời điểm tất yếu chấp nhận lâm thời cưỡng chế chiêu mộ, bình thường có thể tự do hoạt động.

Động thái này khi được đưa ra, J thị quả thật tiếp vào thời kỳ trật tự ngắn ngủi, lượng lớn dị năng giả gia nhập vào đội hộ vệ, trở thành lực lượng trung kiên bảo vệ J thị an toàn và trật tự, Viên Long cũng quyền khuynh nhất thời, trở thành người có tiếng nói nhất trong J thị, không gì sánh nỗi.

Theo thời gian trôi qua, chế độ không hoàn mỹ kia rất nhanh liền xuất hiện nhiều tệ đoan. Sự chênh lệch địa vị giữa người thường và dị năng giả càng ngày càng lớn, khiến cho mâu thuẫn hai bên liên tục leo thang.

Viên Long tuy rằng là một người rất có năng lực, nhưng lại có một nhược điểm trí mạng, là thương con trai như mạng. Viên Thiệu Hoa làm xằng làm bậy hắn biết, nhưng lại không nỡ quản chế, họa của con trai hắn gây ra càng ngày càng lớn, oán hận càng tích càng nhiều.

Phải biết rằng, giai đoạn đầu tuy rằng Viên Long dựa vào binh quyền trong tay giành được tiếng nói trong J thị, sau lại nhờ vào đội hộ vệ dị năng giả triệt để nắm chắc J thị trong tay, nhưng mà J thị vẫn còn rất nhiều thế lực gốc rắc rối khó gỡ chiếm cứ vùng này.

Bọn họ bởi vì cuối thời đến nên phải ẩn núp, nhưng không có nghĩa là bọn họ biến mất.

Sở tác sở vi của Viên Thiệu Hoa, rốt cục cũng khiến cho một số người không thể nhịn được nữa.

Một gia tộc họ Thái của vùng này có căn cơ trăm năm, âm thầm chiêu mộ một lượng lớn dị năng giả trong đội hộ vệ, thành lập nên đội bảo vệ.

Loại thế lực lâu đời bản địa này phản công đúng là rất lợi hại, bọn họ vốn có nhiều tài nguyên nhất J thị, thâm căn cố đế, còn được rất nhiều người thường ủng hộ, nên cứ thế quật khởi.

Thời điểm Viên Long cảm thấy có gì đó không ổn đã lập tức an bài Viên Thiệu Hoa đến S thị chấp hành nhiệm vụ. Thứ nhất, đó quả thật là một nhiệm vụ bí mật, nhưng mà phái Viên Thiệu Hoa đi phần nhiều là để hắn tạm lánh đầu ngọn gió, thuận tiện bảo tồn lực lượng dị năng giả trong tay hắn.

Vì thế, Viên Long đem phần lớn dị năng giả của mình và mộc hệ dị năng giả lợi nhất Bùi Thiên Hành giao cho Viên Thiệu Hoa, để bọn họ cùng nhau đi S thị.

Thứ nhất, có nhiều dị năng giả có thể bảo vệ Viên Thiệu Hoa an toàn. Thứ hai có một đội ngũ mạnh mẽ bên ngoài, cho dù bên mình có xảy ra vấn đề, cũng có thể bảo lưu một lực lượng trung kiên chờ ngày phản công.

Chỉ là hắn thiên tính vạn tính, trăm triệu lần không nghĩ tới chính là hắn đánh giá thấp năng lực tìm đường chết của con trai mình, có thể đem cả một đội người cùng tìm đường chết, chỉ còn sót lại ba người, mà ba người này cũng đang tìm cách bỏ trốn.

Sau khi Viên Thiệu Hoa dẫn người rời đi, quyền của Viên Long dần dần bị suy yếu, hiện tại chính thức chấp chưởng căn cứ đã là Thái Viễn Hàn người lãnh đạo trẻ tuổi của Thái gia.

Đương nhiên, Viên Long cũng không có hoàn toàn bị đả đảo, dù sao trong tay của hắn còn nắm giữ tất cả quân đội và một phần dị năng giả của J thị.

J thị lúc này đang là thời kỳ hai phe thế lực tranh đoạt chém giết căng thẳng nhất.

Sau khi Thái Viễn Hàn lên đài, phong kín toàn bộ con đường đi thông đến J thị, chỉ để lại lối ra vào duy nhất. Sửa lại quy chế, không còn mờ mịt xua đuổi người sống sót ngoại lai.

Hắn đặt ra vài điều kiện hào phóng để gia nhập J thị.

Một, tất cả trẻ em dưới 12 tuổi, căn cứ vô điều kiện thu nhận, cũng bảo đảm vật tư, căn cứ sẽ tiến hành giáo dục thống nhất đối với bọn nhỏ, cha mẹ không có quyền lên tiếng phản đối.

Ngươi có thể không giao đứa nhỏ ra, nhưng căn cứ sẽ không bảo đảm vật tư và an toàn.

Hai, tất cả dị năng giả vào thành nhất định phải gia nhập đội bảo vệ, căn cứ sẽ có hậu đãi vật tư phúc lợi. Dị năng giả không gia nhập đội bảo vệ nhất thiết phải tổ đội năm người trở lên, thành lập đoàn đội, mỗi tháng định kỳ giao nộp vật tư theo số định mức cho căn cứ, mới có thể tiếp tục ở lại trong thành.

Sau khi vào thành, căn cứ không bảo đảm sẽ cung cấp vật tư, nhưng đoàn đội có thể tự do ra vào J thị, tự

mình thu gom vật tư. Mỗi tháng cưỡng chế chấp hành một lần nhiệm vụ mà căn cứ giao cho.

Ba, về người thường toà thị sảnh người thường có được kỹ năng đặc thù cho phép vào thành, sau khi ở toà thị chính tìm được công việc thích hợp, có thể được cung cấp vật tư. Còn lại thì cần giao nộp lượng lớn vật tư mới có thể được phép vào thành.

Đây là hiện trạng J thị hiện nay.

Người có thể vào thành đã vào thành, những người bên ngoài đều là người bị đuổi lúc trước và người không đạt được ba điều kiện trên.

Vì thế ngoại thành J thị liền biến thành khu tụ họp của hàng loạt người sống sót, cũng là khu có trị an tệ nhất, nhưng J thị không hề tiến hành quản lý và bảo vệ bọn họ.

Dưới tình huống tự sinh tự diệt, nơi này cũng dần dần hình thành pháp tắc sinh tồn độc hữu.

Mỗi ngày đều có hoặc nhiều hoặc ít người sống sót đến, có người vào thành, có người bất đắc dĩ ở bên ngoài. Người mới tới thường sẽ biến thành đối tượng bị cướp bóc và khi dễ, nếu ngươi có trữ hàng, chúc mừng ngươi, ngươi đã biến bản thân thành đối tượng cướp bóc và khi dễ mới.

Người già, phụ nữ, trẻ con, là quần thể nhỏ yếu nhất khó sinh tồn nhất trong mạt thế. Đặc biệt người già, trong hoàn cảnh này, có thể đi đến nơi này đã không còn lại bao nhiêu, nếu phải ở ngoại thành, gần như không thể có trữ hàng.

Trẻ con còn đỡ, có thể được J thị vô điều kiện thu nhận. Nữ nhân không có năng lực chiến đấu và không thể thức tỉnh dị năng, nếu không có người bảo hộ, ở trong loại hoàn cảnh này đặc biệt thê lương.

Rất nhiều người tự bán mình, chỉ vì một chút thức ăn nước uống giúp bản thân sống sót. Có người bị chồng, bạn trai thậm chí là cha buộc bán thân.

Tội ác và tuyệt vọng tràn ngập khu vực này.

Vật tư khan hiếm và tương lai mờ mịt khiến cho nhiều người cần phát tiết, công việc bán dâm ở mảnh đất này phát triển mạnh mẽ.

Chính là dưới loại tình huống này, Lâm Văn Tuyết bị Phương Tấn cưỡng ép đẩy lên xe của một nam nhân. May mắn, nàng ngày thường đều rất cảnh giác, tùy thân cất giấu một mảnh thủy tinh nhỏ, cuối cùng đã phát huy công dụng.

Nói đến Phương Tấn kia vốn cũng là theo đội ngũ đi tới đâu. Phần lớn dị năng giả đều được căn cứ chiêu mộ.

Mà thời điểm đó, ả thủy hệ dị năng giả vốn đang quen với Phương Tấn, vừa đến căn cứ liền quyến rũ một gã tiểu đội trưởng đội bảo vệ, người nọ có hơi xấu nhưng là một tiểu đội trưởng, ở trong căn cứ có chút quyền lợi a!

Cho nên thủy hệ dị năng giả kia không nói hai lời, tiêu sái tạm biệt Phương Tấn.

Phương Tấn khoác lác năng lực chiến đấu của bản thân rất cường hãn, đương nhiên nuốt không nổi cục nghẹn này, không biết tự lượng sức mình mà đi tìm người ta quyết đấu, cuối cùng bị đánh cho mặt mũi bầm dập không nói, còn hoàn toàn mất đi tư cách gia nhập đội bảo vệ.

Cuối cùng, Phương Tấn dứt khoát từ bỏ vào thành, nhờ vào dị năng của bản thân cùng đám người thường ở bên ngoài thành lăn lộn đến phong sinh thủy khởi* (Gió nổi nước lên.), còn hình thành một đám ô hợp, việc gì cũng dám làm.

Sau vài lần cùng người ta xảy ra mâu thuẫn, ăn mệt nhiều rồi Phương Tấn cũng học khôn ra, cái loại ngạo khí cường giả tự cho là đúng của ngày trước đã sớm vứt đi, trở thành một người co được dãn được.

Chuyện gì cũng dám làm không hề có điểm mấu chốt, cuối cùng, ngay cả chuyện đem bạn gái của mình ra bán hắn cũng làm được.

Nghe tới đây Lục Khiết nghiến răng nghiến lợi, lại nói chồng của nàng vì bảo vệ nàng nên mới chết. Mã Tĩnh Tĩnh thì vẻ mặt xúc động, đại khái lại nhớ tới chuyện của Chính ca đi.

Nói xong mọi chuyện, thức ăn trong tay Lâm Văn Tuyết cũng đã ăn hết. Thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên ăn uống no đủ, hơn nữa có thể đợi ở một nơi nàng cảm thấy an tâm, trong lúc nhất thời, cư nhiên cảm nhận được sự mệt mỏi mà trước nay chưa có.

Thấy nàng có vẻ mệt mỏi, Toàn Hiểu Vũ cũng không tiếp tục hỏi nữa. Dặn dò hai nữ nhân trong đội giúp đỡ chăm sóc nàng, dàn xếp nàng ngủ trong một chiếc xe, Toàn Hiểu Vũ tự động trở về bên cạnh Sở Thiên.

Đem tình huống nghe được bên này, thuật lại lần nữa, Toàn Hiểu Vũ lúc này mới phát hiện, Tiêu Tử Nhiên không ở trong này.

"Tên bác sĩ đâu rồi?" Toàn Hiểu Vũ kỳ quái hỏi Sở Thiên.

"Hắn mệt quá nên ngủ rồi." Sở Thiên nói.

"Ừm." Toàn Hiểu Vũ có chút đăm chiêu, sau tinh hạch, cậu hẳn nên nghĩ cách đem nước uống của mọi người biến thành nước trong không gian. Trải qua nhiều lần thử nghiệm chứng minh, loại nước đó có thể bổ sung và khôi phục thể lực.

Nhưng mà. nên làm như thế nào đây? Chung quy không thể nói bản thân là thủy hệ dị năng giả, song hệ dị năng giả đã khiến nhiều người chú ý lắm rồi.

Sở Thiên thấy Toàn Hiểu Vũ lại rơi vào thế giới nhỏ của bản thân bộ dạng phiền não đáng yêu trong lòng lại thấy ngứa ngứa, nhưng mà thời cơ đích thực không thích hợp, hắn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể kéo tay của Toàn Hiểu Vũ đặt ở trong lòng bàn tay mình vuốt ve.

Mà người đang lâm vào trầm tư kia lại không hề hay biết.

69. Chương 69: Thái Thị

Lực chú ý của Âu Dương Cảnh lúc này đều tập trung trên tin tức mà Toàn Hiểu Vũ mang đến, một chút cũng không chú ý tới bọn họ đang mờ ám.

"Nói như vậy, tin tức này đối với chúng ta cũng không phải chuyện xấu gì?" Âu Dương Cảnh nói.

"Ừ." Sở Thiên gật đầu: "Xen vào ân oán giữa chúng ta và Viên đại thiếu gia, vị trưởng căn cứ tân nhiệm họ Thái kia hẳn là sẽ đặc biệt hoan nghênh chúng ta mới đúng." Hắn phân tích nói.

"Nếu như chúng ta tham dự vào tranh chấp giữa bọn họ, có thể sẽ chọc ra cái phiền toái gì hay không?" Âu Dương Cảnh nói ra lo lắng của bản thân.

Sở Thiên liếc mắt nhìn hắn một cái, cười nói: "Trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí cả, đội trưởng Âu Dương muốn cái gì lại không chịu trả giá thì sao có thể thu được chỗ tốt?"

Những lời này khiến Âu Dương Cảnh có chút xấu hổ, hắn quả thật đánh chủ ý ngư ông đắc lợi.

"Có thể ngồi lên vị trí thủ lĩnh cũng không phải kẻ đần độn. Muốn hợp tác tất cả mọi người đều phải đưa ra thành ý. Bất quá, 'thành ý' này là cái gì, chúng ta chỉ việc nắm chắc trong tay là được." Sở Thiên tiếp tục nói.

Âu Dương Cảnh tự xưng là là một người quân nhân, quả thực không am hiểu mấy thứ nhân tâm quyền mưu, những lời Sở Thiên nói hắn cái hiểu cái không. Nhưng mà thấy trong lòng đã có dự tính bèn không nói thêm nữa.

Hậu tri hậu giác Âu Dương Cảnh lúc này mới phát hiện bầu không khí mờ ám của hai người đang tay cầm tay đối diện, sau đó cảm thấy có chút xấu hổ. Vì thế lập tức biểu lộ thái độ tất cả tùy Sở Thiên quyết định rồi tự giác rời đi cho hai người không gian riêng tư.

Mãi đến khi Âu Dương Cảnh rời đi, Toàn Hiểu Vũ lúc này mới hoàn hồn, thấy nửa người mình đã bị Sở Thiên kéo vào trong lòng, nhất thời hai tai có chút nóng lên.

Len lén đưa mắt nhìn trộm xung quanh phát hiện nơi này tương đối vắng vẻ, cũng không có ai đang nhìn bọn họ, lúc này mới trộm thở phào nhẹ nhõm.

Bộ dáng lén lút của Toàn Hiểu Vũ dẫn tới sự bất mãn của Sở Thiên, chìa tay nâng cằm cậu lên, một cái hôn môi liền ấn xuống.

Loại thời điểm này Sở Thiên luôn có vẻ bá đạo dị thường, cái hôn này tràn ngập tính xâm lược hoàn toàn khác với hình tượng ôn hòa nho nhã của hắn ngày thường.

Toàn Hiểu Vũ lúc bắt đầu có chút cả kinh, Sở Thiên ngày thường thỉnh thoảng có hôn nhẹ ôm ôm một cái, nhưng cũng chỉ một chút rồi ngưng, hào phóng bá đạo như hôm nay cũng là lần đầu tiên.

Cậu theo bản năng muốn đẩy Sở Thiên ra, lại bị Sở Thiên ấn tới cửa xe. Làm cho nụ hôn này càng thêm sâu sắc.

Toàn Hiểu Vũ chỉ cảm thấy trong óc "ầm" một tiếng, sau đó liền hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi, mặc cho Sở Thiên tuỳ ý bài bố.

Không biết qua bao lâu, lâu đến độ Toàn Hiểu Vũ cho rằng mình sắp nghẹt thở, Sở Thiên buông cậu ra.

Toàn Hiểu Vũ tỉnh táo lại mới phát hiện, bản thân đã xụi lơ trong lòng Sở Thiên, tay còn đang chặt chẽ ôm lấy tấm lưng của hắn. Hoàn toàn là phản ứng theo bản năng, cậu nhất thời cảm thấy bản thân thật mất mặt, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát đem mặt vùi vào trong ngực Sở Thiên, giả làm đà điểu.

Tiếng cười trầm lắng của Sở Thiên từ trên đầu Toàn Hiểu Vũ truyền đến, khiến cậu xấu hổ không biết nên làm như thế nào cho phải.

Sở Thiên mạnh mẽ đem khuôn mặt của cậu đào ra, hôn nhẹ lên đó lần nữa, rồi hỏi: "Thích không?"

Trên mặt vừa bớt đỏ lại vì câu nói này mà sung huyết trở lại, Toàn Hiểu Vũ nghĩ thầm, giữa ban ngày ban mặt giở trò lưu manh cái gì!

Phản ứng của Toàn Hiểu Vũ khiến Sở Thiên cười nhẹ một hồi, bất quá, hắn vẫn dịu dàng nói bên tai Toàn Hiểu Vũ: "Em phải nhanh thích ứng mới tốt, về sau vẫn còn chuyện thân mật hơn phải làm!"

Trong nháy mắt, Toàn Hiểu Vũ ngay cả nhĩ tiêm* (Huyệt nằm trên đỉnh vành tai.) cũng trướng đến đỏ bừng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Mắt thấy đã đủ rồi, Sở Thiên ngừng lại liền chủ động nói sang chuyện khác, nhưng không tính thả người trong lòng ra, giống như muốn cậu nhanh chóng làm quen với những hành động thân mật này.

"Vừa rồi ngẩn người vì suy nghĩ cái gì?"

Toàn Hiểu Vũ cũng nóng lòng muốn thay đổi lực chú ý, câu hỏi của Sở Thiên vừa lúc đem chuyện vừa rồi khiến cậu băn khoăn nửa ngày nói ra.

Sở Thiên nghe xong nói: "Như vậy a. Anh đã biết, anh sẽ suy nghĩ lại. Vấn đề của em anh thay em nghĩ, đầu óc của em đừng dùng để nghĩ những thứ này, nghĩ đến này anh nhiều hơn, biết chưa?"

Toàn Hiểu Vũ cúi thấp đầu "Ừm" một tiếng, dù sao cậu đã hoàn toàn bị Sở Thiên đánh bại, hiện tại cậu xem như đã hiểu Sở Thiên đối với chuyện tình cảm có dục vọng khống chế mãnh liệt, rất bá đạo, ngươi dám nói không, hắn tự có cách khiến ngươi phải nói "được".

Dưới điều kiện không cần thiết phải phản kháng, không bằng thuận theo hắn tốt hơn.

Quả nhiên Sở Thiên nghe vậy tâm tình tốt cực kỳ, cuối cùng thì cũng chịu thả lỏng giam cầm Toàn Hiểu Vũ.

Bạch Minh Hi trốn ở sau xe cả buổi lúc này mới dũng cảm nói với bọn họ: "Cái tên Mục Cửu kia đã trở lại."

Hai người lách qua xe quả nhiên trông thấy Mục Cửu từ xa đi đến, trên mặt vẫn là nụ cười tươi rối.

Vừa thấy dáng tươi cười của Mục Cửu, Sở Thiên liền biết hành trình ghé qua J thị lần này của bọn họ sẽ vô cùng phấn khởi.

Nửa giờ sau đó, đoàn người Sở Thiên xuất hiện tại nhà chính Thái thị gặp được người đứng đầu J thị hiện tại, Thái Viễn Hàn.

Thái Viễn Hàn dùng thái độ hết sức khiêm tốn và nhiệt tình tiếp đón đoàn người Sở Thiên.

Đương nhiên không phải ai cũng có thể đến gặp vị lão đại J thị này, tên bác sĩ sau khi mê man ngủ thiếp đi, Sở Thiên đành phải đem hắn giao cho đám người Lão Ô chăm sóc, còn Sở Thiên thì mang theo Toàn Hiểu Vũ, Bạch Minh Hi còn có Âu Dương Cảnh đi tới nhà chính Thái gia.

Nơi đây là một công trình khá cổ xưa, rất có hương vị của nhà cao cửa rộng, cho dù đang trong mạt thế suy bại hết thảy, nơi này vẫn bảo lưu phong thái ngày trước, có thể thấy nội tình của gia tộc này rất sâu.

Thái Viễn Hàn còn trẻ hơn so với tưởng tượng của mọi người một chút, đại khái ba mươi tuổi, độ tuổi dã

tâm bừng bừng hăng hái hăm hở.

Tuy rằng hắn dùng vẻ mặt vui cười đón chào mọi người, nhưng làm sao cũng không thể gạt đi tính xâm lược trên người hắn.

"Các vị đường xa mà đến, vất vả vất vả!" Ánh mắt của Thái Viễn Hàn vô cùng lợi hại, chỉ quét mọi người một cái liền chuẩn xác vươn tay chào hỏi với Sở Thiên.

Từ trong lời nói của hắn, Sở Thiên vẫn nghe ra tư thái thượng vị giả* (Người nắm quyền, có tiền, địa vị cao hơn kẻ khác.) của hắn, bất quá Sở Thiên cũng không quá để ý, dù sao người đang ở dưới mái hiên mà thôi.

"Thái trưởng quan khách khí, ngài trăm công nghìn việc lại có thể bớt chút thời gian tới gặp, thật sự là vinh hạnh của chúng tôi." Lời nói khách sáo dù sao cũng không cần tiền, Sở Thiên cũng không để ý nâng một phen.

Đối với Sở Thiên thức thời, Thái Viễn Hàn tỏ ra hết sức cao hứng, Mục Cửu nhanh chóng tiếp đón mọi người ngồi xuống, lúc này mới vào chủ đề.

"Nghe nói các vị đến từ S thị, không biết S thị hiện tại ra sao?" Thái Viễn Hàn đối với điều này có vẻ rất lo lắng, sau mạt thế thông tin từ bên ngoài hoàn toàn biến mất, một chút thông tin chỉ có thể thông qua truyền miệng.

Tuy rằng lúc trước đã có rất nhiều người tới từ S thị, nói qua tình hình của S thị, nhưng trước mắt đám người Sở Thiên là nhóm người cuối cùng từ S thị tới, bọn họ có thể sẽ mang theo tin tức mới nhất về tình hình ở S thị.

Trước mạt thế S thị là trung tâm kinh tế lớn nhất nước nhà, đối với chiều hướng của S thị vẫn còn rất nhiều người quan tâm đến.

Vì thế Sở Thiên đem tình hình trước khi rời khỏi S thị giải thích một lần, còn thuận tiện mang theo một chút tin tức dọc đường, bao gồm việc trên đường đi phát hiện tình hình tang thi biến dị, thực vật và động vật biến dị vân vân, chỉ là giấu đi chuyện Toàn Hiểu Vũ từng dự đoán sẽ có đại nạn.

Thái Viễn Hàn nghe rất nghiêm túc, có thể thấy được hắn đối với S thị quả thật phi thường quan tâm. Sau khi Sở Thiên nói xong, hắn lại quanh co lòng vòng nhắc tới Viên Thiệu Hoa.

Sở Thiên vừa nghe Thái Viễn Hàn nhắc tới cái tên kia hắn liền hiểu ý đồ sâu xa bên trong, lại đem cuộc gặp mặt giữa hai bên nói lại một lần, che giấu đoạn chuyện của Ngữ Ngưng, nhưng lại tận lực tăng thêm mức độ mâu thuẫn và cừu hận giữa bọn họ và Viên Thiệu Hoa.

Hơn nữa còn nhân tiện biểu đạt bản thân kỳ thật cũng không phải người đứng đầu trong đoàn đội, còn nói người đứng đầu của bọn họ trong trận đấu với Viên Thiệu Hoa đã khiến cho nguyên khí đại thương* (Cả

người mệt mỏi, mất đi sức lực.), đang nghỉ ngơi, cho nên mới tạm thời để hắn ra tiếp quản đoàn đội.

Ai nha, không nghĩ tới, các vị và đứa nhỏ Viên gia lại có ân oán sâu xa như vậy. Thật là, đứa nhỏ Viên gia kia có chút bị chiều hư, tôi thay mặt hắn tạ lỗi với các vị." Thái Viễn Hàn nói xin lỗi đương nhiên là giả, nhưng ngoài mặt vẫn phải nói.

Trong nhất thời muốn khiến đối phương tin tưởng mình là không có khả năng, cho nên Sở Thiên lại khách sáo vài câu liền đề xuất thỉnh cầu vào thành.

Đoàn đội vào thành cũng có điều lệ quy định, Sở Thiên bọn họ coi như phù hợp điều kiện vào thành, đơn giản làm một ít thủ tục, Thái Viễn Hàn thoải mái giao cho Mục Cửu đi làm.

Nói cả buổi như vậy, Thái Viễn Hàn lúc này mới nói ra mục đích mà hắn mời mọi người đến: "Mới vừa nghe Mục Cửu nói, thời điểm ở ngoài thành, người của đội bảo vệ chúng tôi không cẩn thận va chạm các vị. Nhưng mà, hắn cũng bị cao nhân giáo huấn, đây là một sự hiểu lầm, hy vọng vị cao nhân kia đừng so đo tính toán."

Thái Viễn Hàn này nói chuyện thích vòng vo. Đơn giản chỉ là đối với dị năng giả hệ tinh thần của bọn họ sinh ra hứng thứ, không cần phải vòng vo thăm dò, đổi lại một người đầu óc không đủ linh hoạt, bọn họ sẽ bị lời nói của hắn làm cho chóng mặt chết mất.

Âu Dương Cảnh sợ nhất là phương thức nói chuyện thế này, dứt khoát không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng thành thành thật thật ngồi ăn, tên bác sĩ không ở không phải còn có Sở Thiên hay sao, từ khi hắn quen biết tên bác sĩ và Sở Thiên, hắn cũng bắt đầu thích cảm giác ra đường không mang theo não.

Bạch Minh Hi và Toàn Hiểu Vũ cũng vô cùng thành thật làm thính giả, chỉ nghe không nói, dù sao, Thái Viễn Hàn cũng xem bọn họ như không khí, trong mắt chỉ có Sở Thiên.

Từ chuyện này cũng có thể nhìn ra, Thái Viễn Hàn kỳ thật là một tên tâm cao khí ngạo, mắt cao hơn đầu.

Nếu không phải hắn rất hứng thú với dị năng giả hệ tinh thần của bọn họ, chỉ sợ sẽ không giống hiện tại tự hạ thấp địa vị tiếp đón bọn họ.

70. Chương 70: Quá Độ Cần Thiết

"Nếu đã là hiểu lầm, đương nhiên sẽ không tính toán." Sở Thiên cười, nhưng không ai dám tiếp lời hắn.

"Kia, không biết vị cao nhân ấy đang ở nơi nào? Tôi có thể cho thuộc hạ giáp mặt nói lời xin lỗi với hắn."

Thái Viễn Hàn này tiếp tục vòng vo. Sở Thiên cũng có chút bội phục hắn, nếu cứ tiếp tục như vậy, bản thân sẽ phải ngồi ở đây cả ngày.

"Ngài đang chỉ dị năng giả hệ tinh thần lực trong đội của chúng tôi đi? Đó chính là một hồi hiểu lầm, tôi chỉ là phát hiện có người muốn công kích bạn trai tôi, nên thuận tiện phản kích lại, bất quá hiện tại hiểu lầm đã được giải, ngài không cần khách khí." Sở Thiên cười meo meo nói.

Này chẳng khác là trực tiếp thừa nhận bản thân chính là dị năng giả tinh thần hệ kia. Lúc đó đám người Mục Cửu đều có mặt, từ phản ứng đầu tiên của Sở thiên đã có thể phán đoán ra hắn chính là dị năng giả tinh thần hệ, Thái Viễn Hàn liên tiếp thăm dò chẳng qua là đang xác nhận mà thôi.

Cho nên, không cần phải cố ý che giấu, đã tới lúc phơi ra sức mạnh rồi.

Lời này của Sở Thiên khiến Thái Viễn Hàn ngẩn ra, hắn vốn tưởng rằng đối phương sẽ đầu cơ kiếm lợi nói quanh nói co với hắn lại không nghĩ tới Sở Thiên lại thoải mái thừa nhận như thế. Trong lúc nhất thời hắn có chút không quen với loại phương thức trực tiếp này nên nghẹn lời.

Âu Dương Cảnh nghe vậy cũng trộm nhìn Toàn Hiểu Vũ, lại nhìn Sở Thiên một cái, sau đó ngồi ngay ngắn tiếp tục làm không khí. Tâm trạng cũng không ngừng cảm thán, hiện tại người trẻ tuổi thật đúng là năng nổ a!

Toàn Hiểu Vũ bị cái từ 'bạn trai' kia khiêu khích tiếng lòng, trong lòng không hiểu sao lại có một chút cao hứng nho nhỏ, nhưng trên mặt lại không chút biểu tình.

Bạch Minh Hi tấm tắc hai tiếng, cho Sở Thiên một ngón tay cái, nói chuyện chính sự cũng có thể chọc ghẹo trai nhà lành, lợi hại.

Mục Cửu thấy Thái Viễn Hàn nghẹn lời, vì thế rất có nhãn lực lập tức đáp lời, nội dung chủ yếu vẫn là mượn sức, rất tích cực khuyên Sở Thiên mang đội gia nhập đội bảo vệ, còn ở trước mặt Thái Viễn Hàn, lớn mật nói ra hậu đãi.

Cùng một câu nói, điểm lưu ý của hai đám người hoàn toàn khác nhau.

Sở Thiên đương nhiên không đồng ý, nhưng cũng không từ chối, chỉ nói lão đại đang hôn mê, chuyện lớn như vậy, bản thân không làm chủ được, còn phải chờ người tỉnh lại rồi mới bàn bạc sau. Trong nháy mắt không chút lưu tình đem trái banh đá cho Tiêu Tử Nhiên.

Đối phương đương nhiên không có khả năng cứ như thế buông tha, vẫn là Mục Cửu ra mặt, ám chỉ nếu cá nhân Sở Thiên gia nhập cũng có thể, điều kiện hậu đãi không thay đổi.

Sở Thiên nói ba xạo đánh một vòng thái cực, vẫn cứ không có đồng ý cũng không có từ chối, nhưng tỏ vẻ bản thân sẽ suy sét kỹ càng.

Thái Viễn Hàn và Mục Cửu đương nhiên biết việc này không thể hoàn thành trong ngày một ngày hai, mắt thấy hôm nay đã có chút thu hoạch, lúc này mới từ bỏ.

Mấy người Sở Thiên rốt cục cũng có thể rời đi, người Mục Cửu phái ra đi làm thủ tục đã trở về, vì thế Mục Cửu lại phái thân tín của hắn tiễn đoàn người Sở Thiên đi sắp xếp chỗ ở của bọn họ.

Đưa mắt nhìn theo mấy người rời đi, khuôn mặt mỉm cười của Thái Viễn Hàn lập tức biến thành lạnh lùng hắn cau mày lại hỏi Mục Cửu: "Cậu thấy những người này như thế nào?"

"Những người này thực lực không kém, trong đám người bọn họ khẳng định có không ít dị năng giả. Bọn họ từ S thị đường sá xa xôi mà đến lại không chật vật nhếch nhác tí nào, người trong đoàn đội mỗi người tinh thần phấn chấn, mạt thế đến nay, đội ngũ như vậy quá ít. Có thể thấy được thực lực của bọn họ vô cùng mạnh mẽ. Nếu chúng ta có thể thu phục bọn họ đối với ngài tuyệt đối là một trợ lực lớn." Mục Cửu phân tích tỉ mỉ.

Thái Viễn Hàn cười lạnh một tiếng, lắc đầu: "Nguyên nhân chính là vì thực lực của bọn họ quá mạnh mẽ, chỉ sợ sẽ không dễ dàng cong lưng làm người. Cậu nhìn thấy tên Sở Thiên ban nãy, nói chuyện khôn khéo cẩn thận, ngoài mặt khiêm tốn hiền lành, kì thực một thân ngông nghênh, tất nhiên sẽ không để bản thân chịu thiệt làm lâu la cho tôi. Huống hồ, người như vậy, quá khó để khống chế."

Mục Cửu nghe vậy ngẩn ra, rất có lý, trên mặt cũng lập tức sầu lo: "Kia, chúng ta còn giữ bọn họ không? Có nên…."

Thái Viễn Hàn lập tức xua tay đánh gãy lời nói Mục Cửu, tiện đường trừng mắt nhìn hắn một cái: "Tôi nói Mục Cửu à, thời gian cậu theo tôi không ngắn nhưng tại sao đầu óc lại không chịu thông minh ra một tí? Bọn họ không chịu cong lưng làm người, nhưng không có nghĩa là không thể lợi dụng! Sở Thiên kia trong sáng ngoài tối ám chỉ mâu thuẫn giữa bọn họ và cha con Viên gia, đây chính là một cơ hội tốt cho chúng ta!"

Trong giọng nói của hắn tràn ngập vị đạo chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thủ hạ của hắn người có năng lực tuy nhiều, thế nhưng cố tình lại thiếu một nhân vật cấp quân sư có tài trí hơn người, vì vậy mà hắn cảm thấy rất tiếc nuối.

Hôm nay cái người tên Sở Thiên này không tồi, đáng tiếc……

"Được rồi. Nói nhiều hơn cậu cũng không hiểu, những người đó cậu hãy chăm sóc đàng hoàng, không thể chậm trễ. Bọn họ là người thông minh sẽ biết nên làm cái gì. Cậu chỉ cần nhớ kỹ, cho dù đám người bọn họ không thể trợ giúp chúng ta điều gì, cũng tuyệt đối không để bọn họ đứng về phía Viên Long! Hiểu chưa?" Thái Viễn Hàn dặn dò nói.

"Vâng!" Mục Cửu nghiêm, chào theo nghi thức quân đội ngô không ra ngô khoai không ra khoai, có thể thấy được hắn vốn không phải xuất thân quân nhân.

"Còn có thằng nhóc con Viên gia hiện tại đang ở trong tay chúng ta đúng không?" Thái Viễn Hàn lại hỏi.

"Phải, thời điểm chúng tôi đi tới chỗ đó, tên ngu kia nhìn thấy xe của căn cứ liền chạy tới tự giới thiệu bản thân. Thật sự là ngu không thể tả." Ngay cả Mục Cửu cũng khinh thường chỉ số thông minh của Viên Thiệu Hoa.

Thái Viễn Hàn cười lạnh một trận: "Viên Long anh minh một đời, cuối cùng lại bị thiệt bởi đứa con ngu xuẩn của hắn. Ha ha."

Không đợi Mục Cửu đáp lời, hắn lại nói tiếp: "Đem hắn bí mật giam giữ, hắn có giá trị lợi dụng rất lớn. Thuận tiện, cẩn thận hỏi một chút, hắn dẫn người đi làm nhiệm vụ gì, S thị kia đến tột cùng có cái gì có thể khiến Viên Long không tiếc hy sinh cục diện vất vả thành lập ở J thị cũng phải phái người đi tới."

"Đã hiểu. Ngài yên tâm, người tôi đã giấu rất kỹ, bảo đảm không ai có thể tìm ra. Thằng nhóc kia có vẻ rất sợ hãi, cam đoan có thể đem chuyện mười tám đời tổ tông nhà hắn moi ra hết." Mục Cửu tự tin tràn đầy đáp.

Thái Viễn Hàn gật đầu, lúc này mới phất tay cho Mục Cửu lui ra: "Được rồi, cậu đi làm chuyện của mình đi."

Vì thế Mục Cửu lại nghiêm lần nữa, xoay người rời khỏi nhà chính.

J thị, đội hộ vệ, văn phòng trưởng căn cứ.

Văn kiện trên bàn bị người phẫn nộ 'xoát' một cái quét sạch xuống đất.

Người đứng báo cáo ở cửa nhất thời run lên, không dám lộn xộn, thậm chí không dám phát ra bất kỳ tiếng vang nào.

"Các người làm ăn kiểu gì vậy! Thiếu gia sao lại nằm trong tay tên họ Thái kia? Hắn mang theo dị năng giả nhiều như vậy? Bọn họ đều chết sạch hết sao!"

Viên Long tức giận, hai mắt sung huyết, uy hiếp lớn nhất đời này của hắn chính là con trai hắn. Đó là món quà quý giá nhất mà vợ hắn sau khi khó sinh mà qua đời đã tặng cho hắn. Sau khi vợ qua đời, hắn chưa từng tái giá, cũng không có tâm tư đó, chỉ toàn tâm toàn ý nuôi dưỡng đứa con, tuy rằng thân phận quân nhân khiến thời gian ở bên con trai không nhiều lắm, nhưng vẫn luôn đặt nó ở đầu quả tim mà yêu thương cưng chiều.

Kỳ thật hắn cũng biết con trai không nên thân, thế nhưng từ nhỏ đã không nỡ dạy dỗ, không nỡ đánh cũng không nỡ mắng, thì làm sao mà quản giáo?

Mạt thế đã cho hắn một cơ hội cực lớn, khiến hắn trở thành một trưởng căn cứ quyền khuynh một phương, quyền thế như vậy khiến cho đứa con hoàn khố của hắn càng ngày càng tệ hại hơn, hắn ngoài mặt tỏ vẻ hết cách nhưng kỳ thật ở sâu trong nội tâm lại cảm thấy hiện tại hắn tay cầm quyền lớn, con trai tùy tâm sở dục một ít thì có sao đâu?

Mãi đến khi sự tình trở nên nghiêm trọng mà ngay cả hắn cũng khó có thể xử lý, lúc này hắn mới bất đắc dĩ để con trai rời khỏi căn cứ. Đem nhóm dị năng giả cực mạnh trong tay đều giao cho con trai, chính vì hy vọng nó có thể bình an đến lúc mình bình định J thị lần nữa.

Nhưng mà chuyện lại phát triển cực kỳ bất lợi, Thái thị phản công buộc hắn phải dự tính cho tình hình xấu nhất. Vài lần giao chiến người bị đánh tơi bời lại biến thành Viên Long hắn!

Thái Viễn Hàn một đường công thành chiếm đất, hiện tại, hắn đã lật đổ Viên Long trở thành người đứng đầu căn cứ J thị. Đồng thời quyết đoán tiến hành hàng loạt cải cách, tiến thêm một bước làm suy yếu thế lực Viên Long đồng thời còn thu mua không ít nhân tâm.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Thái gia cũng không thể một ngụm nuốt sạch thế lực của Viên Long, trải qua vài lần giằng co, mới có cục diện cân bằng như lúc này.

Nhưng mà Viên Thiệu Hoa bất thình lình bị bắt, rất có thể sẽ nhanh chóng phá vỡ thế cân bằng hiện tại.

Viên Long sao có thể không giận? Một mặt lo lắng con trai, một mặt lo lắng cho cục diện tương lai và quyền thế trong tay mình.

"Nói! Nói lại tỉ mỉ một lần nữa cho ta, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì!" Viên Long chỉ vào binh sĩ kia giận dữ hét.

"Vâng!" Binh sĩ kia nơm nớp lo sợ đáp một tiếng, mới lại nói tiếp:" Căn cứ theo tin tức thăm dò được, có một nhóm người vừa đến J thị, không đúng, hai nhóm người, bọn họ ở chỗ cách ngoại thành không xa đánh nhau. Vừa lúc, đội trưởng đội bảo vệ Mục Cửu của Thái gia đi ngang trong thấy, thiếu gia trốn trong hai đám người kia thấy đó là xe của căn cứ liền tự mình chạy tới chỗ xe của Mục Cửu……"

Sắc mặt của Viên Long càng ngày càng khó coi, binh sĩ kia sợ tới mức không dám nói thêm gì đi nữa.

"Nói! Tiếp tục nói! Thiếu gia mang theo rất nhiều dị năng giả! Toàn bộ chết hết rồi sao!" Viên Long lại hung hăng vỗ cái bàn, cái bàn gỗ lim bị hắn vỗ trong nháy mắt xuất hiện một đường nứt nhỏ.

Binh sĩ càng sợ thêm toàn thân run run cắn răng nói tiếp: "Không……. Không thấy nhóm dị năng giả đi theo thiếu gia. Thiếu gia đi theo một trong hai nhóm người kia trở về. Nhưng….. Có lẽ dị năng giả đi theo bảo vệ thiếu gia, thực sự….. Thực sự đều chết sạch đi!"

"Làm sao có thể! "

Lại là thanh âm vỗ mạnh lên bàn, binh sĩ kia cảm thấy hai chân như nhũn ra, bụng dưới phát trướng, thực sự sắp bị dọa tiểu ra.

"Hai mươi dị năng giả mạnh nhất căn cứ! Toàn bộ cấp hai, còn có một mộc hệ dị năng giả cấp ba là Bùi Thiên Hành! Chết! Làm sao mà chết sạch!"

Viên Long gào thét, trong miệng nói không tin, nhưng lòng đã bắt đầu hoài nghi. Người mà hắn phái đi, nếu không phải trung thành và tận tâm thì có người nhà ở lại trong căn cứ, khả năng bọn họ phản bội rất nhỏ.

Cho nên, nếu bọn họ không bảo vệ bên cạnh con trai chỉ có hai khả năng, một là gặp phải nguy hiểm bị tách ra, hai là thật sự đã chết sạch!

Cho dù là bị tách ra, bên cạnh con trai cũng không thể không có lấy một người?

Trong lòng Viên Long rất hiểu đứa nhỏ nhà mình, cũng biết năng lực gây rắc rối của nó, sau khi cẩn thận suy nghĩ, cái thứ hai có khả năng lớn nhất và cũng là cái mà hắn lo lắng nhất.

71. Chương 71: Có Cẩu Lương

"Đi! Tìm đám dị năng giả đó cho tôi, tìm ra hết cho tôi! Tôi phải hỏi rõ ràng mọi chuyện!" Viên Long lại vỗ mạnh lên bàn, cuối cùng không có cách nào chỉ có thể nói như vậy.

Việc đã đến nước này, trước biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, sau đó suy nghĩ đối sách cứu con trai mới quan trọng nhất.

Binh sĩ kia như được đại xá, nghiêm một cái nói: "Vâng!" Sau đó tức tốc xoay người rời đi.

Người ngoài đi rồi, Viên Long lúc này mới suy sụp ngồi trên ghế, tay đặt ở ấn đường không ngừng xoa.

Đoàn người Sở Thiên theo người mà Mục Cửu phái ra dàn xếp cho bọn họ rất nhanh đã tới chỗ ở được chỉ định.

Thái Viễn Hàn đối với bọn họ có chút hào phóng, nhóm bọn họ hơn hai mươi người, trực tiếp cấp cho hai cái biệt thự lớn, đều là loại nhà đơn có sân nhỏ, hai tòa biệt thự mỗi tòa ba tầng rưỡi, liền kề nhau.

Nơi này còn có thể đúng hạn cung cấp điện nước, trong mạt thế có thể xem là vô cùng xa xỉ.

Mọi người đối với an bài này đều cực kỳ vừa lòng, ban đầu bọn họ còn tưởng rằng có thể sẽ bị an bài vào ở chen chúc với tòa dân cư vân vân và vân vân.

Toàn bộ khu vực này đều do các tòa biệt thự đồng dạng tạo thành, thanh lý rất sạch sẽ, bên ngoài còn có một cái cổng, có thủ vệ canh gác, rất an toàn.

Sự an nhàn yên tĩnh nơi này hoàn toàn đối lập ngoại khu biệt thự.

Bên trong thành J thị cũng không phải giống như mọi người tưởng tượng phồn vinh phát triển.

Mọi người dọc đường đi tới, nhìn thấy cửa hàng bên đường đã không còn tồn tại, biến thành đống đổ nát, nhưng bên trong lại chật ních những người quần áo tả tơi, lấy nơi đây làm nhà ở tạm thời.

Đại đa số người mà mọi người nhìn thấy, bọn họ đều ngồi xổm ở một góc sáng sủa, sắc mặt chết lặng, không có hy vọng.

Trên đường không có người qua lại, ai cũng chỉ ngồi chồm hổm hoặc đứng ở góc đường, nữ nhân trẻ tuổi chiếm đa số, các nàng có vẻ sạch sẽ hơn đôi chút, hiển nhiên đã tốt hơn nhiều so với những nữ nhân ngoài thành.

Trong thành thỉnh thoảng có binh sĩ đi tuần, ngẫu nhiên trông thấy có người ẩu đả, binh sĩ sẽ lập tức bắt lấy bọn họ, thậm chí là nổ súng bắn.

Bởi vì khu biệt thự này rõ ràng là bản xứ tụ cư của nhóm quyền quý J thị hiện tại.

Quả nhiên, bất kể là thời điểm nào, quyền quý cũng luôn tồn tại.

Đưa người đến nơi chỉ định, người dẫn đường giao chìa khóa và giấy thông hành cho mọi người, sau khi tận chức tận trách mà tỉ mỉ công đạo một số hạng mục công việc cần chú ý liền đánh cái chào theo nghi thức quân đội với Sở Thiên rồi rời đi.

Đợi người rời đi, Sở Thiên liền lập tức gọi Lão Ô và Tả Lực đến.

Hắn nói đại khái một chút về cách phân phối phòng ở và vật tư, để hai người bọn họ đi thu xếp cho mọi người, sau đó đi xử lý những chuyện vụn vặt.

Hắn trước tiên tìm một cái phòng cho Tiêu Tử Nhiên đang ngủ mê man, đồng thời còn giao trọng trách lâm thời bảo vệ tên bác sĩ cho Âu Dương Cảnh, lúc này mới kéo Toàn Hiểu Vũ, Bạch Minh Hi và Lí Nam vào phòng, dự tính lập một tiểu đội bốn người.

"Tên bác sĩ không có vấn đề gì đi?" Bạch Minh Hi dẫn đầu mở miệng hỏi.

Sở Thiên nhìn hắn một cái, có thể là không nghĩ tới vấn đề này lại do Bạch Minh Hi hỏi trước, nhưng mà vẫn trả lời: "Đã để Lục Trung Hạ và Tiểu Nam xem qua, đều bảo là không có vấn đề gì. Bất quá, cho dù mệt cũng không thể mệt thành như vậy, có chút không đúng, chúng ta hai ngày này nên chú ý một chút."

Bạch Minh Hi gật gật đầu, cũng không có tiếp tục truy hỏi cái gì. Sở Thiên liền vào chủ đề, nói ra mục đích chủ yếu triệu tập ba người.

"Chuyện thứ nhất, chính là vấn đề nước uống mà Hiểu Vũ đã đề cập qua với tôi. Nước uống mà bình thường bốn người chúng ta đều uống là nước trong không gian của Hiểu Vũ. Hiệu quả không cần tôi phải nói, mọi người đều rõ ràng, cho dù là bổ sung thể lực hay ở phương diện dị năng, đều có hiệu quả rõ ràng. Về phần có phải có ích đối với việc thăng cấp dị năng hay không, tạm thời chưa thể kết luận, nhưng nói chung không có điểm bất lợi nào."

"Cho nên, Hiểu Vũ dự định đem nước uống của mọi người đều đổi thành nước trong không gian. Nhưng không gian của em ấy không thể bị bại lộ, bí mật này chỉ có bốn người chúng ta biết, tuyệt đối không thể có người thứ năm biết!"

Bạch Minh Hi và Lí Nam nghe vậy cũng nghiêm túc gật đầu.

"Hiện tại nước uống của mọi người trên cơ bản đều do Triệu Bất Phàm cung cấp, một mình hắn ta cung cấp nước cho nhiều người như vậy quả thật có hơi khó khăn. Tôi đã hỏi qua, mỗi ngày căn cứ sẽ cung cấp cho khu biệt thự mười lăm phút sử dụng nước, cho nên hiện tại mỗi nhà đều có một cái dụng cụ tích trữ nước, chúng ta liền lợi dụng điểm này, mỗi ngày để Tiểu Nam tinh lọc nước uống làm lí do, dẫn theo Hiểu Vũ đi đổi số nước uống đó. Để mọi người cho rằng đó toàn bộ đều là nước đã được tinh lọc. Thuận tiện có thể giảm bớt gánh nặng của Triệu Bất Phàm."

Lí Nam mở to hai mắt nhìn, nghiêm túc gật đầu, đây là lần đầu tiên nó tiếp nhận nhiệm vụ chính thức.

Sở Thiên lại nhìn thoáng qua Toàn Hiểu Vũ, Toàn Hiểu Vũ cũng gật đầu, đổi nước rất dễ dàng, chỉ cần đem nước căn cứ thu vào không gian, sau đó đem nước trong không gian đổ ra là được.

"Tốt. Chuyện thứ nhất giải quyết xong. Chúng ta nói tiếp chuyện thứ hai." Sở Thiên ngừng lại một chút, mới tiếp tục nói: "Về không gian của Hiểu Vũ, tôi tính toán thử xem có thể đi vào hay không."

Toàn Hiểu Vũ nghe vậy trừng lớn mắt, Sở Thiên trước đó không hề nói với cậu về quyết định này.

"Tôi suy đoán, là có thể. Làm như vậy là có hai mục đích, nếu có thể đi vào, thứ nhất, tôi có thể cẩn thận nghiên cứu nơi thần kỳ kia, tôi cảm thấy, nơi đó còn có rất nhiều bí mật đang đợi chúng ta tới giải đáp." Sở Thiên nói tới đây thì cười khẽ nhìn Toàn Hiểu Vũ.

Trong nháy mắt Toàn Hiểu Vũ cảm thấy chỉ số thông minh của mình phải chịu bạo kích, ý tứ này của Sở Thiên rõ ràng là đang cho rằng cậu không thể lý giải không gian của bản thân, đồng thời cho rằng với chỉ số thông minh của cậu sẽ không thể tìm tòi ra cái gì, cho nên phải đích thân vào xem thử!

Khóc không ra nước mắt!

"Thứ hai, tương lai nếu gặp phải nguy hiểm cực đại, có sự tồn tại của không gian, chúng ta cũng có một đường lui." Sở Thiên tiếp tục nói.

"Nhưng mà, vạn nhất không được thì sao? Nếu em cưỡng chế mang anh vào không gian, vạn nhất anh có nguy hiểm thì sao?" Toàn Hiểu Vũ vội nói, đây là vấn đề cậu lo lắng nhất, vì lo lắng nên không dám thử.

Sở Thiên lắc đầu, phân tích nói: "Kỳ thật từ những lời miêu tả của em, tỷ lệ xuất hiện nguy hiểm là cực kỳ thấp, không cần quá lo lắng. Còn nữa, chúng ta nói thế nào cũng phải thử một lần."

"Nhưng mà……. " Toàn Hiểu Vũ lại có một chút rối rắm.

"Nếu không, để em thử đi?" Lí Nam giơ tay nhìn mấy người lớn nói.

Bạch Minh Hi tức giận vỗ đầu nó: "Con nít không được nói! Không tới phiên em! Thiên Thiên nói rất đúng, Thiên Thiên đi là thích hợp nhất."

Lời nói hùng hồn, trực tiếp khiến Sở Thiên cười ha hả: "Bạch Minh Hi, cậu sao lại không nói để cậu thử? Đáng chết!" Nói xong còn thuận tay cầm lấy gối đầu trên giường đập mặt Bạch Minh Hi.

"Lăn đi! Coi chừng Tiểu Nam, giúp bọn tôi canh cửa phòng, đừng để người khác vào."

"Biết rồi." Bạch Minh Hi ấu trĩ giả mặt quỷ nói với Sở Thiên rồi nắm tay Lí Nam đi ra cửa.

Đi tới cửa lại đột nhiên ngoảnh lại: "Nếu như có người hỏi hai người ở bên trong để làm gì, tôi biết trả lời như thế nào?" Lúc hỏi câu này, vẻ mặt Bạch Minh Hi trêu ghẹo.

"Bọn tôi ở bên trong làm tình." Sở Thiên nghiêm trang đáp, lý lẽ hùng hồn.

Bạch Minh Hi lập tức giơ ngón tay cái lên, quay người lại, đi ra ngoài, khóa cửa lại.

Chỉ có Toàn Hiểu Vũ cảm thấy không khí xung quanh nhất thời tăng lên vài độ — hiện tại, chỉ còn hai người bọn họ.

Bởi vì hai người sau khi xác định quan hệ một mực trên đường đi, trên cơ bản đều ở cùng với nhiều người, nhiều lắm chính là có đôi khi hai người ở trong cùng chiếc xe, nhưng mà, bên ngoài xe phía trước phía sau cũng đều có những người khác.

Hiện tại ở trong không gian khép kín như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Toàn Hiểu Vũ vốn cho rằng Sở Thiên nói vậy chỉ vì muốn đấu võ mồm với Bạch Minh Hi. Nào biết đâu rằng, người vừa đi, cánh cửa vừa đóng, Sở Thiên trực tiếp biến thành sói đói bổ nhào lên người cậu, áp đảo cậu trên giường.

Toàn Hiểu Vũ trừng lớn mắt, còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Sở Thiên chặn môi, nụ hôn nhiệt liệt mà bá đạo.

Chỉ chốc lát, trong phòng tràn ngập thanh âm hai đôi môi thân mật.

"Anh…. Anh không phải nói….. Muốn vào không gian hay sao?" Sở Thiên cuối cùng cũng chịu bỏ qua cho Toàn Hiểu Vũ, cậu vừa thở hổn hển vừa nói.

Tay của Sở Thiên đã sớm không thành thật chui vào quần áo, môi, cũng liên tục chiến đấu bên tai Toàn Hiểu Vũ, hơn nữa còn ác ý vươn đầu lưỡi trên vành tai cậu nhẹ nhàng liếm.

Toàn Hiểu Vũ hít một ngụm khí lạnh, trong nháy mắt cảm thấy thân thể mình mất không chế không ngừng run rẩy.

"Chuyện không gian có thể từ từ, nó cũng không biết chạy. Em có biết, anh muốn làm chuyện này đã bao lâu rồi không?" Sở Thiên tà ác nói.

Toàn Hiểu Vũ đã quen với việc chỉ cần Sở Thiên một mình đối mặt với cậu, sẽ giống như biến thành một người khác vậy.

"Hiểu Vũ, em thích anh không?" Sở Thiên híp mắt hỏi.

"Thích." Toàn Hiểu Vũ lập tức đáp, thứ nhất là nói thật, thứ hai, Sở Thiên hiện tại thoạt nhìn cực kỳ nguy hiểm, cậu cũng không dám trả lời khác nha!

Sở Thiên vừa lòng cười, vừa hôn vừa dừng ở bên tai Toàn Hiểu Vũ, dẫn tới Toàn Hiểu Vũ lại một hồi run rẩy.

Lúc này chỉ nghe Sở Thiên cười nhẹ nói: "Thì ra là ở đây."

Không đợi Toàn Hiểu Vũ cẩn thận suy nghĩ ý nghĩa của những lời này là cái gì, Sở Thiên lại bắt đầu lột quần áo của cậu.

Cậu nhất thời có một chút bối rối, cậu đại khái biết Sở Thiên muốn làm cái gì, biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lại không biết mình nên làm cái gì.

Chân tay lúng túng có chút muốn chống cự, nhưng nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của Sở Thiên, lại không dám lộn xộn.

Cuối cùng chỉ có thể mờ mịt vô thố nhìn Sở Thiên, rất có bộ dáng động lòng người.

Sở Thiên quả nhiên lập tức kiềm chế không được, hắn đưa tay ôm chầm Toàn Hiểu Vũ, đưa môi tiến đến bên tai cậu thấp giọng nói: "Đem em giao cho anh, có được hay không? "

Toàn Hiểu Vũ còn đang mờ mịt, một lúc chưa kịp đáp lại, nhưng mà hai tay lại theo bản năng ôm lấy tấm lưng của Sở Thiên.

Sở Thiên bất mãn, lại hôn vài cái, hỏi thêm lần nữa: "Đem em giao cho anh, được không?"

Toàn Hiểu Vũ rốt cục phản ứng kịp, cúi đầu "Được" một tiếng, Sở Thiên lúc này mới vừa lòng cười.

Kéo rèm!

72. Chương 72: Thăm Dò Không Gian Lần Nữa

Một tiếng sau.

Trong phòng, trên mặt đất quần áo hỗn độn ngổn ngang.

Tiếng thở dốc trong phòng cũng đã ngừng lại, Toàn Hiểu Vũ im lặng nằm ở trong lòng Sở Thiên, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực của hắn, giờ khắc này mới tìm được cảm giác chân thực.

Sở Thiên một tay ôm đầu Toàn Hiểu Vũ, một tay kia gắt gao cầm tay Toàn Hiểu Vũ, hai người mười ngón lồng vào nhau, dây dưa cùng một chỗ không muốn tách rời.

Sở Thiên hơi hơi cúi đầu, lại một lần nữa hôn lên đỉnh đầu Toàn Hiểu Vũ.

“Khó chịu không? ”

Đầu Toàn Hiểu Vũ đặt ở trước ngực Sở Thiên nhẹ nhàng lắc, sau đó thấp giọng nói: “Không khó chịu, nhưng muốn tắm rửa.” Chứng sạch sẽ của người nào đó lại phát tác.

“Được.” Đầu Sở Thiên nhẹ nhàng gối lên đôi má Toàn Hiểu Vũ, khiến hai người mặt dán mặt: “Tắm rửa ở con sông nhỏ trong không gian của em đi.” Hắn cười xấu xa nói.

Từ lúc Toàn Hiểu Vũ ở trước mặt ba người chính thức công khai bí mật không gian, khi đơn độc ở chung đều ngẫu nhiên nhắc tới tình huống trong không gian, cho nên Sở Thiên đối với không gian có chút hiểu biết.

“Thật sự phải thử sao?” Toàn Hiểu Vũ tiếp tục do dự.

“Tin tưởng anh. Không có việc gì.” Sở Thiên hôn hôn cậu: “Hiện tại, chúng ta là một khối chỉnh thể, không gian của em theo lý không thể bài xích anh a.”

Câu nói này khiến thân thể Toàn Hiểu Vũ lại nóng lên, cậu nhanh chóng đem những ý nghĩ đen tối nào đó ném ra khỏi đầu: “Ừm……. Được. Em….. Em nên làm như thế nào?”

“Anh ôm em. Bình thường em làm sao mang vật khác vào trong không gian, cũng dùng phương pháp đó thử mang anh vào xem sao.” Sở Thiên hướng dẫn nói.

“Được.” Nói xong, Toàn Hiểu Vũ nhắm hai mắt lại.

Sau một lát, trong đầu hai người đồng thời có vài giây trống rỗng, khi mở mắt lại lần nữa, hai người đang nằm trong viện tử của không gian, vẫn duy trì tư thế ở trên giường, chỉ là bãi cỏ dưới thân có chút đâm người.

Trong không gian sáng trưng, hai người không mặc quần áo có điểm xấu hổ.

Không đúng, xấu hổ có thể chỉ có một mình Toàn Hiểu Vũ, Sở Thiên luôn có vẻ da mặt dày không gì sánh nổi vào loại thời điểm này, hắn làm như không có việc gì kéo Toàn Hiểu Vũ đứng dậy, trước tỉ mỉ nhìn người không có mặc quần áo kia một lần, cho đến khi Toàn Hiểu Vũ ngượng ngùng đem hắn đẩy ra.

Sở Thiên lúc này cười ha hả đánh giá xung quanh, ánh mắt sắc bén giúp hắn phát hiện ra sông nhỏ ngoài viện tử.

Hắn còn nhớ rõ khát vọng nho nhỏ của Toàn Hiểu Vũ, cho nên, tức khắc kéo Toàn Hiểu Vũ đi thẳng đến bờ sông.

"Phù phù" Hai tiếng, hai người nhảy xuống nước, dòng nước thanh sảng mát lạnh tức thì thẩm thấu toàn thân, một loại cảm giác khoan khoái nói không nên lời.

Kéo Toàn Hiểu Vũ chơi ở trong nước một hồi, Sở Thiên lúc này mới ý thức được một vấn đề: "Đây là nước uống của chúng ta?"

Toàn Hiểu Vũ cười ha ha, vẻ mặt kia của Sở Thiên như là đột nhiên bị người ta giẫm lên cái đuôi vậy, thành công lấy lòng cậu.

Cậu chỉ cười cũng không đáp, quay người lại chui vào trong nước, nhanh chóng bơi đi, mặc cho Sở Thiên rối rắm.

Bởi vậy, Sở Thiên không thèm rối rắm nữa. Cũng lập tức ẩn vào trong nước đi bắt cậu.

Hai người ở trong nước náo loạn một hồi lâu, cuối cùng lấy việc Toàn Hiểu Vũ bị Sở Thiên giam cầm vào trong ngực làm kết thúc cho trò chơi truy đuổi này.

Sở Thiên bắt được người rất là khó chịu ở trên cổ Toàn Hiểu Vũ hung hăng cắn một ngụm: "Em học xấu."

Toàn Hiểu Vũ cười ha hả tránh né, dù sao cậu cũng không có giống như Sở Thiên và tên bác sĩ có hứng thú ác ý, cuối cùng vẫn nói: "Nước uống của chúng ta không phải ở nơi này cuối cánh rừng có một con suối. Một hồi em dẫn anh đi xem."

"Được." Toàn Hiểu Vũ nói, Sở Thiên lúc này mới chú ý tới cánh rừng kia, tức khắc bị những điểm sáng lấp lánh trên ngọn cây hấp dẫn.

Hắn ngạc nhiên nhìn ngọn cây: Đó là cái gì?"

Toàn Hiểu Vũ theo tầm mắt hắn nhìn qua, lúc này mới phát hiện những điểm sáng lấp lánh biến mất lần trước hiện tại lại xuất hiện.

"Không biết là cái gì, nhưng mà chúng nó hình như đã cứu em. Lần đó ở biệt thự, em thiếu chút nữa biến dị." Toàn Hiểu Vũ nói.

"Ừm." Sở Thiên gật đầu, nhớ rõ có một lần như vậy, Toàn Hiểu Vũ đột nhiên nóng nảy tàn bạo, nhân loại đầu tiên hắn sử dụng tinh thần lực để đối phó chính là Toàn Hiểu Vũ.

"Thoạt nhìn rất thần kỳ, một chút trở về anh tìm cơ hội xem thử, còn có công hiệu khác hay không. Trong rừng là cái gì? Trái cây? Có thể ăn sao?" Sở Thiên lại phát hiện thứ mới lạ khác.

Toàn Hiểu Vũ ngượng ngùng, tuy rằng cậu thoạt nhìn như là chủ nhân của không gian này, nhưng mà cậu lại không thể hiểu hết nơi này. Hơn nữa gần nhất trên đường vẫn không có cơ hội một mình đi vào không gian rất nhiều thay đổi ngay cả cậu cũng không biết.

Ví dụ như, những quả trái cây còn xanh trong rừng lúc trước, hiện tại đã đỏ rực một mảnh trên cành cây, tình hình sinh trưởng tương đối khả quan, hơn nữa thoạt nhìn vô cùng ngon miệng.

"Không biết, đã lâu không có vào." Toàn Hiểu Vũ thấp giọng đáp.

Sở Thiên nhất thời hết chỗ nói rồi, có chút hiểu được cái gì gọi là "Tọa ủng bảo sơn nhi bất tự tri"*. (Ngồi trên núi vàng lại không biết dưới mông có vàng.)

Hắn thở dài một hơi, kéo Toàn Hiểu Vũ lên bờ, đi thẳng đến những cây ăn quả kia. Sau khi nghiên cứu hình dạng của cây một hồi, Sở Thiên cẩn thận hái hai quả, nhét vào trong tay của Toàn Hiểu Vũ: "Một hồi chúng ta mang ra ngoài nghiên cứu."

"Ừm." Toàn Hiểu Vũ gật gật đầu.

Vì thế hai người lại đi vào chỗ sâu nhất trong cánh rừng, đi tìm con suối mà Toàn Hiểu Vũ nói.

Hai người tới chỗ con suối, Sở Thiên liếc mắt một cái liền bị thất thải quả kia hấp dẫn, bỏ qua con suối đi tới bên cạnh cái cây cẩn thận quan sát, tấm tắc lấy làm kỳ.

Cái cây bên cạnh con suối kết ra thất thải quả thật hoàn toàn khác biệt với mảnh rừng cây ăn quả bên ngoài, vừa nhìn liền biết không phải vật tầm thường.

Cho nên Sở Thiên chỉ nhìn xem không hề động thủ. Nhưng mà hiện tại hắn vô cùng phấn khởi hoàn toàn khác với biểu hiện không hề hứng thú với nơi này của Toàn Hiểu Vũ, Sở Thiên đối với hết thảy của nơi này đều tràn ngập tò mò.

Sở Thiên hít sâu một hơi, đi qua lại một lần nữa đem Toàn Hiểu Vũ kéo vào trong lòng: "Em phải đáp ứng anh, chuyện không gian, tuyệt đối không thể để người thứ năm biết."

Toàn Hiểu Vũ nghi hoặc mà nhìn Sở Thiên, không rõ hắn vì cái gì lại nhắc lại chuyện cũ.

Sở Thiên cười khổ giải thích "Nơi này giống như là một cái bảo tàng to lớn, tồn tại năng lực mê hoặc lòng người. Sau khi phát hiện mị lực của nó, anh tin sẽ có rất nhiều người sẽ không tự chủ được sinh ra dục vọng muốn có được nó."

Hắn đem mặt vùi thật sâu vào cổ Toàn Hiểu Vũ, buồn bực nói: "Nếu nơi này không phải là của em, có lẽ anh cũng kháng cự không được. Cho nên, có thể không cần mang những người khác vào đây thì tận lực

đừng mang vào. Đối mặt với sức hấp dẫn to lớn, không phải ai cũng chịu nổi thử thách."

"Cho nên, anh chịu đựng được thử thách sao?" Vẻ mặt Toàn Hiểu Vũ nghiêm túc hỏi hắn.

Sở Thiên ngẩn ra, hắn mất hồi lâu mạnh mẽ nhắc nhở Toàn Hiểu Vũ bảo vệ bản thân, nhưng mà cái Toàn Hiểu Vũ để tâm tới lại là suy nghĩ của hắn sao?

Nhìn ánh mắt cố chấp nghiêm túc của Toàn Hiểu Vũ, trái tim Sở Thiên vừa rồi bởi vì bị mê hoặc mà có vẻ có chút táo bạo, lúc này chậm rãi bình tĩnh lại.

"Đúng vậy. Anh chịu đựng được thử thách!" Như đang nói lời thề hẹn vậy, Sở Thiên nghiêm túc đáp lại, cũng ở bên khóe mắt Toàn Hiểu Vũ hạ xuống một nụ hôn, như đang khắc sâu dấu ấn của lời thề hẹn vậy.

"Thật tốt." Toàn Hiểu Vũ nở nụ cười, nụ cười sáng lạn rực rỡ, cậu rất ít khi cười như vậy, giờ phút này lại cười đến mức vô cùng lóa mắt.

Không biết vì cái gì, tim Sở Thiên lại bị dáng tươi cười này khuấy động mạnh mẽ, hốc mắt quả thực có hơi lên men.

Tên ngốc này!

Sở Thiên lúc này mới càng thêm sâu sắc hiểu được, so với những vật ngoài thân này, Toàn Hiểu Vũ càng để ý trái tim của hắn.

Kỳ thực tình yêu của Toàn Hiểu Vũ hoàn toàn không giống với vẻ bề ngoài lạnh nhạt chất phác của cậu, tình yêu của cậu rất nóng bỏng rất điên cuồng.

Có thể trả giá hết thảy vì yêu, còn không phải là điên cuồng hay sao?

"Ai!" Sở Thiên thở dài, gắt gao đem Toàn Hiểu Vũ ôm vào trong lòng: "Em ngốc như vậy, anh nên làm sao để bảo vệ em cho tốt đây!"

Đây không phải là lần đầu tiên Sở Thiên mắng cậu ngốc, nhưng Toàn Hiểu Vũ không hề để tâm, tựa hồ vẫn đang đắm chìm trong vui sướng vì Sở Thiên "Chịu đựng được thử thách".

"Em mang anh đi xem vật tư. Lúc trước em có trộm tồn trữ, đủ cho chúng ta dùng thật lâu." Toàn Hiểu Vũ vui rạo rực nắm tay Sở Thiên đi về chỗ viện tử.

Thời điểm lần thứ hai xuống nước lội qua con sông, Sở Thiên nhìn thấy một đám cá không lớn không nhỏ trong nước, thuận miệng hỏi Toàn Hiểu Vũ: "Những con cá này có thể ăn không?"

"Trong nước không có cá a……" Toàn Hiểu Vũ quay đầu nhìn, lời còn chưa nói hết bị nghẹn lại ở cổ, "Cá…… Sao lại có cá?" Cậu kinh ngạc trừng mắt nhìn một đám cá bơi qua bơi lại trong nước, nghẹn nửa ngày mới nhả ra được một câu như vậy.

Sở Thiên rất nhanh bắt được trọng điểm trong lời nói của cậu: "Nơi này không có cá?"

Toàn Hiểu Vũ mở to mắt gật đầu cậu vô cùng chắc chắn, trong con sông này cậu đã nhìn qua rất nhiều lần, nước sông vô cùng trong suốt, nếu thật sự có cá thì cậu đã phát hiện ra từ lâu rồi.

Nhưng mà hiện tại, quả thật có, cũng không biết từ đâu mà có.

"Có thể là ban đầu có trứng cá, gần đây trứng mới nở đi." Sở Thiên đoán mò nói, bây giờ không phải là lúc thích hợp để phân tích cặn kẽ, không gian này quá thần bí, có rất nhiều thứ không biết, không phải trong một thoáng là có thể biết hết toàn bộ.

73. Chương 73: Màu Sắc

Cho nên hai người lại tay nắm tay, đi xem vật tư chồng chất như núi kia.

Kỳ thật vật tư rất dễ thấy, đã bị Toàn Hiểu Vũ tùy tiện nhét vào trên bãi cỏ bên cạnh viện tử, thậm chí cũng không có cẩn thận để ý thu dọn qua.

Lúc này Sở Thiên càng thêm sâu sắc hiểu được, người này đối với việc này cực kỳ không quan tâm, xem ra, về sau ở phương diện quản lý sinh hoạt vẫn nên dựa vào bản thân.

Sở Thiên đứng một bên đánh giá vật tư chất đống không hề có kết cấu này, tự hỏi có nên chỉnh lý lại hay không, Toàn Hiểu Vũ tìm kiếm quần áo trong đống vật tư, cậu cũng không có da mặt dày như Sở Thiên.

Rất nhanh, Toàn Hiểu Vũ tìm thấy một bộ quần áo cho bản thân, còn cẩn thận giúp Sở Thiên tìm một bộ.

Sở Thiên chỉ cười nhìn cậu,, tiếp nhận quần áo, không có trêu chọc đùa giỡn cậu, tự mình không nhanh không chậm mặc vào.

"Không gian này vô cùng kì diệu, em làm sao mà có được?" Sở Thiên dù cho có ngốc cũng biết, này tuyệt đối không phải dị năng gì, khẳng định là thông qua phương thức khác để đạt được.

Khó được hiện tại hai người đều có tâm tình và thời gian thả lỏng như vậy, cho nên Toàn Hiểu Vũ liền lôi kéo Sở Thiên ngồi xuống ở bờ sông, nói về chuyện ngọc bội.

Trong câu chuyện này bao gồm cha cậu, đồ cổ, ngọc bội, cha con Lí gia, thậm chí còn có chút nhạc đệm ở công viên.

Đương nhiên, để cho Toàn Hiểu Vũ rối rắm chính là lúc nhận chủ, cái giọng nam từng xuất hiện kia, từ lần đó về sau, thanh âm đó cũng không còn xuất hiện nữa.

Này cũng là nguyên nhân mà Toàn Hiểu Vũ đối với không gian không quá để ý và không quá tin tưởng. Có lẽ trong tiềm thức của cậu, cái thanh âm kia mới là chủ nhân nơi này đi.

Kể xong câu chuyện, Sở Thiên trầm mặc thật lâu. Lượng thông tin quá lớn, hắn cũng cần thời gian tiêu hóa.

Cuối cùng hắn thở dài một hơi: "Chuyện thần kỳ như vậy, mới nghe lần đầu, cho dù là muốn tìm tòi nghiên cứu cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, không bằng tạm thời đừng đuổi theo tìm hiểu nguyên nhân."

Sở Thiên đưa tay xoa xoa đầu Toàn Hiểu Vũ tiếp tục nói: "Theo tình huống hiện nay, không gian đối với em là không có chỗ xấu gì, tạm thời có thể nói như vậy. Nếu về sau có nhiều thời gian hơn, anh sẽ cẩn thận nghiên cứu một chút."

"Ừm. "Toàn Hiểu Vũ gật đầu, sau đó còn nói: "Em về sau sẽ thường mang anh vào đây." Trong giọng nói có một chút ngọt ngào mà cậu không hề phát hiện, giống như cùng Sở Thiên chia sẽ bí mật thuộc về hai người vậy.

"Được." Sở Thiên nghiêm chỉnh chỉ có ba giây, lại cười xấu xa: "Nơi này cũng thật là đoạn tuyệt với nhân thế, tuyệt đối là thế giới của hai người."

Nói xong lại cố ý làm ra bộ dạng dữ tợn, hướng về phía Toàn Hiểu Vũ đánh tới, trong miệng còn nói: "Cho dù em la khàn cổ họng, cũng sẽ không có ai đến cứu em đâu."

Toàn Hiểu Vũ bất ngờ không kịp phòng ngự, bị người bổ nhào khiến cho ngã ngửa ra phía sau, rồi lại bị bộ dạng ra vẻ dữ tợn của Sở Thiên chọc cười, vì thế khi Sở Thiên muốn hôn cậu, cậu liền hi hi ha ha trốn tránh.

Không biết vì cái gì, ở trong không gian, hai người đều cảm thấy tinh lực đặc biệt dồi dào, chơi chơi đùa đùa lại chút chuyện người yêu nhau nên làm.

Quần áo mà Toàn Hiểu Vũ vất vả tìm thấy lạ một lần nữa báo hỏng.

Thời điểm hai người trở lại bên ngoài đã qua mất hai tiếng đồng hồ.

Sắc trời thay màu, cũng đã tới giờ cơm tối. Bạch Minh Hi và Lí Nam không dám quấy rầy bọn họ lại không

dám bỏ đi, lúc này còn đang đói bụng canh giữ ở cửa.

Chờ lúc hai người ra khỏi phòng, oán niệm của Bạch Minh Hi cũng sắp có thể tạo thành sương rồi.

"Được rồi tốt lắm cùng đi ăn cơm, đêm nay cho các cậu thêm cơm." Sở Thiên cười an ủi Bạch Minh Hi, sau đó thuận tay chỉ chỉ một lọ tương thịt bò Toàn Hiểu Vũ ôm trong lòng.

Loại đồ này trong không gian của Bạch Minh Hi kỳ thật cũng có, nhưng mà số lượng không nhiều lắm, bình thường cũng không nỡ lấy ra.

Bạch Minh Hi đang muốn hoan hô nhảy nhót tung tăng liền trông thấy Âu Dương Cảnh vội vàng chạy lại đây.

Lúc này trên mặt hắn mang theo một chút lo lắng và khẩn trương, mãi đến khi nhìn thấy Sở Thiên giống như tìm được rồi người đáng tin cậy, lập tức nói với Sở Thiên: "Tiêu đội trưởng tỉnh, cậu mau đi xem một chút. Hắn…… Có chút kỳ quái. "

Lời này nói xong mọi người cảm thấy cả kinh, có chút kỳ quái là ý gì?

Tiêu Tử Nhiên là người lãnh đạo của đội bọn họ, nếu có chuyện gì xảy ra đều không tốt.

Cho nên vài người lập tức quên mất chuyện đói bụng, nhanh chóng theo Âu Dương Cảnh đi tới phòng Tiêu Tử Nhiên.

Dọc đường Sở Thiên vừa đi còn vừa bắt một người đội viên đi ngang qua bảo hắn đi gọi Lục Trung Hạ lại đây.

Đẩy cánh cửa phòng ra, chỉ thấy Tiêu Tử Nhiên ngồi thẳng tắp ở bên giường, nhắm chặt hai mắt. Thẳng đến khi nghe thấy tiếng động mở cửa, lúc này mới mở mắt.

Mọi người không có lập tức đi tới, Tiêu Tử Nhiên cũng đánh giá bọn họ, không có lập tức trò chuyện, chỉ là ánh mắt Tiêu Tử Nhiên nhìn bọn họ vô cùng kì lạ, giống như bọn họ là quái vật vậy.

"Này! Bác sĩ, anh làm sao thế?" Sở Thiên thử thăm dò hỏi một câu.

"Tôi làm sao?" Vẻ mặt Tiêu Tử Nhiên cổ quái: "Là các người làm sao mới đúng!"

Câu trả lời khiến Sở Thiên sửng sốt lập tức hỏi: "Vậy anh nói thử xem, chúng tôi làm sao?"

"Các người đủ mọi màu sắc." Tiêu Tử Nhiên lộ ra vẻ mặt thảm thương không nỡ nhìn tỏ vẻ bản thân đối với mọi người vô cùng ghét bỏ.

Đủ mọi màu sắc?! Đây là cái quỷ gì?

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Nhìn thấy mọi người nghi hoặc khó hiểu, Tiêu Tử Nhiên tự mình cũng nghi hoặc: "Chẳng lẽ thật là tôi có chuyện gì sao?"

Hắn nhìn Sở Thiên nói cho nên Sở Thiên lập tức gật đầu, trên mặt cố tình làm ra vẻ đồng cảm kích thích tên bác sĩ. Nhìn thấy thần trí tên bác sĩ tỉnh táo, Sở Thiên yên tâm đôi chút, lại bắt đầu nói móc hắn.

"Cái đệt!" Tiêu Tử Nhiên thấp giọng mắng một câu cũng có chút đành chịu, sau đó chỉ vào Sở Thiên nói: "Đủ màu."

Tiếp đó chỉ vào Toàn Hiểu Vũ: "Màu đỏ."

Sau đó là Lí Nam: "Màu trắng."

Rồi đến Bạch Minh Hi: "Màu bạc." Cuối cùng chỉ Âu Dương Cảnh: "Màu vàng kim!"

Thời điểm Tiêu Tử Nhiên nhìn Âu Dương Cảnh rất có chút ý tứ một lời khó nói hết.

Ngẫm lại xem, khi ngươi vừa tỉnh lại, mở mắt ra liền trong thấy một khuôn mặt màu vàng kim phát ra ánh sáng lấp lánh hỏi ngươi: "Anh tỉnh rồi? Có khỏe không?"

Cái loại cảm giác này……

Sau đó, người màu vàng kim đi rồi lại tới một đám người đủ mọi màu sắc……

Nếu không phải sau đó nhận ra bọn họ là ai, Tiêu Tử Nhiên nhất định cho rằng mình xuyên không.

Nghe miêu tả của Tiêu Tử Nhiên, mọi người cũng hết sức kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, đại não cũng hoạt động hết công suất nỗ lực tiêu hóa tin tức này.

Nhưng vào lúc này, Triệu Bất Phàm và Lục Trung Hạ cùng nhau tới, mới vừa bước vào cửa, chỉ thấy Tiêu Tử Nhiên đột nhiên chỉ vào bọn họ cười ha ha: "Ha ha! Màu lam! Lại nhiều thêm một màu."

Tiếp theo, chỉ chỉ Lí Nam lại chỉ chỉ Lục Trung Hạ: "Ha ha ha, hai người các người cùng một màu! "

"Không đúng!" Hắn đột nhiên vừa cẩn thận đánh giá Lí Nam: "Cậu tại sao lại biến màu? Ha ha ha! Còn có thể biến màu!"

Lí Nam vẻ mặt xấu hổ, Lục Trung Hạ và Triệu Bất Phàm có chút kinh hách, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy Tiêu Tử Nhiên như vậy, bình thường đều là cao lãnh bá đạo ngẫu nhiên nham hiểm, hôm nay cái dạng này……

Hắn điên rồi sao?

Hai người nhịn không được đồng thời dùng ánh mắt hỏi thăm Sở Thiên.

Nhưng mà, Sở Thiên cũng trong nháy mắt bắt được trọng điểm — màu sắc! Màu sắc giống nhau và màu sắc biến hóa!

"Đừng náo loạn. Tôi hỏi anh, hiện tại anh nhìn thấy mỗi người trong chúng tôi đều có màu có phải không?" Sở Thiên không để ý đến phản ứng của những người khác, lập tức hỏi tên bác sĩ.

"Đúng vậy, đủ loại màu sắc xảy ra vấn đề." Tên bác sĩ nhún vai, hắn ý thức được, có thể hai mắt mình xảy ra vấn đề gì đó.

Chẳng qua là còn chưa hiểu được tại sao chỉ là đánh một trận, ngủ tỉnh lại, con mắt sẽ xuất hiện vấn đề?

"Triệu Bất Phàm." Sở Thiên điểm danh.

"Có." Triệu Bất Phàm lập tức trả lời.

"Gọi Tả Lực đến, bảo hắn mang theo hai người không có dị năng trong đội cùng nhau tới! Phải nhanh, chạy đi!" Sở Thiên phân phó nói.

Tuy rằng mệnh lệnh này có chút khó hiểu, nhưng mà Triệu Bất Phàm vẫn tuyệt đối chấp hành trong nháy mắt chạy đi.

Nghe được Sở Thiên đề cập đến dị năng, Tiêu Tử Nhiên cũng đột nhiên nghĩ tới gì đó, vừa cẩn thận đánh giá Sở Thiên lại nhìn mọi người. Vừa rồi được Sở Thiên nhắc nhở từ đó suy đoán, hắn có vẻ đã hiểu ra được.

Rất nhanh Tả Lực mang theo hai người đội viên đến.

Vừa vào cửa Sở Thiên liền chỉ vào Tả Lực hỏi Tiêu Tử Nhiên: "Hắn là màu gì?"

Lúc này đây, Tiêu Tử Nhiên có vẻ vô cùng nghiêm túc: "Màu tím."

"Bọn họ thì sao?" Sở Thiên lại chỉ chỉ hai người đội viên không có dị năng.

Tiêu Tử Nhiên nhìn bọn họ nhiều lần khiến bọn thấy rất khẩn trương, bọn họ vội vội vàng vàng bị kêu tới, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Không có màu." Tiêu Tử Nhiên ung dung nói, có một loại cảm giác cuối cùng cũng có người bình thường.

"Được rồi, tôi hiểu rồi." Sở Thiên bình tĩnh nói, sau đó bắt đầu bảo mọi người toàn bộ rời khỏi phòng, chỉ còn lại có chính hắn Âu Dương Cảnh và Tiêu Tử Nhiên.

Mọi người nhanh chóng hiểu được, nhóm lão đại cần phải họp, không có chuyện của bọn họ.

Vì thế Tả Lực đợi mọi người lần lượt rời đi, chỉ có Lục Trung Hạ chen chúc ở bên cạnh Lí Nam, hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì dị năng tương đồng, Lí Nam và Lục Trung Hạ trong khoảng thời gian này xuất hiện loại cảm tình như chiến hữu cách mạng vậy, cho nên Lí Nam sơ lược giải thích một chút, nhưng mà nó cũng không rõ lắm, dù sao chính nó cũng chưa hoàn toàn hiểu được.

"Được rồi, tất cả mọi người đi ăn cơm đi. Bọn họ chí ít đã khẳng định tên bác sĩ không có việc gì, chuyện khác cứ để ba người bọn họ giải quyết đi. Chúng ta đi." Toàn Hiểu Vũ nói với ba người.

Lí Nam và Lục Trung Hạ cảm thấy cậu nói rất có lý, vì thế cũng không nhắc lại chuyện này, ngược lại hỏi đêm nay muốn ăn cái gì.

Chỉ có thời điểm Bạch Minh Hi rời đi, hơi lo lắng liếc nhìn cửa phòng đóng chặt kia một lần.

74. Chương 74: Cảm Ứng

Bữa tối mọi người ăn hết sức tận hứng, hơn mười ngày này, lần đầu tiên có một chỗ khiến người ta yên tâm ăn uống.

Hơn nữa có lọ tương thịt bò và mì ăn liền làm cơm thêm, thức ăn nóng hầm hập nhanh chóng an ủi tâm tình khẩn trương và mệt mỏi của mọi người.

Chỉ là, mãi đến bữa cơm kết thúc cũng không thấy ba người đang họp kia đi ra.

Toàn Hiểu Vũ cũng không có cố ý chừa thức ăn cho bọn hắn, chỉ là đem Lí Nam giao cho Bạch Minh Hi chăm sóc liền tự mình đi tìm bọn họ.

Mới đi đến nửa đường, long văn trên cổ đột nhiên như bị bỏng vậy, đau nhức trước nay chưa từng có trong nháy mắt lan ra xông thẳng lên đại não Toàn Hiểu Vũ, cậu chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân như có một hồi rung rung, mà chính cậu thì từ sớm đã bị ném qua một bên.

Đây là cảnh báo trước tai nạn!

Long văn đã rất lâu không có cảnh báo nguy hiểm! Mà lúc gần đây nhất cũng mãnh liệt như vậy.

Đã xảy ra chuyện gì?

Ý thức Toàn Hiểu Vũ coi như thanh tỉnh, nhưng mà cơ thể lại bởi vì đau đớn mà cuộn mình thành một đoàn.

Khi Sở Thiên đi tới thì cảnh tượng mà hắn trông thấy chính là Toàn Hiểu Vũ ôm đầu cuộn mình trên mặt đất.

Sở Thiên kinh hãi lập tức xông lên phía trước, đem người ôm vào lòng: "Hiểu Vũ, em làm sao vậy? Làm sao vậy?"

Ba người bọn họ vừa rồi ở bên trong, cơ bản đã khẳng định thân thể tên bác sĩ hoàn toàn không có vấn đề, không chỉ như thế, hiện tượng kỳ lạ trên người tên bác sĩ tựa hồ đến từ dị năng mới.

Loại dị năng kỳ lạ này chính là — có thể phân biệt dị năng giả và dị năng mà dị năng giả đó có. Nghe thấy hình như rất nghịch thiên, về sau, tất cả dị năng giả và dị năng của bọn họ trước mắt tên bác sĩ không thể nào che giấu được.

Nhưng cũng có chút gân gà, bởi vì cho tới bây giờ, địch nhân chung mà mọi người ngầm thừa nhận vẫn là tang thi.

Về phần, dị năng này có hữu hiệu đối với tang thi hay không, trước mắt vẫn chưa biết được, cần nghiên cứu hơn nữa.

Mà, này cũng vô cùng mâu thuẫn. Nếu cũng có hiệu quả đối với tang thi thì như vậy khi gặp phải dị năng tang thi — cũng không phải rất tệ.

Toàn Hiểu Vũ được Sở Thiên gắt gao ôm, muốn trả lời, nhưng một chút tiếng động cũng không phát ra được, cậu nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt đau đớn, trong đầu là một số hình ảnh mơ hồ lại hỗn loạn.

Những tòa nhà mọc lên như nấm vô cùng quen thuộc, từng là đại diện cho nền văn minh và kiêu ngạo của nhân loại nay lại ngã xuống trong ánh lửa.

Vô số tang thi không biết từ góc xó nào phi nhanh thoát ra khỏi những tòa kiến trúc, chúng nó lộ ra răng nanh sắc nhọn, trừng to con mắt không có đồng tử, tận lực tê rống, tận lực chạy trốn.

Toàn bộ thành phố, trong nháy mắt che kín bóng dáng chúng nó rậm rạp chi chít, có những con bị tòa nhà sập đổ đè bẹp; có những con bị quả bom nổ thành mảnh vụn; nhưng mà càng nhiều chính là sau khi làn da chúng nó bị đốt trọi, lại mọc ra một tầng da và răng nanh càng thêm cứng rắn càng thêm sắc bén…… Những nơi khác, đều có số ít nhóm người kêu rên, bọn họ không có chỗ nào có thể trốn, trốn ở trong nhà — thì phải đối mặt với nguy cơ bị oanh tạc; rời khỏi tòa nhà — khắp nơi đều là tang thi……

Thôn quê có vô số chim và thú bị kinh động, chúng nó bắt đầu chạy thục mạng khắp nơi, chạy đến thành phố khác……

Một mảnh mây đen trên bầu trời S thị phân thành nhiều phần sau đó tản ra bốn phương tám hướng……

Hình ảnh này khi Sở Thiên nắm chặt hai tay Toàn Hiểu Vũ cũng xuất hiện trong đầu hắn.

S thị! Tai họa lớn! Không đúng! Oanh tạc lớn!

Dùng loại hình thức tự sát đi oanh tạc S thị! Mấy trăm phi cơ lượn vòng trên bầu trời S thị, sau khi đầu đạn được lắp vào phi cơ cũng rơi xuống, từng cái từng cái giống như nhưng chú bướm bốc lửa xinh đẹp vậy.

Hô hấp Sở Thiên cũng dồn dập như Toàn Hiểu Vũ.

Theo sau Sở Thiên là Âu Dương Cảnh thấy hai người lúc này cũng không thích hợp, khi tiến lên muốn giúp đỡ lại bị Tiêu Tử Nhiên giữ chặt.

Hiện tại cảnh tượng trong mắt Tiêu Tử Nhiên nhìn thấy hoàn toàn khác biệt với những người khác.

Hắn nhìn thấy Toàn Hiểu Vũ lúc này toàn thân đều là thải sắc quang mang, thanh sắc và quang mang thải sắc đồng thời đan xen trên người cậu, mà Sở Thiên vẫn giống như lần đầu Tiêu Tử Nhiên nhìn thấy, đắm chìm trong thất thải quang mang.

Nhưng mà, thanh sắc quang mang trên người Toàn Hiểu Vũ khi Sở Thiên nắm chặt tay cậu, không ngừng đan vào thải sắc trên người Sở Thiên, bắt đầu dung hợp.

Toàn bộ mọi thứ thật giống như nước sữa hòa nhau bọn họ tựa như sắp hòa thành một thể vậy.

Qua hồi lâu, mãi đến khi Bạch Minh Hi nghe thấy tiếng động mang theo Tả Lực và Lí Nam chạy tới, Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ mới đồng thời mở mắt.

"Đã xảy ra chuyện." Hai người trăm miệng một lời nói.

Nói xong, hai người nhìn nhau một cái, từ trong ánh mắt của đối phương đều nhìn ra lo lắng dày đặc.

Tiêu Tử Nhiên vẫn đang nhìn Toàn Hiểu Vũ xuất thần, nhất thời không có ý thức được bọn họ nói cái gì.

Ở trong mắt hắn, sau khi Toàn Hiểu Vũ mở mắt, hắn nhìn thấy thanh sắc kia chậm rãi biến thành hồng sắc ban đầu, mà hai người bọn họ lại không chút cảm giác gì trong quá trình biến chuyển.

Tiêu Tử Nhiên lần đầu tiên đối với Toàn Hiểu Vũ sinh ra hứng thú.

Lấy khả năng nhìn người tinh chuẩn của hắn, hắn từ vài lần tiếp xúc trước thì đã nhìn ra. Toàn Hiểu Vũ tuy rằng thực lực hùng mạnh, nhưng cậu là một người hoàn toàn không có dã tâm, chỉ dựa vào chính cậu liền không được chuyện lớn gì, cũng sẽ không tạo thành uy hiếp với ai, cho nên, Tiêu Tử Nhiên vẫn chỉ xem cậu là người phụ thuộc vào Sở Thiên.

Trình độ coi trọng của hắn đối với Sở Thiên luôn tỏ ra không có sức chiến đấu so với đối với một người luôn được xem là sức chiến đấu mạnh nhất trong đội là Toàn Hiểu Vũ nhiều hơn trăm lần.

Thậm chí là Bạch Minh Hi tính tình trẻ con và Lí Nam có dị năng hệ trị liệu đặc thù, ở trong mắt Tiêu Tử Nhiên cũng có tồn tại nhiều hơn Toàn Hiểu Vũ.

Nhưng mà hôm nay, Tiêu Tử Nhiên đột nhiên ý thức được, trong đoàn thể bốn người, tác dụng Toàn Hiểu Vũ chưa hẳn là bé nhỏ không đáng kể như hắn đã nghĩ.

Hắn vẫn luôn chỉ chú ý đến người đứng đầu là Sở Thiên, luôn suy đoán có phải hắn có hậu trường hay không?

Tiêu Tử Nhiên nghĩ đến nhập thần mãi đến khi Sở Thiên chụp bàn tay lên vai hắn, hắn mới hồi phục tinh thần lại.

"Chuyện gì?" Tiêu Tử Nhiên nhìn Sở Thiên mờ mịt hỏi.

Đương nhiên, hắn cũng rất nhanh đem Sở Thiên đứng ở trước mặt mình đẩy ra, thất thải quang mang kia thiếu chút nữa lóa mù mắt chó hắn.

"Có nguy hiểm. Chúng tôi nhìn thấy, có rất nhiều tang thi còn có thú biến dị, đang hướng về phía J thị." Sở Thiên nói, không hề để tâm hành động đẩy hắn ra của tên bác sĩ.

"Không, không chỉ có J thị, là tất cả thành phố và thị trấn xung quanh S thị!" Toàn Hiểu Vũ nghiêm túc bổ sung nói: "Chỉ là J thị ở phía bắc S thị, chúng nó từ phía nam đến, chúng ta không đến mức được vây quanh, có lẽ còn có thời gian rời đi."

Sở Thiên lắc đầu, khóe môi cong lên, trong dáng tươi cười lại tràn đầy chua sót: "Có lẽ, chúng ta có cơ hội tránh né tang và dị thú phía nam. Nhưng mà —" Hắn liếm môi khô khốc: "Tang thi và dị thú xung quanh J thị cũng bị kinh động chúng nó đang hướng về phía J thị."

Hắn cười khổ, chỉ chỉ đầu mình: "Lấy nơi này của tôi làm cơ sở, tiến hành quét hình trong phạm vi lớn. Chúng nó đang tới đây, tôi có thể cảm nhận được."

Tuy Sở Thiên nói như vậy nhưng Toàn Hiểu Vũ hoàn toàn không cảm ứng được, cảm ứng của long văn đối với nguy hiểm trên người cậu, càng ngày càng quỷ dị.

Bất quá, Toàn Hiểu Vũ lúc này làm sao còn có tâm tình đi nghiên cứu. Hiện tại trong đầu của cậu và mọi người chỉ có một câu hỏi: Nên làm cái gì bây giờ?!

Ngoài thành J thị.

Đoàn người Lôi Sư mệt mỏi tìm một chỗ nghỉ ngơi. Thủ tục vào thành quá rườm rà, hắn mang rất nhiều người thường, không phù hợp rất nhiều điều kiện vào thành, trải qua một hồi bàn bạc vẫn không có kết quả.

Ôn Đồng đã chết, vật tư chống đỡ đoàn đội bọn họ cũng không còn. Sắc trời đã tối, bọn họ bụng đói kêu vang, Lôi Sư lần đầu tiên cảm nhận được tuyệt vọng cùng đường bí lối.

Có mấy người dị năng giả rất nhanh kêu la không ngừng, bọn họ đã chịu đủ việc không ngừng hy sinh rồi, tiếp đó mang theo một đám người thường không hề có sức chiến đấu, không hề có năng lực sản xuất chỉ biết chìa tay đòi ăn đòi uống.

Bọn họ lựa chọn lấy thân phận dị năng giả gia nhập đội hộ vệ, thực hiện tư cách vào thành.

Lúc này, ánh mắt bọn họ nhìn Lôi Sư đều tràn ngập mệt mỏi và thất vọng.

Cảnh tượng tốt đẹp Lôi Sư vẽ lên đã không thành hiện thực, dọc đường bọn họ hao binh tổn tướng chật vật bất kham. Cho nên khi bọn họ quyết định rời đi vứt bỏ đoàn đội, thậm chí ngay cả bắt chuyện cũng không bắt, ngay cả một cái công đạo cũng không muốn cho Lôi Sư, không muốn cho cái gọi là đoàn đội.

Dị năng giả ly khai, người thường mờ mịt. Có mấy đứa nhỏ còn đang chìa tay làm nũng đòi ăn với người lớn, chúng nó đói bụng. Bình thường lúc này, anh trai xinh đẹp kia đều sẽ lấy đồ ăn ra phân cho bọn họ.

Nhưng mà cha mẹ chúng nó đang vội vàng cùng thủ vệ đàm phán, chúng nó nghe nói trẻ em từ mười hai tuổi trở xuống có thể được miễn điều kiện vào thành, bọn họ hy vọng khi đứa nhỏ được vào căn cứ bọn họ cũng có thể đi vào theo.

Giờ phút này, người ở lại bên cạnh Lôi Sư chỉ có Gia Luân Hủ mất đi một cánh tay, có lẽ, trước mắt hắn là người duy nhất không có vứt bỏ Lôi Sư.

Chẳng qua ánh mắt hắn hiện tại chặt chẽ nhìn chằm chằm hướng vào cửa J thị: Toàn Hiểu Vũ! Toàn Hiểu Vũ! Mày đợi đấy! Tao nhất định sẽ đem khuất nhục và đau khổ hôm nay, trăm ngàn bội trả lại cho mày! Nhất định!

75. Chương 75: Áp Lực

Cùng lúc đó.

Bùi Thiên Hành mang theo hai dị năng giả, xen lẫn trong đám người ngoài thành, không ngừng quan sát đến tình trạng lối vào.

"Đội trưởng, với tình hình trước mắt, chúng ta rất khó trà trộn vào thành. Vậy phải làm sao bây giờ? "Một gã dị năng giả lo âu nói.

"Đừng nóng vội, chờ một chút xem." Bùi Thiên Hành nhìn chằm chằm cửa thành bình tĩnh đáp.

"Nhưng mà……" Một tên dị năng giả khác cũng lập tức nói, bọn họ nóng lòng a, cả hai và Bùi Thiên Hành khác nhau, bọn họ còn có vợ con ở trong thành.

Tính toán thời gian, Viên Thiệu Hoa khẳng định đã trở về bên cạnh Viên Long, nếu Viên Thiệu Hoa cáo trạng với Viên Long, người nhà bọn họ nhất định sẽ chết!

Bùi Thiên Hành đối với cục diện này có cái nhìn của bản thân, nhưng cũng không có biện pháp nói thêm cái gì với hai người đồng bạn nóng lòng đến sắp mất đi lý trí.

Chỉ có thể đánh gãy lo lắng của đồng bạn: "Tôi sẽ nghĩ cách."

Lời nói vừa dứt, nơi chân trời xa xa liền thổi tới một đám mây đen vừa to vừa dày, giống như một tòa núi lớn vậy, có chút đè ép khiến người không thở nổi.

Tốc độ di chuyển của nó cực kỳ nhanh, càng ngày càng gần, cũng càng lúc càng lớn.

Rất nhiều người ngoài thành bị dị tượng này thu hút đứng lên nhìn vài lần.

Bất quá trong mạt thế thời tiết kỳ quái rất nhiều, mọi người cũng chỉ tò mò mà thôi, cũng không quá chú ý và xem trọng.

Nhưng mà, Bùi Thiên Hành sau khi nhìn thấy đám mây đen đó, dự cảm bất an trong lòng cuồn cuộn bốc lên, đó là một loại cảm giác sợ hãi mang theo áp lực. Giống như đám mây đen kia là chiếc hộp Pandora* vậy, một khi mở ra, sẽ thả ra điều xấu và tai họa.

Lúc này, cửa thành có biến hóa mới. Có vài người mặc chế phục đi ra.

Bùi Thiên Hành mắt sắc lập tức liền nhận ra đó là thân vệ bên cạnh Viên Long.

Mấy người kia đi thẳng đến đám người Lôi Sư, giống như từ sớm đã nhận được tin tức và tình báo.

Bọn họ đi qua cùng Lôi Sư hàn huyên vài câu, chỉ thấy Lôi Sư xoay người nâng Gia Luân Hủ một thân vết máu loang lổ dậy, theo mấy người kia, cùng vào thành.

"Nguy rồi." Hai gã dị năng giả kia cũng đồng thời nhận ra thân vệ, Viên Thiệu Hoa một đường cùng mấy người Lôi Sư thân cận, hiện tại thân vệ Viên Long đem Lôi Sư và Gia Luân Hủ tiếp đi rồi, chuyện bọn họ vứt bỏ Viên Thiệu Hoa dù thế nào cũng không thể che giấu được.

"Xong rồi xong rồi, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Con tôi mới bảy tuổi……"Người nọ lo lắng đi vòng vòng, ánh mắt xin giúp đỡ vẫn dừng lại trên người Bùi Thiên Hành.

So với động tác của Viên Long, Bùi Thiên Hành càng quan tâm đám mây đen quỷ dị kia. Hắn không biết, cũng vô pháp phỏng đoán, nó sẽ mang đến cái gì.

Hắn có hơi thở dài một hơi, nói với hai người đồng bạn: "Tôi biết một đường vào thành bị niêm phong, có thể sẽ tìm được chỗ đột phá. Chúng ta chỉ có thể thử vận may, vào thành rồi nói sau."

Hai người kia đều gật đầu đồng ý, hơn nữa lập tức xuất phát. Kỳ thật, trong lòng bọn họ đối với Bùi Thiên Hành cũng không phải không có oán giận, nếu như, nếu lúc ấy không nghe lời hắn vứt bỏ Viên Thiệu Hoa, có lẽ….. Có lẽ bọn họ đã vào được thành rồi đi?

Nhưng mà loại oán giận và suy đoán này chỉ có thể tạm thời chôn sâu ở đáy lòng, việc đã đến nước này, chỉ có thể dựa vào Bùi Thiên Hành trợ giúp bọn họ giải cứu người nhà.

Trong căn cứ.

Sở Thiên và Tiêu Tử Nhiên chia làm hai đường hai người phân biệt đi tìm Thái Viễn Hàn và Viên Long.

Toàn bộ J thị bây giờ còn có gần một triệu dân cư, không thể trơ mắt nhìn bọn họ chết trong mờ mịt được.

Huống hồ, đoàn đội bọn họ mới có thêm hai mươi người, sức lực quá nhỏ bé, cho dù là hiện tại có chạy trốn thì có trốn được bao xa? Nếu gặp phải tang thi triều thì sao? Có bao nhiêu tỉ lệ sống sót?

Cho nên không bằng nỗ lực thông báo tin tức, huy động toàn bộ người đến chống lại, cơ hội sống sót có thể sẽ lớn thêm một chút.

Nhà chính Thái gia.

Nhìn thấy Sở Thiên đi tới Thái Viễn Hàn cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Nhưng mà, Sở Thiên căn bản không nói những lời khách sáo với hắn, mà trực tiếp đi vào nội dung: "Trưởng quan Thái, làm phiền, hiện tại tình hình khẩn cấp, cho nên dù trời đã tối vẫn đến quấy rầy. Ngài biết tôi là dị năng giả tinh thần hệ, tôi có thể cảm giác được có lượng lớn tang thi và thú biến dị đang tập trung tại J thị. Chúng ta đang đứng trước mối nguy hiểm rất lớn. Nếu như ngài không tin, xin mời lập tức phái người ra ngoài thành tra xét. Hành động lớn như vậy, nhất định sẽ kinh động đến đủ loại động vật, có dấu vết để đi theo."

Thái Viễn Hàn sửng sốt sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, hắn vốn đang tưởng là Sở Thiên một mình đến quy phục, nào biết đâu rằng hắn mở miệng liền phóng một trái bom nguyên tử như thế.

Chuyện lớn như vậy, Thái Viễn Hàn đương nhiên không có khả năng bằng vào mấy câu nói của Sở Thiên liền tin tưởng hắn, bất quá hắn quen làm bộ làm tịch trên mặt vẫn là bộ dáng hết sức tin tưởng Sở Thiên nói: "Cụ thể là tình huống gì? Vì sao lại phát sinh chuyện này? Số lượng chúng nó đại khái có bao nhiêu?"

Bên này vừa hỏi, bên kia, trộm đưa mắt ra hiệu với người bên cạnh, người nọ tiếp được tín hiệu, hơi gật đầu một cái liền lặng lẽ từ trong góc phòng lui ra ngoài.

Động tác nhỏ bé này cũng không có tránh được ánh mắt Sở Thiên, hắn vẫn làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả, nhưng trong lòng cảm thấy Thái Viễn Hàn này thật sự không đủ đại khí.

Cho dù hắn quang minh chính đại phái người đi thăm dò, Sở Thiên cũng hiểu được đó là hiển nhiên, ai lại vô duyên vô cớ liền tin tưởng một người quen biết không đến một ngày?

Nhưng hắn không nên đem chuyện vốn quang minh chính đại biến nó thành lén lút vụng trộm, thật sự là quá mức không phóng khoáng, không đủ phong độ của một đại tướng.

Biểu hiện của Thái Viễn Hàn khiến Sở Thiên lo lắng cho lần hợp tác này. Nhưng mà không có cách nào, trước mắt chỉ có thể tận lực đoàn kết hết thảy lực lượng có thể đoàn kết, vì nhân loại tranh thủ một đường sinh cơ.

Cho nên Sở Thiên vẫn nghiêm túc cẩn thận miêu tả tình huống mà hắn cảm nhận được, đương nhiên không có nói chuyện S thị bị oanh tạc, đó là Toàn Hiểu Vũ 'nhìn thấy'.

Bởi vậy, hắn chỉ là mịt mờ nhắc tới ngọn nguồn của loại dị tượng này, có lẽ đến từ S thị.

Sở Thiên vốn cho rằng, nói xong hắn có thể rời đi, phỏng chừng Thái Viễn Hàn sẽ tích cực điều tra chuyện này, hơn nữa triệu tập phụ tá thương nghị đối sách.

Sở Thiên không có nói phải liên kết với thế lực của Viên Long, nhưng hắn tin rằng phàm là một thượng vị giả có trí tuệ sau khi nhìn thấy tình thế rõ ràng, đều sẽ không chút do dự đưa ra quyết định như vậy.

Dù sao đối diện với sự sinh tử của toàn thành hơn một triệu người, những việc bẩn thỉu và tranh quyền của bọn họ trong lúc đó là hết sức nhỏ bé. Nếu như toàn thành ai cũng chết sạch, vậy bọn họ tranh đấu cũng không có ý nghĩa.

Nhưng mà khiến Sở Thiên có chút thất vọng chính là, sự việc cũng không có phát triển như là hắn dự đoán.

Thái Viễn Hàn tuy rằng tỏ ra có vẻ xem trọng chuyện này, nhưng mà hoặc nhiều hoặc ít có vẻ không quan trọng. Ngược lại cùng Sở Thiên tán gẫu khung phòng ngự hiện tại của căn cứ J thị, cùng với số lượng dị năng giả mà J thị hiện có. Thuận tiện hỏi thăm đoàn đội hiện tại của Sở Thiên.

Có lẽ hắn đối với phòng ngự của J thị rất là tự tin, cho nên hắn không hề sốt ruột có hành động khác.

Nhưng Sở Thiên lại cảm thấy thời gian quý giá không muốn tiêu hao trên người hắn ta, chỉ có thể tùy ý có lệ, vẻ mặt lo lắng nôn nóng cũng không chút che giấu thầm nghĩ mau chóng chấm dứt câu chuyện rồi đi.

Thái Viễn Hàn thật là kéo dài tới khi người hắn phái ra đi tra xét trở về mới thả Sở Thiên đi.

Thời gian kéo dài đến tận hai tiếng đồng hồ, Sở Thiên cũng cố không thất lễ, nhanh chóng rời khỏi nhà chính Thái gia, cấp tốc đi về nơi mình tạm ở.

Bên mình cũng không hề thuận lợi, ở trong mắt Thái Viễn Hàn, miêu tả của Sở Thiên cũng không thể khiến hắn cảm giác được tính nghiêm trọng của sự việc, hắn vẫn đang tin rằng lấy phòng ngự kiên cố vững chắc của J thị trước mắt là đủ để chống đỡ tang thi triều này. Cho nên hắn vẫn cứ không thể buông bỏ ý nghĩ tiếp tục tranh đấu với Viên Long.

Hiện tại Sở Thiên chỉ hy vọng bên tên bác sĩ có thể thuận lợi một chút, hy vọng Viên Long có thể xem

trọng chuyện này, thúc đẩy hợp tác mọi mặt, tích cực bố trí phòng ngự J thị.

Nếu như thái độ của Viên Long cũng giống như Thái Viễn Hàn, bọn họ cũng chỉ có thể thi hành hạ sách, bọn họ tự mình mang theo đội dẫn đầu ra khỏi thành thoát đi, vì bản thân tranh thủ một đường sinh cơ.

Trở về biệt thự, Sở Thiên phát hiện, chỗ giao lộ có một bóng người đang đứng, nhìn thấy hắn liền từ xa chạy lại.

Là Toàn Hiểu Vũ, thời gian Sở Thiên đi có hơi lâu, cậu lo lắng liền một mình chạy ra giao lộ chờ.

Trong lúc này, một đám mây đen to lớn đã bao phủ bầu trời J thị, một mảnh dày đặc đen ngòm xơ xác lại tiêu điều.

Biến dị đã bắt đầu rồi, cái loại tâm tình sợ hãi đi đôi với lo lắng này khiến Toàn Hiểu Vũ khó chịu cực kỳ.

Giờ phút này xa xa trông thấy Sở Thiên trở về, Toàn Hiểu Vũ lúc này mới giống như tìm về trái tim vậy lập tức chạy như bay qua, lao vào trong lòng Sở Thiên.

Sở Thiên một phen tiếp được người, gắt gao ôm lấy, mới phát hiện toàn thân Toàn Hiểu Vũ lạnh như băng.

"Em ở bên ngoài đợi rất lâu sao?" Sở Thiên ngẩng đầu nhìn trời, hắn từ sớm đã phát hiện đám mây đen quỷ dị này, vốn trời không tính là rất lạnh, nó mới đến một hồi nhiệt độ không khí liền giảm xuống cực nhanh, Toàn Hiểu Vũ mặc không nhiều, hiện tại toàn thân đều lạnh buốt.

Toàn Hiểu Vũ hít hít cái mũi, lắc đầu thành thật đáp: "Không biết." Cậu quả thật không biết đã qua bao lâu, chỉ đứng ở giao lộ vừa nhớ Sở Thiên vừa nhìn đám mây đen kia, sau đó liền trông thấy Sở Thiên đã trở về.

Sở Thiên ở hai bên má của cậu hôn hôn, cũng không nhiều lời, chỉ là đem người ôm càng chặt hơn, sau đó mang theo người đi vào trong, vừa hỏi: "Tên bác sĩ đã trở về chưa?"

Toàn Hiểu Vũ gật đầu: "Từ sớm đã trở về." Chính là bởi vì tên bác sĩ đã về lâu rồi lại không thấy bóng dáng của Sở Thiên, cho nên cậu nới sốt ruột đứng đợi ở ngoài biến mình thành hòn vọng phu.

HẾT CHƯƠNG 75

*Chiếc hộp Pandora: Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được Zeus dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh… và chiếc hộp

chỉ còn sót lại một chút "hy vọng" mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống. (Theo Wikipedia.)

76. Chương 76: Con Chuột Lớn

Trở lại biệt thự không đợi Sở Thiên đi tìm tên bác sĩ, tên bác sĩ nghe nói Sở Thiên trở về liền lập tức chạy ra.

Hai người vừa nhìn gặp liền trăm miệng một lời nói: "Thế nào?"

Sau khi hỏi xong hai người ngừng lại một chút, sau đó Sở Thiên dẫn đầu mở lời, hắn phe phẩy đầu nói: "Không thuận lợi, Thái Viễn Hàn không hề xem trọng chuyện này. Theo như tôi đoán, người này chỉ giỏi mưu kế, đối với nguy hiểm và chiến tranh kỳ thật không có bất cứ khái niệm gì. Chỗ hắn chỉ sợ không thể trông cậy. Bên chỗ anh thì sao?"

"Ngay từ đầu cũng không thuận lợi, Viên Long tựa hồ rất chống đối chúng ta. Mới vừa rời đi thiếu chút nữa là đánh nhau, nhưng mà cuối cùng rốt cục cũng gặp mặt." Tiêu Tử Nhiên cầm một chai nước trong tay, uống một ngụm rồi tiếp tục nói: "Sau khi nói rõ ràng sự việc, Viên Long trái lại rất coi trọng lập tức phái người đi thăm dò, hơn nữa đồng ý nếu như tra ra là sự thật, sẽ lập tức bố trí phòng ngự."

Sở Thiên có chút kinh ngạc với đáp án này, bởi vì quan hệ với Viên Thiệu Hoa, ấn tượng của hắn đối với Viên Long cũng không tốt, hắn vốn tưởng rằng bên mình so với tên bác sĩ càng thêm thuận lợi không nghĩ tới tình hình vừa khéo tương phản.

"Hy vọng hắn thật sự có thể làm được mới tốt." Sở Thiên nói ra lo lắng của mình.

"Tôi thấy hắn rất cương quyết, thoạt nhìn đối với chuyện này vô cùng coi trọng." Tiêu Tử Nhiên nói ra phán đoán của mình.

"Vậy là tốt rồi." Đối với phán đoán của tên bác sĩ, Sở Thiên vẫn tin phục.

"Chỉ có điều….." Tiêu Tử Nhiên nhướng mày, còn nói: "Lúc trở về nghe được một tin tức."

"Cái gì?"

"Viên Thiệu Hoa bị người của Thái Viễn Hàn mang đi rồi không có trở về, Viên Long vì thế giận dữ, sau đó lại phái người ra khỏi thành đem đám người Lôi Sư vào thành. Cục diện thoạt nhìn giống như có chút phức tạp." Tiêu Tử Nhiên thở dài một hơi nói.

Sở Thiên một hồi mới mở miệng: "Xem ra, Viên Long coi trọng tin tức này cũng không phải hoàn toàn vì

bảo vệ J thị và những người dân ở đây. Trung gian chỉ sợ còn có tính toán khác, tỷ như mượn cơ hội đoạt lại quyền khống chế J thị, còn có tìm lại con trai của mình."

Nghe vậy, Tiêu Tử Nhiên cũng thở dài một hơi, hắn cũng hiểu được Viên Long rõ ràng quá phận, Sở Thiên nói như vậy có lẽ đích xác có ý tứ này.

"Xem ra, không thể trông cậy vào bọn họ. Chỉ sợ trong lòng bọn họ, cho dù muốn bảo trụ căn cứ này, cũng không nhất định sẽ muốn bảo vệ một triệu dân cư nơi này." Tiêu Tử Nhiên nói.

Sở Thiên gật đầu: "Cho nên, chúng ta có thể phải đi trước một bước."."Hắn dừng một chút quay đầu nói với Toàn Hiểu Vũ: "Hiểu Vũ, em tìm đội trưởng Âu Dương bảo hắn tổ chức mọi người chỉnh đốn một chút, chúng ta trong đêm rời đi."

Toàn Hiểu Vũ xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thoáng qua một mảnh không trung tối đen bên ngoài, đám mây đen kia càng lúc càng lớn, chừng đã muốn che phủ hoàn toàn thành phố, trời bị che lại, hiện tại bên ngoài một tia ánh sáng cũng không có.

Cậu lo lắng đồng ý một tiếng, sau đó để lại một câu rồi mới đi: "Thật vất vả yên ổn lại phải chạy trối chết."

Lời này nói xong trong lòng Sở Thiên và Tiêu Tử Nhiên cũng không biết là cảm thụ gì, à, là mệt mỏi! Sau khi rời khỏi khu biệt thự, gần như mỗi một ngày mọi người đều phải vượt qua trong nguy hiểm, trong mạt thế không có nơi an toàn tuyệt đối, ngày như vậy, khi nào thì mới có điểm dừng?

Cẩn thận nghĩ, cư nhiên là những ngày khi sống trong khu biệt thự mới là an nhàn nhất.

Sở Thiên cũng than nhỏ, một hơi mới tiếp tục nói: "Một hồi chúng ta liền đi thành Bắc đi. Chung quy, chúng ta vẫn muốn lên phía Bắc."

"Ra khỏi thành sao?" Tên bác sĩ nhíu mày.

"Không." Sở Thiên nói: "Ra khỏi thành càng thêm nguy hiểm, bên trong thành ít nhất còn có một phần phòng ngự. Chúng ta tới bên kia để tìm được đường ra khỏi thành, chờ thời cơ lại rời thành."

"Cũng chỉ như vậy." Tên bác sĩ nghiêng đầu, suy nghĩ một chút cười với Sở Thiên nói ra một vấn đề: "Nếu hôm nay trên dưới J thị một lòng, kiên quyết chống lại, cậu sẽ ở lại cùng bọn họ tồn vong sao?"

Sở Thiên sửng sốt, nghiêm túc cẩn thận tự hỏi, một lát sau, cũng cười nói "Có lẽ sẽ đi. Anh thì sao?"

"Tôi có thể cũng sẽ như vậy. Dù sao cùng nhau chống cự, so với chúng ta một mình chém giết khả năng sống cao hơn không phải sao?" Tiêu Tử Nhiên nói ánh mắt cũng xuyên thấu qua cửa sổ nhìn bầu trời bên ngoài.

“Lần này là gì?” Tiêu Tử Nhiên hỏi, như là đang hỏi Sở Thiên cũng như là đang hỏi chính mình.

Sở Thiên nhún vai: “Quỷ biết! Nhưng khẳng định không phải chuyện tốt.”

Nói xong, Sở Thiên chuyển đề tài, hai người bắt đầu thảo luận một số chi tiết trên đường.

Ngoài Bắc thành. (Bắc này là phía bắc của thành phố.)

Bùi Thiên Hành mang theo hai đồng bạn, tìm được con đường vào thành bị phong tỏa kia.

Nhìn bức tường xi măng cao mười lăm mét được tận lực đắp lên, hai dị năng giả kia vô kế khả thi.

Chả trách Thái Viễn Hàn đối với phòng ngự J thị lại có lòng tin như vậy, nhìn bức tường cao này sẽ biết. Bọn họ ở phương diện phòng ngự quả thật dụng tâm lương khổ.

“Đội trưởng, tường này rất cao dị năng của ta chỉ có cấp hai, thật sự là chấn không được nó a.” Thổ hệ dị năng giả trong bọn họ nói, hắn và hỏa hệ dị năng giả kia, đều vừa tới hậu kỳ cấp hai, hắn có thể dựng tường đất cao tối đa ba mét, thật sự là chấn không nổi cái tường này.

Mà tên còn lại là hỏa hệ dị năng càng không thể giúp được cái gì, bức từng xi măng cốt thép rắn chắc cho dù là lửa cũng đốt không được nó.

Bùi Thiên Hành yên lặng không nói gì, chỉ là liếc mắt nhìn bọn họ một cái, tay phải duỗi ra, sáu cái nhánh cây lăng không xuất hiện, bay thẳng đến đầu tường.

Tốc độ của sáu nhánh cây cũng rất nhanh, thoáng cái đã đến nơi, hơn nữa còn cố định ở đầu tường.

“Tôi đi lên trước, sau khi đi lên sẽ kéo các người.” Bùi Thiên Hành thản nhiên nói.

“Được, được.” Hai dị năng giả vừa gật đầu đồng ý, chỉ thấy cách đó không xa có một vật, “Vèo” một cái bay tới chỗ bọn họ.

Bùi Thiên Hành phản ứng nhanh nhất, nhánh cây bắn ra, lập tức đâm xuyên qua vật thể kia, hơn nữa còn đem nó quăng ra ngoài.

Cẩn thận nhìn kỹ, lúc này mới thấy rõ, cư nhiên là một con chuột biến dị lớn như con mèo vậy.

“Thú biến dị?” Bùi Thiên Hành nhíu mi.

Hai gã dị năng giả kia vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi đã thấy xa xa có một mảnh sóng đen nghịt vọt tới đây.

Sóng? Trên đất bằng làm gì có sóng? Đó là cái gì?!

Lúc này bầu trời đã bị đám mây đen quỷ dị kia bao phủ, căn bản nhìn không thấy phong cảnh nơi xa, nhưng mà, ba người đồng loạt cảm giác được nguy hiểm.

Tay phải Bùi Thiên Hành run lên, lôi kéo một cái nhánh cây, đang chuẩn bị dùng nọn kéo mình lên tường thành, thì vào lúc này, bị đồng bạn bên cạnh một phen giữ chặt.

Giữ chặt hắn chính là tên thổ hệ dị năng giả kia, giờ phút này hắn nhìn Bùi Thiên Hành, trong ánh mắt có vài phần không tín nhiệm: "Đội trưởng, sau khi anh đi lên, sẽ kéo chúng tôi lên sao?" Trong giọng nói tràn ngập lo lắng và không xác định.

Tên hỏa hệ dị năng giả kia nghe vậy cũng khẩn trương hề hề nhìn phía Bùi Thiên Hành.

Mạnh mẽ áp chế sự tức giận trong lòng, trên mặt Bùi Thiên Hành cũng không có chút dao động nào, chỉ là ngữ khí có một chút lạnh: "Đương nhiên. Vốn chính là muốn tiễn các ngươi vào thành!"

Thổ hệ dị năng giả kia lúc này mới buông lỏng tay ra nhưng vẫn cứ lo sợ bất an, ánh mắt dĩ nhiên mang theo do dự và hoài nghi.

Bùi Thiên Hành cảm thấy căm tức cũng không nhiều lời nữa, tay phải nhẹ nhàng nhánh cây bắt đầu mang hắn lên trên tường thành.

Chậm trễ một hồi khiến cho cuộn sóng đen kia tới càng gần thêm.

Hai người lần thứ hai cảm nhận được nguy hiểm, lúc này cũng không thèm chờ Bùi Thiên Hành tới kéo bọn hắn, tự mình làm giữ chặt cây bắt đầu trèo lên.

Đáng tiếc bọn họ không hề có kỹ xảo leo trèo, bò vài lần rớt vài lần, càng sốt ruột, rớt lại càng nhanh.

Một lát sau, Bùi Thiên Hành rốt cục đến đầu tường, lúc này 'Cuộn sóng ' kia cũng đã gần ngay trước mắt

Mà 'Chân thân' của cuộn sóng cũng đã hiện thân — đàn chuột! Từng con chuột to lớn cấu lại thành đàn!

Chúng nó đang chạy nhanh như bay tới nơi này, thanh âm bén nhọn "xèo xèo" kia xông vào màng tai.

Hai người kia nhất thời rấp ráp không thôi, lần thứ hai luống cuống tay chân xé rách nhánh cây, trong miệng còn lo lắng khóc thét lên: "Đội trưởng! Đội trưởng! Cứu cứu chúng tôi!"

"Đừng bỏ lại chúng tôi a đội trưởng!"

Hai người hô to Bùi Thiên Hành đứng ở đầu tường tuy rằng nhíu nhíu mày nhưng vẫn khởi động dị năng, ý đồ đem hai người bọn họ lên tường thành.

Nhưng mà — hắn thất bại!

Hắn thử ba lần đều thất bại!

Trận chiến lần ấy với Tiêu Tử Nhiên hắn cũng không phải một chút tổn thương cũng không có.

Dị năng và thể lực của hắn đều chịu tiêu hao cực đại, hắn cũng không giống như Tiêu Tử Nhiên đánh xong được người dìu đi nghỉ ngơi, có người trong đội ngũ chăm sóc hắn, còn có dị năng giả hệ trị liệu giúp hắn khôi phục thể lực.

Hắn và Tiêu Tử Nhiên đánh xong liền cảm nhận được khí huyết cuồn cuộn, các phương diện của cơ thể tiêu hao cực điểm một đường dọc đường ngoài thành cũng không có nghỉ ngơi tốt, còn phải cố giúp hai người kia bày mưu tính kế.

Hiện tại lần thứ hai sử dụng dị năng, mới chính thức cảm nhận được sức khỏe hao tổn và cơ thể hư không.

"Tôi một lần chỉ có thể kéo một người lên, cậu chờ thêm một lát." Bùi Thiên Hành cúi xuống nói với hai người, một cái thuận tay đề khí kéo tên hỏa hệ dị năng giả kia lên, vì thế, câu nói đó chính là nói với thổ hệ dị năng giả.

Kỳ thật Bùi Thiên Hành từng phán đoán, tình hình trước mắt thoạt nhìn khẩn cấp, nhưng mà trước khi đàn chuột đến đem cả hai người đều kéo lên hết không phải là vấn đề lớn.

77. Chương 77: Chuột Dị Năng

Ai biết thổ hệ dị năng giả kia mắt thấy Bùi Thiên Hành trước tiên kéo hỏa hệ dị năng giả đi, nhất thời khẩn trương thoáng cái bổ nhào lên ôm lấy đùi của hỏa hệ dị năng giả, trong miệng còn không ngừng cuống cuồng làm ồn: "Không được! Đội trưởng anh không thể bỏ lại tôi, muốn lên thì cả hai cùng lên."

Nhánh cây đang lên cao đột nhiên bị mắc kẹt lại, hỏa hệ dị năng giả kia cũng cảm giác được tình huống nguy hiểm, vì thế cố hết sức đá văng tên thổ hệ dị năng giả, trong miệng cũng đồng thời hô to: "Mau kéo

tôi! Mau kéo tôi! Mau mau!"

Thổ hệ dị năng giả kia nào chịu dễ dàng buông tha như vậy, lại một lần nữa bổ nhào lên ôm lấy hỏa hệ dị năng giả, hai người liền dây dưa như vậy giữa không trung.

Bùi Thiên Hành đầu tường thấy thế vừa tức vừa vội, hai người dây dưa một khối ai cũng không chịu buông tay lấy tình hình của hắn trước mắt, căn bản là kéo không nổi bọn họ, nếu cứ tiếp tục như vậy…..

Cái câu "Các người mau dừng tay!" của Bùi Thiên Hành còn chưa kịp vang lên thì chỉ thấy mấy con chuột to lớn thần tốc đánh tới hai người bọn họ.

Những nhánh cây khác trên tường lập tức tiến vào trạng thái công kích, nhanh chóng đâm chết ba con chuột lớn.

Nhưng mà dù vậy cũng đã không còn kịp rồi chỉ nghe hai người kia đồng thời kêu thảm thiết, sau đó cùng nhau ngã xuống trên mặt đất, phía sau, những con chuột to lớn hơn bổ nhào tới…..

Bùi Thiên Hành đứng ở đầu tường, nhánh cây bay múa nhưng ở loại thời điểm này nhánh cây phải đối phó một đàn chuột có số lượng lớn thì chẳng khác nào như muối bỏ biển!

Rất nhanh, không đến một phút đồng hồ, hai người dây dưa kia đã bị đàn chuột bao phủ không còn nhìn không thấy bóng dáng.

Bùi Thiên Hành thu hồi công kích, đứng ở đầu tường nhìn phía dưới yên lặng không nói gì.

Những con chuột to lớn bắt đầu leo lên tường thành, chúng nó nhảy dựng lên, cư nhiên có thể nhảy lên cao năm sáu mét, chúng nó mưu đồ bắt lấy hắn, nhưng lại thất bại, tường xi-măng đối với chúng nó mà nói quá mức trơn trượt không có chút chống đỡ.

Chúng nó nhảy lên, lại rớt xuống, sau hơn mười lần thử nghiệm, Bùi Thiên Hành phát hiện, có con chuột bắt đầu đào bới đất dưới chân tường.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt một mảnh mờ mịt, hắn nhìn bầu trời đen ngòm — tai họa sắp xảy ra, nên đi nơi nào?

Địa đồ trong tay Tả Lực phát huy tác dụng lớn vào lúc này.

Tiêu Tử Nhiên và Sở Thiên rất nhanh từ trong địa đồ tìm ra một con đường thoát khỏi thành. Đương nhiên, đây là địa đồ trước mạt thế, phỏng chừng đường kia hiện tại đã bị đóng kín lại.

Nhưng mà không có vấn đề gì, cho dù đóng kín lại cũng luôn luôn có biện pháp thông qua nó. Hơn nữa đóng kín lại liền đại biểu có phòng hộ, tiến có công lui có thủ, trái lại là nơi tốt nhất.

Đoàn người chuẩn bị xuất phát, dọc theo đường đi cũng không có người đến ngăn trở bọn họ. Bọn họ vốn giành được quyền tùy ý ra vào, hơn nữa, mặc dù bên ngoài không có động tĩnh gì quá lớn, bọn họ cũng có thể cảm nhận được phần lớn nhân viên canh phòng, đã bắt đầu bị điều động.

Đây là chuyện tốt, tóm lại đại biểu người cầm quyền nơi này ít nhất xem trọng chuyện này.

Dọc theo đường đi, mọi người còn trông thấy vài đội bảo vệ vội vàng đi trên đường, toàn bộ đều là quân nhân.

"Những người này hẳn là người của Viên Long đi?" Tiêu Tử Nhiên suy đoán.

"Đại khái đúng đi, tuy rằng Thái Viễn Hàn cũng không phải không có hoạt động, nhưng mà rõ ràng Viên Long so với hắn càng xem trọng chuyện này hơn." Sở Thiên nói tiếp.

"Sinh tử du quan* (Đã trải qua sống chết nên càng cảnh giác cao hơn.), Viên Long xuất thân quân nhân, hắn so với Thái Viễn Hàn càng giỏi ngửi được mùi nguy hiểm." Âu Dương Cảnh cũng khó có được một lần phát biểu quan điểm của mình.

Chân tướng của cuộc đàm phán tên bác sĩ đã tỉ mỉ kể lại cho hắn nghe, tuy rằng Âu Dương Cảnh phát hiện, ở trong tình huống càng ngày càng nguy cấp như hiện tại, hiệu quả lãnh đạo của hắn càng ngày càng ít, nhưng mà thái độ Tiêu Tử Nhiên và Sở Thiên cũng không có bởi vậy mà thay đổi, vẫn tôn trọng hắn, vẫn xem hắn là một trong những người lãnh đạo.

Trên đường đi được khoảng một tiếng đồng hồ, mọi người rốt cục đi tới thành Bắc, con đường quả nhiên bị phong tỏa, tường thành cao lớn hết sức dễ thấy.

"Bọn họ quả nhiên tốn rất nhiều tâm tư ở phương diện phòng ngự, khó trách Thái Viễn Hàn tự tin như thế." Sau khi Sở Thiên nhìn thấy tường thành cảm thán nói.

Tiêu Tử Nhiên cũng không có tiếp lời Sở Thiên, lập tức bảo Âu Dương Cảnh dừng xe lại.

"Làm sao vậy?" Sở Thiên và Âu Dương Cảnh cùng kêu lên hỏi.

Liền ngay cả Toàn Hiểu Vũ cũng mặt đầy nghi vấn nhìn Tiêu Tử Nhiên.

Tiêu Tử Nhiên có vẻ có một chút rối rắm, sau đó mới nói: "Trên tường thành kia, có một bóng người màu xanh biếc."

Mọi người ngẩn ra, sau đó nhớ tới dị năng mới của tên bác sĩ.

"Là người?" Sở Thiên hỏi.

"Tôi làm sao mà biết!" Tên bác sĩ đảo mắt xem thường, "Xem chừng là hình người. Nhưng mà lỡ đâu tôi nhìn thấy tang thi dị năng thì sao?"

Đây chính là suy luận mà ba người bọn họ trước đó từng giả dụ, quả thật có khả năng như vậy, nhưng mà tạm thời không thể tiến hành thử nghiệm.

Cho nên mọi người cùng nhau xuống xe, Sở Thiên quyết định mang theo Toàn Hiểu Vũ cùng nhau đi tới dò xét thực hư.

Bởi vì kia dù cho không phải tang thi cũng sẽ là một dị năng giả, như vậy, ở loại thời điểm nhạy cảm như vậy, một dị năng giả một mình đứng ở đầu tường, dụng ý của hắn đáng để thảo luận một phen.

Lần này Tiêu Tử Nhiên cũng kiên trì muốn cùng đi, chủ yếu là bởi vì màu sắc của đối phương, trước đó ở căn cứ đối với màu sắc và dị năng của mỗi người đều tiến hành một phen suy luận, màu xanh rất có thể là mộc hệ.

Chẳng qua bởi vì tên bác sĩ không thể nhìn thấy màu sắc của bản thân, suy luận này cũng chỉ là một cái suy luận mà thôi. Hiện tại đúng là một cơ hội tốt để chứng thật, huống hồ, nếu như thật là đồng hệ dị năng, hắn rất có hứng thú.

Ba người lén lút tới gần, khi đến gần mới phát hiện, không chỉ ở trên tường thành có bóng người, ở bên ngoài tường thành còn truyền đến đủ loại tiếng kêu "Chít chít" và tiếng gặm nhấm.

Bước chân ba người dừng lại, bóng người trên tường thành tuy rằng đưa lưng về phía bọn họ, thế nhưng lại vô cùng quen mắt, mọi người cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, đặc biệt là đối với Tiêu Tử Nhiên.

"Bùi Thiên Hành?" Tiêu Tử Nhiên nghi hoặc hô một câu.

Bùi Thiên Hành đứng ở đầu tường nghe thanh âm đột nhiên cả kinh, mới vừa rồi quá mức nhập thần, cư nhiên hoàn toàn mất cảnh giác.

Bất quá đợi hắn xoay người lại thấy ở phía dưới liền thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Tiêu Tử Nhiên, Sở Thiên."

Hắn vốn tính toán chờ giải quyết xong chuyện hai người đồng bạn thì sẽ đi hỏi Tiêu Tử Nhiên có thể cho hắn gia nhập đoàn đội, cho dù Tiêu Tử Nhiên không đáp ứng, hắn cũng tính toán lặng lẽ đi theo bọn họ.

Chẳng qua tai họa xảy ra bất ngờ khiến hắn đối với tính khả thi của kế hoạch sinh ra hoài nghi to lớn — khi tai họa ập đến, trong thành loạn lên, ai còn có thể tìm được ai chứ?

Không nghĩ tới, cư nhiên lại trùng hợp như vậy gặp mặt ở chỗ này, Bùi Thiên Hành không biết hình dung tâm tình của mình vào giờ phút này như thế nào.

"Bên ngoài là cái gì? Cậu đứng ở trên đó để làm gì?" Tiêu Tử Nhiên hỏi, có chút khó chịu cảm giác phải ngửa mặt nhìn người khác.

"Đàn chuột!" Bùi Thiên Hành trầm trọng nói: "Một đàn chuột do những con chuột cực lớn kết thành. Chỉ cần hơn mười giây, chúng nó có thể đem một người gặm thành xương."

Ba người ở bên dưới nghe vậy trầm mặc.

Lại là thú biến dị, mà còn là chuột!

Cho dù chúng nó không biến dị, bình thường cả đàn cả lũ xuất hiện cũng đủ khiến người ta ghê tởm, hiện tại, còn biến dị……

Tiêu Tử Nhiên nghĩ nghĩ nói: "Tôi đi xem thử!" Nói xong cũng không chờ người khác đồng ý, hai cái nhánh cây bay ra, nhanh chóng cố định trên tường thành, cả người cũng bay lên theo.

"Chúng tôi cũng đi!" Sở Thiên hướng tên bác sĩ hô một tiếng.

Tên bác sĩ đến đầu tường nghe vậy cũng không nói lời thừa, thả nhánh cây xuống cuốn lấy hai người bọn họ.

Rất nhanh, Toàn Hiểu Vũ và Sở Thiên, cũng bị kéo lên đầu tường.

Bùi Thiên Hành nhìn thấy trong lòng kinh ngạc, trước khi tên bác sĩ miễn cưỡng đánh ngang tay với hắn, hiện tại năng lực bị tiêu hao của hắn chậm chạp không chịu khôi phục, mới dẫn đến hai người kia tranh đấu đến chết.

Mà hắn nhìn thấy bộ dạng vừa rồi của tên bác sĩ lôi kéo hai người kia không chút cố sức, một chút cũng không có bộ dạng suy yếu sau đại chiến, khiến hắn kinh hãi không thôi, trong lòng chứa nhiều suy đoán lại không dám lên tiếng hỏi.

Bên kia ba người vừa lên tới, liền nhìn xuống dưới chân tường, vừa nhìn một cái liền nhịn không được hút một ngụm khí lạnh.

Đông nghìn nghịt một mảnh, rậm rạp chi chít. Trọng điểm là chúng nó đều lớn hơn con mèo bình thường một chút, hai mắt đỏ hồng, lộ ra răng nanh sắc bén.

Đúng vậy! Răng nanh! Chúng nó đều dị biến ra răng nanh!

"Này....." Hiện tại ngay cả Sở Thiên cũng nói không ra lời, này phải làm sao để có thể ra khỏi thành?

Toàn Hiểu Vũ thử đánh vài hỏa cầu vào trong đàn chuột, hỏa cầu rất nhanh đốt cháy bộ lông trên người chúng, những con chuột to lớn bị đốt phát ra tiếng kêu "chít chít" thảm thiết, nhưng khi chúng nó rớt xuống đất, rất nhanh liền bị những con chuột khác bao phủ, hỏa diễm cũng theo đó mà bị dập tắt — chúng nó lựa chọn giết chết đồng bạn có tính uy hiếp để bảo vệ bản thân.

"Thật sự khó giải quyết." Thấy một màn kia, Tiêu Tử Nhiên cảm thán nói.

"Chúng nó sợ lửa!" Toàn Hiểu Vũ khẳng định nói.

Tiêu Tử Nhiên lắc đầu: "Vô ích, trong đội của chúng ta thêm vào cậu, cũng chỉ ba hỏa hệ dị năng giả, ba người các cậu, có thể đối phó được một đám lớn đến như vậy sao?"

"Các người nhìn chân tường." Lúc này, Bùi Thiên Hành lên tiếng nhắc nhở.

Hắn là người đến nơi này sớm nhất, quan sát đàn chuột một hồi lâu từ sớm đã chú ý tới những con chuột đang đào đất ở chân tường.

Ba người Sở Thiên lúc này mới theo phương hướng Bùi Thiên Hành chỉ nhìn xuống.

"Con chuột màu nâu!" Tiêu Tử Nhiên kinh ngạc hô: "Ba con màu nâu! Chúng nó đang làm cái gì?"

Bởi vì chung quanh quá mờ, tầm nhìn của mọi người vẫn luôn bị đàn chuột đông nghìn nghịt hấp dẫn, Tiêu Tử Nhiên trước đó vẫn không có chú ý tới một mảnh màu nâu ở gốc tường.

78. Chương 78: Nguy Hiểm Ập Tới

"Đào góc tường! Cậu nhìn kỹ chỗ chúng nó đào." Bùi Thiên Hành đáp.

Tiêu Tử Nhiên nghe vậy liền chăm chú nhìn kỹ, phát hiện bên cạnh chúng nó hở ra một mô đất. Chẳng qua bởi vì trời quá tối, mọi người khó có thể chú ý tới, chỉ có Bùi Thiên Hành một mực ở đầu tường quan sát chúng nó mới phát hiện ra được.

“Nền sâu bao nhiêu? Chừng nào thì chúng nó có thể đào xuyên qua?” Sở Thiên hỏi Bùi Thiên Hành, bởi vì hắn vốn chính là người trong căn cứ, hẳn là sẽ biết.

“Nền được đào sâu khoảng năm thước, tường dày một thước, lấy tốc độ của chúng nó hiện tại, khoảng mười phút!” Bùi Thiên Hành trả lời, ngữ khí có một chút bi tráng.

Hắn thật sự không biết phải làm gì cho đúng, mười phút, khi nhóm chuột to lớn kia dũng mãnh vào thành phố, kết quả thật không thể tưởng tượng nổi. Hắn hiện tại cho dù chạy vào mật báo cũng không còn kịp rồi.

“Ha” Tiêu Tử Nhiên ha một tiếng, chỉ thấy hắn thao túng ba nhánh cây bay ra, đồng thời đâm xuyên qua đầu ba con chuột màu nâu kia.

Đương nhiên, màu sắc chỉ có Tiêu Tử Nhiên mới có thể trông thấy, những người khác nhìn thấy chính là khi ba con chuột không quá khác biệt với những con còn lại đã chết, tốc độ của nhóm chuột đào đất nhất thời chậm lại.

“Hiện tại không phải đã tranh thủ được một chút thời gian rồi hay sao?” Tiêu Tử Nhiên nói.

“Sau đó thì sao?” Bùi Thiên Hành hỏi, cho dù tranh thủ được thời gian thì làm được gì chứ?

“Sau đó? ” Tiêu Tử Nhiên cười, tay phải vung lên, thực vật gần tường thành nhất, điên cuồng sinh trưởng, sau đó bắt đầu thắt cổ đàn chuột.

Hỏa cầu trong tay Toàn Hiểu Vũ cũng bắt đầu không ngừng bay ra, phối hợp với tên bác sĩ tiến hành đợt công kích đầu tiên.

Bùi Thiên Hành kinh ngạc với sự tăng trưởng dị năng và hồi phục thể lực của Tiêu Tử Nhiên, mất cả buổi cũng chưa thể hoàn hồn.

Mãi đến khi Sở Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Anh bạn đưa tôi về thành, tôi đi dẫn thêm người tới.”

Đối phó với dị thú, đặc biệt là loại tính chất quần thể này, sự trợ giúp của Sở Thiên thật sự rất giới hạn, cho nên hắn phải nhanh chóng bố trí nhân lực, chuẩn bị tốt để ứng phó.

Bùi Thiên Hành tiễn Sở Thiên đi xong, cũng gia nhập chiến cuộc, bất quá trước mắt hắn đã không thể nào thôi phát thực vật chiến đấu, chỉ có thể quơ nhánh cây, tiến hành công kích có hạn.

Công kích yếu ớt của hắn dẫn tới Toàn Hiểu Vũ và Tiêu Tử Nhiên đều kinh ngạc nhìn hắn vài lần, nhưng bọn họ cũng không có nói chuyện với nhau, tiếp tục tập trung tinh thần trong chiến đấu.

Một lát sau, Sở Thiên mang theo nhóm đội viên đuổi tới, Tiêu Tử Nhiên xoay người lại đem đội viên có khả năng chiến đấu từng người đưa lên tường thành, ngay cả đội viện không có dị năng cũng cầm súng gia nhập chiến đấu.

Lí Nam bị bắt phải ở dưới thành, nhưng mà trong lòng nó đang ôm Tiểu Ngữ và Tiểu Ngưng, lúc này không chịu cô đơn gào khóc kêu to lên.

Chúng nó có vẻ dị thường hưng phấn, như là ngửi được mùi con mồi vậy, chúng nó hưng phấn giãy giụa ở trong lòng Lí Nam.

Lí Nam cảm nhận được ý tứ muốn thỉnh chiến của chúng nó, nhưng mà —

"Không được, mấy đứa còn quá nhỏ, còn chưa tới thời điểm chiến đấu." Lí Nam dùng sức ôm lấy chúng nó nói.

"Méo méo méo, méo méo méo méo méo!" Tiểu Ngữ Tiểu Ngưng đồng thời kháng nghị, rất có chút ý tứ muốn tranh luận.

"Không được! "

"Méo méo!"

"Hai nhóc này!"

"Được rồi, nếu không thì anh mang theo chúng nó đi lên trên vậy, chỉ cần không ở dưới tường thành sẽ không có nguy hiểm." Sở Thiên nói.

Một ngày nào đó, khi chúng nó phát hiện có thể thông qua tinh thần lực cùng Sở Thiên tiến hành câu thông, mỗi khi Lí Nam phản đối chúng nó làm cái gì chúng nó sẽ bắt đầu làm phiền Sở Thiên.

Sở Thiên bị chúng nó huyên náo đến đau đầu, sau khi cảnh cáo chúng nó một phen mới đồng ý mang chúng nó đi lên.

"Nhưng mà, lỡ như……" Lí Nam do dự, lỡ mà chúng nó nhảy xuống thì làm sao bây giờ? Chúng nó còn nhỏ lắm.

Chúng nó vừa rồi đồng ý anh, sau khi đi lên sẽ nghe lời anh, tuyệt không làm bậy." Sở Thiên xoa xoa mi tâm, hai nhóc con kia vẫn đang không chịu buông tha cứ náo loạn trong đầu hắn, loại buồn phiền này cũng chỉ có chính hắn hiểu.

"Vậy…… Được rồi, anh Thiên, anh bảo vệ tốt chúng nó." Lí Nam không còn cách nào đành phải buông tay.

Mới buông lỏng tay, hai nhóc kia liền thoáng cái lủi vào trong lòng Sở Thiên sau đó bắt đầu một hồi kêu "Méo méo" vội vã.

Sở Thiên cười khổ, nhưng vẫn đáp ứng Lí Nam: "Yên tâm đi, chúng nó cũng không ngốc." Nói xong, lập tức xoay người đi.

Chỉ để lại Lí Nam cùng mấy đội viên không có sức chiến đấu trong đội, đôi mắt ngóng trông nhìn.

Trên tường thành, bởi vì có thêm đoàn người gia nhập, chiến cuộc thoáng cái có biến hóa. Chân tường đã thủ được, không để những con chuột lớn đó tiếp tục đào bới.

Kỳ thực mọi người chủ yếu là chiếm ưu thế địa lý, bọn họ đứng ở trên đầu tường cao lớn, đám chuột có mọc thêm mấy cái răng nhanh sắc nhọn cũng không công kích đến bọn họ.

Căn cứ theo quan sát của Tiêu Tử Nhiên trừ bỏ ba con chuột màu nâu bị giết ra không còn phát hiện thêm chuột dị năng nào khác.

Cho nên, trận này nói là chiến đấu, nhưng sau một hồi liền thuần túy biến thành đơn phương tàn sát.

Tiểu Ngữ và Tiểu Ngưng được Sở Thiên mang theo tới đầu tường, hưng phấn ở trên đầu tường nhảy nhót vài cái, lập tức bị Sở Thiên quát bảo ngừng lại.

Nghe thấy tiếng "Méo" Tiêu Tử Nhiên quay đầu trông thấy Sở Thiên mang theo hai nhóc kia lập tức nói: "Sao cậu đem bọn nó…."

"Tới đây" Hai chữ này còn chưa nói xong, hắn liền thấy rõ hai nhóc kia, một con màu xanh tựa băng, một con lại đỏ như lửa, màu sắc của chúng nó không quá giống nhân loại, trên người chúng nó vẫn còn bao phủ một tầng quang quyển.

"Làm sao?" Sở Thiên còn chưa kịp biểu đạt hoàn chỉnh nghi hoặc của bản thân, chỉ thấy hai tên nhóc kia hưng phấn, há miệng, hướng đàn chuột bên ngoài "meo" một tiếng.

Tiếng "meo" này hoàn toàn khác với khi bình thường.

Chỉ thấy chúng nó há miệng ra, trong miệng Tiểu Ngữ xuất hiện một con rắn lửa phi nhanh ra, khí thế như dời núi lấp biển lọt vào đàn chuột, lập tức quét sạch một mảnh lớn.

Tiểu Ngưng mở miệng, một trận mũi tên băng nhọn như mưa bắn xuống, thành quả cũng là một mảnh

thanh sạch.

Công kích của mọi người trong nháy mắt đình trệ, tất cả mọi người bị hiệu quả này làm cho sợ ngây người. Hai vật nhỏ này mới bao nhiêu đâu? Uy lực như vậy, hoàn toàn có thể giết chết đám dị năng giả bọn họ a!

Nếu như chúng nó lớn lên, sức chiến đấu kia sẽ có bao nhiêu kinh khủng?

Hai nhóc kia phóng xong sóng công kích thứ nhất, lập tức đắc ý dào dạt vòng quanh Sở Thiên đòi thưởng, cầu khen ngợi.

Sở Thiên cười khổ, dù sao tác dụng của hắn trong cuộc chiến này không lớn, vì thế rõ ràng phải làm bảo mẫu của hai tên này, chỉ huy chúng nó chiến đấu.

Này quả thực là chỉ đâu đánh đó, mỗi lần công kích là quét sạch một mảnh, cảm thấy sảng khoái cực kỳ, Sở Thiên cảm thấy này so với tự mình chiến đấu còn muốn thống khoái hơn.

Ngoài thành, ở lối ra vào chính.

Hôm nay bầu trời tối đen quỷ dị, đám mây đen kia dừng trên không trung J thị, vẫn không nhúc nhích.

Cửa vào thành đã sớm đóng kín, nhưng khác với ngày thường chính là sau khi bọn lính đóng cửa thành, trên tường thành xuất hiện rất nhiều vũ khí hạng nặng.

Mọi người ngoại thành lúc này bắt đầu khủng hoảng, bầu không khí không bình thường này khiến bọn họ rốt cục cảm nhận được nguy hiểm.

Một vài người đàn ông cường tráng rốt cục nhịn không được bọn họ chạy đến cửa thành, ý đồ gõ mở cửa vào thành.

"Van cầu các người, hôm nay không bình thường! Để chúng tôi trốn vào trong đi! Chỉ một đêm thôi, chúng tôi cam đoan, ngày mai sẽ lập tức ra khỏi thành!"

"Mở cửa! Mở cửa! Cứu mạng!"

"Chúng tôi chỉ trốn một đêm thôi, cầu xin các người."

Nhưng mà trả lời bọn họ chính là một băng đạn, bất quá chỉ là mang tính chất cảnh cáo, cũng không có bắn trúng người.

Vì thế có người chửi ầm lên, mắng người ở bên trong lang tâm cẩu phế* (Tương tự lòng dạ chó tha.) thấy chết mà không cứu.

Còn có người bắt đầu phá cửa, lợi dụng hết thảy công cụ có thể lợi dụng trong tay.

Sợ hãi hoảng hốt khiến con người có dũng khí.

Nhưng mà cũng không có tác dụng gì.

Bọn họ lại nghênh đón một băng đạn, lần này, không còn nể tình nữa, chỉ cần là người tham gia đập phá, đều không lưu tình chút nào bị bắn chết.

Cuối cùng có người lui bước, bọn họ về tới lều trại tạm thời, khẩn trương, sợ hãi, kích động hoảng hốt, nhưng lại không có cách nào khác.

Có người muốn chạy trốn, nhưng lại phát hiện không có chỗ nào có thể trốn, chỗ an toàn nhất ở ngay phía sau họ, nhưng mà. bọn họ không thể đi vào.

Sợ hãi qua đi, nối gót chính là tuyệt vọng điên cuồng! Gặp tai ương đầu tiên chính là những phụ nữ bán thân xác, các nàng vô y vô kháo* (Không ai nương tựa, không người thân.), ở loại thời điểm này biến thành đối tượng bị đám đàn ông điên cuồng phát tiết.

Bọn họ vốn chính là một đám người không được hoan nghênh, ở trong mạt thế không có chế tài không có ràng buộc, sẽ hiện ra một mặt tàn ác nhất của nhân tính.

Tiếng la hét của phụ nữ vang lên, trong thanh âm tràn ngập thống khổ và tuyệt vọng.

Không có tiếng cầu xin, bởi vì các nàng căn bản không có cơ hội cầu xin!

Nguy hiểm còn chưa đến, bọn họ lại bắt đầu vô sỉ giết chóc.

Tuyệt vọng lan tràn ở ngoài thành.

Phương Tấn là dị năng giả duy nhất ngoài thành cũng là một trong số ít những người có xe.

Thời điểm có người mưu đồ đập mở cửa thành, hắn liền mang theo hai tên hồ bằng cẩu hữu* (Bạn xấu.) trước một bước lái xe chạy trốn.

Nhưng mà, chỉ hơn mười phút đồng hồ, bọn họ vốn lái xe chạy như vậy lại nhanh chóng lái trở về.

Phương Tấn mở ra một đường xe chạy đến tận cửa thành mới dừng lại.

Binh sĩ trên tường thành lập tức giơ súng đề phòng, e sợ cho rằng những người ngoài thành đó lại xuất hiện thêm con thiêu thân.

Ngoài thành hỗn loạn bọn họ trông thấy, bọn họ đồng tình những kẻ yếu ớt bị giết hại, thế nhưng bọn họ cũng không làm được gì.

Phương Tấn từ trên xe nhảy xuống tới, thở hổn hển hô to với binh sĩ canh phòng: "Đừng nổ súng! Đừng nổ súng! Nó…… Chúng nó….. Chúng nó đến đây….. Rất nhiều rất nhiều….. Rất nhiều….. Mau cho tôi vào đi, tôi là dị năng giả, tôi có thể chiến đấu, cầu xin các người, mau để tôi vào đi….. Chúng nó sắp tới rồi….. Sắp tới rồi!"

Phương Tấn nói năng lộn xộn gào khóc, nước mắt nước mũi đồng loạt chảy, hai người cùng hắn đồng hành kia cũng là giống y như vậy, bọn thậm chí ngay cả nói cũng không nói được, chỉ biết điên cuồng đập cửa thành.

79. Chương 79: Con Rết

Đối với những người ngoài thành này, bọn lính đương nhiên là đối xử bình đẳng.

Rất nhanh, một viên đạn liền bắn ngay dưới chân bọn họ, đây là lần đầu cảnh cáo, lần thứ hai sẽ bắn trúng thật.

"Rết….. Con rết…… Rất nhiều con rết to lớn! Chúng nó đến đây, nhanh mở cửa!" Đạn cũng không thể thành công ngăn cản động tác đập cửa của Phương Tấn, sự sợ hãi đối với con rết vượt qua xa đạn dược.

Đám binh sĩ ở trên nghe vậy, động tác có chút thoáng ngừng lại, bọn họ không tiến hành lần xạ kích thứ hai, có người nhanh chóng chạy đi báo cáo cho cấp trên.

Bọn họ nhận được mệnh lệnh, hôm nay có thể sẽ có địch tập kích J thị rất có thể là tang thi triều, bọn họ được mệnh lệnh phải thời thời khắc khắc ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Cho nên, khi Phương Tấn vừa nói xong bọn họ không dám xem nhẹ mà bắt đầu nhanh chóng chạy đi báo cáo.

Rất nhanh thì có một người bộ dáng như người có chức đến đây can thiệp, hắn hỏi tình hình phía trước.

Phương Tấn lúc này học ngoan, chỉ nói phía trước có quái vật, đang muốn tập kích J thị, không nói thêm gì cả, chỉ nói để hắn vào thành mới bằng lòng giải thích kỹ càng tỉ mỉ.

Sĩ quan kia làm sao đồng ý, kỳ thật hắn cũng không làm chủ được, phong tỏa thành là mệnh lệnh phía trên truyền xuống.

Phương Tấn không chịu nói, hắn cũng không có biện pháp, chỉ có thể vừa bố trí, vừa chờ đợi mệnh lệnh của cấp trên.

Thấy sĩ quan kia không để ý tới mình, Phương Tấn rốt cục nổi cơn điên, xoay người trở lại trong xe, hướng về phía cửa thành đóng kín hung hăng đâm vào.

Mệnh lệnh cấp trên còn không có truyền về, sĩ quan kia không dám lập tức bắn chết Phương Tấn. Hắn lo lắng vạn nhất cấp trên yêu cầu cần gặp người báo tin, mà lúc đó người đã chết thì hắn không có cách bàn giao.

Nhưng mà người đưa tin chỉ cần một người là đủ.

Cho nên đạn không lưu tình chút nào xuyên thấu qua đầu hai người đồng bạn của Phương Tấn.

Khi hai người kia chết, Phương Tấn rốt cục cũng tỉnh táo một chút. Hắn tìm về chút lý trí, quỳ gối ở cửa thành đau khổ cầu xin.

Hiện tại đáy lòng hắn tràn ngập hối hận. Nếu như lúc trước không có thông đồng với nữ dị năng giả kia, hắn sẽ không phải cùng người ta xung đột, mất đi tư cách vào thành.

Lúc trước, nếu như đối xử tử tế với Lâm Văn Tuyết, như vậy cho dù hắn bị người đuổi ra ngoài thành, những người thu nhận Lâm Văn Tuyết có lẽ cũng sẽ thu nhận hắn đi?

Nhưng mà hiện tại nghĩ những điều đó thì có lợi ích gì chứ?

Người trên tường thành đã không có động tĩnh gì. Không ai tiếp tục để ý Phương Tấn đang quỳ ở phía dưới. Bởi vì —

Xa xa nơi tầm mắt có thể một trận khói bụi cuồn cuộn không dứt, hơn mười con rết khổng lồ, bò về hướng cửa thành……

Một nơi khác, nhà chính của Thái gia.

Viên Long dưới sự dẫn dắt của người khác, vội vàng vào một gian phòng độc lập, mãi đến khi trông thấy Viên Thiệu Hoa bình yên vô sự trong phòng, hắn mới hung hăng thở dài một hơi.

Đây là một gian phòng bình thường, bài trí còn rất thoải mái xem ra Thái Viễn Hàn cũng không có khiến

con trai hắn chịu khổ gì.

"Ba ba!" Viên Thiệu Hoa trông thấy Viên Long vui sợ đan xen, lập tức liền bổ nhào về phía Viên Long ôm cổ cha mình.

"Tiểu Hoa....." Viên Long cao hứng ôm con trai thần sắc phức tạp.

"Ba ba, những tên khốn kiếp đó cư nhiên dám nhốt con! Ba mau đưa người đi bắn bọn họ đi, xử lý theo quân pháp!" Hưng phấn qua đi, Viên Thiệu Hoa buông cha hắn ra, chuyện đầu tiên hắn làm chính là cáo trạng.

Giờ phút này Viên Long nhìn đứa con trai trước mặt, vẻ mặt chua sót lại phức tạp, hoàn toàn đã không còn vô hạn cưng chiều và dung túng như lúc trước.

Có lẽ hắn thật sự sai rồi, hắn không nên dung túng con trai quá mức khiến nó trở thành loại người không biết trời cao đất rộng lại không hiểu nhân gian hiểm ác.

Nhưng mà hiện tại sám hối còn tác dụng gì? Chỉ hy vọng, thời điểm xuống dưới nhìn thấy vợ, bà ấy sẽ không trách hắn dạy hư con trai.

"Ba? Ba làm sao vậy?" Viên Thiệu Hoa chưa từng thấy cha như vậy bao giờ, nhìn thấy vẻ mặt của cha vô cùng khó coi, còn có chút đáng sợ.

"Không có việc gì, ba ba không có việc gì. Bất quá, ba ba có một chút chuyện muốn nói cho con, con phải nhớ kỹ lời ba ba nói." Chung quy vẫn là không đành lòng trách cứ con trai, vẻ mặt Viên Long nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc nói với con trai.

Lúc này, Viên Thiệu Hoa cuối cùng cũng ý thức được, mình đem người của ba ba cho gây sức ép đến chết hết, chẳng lẽ ba ba muốn trách cứ hắn sao?

"Con trai, con lớn rồi. Sau này, phải học cách tự mình chăm sóc bản thân, đừng tiếp tục tùy hứng. J thị xảy ra chút chuyện, ba ba phải ở lại chỗ này giải quyết, ba ba đem con giao cho một người chú họ Thái, con và hắn cùng nhau đi. Hắn sẽ bảo vệ con. Nhưng mà, dọc đường con đừng tùy hứng, bởi vì ba ba không ở bên cạnh con. Lúc này đây, ba ba cũng không có thể tiếp tục phái dị năng giả đi bảo vệ con. Con biết không?" Vẻ mặt Viên Long không yên và ngữ trọng tâm trường* (Trịnh trọng, nghiêm túc.).

Không có trách cứ! Viên Thiệu Hoa nghe thấy lăng lăng. Nhưng mà lời này nghe là lạ, tựa hồ là muốn biệt ly, thế nhưng bọn họ vừa mới gặp nhau, hắn nhiều lần trải qua nghìn vạn khổ cực thật vất vả mới trở lại bên cạnh ba ba, đây là làm sao vậy? Ba ba tại sao lại muốn đuổi hắn đi?

Vì thế Viên Thiệu Hoa giống như thường ngày vậy náo loạn lên, một người hơn hai mươi tuổi hiện tại giống trẻ con vài tuổi ở trước mặt ba ba nhõng nhẽo kêu la.

Kỳ thật Viên Thiệu Hoa vẫn tỉnh tỉnh mê mê không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà vẫn theo thói quen dùng mánh khóe muốn ép cha khuất phục, hắn mới không cần rời khỏi đây đâu, bên ngoài thật là đáng sợ, người bên ngoài cũng rất đáng sợ, ba ba còn nói lúc này đây không ai bảo vệ hắn……

Chẳng qua lúc này đây, Viên Thiệu Hoa không hề được như nguyện.

Viên Long kiên định dứt khoát đẩy hắn ra đem hắn giao cho người đã từng bắt nhốt hắn trước đó, tiếp đó lập tức ly khai.

Bất kể Viên Thiệu Hoa kêu la cầu xin ra sao đều không có tác dụng gì.

J thị đang gặp nguy cơ sau khi thẩm tra, ngoài thành có rất nhiều dị tượng kỳ quái, j thị đang chuẩn bị nghênh đón nguy cơ to lớn, có lẽ có thể chiến thắng, có lẽ trong chốc lát bị toàn diệt, Viên Long chỉ có thể lựa chọn chiến đấu hoặc chạy trốn.

Cho nên, hôm nay Viên Long tìm Thái Viễn Hàn, nói chuyện hai bên đoàn kết bảo vệ J thị, Thái Viễn Hàn không e dè hướng hắn đưa ra quyết định của chính mình.

Thái Viễn Hàn nguyện ý đưa hắn quyền không chế một phần sức chiến đấu cũng nguyện ý đem con trai trả lại cho hắn.

Điều kiện là hắn phải rời khỏi đây! Hơn nữa còn mang đi toàn bộ dị năng giả tạo thành, bảo vệ, Viên Long cần bảo vệ hắn khi rời đi.

Hai tiếng đồng hồ, từ khi Sở Thiên rời đi đến bây giờ đã qua hai tiếng đồng hồ cũng đủ để bọn họ điều tra tính xác thật của tai họa.

Sau khi đánh giá tính nghiêm trọng của nó với tư cách là người có quyền lợi tối cao hiện nay, là người thủ hộ vốn nên bảo vệ tốt thành phố này, Thái Viễn Hàn lại đưa ra quyết định giống Sở Thiên — Bắc thành, có thể thủ thì thủ, thủ không được thì mở một chỗ hổng bỏ chạy.

Trong tay hắn có hơn một trăm dị năng giả, không lo không thể Đông Sơn tái khởi*.

Đối với quyết định của Thái Viễn Hàn, đáy lòng Viên Long khinh thường. Hắn là một người quân nhân tuyệt đối sẽ không làm chuyện lâm chiến bỏ trốn.

Cả đời này của hắn, thất bại nhất chính là đứa con trai, nhưng hắn tin tưởng vững chắc mình vẫn là một quân nhân.

Hắn sẽ không trốn, hắn quyết định thủ vệ nơi này!

Đương nhiên, Viên Long cũng đưa ra điều kiện duy nhất chính là bảo Thái Viễn Hàn mang theo Viên Thiệu Hoa rời đi, hơn nữa còn phải dốc hết toàn lực bảo đảm hắn an toàn.

Tới cuối cùng, Viên Long vẫn tư lợi một phen đem đứa con trai làm giao dịch, giao phó cho người khác.

Đây là một cái giao dịch, Thái Viễn Hàn đương nhiên đồng ý. Huống hồ, Viên Thiệu Hoa và bọn họ cùng một chỗ, Viên Long sẽ càng cố gắng giúp bọn hắn hấp dẫn hỏa lực để bảo đảm con trai an toàn.

Vì thế một chuyện liên quan đến một thành phố và sự sống chết của hơn một trăm vạn dân cư, cứ thế được quyết định bởi một cuộc giao dịch.

Bắc thành.

Đoàn người Sở Thiên đang đứng ở giữa cuộc chiến kịch liệt.

Mọi người đều giết rất hứng khởi, dù sao đơn phương giết chóc, xác thực có thể kích khởi cảm giác hưng phấn.

Nhưng mà, dần dần, mọi người phát hiện đàn chuột rợp trời kín đất* kia, cư nhiên bắt đầu lui tán.

Chúng nó bắt đầu rút về phía sau, vừa lui vừa tản ra hai bên.

"Đây là làm sao vậy? Chúng nó sợ sao?" Tả Lực nghi hoặc hỏi.

Bởi vì đàn chuột rời đi, công kích của mọi người cũng từ từ dừng lại.

Thừa dịp này có vài người bắt đầu dùng tinh hạch đã qua tinh lọc do Lí Nam phân phát bắt đầu bổ sung dị năng.

Mà Bùi Thiên Hành chưa từng thấy qua loại cảnh tượng này, vừa lúc kỳ dị nhìn mọi người.

"Thật đáng sợ." Sở Thiên nhìn phương hướng ly khai của đàn chuột, cười khổ một chút: "Nhưng mà, thứ chúng nó sợ hãi cũng không phải chúng tôi! Đại khái! Có thứ gì đó càng đáng sợ hơn đang tới gần đi!"

Vốn mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi sau khi nghe xong lời nói của Sở Thiên lại khẩn trương lần nữa.

"Càng thêm đáng sợ? Đó là thứ gì?" Tả Lực có chút kinh nghi bất định* (Khó hiểu cùng khinh ngạc.), kỳ thật những con chuột đó đã rất lợi hại, nếu không phải bọn họ chiếm ưu thế địa lý, nếu là đang ở trên mặt đất đụng phải đàn chuột to lớn như thế đã sớm bị gặm thành bã rồi.

Như vậy, có cái gì đáng sợ hơn đàn chuột chứ?

Sở Thiên lắc lắc đầu, hắn dùng tinh thần lực đi tham dò, cư nhiên gặp màn chắn tinh thần! Hắn không biết cái màn chắn kia là gì, nhưng uy hiếp rất lớn. Động vật so với nhân loại càng thêm linh mẫn, có lẽ đàn chuột cũng là cảm nhận được uy hiếp đồng dạng hoặc thậm chí là lớn hơn nữa mới cuống quít lui tán đi!

"Vô luận là cái gì, chúng ta đều chỉ có thể tử chiến, không phải sao?" Sở Thiên mặt không chút thay đổi nói.

Hiện tại ngoài thành càng thêm nguy hiểm, chỉ có thể chặt chẽ bảo vệ ở đây, chỉ cần có thể chặn bọn nó ở ngoài thành, liền có thể đủ để bảo vệ cho một đường sinh cơ.

Toàn Hiểu Vũ nhìn thấy bộ dáng Bùi Thiên Hành nhìn mọi người vừa nghi hoặc lại sáng tỏ sau đó là hâm mộ, suy nghĩ một chút sau đó đi qua đưa cho hắn vài khối tinh hạch cẩn thận nói phương pháp sử dụng cho hắn.

Nói xong cũng không quản Bùi Thiên Hành có nhớ hay không liền lập tức trở về bên cạnh Sở Thiên.

Vẻ mặt Bùi Thiên Hành kinh ngạc tiếp nhận tinh hạch, tuy rằng ban nãy thông qua quan sát, hắn đại khái hiểu được vật này có tác dụng gì, cũng hiểu được tại sao Tiêu Tử Nhiên có thể nhanh chóng khôi phục như vậy.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới chính là cái tên mặt than kia lại đem thứ này chia cho hắn một phần, hơn nữa còn tỉ mỉ nói cho hắn nghe cách sử dụng, loại chuyện này không phải là bí mật đoàn đội hay sao?

Tên kia ở trong đoàn thể này rốt cuộc có thân phận gì? Trước đó thấy cậu ta không có tiếng tăm gì, hắn chỉ cho rằng cậu ta là một dị năng giả phụ thuộc vào Sở Thiên mà thôi. Nhưng mà loại đồ vật quý giá như vậy, cậu ta nói cho liền cho, phương pháp sử dụng cũng nói luôn?

Bùi Thiên Hành kinh ngạc cực kỳ.

Toàn Hiểu Vũ trở lại bên cạnh Sở Thiên cố ý nhìn Sở Thiên một cái.

Sở Thiên lập tức hiểu được ý tứ của cậu, đưa tay vỗ vỗ đầu của cậu, cười nói: "Em làm đúng! Chúng ta hiện tại đều là đồng bạn kề vai chiến đấu, cần phải chia sẻ cho hắn. Nhiều người chiến đấu, mọi người có nhiều thêm vài phần hy vọng."

Toàn Hiểu Vũ lúc này mới cười cười với Sở Thiên, sau đó gật đầu.

Có đôi khi cậu cũng không thể xác định chuyện mình làm rốt cuộc có phải đúng hay không, trước kia, cậu chỉ có thể trước làm, chờ ra kết quả, sau đó mới biết được đúng sai.

Hiện tại, khi cậu không xác định được thì hỏi Sở Thiên, Sở Thiên luôn cho cậu đáp án chính xác.

Hoặc đúng hoặc sai, Sở Thiên luôn luôn có giải thích hợp lý.

HẾT CHƯƠNG 79

*Đông Sơn tái khởi: Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức song ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Do đó, người đời sau thường dùng điển cố Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ.

Thơ Vương Duy có câu:

Ngô đệ Đông Sơn thời

Tâm thượng nhất hà viễn.

(Tạm dịch: Em ta khi về ở ẩn, tấc lòng vời vợi mênh mông).

Lý Bạch cũng có bài *Ức Đông Sơn* (Nhớ Đông Sơn) nổi tiếng như sau:

Ngã kim huề Tạ kỹ

Trường khiếu tuyệt nhân quần.

Dục báo Đông Sơn khách

Khai môn tảo bạch vân. [2]

(Tạm dịch:

Ta nay ôm kỹ nữ

Cười lớn, xa loài người

Muốn báo Đông Sơn khách

Mở cửa quét mây trôi)

Thơ Nguyễn Trãi trong bài *Mạn Thành – Kỳ III* có câu:

Dữ thế tiệm sơ đầu hướng bạch

Đông Sơn nhật nhật phú qui dư. [3]

(Tạm dịch:

Dần cách xa dời, đầu chớm bạc

Ngày ngày nuôi mộng hướng Đông Sơn).

Về sau Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ. Do đó, thành ngữ *"Đông Sơn tái khởi"* hoặc *"Đông Sơn phục khởi"* được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế; hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại vũ đài chính trị và tạo dựng sự nghiệp. (Cre: *(KTNN số 641, ngày 01.06.2008)*)

*Rợp trời kín đất: (Giải thích bởi Thachlao (Thành viên Bạch Ngọc Sách)), bản raw là Phô thiên cái địa.

80. Chương 80: Tang Thi Khuyển

Mọi người đại khái ở đầu tường nghỉ ngơi khoảng năm phút đồng hồ, xa xa quả nhiên có cái gì đó đang đi tới.

Lại thêm một đám!

"Đó là cái gì vậy? Là sói hay là chó?" Có người la lớn, từ hình dáng đại khái chạy vội của bọn chúng, đã có thể phán đoán được là loại giống loài gì.

"Lại là thú biến dị sao?" Vừa thấy cái loại hình thể to lớn này, có người nhịn không được sợ hãi, trong thanh âm còn mang theo một chút run rẩy.

Lúc này, Tiểu Ngữ và Tiểu Ngưng cũng nửa thân trên hơi nghiêng cúi xuống, phát ra tiếng kêu "Méo méo" liên tục.

Lúc này đây tiếng kêu của chúng nó khác với lần hưng phấn trước đó, tràn ngập đề phòng và uy hiếp.

"Chúng ta phải làm sao bây giờ? Tiếp tục chiến đấu sao?" Âu Dương Cảnh hỏi Sở Thiên và Tiêu Tử Nhiên, lúc này, trong lòng hắn cũng tràn ngập bất định.

Sở Thiên hãy còn trầm tư, Tiêu Tử Nhiên lại giành trước nói: "Mọi người triệt hạ tường thành, chúng ta trở lại trong thành tìm nơi phòng thủ! Nhanh!"

Những lời này hắn nói xong lại khiến cho Sở Thiên kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Ngữ khí của Tiêu Tử Nhiên có chút trầm trọng, biểu tình trở nên hơi chua sót: "Không phải thú biến dị, là tang thi khuyển! Đại khái hơn mười con, này vốn cũng không đáng sợ, nhưng đáng sợ chính là, tôi nhìn thấy trên người chúng nó có đủ loại màu sắc…."

Dị năng mới của tên bác sĩ còn chưa kịp để toàn bộ đội biết, cho nên phần lớn người không hiểu được ý tứ trong câu nói của hắn.

Nhưng vài người hạch tâm lập tức chợt nghe hiểu được.

"Toàn bộ đều có màu sắc?" Sở Thiên lập tức hỏi.

"Đúng vậy, toàn bộ." Tiêu Tử Nhiên vẻ mặt bất đắc dĩ cười khổ.

"Rút lui! Trở về thành! Lập tức!" Sở Thiên cũng lập tức đưa ra mệnh lệnh giống Tiêu Tử Nhiên.

Hai đại thủ lĩnh đều đưa ra quyết định giống nhau, lúc này cũng không còn do dự, tức khắc nghe theo.

Đi xuống trái lại không cần Tiêu Tử Nhiên và Bùi Thiên Hành hỗ trợ, mọi người bám vào đằng điều trên vách tường cứ thế trượt xuống.

Bùi Thiên Hành tuy rằng trong lòng tràn ngập nghi hoặc, nhưng mà cũng đi theo mọi người cùng nhau rời khỏi.

Khi Sở Thiên và Toàn Hiểu Vũ cùng nhau đi xuống hắn giữ chặt cậu nhỏ giọng nói: "Một hồi, em ở cùng với Tiểu Nam và Tiểu Bạch. Nếu như, cuối cùng tình huống quá nguy cấp, em liền dẫn bọn họ trốn vào trong không gian tạm thời đừng đi ra!"

"Anh đi đâu?" Toàn Hiểu Vũ vừa nghe liền nóng nảy, lời này của Sở Thiên vừa nghe liền biết là hắn không tính cùng bọn họ đi vào không gian.

Sở Thiên đưa tay xoa xoa đầu cậu, cười đến mức hết sức dịu dàng nhưng lại nói: "Anh không thể bỏ lại mọi người, em xem, mọi người hiện tại tin tưởng anh như vậy, bọn họ đem tính mạng của mình giao cho anh, anh sao có thể trốn?"

"Em không đi! Em phải ở cùng anh! Em cũng không thể bỏ lại anh!" Toàn Hiểu Vũ chém đinh chặt sắt* (Kiên quyết, không có ý lui bước.) nói, cậu tuyệt đối sẽ không bỏ lại hắn rồi tự mình chạy trốn!

Từ trên người Sở Thiên, Toàn Hiểu Vũ một lần nữa tìm được ý nghĩa sinh tồn, cậu sao có thể bỏ lại hắn!

"Được." Sở Thiên vẫn dịu dàng như thế cười nói với cậu: "Em không rời khỏi anh, anh không phản đối. Nhưng mà còn Tiểu Bạch và Tiểu Nam thì phải làm sao?"

"Em…." Toàn Hiểu Vũ ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, bọn họ phải làm sao bây giờ?

Sở Thiên không đợi cậu nói hết đã cướp lời: "Cho dù em đem bọn họ giấu trong không gian nhưng nếu như em chết thì sao, bọn họ sẽ thế nào? Em không muốn suy nghĩ vì Tiểu Nam sao?"

Đây là một vấn đề khó lựa chọn.

Toàn Hiểu Vũ chưa từng nghĩ đến, mình lại có một ngày gặp phải chuyện như thế.

Cậu có thể không quan tâm sống chết của bản thân, vốn khi không có thêm một cái mạng, thế nhưng cậu quan tâm Sở Thiên, quan tâm Lí Nam, hơn nữa bởi vì Sở Thiên mà quan tâm luôn cả Bạch Minh Hi.

Cậu còn quan tâm nhóm đội viên vào sinh ra tử chung với nhau, nhưng mà phải làm sao bây giờ chứ?

"Có thể hay không đem mọi người cùng nhau…." Toàn Hiểu Vũ cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng.

Sở Thiên lại không lưu tình chút nào đánh gãy ý tưởng này của cậu: "Không được! Tuyệt đối không được! Chuyện trong không gian không thể có thêm người biết!" Thanh âm của hắn đè ép tới mức thấp nhất, ngữ khí như không cho phép bàn cãi, nhưng lại mang theo chút tức giận: "Em không thể cam đoan không ai sẽ phản bội! Em không thể cam đoan không ai để lộ! Bất kể bọn họ cố ý hay vô tình! Em hay thậm chí là anh cũng không thể cam đoan không ai ngấp nghé! Nhớ kỹ lời nói của anh! Không gian là bí mật chỉ có bốn người chúng ta biết!"

"Bí mật này nếu như để lộ, cho dù chúng ta lần này sống sót, về sau cũng sẽ không có ngày được yên thân!"

"Hiểu Vũ! Em nhớ kỹ lời của anh!" Sở Thiên ôm đầu Toàn Hiểu Vũ đem môi dán ở bên tai cậu, nói ra câu

nói cuối cùng kia.

Lúc này, mọi người đã xuống dưới hết rồi, bắt đầu rút về nội thành.

Nhưng mà không đợi mọi người toàn bộ rút về bên cạnh xe, bên kia tường thành "Oanh" một tiếng, có cái gì đó va chạm vào tường, hơn nữa sức lực còn rất lớn, bụi đất trên tường thành thoáng cái mịt mù.

"Chuẩn bị chiến đấu!" Tiêu Tử Nhiên quát to một tiếng, cũng không bỏ chạy, lúc này chạy trốn bị đuổi theo, trái lại không thể tổ chức tốt phòng ngự có hiệu quả.

Khi lời của tên bác sĩ vừa dứt, Sở Thiên phóng xuất một tia tinh thần lực công kích hướng bên ngoài tường thành.

Nhưng mà, tinh thần lực dĩ nhiên đã bị cản lại mạnh mẽ, màn chắn tinh thần lực ương ngạnh kia vẫn còn.

"Màu sắc của chúng nó là gì?" Sở Thiên hướng tên bác sĩ lớn tiếng hỏi.

"Có ba con cùng màu với cậu! Ngoài ra, còn lại màu gì cũng có." Tiêu Tử Nhiên đáp.

Sở Thiên vừa nghe liền hiểu được, ba con tang thi cho tinh thần hệ, khó trách có màn chắn tinh thần mạnh mẽ như thế!

"Anh chỉ huy người! Toàn lực công kích ba con cùng màu với tôi! Xử lý chúng nó, tôi mới có thể đối phó những con khác." Sở Thiên nói với Tiêu Tử Nhiên.

Tiêu Tử Nhiên gật đầu, ở một khắc tường thành ầm ầm sụp đổ nhanh chóng dựng lên một tường thực vật.

Bùi Thiên Hành tiến lên hỗ trợ, hai người cùng nhau ổn định tường thực vật.

"Tập trung công kích ba con bên phải!" Tiêu Tử Nhiên hô.

Sau đó, lôi quang, băng kiếm, phong nhận, thổ thứ hỏa cầu, thoáng cái liền tập trung phóng tới đàn chó phía bên phải.

Những con tang thi khuyển kia cũng không đứng yên chịu đòn, chúng nó nhanh chóng chạy đến công kích khiến mọi người rơi vào phía sau.

Rất nhanh, đồng dạng lôi quang, băng kiếm, phong nhận, thổ thứ, hỏa cầu nện lên tường phòng ngự của Tiêu Tử Nhiên, còn có một vài cái đã xuyên qua tường phòng ngự, tập kích về phía mọi người.

“Trốn!” Sở Thiên hô to một tiếng.

Mọi người cuống quít tránh né nhưng vẫn có người bị đánh trúng.

Lúc này, phía Nam thành cũng vang lên tiếng lửa đạn, loáng thoáng còn có thể trông thấy ánh lửa.

Trận chiến rất căng thẳng mắt thấy phòng ngự của Tiêu Tử Nhiên bị xé rách từng chút, tốc độ tu bổ lại không bằng tốc độ phá hoại.

Vào lúc này, phía sau mọi người vang lên tiếng gầm rú của xe hơi.

Thái Viễn Hàn mang theo hơn một trăm dị năng giả, đang chạy trốn tới thành Bắc, nhưng lại phát hiện, nơi này có người đang đánh nhau thành một đoàn.

Hắn lập tức cho dừng xe đứng yên quan sát.

Sở Thiên mắt sắc, cách hơn trăm mét nhưng vẫn xuyên thấu qua cửa kính xe nhận ra Thái Viễn Hàn.

Sở Thiên để Toàn Hiểu Vũ mang theo hắn gia tăng tốc độ, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Thái Viễn Hàn.

Trước kia từng qua lại, Sở Thiên sờ thấu tính cách của Thái Viễn Hàn biết cùng người này nói chuyện tuyệt đối không thể vòng vo, bởi vì hắn so với ngươi càng biết vòng vo hơn, khách sáo chẳng qua là lãng phí thời gian.

“Thái trưởng quan, phía trước là tang thi khuyển, đáng sợ chính là chúng nó toàn bộ đều có dị năng, còn có ba tinh thần hệ! Tôi không có biện pháp nào đối phó với chúng nó, nếu như chúng tôi toàn bộ chết hết, đối với các người một chút ưu đãi cũng không có! Ngôn tẫn vu thử* (Đã nói hết lời, không còn gì để nói.)!”

Sở Thiên được Toàn Hiểu Vũ mang theo vọt lại đây liền nói một câu như vậy, lại lập tức bảo Toàn Hiểu Vũ mang hắn trở về chiến trường.

Hắn biết rõ tuyệt đối không thể ở chỗ này cùng Thái Viễn Hàn dây dưa, Thái Viễn Hàn xuất thân thương nhân vào lúc này sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của cùng hắn nói điều kiện.

Bọn họ không có thời gian dư thừa để lãng phí.

Thẳng thắn bỏ lại một câu khiến Thái Viễn Hàn tự mình suy nghĩ được mất, so với dây dưa không dứt càng mạnh mẽ hơn.

Thái Viễn Hàn thấy Sở Thiên lại đây, cái khung kiêu ngạo còn chưa bày ra, Sở Thiên bỏ lại câu nói liền đi, trái lại khiến hắn hồi lâu cũng chưa kịp phản ứng.

Hắn quả nhiên như Sở Thiên dự đoán, ở tại chỗ tự hỏi trọn mười phút, mãi đến khi lưới phòng ngự của Tiêu Tử Nhiên triệt để sụp đổ, có hai tang thi gần như vọt tới trước mặt mọi người thì hắn mới có chút bị hình thể to lớn của tang thi khuyển làm cho kinh hãi.

"Truyền đạt mệnh lệnh, toàn thể xuống xe tham chiến! Cần phải tiêu diệt tang thi khuyển!" Thái Viễn Hàn rốt cục cũng chịu truyền đạt mệnh lệnh.

Sau khi đội viên của Sở Thiên ở tiền tuyến hợp lực giết chết hai con tang thi khuyển kia người của Thái Viễn Hàn lúc này mới đến nơi.

Hơn một trăm dị năng giả gia nhập, cục diện trong nháy mắt liền thay đổi.

Ba con tang thi tinh thần hệ rốt cục bị giết chết, Sở Thiên nhất thời biến thành anh hùng có đất dụng võ! Hắn vừa thao túng một con tang thi khuyển về bên mình chiến đấu, sau đó lại dùng tinh thần lực công kích phụ trợ tang thi khuyển mà hắn thao túng.

Hơn mười con tang thi khuyển hình thể to lớn, cộng thêm hơn một trăm dị năng giả cùng hợp lực, rốt cục cũng đã giết sạch đàn tang thi khuyển.

Hơn một trăm dị năng giả Thái Viễn Hàn mang đến hoan hô reo hò, này cũng là lần đầu tiên bọn họ tập trung sức lực chiến đấu của một trăm người tiến hành chiến đấu cảm giác tự hào mạc danh kỳ diệu* (Bất ngờ, kì lạ.), len lỏi vào trong lòng mỗi người.

Mà nhóm đội viên bên Sở Thiên mệt đến mức trực tiếp ngồi trên mặt đất, nắm chắc thời gian nghỉ ngơi, khôi phục thể lực. Liên tiếp hai trận đấu đều không phải nói đùa.

Lục Trung Hạ và Lí Nam, lúc này cũng khẩn trương từ hậu phương xuất hiện, gấp rút trị liệu cho nhóm đội viên bị thương.

Cũng may, Thái Viễn Hàn bọn họ tới cũng coi như kịp thời, mặc dù có người bị trọng thương, nhưng dù sao không ai bởi vậy mà chết, coi như là trong cái rủi có cái may.

Bạch Minh Hi cũng bắt đầu phân phát cho mọi người chút thức ăn nước uống. Nước là nước trong không gian mà trước đó hắn và Toàn Hiểu Vũ cùng nhau tìm cơ hội trộm đổi đi, lúc này đã xuất hiện công dụng.

Thái Viễn Hàn vẫn biểu hiện vô cùng kiêu ngạo. Nhìn thấy nguy cơ được giải trừ, hơn nữa trận chiến đấu này sau khi bọn họ gia nhập liền có vẻ thoải mái hơn, tâm tư muốn nói điều kiện bị vứt bỏ trước đó hiện tại lại nổi lên.

81. Chương 81: Phá Thành

Cho nên Thái Viễn Hàn bắt đầu mưu đồ tìm Sở Thiên đối đáp, hắn chưa từng gặp qua Tiêu Tử Nhiên, đương nhiên ngầm thừa nhận Sở Thiên là thủ lĩnh của đoàn người này.

Thế nhưng Sở Thiên giờ phút này làm sao có thời gian rảnh rỗi để ứng phó hắn ta, hắn sâu sắc biết rằng, này không phải thành công lại càng không phải kết thúc! Này chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi.

Thứ to lớn hơn, nguy hiểm hơn còn chưa đến! Nhưng mà, sắp rồi!

Hắn bảo toàn bộ đội viên triệu tập lại, nói với mọi người rằng: "Chúng ta trở về thành, nhớ tìm xem có trung tâm thương mại nào bị bỏ hoang không? Chúng ta phải đi nơi đó. Giờ phút này trong thành chỉ sợ đã loạn lên hết rồi." Sở Thiên ngẩng đầu nhìn bầu trời đen ngòm kèm theo giông bão sắp đến: "Nếu như chúng ta dọc đường bị tách ra, thì mọi người ở chỗ đó tập hợp!"

Mọi người cùng kêu lên đồng ý.

Vì thế mọi người lại chạy trở về trên xe, trở về con đường cũ.

Bùi Thiên Hành cũng bị nhét vào xe của tên bác sĩ.

Lúc này, Sở Thiên, Toàn Hiểu Vũ, Lí Nam, Bạch Minh Hi bốn người một xe.

Sở Thiên lại một lần nữa nhắc tới chuyện để ba người vào không gian của Toàn Hiểu Vũ.

Lúc này đây, Toàn Hiểu Vũ không có phản bác nhưng mà khó lòng trấn áp sự đau khổ, khi Sở Thiên lại một lần nữa nói xong quyết định của chính mình, Toàn Hiểu Vũ cảm thấy hô hấp của mình trong nháy mắt trở nên khó khăn vô cùng.

"Không được! Tôi không đồng ý!" Bạch Minh Hi ngồi ở phía sau thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Cậu muốn ở lại cùng mọi người, tôi không có ý kiến! Nhưng mà, tôi cũng muốn cùng cậu!"

"Tiểu Bạch cậu đừng càn quấy!" Sở Thiên quát ngưng hắn lại.

"Tôi không phải càn quấy! Người càn quấy chính là cậu, cậu dựa vào cái gì bảo chúng tôi trốn đi còn bản thân thì tự tìm cái chết? Dựa vào cái gì! Dù sao tôi không đồng ý! Hiểu Vũ, cậu nói gì đi!"

Nhưng mà, lúc này Toàn Hiểu Vũ làm sao còn có thể mở miệng, nếu như không phải tập trung đè nén cái

loại cảm giác bi thống này, cậu sợ bản thân sẽ nhịn không được mang tất cả mọi người vào không gian tị nạn!

Nhưng mà Sở Thiên không cho phép chuyện này xảy ra.

"Bạch Minh Hi! Cậu muốn chiến đấu sao? Cậu nhất định phải ở lại sao? Còn có, cậu bức Hiểu Vũ làm cái gì? Cậu có vì Tiểu Nam suy nghĩ không, cậu còn muốn thay Tiểu Nam suy nghĩ không! Các người đi theo tôi hết, Tiểu Nam phải làm sao đây?"

Bạch Minh Hi sửng sốt, hắn vừa rồi còn tức giận thời điểm này, Toàn Hiểu Vũ cư nhiên không nói một câu, cái gì gọi là yêu, còn không phải rất sợ chết!

Mãi đến khi Sở Thiên nhắc tới Lí Nam, Bạch Minh Hi lập tức hiểu được Sở Thiên ắt hẳn đã dùng tính mạng của Lí Nam và của hắn để thuyết phục Toàn Hiểu Vũ.

"Được, Hiểu Vũ mang theo Tiểu Nam đi. Dù sao tôi cũng phải theo cậu. Tiểu Thiên, chúng ta từ nhỏ đã chơi với nhau, cho dù đến chết cũng phải chết cùng nhau. Tóm lại tôi tuyệt đối sẽ không bỏ lại cậu!" Bạch Minh Hi nói xong, trong giọng nói thậm chí cũng có vài phần cầu xin.

Sở Thiên còn chưa kịp cự tuyệt, Lí Nam liền giành trước nói: "Em cũng không đi, em phải cùng với mọi người đánh trận này."

"Không được!" Ba người trên xe hầu như trăm miệng một lời.

"Tại sao không được?" Vẫn im lặng ngồi nghe cuộc nói chuyện của nhóm người lớn Lí Nam cũng kích động cực kỳ, đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Lí Nam như vậy: "Mọi người đều muốn được ở cùng nhau, vậy chẳng lẽ bỏ lại em một mình sao? Anh Hiểu Vũ là người thân duy nhất của em, mọi người đều không còn, vậy em còn lí do gì để sống tiếp? Mọi người dựa vào cái gì mà đòi bỏ lại em!"

"Thực xin lỗi, Tiểu Nam." Toàn Hiểu Vũ cúi đầu, khổ sở nói.

Bạch Minh Hi còn muốn nói gì đó lại thấy Sở Thiên hung hăng đập tay lái một cái, sau đó lần đâu tiên mắng lời thô tục: "CMN!"

"Ở lại hết! Toàn bộ ở lại chuẩn bị chiến đấu! Ai mẹ nó nói chúng ta nhất định sẽ chết!" Sở Thiên rốt cục đưa ra quyết định.

"Bạch Minh Hi, chuẩn bị tốt súng của cậu, cậu mang theo Tiểu Nam, bảo vệ tốt nó! Tiểu Nam, đừng để Tiểu Ngữ và Tiểu Ngưng rời khỏi cả hai, có hai chúng nó phụ giúp chiến đấu, có thể bảo vệ tốt hai người. Hiểu Vũ em đi cùng với anh, đến lúc đó nghe mệnh lệnh của anh rồi mới tiếp tục hành động." Sở Thiên trong nháy mắt liền sắp xếp mọi người.

Hai người ngồi ở phía sau hăng hái mười phần lớn tiếng xác nhận.

"Thực xin lỗi." Toàn Hiểu Vũ khẽ nói lời xin lỗi, nếu như không phải cậu không đủ kiên định, Bạch Minh Hi và Lí Nam cũng sẽ không cần phải đi theo mạo hiểm.

Sở Thiên lại đưa tay sờ sờ hai má cậu, dùng ngón tay cái lau đi nước mắt chưa khô trên mặt cậu: " Tên ngốc này. Anh suy nghĩ rồi, em kém lanh lợi như vậy, không có anh bên cạnh, sớm muộn gì cũng bị người ta lừa. Không bằng để em đi theo anh còn tốt hơn."

Nơi cửa thành.

Tường thành đổ sụp một nửa, những con rết to lớn huy động những sợi râu khiến kẻ khác ghê tởm trong lòng lại run sợ bò qua tường thành.

Phòng ngự của tường thành hoàn toàn bị đánh tan, người ngoài thành, từ lúc bắt đầu giao chiến đã không có một ai may mắn thoát khỏi.

Hơn mười con rết to dài khoảng hai mươi mét, bò qua tường thành, vượt qua phần đông thi thể của binh sĩ, tiến vào thành phố.

Trên người chúng nó hoặc nhiều hoặc ít còn mang theo sương mù màu đen đó là hoả lực của nhân loại lưu lại, thế mà những hoả lực đó cũng không đủ tạo thành tổn thương quá lớn đối với chúng nó, xác ngoài cứng rắn như áo giáp thay chúng nó đỡ phần lớn thương tổn, vũ khí của nhân loại không làm gì được chúng nó.

Viên Long đứng ở tuyến phòng ngự đầu tiên, không cò lùi bước cũng không có rời đi. Hắn kiên định đứng ở nơi đó, tiếp tục tổ chức lực lượng để chống lại.

Nhưng mà, hoả lực căn bản không làm gì được những quái vật to lớn đó, dị năng giả trong nội thành gần như đều bị Thái Viễn Hàn mang đi. Khả năng chống cự của bọn họ yếu ớt vô cùng.

Cuối cùng, có người đánh không lại, trong lòng sợ hãi bắt đầu chạy trốn.

Người từ bỏ chống cự chạy trốn vào bên trong thành càng ngày càng nhiều, Viên Long cũng vô pháp khống chế loại sợ hãi đang lan tràn này.

Đàn rết càng ngày càng gần, chỉ có Viên Long vẫn kiên định đứng ở nơi đó. Trong phút chốc hắn bị sợi râu sắc bén của một con rết hất bay lên, hắn trái lại cảm thấy an tâm.

Vướng bận duy nhất, chỉ có đứa con trai không có đủ thời gian để kịp chạy trốn hay không…..

Bên trong thành.

Lượng lớn binh sĩ vốn bị triệu tập mà nay lại chạy trốn trên đường, từ sớm làm kinh động đến người cư trú trong thành.

Người thường trong mạt thế, giống như chim sợ cành cong, có một chút động tĩnh liền sợ hãi không ngừng.

Có vài người đóng chặt cửa lại, lạnh run, trốn ở nơi mà bọn họ cho rằng là an toàn. Có một số người thu thập hành trang, bắt đầu chuẩn bị tha hương.

Còn có một vài người chỉ thấp thỏm lo âu đi trên đường, thám thính chuyện gì đã xảy ra.

Mây đen áp đỉnh, ban đêm không có điện, nhân loại mất đi ánh sáng.

Chỉ có binh sĩ chạy trốn trên đường, bó đuốc trong tay bọn họ khiến cho thành phố này sáng lên đôi chút.

Một chút ánh sáng kia là cảm giác an toàn duy nhất đối với người sống sót trong thành.

Nhưng mà, loại cảm giác có lại ánh sáng này, cũng không thể chân chính trợ giúp mọi người thoát khỏi nguy hiểm.

Trong tầng mây đen ngòm, bỗng nhiên có cái gì đó đang đến gần bên trong thành.

Chỉ có những người ở bên ngoài cảm nhận được một chút gió lạnh lẽo.

"Phốc!" Màu đen khắp bầu trời đột nhiên vọt vào bên trong thành, đánh úp lên các tòa nhà, phát ra tiếng vang lớn.

"A— "

Lập tức có người phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng mà hấn đến chết cũng không biết đã xảy ra chuyện gì!

Một đám chim to màu đen, từ bầu trời đáp xuống, tập kích mọi người bên trong thành.

Khóc gọi, chạy trốn, thét chói tai, đều chỉ phát sinh trong nháy mắt, lại trong nháy mắt kết thúc!

Nếu như ngươi cho là chỉ có người ở bên ngoài chịu đủ công kích, vậy ngươi sai rồi!

Chỉ là nhẹ nhàng xoay người một cái, cửa sổ khóa chặt đã dễ dàng bị phá mở, chúng nó lách thân thể liền tiến vào bên trong.

Cùng lúc đó, đường ống dẫn nước bên dưới mặt đất thành phố bị nhao nhao đánh bay, vô số những con chuột màu đen to lớn, từ bên trong chui ra, hướng chỗ mọi người phóng đến.

Nội thành không hề có năng lực chống cự, đang tiến hành một hồi tàn sát tàn khốc như địa ngục….

Bắc thành.

Sở Thiên không lưu tình chút nào bỏ qua đoàn người Thái Viễn Hàn mang theo đội viên trở về thành.

Thái Viễn Hàn chưa từng phải chịu qua loại đãi ngộ như thế này nhất thời vẻ mặt tức giận đến lúc đỏ lúc trắng.

Bất quá hắn tự cho thân phận mình cao, chung quy không thể đuổi theo đi tìm Sở Thiên so đo đúng không?

Khi hắn vừa truyền đạt mệnh lệnh, toàn bộ thành viên tiếp tục hướng ngoài thành rút lui, có dị năng giả khẩn trương chạy tới báo cáo.

"Báo cáo trưởng quan! Tôi cảm giác được phía trước khoang một nghìn mét, có một đàn vật thể lấy tốc độ cực nhanh hướng về phía chúng ta. Chúng ta có nên tiếp tục đi rút lui hay không?"

Vẻ mặt dị năng giả tinh thần hệ đến đây báo cáo trắng bệch, giống như gặp phải thứ đáng sợ gì đó mà không thể miêu tả thành lời vậy.

"Là cái gì?" Nhìn thấy bộ dáng của hắn ta như vậy, Thái Viễn Hàn cũng có chút khẩn trương, vừa rồi thi thể của hơn mười con tang thi khuyển đáng sợ lại to lớn vẫn còn nằm ở chỗ cách bọn họ không xa.

"Báo cáo! Tạm thời không thể ước đoán. Nhưng mà, số lượng chúng nó rất khổng lồ! Cực kỳ khổng lồ! Hơn nữa tốc độ cực nhanh!" Dị năng giả tinh thần hệ kia nuốt một ngụm nước miếng, mới lại tiếp tục nói: "Tôi…. Tôi đề nghị, chúng ta nên rút về bên trong thành, tiến hành tránh né hoặc phòng ngự."

Thái Viễn Hàn nghe vậy trầm mặc một hồi, hắn đột nhiên nhớ tới, Sở Thiên trừ bỏ là người lãnh đạo của đoàn đội kia, còn là một dị năng giả tinh thần hệ ưu tú!

Nhớ tới vừa rồi đoàn người Sở Thiên khẩn cấp rút lui, Thái Viễn Hàn cuối cùng quyết định thật nhanh: "Thay đổi kế hoạch, chúng ta rút về thành! Tìm nơi an toàn để phòng ngự!"

"Vâng!" Lập tức có người lên tiếng xác nhận, trong nháy mắt truyền đạt mệnh lệnh mới.

Dị năng giả tinh thần hệ đến báo cáo kia cũng hung hăng thở phào một hơi.

Nhìn thấy đoàn xe vốn ra khỏi thành đột nhiên lại trở về, Viên Thiệu Hoa vẫn luôn núp ở hậu phương chưa hề lộ diện lại la lên: "Tại sao lại trở về? Tại sao không trốn? Ba ba tôi nói, trong thành hiện tại rất nguy hiểm, chạy mau đi!"

Nhưng mà, những người cũng không phải là thủ hạ Viên Long phái cho Viên Thiệu Hoa, căn bản không ai phản ứng hắn.

Hắn còn nói vài câu, kết quả bị dị năng giả ngồi ở trước không kiên nhẫn lấy súng áp lên ót hắn: "Thằng nhãi! Mau câm miệng cho tao! Nếu miệng của mày còn phát ra một chút âm thanh nào, tao lập tức bắn nát đầu mày! Hiểu chưa?"

Viên Thiệu Hoa cuối cùng hiểu được những người này không phải thuộc hạ của ba ba hắn, sợ tới mức liên tiếp gật đầu, quả nhiên không dám phát ra chút âm thanh nào nữa.

82. Chương 82: Biệt Ly

Sự thật chứng minh, lời dặn dò của Sở Thiên trước lúc xuất phát không phải dư thừa.

Khi xe chạy được khoảng bốn năm km, mọi người liền gặp phải đoàn người chen chúc chạy trốn.

Những người này đều là ở tại phụ cận Bắc thành. Khác với cửa thành phía Nam và nội thành, nơi này tạm thời chưa bị quấy nhiễu quá lớn.

Mọi người cuống quít hoang mang bỏ chạy vì là động tĩnh nội thành truyền đến và những người trốn thoát khỏi nội thành.

Trong đám người chạy tứ tán, có vài người có xe, nhưng phần lớn mọi người đều đi bộ. Bọn họ chen chúc với nhau, hướng chạy trốn trái ngược với phương hướng của đoàn người Sở Thiên.

Đoàn xe rất nhanh đã bị dòng người tách ra.

Xe của Tiêu Tử Nhiên chiếm ưu thế đi đầu, đã chạy qua đầu tiên, cũng có người triển khai kỹ thuật lái xe của mình ở trong đám người tả xung hữu đột?* (Xông bên trái đánh bên phải, ý nói chống đỡ đủ mọi phía, đánh rất hăng hái. (Cre: Từ điển Hán Nôm.))

Bốn người Sở Thiên bọc hậu lại bị chặt chẽ vây lại ở phía sau, xe không thể động đậy.

"Bỏ xe! Hiểu Vũ mang theo Tiểu Nam, Tiểu Nam xem chừng hai nhóc kia! Tiểu Bạch theo sát tôi. Tận lực đừng để bị đàn người tách ra, nếu như bị tách ra, dựa theo ước định cũ, tụ tập tại trung tâm thương mại!" Bị vây một hồi, Sở Thiên quyết đoán quyết định bỏ xe đi bộ.

Trung tâm thương mại cách nơi này không đến ba km, đi bộ vẫn tốt hơn bị kẹt ở đây.

Khi bốn người băng qua đàn người dày đặc, còn chưa kịp vui mừng vì không bị tách ra, thì những người chạy cuối cùng đột nhiên phát ra tiếng kêu khóc từng đợt.

"Đàn chuột!" Sở Thiên hô một tiếng, tinh thần dao động quen thuộc từ phía trước dũng mãnh vọt tới.

Sở Thiên không chút nghĩ ngợi liền bay thẳng đến phía trước phóng xuất một cái màn chắn tinh thần lực. Đây là kỹ năng mới mà trước đó hắn đối phó với đàn tang thi khuyển đã lĩnh ngộ được.

Phân nhánh của tinh thần hệ rất nhiều, đồng dạng dị năng giả tinh thần hệ, sẽ bởi vì thuộc tính đặc thù, ở trên phân nhánh kỹ năng có mạnh có yếu. Ví dụ như, Sở Thiên am hiểu chính là tinh thần lực công kích, cho nên ở phương diện khống chế thì rất yếu nhược, mà màn chắn tinh thần là kỹ năng mới lĩnh ngộ, cho nên có thể còn yếu hơn cả tinh thần lực không chế.

Ví dụ như Ngữ Ngưng, nàng tinh thần lực không chế hùng mạnh, nhưng lại yếu ớt trước tinh thần lực công kích.

Còn có ba con tang thi khuyển tinh thần hệ trước đó, màn chắn tinh thần lực cường đại, là người phòng ngự chủ yếu của đàn, nhưng không có kỹ năng công kích. Nếu không ba con tang thi khuyển tinh thần công kích, bọn họ cũng không dễ dàng đánh thắng như vậy.

Sở Thiên vừa dứt lời, Tiểu Ngữ và Tiểu Ngưng cũng liền xông ra ngoài, đó là sự cảm ứng nhạy bén đặc biệt nhằm vào thiên địch.

Toàn Hiểu Vũ xoay người đem Lí Nam trên lưng giao cho Bạch Minh Hi, bóng người nhoáng lên một cái cùng Tiểu Ngữ và Tiểu Ngưng nhằm phía đàn chuột.

Dọc đường vẫn như cũ có người ở chạy trốn lại nhanh chóng được đàn chuột bao phủ. Hiển nhiên chúng nó cùng một đám với đàn chuột ngoài tường thành kia, thông qua đường nước vào nội thành.

Lúc này chúng nó trông thấy Toàn Hiểu Vũ Tiểu Ngữ Tiểu Ngưng xuất hiện, kia quả thật là kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt. Khứu giác nhạy bén của chúng nó, ngửi ra mùi hương của kẻ thù quen thuộc.

Không nói hai lời song phương gặp mặt lập tức lao vào chém giết.

Màn chắn tinh thần của Sở Thiên ở phía trước, chúng nó mới vừa đánh về phía một người hai mèo liền bị

mán chắn vô hình cản trở, biến cố này lại trở về cảnh tượng đơn phương tàn sát.

Nhưng tàn sát như vậy, khơi dậy bản tính điên cuồng của chúng nó, chúng nó thậm chí buông tha truy sát những người khác toàn bộ hướng Toàn Hiểu Vũ bên này vọt tới.

Với chí thông minh sơ đẳng của chúng nó, từ ngữ đầu tiên học đường đại khái chính là oán hận đi!

"Đừng tham chiến! Chạy!" Sở Thiên có thể cảm nhận được màn chắn tinh thần lực càng lúc càng yếu nhược.

Vì thế bốn người hai thú, vừa chạy vừa đánh. Mà đàn chuột thì giống như điên rồi vậy, chỉ nhắm vào họ không ngừng bổ nhào đến hòng muốn giết chết bọn họ.

Cũng may quy mô của chúng nó cũng không phải giống như khi ở ngoại thành, đàn chuột hiện giờ phân bố toàn thành, nơi này chỉ là một bộ phận mà thôi.

Thế nhưng không có ưu thế trên cao như trước, sau khi màn chắn tinh thần lực của Sở Thiên hoàn toàn bị nghiền nát, bốn người lập tức khốn cảnh.

"Hiểu Vũ, dẫn bọn họ vào không gian!" Sở Thiên hô, hắn được đàn chuột vây ở phía sau, trong một lúc không thể đến gần Toàn Hiểu Vũ.

Mà Bạch Minh Hi hiện tại cùng một chỗ với Tiểu Nam, trốn ở phía sau vòng bảo vệ của Tiểu Ngữ và Tiểu Ngưng, súng lục trong tay hai người đang không ngừng bắn vào đàn chuột, bọn họ cách Toàn Hiểu Vũ cũng có một khoảng cách.

Toàn Hiểu Vũ nghe thấy Sở Thiên nói vậy lập tức xoay người chuẩn bị chạy đến bên cạnh bọn Lí Nam.

Nhưng mà, đã quá muộn!

Một đạo bóng đen từ không trung đập xuống, móng vuốt hướng thẳng đến ót của Toàn Hiểu Vũ, Toàn Hiểu Vũ không thể không dừng bước, giơ đao phòng thủ.

Rồi sau đó bốn phía vang lên tiếng "Phốc phốc phốc phốc", vô số thân ảnh màu đen quơ cánh từ không trung nhào thẳng xuống!

Đàn chim tới!

Chúng nó không chỉ công kích nhân loại mà còn công kích đàn chuột!

Đàn chuột gặp kẻ thù hùng mạnh, cuối cùng không hề tham chiến, chúng nó cũng bắt đầu chạy trốn khắp nơi.

Mà bốn người hai mèo không kịp đề phòng cũng rất nhanh bị bóng đen trên bầu trời nuốt lấy.

Trung tâm thương mại bỏ hoang.

Đám người Tiêu Tử Nhiên lao ra sớm nhất, cũng là người tới nơi tập hợp trong kế hoạch sớm nhất.

Tiêu Tử Nhiên chỉ huy mọi người tiến hành thanh lý đơn giản xung quanh.

Sau đó mọi người liền cấp tốc chiếm lĩnh nơi này, bố trí một số phòng ngự, sau đó lẳng lặng chờ đợi đồng bạn còn chưa đuổi tới kịp.

Nói đến cũng kỳ quái, nội thành ngoài thành đều một mảnh gào khóc thảm thiết, hơn nữa những nơi hẻo lánh, hoặc ít hoặc nhiều cũng đều bị một vài tập kích, nhưng nơi này vẫn rất an tĩnh, mọi người cũng không có phát hiện có thứ gì nguy hiểm.

Tuy rằng trực giác của Tiêu Tử Nhiên cảm thấy một chút bất an, nhưng vẫn quyết định đồn trú ở nơi này.

Sau hai mươi phút, mọi người lục tục đuổi tới, khi kiểm tra, thiếu mất ba chiếc xe.

Một chiếc là bốn người Sở Thiên, một chiếc thị Lâm Tự Cường và Tiếu Minh, trên xe bọn họ còn mang theo ba cô gái hoàn toàn không có dị năng của đội. Còn lại là đội viên ban đầu của Âu Dương Cảnh, chính là đôi tình nhân kia.

"Tôi đi tìm bọn họ, Âu Dương Cảnh, cậu mang theo mọi người chờ ở chỗ này, không có tình huống đặc thù tuyệt đối không được phép rời khỏi đây." Tiêu Tử Nhiên cắn răng một cái đưa ra quyết định.

"Không được! Cậu dẫn đội tốt hơn tôi, tôi đi cho!" Âu Dương Cảnh cũng không chịu đồng ý, lập tức phản bác.

Tiêu Tử Nhiên nhíu mày không nghĩ tới Âu Dương Cảnh ở trong loại thời điểm này cùng hắn tranh giành chuyện nguy hiểm như vậy.

Còn chưa kịp nói cái gì chợt nghe Lão Ô bên cạnh nói: "Hai vị lão đại đừng cãi cọ, tôi thấy cả hai người đều không thể đi."

Hai người lúc này mới phát hiện xa xa có một làn sóng màu đen đang chạy tới chỗ bọn họ.

Cảnh tượng quen thuộc khiến Tiêu Tử Nhiên lập tức nhận ra chúng nó: "Kháo! Là lũ súc sinh ngoài tường thành, chúng nó cũng vào thành!" Hắn mắng một câu lập tức truyền đạt mệnh lệnh: "Toàn thể tiến vào trung tâm thương mại, đóng kính cửa sổ. Cẩn thận tất cả thông đạo bên trong, đề phòng những con này từ cống thoát nước chui lên."

Tuy rằng chúng nó hiện tại to như con mèo, nhưng mà tuyệt đối không thể xem nhẹ thiên tính sinh sản của chúng nó.

Vừa dứt lời chỉ thấy không trung một mảnh mây đen đập xuống, mục tiêu của chúng nó chính là đàn chuột!

"Đó là cái gì?" Có người thất thanh hỏi.

"Chim! Là chim!" Cũng có người hô.

"Chúng nó đang làm cái gì?" Âu Dương Cảnh nhìn đàn chuột còn chưa kịp công kích nhân loại lại phải chiến đấu với đàn chim.

"Thú săn và con mồi!" Tiêu Tử Nhiên lạnh giọng nói: "Trai cò tranh chấp, đáng tiếc, chúng ta không phải ngư ông mà là con mồi chung của chúng nó. Đi vào thôi!"

Nói xong, hắn dẫn đầu vào bên trong. Tuy hắn không nói nhưng trong lòng lại có chút bi thống. Cảnh tượng chém giết bên ngoài, ba đám người kia còn chưa trở về, chỉ sợ.....

Một tòa nhà nào đó cách trung tâm thương mại khoảng một km, Lâm Tự Cương và Tiếu Minh tay nắm tay, cùng nhau dùng lưng đè lên cánh cửa phòng trộm bị đám chuột công kích sắp sụp đổ kia.

Móng vuốt xuyên thấu tấm thép, đâm vào trên người bọn họ, bọn họ cắn răng, không có phát ra âm thanh.

Nguyên nhân không ngoài việc, trong phòng vệ sinh nhỏ kia, chính là ba cô gái duy nhất trong đội.

"Lão Lâm! Anh mở cửa! Anh mau mở cửa!" Mã Tĩnh Tĩnh dùng sức vỗ lên cánh cửa gỗ kiên cố, ở trong phòng vệ sinh lo lắng hô to.

Lúc nãy hai người kia đem các nàng giấu vào nơi này, đã đem cánh cửa khóa trái, chính là vì phòng ngừa các nàng không nghe lời chạy tới.

"Tĩnh Tĩnh, em hãy nghe anh nói." Lại một phen móng vuốt đâm vào lưng của Lâm Tự Cường, người đàn ông hói đầu này đã từng khuất nhục giống như chó bị người ta ngược đãi giờ phút này lại cứng rắn nhịn xuống cảm giác đau đớn do bị cấu xé hô: "Tĩnh Tĩnh, em phải sống, nhất định phải sống sót, điều anh có thể làm vì em, cũng chỉ còn nhiêu đây thôi."

"Lục Khiết, cô là người lãnh tĩnh nhất, cô hãy chăm sóc Tĩnh Tĩnh. Các người đều phải sống sót." Lâm Tự Cường lại tiếp tục nói: "Cô gái mới tới kia bị những con chuột này cắn, tuy rằng chúng nó không phải tang thi chuột, nhưng tôi không biết cô gái đó có thể bị biến dị hay không. Tôi nhớ cậu Toàn có nói qua, bị thú biến dị cắn bị thương, có lẽ có thể thức tỉnh dị năng. Các người đều có súng, nếu cô gái kia bị biến dị, liền nổ súng giết nàng ta đi. Nếu như, nàng thức tỉnh dị năng, có lẽ các người thật sự có thể sống sót."

Thanh âm của hắn càng ngày càng yếu, vết thương sau lưng cũng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sâu.

Nghe thấy Lâm Tự Cường nhắc tới Toàn Hiểu Vũ, nam nhân tên Tiểu Minh vẫn luôn yên lặng chịu đựng đau đớn sau lưng, lúc này cũng mở miệng, hô to với cánh cửa nhà vệ sinh: "Nếu như, nếu như còn có cơ hội, giúp tôi nói với cậu Toàn một câu! Tôi vẫn luôn nợ cậu ấy một lời xin lỗi!"

Kỳ thật, chuyện trong công viên, hắn vẫn luôn không quên. Đó là lần đầu tiên hắn làm chuyện trái lương tâm mà cũng là một lần duy nhất trong cuộc đời này.

"Lão Lâm—"

Theo tiếng kêu hô của Mã Tĩnh Tĩnh, hai nam nhân ngoài cửa dần dần không còn âm thanh….

Trên đường, cửa kính một chiếc xe jeep vỡ vụn, bên trong xe vết máu loang lổ, mà chính giữa ghế lái và ghế phó là hai bộ xương trắng, đầu bên đầu, gắt gao ôm chặt nhau, giống như bất luận trên thế giới này xảy ra chuyện gì, cũng không thể chia cách bọn họ…..

83. Chương 83: Bất Kiến

Tiêu Tử Nhiên mới vừa dẫn người đóng cửa lại, thì có một con chim to màu đen "Ba" một cái đánh lên cửa cuốn.

Sau đó, chính là tiếng vang "ba ba ba ba ba ba…." liên tục.

Cửa cuốn hợp kim nhôm trong vòng vài phút cơ hồ bị đâm lõm xuống, nhưng cũng may nó không bởi vì vậy mà rạn nứt.

Nhưng mà, cửa sổ thì không may mắn như thế, thủy tinh công nghiệp bình thường dưới năm lần va chạm của những con chim to đó liền trực tiếp vỡ vụn, vì thế mọi người sẽ không đặt biệt tụ tập ở trước cửa sổ, dị năng đều xuất hiện, bên trong mang theo viên đạn do súng ống bắn ra, tiến hành phòng ngự có tính phản kích, phòng ngừa chim to màu đen phá cửa xông vào.

Trung tâm thương mại này từ lúc mạt thế bắt đầu đã bị người ta thanh lý qua, hiện tại bên trong trống

rỗng cái gì cũng không có, thứ hữu dụng từ sớm đã bị người ta dọn sạch.

"Đội trưởng! Bên trong có một kho hàng rất lớn, bên trong trống không, bốn phía khép kín, chỉ có một cánh cửa chống trộm rất dày." Lão Ô từ hậu phương chạy ra đối với Tiêu Tử Nhiên thét lên: "Nếu như ở đây thủ không được chúng ta có lẽ có thể trốn ở đó."

Lão Ô phụ trách dò xét địa hình, ở thời điểm mọi người bố trì phòng ngự, hắn đã đi xung quanh trung tâm thương mại kiểm tra.

"Mang tôi đi xem." Tiêu Tử Nhiên lập tức đáp lại, đó là một tin tức tốt.

"Nơi này liền tạm thời giao cho cậu." Tiêu Tử Nhiên đi hai bước lại quay đầu nói với Âu Dương Cảnh.

Âu Dương Cảnh gật gật đầu ánh mắt vẫn đang nhìn chăm chú vào ngoài cửa sổ: "Yên tâm."

Tiêu Tử Nhiên đi theo Lão Ô tìm tới kho hàng kia, sau khi quan sát một hồi, khi hắn đang chuẩn bị dặn dò Lão Ô đi gọi những người khác từ từ rút vào trong này, lại phát hiện ở góc tường xa nhất của kho hàng có một tia hồng quang chợt lóe.

Tiêu Tử Nhiên cảm thấy vừa động lập tức đi đến quang điểm đó. Nếu như ở trước mạt thế, ai cũng sẽ không đối với hồng quang này cảm thấy xa lạ, đó chính là một cái đèn bình thường lóe lên đèn đỏ tương tự giống camera mà thôi.

Đây là cái gì? Hắn vừa phất tay ra hiệu Lão Ô đừng lên tiếng, vừa chậm rãi đi đến gần vị trí của quang điểm kia.

Trong bóng đêm, hồng quang lại lần nữa chớp động, Tiêu Tử Nhiên rốt cục có thể xác định này quả nhiên cũng không phải lỗi giác của mình.

Lần này, Lão Ô cũng phát hiện quang mang quỷ dị này.

Sau khi mạt thế bùng nổ, mọi người đã có bao lâu chưa từng nhìn thấy ánh đèn? Sản phẩm điện tử? Cảm giác giống như ký ức của đời trước vậy rất xa cách lại không quen.

Sở dĩ khi hai người tìm thấy bóng đèn nho nhỏ kia, sau khi đi theo sợi dây của nó, mạnh mẽ đánh nát góc tường thì nhìn thấy một hệ thống thông gió cực lớn vẫn đang không ngừng làm việc.

Đúng vậy, phía sau bức tường, vốn nên là bên ngoài, nhưng mà, trên thực tế, phía sau tường lại là một căn phòng nhỏ, trong căn phòng được sắp đặt một bàn máy móc cực lớn, một đầu đi thông ra bên ngoài, một đầu nối liền xuống dưới đất.

Tiêu Tử Nhiên và Lão Ô, đều nhìn thoáng qua đối phương, trong ánh mắt Tiêu Tử Nhiên tràn đầy suy tư, mà trong ánh mắt của Lão Ô là nghi hoặc và trưng cầu.

"Đi tìm hiểu xung quanh, có lẽ có cánh cửa!" Tiêu Tử Nhiên quyết đoán nói.

Này rất khác thường.

Ngày thứ mười sau mạt thế, S thị liền hoàn toàn ngắt điện. Tuy rằng hắn chưa từng đi tới nhà chính Thái gia, nhưng mà liền ngay cả Viên Long chỗ đó cũng phải đốt đèn cầy.

Như vậy, đến tột cùng là ai, hoặc nói là loại tồn tại nào, có thể ở trong mạt thế thành lập một cái không gian, hơn nữa còn cung cấp điện 24 giờ không ngừng nghỉ?

Cho nên, bất kể như thế nào, Tiêu Tử Nhiên đều quyết tâm nhất định phải đi xuống tìm tòi xem sao.

Nội thành J thị.

Vô số người trốn ở trong nhà chạy ra, nhưng lại bị chim to màu đen công kích, chạy trở về thì lại gặp đám chuột bổ nhào tới giết.

Tiếng la khóc, cùng với hương vị máu tươi nhét đầy vùng trời thành phố.

Nhưng mà, hơn thế nữa, trừ bỏ giết chóc ra, bên trong thành xuất hiện một cảnh tượng mới.

Đứa nhỏ được mẹ ôm chặt trong lòng, ở thời khắc người mẹ ngã xuống, trong tay đột nhiên phun ra hỏa diễm, thiêu đốt những con chuột trong phòng.

Một đôi tình nhân bị truy kích ở ngã tư đường, một người đột nhiên ngã xuống, trước khi con chim đen kia nhào xuống bổ lấy người bị ngã, thì người còn lại bất thình lình bộc phát ra tốc độ trước nay chưa có chạy tới đem người yêu đoạt trở về.

Nam nhân tay cầm mộc côn bảo vệ cha mẹ tuổi già, sau khi đập bay một con chim, lại phát hiện mẹ mình bị một con chuột to cắn. Hắn sốt ruột múa may mộc côn, nhưng mộc côn lại bỗng nhiên như có linh tính vậy, sinh trưởng dài ra, ở khoảng cách vài thước, nam nhân một phát nện lên người con chuột….

Chuyện tương tự như thế trong cảnh tượng như địa ngục đang không ngừng xuất hiện.

Như trong thời khắc tuyệt vọng nhất, thần lại một lần nữa ban cho nhân loại hy vọng.

Bắc thành.

Toàn Hiểu Vũ nhắm hai mắt lại, ở một phút cuối cùng cậu bướng bỉnh không chịu trốn vào trong không gian một mình sống tạm bợ qua ngày.

Được rồi, nếu đã không chỗ có thể trốn, cho dù mọi người chết cùng một chỗ cũng tốt. Dù sao, nếu như tất cả mọi người đều chết hết, cậu không biết một kẻ ngu ngốc như cậu làm sao có thể tiếp tục sinh tồn trong mạt thế hung hiểm này!

Cảm giác đau đớn như dự đoán không hề xuất hiện. Trái lại, ở khoảng khắc trước lúc tử vong, Toàn Hiểu Vũ cảm nhận được tinh thần dao động cực kỳ quen thuộc.

Đúng vậy, tinh thần dao động! Tinh thần thuộc về Sở Thiên!

Toàn Hiểu Vũ thường xuyên cùng Sở Thiên luyện tập, cậu đã quá quen thuộc với cổ tinh thần lực dao động này rồi.

Có lẽ là ảnh hưởng của không gian, Toàn Hiểu Vũ tuy rằng không có dị năng tinh thần hệ nhưng lại có thể cảm nhận được dao động khi dị năng giả tinh thần hệ sử dụng tinh thần lực.

Trong khoảng vài giây đồng hồ, sát khí chung quanh trong nháy mắt biến mất. Cái loại cảm giác tử thần cầm lưỡi hái gần trong gang tấc này cũng đồng dạng biến mất.

“Phốc phốc phù phù!”

Là thanh âm quái vật lớn đều nhao nhao rơi xuống đất.

Toàn Hiểu Vũ mở mắt ra lấy bọn họ làm tâm, bọn quái vật trong bán kính một ngàn mét toàn bộ đều rớt xuống đất!

Nhìn đến trên đất đầy chim đen, Toàn Hiểu Vũ kinh hỉ vạn phần — nhất định là dị năng của Sở Thiên lại thăng cấp!

Cậu đảo mắt, bắt đầu tìm kiếm những người khác ở xung quanh.

Bạch Minh Hi đang ở vị trí ban đầu, trong lòng gắt gao che chở Lí Nam, lúc này, vẻ mặt hai người mờ mịt nhìn bốn phía.

Mà Tiểu Ngữ và Tiểu Ngưng hai nhóc kia cũng là bình yên vô sự, giờ phút này đang vui nhảy nhảy bên chân Bạch Minh Hi và Lí Nam.

Tầm mắt Toàn Hiểu Vũ lại đi tìm Sở Thiên, nhưng mà một vòng lại một vòng, không thấy! Sở Thiên không thấy!

Sở Thiên không thấy!

Toàn Hiểu Vũ đầu tiên là dại ra một hồi, sau đó không thể tin chạy tới vị trí cuối cùng cậu trông thấy Sở Thiên.

Không thấy, không thấy Sở Thiên! Vẫn không thấy Sở Thiên!

Cậu có chút nóng nảy tìm kiếm trong đống thi thể của quái vật, từ nơi này sang nơi khác.

Tốc độ của cậu lúc này được triển khai toàn bộ, Bạch Minh Hi và Lí Nam cũng chỉ có thể trông thấy một hư ảnh đang đi qua đi lại trong đống thi thể của quái vật.

Lúc này hai người lấy lại tinh thần cũng ý thức được — Sở Thiên không thấy!

"Tiểu Thiên!" Bạch Minh Hi nhịn không được hô to: "Tiểu Thiên, cậu ở đâu?" Vừa hô gọi vừa bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Lí Nam cũng ôm lấy hai nhóc kia, đi theo phía sau, hỗ trợ cùng nhau gọi: "Anh Sở Thiên, anh Sở Thiên, anh đang ở đâu…."

"Sở Thiên, anh ở đâu? Đừng trốn nữa, em biết anh đang ở đây. Vừa rồi em còn cảm giác được tinh thần lực của anh dao động. Là anh đã cứu bọn em đúng không, đừng trốn nữa, mau ra đây đi." Toàn Hiểu Vũ vừa thì thào tự nói, vừa tìm kiếm trong đống thi thể.

Mãi đến khi ngay cả Lí Nam và Bạch Minh Hi cùng sắp không nhìn thấy cậu, Lí Nam mới nhịn không được nói: "Anh Hiểu Vũ, anh muốn đi đâu? Anh Hiểu Vũ…"

"Hiểu Vũ! Cậu làm cái gì? Trở về!" Bạch Minh Hi cũng cảm giác được không thích hợp vội vàng hướng Toàn Hiểu Vũ hô.

Hai tiếng hô hoán này khiến Toàn Hiểu Vũ trong nháy mắt thanh tỉnh.

Đúng rồi còn có Tiểu Bạch và Tiểu Nam, nhất định phải cam đoan hai người an toàn! Nhất định phải!

Chỉ trong chớp mắt, Toàn Hiểu Vũ lại xuất hiện ở trước mặt hai người.

Khoảng cách gần thế này, dù cho kẻ ngu si cũng nhìn ra được Toàn Hiểu Vũ hiện tại tinh thần hoảng hốt, thoạt nhìn Sở Thiên mất tích, người bị kích thích lớn nhất là cậu.

"Hiểu Vũ..." Bạch Minh Hi muốn mở miệng khuyên cậu bình tĩnh một chút, hắn cũng nhìn ra được, thể lực của Toàn Hiểu Vũ đã bắt đầu cạn kiệt.

Nhưng mà, Toàn Hiểu Vũ cũng không có cho hắn cơ hội nói chuyện.

"Tiểu Bạch, Tiểu Nam, các người yên lòng, tôi sẽ dẫn hai người đến nơi an toàn. Các người trước vào không gian, tôi đi tìm Sở Thiên. Dị năng của anh ấy có thể thăng cấp, hôn mê ở nơi nào đó. Tôi đi tìm một chút!"

Nói mấy câu xong cũng không đợi hai người bọn họ phân trần liền một tay dắt một người sau đó tiếp đó hai người và hai mèo trong lòng Lí Nam, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Đem hai người bỏ vào không gian, Toàn Hiểu Vũ hơi an tâm chút.

Cậu nói với mình, tuyệt đối không thể chết, tuyệt đối không có thể xảy ra chuyện gì! Tính mạng của hai người Bạch Minh Hi và Lí Nam, hiện tại đang nằm trong tay cậu. Sở Thiên, còn đang ở một nơi nào đó chờ cậu đi tìm anh!

Hai mươi phút sau.

Tìm trong phạm vi tinh thần lực công kích của Sở Thiên, căn bản là không có tung tích!

Toàn Hiểu Vũ suy sụp ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn bầu trời một mảnh đen ngòm như cũ.

Cậu quyết định, trở lại trung tâm thương mại đi tìm tên bác sĩ. Chỗ đó là nơi tụ tập ước hẹn của mọi người. Có thể, Sở Thiên trước một bước đến nơi đó đi?

Làm tốt quyết định, Toàn Hiểu Vũ lại một lần nữa tiêu hao một khối tinh hạch cuối cùng trong lòng bàn tay, lúc này mới có sức lực để đứng lên, bằng tốc độ nhanh nhất đến địa điểm ước hẹn.

84. Chương 84: Tử Cục

Rời khỏi phạm vi bị tinh thần lực của Sở Thiên dọn dẹp, dọc đường lục tục gặp phải mấy con chuột lớn và chim to màu đen.

Toàn Hiểu Vũ dùng tốc độ nhanh nhất dọn dẹp chướng ngại vật trước mắt, một đường chạy thẳng đến

trung tâm thương mại.

Sau mười phút, tòa trung tâm thương mại mà cậu tìm kiếm xuất hiện ở trước mắt cậu.

Nhưng quỷ dị chính là, những con chuột và chim lại nhao nhao rời khỏi nơi này, tản ra bốn phía, giống như nơi này có cái gì đó khiến chúng nó cảm thấy rất đáng sợ.

Chúng nó một bộ nóng lòng chạy trối chết, thậm chí cũng không có công kích Toàn Hiểu Vũ.

Nơi này nhất định đã xảy ra chuyện gì! Trong cự ly khoảng một trăm mét, tại đây đã cảm giác được mối nguy hiểm từ trong tòa trung tâm thương mại đó.

Bước chân của cậu ngừng một lát, sau khi ngừng lại, cậu đứng tại chỗ mắt nhìn phía trước, sau đó hung hăng cắn chặt răng, lấy ra một chai nước trong không gian, hung hăng uống một ngụm nước, tiếp đó lại một lần nữa dùng hết tốc lực chạy trốn.

Cửa cuốn của trung tâm thương mại bị lõm xuống thật sâu, đương nhiên vẫn đang đóng kín.

Thời điểm Toàn Hiểu Vũ đang chuẩn bị giơ đao lên muốn hung hăng bổ đôi cửa cuốn thì nó bỗng nhiên bị một cái vật thể to lớn nào đó hung hăng đâm thủng, cái vật thể to lớn kia cũng hướng về phía Toàn Hiểu Vũ nghiền áp qua.

Toàn Hiểu Vũ phản ứng cực nhanh, nhảy lên một cái cấp tốc lui về phía sau tránh được quái vật lớn đáng đánh tới phía của cậu.

Hơn thế có vài bóng người lăn ra khi con quái vật xuất hiện.

Toàn Hiểu Vũ tập trung nhìn vào, lúc này mới thấy rõ con quái vật lớn kia cư nhiên là một con nhện.

Không! Không hoàn toàn thị con nhện!

Đó là một con quái vật.

Thân thể to lớn của con nhện và tám cái chân vĩ đại, nhưng mà nơi vốn nên là đầu con nhện lại biến thành tám cái đầu người!

Đó là đầu của tám đứa nhỏ, khuôn mặt của tám đứa nhỏ!

Khuôn mặt thuần một màu than chì, con mắt đỏ tươi như máu lúc này đang hung ác trừng mắt nhìn mọi

người.

Một đạo lôi quang đánh xuống, nện thẳng lên trên người quái vật nhện, nhưng mà đạo lôi quang kia có vẻ khiến nó ăn đau một chút cũng không thể tạo thành bao nhiêu thương tổn đối với cái lớp ngoài dày như giáp sắt kia.

Người phóng ra đạo lôi quang kia chính là Tả Lực. Con quái vật nhện kia ăn đau, trong đó một cái đầu há miệng ra, một sợi tơ nhện phun ra nhắm thẳng vào mệnh môn của Tả Lực.

Toàn Hiểu Vũ không chút suy nghĩ phóng ra một hỏa cầu, trực tiếp thay Tả Lực đỡ lấy thế công kia.

Tơ nhện gặp phải hỏa cầu lập tức bị thiêu trụi, hóa thành một làn khói đen rồi biến mất.

Lúc này công kích của những người khác cũng bắt đầu xuất hiện.

Âu Dương Cảnh thao túng nguyên tố kim loại xung quanh, biến chúng nó hóa thành từng đạo lưỡi kiếm, toàn bộ đâm về phía tám cái đầu của con quái vật nhện.

"Hiểu Vũ, cậu không có việc gì thì thật tốt quá! Sở Thiên bọn họ đâu? Ở phía sau sao?"Âu Dương Cảnh thấy Toàn Hiểu Vũ xuất hiện, đương nhiên là kinh hỉ vạn phần, một bên vừa công kích, một bên lại phân thần nói chuyện với cậu.

"Sở Thiên bọn họ đâu?" Câu hỏi này trực tiếp đánh nát chút hy vọng cuối cùng trong lòng Toàn Hiểu Vũ.

Một loại đau đớn trước nay chưa từng có đánh thẳng vào trái tim cậu, đau đến mức cậu thoáng cái nửa quỳ trên mặt đất, hồi lâu cũng nói không ra lời.

"Đừng ham chiến! Chúng ta chạy ra ngoài thành!" Đây là thanh âm của Tiêu Tử Nhiên.

Toàn Hiểu Vũ nghe tiếng hơi ngẩng đầu liền trông thấy Tiêu Tử Nhiên cũng mang theo vài người chạy ra khỏi cửa sắt.

"Đã biết! Hiểu Vũ đã trở về." Trả lời Tiêu Tử Nhiên chính là Âu Dương Cảnh, bọn họ quả nhiên vừa đánh vừa rút lui khỏi theo hướng ngoài thành.

Tiêu Tử Nhiên lúc này mới trông thấy Toàn Hiểu Vũ đau đến ngồi xổm trên mặt đất tuôn đầy mồ hôi lạnh, thế nhưng hắn cũng chỉ là nhìn thoáng qua, căn bản là không kịp chào hỏi.

Bởi vì con quái vật đang truy kích ở phía sau bọn họ cũng rất nhanh liền đuổi tới.

Đúng! Vẫn là quái vật!

Một con rắn lớn có hai cái đầu mang theo khí độc màu đen chui ra từ trong trung tâm thương mại.

Hai cái đầu kia cũng giống như con nhện là hai cái đầu của trẻ con, khuôn mặt cũng là màu xanh xám, tròng mắt đỏ như máu, duy nhất khác với con nhện chính là, hai cái đầu này là hai khuôn mặt giống nhau như đúc.

Tiêu Tử Nhiên vừa công kích vừa rút lui, Toàn Hiểu Vũ đã nhìn ra, bọn họ hình như còn đang che chở cái gì đó.

Là đội viên không có dị năng trong đội sao?

Toàn Hiểu Vũ nhớ tới, mặc dù tối sau cùng, Sở Thiên cũng không có quên trách nhiệm của người thân cũng là người lãnh đạo của đội, mặc dù là biết rõ sẽ chết, anh ấy cũng muốn phải cùng mọi người cùng một chỗ.

Như vậy mình thì sao? Sở Thiên không thấy, bản thân còn có thể làm cái gì?

Đi thôi! Đi thay Sở Thiên hoàn thành trách nhiệm mà anh ấy chưa hoàn thành! Trong lòng Toàn Hiểu Vũ đột nhiên xuất hiện một thanh âm như vậy.

Cậu đứng lên, trong ánh mắt, chỉ có nhóm đồng bạn của mình đang chiến đấu cùng bọn quái vật.

Giết chúng nó!

Trong đầu Toàn Hiểu Vũ giờ phút này chỉ có một cái ý niệm trong đầu!

Long văn trên cổ bốc cháy lên, lộ ra kim sắc huyết hồng, mọi người chỉ nhìn thấy Toàn Hiểu Vũ trong mắt sung huyết còn chưa kịp hỏi nhiều một câu, liền trông thấy Toàn Hiểu Vũ trong nháy mắt biến thành một đạo quang ảnh, hướng con quái vật nhện kia chém giết.

Tốc độ của cậu thật sự quá nhanh, mọi người chỉ nhìn thấy bóng dáng mờ nhạt nhoáng lên một cái, một hồi gió lốc nhỏ thổi qua, trên người con quái vật nhện liền cùng đạo quang kia va chạm vào nhau liền hồi.

Năm phút sau, con quái vật nhện ngã xuống! Tám cái đầu và tám cái chân dài rụng đầy đất.

Mấy người Âu Dương Cảnh và Tả Lực trợn mắt há hốc mồm.

Ngay sau đó, bọn họ lại trông thấy đạo quang ảnh kia lại hướng con mãng xà hai đầu kia chém giết.

Trong ánh mắt Tiêu Tử Nhiên nhìn thấy không phải bạch quang, mà là một loại lưu quang thất thải, khác với màu sắc của Sở Thiên, nhưng có màu sắc rực rỡ.

Đương nhiên, lúc này Tiêu Tử Nhiên khẳng định không có tâm tư gì đi nghiên cứu. Công kích của Toàn Hiểu Vũ khiến mọi người giành được chút không gian để thở dốc.

"Mau tới hỗ trợ." Tiêu Tử Nhiên hô một tiếng.

Sau đó mọi người đồng tâm hiệp lực đem những người được bảo hộ dọc đường ào ào dẫn theo ra ngoài.

Hơn hai mươi đứa nhỏ! Có nam có nữ, toàn bộ đám nhóc cỡ mười hai tuổi. Nhỏ nhất, chỉ có đứa trẻ khoảng độ ba đến năm tuổi giờ phút này đang được Tiêu Tử Nhiên ôm vào lòng.

"Chạy! Toàn bộ chạy nhanh! Âu Dương Cảnh, Tả Lực, các người mau mở đường, tôi bọc hậu!" Tiêu Tử Nhiên lại ra một chỉ thị.

Cho nên động tác của mọi người đều rất nhanh, bao gồm đám trẻ con kia.

Đứa nhỏ trong tay Tiêu Tử Nhiên giao cho Lão Ô vẫn luôn chạy theo bên cạnh hắn, bảo Lão Ô đi trước, bản thân quả nhiên ở lại phía sau bộc hậu.

"Hiểu Vũ, đừng ham chiến, chạy theo chúng tôi nhanh! Bên trong còn có rất nhiều quái vật, chúng ta ứng phó không nổi đâu. Tuy rằng tôi đã nhốt bọn chúng lại, nhưng không nhốt được bao lâu đâu."

Không có đáp lại! Toàn Hiểu Vũ vẫn như cũ cùng con rắn lớn kia triền đấu.

"Toàn Hiểu Vũ! Cậu có nghe thấy không? Khốn kiếp, mau chạy cùng chúng tôi!" Tiêu Tử Nhiên cũng nóng nảy, giờ phút này hắn cũng đã nhận ra Toàn Hiểu Vũ không đúng.

Những chiếc xe bọn họ dừng ở bên ngoài từ sớm đã bị những con chuột và chim kia phá nát, hiện tại chỉ có thể dựa vào hai chân, nhanh chóng chạy trối chết.

May mắn chính là, những con chuột và chim kia không biết vì cái gì toàn bộ bỏ chạy, nếu không, bọn họ sẽ không còn đường sống.

Trả lời Tiêu Tử Nhiên là hai cái đầu người rớt xuống.

Con rắn kia sau khi mất hai đầu chỉ có thể vùng vẫy cái đuôi về phía Toàn Hiểu Vũ sau khi đắc thủ, lúc này mới ầm ầm ngã xuống đất.

Công kích cuối cùng của rắn hai đầu, Toàn Hiểu Vũ lại chẳng thể né tránh bị quất một cái thật mạnh, trực tiếp bay ra ngoài.

Tiêu Tử Nhiên vội vàng thao túng nhánh cây, quấn lấy Toàn Hiểu Vũ lôi kéo cậu về bên cạnh mình.

Lúc này lại phát hiện, thải sắc sáng rọi không còn, ngay cả hồng sắc bình thường Tiêu Tử Nhiên hay thấy cũng không có, quanh thân bị màu xám che phủ, ảm đạm không ánh sáng, hơn nữa, cả người đã lâm vào hôn mê sâu.

Tiêu Tử Nhiên thấp giọng mắng một tiếng, đặt Toàn Hiểu Vũ lên lưng hướng về phía đội ngũ toàn lực chạy trốn.

Hắn đã nghe thấy được —

Bên trong trung tâm thương mại, tiếng của chướng ngại vật dùng để ngăn cản bọn quái vật giờ đã bị nghiền nát.

Dọc đường chạy như điên, khắp nơi đều là xương trắng và vết máu loang lổ.

Bọn họ lại nhớ tới những nơi bọn họ đã từng rời khỏi.

Hiện nó đã biến thành mồ chôn tập thể! Máu, xương trắng, thi thể của người và bọn quái vật, chiếm đầy mảnh đất.

Khi chạy trốn tới nơi này, mọi người đều ngừng lại.

Cùng lúc, thể lực khô kiệt. Phương hướng khác thì tường thành sụp đổ, xa xa bụi khói cuồn cuộn! Lại có rất nhiều thứ gì đó, đang không ngừng tràn tới đây!

Tuyệt lộ!

Chạy tới tuyệt lộ!

Một tia hy vọng cuối cùng hoàn toàn bị đánh tan.

Lúc này mọi người trái lại rất bình tĩnh. Bọn họ đã tranh đấu một ngày một đêm. Thể lực tiêu hao hết, dị năng tiêu hao hết, tinh hạch cũng tiêu hao hết!

Có người không biết từ đâu lấy ra chai nước ngồi trên mặt đất uống từng ngụm từng ngụm. Đó là do Bạch

Minh Hi ở trước khi chiến đấu đã phát cho bọn họ, có vài người đã làm rớt, có vài người còn giữ lại nhưng không kịp uống.

Khi Tiêu Tử Nhiên lưng cõng Toàn Hiểu Vũ chạy tới nhìn thấy mọi người yên lặng không nói gì nghỉ ngơi tại chỗ cùng với tiền phương cuồn cuộn khói lửa, hắn cũng chỉ biết cười khổ.

Những đứa nhỏ được mang theo ra ngoài, phần lớn đang ngẩng đầu mờ mịt nhìn nhóm người lớn.

"Xin lỗi nhóc, cuối cùng, vẫn không thể cứu mấy đứa." Tiêu Tử Nhiên cười cười với bọn nhỏ, nhẹ nhàng mà đem Toàn Hiểu Vũ hôn mê trên lưng đặt xuống.

Bọn nhỏ mờ mịt ngơ ngác nhìn nhau, mà Tiêu Tử Nhiên cũng không nói chuyện với bọn nó nữa, lấy ra chai nước của mình, cũng hung hăng uống từng ngụm lớn.

Tử cục! Này cư nhiên là một cái tử cục!

Lúc này liền ngay cả Tiêu Tử Nhiên cũng buông tha giãy giụa.

Phía trước là đám quái vật, hoặc là đại quân tang thi. Phía sau là rất nhiều quái vật do con người chế tạo ra! Chúng nó đói khát, hơn nữa đối với nhân loại tràn ngập hận thù!

"Cậu ta làm sao vậy? "Âu Dương Cảnh đi đến bên cạnh Tiêu Tử Nhiên nhìn thoáng qua Toàn Hiểu Vũ đang hôn mê lo lắng hỏi.

"Đại khái là đang hư thoát đi. Cái loại đấu pháp không muốn sống này…." Tiêu Tử Nhiên trái lại cong môi cười.

"Không sao chứ? Có cần để Lục Trung Hạ xem thử không?" Âu Dương Cảnh hỏi.

Tiêu Tử Nhiên kỳ quái nhìn hắn một cái, biểu tình biến thành như cười như không: "Tôi là một bác sĩ, cậu ta chỉ là hôn mê mà thôi. Bất quá, loại thời điểm này không có ý thức không phải rất tốt sao?"

Âu Dương Cảnh ngẩn ra, lập tức hiểu được ý tứ của Tiêu Tử Nhiên.

Đúng vậy, một cái tử cục không có đường lui, trị liệu hay không trị liệu thì có liên quan gì chứ? Hôn mê rất tốt! Không cần giống như bọn họ thế này cùng đợi cái chết tiến đến, không cần giống như bọn họ cảm thấy sợ hãi, lại càng không cần —

Lại càng không cần giống như bọn họ vậy, chứng kiến cảnh đồng bạn bị cắn xé, bị cắn nuốt! Sau đó là đến lượt mình bị cắn xe, bị cắn nuốt!

Cái loại mất đi ý thức vào thời điểm này đúng là một chuyện tốt!

Âu Dương Cảnh thở dài một tiếng, bản thân yên lặng bỏ đi.

Phía trước, giữa khói lửa mịt mù là bóng dáng mơ hồ có thể thấy được, là đàn tang thi khổng lồ, đang dùng tốc độ nhanh nhất đi tới đây!

Phía sau là tiếng kêu gào của bọn quái vật!

85. Chương 85: Tang Thi Vương

Mọi người dần dần tụ tập lại sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Bao gồm bọn nhỏ được cứu ra khỏi lòng đất, tuy rằng tuổi của chúng còn rất nhỏ, nhưng toàn bộ đều biểu hiện sự thành thục vượt qua độ tuổi, bọn nó tựa hồ biết mình sắp phải đón lấy cái gì, hơn nữa so với nhóm người lớn càng thêm thản nhiên tiếp nhận.

Tiêu Tử Nhiên ngồi ở trước mặt mọi người, trong lòng vẫn đang ôm lấy Toàn Hiểu Vũ hôn mê bất tỉnh.

Hắn giống như đang thì thào tự nói, lại giống như đang nói với mọi người: "Thật xin lỗi, không thể mang mọi người đến một nơi có thể trông thấy bình minh."

Từ khi mạt thế bùng nổ đến nay, mặc kệ làm cái gì, mục tiêu cuối cùng của bọn họ đều là tiếp tục sống sót, nhưng xem ra hôm nay phải chôn thây nơi này rồi.

Hắn thấp giọng nói khẽ, cũng không biết tất cả mọi người nghe thấy được hay không, bọn họ ai ai cũng trầm mặc, mãi đến khi đàn tang thi trước mặt càng lúc càng gần —

100 mét, 50 mét, 10 mét, 5 mét, 2 mét……

Mọi người nhắm hai mắt lại, cùng đợi cảm giác đau đớn do bị gặm cắn và xé rách, hơn nữa còn cảnh cáo bản thân, tuyệt đối không thể không có cốt khí kêu thảm thiết đến chết, cho dù chết cũng phải chết oanh liệt một chút.

Nhưng mà, toàn bộ tang thi vào thời điểm cách mọi người hơn hai mét, cư nhiên thoáng cái dừng bước.

Động tác của chúng nó đều nhịp, rõ ràng là đã bị điều khiển.

Bầu không khí tĩnh lặng khiến mọi người mở mắt. Trước mắt là cảnh tượng cực kỳ quỷ dị, mọi người không khỏi nhớ tới, một màn Ngữ Ngưng xuất hiện trước đây.

Đàn tang thi rậm rạp chi chít hơn mười ngàn con gắt gao vây quanh mọi người, hình thành một vòng bán nguyệt, nhưng mà, chúng nó lại cách mọi người khoảng hai mét, hoàn toàn đứng im bất động.

Quả nhiên, sau khi hàng tang thi đầu tiên dừng lại, dần dần mở ra một thông đạo, có một người cưỡi con tang thi khuyển ở trung tâm của chúng nó chậm rãi đi tới trước mặt mọi người.

Kia rõ ràng là tang thi vương, từ trên lưng tang thi khuyển nhảy xuống, chậm rãi đi đến chỗ Tiêu Tử Nhiên.

Nó rõ ràng khác biệt với những tang thi khác, quần áo trên người của phần lớn tang thi từ sớm đã bị ma sát thành vải vụng, hoặc dứt khoát không có quần áo. Mà nó vẫn còn quần áo để mặc, tuy rằng dơ bẩn nhưng coi như chỉnh tề.

Từ cằm đến cổ của nó rõ ràng có dấu vết khi còn sống bị tang thi gặm nát, nhưng mà hiện tại, làn da cư nhiên chậm rãi khép lại, miệng vết thương có điểm khác biệt với những con tang thi khác máu chảy đầm đìa, hư nát thối rửa.

Tiêu Tử Nhiên liền như vậy trơ mắt nhìn nó đi về phía mình, sau đó, nhìn thấy tay của nó duỗi về phía Toàn Hiểu Vũ đang nằm trong lòng mình!

Tiêu Tử Nhiên vội vã đưa tay ngăn cản!

Vốn tưởng rằng, nó tới lấy đầu của mình, không nghĩ tới mục tiêu của nó cư nhiên là Toàn Hiểu Vũ.

Tang thi bị ngăn cản lập tức hướng Tiêu Tử Nhiên nhe răng trợn mắt, lộ ra một bộ biểu tình hung ác, nhóm tang thi phía sau nó cũng bởi vậy mà bắt đầu xao động, nhưng nó vẫn không có hành động công kích.

"Tạ... Luật sư Tạ?!" Vẫn là Tả Lực mắt sắc, ngay từ đầu liền cảm thấy được tang thi này vô cùng quen mắt, cẩn thận nhìn nửa ngày vậy mà có thể nhận ra con tang thi này.

Tiêu Tử Nhiên sửng sốt, nhưng mà hắn rất nhanh cũng nhớ ra "Luật sư Tạ" này là ai.

Tạ Minh Hiên, cái con người thiện lương đến mức nhân thần cộng phẫn, toàn bộ người trong đội gần như đều từ chối cho hắn gia nhập — quả nhiên là đã chết!

Nhưng mà, ở chỗ này gặp phải hắn, còn lấy hình thức và diện mạo như vậy là chuyện mà tất cả mọi người trăm triệu lần không ngờ tới. Tang thi kia đối với ba chữ "Luật sư Tạ" cũng không có phản ứng gì, sau đó lại một lần nữa đưa tay hướng về phía Toàn Hiểu Vũ.

"Tạ Minh Hiên, cậu muốn làm gì?" Tiêu Tử Nhiên lại một lần nữa hướng tay của nó chặn lại, hơn nữa còn thử câu thông với nó. Hắn đương nhiên không có khả năng bởi vì nó là Tạ Minh Hiên liền đem Toàn Hiểu Vũ giao ra được! Nói giỡn sao, là tang thi đó!

Thời điểm Tiêu Tử Nhiên gọi "Tạ Minh Hiên", nó trái lại có hơi phản ứng một chút, con mắt chỉ có một điểm đen làm đồng tử hơi nâng lên nhìn chòng chọc Tiêu Tử Nhiên một hồi lâu.

Mãi đến khi Tiêu Tử Nhiên xương cốt đều run rẩy, nó mới khàn giọng đứt quãng nhổ ra được vài chữ: "Bảo….. Bảo vệ cậu ta….. Nhiệm vụ….. thiết yếu."

Một câu nói đứt quãng kia khiến mọi người sợ ngây người! Bọn họ lần đầu tiên gặp phải tang thi có thể nói. Cho dù là Tiêu Tử Nhiên cũng sửng sốt.

Thử nghiệm cùng nó câu thông bất quá chỉ là ý tưởng đem ngựa chết chữa thành ngựa sống mà thôi, không nghĩ tới, cái thứ kia vậy mà có thể nói tiếng người.

Từ trước đến nay, ở trong nhận thức của Tiêu Tử Nhiên, tang thi từ sớm không phải nhân loại chẳng qua chỉ là một cục thịt biết đi bị bệnh độc khống chế mà thôi, mà hiện tại, chúng nó cư nhiên đã tiến hóa thành có tư duy rồi sao?

Cái kết luận bất ngờ này khiến cho Tiêu Tử Nhiên không thể không tự hỏi lại lần nữa tính chất tang thi tiến hóa của chúng nó.

Hắn vốn cho rằng, tiến hóa của nó là từ những con tang thi chậm chạp trong phim điện ảnh thành có dị năng như hiện tại đã là một bước tiến lớn, nhưng mà tiến hóa thành có trí tuệ sao?

Như vậy, tương lai chúng nó sẽ trở thành một giống loài mới có đủ trí tuệ thậm chí là giỏi hơn chống lại loài người?

Ngẫm lại, kẻ khác không rét mà run!

Trong lúc Tiêu Tử Nhiên ngây người tang thi kia lại tiếp tục chìa tay hướng về phía Toàn Hiểu Vũ.

Lúc này đây không đợi Tiêu Tử Nhiên từ chối, quân đoàn quái vật phía sau đã đánh tới nơi, ở khoảng cách hai mươi mét, thì có một con nhện hai đầu hướng nhóm người phun ra tơ nhện.

Hành động này chọc giận Tạ Minh Hiên, hiện tại nó đã không còn là người tốt bụng trong thánh đường như trước.

Chỉ thấy nó nổi giận gầm lên một tiếng liền đánh tới bọn quái vật phía sau mọi người, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt, nó đã tới gần bọn quái vật bắt đầu giết chóc!

Móng tay sắc bén trên tay cơ hồ gần như trong nháy mắt liền bổ xuống hai cái đầu của con nhện.

Quân đoàn tang thi vốn bất động cũng chạy băng băng lên, chúng nó xuyên qua mọi người lao thẳng tới đoàn quái vật phía sau.

Rất nhanh nhóm tang thi liền hòa cùng bọn quái vật đánh thành một đoàn.

Mọi người mắt thấy vô số tang thi chạy xuyên qua mình, nhưng không có bất kỳ hành động làm tổn thương ai, chúng nó đối với 'thức ăn' bên cạnh đều làm như không thấy, hết thảy tựa như nằm mơ vậy.

Tiêu Tử Nhiên phản ứng nhanh nhất, hắn hét lớn với mọi người một tiếng: "Chạy!"

Mọi người cũng nhao nhao thanh tỉnh, lúc này bọn họ tựa như uống máu gà vậy, sau khi tuyệt vọng lại một lần nữa trong thấy cơ hội, khí lực trên người giống như đã khôi phục hoàn toàn, lập tức đứng dậy, chạy về hướng ngược lại với đàn tang thi.

Chạy suốt mười lăm phút, mọi người mới xuyên qua đàn tang thi.

Quả thực quá điên cuồng!

Bạn nghĩ thử xem, chạy thoát từ trong số hàng ngàn hàng vạn tang thi, những con đó đều đã lên tới cấp ba, cùng bạn tay dán tay thịt dán thịt gặp thoáng qua, thử hỏi sao không kích động được chứ?

Trải qua chuyện như vậy khiến cho mọi người sau khi chính thức chạy ra khỏi đàn thang thi đều nhịn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Chính là trong một cái liếc mắt này, Tạ Minh Hiên lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mọi người, nó chắn trước mặt Tiêu Tử Nhiên, lúc này đây có vẻ có một chút nóng nảy và không có thiện ý.

Tiêu Tử Nhiên hiểu được hắn đặt Toàn Hiểu Vũ trên lưng xuống, còn dùng tư thế ban nãy, ngồi xếp bằng, ôm Toàn Hiểu Vũ vào lòng, không đi.

Hành động này quả nhiên trấn an Tạ Minh Hiên có chút nóng nảy.

"Các người đi mau, trước tiên ra khỏi thành. Mục tiêu của nó không phải là ngăn cản mọi người." Tiêu Tử Nhiên ngồi tại chỗ nói với bọn họ.

"Vậy hai người các cậu thì sao?" Âu Dương Cảnh hỏi, chẳng lẽ thật sự phải bỏ lại bọn họ tự mình chạy sao?

"Yên tâm đi! Nó không có ý thương tổn chúng tôi, nếu có, mọi người đã chết từ lâu rồi. Hiện tại cậu ta hôn mê, tôi không thể đem cậu ta giao cho nó được. Chốc nữa tôi sẽ nghĩ cách thoát thân, các người đi mau. Đừng kéo dài thời gian."

Âu Dương Cảnh nhìn nhìn đồng đội không còn bao nhiêu người và bọn nhỏ, cắn chặt răng nói: "Chúng tôi trước ra khỏi thành chờ cậu, thời điểm hừng đông, nếu cậu còn chưa tới, tôi sẽ tìm cậu." Hắn nói chính là "tôi" mà không phải là "chúng tôi".

Tiêu Tử Nhiên giờ phút này cũng không có tâm tư cùng hắn bàn cãi chỉ qua loa gật đầu: "Được, các người đi mau đi."

Âu Dương Cảnh cuối cùng mang theo mọi người rời đi, có người mấy lần quay đầu lại đều bị Âu Dương Cảnh quát bảo không được. Bọn họ hiện tại chỉ có thể tin rằng, con tang thi tên Tạ Minh Hiên kia, sẽ không tổn thương hai người hai người bọn họ.

Thấy mọi người đã đi xa, Tiêu Tử Nhiên bấy giờ mới thở dài một hơi.

Tạ Minh Hiên lúc này đây cũng không có rời đi, mà cũng không có tiếp tục chìa tay muốn chạm Toàn Hiểu Vũ, nhưng lại gắt gao nhìn chằm chằm hai người.

Phía sau bọn họ, nhóm tang thi và bọn quái vật vẫn đang chém giết liên tục.

Những con quái vật kia tuy rằng hùng mạnh nhưng tổng cộng cũng chỉ có một trăm con, đối mặt với hàng ngàn hàng vạn con tang thi, thì chẳng khác nào con kiến cũng có thể cắn chết con voi. Huống chi nhóm tang thi cấp ba cũng không tính là yếu.

Mười phút qua đi, Tạ Minh Hiên vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm hai người, thân thể Tiêu Tử Nhiên có chút cứng ngắc.

Cuộc chiến phía sau đã kết thúc, tiếng đánh nhau biến thành tiếng gặm thức ăn.

Thì ra nhóm tang thi cũng ăn quái vật, trong lòng Tiêu Tử Nhiên thầm nghĩ.

Tìm cơ hội thoát thân vân vân đều là lý do để trấn an bọn họ. Tiêu Tử Nhiên bằng vào sự chênh lệch giữa Tạ Minh Hiên hay nhóm tang thi cấp ba, có thể phán đoán nó hiện tại khẳng định đã là ngoài cấp năm.

Nhìn bộ dạng toàn thân thoát lực của mình lúc này, làm sao có thể thoát thân? Hy vọng duy nhất đều ký thác cho việc Toàn Hiểu Vũ có thể tỉnh lại, nếu như, Toàn Hiểu Vũ có thể cùng con tang thi này câu thông thì sao?

Tiêu Tử Nhiên trong lòng vừa nghĩ như vậy, liền cảm giác được Toàn Hiểu Vũ trong lòng đột nhiên động

một cái.

Tiêu Tử Nhiên vô cùng vui mừng, nhanh chóng nhẹ nhàng lắc lắc Toàn Hiểu Vũ quả nhiên thấy được Toàn Hiểu Vũ chậm rãi mở mắt.

86. Chương 86: Bình Minh

Lúc này, ngay cả tiếng gặm thức ăn phía sau cũng ngưng lại. Nhóm tang thi lại bắt đầu áp sát hướng bên này.

Tiêu Tử Nhiên nhất thời cảm thấy được áp lực như núi, da đầu run lên.

Toàn Hiểu Vũ dần dần tỉnh lại, ánh mắt từ mê man rồi thanh tỉnh.

Cậu trợn mắt nhìn Tiêu Tử Nhiên câu đầu tiên nói chính là: "Sở Thiên đâu?"

Tiêu Tử Nhiên cười khổ một tiếng, hắn nào biết Sở Thiên ở đâu, rõ ràng Sở Thiên đi cùng Toàn Hiểu Vũ mà.

Bất quá nhìn bộ dáng Toàn Hiểu Vũ, đại khái là bị tách khỏi bọn họ, cuối cùng tìm về trung tâm thương mại, nhưng mà, ba người khác không trở về.

"Cậu trước đừng hỏi Sở Thiên. Cậu nhìn tình hình trước mắt đi."

Toàn Hiểu Vũ lúc này mới ngồi dậy thấy rõ tình huống trước mắt — Cậu và Tiêu Tử Nhiên bị một đám tang thi vây quanh, nhưng mà, nhóm tang thi chỉ là như hổ rình mồi nhìn chằm chằm hai người, không có trực tiếp công kích.

"Hơ hơ…. Hơ Hơ…." Trông thấy Toàn Hiểu Vũ ngồi dậy, Tạ Minh Hiên vẫn che trước mặt hai người hưng phấn la lên, hắn đập chân vỗ tay, phát ra tiếng "hơ hơ", vui vẻ như một đứa trẻ vậy — Nếu như bỏ qua ngoại hình tang thi rất dọa người kia!

"Tạ….. Luật sư Tạ?!" Nhìn kỹ, Toàn Hiểu Vũ cũng lập tức nhận ra Tạ Minh Hiên, giờ phút này kinh ngạc không thôi.

Khác với lần trước khi Tiêu Tử Nhiên bọn họ gọi tên của hắn, Tạ Minh Hiên hiển nhiên đối với việc Toàn Hiểu Vũ gọi tên hắn có vẻ vô cùng nhạy cảm.

“Bảo….. Bảo vệ….” Trong miệng Tạ Minh Hiên phát ra mấy mấy từ mơ hồ rồi lại chìa tay về phía Toàn Hiểu Vũ.

Toàn Hiểu Vũ hãy còn trừng mắt không phản ứng kịp, cậu cho rằng Tạ Minh Hiên có thể đã chết, thậm chí vì loại khả năng này mà từng cảm thấy áy náy, nhưng cậu tuyệt đối không thể ngờ được, Tạ Minh Hiên lại lấy hình thức như vậy xuất hiện lần nữa.

Tiêu Tử Nhiên bất đắc dĩ, thấy Toàn Hiểu Vũ đối với cánh tay chìa ra của Tạ Minh Hiên không có phản ứng,vẫn theo thói quen giúp Toàn Hiểu Vũ ngăn cản một cái, dù sao đó cũng là tang thi!

Tạ Minh Hiên lập tức phẫn nộ, hiện tại Toàn Hiểu Vũ không ở trong lòng, hắn giống như không còn băn khoăn gì nữa, móng vuốt sắc bén cứ thế hung hăng hướng đầu của Tiêu Tử Nhiên cào tới.

Tiêu Tử Nhiên hiển nhiên cũng không nghĩ tới hắn có thể nói đánh liền đánh, bất ngờ không kịp phòng ngự cư nhiên không thể tránh được.

“Dừng tay! “Toàn Hiểu Vũ quát một tiếng, cậu cũng không ngờ rằng Tạ Minh Hiên lại đột nhiên ra tay, đưa tay sờ một cái, lại phát hiện thanh kiếm luôn mang theo kia đã không còn bên người nữa, nhất thời căng thẳng vô cùng.

Vốn hai người ai cũng không trông cậy vào một câu “Dừng tay” này có thể ngăn cản tang thi, dù sao bọn họ cũng không phải là Ngữ Ngưng, tuy rằng Ngữ Ngưng cũng cần phải thông qua tinh thần lực mới có thể câu thông, nhưng hiện tại Sở Thiên không ở đây, hai người cũng không phải dị năng giả tinh thần hệ.

Nhưng mà chính vào lúc này, Tạ Minh Hiên dường như nghe hiểu, cũng lập tức ngừng tay, trên mặt thoạt nhìn như là chịu uất ức, đôi mắt đen nghịt nhìn thẳng vào Toàn Hiểu Vũ.

Toàn Hiểu Vũ và Tiêu Tử Nhiên nhìn đối phương, Tiêu Tử Nhiên gật gật đầu nhìn Toàn Hiểu Vũ, Toàn Hiểu Vũ lúc này mới thử nói một câu với Tạ Minh Hiên: “Anh lại đây, không được đánh người.”

Tạ Minh Hiên cư nhiên gật gật đầu, hướng Toàn Hiểu Vũ đi tới, lần thứ hai chìa tay ra.

Lúc này đây, Tiêu Tử Nhiên không ngăn cản, Toàn Hiểu Vũ cũng không trốn.

Tạ Minh Hiên chìa tay ra cẩn thận vỗ nhẹ đầu Toàn Hiểu Vũ, tựa như một người trưởng bối vậy. Sau đó thu tay về, lại giống như một đứa nhỏ vỗ vỗ tay.

Toàn Hiểu Vũ chỉ cảm thấy hai mắt nóng lên, áy náy chôn giấu trong lòng thật lâu lại dũng mãnh phun trào: “Thực xin lỗi.” Thực xin lỗi đã bỏ rơi anh, mặc dù biết anh có lẽ sẽ chết, nhưng lại không chịu ra tay cứu giúp, thực xin lỗi!

Bất kể trong lòng áy náy ra sao, có bao nhiêu lời muốn nói nhưng khi ra khỏi miệng thì chỉ còn ba chữ kia mà thôi.

"Vừa nãy là hắn đã cứu chúng ta." Tiêu Tử Nhiên chỉ chỉ phía sau nói với Toàn Hiểu Vũ: "Hơn một trăm quái vật, toàn bộ bị chúng nó ăn sạch."

Vì thế Tiêu Tử Nhiên tiếp tục đem sự việc sau khi Toàn Hiểu Vũ hôn mê sơ lược nói lại một lần.

Sau đó nêu ra vấn đề cần bàn bạc nói: "Chúng ta vẫn là nên rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, bị một đám tang thi vây quanh, nói sao cũng cảm thấy mình như cá nằm trên thớt."

Toàn Hiểu Vũ lôi kéo Tiêu Tử Nhiên đứng lên, đi lên trước một bước nói với Tạ Minh Hiên: "Bọn tôi có thể đi chưa?"

Cũng không biết Tạ Minh Hiên hiểu hay không hiểu ý của cậu, nhưng mà hắn vẫn gật đầu.

Toàn Hiểu Vũ, Tiêu Tử Nhiên lại đi thêm vài bước, Tạ Minh Hiên cũng không có ngăn cản, vì thế hai người đi nhanh thêm.

Đi được vài mét, Toàn Hiểu Vũ vẫn nhịn không được quay đầu lại, có chút không đành lòng khi bỏ rơi Tạ Minh Hiên một lần nữa.

Kết quả vừa quay đầu liền thấy Tạ Minh Hiên đi theo phía sau bọn họ, theo đuôi rất sát, mà đàn tang thi phía sau Tạ Minh Hiên cũng đi theo nốt.

Hai người xem như hiểu được ý tứ của Tạ Minh Hiên.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau.

"Hắn hình như muốn theo tôi, nếu không thì anh đi trước đi." Toàn Hiểu Vũ nói với Tiêu Tử Nhiên.

Tiêu Tử Nhiên chống cằm suy nghĩ, sau đó nói: "Cậu có từng nghĩ tới, mang hắn ta theo không?"

"Cái gì?" Toàn Hiểu Vũ cho rằng bản thân nghe lầm: "Hắn….. Hắn hiện tại là tang thi!" Lúc trước khi Tạ Minh Hiên vẫn còn là người, đoàn đội đã không muốn nhận hắn, huống chi hiện tại hắn là một tang thi…

"Đúng! Chính bởi vì hắn là một tang thi!" Tiêu Tử Nhiên giờ phút này trong ánh mắt lóe sáng hưng phấn cực kỳ, nhìn hắn bây giờ cứ như tên bác sĩ biến thái trong lần đầu gặp gỡ: "Hắn nghe lời cậu nói, có hắn ở đây, chúng ta có thể ngăn chặn công kích của tang thi. Cậu xem, hắn hoàn toàn có thể khống chế đàn tang thi, còn mạnh hơn Ngữ Ngưng rất nhiều."

Tiêu Tử Nhiên không hổ là người lãnh đạo, sau khi phát hiện Tạ Minh Hiên có thể nghe hiểu hơn nữa chỉ nghe Toàn Hiểu Vũ, trong đầu lập tức có ý tưởng kỳ lạ.

Toàn Hiểu Vũ nghĩ nghĩ gật gật đầu, trải qua chuyện của Ngữ Ngưng, cậu cũng cảm thấy tang thi cao cấp chưa hẳn hoàn toàn là một xác chết không có sinh mạng và tình cảm.

"Nhưng mà, hắn ăn cái gì?" Đưa ra nghi vấn, đây là một vấn đề cực kỳ quan trọng.

"Dị thú. Tôi thấy dị thú ăn tang thi, tang thi cũng ăn dị thú." Tiêu Tử Nhiên vẫn hưng phấn, một ý tưởng bảo vệ hình thành trong đầu hắn.

"Được rồi." Tên bác sĩ sa vào trạng thái điên cuồng lại hưng phấn tuy rằng đã lâu không thấy nhưng Toàn Hiểu Vũ vẫn vô cùng quen thuộc.

Cậu không tiếp tục nói nữa, mà dè dặt dắt tay Tạ Minh Hiên hỏi: "Anh nguyện ý đi cùng chúng tôi không?"

Tạ Minh Hiên hiển nhiên đối với hành động của Toàn Hiểu Vũ cảm thấy vô cùng vui vẻ, hắn cũng cẩn thận thu hồi móng vuốt sắc bén của mình, gật đầu với Toàn Hiểu Vũ.

"Được." Toàn Hiểu Vũ cười cười với hắn, sau đó chỉ chỉ phía sau: "Nhưng mà chúng nó không thể đi theo."

Nghe vậy, trong miệng Tạ Minh Hiên lập tức phát ra một tiếng thét dài, đàn tang thi kia lập tức dừng bước.

Nửa giờ sau.

Ngoài thành là một mảnh đất khô cằn.

Có đủ loại thịt vụn và vết máu biến thành màu đen loang lổ khắp nơi.

Nhưng mà trừ bỏ những dấu vết này ra, giờ phút này ngoài thành phá lệ yên tĩnh, giống như tai họa và chiến tranh đã rời khỏi nơi này rất xa rất xa.

Phía chân trời lộ ra những tia sáng bình minh rực rỡ, trời cũng sắp sáng rồi.

Âu Dương Cảnh mang theo nhóm đồng đội đã ở chỗ này chờ rất lâu rồi.

Những con dị thú và tang thi đều biến mất, nơi này thoạt nhìn vô cùng an toàn, nhưng mà bọn họ cũng không thể rời đi, bởi vì đội trưởng của bọn họ còn đang giằng co với đàn tang thi.

"Thế này đi, các người trước đi lên Bắc. Tả Lực, Lão Ô, hai người dẫn đội đi, tôi vào thành tìm đội trưởng Tiêu và Hiểu Vũ." Âu Dương Cảnh hung hăng nện nắm tay phải vào lòng bàn tay trái, đưa ra quyết định.

Thời gian giao hẹn đã tới rồi, Tiêu Tử Nhiên vẫn không xuất hiện, hắn nhất định phải vào trong tìm.

"Không được, Tiêu lãnh đạo là cấp trên của tôi, người cần đi tìm anh ấy là tôi mới phải." Lão Ô vào lúc này lại phản đối.

Trong lúc nhất thời, hai người lại tranh chấp với nhau.

Giữa lúc căng thẳng đột nhiên có ba thân người, chầm chậm tiến vào tầm mắt của bọn họ.

"Cẩn thận đề phòng, phát hiện có gì khác thường lập tức công kích." Âu Dương Cảnh phản ứng rất nhanh, dưới tình huống địch ta không rõ, lập tức hạ lệnh chuẩn bị chiến đấu.

"Âu Dương Cảnh, là bọn tôi!"

Cách nơi này khá xa, tiếng của Tiêu Tử Nhiên truyền đến. Đội của hắn, hắn hiểu nhất, nếu đoán không sai thì lúc này bọn họ nhất định đang đề phòng.

Nghe thấy tiếng của Tiêu Tử Nhiên, mọi người hết sức vui mừng.

Rất nhanh, Toàn Hiểu Vũ mang theo Tiêu Tử Nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người, cậu ta là tốc độ dị năng giả, tất cả mọi người đều biết.

Mọi người cao hứng hoan hô, ôm chầm lấy nhau, mãi đến khi Tiêu Tử Nhiên trở về, bọn họ mới chính thức cảm thấy thoát nạn.

Âu Dương Cảnh vui mừng vỗ bả vai Toàn Hiểu Vũ: "Trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi! Sở Thiên bọn họ đâu?"

Vấn đề này hỏi ra, mọi người đang vui mừng đột nhiên im lặng, trên mặt Toàn Hiểu Vũ cũng xuất hiện một chút ảm đạm.

Âu Dương Cảnh ý thức được, tự mình nói sai.

Sở Thiên là một trong những nhân vật trung tâm của đội này, không thể trở lại đội, kia khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó.

Huống hồ Toàn Hiểu Vũ thân là người yêu của Sở Thiên đã trở về mà Sở Thiên cuối cùng cũng không có xuất hiện, đã là đáp án cho câu hỏi.

Mọi người trầm mặc không ai dám phát ra âm thanh.

"Không có việc gì, anh ấy nhất định không có việc gì. Anh ấy có thể chỉ đang trốn ở đâu đó chờ tôi đi tìm mà thôi." Giọng nói của Toàn Hiểu Vũ khàn khàn, nhưng vô cùng kiên định.

Tóm lại, lúc cậu xảy ra chuyện, bọn họ bốn người đều ở đấy, Tiểu Bạch và Tiểu Nam đều bình an vô sự, cậu tìm kiếm nơi xảy ra chuyện, căn bản không có xương cốt của con người.

Cho nên, Sở Thiên khẳng định không có việc gì! Toàn Hiểu Vũ sau khi phát điên xong lại lần nữa tỉnh táo.

Không ai nói tiếp, càng không ai dám đi hỏi Bạch Minh Hi và Lí Nam đâu cả.

Lúc này đây, đội ngũ của bọn họ đã mất rất nhiều đội viên. Một trận chiến gian nan và tuyệt vọng, người rời khỏi đội, có bao nhiêu phần trăm sống sót chứ?

"Chúng ta thừa dịp hiện tại nhanh chóng đi thôi! Trời cũng sắp sáng rồi, mọi người kiên trì một chút, chúng ta tìm được địa phương an toàn rồi mới nghĩ ngơi." Tiêu Tử Nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện.

Vì thế, đoàn người lại lần nữa khởi hành. Chiếc xe từ sớm đã không còn, trước mắt, hết thảy đều chỉ có thể dựa vào đôi chân.

Âu Dương Cảnh lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của người thứ ba.

Người nọ rất kỳ quái, toàn thân được bọc kỹ càng, theo sát phía sau Toàn Hiểu Vũ, một tấc cũng không rời.

"Đây....."

Âu Dương Cảnh đang muốn hỏi lại bị Tiêu Tử Nhiên một phen kéo đi.

"Đừng hỏi. Dọc đường tôi sẽ nói cho cậu nghe."

"Được." Hắn chỉ kịp được một tiếng đã bị cấp tốc tha đi.

Mà Toàn Hiểu Vũ mang theo quái nhân kia chậm rãi đi phía sau mọi người.

87. Chương 87: Căn Cứ Thự Quang

(Thự Quang có nghĩa là ánh rạng đông, ánh sáng ban mai.)

Ba tháng sau.

Căn cứ Thự Quang.

Vốn là một trấn nhỏ bị bỏ hoang được xây dựng lại, bốn phía đều xuất hiện tường thanh cao ngất, tường thành còn chưa xây xong, lúc này mặt Bắc phía trên tường thành, một đám người làm việc khí thế ngất trời.

Những viên gạch cũ từ trong phế tích được bôi lên một lớp bê tông dày, một tầng lại một tầng được đắp lên.

Mọi người lao động vô cùng nghiêm túc và chăm chỉ, tuy rằng phần lớn trên mặt có vài phần mệt mỏi, nhưng mà không có sầu khổ, không có uể oải, cũng không có người tiêu cực lười biếng, tất cả mọi người cùng nỗ lực, thỉnh thoảng còn có người nói đùa vài câu, trông không khí có chút náo nhiệt.

Trong thành nhỏ cũng còn rất nhiều việc để hoàn thành, nơi nơi đều có người bận rộn làm việc, không ai nhàn rỗi, mọi người tràn ngập nhiệt tình, trong ánh mắt cũng chứa đầy hy vọng.

Nhưng chỗ náo nhiệt nhất trong thành hiện tại chính là sân huấn luyện đã được xây dựng một đoạn thời gian.

Thiết bị ở sân huấn luyện tuy rằng đơn giản, nhưng chiếm diện tích rất lớn. Nơi này vốn là sân thể dục trong trấn sau đó được mọi người cải tạo một phen dùng để làm sân huấn luyện luyện tập phản ứng thân thể và đề cao dị năng vô cùng thích hợp.

Lúc này, nhóm dị năng giả đều vào vị trí tương ứng, hoặc luận bàn với nhau hoặc một mình một thiết bị, luyện tập dị năng của mình.

Nhưng mà, hiện tại trên sân huấn luyện có một màn hấp dẫn thu hút người nhìn, cũng không phải là hiệu quả của đủ loại dị năng tạo thành khiến hoa mắt mà là một đám trẻ con.

Những đứa nhỏ này rõ ràng không phải những đứa nhỏ bình thường, có đứa trên lưng lại mọc ra đôi cánh như cánh ve; có đứa thì hai tay phủ kín vẩy cá, móng tay lại sắc bén và cứng như sắt thép; còn có đứa thì thân thể mềm như cao su vậy, tự mình vo thành một viên cầu, lăn trên mặt đất…

Bất quá, chúng nó không phải đang chơi, mà là dưới sự chỉ đạo của Âu Dương Cảnh, đối với dị năng của bản thân tiến hành khai phá và huấn luyện.

Bộ chỉ huy lâm thời của thành là một tòa cư dân, cao khoảng năm tầng lầu, thoạt nhìn còn có chút rắn chắc.

Bức tường chính diện của tòa nhà dùng sơn viết lên mấy chữ lớn "Căn cứ Thự Quang", dùng phương thức đơn giản bày ra địa vị đặc thù của nó ở trong thành.

Mà Tiêu Tử Nhiên người lãnh đạo cao nhất của nơi này đang ở trong phòng hội nghị cùng Lão Ô và Tả Lực thảo luận bước xây dựng căn cứ tiếp theo.

Căn cứ Thự Quang nằm ở phía Bắc căn cứ J thị khoảng năm trăm kilômét.

Căn cứ Thự Quang vốn là hai cái trấn nhỏ. Trước mạt thế, hai trấn nhỏ này đặc biệt giàu có, là một nơi chuyên sản xuất vật liệu xây dựng, trên cơ bản mọi nhà trong trấn đều làm nghề này. Còn trấn kia thì là nơi giàu nông phẩm, chủ yếu sản xuất một chút rau quả, trước mạt thế nổi tiếng cả nước.

Sau khi mạt thế đến, người trong trấn nhỏ này bắt đầu chuyển đi, có một vài người chạy tới căn cứ J thị.

Nguyên nhân vì sao mà lúc trước Tiêu Tử Nhiên lựa chọn nơi này làm căn cứ thì phải nói về ba tháng trước.

Ba tháng trước.

Ngày đó mọi người chật vật di chuyển từ J thị, thậm chí không kịp kiểm kê nhân số liền chạy trốn lên Bắc.

Mọi người còn chưa đi được xa, Tạ Minh Hiên lại đột nhiên nôn nóng, hắn ngao ngao kêu hai tiếng, lại vây quanh Toàn Hiểu Vũ hai vòng.

Toàn Hiểu Vũ muốn trấn an hắn, nhưng hắn lại càng lúc càng nóng nảy, sau đó đột nhiên bỏ qua Toàn Hiểu Vũ chạy về phía trước.

Toàn Hiểu Vũ cả kinh, cậu sợ xảy ra chuyện gì, chỉ kịp nói với Tiêu Tử Nhiên một tiếng liền đuổi theo Tạ Minh Hiên.

Mọi người chỉ nhìn thấy hai cái bóng đen chợt lóe qua rồi lập tức biến mất. Tiêu Tử Nhiên vừa mới nâng tay muốn ngăn cản Toàn Hiểu Vũ, nhưng mà, trong phút chốc lại không thấy người.

Tiêu Tử Nhiên ngay cả câu dặn dò đơn giản nhất "Nếu không quá xa thì đừng lo hắn, dù sao cũng sẽ tự

chạy về mà." cũng chưa kịp nói ra, đành phải thôi.

Không đợi mọi người đi được bao xa, bầu trời đột nhiên trút mưa to. Chính do cái đám mây đen che phủ J thị kia.

Nói là đột nhiên nhưng là cũng đoán trước được vài cái, dù sao nó cũng đã bao phủ nơi này rất lâu rồi mà.

Thời điểm nó tới, J thị còn tràn đầy sức sống, hiện tại…

Tiêu Tử Nhiên vẫn cảm thấy đám mây đen kia có gì kỳ lạ, nhưng mà lúc này đã không có nơi để né tránh, mỗi người chỉ có thể tùy ý mưa to cọ rửa cơ thể, phó thác cho trời.

Trận mưa to này, dẫn tới một hồi xôn xao. Không phải chỉ có con người phải hứng chịu mà trong nháy mắt có thể thấy đủ loại dị thú chạy trốn trên mặt trời và mặt đất.

Thì ra chúng nó vẫn không rời khỏi nơi này, chỉ là lặng lẽ ẩn nấp mà thôi.

Tiêu Tử Nhiên không khỏi một hồi tim đập nhanh. Nếu như không có trận mưa to này, nếu như mình và mọi người đi tới phía trước thêm một chút nữa sẽ tiến vào vòng vây của chúng nó.

Giữa trận mưa này ở J thị khi mọi người không thấy, đàn tang thi mà Tạ Minh Hiên mang theo vào thành bị nước mưa ăn mòn, bắt đầu từng con từng con ngã xuống đất, chúng nó nằm trên mặt đất không nhúc nhích, hoàn toàn mất đi sinh mạng.

Không chỉ có chúng nó mà các loại tang thi động vật, chúng không biết chạy khắp nơi để trốn như thú biến dị, ở khoảnh khắc mưa to trút xuống, chúng nó đều ào ào ngã xuống.

Mưa to cọ rửa mặt đất như là tẩy rửa sinh linh.

Chuyện đáng sợ mà Tiêu Tử Nhiên dự đoán không có xảy ra ở trên người nhân loại.

Cơn mưa qua đi trời lại trong, ánh mặt trời một lần nữa soi sáng khắp nơi, cỏ dại ven đường cũng xanh mơn mởn, mang theo những giọt sương sau cơn mưa, dưới ánh mặt trời trông có vẻ long lanh, sinh cơ bừng bừng.

Hết thảy giống như nhưng điều xấu xa đã qua hết rồi vậy.

Tiêu Tử Nhiên lúc này mới có tâm tư an bài mọi người nghỉ ngơi kiểm kê nhân số.

Bởi vì Bạch Minh Hi không gian dị năng giả vắng mặt, vật tư của mọi người khẳng định là không còn, chỉ có thể tận lực tiết kiệm thể lực.

Một khi kiểm kê liền phát hiện bọn họ bị tổn thất đội viên cực kỳ thảm trọng. Đặc biệt là đội của Tiêu Tử Nhiên.

Tiêu Tử Nhiên bên này chỉ còn lại Lão Ô, Triệu Bất Phàm và Lục Trung Hạ, còn có một người chạy theo Tạ Minh Hiên chính là Toàn Hiểu Vũ.

Âu Dương Cảnh bên kia, tính luôn Tả Lực và sáu dị năng giả thì tổng cộng là tám người.

Sau đó cộng thêm một người lâm thời gia nhập là Bùi Thiên Hành, hiện tại là mười ba người lớn và hai mươi mốt đứa nhỏ được cứu thoát từ tầng hầm ngầm của trung tâm thương mại.

Những đứa nhỏ này là sau khi Tiêu Tử Nhiên tiến vào tầng hầm ngầm mới phát hiện ra.

Không biết vì nguyên nhân gì, khi Tiêu Tử Nhiên đi vào vô cùng thuận lợi, bên trong không có thiết bị phòng ngự nào, cũng không có nhân viên canh phòng, cho nên, sau khi Tiêu Tử Nhiên nhìn thấy một phòng thí nghiệm khổng lồ thì ngay cả người như hắn cũng không thể nào bình tĩnh được.

Nếu như trước mạt thế thì điều này không có gì hiếm lạ cả, nhưng đây là sau mạt thế, dưới điều kiện toàn bộ điên lực đều bị tê liệt, có một căn phòng thí nghiệm to lớn hơn nữa còn đầy đủ trang thiết bị quả thật là vô cùng kinh người.

Thiết bị bên trong thì không cần nói nhiều, điều quan trọng chính là Tiêu Tử Nhiên phát hiện có hai mươi mốt đứa nhỏ bị nhốt cùng nhau, chúng nó bị nhốt trong một căn phòng giống như phòng của bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần vậy, đóng kín cửa, nhưng trên cửa có cửa sổ thủy tinh công nghiệp, có thể trong thấy tình hình bên trong.

Thời điểm gặp mặt Tiêu Tử Nhiên bọn nhỏ đều bình tĩnh cực kỳ.

"Chú là ai?" Thậm chí có một cô bé nhỏ mang theo ánh mắt bình tĩnh và xem xét hỏi hắn.

Ánh mắt kia giống như ánh mắt của một người trưởng thành vậy khiến Tiêu Tử Nhiên hồi lâu cũng không nói nên lời.

Nhưng mà, cái thời điểm đó cũng không phải là lúc thích hợp để chào hỏi lẫn nhau vì có một con quái vật nửa người nửa nhện không biết từ nơi này đột nhiên xuất hiện.

Cũng may Lão Ô đã ra ngoài gọi người rồi, tiếp đó nhóm dị năng giả cũng kịp thời chạy tới, dưới gợi ý của cô bé, mọi người cùng nhau đem bọn nhỏ cứu ra.

Sau đó chính là một màn mà Toàn Hiểu Vũ đuổi tới trông thấy.

Bọn nhỏ dưới sự dẫn dắt của cô bé vẫn luôn tỏ ra vô cùng im lặng và bình tĩnh.

Mãi đến khi gặp phải trận mưa to kia. Sau cơn mưa tất cả chúng nó đều sốt cao, tất cả!

Tiêu Tử Nhiên hết đường xoay xở, không có vật tư, không có dược phẩm, không công cụ thay đi bộ, tinh thần đội viên kiệt quệ, mỏi mệt không chịu nổi.

Hiện tại bọn nhỏ toàn thể sốt cao, Tiêu Tử Nhiên biết điều này khác thường, lai lịch của chúng nó lại quá đặc thù, nhất là con nhện tám đầu và con rắn hai đầu kia nữa!

Nhưng mà có thể làm gì chứ? Chẳng lẽ vứt bỏ chúng nó hay là giết chết chúng nó sao?

Đương nhiên không có khả năng.

Vì thế chỉ có thể vừa dặn dò mọi người đề cao cảnh giác, vừa bảo Lục Trung Hạ tận lực điều trị.

Cứ như vậy qua hết nửa ngày, khi Tiêu Tử Nhiên và Âu Dương Cảnh bàn bạc nhưng không có đối sách nào tốt cả thì Toàn Hiểu Vũ trở về.

Ngạc nhiên chính là cùng cậu trở về ngoại trừ Tạ Minh Hiên đột nhiên chạy mất còn có Bạch Minh Hi và Lí Nam.

Sự xuất hiện của Bạch Minh Hi và Lí Nam tựa như giải thưởng độc đắc mà ông trời ban tặng vậy khiến Tiêu Tử Nhiên mừng rỡ.

Lí Nam trở về, đại biểu hiệu suất điều trị được đảm bảo và nâng cao.

Nhưng quan trọng nhất là Bạch Minh Hi! Hắn đại biểu cho thức ăn nước uống! Đại biểu cho vật tư — nhu cầu cần thiết nhất để mọi người sinh tồn.

Hai người xuất hiện, quả thật khiến tinh thần mọi người đang trong lúc kiệt quệ bị chấn động. Trông thấy hy vọng mới.

Chẳng qua, như cũ không thấy bóng dáng của Sở Thiên. Một vị lãnh đạo khác của đội trong thời điểm Tiêu Tử Nhiên bức thiết cần hắn, hắn vẫn không xuất hiện.

Không ai dám đi hỏi, ngay cả Bạch Minh Hi và Lí Nam nhìn vẻ mặt Toàn Hiểu Vũ hiện tại cũng không

dám nhắc tới Sở Thiên.

Thời điểm Sở Thiên mất tích, bọn họ biết. Toàn Hiểu Vũ giống như phát điên tìm liên tục trong phạm vi một ngàn mét bọn họ cũng biết.

Nhìn thấy Toàn Hiểu Vũ hiện tại thật vất vả mới trở về bình thường một chút, bọn họ thật sự không dám nhắc tới Sở Thiên.

Thức ăn nước uống thuận lợi phân phát xong, hiện tại nước mà mọi người đang dùng là do hai người khi ở trong không gian của Toàn Hiểu Vũ đợi đến buồn chán nên đổi thành nước của không gian.

Hai người trong không gian tuy rằng an toàn thoải mái, nhưng lo lắng cho Toàn Hiểu Vũ bên ngoài và Sở Thiên mất tích.

Khi trước mắt nhoáng lên một cái bọn họ liền xuất hiện ở bên ngoài, trông thấy Toàn Hiểu Vũ và một tên quái nhân bọn họ biết mình cuối cùng cũng ra khỏi không gian.

Nhìn thấy tên quái nhân kia Bạch Minh Hi cảm thấy vui mừng, hắn cho rằng người kia là Sở Thiên, tưởng rằng Sở Thiên đã trở về.

Thế mà chờ hắn thấy rõ hình dáng của người nọ, chỉ biết, đó khẳng định không phải Sở Thiên. Hắn rất thất vọng, rất lo lắng cũng không dám hỏi, bởi vì hắn hiểu, Toàn Hiểu Vũ khẳng định so với hắn càng thêm sốt ruột lo lắng.

Mấy người liền cứ thế trở về.

Tạ Minh Hiên bỏ chạy tựa hồ chính là vì trốn cơn mưa to kia, bọn họ chạy khá xa, chạy ra khỏi phạm vi của đám mây đen kia, Tạ Minh Hiên mới an tĩnh lại.

Sau đó lại trở nên vô cùng ngoan ngoãn, sau cơn mưa, Toàn Hiểu Vũ mang theo hắn, thả hai người trong không gian ra rồi đi bộ về.

Toàn Hiểu Vũ trở về đã nói thời điểm đuổi theo, ngoài ý muốn dọc đường tìm được Bạch Minh Hi và Lí Nam bị thất lạc.

Như vậy thôi, không ai hỏi tỉ mỉ, bởi vì những cái đó không quan trọng, quan trọng là — bọn họ bình an vô sự trở về.

Còn chưa kịp thương tiếc những đồng đội đã mất, hai người Bạch Minh Hi và Lí Nam vừa vặn trở về đã bắt đầu luống cuống tay chân mà đối diện với hai mươi mốt đứa nhỏ đang sốt cao kia.

Dị năng trị liệu đối với chúng nó cũng không có tác dụng gì, chúng nó vẫn như cũ sốt rất cao.

Cuối cùng vẫn là Bạch Minh Hi từ trong không gian lộn xộn của mình lôi ra vài thùng nước lớn, bảo Triệu Bất Phàm đổ đầy nước, lại lặng lẽ khiến Toàn Hiểu Vũ đổi thành nước trong không gian, để bọn nhỏ ngâm mình bên trong.

88. Chương 88: Căn Cứ Thiên Trạch 2

Cuối cùng tình huống gay go nhất của mọi người sau khi Bạch Minh Hi và Lí Nam xuất hiện đã được xoa dịu.

Cũng chính nhờ lần này, mọi người càng thêm triệt để thấu hiểu tầm quan trọng của đội viên hậu cần luôn vô thanh vô tức trong ngày thường.

Nước trong không gian có hiệu quả không tồi, bọn nhỏ tuy rằng vẫn đang mê man bất tỉnh, nhưng sốt cao cuối cùng cũng chịu giảm xuống.

Trong không gian của Toàn Hiểu Vũ có tồn vài chiếc xe, nương theo tay của Bạch Minh Hi cũng lấy ra cung cấp cho đội. Tuy rằng mọi người phải chen thành một cục, nhưng trong lòng vẫn tràn ngập vui mừng và sảng khoái— cuối cùng đã có xe so với đi bộ an toàn hơn nhiều, hơn nữa tốc độ cũng nhanh hơn.

Mọi người nghĩ ngơi và hồi phục sức lực một ngày, sáng sớm ngày hôm sau, một lần nữa xuất phát.

Mục tiêu vẫn là phương Bắc, mọi người tiếp tục nỗ lực tìm kiếm nơi cư trú an toàn.

Bất quá mới đi nửa ngày, ngoài ý muốn đụng phải một nhóm người khác.

"A! Bọn họ đúng thật là mạng lớn!" Nhìn một đám người nghỉ ngơi ở phía trước, Tiêu Tử Nhiên cười nói, dáng tươi cười kia quả thật là vô cùng châm chọc.

Đoàn xe vốn muốn lách qua bọn họ, ai biết đối phương lại chủ động qua đây, quả thực là bị ép phải ngừng xe.

Nói thật, đều là người quen cũ, Tiêu Tử Nhiên cũng không thể không biết xấu hổ mà cường ngạnh tông qua.

Trong mấy người chắn xe, dẫn đầu là Thái Viễn Hàn, bên cạnh hắn chính là tên người quen cũ kia — Lôi Sư.

"Vậy mà bọn họ cũng có thể sống!" Trong lòng Tiêu Tử Nhiên cảm thán rồi nghiêm mặt xuống xe, trừng mắt nhìn đối phương vẻ mặt không vui vẻ gì.

Trông thấy Tiêu Tử Nhiên, Thái Viễn Hàn ngẩn người, nhưng lập tức tươi cười đầy mặt.

"Cậu là? Vị Sở đội trưởng kia đâu?" Thái Viễn Hàn hỏi trên mặt từ sớm đã không còn thái độ khi gặp Sở Thiên lúc trước, lúc này càng giống một tên gian thương.

Chỉ là, hắn không có gặp qua Tiêu Tử Nhiên, theo bản năng liền tìm kiếm Sở Thiên.

Vốn Tiêu Tử Nhiên vẫn còn có chút kiên nhẫn phản ứng bọn họ. Nhưng mà, Thái Viễn Hàn vừa nhắc tới Sở Thiên, khuôn mặt hắn nhất thời liền biến đen.

Sở Thiên hiện tại là đề tài mà toàn thể đội viên cũng không dám nhắc tới. Đừng nói là Toàn Hiểu Vũ, cho dù là những người khác cũng không dám đối mặt với việc Sở Thiên có thể đã chết.

"Chó khôn không cản đường! Có rắm thì mau thả! Thả xong thì cút!" Tiêu Tử Nhiên cũng không chú ý lịch sự, có bao nhiêu câu khó nghe cứ phun ra hết.

Hiện tại trong đội chỉ có bốn chiếc xe, không có một chiếc nào tắt ga, chân của nhóm lái xe giờ phút này đều nằm sát bên cạnh chân ga, tựa hồ chỉ cần Tiêu Tử Nhiên ra lệnh một tiếng, bọn họ có thể không chút do dự nghiền áp qua người những tên này.

Đã trải qua tuyệt địa cầu sinh* (Từ chỗ chết tìm được con đường sống.) tàn khốc, đã trải qua việc mất đi những chiến hữu ngày thường thân mật khăng khít, hiện tại, đối với bất kỳ kẻ nào cản trở mọi người sinh tồn, bọn họ cũng có thể không chút do dự xuống tay.

Có lẽ là toàn bộ đội cùng phát ra sát khí nồng đậm dọa sợ Thái Viễn Hàn. Nay đã khác xưa, hắn mang theo hơn một trăm dị năng giả dọc đường che chở hắn xung phong liều chết đến nơi đây, hiện tại còn chưa tới mười người.

Chưa từng trực diện giao đấu với bọn quái vật, lúc này Thái Viễn Hàn đã thành chim sợ cành cong, cư nhiên chỉ vì một câu nói của Tiêu Tử Nhiên liền đem hắn dọa lui.

Trái lại Lôi Sư coi như bình tĩnh, vẫn là giọng điệu xưa cũ tới tìm trợ giúp của hắn.

Tiêu Tử Nhiên đối với hắn từ sớm đã cảm thấy chán ghét, vung tay lên xe, bốn chiếc xe liền đồng nhất hướng người chắn ở đầu xe nghiền áp qua, không lưu tình chút nào!

Bên cạnh bọn họ còn mang theo dị năng giả mà, thấy thế, nhanh chóng lôi kéo hai người tránh qua một bên.

Người thì không bị thương, nhưng mà hai tên này vốn là chật vật không kham nỗi nay lại càng thêm hỗn loạn.

"Thật đúng là tai họa lưu ngàn năm mà!" Xe đã chạy rất xa, nhưng Âu Dương Cảnh vẫn nhịn không được cảm thán một tiếng.

Hắn vừa rồi thừa dịp bọn họ đang nói chuyện, liếc nhìn đám người đối phương một cái, hai tên Viên Thiệu Hoa và Gia Luân Hủ cư nhiên còn sống, chỉ là so với trước càng thêm nhếch nhác mà thôi. Vì thế hắn mới cảm thán.

Sau đó, dọc theo đường đi, mọi người gặp không ít người lưu vong từ J thị, đều không ngoại lệ, cư nhiên toàn bộ đã thức tỉnh dị năng, hơn nữa, đều là thức tỉnh trong lần đại họa này.

Tiêu Tử Nhiên và Âu Dương Cảnh còn có Bạch Minh Hi và Toàn Hiểu Vũ thương lượng một chút, nhìn thấy người không tồi cũng chậm chậm thu lưu vài người.

Những người này đều rất sẵn lòng gia nhập đội, trước khi tai họa lớn đến bọn họ đều là người thường, sau khi trải qua lần tai nạn này lại một lần nữa mất đi người thân mất đi gia đình tuy rằng bọn họ may mắn sống sót, nhưng lại không hề có mục tiêu, cực độ bàng hoàng.

Có đoàn thể sẽ có hy vọng và dẫn dắt mới.

Lại qua thêm vài ngày, tình hình dọc đường ngoài ý muốn không tồi. Tuy rằng hiện tại toàn bộ tang thi trên cơ bản đã lên cấp ba, tang thi cấp bốn cũng đã xuất hiện, nhưng mà vùng này, số lượng tương đối rất thưa thớt, xác xuất thú biến dị và tang thi động vật xuất hiện cũng rất thấp.

Vì thế, Tiêu Tử Nhiên dự tính tìm kiếm một nơi mang tính chất dừng chân và xây dựng.

Khi hắn đem ý tưởng đó tiết lộ cho toàn bộ đội viên, một đội viên vừa mới gia nhập đã cung cấp vị trí cho căn cứ Thự Quang của hiện tại.

Người này tên Lâm Lí, hơn hai mươi tuổi, hắn vốn là cư dân của trấn nhỏ, sau mạt thế mới mang theo người nhà lưu vong đến J thị, bởi vì hai trấn nhỏ trước mạt thế thường xuyên bù đắp cho nhau, lui tới mật thiết, cho nên Lâm Lí đối với tình huống của hai trấn nhỏ rất rõ ràng.

Hắn ở sơ kỳ mạt thế mất mẹ, giữa lúc tai họa lớn ập đến ở J thị thì mất cha và em gái, vào thời điểm hắn nỗ lực bảo vệ em gái thì thức tỉnh mộc hệ dị năng.

Khi Tiêu Tử Nhiên đưa ra suy nghĩ tìm nơi dừng chân, hắn lập tức nhớ tới quê hương của mình.

Lâm Lí là một người tương đối xuất sắc, hắn nói rõ ràng về vị trí địa lý của trấn nhỏ, ưu thế về địa lý, ưu

thế về sự phân bố của vật tư công nông nghiệp.

Tiêu Tử Nhiên sau khi nghe xong cũng quả quyết lập tức tự mình dẫn theo người mang theo Lâm Lí đi khảo sát thực địa.

Cuối cùng, quyết định dừng chân ở hai trấn nhỏ!

Vì thế, mọi người đồng tâm hiệp lực, dần dần đem trấn nhỏ bỏ hoang xây dựng lên.

Vào lúc này, có vài chuyện lớn đã xảy ra.

Một là theo sự xây dựng của căn cứ dần thu hút rất nhiều người sống sót đến đây đầu nhập.

Nhưng Tiêu Tử Nhiên không có chuyện ai đến cũng thu nhận, hắn đặt ra vài tiêu chuẩn lớn để vào căn cứ, cẩn thận không chế quy mô phát triển của căn cứ.

Bất kể là bi kịch của J thị hay sự hiu quạnh của đội Lôi Sư đều đang đánh thức hắn, không có nguyên tắc và không có tiết chế mở rộng quy mô đoàn đội là sự tồn tại mang tính chất không xác định cực độ.

Cho nên, hắn không có mù quáng mở rộng, mà là từng bước từng bước đi theo kế hoạch đã đề ra, đem hết thảy không chế trong phạm vi.

Thứ hai chính là sau khi mọi người dừng chân và bắt đầu xây dựng căn cứ, Thái Viễn Hàn và Lôi Sư cư nhiên kéo một đám người đến, cách căn cứ Thự Quang khoảng ba mươi mét, cũng xây dựng một căn cứ người sống sót, tên là căn cứ Thiên Trạch, dã tâm hiện rõ mồn một.

Tiêu chuẩn gia nhập của bọn họ khác hẳn với thiết lập nghiêm khắc của Tiêu Tử Nhiên, bọn họ là ai đến cũng không từ chối, rất nhanh, căn cứ của bọn họ đã phát triển siêu việt hơn căn cứ Thự Quang.

Tiêu Tử Nhiên ở mặt ngoài biểu hiện đối với những điều đó không để tâm, nhưng trên thực tế lại gia tăng phương tiện phòng ngự.

Thế đạo này không chỉ phải đề phòng tang thi đề phòng quái vật, quan trọng nhất vẫn là đề phòng con người!

Thứ ba chính là bọn nhỏ sau khi phát sốt. Cơn sốt hạ được vài ngày cũng chính là lúc Tiêu Tử Nhiên quyết định tạm thời định cư, trên người bọn nhỏ dần dần xuất hiện một chút dị hóa.

Có đứa trên người mọc cánh, có đứa thì mọc vảy, có đứa thì trên trán mọc cái sừng sắc bén. Cũng may, thần trí của bọn nhỏ vẫn hoàn toàn tỉnh táo, còn có bé gái có chỉ số thông minh ưu việt lãnh đạo bọn nhỏ,

tình huống của chúng nó cũng nằm trong phạm vi khống chế.

Thông qua miệng của bé gái, đám người Tiêu Tử Nhiên biết được, những đứa nhỏ này khi vừa bị đưa vào tầng hầm đã bị tiêm một loại chất lỏng không biết tên.

Hai mươi mốt đứa chúng nó là đám cuối cùng bị đưa vào, trong đám chúng nó, bị tiêm nhiều nhất là ba lần, ít nhất cũng một lần, bởi vậy trong thân thể của chúng nó xuất hiện trình độ dị hóa không đồng đều.

Mà đám nhỏ trước chúng nó có thể thông qua đám quái vật trong tầng hầm ngầm kia đoán ra được ít nhiều.

Bé gái tên Liên Băng Băng, chỉ số thông minh cực cao, là thủ lĩnh của bọn nhỏ, thân thể của nó không xuất hiện dị biến, chỉ là sau khi hạ sốt phía não sau của nó đột nhiên hơi lòi ra — đó là phương hướng dị hóa của nó, dị hóa trí lực.

Căn cứ vào miêu tả của Liên Băng Băng, thời gian chúng nó bị đưa vào có chút ngắn, cả ngày chỉ bị nhốt trong căn phòng đó, mỗi ngày đúng giờ có người đến đưa thức ăn, sau đó còn có người ngẫu nhiên đến tim thuốc cho chúng nó.

Nơi đó ai cũng mặt quần áo bảo hộ, thấy không rõ hình dạng.

Trừ lần đó ra, con bé rốt cuộc cũng không thể cung cấp ra nhiều thông tin hữu dụng nữa. Nhưng mà theo trí lực của con bé ngày một tăng cao, dần dần có thể hồi tưởng lại rất nhiều chi tiết rồi sau đó thông qua chí tiết đưa ra nhiều suy luận.

Thứ tư chính là một chuyện đầy vui mừng. Sau khi căn cứ thành lập nửa tháng, Lâm Văn Tuyết mang theo Mã Tĩnh Tĩnh và Lục Khiết đã trở về.

89. Chương 89: Trận Chiến Trong Rừng

Thời điểm trở về, Lâm Văn Tuyết đã là một phong hệ dị năng giả cấp ba hậu kỳ, đang chuẩn bị trùng kích cấp bốn.

Ba người trở về đối với các thành viên trong đội mà nói tuyệt đối là một điều vui mừng ngoài ý muốn đồng thời các nàng cũng mang về tin Lâm Tự Cường và Tiếu Minh đã chết, mọi người thổn thức không thôi.

Ngày ấy, hai người đàn ông để bảo vệ các cô, hy sinh bản thân, đưa các cô vượt qua thời kỳ gian nan nhất đen tối nhất.

Khi cơn mưa to kia qua đi, toàn bộ quái vật đều biến mất, Lâm Văn Tuyết cũng tỉnh dậy sau cơn mê man, nàng giống như suy đoán của Lâm Tự Cường vậy, một đường che chở hai người em gái vẫn còn là người thường đi tìm tung tích của đội khắp nơi.

Các nàng trước tìm được căn cứ Thiên Trạch, từ trong miệng của đám người sống sót biết được sự tồn tại của căn cứ Thự Quang, lúc này mới lên đường tìm về đây.

Các nàng không có phương tiện thay thế cho đôi chân, một đường đi bộ mà đến, bằng vào những vật tư thu gom được trước đó, còn có đánh bạo ăn thịt dị thú, lúc này mới có thể đi đến căn cứ Thự Quang.

Đường đi tuy rằng nguy hiểm nhưng cũng may có Lâm Văn Tuyết một phong hệ dị năng giả cấp ba, tính tình của nàng vừa kiên nhẫn lại vừa nặng tình nghĩa, dọc đường không rời không bỏ, không oán không hận bảo vệ hai người còn lại.

Dù vậy, thời điểm ba người đến nơi cũng cả người mệt mỏi, chật vật nhếch nhác.

Tiêu Tử Nhiên phân phó để các nàng nghỉ ngơi lại sức cũng bảo Lão Ô tự mình đi giúp các nàng thu xếp hết thảy. Trừ lần đó ra các nàng còn mang về một tin tức lớn vô vùng quan trọng!

Sau khi Tiêu Tử Nhiên và mọi người đi hết, cũng không biết tang thi và bọn quái vật bên trong thành ra làm sao, mãi đến khi ba người các nàng trở về mới mang đến tin tức rằng mưa to đã giội chết đám tang thi.

Cơn mưa vừa to lại quỷ dị kia, Tiêu Tử Nhiên đã không còn năng lực để tự hỏi và phá giải nữa, hắn ý thức được chính là — tinh hạch! Đại lượng tinh hạch, tinh hạch cấp ba! Có lẽ còn có một vài tinh hạch dị thú!

Này đối với dị năng giả mà nói, là một khối tài phú to lớn!

Đồng thời, cho tới bây giờ, bí mật của tinh hạch vẫn được đám đội viên cũ nắm giữ trong tay, điều ngoài ý muốn này sẽ giúp cho bên mình độc hưởng khối kho báu này.

Cho nên, Tiêu Tử Nhiên bảo Âu Dương Cảnh tự mình xuất trận mang theo đội ngũ dị năng giả trụ cột khi vừa thành lập đội còn có Bạch Minh Hi ngay cả Bùi Thiên Hành hắn cũng không buông tha, đoàn người lén lút chạy trở về J thị.

Tiêu Tử Nhiên thì tự mình tọa trấn căn cứ Thự Quang.

Chuyện cuối cùng chính là Toàn Hiểu Vũ rời đi.

Mọi người sau khi đến trấn nhỏ này không đến năm ngày, Toàn Hiểu Vũ liền nói muốn đi tìm Sở Thiên.

Xét thấy tính nguy hiểm dọc đường, cậu quyết định một mình rời đi, để Bạch Minh Hi và Lí Nam ở lại căn cứ.

Trong lúc này, cậu đem một bộ phận vật tư trong không gian của mình dời sang không gian của Bạch Minh Hi để xây dựng căn cứ. Cũng kính nhờ Tiêu Tử Nhiên và Âu Dương Cảnh chăm sóc tốt hai người, sau đó không thèm để tâm lời khuyên can của mọi người, bước trên con đường tìm kiếm Sở Thiên.

Thời điểm cậu đi cũng mang Tạ Minh Hiên đi theo. Tuy rằng khi có Tạ Minh Hiên, căn bản không có tang thi nào dám tới gần căn cứ, nhưng mà, Tạ Minh Hiên chỉ nghe lời Toàn Hiểu Vũ, những người khác căn bản không thể khống chế hắn khi Toàn Hiểu Vũ vắng mặt, để hắn ở lại căn cứ trái lại còn nguy hiểm hơn, cho nên Toàn Hiểu Vũ đành phải mang hắn cùng đi.

Kỳ thật, nếu Toàn Hiểu Vũ không mang Tạ Minh Hiên đi cùng, Bạch Minh Hi và Lí Nam nhất định sẽ không chịu ở lại để Toàn Hiểu Vũ một mình đi tìm Sở Thiên, bọn họ chắc chắn sẽ kiên trì đòi đi theo.

Chỉ là có Tạ Minh Hiên siêu cấp bảo tiêu đi theo, hai người lúc này mới nguyện ý ở lại, để Toàn Hiểu Vũ một mình rời đi.

Sau này, căn cứ dưới sự cùng chung cố gắng của mọi người và kế hoạch chu đáo chặt chẽ của Tiêu Tử Nhiên rất nhanh liền phát triển mạnh mẽ.

Một nơi nào đó ở T tỉnh.

T tỉnh tuy rằng là hàng xóm của J tỉnh, nhưng khác với J tỉnh chiếm phần lớn bình nguyên, địa hình vùng đồi núi là địa hình chính của T tỉnh. Trước mạt thế, ở trên phương diện kinh tế bị hàng xóm là J tỉnh bỏ xa.

Nhưng mà ở đây có khí hậu rừng nhiệt đới khiến cho mảnh đất nơi này có thảm thực vật vô cùng xum xuê, từng sản xuất ra rất nhiều loại thực vật quý giá.

Sau khi mạt thế bùng nổ, thảm thực vật nơi đây càng thêm um tùm, rất nhiều thành phố và thị trấn bỏ hoang bị nhóm thực vật cấp tốc chiếm đóng, đã từng là những tòa nhà trọc trời hiện đại nay đã bị thảm thực vật nuốt trọn, hiện tại đứng ở chỗ này giống như vừa bước vào vùng rừng rậm nguyên thủy vậy.

Lúc này Toàn Hiểu Vũ đang ngồi ở trên một cây mây uống ngụm nước.

Ba tháng! Cậu tìm kiếm Sở Thiên suốt ba tháng!

Sau khi cậu một mình rời khỏi mọi người, lại quay về J thị tìm kiếm một lần nữa, sau đó một đường lên Bắc, sau hai tháng, cậu lại phát hiện tung tích của những con chim to kia, cuối cùng là đi theo những con đó chui vào ngọn núi lớn này.

Cậu ở trong núi đã có một tháng rồi, đủ loại gian khổ bên trong không nói, cũng may có không gian, không thiếu ăn thiếu mặc, ban đêm cũng có thể ở bên trong nghỉ ngơi.

Bên cạnh cũng có Tạ Minh Hiên nên không tính là quá cô đơn.

Nhưng mà vừa nghĩ đến Sở Thiên, tim cậu đau như bị kim đâm vậy.

Lúc này Toàn Hiểu Vũ đang ngồi ở trên một cái cây mây chậm rãi uống nước, mặc một bộ quần áo bảo hộ màu đen đội nón liền áo, toàn thân có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Khuôn mặt non nớt từng trải qua cải tạo của không gian nay râu ria lộn xộn, không biết đã bao lâu chưa cạo. Nếu là trước kia cậu thật sự có chút chịu không được bộ dạng hiện tại của mình, nhưng mà lúc này tâm tư của cậu toàn bộ đều đặt trên những vấn đề đó nữa.

Toàn Hiểu Vũ vừa uống nước vừa đánh giá xung quanh, bên dưới đám thực vật rậm rạp này là di tích văn minh của nhân loại, cậu biết có thể mình đã đi vào một thành phố mà nhân loại đã từng sinh sống trước mạt thế.

Loại địa phương này, cẩn thận tìm kiếm có thể tìm được rất nhiều dấu vết sinh hoạt của nhân loại.

Có lẽ, Sở Thiên có ở đây thì sao. Toàn Hiểu Vũ khư khư cố chấp nghĩ.

Tạ Minh Hiên lúc này đi kiếm ăn, Toàn Hiểu Vũ phát hiện, hứng thú của Tạ Minh Hiên đối với thịt dị thú còn lớn hơn thịt nhân loại, điểm ấy khiến cậu hết sức vui mừng.

Vì thế dọc theo đường đi cứ mặc kệ Tạ Minh Hiên tự mình đi săn thú kiếm ăn, hắn chung quy vẫn có thể bổ giết rất nhiều thú biến dị để ăn.

Ví dụ như một con thỏ cao bằng một con người, sau khi tiến hóa xuất hiện răng nanh bén nhọn nhưng vẫn không thay đổi tập tính ăn chay, có thể đánh nhau với cây mây sau tiến hóa.

Ví dụ như con sóc sau khi biến dị, loài này không có gì thay đổi vẫn nho nhỏ ngốc ngốc như trước, nhưng mà khi há mồm lại có đầu lưỡi giống con rắn mối vậy, thường dùng lưỡi để bắt giữ con mồi.

Núi rừng sau mạt thế, phảng phất như thiên đường của động thực vật thời kỳ tiền sử vậy, tràn ngập nguy cơ bất ngờ và đủ loại sự vật mới lạ.

Tạ Minh Hiên bình thường khi đánh chết một con mồi mới lạ nào đó đều sẽ vội chạy tới cho Toàn Hiểu Vũ nhìn, gặp phải loài nào có thể ăn, Toàn Hiểu Vũ liền cắt một khối xuống, qua loa thêm chút gia vị, sau đó dùng hỏa hệ đã tới cấp bốn hậu kỳ nướng thịt rồi ăn.

Từ khi phát hiện Tạ Minh Hiên ngẫu nhiên cũng có thể ăn một chút thức ăn sau khi nấu chín, Toàn Hiểu Vũ liền thường xuyên cho hắn ăn một chút thứ ăn đã nấu chín, nhưng mà, Tạ Minh Hiên đối với máu thịt tươi ngon hứng thú lớn hơn chút.

Dọc theo đường đi có Tạ Minh Hiên đại sát khí bảo vệ, Toàn Hiểu Vũ trái lại không có gặp phải tình cảnh quá nguy hiểm. Nguy hiểm nhất vẫn chỉ là lần đánh nhau với mấy cây thực vật họ Đằng biến dị, hai người đều bị cuốn lấy cuối cùng vẫn là lợi dụng không gian mới tìm được đường sống trong chỗ chết, từ đó Toàn Hiểu Vũ liền đối với loại thực vật họ Đằng kia có chút ám ảnh.

Bởi vậy, Toàn Hiểu Vũ lại lần nữa vỗ vỗ cây mây dưới mông, xác định nó không biết di chuyện mới yên tâm một chút.

Cậu lấy bản đồ và la bàn bên trong ba lô ra, đây là trước khi đi Âu Dương Cảnh cho cậu, cậu bắt đầu thử xác định vị trí hiện tại của mình.

Đợi đến khi cậu đại khái cho ra được kết luận rằng mình đã ở T tỉnh thì đã qua hai mươi phút.

Toàn Hiểu Vũ nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay trái, Tạ Minh Hiên đi sắp một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa về.

Bình thường, Tạ Minh Hiên phát hiện con mồi mới rời đi, nội trong nửa giờ là có thể đánh xong con mồi, hôm nay có chút không giống bình thường nha.

Toàn Hiểu Vũ suy nghĩ một chút liền đi tìm theo hướng Tạ Minh Hiên rời đi.

Chỉ cần dưới tình huống cả hai đều an toàn, Toàn Hiểu Vũ không hề lo lắng sẽ đi lạc. Cậu cũng không biết chuyện gì xảy ra, Tạ Minh Hiên như là một cái máy ra-da vậy, luôn có thể tìm được cậu.

Đi về phía trước khoảng nửa giờ, một cái núi nhỏ chắn trước mặt, Toàn Hiểu Vũ không dùng dị năng tốc độ, bởi vì cậu cần thu thập dấu vết dọc đường, trên dọc đường cậu phát hiện tung tích của Tạ Minh Hiên nhưng mãi đến lúc này cũng không có trông thấy bóng dáng của hắn.

Toàn Hiểu Vũ bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục đi trước, tính toán vượt qua núi nhỏ này xem sao.

Đợi khi cậu đi lên tới đỉnh núi, nhìn xuống hướng chân núi đối diện, cậu trông thấy hai bóng người đang chiến đấu.

Không, có lẽ là ba!

Hai người triển đấu cùng một chỗ rồi lại thường tách ra đối phó với nhánh thực vật đang thừa cơ hội muốn cuốn lấy hai người.

Từ màu sắc quần áo của một trong hai bóng người, kia có thể là Tạ Minh Hiên.

Toàn Hiểu Vũ trái lại không hề lo lắng, Tạ Minh Hiên cũng không có rơi vào thế bị động, ngược lại là người cùng hắn đánh nhau thường muốn thoát khỏi chiến cuộc, rồi lại bị nhánh của thực vật cuốn lấy, bất đắc dĩ chỉ có thể mạnh mẽ chiến đấu.

Toàn Hiểu Vũ có chút kỳ quái, Tạ Minh Hiên sao lại đánh nhau với nhân loại kia chứ? Không phải từ trước đến giờ hắn luôn thích thịt thú biến dị hơn sao, huống hồ, mỗi ngày Toàn Hiểu Vũ đều ân cần dạy bảo không cho phép ăn thịt người hiện tại hắn đối với người kia đuổi đánh không dứt, trông có vẻ vô cùng kỳ quái.

Bất quá, tò mò thì tò mò, Toàn Hiểu Vũ cũng không có bàng quan đứng nhìn, mà dùng dị năng tốc độ cấp tốc đi tới chỗ hai người.

Trước đi qua làm rõ tình hình rồi nói sau, nếu như đối phương không phải kẻ xấu, có thể ngăn cản Tạ Minh Hiên động thủ e rằng chỉ có Toàn Hiểu Vũ.

Nếu như đối phương không phải là người tốt gì, cậu cũng có thể giúp một tay, dù sao Tạ Minh Hiên vẫn không có đánh thắng tất cả đều là bởi vì còn có một cái càng khó chơi hơn đó chính là thực vật biến dị.

Toàn Hiểu Vũ đối với thực vật biến dị có chút bóng ma, nhưng mà không có cách nào, nên chiến thì phải chiến thôi.

Hắn cầm thanh kiếm, tự bơm hơi cho mình. Thanh kiếm này vốn đã bị mất khi cậu đối chiến với quái vật ở phòng thí nghiệm.

Sau đó khi cậu trở về J thị tìm Sở Thiên, Sở Thiên thì tìm không thấy nhưng thanh kiếm này lại tìm về.

Thanh kiếm này khi Lí Thuận Vĩ còn sống không biết đã dùng phương pháp gì để rèn ra, thời điểm Toàn Hiểu Vũ tìm được, nó vẫn sắc bén như mới.

Trong khoảnh khắc Toàn Hiểu Vũ đã đi tới trung tâm của cuộc chiến, hai người một cây, có thể trông thấy rõ ràng.

90. Chương 90: Sở Thiên Trở Về

Không cần suy nghĩ, Toàn Hiểu Vũ đầu tiên là chặt đứt nhánh cây cuốn lấy Tạ Minh Hiên.

Lúc này mới nhìn lại người nọ.

Quần áo trên người người nọ kỳ lạ, rách tung tóe, vốn đội khăn trùm đầu cuốn lấy tóc, nhưng mà trong lúc triền đấu lại bị rơi rớt ra, để lộ nửa khuôn mặt, mà cả người hắn lúc này cũng đang bị thực vật cuốn lấy.

Chỉ là trong cái liếc mắt này Toàn Hiểu Vũ liền ngây người!

Cậu đứng tại chỗ, mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm người nọ ngẩn người.

Mà Tạ Minh Hiên sau khi Toàn Hiểu Vũ chém đứt nhánh cây liền lập tức khôi phục tự do, sau đó khẩn cấp đánh về phía người nọ.

Người nọ giờ phút này bị thực vật gắt gao cuốn lấy, né tránh không kịp, mắt thấy sắp bị móng vuốt của Tạ Minh Hiên cắt đứt yết hầu, trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông kia chỉ thấy bóng người Toàn Hiểu Vũ chợt lóe thần tốc đem Tạ Minh Hiên đẩy ra một bên trực tiếp bổ nhào lên người người nọ.

Hơn nữa, tay phải ném ra một cái hỏa cầu công kích bản thể của thực vật — một loại cây thấp bé toàn thân xanh biếc.

Giống cây nhỏ không biết tên kia cư nhiên có thể chuyển động, nó tựa hồ cảm nhận được sự uy hiếp từ hỏa cầu, "Sưu" một cái nhánh cây mang theo bản thể lập tức trốn vào trong mặt đất, biến mất trong không khí.

"Sở Thiên!" Toàn Hiểu Vũ bổ nhào vào trên người người nọ, gần như là toàn thân đều treo lên. Cậu không dám tin dùng hai tay vẫn đang phát run nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của người nọ.

"Hiểu Vũ…." Thanh âm trầm thấp mà khàn khàn kia đã hoàn toàn mất đi sự dịu dàng của ngày xưa, chỉ có ánh mắt đen nhánh trầm ổn, và phong thái trước kia.

Một tiếng gọi này cũng đủ khiến cho toàn bộ phòng tuyến mà Toàn Hiểu Vũ xây dựng nên để tự thôi miên bản thân trong thời gian gần đây sụp đổ.

"Sở Thiên, Sở Thiên, Sở Thiên, Sở Thiên, Sở Thiên…." Nước mắt giống như những hạt trân châu vậy không ngừng chảy xuống, bóng dáng của Sở Thiên trong ánh mắt Toàn Hiểu Vũ cũng bị nước mắt làm nhòe đi, Toàn Hiểu Vũ không nói nên lời, chỉ biết không ngừng lặp lại cái tên đã làm cậu tan nát cõi lòng mấy tháng qua.

Ba tháng đau khổ tìm kiếm, trong tiềm thức của cậu gần như đã tuyệt vọng. Nhưng mà cậu cũng không chịu từ bỏ tìm kiếm, cậu tự nói với bản thân rằng Sở Thiên còn sống, ép buộc bản thân phải tin rằng, Sở Thiên đang ở một chỗ nào đó chờ cậu tìm thấy, tuyệt đối không thể từ bỏ, tuyệt đối không thể!

Mà hôm nay, cậu thật sự đã tìm được, lấy một phương thức hết sức bất ngờ, hắn đã xuất hiện.

Toàn Hiểu Vũ gắt gao ôm chằm lấy hắn, không muốn buông tay! Cậu sợ, sợ đây chỉ là một giấc mộng đẹp,

sợ hãi khi cậu buông tay, Sở Thiên sẽ biến mất.

"Ngao ngao ngao!"

Tạ Minh Hiên phẫn nộ tru lên đánh gãy suy nghĩ của Toàn Hiểu Vũ, đồng thời cũng làm cho cảnh tượng này càng thêm chân thật, mà không phải là trong mơ.

Thấy Toàn Hiểu Vũ căn bản không thèm nhìn mình, Tạ Minh Hiên càng thêm uất ức!

Hắn vừa rồi sắp bắt được con mồi lại bị Toàn Hiểu Vũ đẩy văng ra, hắn không rõ Toàn Hiểu Vũ vẫn luôn đối xử tốt với hắn tại sao lại muốn đánh hắn, hắn cảm thấy buồn tủi cực kỳ.

Khi muốn xuống tay với con mồi kia lần nữa, hắn vừa mới chìa móng vuốt thì trông thấy Toàn Hiểu Vũ chăm chú ôm chầm lấy con mồi. Móng vuốt chìa ra lại phải rụt trở về, hắn sợ lỡ đâu ngộ thương Toàn Hiểu Vũ thì phải làm sao bây giờ?

Toàn Hiểu Vũ gắt gao cầm lấy con mồi là muốn con mồi này sao? Kia để hắn nhường cho cậu là được!

Vì thế Tạ Minh Hiên "Ngao ngao ngao" vài tiếng, tỏ vẻ nhường lại con mồi, nhưng mà Toàn Hiểu Vũ vẫn cứ không để ý đến hắn, hắn lại nghĩ tới cái va chạm vừa rồi, nhất thời uất ức gia tăng.

Lúc này tâm tư của Toàn Hiểu Vũ tất cả đều đặt lên người Sở Thiên làm sao lo lắng Tạ Minh Hiên được, cậu run rẩy nhẹ nhàng vén lên mái tóc đã che khuất nửa bên mặt của Sở Thiên.

Không nhìn thì còn đỡ, nhưng vừa nhìn liền hút một ngụm khí lạnh.

Sở Thiên rõ ràng đã gầy đi nửa bên mặt còn lại, nó được che kín bởi những phiến vảy, cứng giống như vỏ giáp vậy, chỉ để lộ con mắt đỏ tươi như máu và nửa bên mặt còn nguyên vẹn, hình thành nên sự đối lập rõ nét.

Toàn Hiểu Vũ nhất thời cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa, cậu không biết Sở Thiên đến tột cùng đã trải qua những gì, nhưng cậu biết, nhất định là những thứ rất không tốt mới đem Sở Thiên biến thành như vậy.

Ba tháng này, Sở Thiên đến tột cùng đã chịu bao nhiêu khổ? Toàn Hiểu Vũ không dám nghĩ tới, đau lòng đến thở không nổi.

Sở Thiên cũng lơ đểnh cười cười, giống như ngày trước: "Hiểu Vũ, anh cuối cùng cũng tìm thấy em rồi."

Nước mắt lại một lần nữa vỡ đê, tay Toàn Hiểu Vũ khẩn trương nắm lấy tay của Sở Thiên, một câu cũng

không nói được.

Cảm xúc của Toàn Hiểu Vũ ảnh hưởng đến Tạ Minh Hiên, hắn bắt đầu nóng nảy ở bên cạnh hai người gọi tới gọi lui.

Sở Thiên giương mắt liếc nhìn Tạ Minh Hiên một cái, mới nói với Toàn Hiểu Vũ: "Hiểu Vũ, anh đói bụng." Than nhẹ một tiếng, hắn sợ nếu không thay đổi lực chú ý của Toàn Hiểu Vũ, cậu sẽ cứ như thế mà khóc ngất mất.

Toàn Hiểu Vũ đối với lời nói của Sở Thiên phản ứng từ trước đến giờ luôn rất nhanh, vừa mới dứt lời, Sở Thiên liền cảm thấy mắt hoa, hai người trong nháy mắt liền xuất hiện trong không gian của Toàn Hiểu Vũ.

Nhìn thấy mảnh đất dạt dào sinh cơ, bầu không khí ấm áp như xuân, Sở Thiên không khỏi cảm khái, không gian! Ta đã trở về! Không nghĩ tới, còn có cơ hội để trở về.

Mới vừa vào không gian, chỉ thấy Toàn Hiểu Vũ hoang mang rối loạn chạy tới chỗ đặt vật tư, Sở Thiên cũng khẩn trương kéo cậu lại: "Hiểu Vũ bên ngoài còn có một con tang thi cao cấp, hắn là bạn bè của em sao?" Giọng nói của hắn dĩ nhiên khàn khàn, nhưng mà so với trước khi thông thuận hơn không ít.

Toàn Hiểu Vũ lúc này mới nhớ tới còn có một Tạ Minh Hiên tồn tại, vì thế tâm niệm khẽ động, Tạ Minh Hiên cũng xuất hiện ở trong không gian.

Vừa đến không gian, Tạ Minh Hiên liền "Ngao" một tiếng, sau đó quay người lại chạy vào nhà gỗ nhỏ.

Hắn cũng không phải lần đầu tiên vào không gian, hắn không thích nơi này, nơi này làm hắn khó chịu cực kỳ! Nhưng mà Toàn Hiểu Vũ lại thích nơi này nha!

Toàn Hiểu Vũ hầu như mỗi đêm đều nghỉ ngơi ở trong này, vì không đồng ý Toàn Hiểu Vũ rời khỏi tầm mắt của hắn, hắn đành phải đi vào theo.

Hết thảy nơi này đều đáng ghét cực kỳ, nhưng mà cái nhà gỗ nhỏ kia lại không tồi, cho nên, mỗi lần Tạ Minh Hiên vào đây liền "Ngao" một tiếng chui vào nhà gỗ, lúc này đây cũng không ngoại lệ.

Ba tháng qua, Tạ Minh Hiên tựa hồ lại thăng cấp, phần người đặc trưng trong cơ thể hắn bắt đầu trở nên rõ ràng.

Lúc này, ánh mắt hắn đã không phải là một điểm đen nữa, mà là đồng tử nhỏ hơn nhân loại phân nửa nhưng đã có thể co rút lại.

Hắn tuy rằng trốn vào nhà gỗ, nhưng lại xuyên qua khe hở của nhà gỗ, dùng con mắt nhìn lén hai người bên ngoài.

Sở Thiên tò mò liếc mắt nhìn hắn rồi lại không để ý tới nữa.

Sau khi Toàn Hiểu Vũ kéo Tạ Minh Hiên đi vào lại vội vàng chạy đi, hiện tại trong lòng cậu vô cùng loạn.

Cũng may Sở Thiên hiểu rõ cậu, biết hiện tại trong đầu cậu phỏng chừng chỉ nhớ rõ chuyện "đói bụng" nên tính toán đi tìm thức ăn. Cho nên Sở Thiên kéo cậu đi tới bên cạnh dòng suối.

"Thức ăn….. Thức ăn….." Toàn Hiểu Vũ vẫn chưa buông tha, vừa bị Sở Thiên lôi kéo đi, vừa duỗi tay chỉ thẳng vào đống vật tư.

"Trước tiên tắm rửa đi. Anh đã ba tháng chưa có tắm rồi." Sở Thiên bình tĩnh nói, trong giọng nói lại ẩn dấu chút tủi thân.

Toàn Hiểu Vũ ngẩn ra lúc này mới yên lặng đi theo Sở Thiên đi tới bờ sông.

Sở Thiên không có nửa phần ngượng ngùng lập tức xé hết quần áo — này, đống vải rách kia chỉ sợ không đủ để làm 'quần áo'!

Sở Thiên lỏa thể nhảy vào trong nước, tiếp đó thở dài thoải mái.

Ba tháng! Suốt ba tháng không có được thả lỏng và thoải mái như vậy, Sở Thiên hiện tại toàn thân đều cảm thấy rất thoải mái.

Không có nghe thấy tiếng Toàn Hiểu Vũ cùng xuống nước, Sở Thiên xoay người lại nhìn, nhịn không được lại thở dài một tiếng.

Khi hắn xoay người thì nhìn thấy nước mắt không ngừng tuôn của Toàn Hiểu Vũ.

Ở trong khoảnh khắc Sở Thiên ném đống quần áo trên người xuống Toàn Hiểu Vũ liền thấy vô cùng rõ ràng, dị hóa không chỉ ở nửa bên mặt của Sở Thiên còn có nửa thân thể, toàn bộ bên phải đều dị hóa.

Những thứ này không có là gì, nguyên nhân khiến Toàn Hiểu Vũ khóc chủ yếu là những vết sẹo to to nhỏ nhỏ trên người Sở Thiên.

Là người thân mật nhất của Sở Thiên, Toàn Hiểu Vũ nhớ rõ ràng, trước đây trên người Sở Thiên không có bất kỳ vết sẹo nào.

Hắn đã trải qua những gì! Hắn đến tột cùng đã phải trải qua cái gì! Vì sao không tìm thấy hắn sớm một chút! Vì sao!

Toàn Hiểu Vũ tự trách cực kỳ.

Nhìn thấy người yêu lại lần nữa lâm vào cảm xúc ưu tư, Sở Thiên chỉ có thể bơi trở về bờ, toàn thân ướt sũng bò lên, tự mình xé quần áo của Toàn Hiểu Vũ lôi kéo cậu vào tắm chung.

Nhìn thấy Toàn Hiểu Vũ râu ria xồm xàm, Sở Thiên cũng rất đau lòng. Toàn Hiểu Vũ trong mắt Sở Thiên, vẫn là một thiếu niên non nớt, cho dù ở sơ kỳ mạt thế cũng không chút chật vật, lúc này mới tách biệt ba tháng, cậu liền đem bản thân gây sức ép thành ra như vậy.

Cảm xúc của Toàn Hiểu Vũ không ổn định, Sở Thiên hiện tại cũng không dám nói gì với cậu liền chỉ đem người ôm vào trong lòng.

Hắn cũng không dám nói chuyện, giọng nói của hắn hiện tại thật sự rất khó nghe, hắn sợ lỡ đâu kích thích Toàn Hiểu Vũ lần nữa.

Hai người cứ như vậy ôm nhau trong nước, một người nức nở, một người thì dịu dàng vỗ lưng người kia, mãi đến khi Tạ Minh Hiên nôn nóng chạy tới kêu ngao ngao ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Thiên, giống như một con sói hung dữ nhìn thấy thức ăn vậy.

Lúc này, cảm xúc của Toàn Hiểu Vũ đã ổn định lại rất nhiều. Cảm xúc vui mừng, khẩn trương, đau lòng khi mới gặp lại lần lượt lên sàn khiến cậu lúc này mới nhớ tới, Tạ Minh Hiên đây là đang đói bụng!

91. Chương 91: Những Chuyện Đã Trải Qua

Tạ Minh Hiên vốn là bởi vì đói bụng nên mới chạy đi săn thú, chỉ là không nghĩ tới "Con mồi" kia cư nhiên là Sở Thiên!

Tạ Minh Hiên sẽ không chủ động công kích nhân loại. Nhưng mà sau khi Toàn Hiểu Vũ nhìn thấy dị hóa trên nửa phần thân thể của Sở Thiên xong, cậu liền hiểu được nguyên nhân Tạ Minh Hiên công kích Sở Thiên.

Đại khái là sau khi Sở Thiên dị hóa sinh ra tin tức tố khiến Tạ Minh Hiên cho rằng hắn là loài thú biến dị. Tạ Minh Hiên dù sao cũng là tang thi, hắn không biết dùng con mắt để phân biệt giống loài.

Lúc này, "Con mồi " của hắn bị Toàn Hiểu Vũ đoạt lấy phỏng chừng đang rất đói bụng đi.

"Ta thả ngươi đi ra ngoài săn thú, chớ đi quá xa, ta ở chỗ này chờ ngươi trở về."

Toàn Hiểu Vũ bơi tới gần bờ ân cần dạy bảo Tạ Minh Hiên một phen, không biết vì cái gì, Tạ Minh Hiên

đối với lời nói của những người khác không hề có phản ứng, nhưng lại chỉ nghe hiểu được lời của Toàn Hiểu Vũ.

Dặn dò xong Toàn Hiểu Vũ lúc này mới đem Tạ Minh Hiên thả ra ngoài không gian, mặc cho hắn lại một lần nữa đi săn kiếm ăn.

Nhờ có Tạ Minh Hiên mở lời, hiện tại hai người không còn trầm mặc nữa, chờ Toàn Hiểu Vũ bơi trở về bên cạnh Sở Thiên, Sở Thiên bắt đầu chậm rãi kể ra những chuyện trong ba tháng qua.

Ba tháng trước, cái ngày mà J thị bị hủy diệt.

Trước khi mọi người bị nhấn chìm trong đàn quái vật, Sở Thiên đã bị một con chim to bắt lên không trung.

Bởi vì bị bắt lên cao như thế nên khi trông thấy ba người Toàn Hiểu Vũ sắp bị đàn chim nhấn chìm, dưới sự sốt ruột và lo lắng, hắn đã dốc hết toàn lực phát ra một sóng công kích cuối cùng.

Sau đó hắn liền hoàn toàn mất đi tri giác.

Chờ hắn tỉnh lại, toàn thân lại đau đến mức không thể nhúc nhích, hắn là vì bị rơi từ trên cao xuống làm gãy xương.

Sở Thiên trợn tròn mắt quan sát hoàn cảnh xung quanh, là một khu rừng xa lạ. Bốn phía đều bị những loại thực vật to lớn bao trùm, có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách, ngước mắt nhìn lại cũng là một mảnh xanh biếc, không thấy đầu nguồn nước đâu cả.

Sở Thiên gian nan vặn vẹo cái cổ, lúc này mới biết, mình đang nằm trên một đoạn thân cây bị đứt đoạn, bởi vì mạt thế nên thực vật biến dị, chúng nó cũng trở nên to lớn và cường tráng, cành lá rậm rạp hình thành nên một cái lưới lớn, hắn đoán, đây là nguyên nhân tại sao hắn không bị ngã chết.

Đại khái là gãy xương, Sở Thiên đưa tay chạm lên lòng ngực đau buốt, xương sườn bên trái một hồi đau nhức, chân trái cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Trong đầu hỗn loạn mê man như là bị đào ra một khoảng không vậy, Sở Thiên nhớ đại khái trong lúc một kích sau cùng của hắn tạo thành, hắn cảm nhận được dị năng lại muốn thăng cấp, nhưng mà cũng vào lúc đó, năng lượng trong cơ thể hắn hết sạch.

Phúc bất trùng lai (May mắn không đến nhiều lần.), hoạ vô đơn chí (Họa không chỉ đến một lần.), câu này của người xưa quả nhiên không sai.

Sở Thiên còn chưa nghĩ ra cách để tự mình đứng dậy xử lý vết thương một chút thì lá cây dưới thân hắn bỗng nhiên mãnh liệt lay động giống như có sinh mệnh vậy bắt đầu co rút lại.

Vì thế men theo khe hở, Sở Thiên lần thứ hai bị rơi từ trên cao xuống.

Thì ra đây vốn không phải đất bằng mà là do những nhánh cây khô tạo thành, từ trên này rơi xuống lần nữa, Sở Thiên nghĩ thầm, cái này sẽ không đơn giản chỉ là gãy xương.

Cảm giác đau đớn không hề truyền đến, Sở Thiên chỉ cảm thấy mình ngã vào trong một đống bùn lầy, câu nói "may quá" còn chưa kịp ra khỏi miệng chỉ thấy một bóng đen đánh về phía hắn.

Sở Thiên lập tức cảm giác được nguy hiểm, vì thế cũng mặc kệ thương tích trên người dùng sức lăn qua một bên, tránh được lần tập kích đầu tiên của bóng đen.

Nhưng mà phản ứng của bóng đen rất nhanh, xoay người một cái cấp tốc cắn lấy chân trái của hắn.

Cảm giác đau đớn khiến trước mắt Sở Thiên gần như biến đen, năng lượng hết sạch và thân thể bị thương khiến hắn không có năng lực phản kháng.

Rất nhanh, hắn liền cảm giác bản thân bị quăng lên cao vậy, không sai, đầu tiên là bị cắn chân sau đó giống như xé rách thức ăn vậy, bị quăng lên cao.

Trong nháy mắt Sở Thiên thấy rõ ràng thứ đã tập kích hắn, bề ngoài giống như một con rắn mối vậy, bốn chân chấm đất, nhưng toàn thân lại được bao phủ bởi lớp da dày như áo giáp, cái miệng nhọn và thân thể chẳng hề cấu thành một tỉ lệ nào cả.

Lúc này Sở Thiên cũng hiểu được nguyên nhân bản thân bị tập kích — thứ hắn đè lên không phải là vũng bùn, mà là một cái trứng! Phỏng chừng là trứng do thứ kia sinh ra, kết quả bị Sở Thiên đè dẹp.

Bất quá thứ này hình như không phải là sinh vật ăn thịt, sau khi quăng Sở Thiên vài cái, có lẽ nó đoán mình cắn không đủ mạnh, vì thế quăng Sở Thiên xuống lại táp tới cánh tay bên trái của hắn.

Sở Thiên mất đi năng lực phản kháng, dưới loại tình huống tránh cũng không thể tránh này chỉ có thể chịu trận.

Lúc này cứu mạng của hắn cư nhiên là một con cự mãng.

Con cự mãng kia đại khái thừa dịp rắn mối không chú ý liền hút lấy cái trứng bị Sở Thiên đè dẹp thành nước kia.

Sau khi con rắn mối phát hiện lại giận dữ cực độ, buông tha cho Sở Thiên đã nửa chết nửa sống đánh tới con cự mãng. Nó tựa hồ không có thanh đới mặc cho đang phẫn nộ cực kỳ, cổ họng cũng chỉ phát ra tiếng không khí "hồng học".

Thấy quái vật ném mình qua một bên, Sở Thiên ẩn nhẫn hồi lâu rốt cục quơ được cơ hội cũng cố bỏ qua vết thương lộn nhào thoát ly khỏi chiến trường, tìm một nơi bí mật trốn vào.

Kỳ thật, hắn biết trốn như vậy cũng không được bao lâu chờ chiến cuộc bên kia chấm dứt, con quái vật kia sớm muộn gì cũng có thể tìm tới, vô luận là rắn mối hay cự mãng bên nào thắng thì đối với hắn cũng chẳng có lợi ích gì cả.

Sở Thiên trốn ở trong một cái hố đất tự nhiên bên cạnh cái cây, liếm liếm đôi môi khô khốc của mình. Cũng may tay phải còn vẹn toàn, nhưng khi đụng phải hai cái bao trong quần áo.

Hắn nhớ ra, đó là trái cây mà hắn lấy từ trong không gian của Hiểu Vũ để nghiên cứu. Chỉ là, cho tới nay mọi chuyện cứ ùn ùn kéo đến, nên không có thời gian để đi nghiên cứu, thứ này vẫn đặt trong người hắn.

Hắn gian nan mà đem trái cây từ trong quần áo lấy ra. Trải qua một phen gây sức ép này, trái cây đã bị nứt, nhưng cũng may không có bị nát vụn, sau khi vỏ ngoài trái vỡ ra lộ ra thịt quả màu đỏ bên trong, mềm mại giống như thịt dưa hấu vậy, lúc này bởi vì bị nứt ra mà có chút nước men theo cổ tay của Sở Thiên chảy xuống.

Sở Thiên đưa tay tới gần miệng mình liếm một ngụm.

Ngọt!

Sau đó hắn liền không chút do dự đem trái cắn trong miệng, không chút do dự!

Như bây giờ với cảnh chết chóc có gì khác nhau? Còn suy nghĩ nhiều làm gì? Trước ăn no bụng rồi nói sau!

Sở Thiên hiện tại cái gì cũng không muốn nghĩ, bởi vì hắn rất nhanh liền phát sốt, có lẽ là bởi vì miệng vết thương bị lây nhiễm, có lẽ là bởi vì con quái vật kia cắn xé, cảm giác nóng cháy như bị lửa thiêu rất nhanh liền lan rộng ra toàn thân hắn.

Quá trình này cũng không phải không cảm giác, Sở Thiên tình nguyện bản thân lúc này ngất đi còn hơn!

Cái loại cảm nóng này không giống như cái nóng bình thường mà là loại cảm giác giống như có ngàn vạn con kiến gặm cắn mỗi một tấc thịt trên người vậy, cắn xé từng chút một, so với lăng trì còn đau đớn hơn vạn phần.

Sở Thiên cắn chặt hàm răng, cứng rắn chịu đừng, đau đớn như thế giằng co thật lâu thật lâu, lâu đến mức Sở Thiên hận không thể lập tức chết đi.

Dần dần, đau đớn biến thành chết lặng, sau khi đau đến một mức độ nhất định nào đó, Sở Thiên cũng không cảm thấy đau đớn nữa. Trong nháy mắt hắn cảm thấy tinh thần lực của bản thân như đang bốc hơi.

Ý thức của hắn bay tới một cái thất thải không gian, nơi đó mênh mông cái gì cũng không có nhưng lại khiến Sở Thiên cảm thấy ấm áp và an toàn, cuối cùng hắn ngủ say ở trong này.

Trong rừng cây Sở Thiên nửa nằm ở trong hố cây vẫn không nhúc nhích, giống như đã chết vậy.

Nhưng mà thân thể hắn lại biến hóa với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Những vết thương vốn nằm khắp nơi trên cơ thể bắt đầu khép lại, chậm rãi khép lại.

Cuối cùng, làn da gồ lên, những phiến lân giáp kiên cố chui ra từ bên trong, rồi bao trùm lên toàn thân.

Sau khi rắn mối thuận lợi đem cự mãng cưỡng chế di dời trở về, nó cũng không có quên kẻ thù đã giết chết con nó, ở nơi Sở Thiên bỏ đi tìm kiếm hồi lâu.

Rất nhanh nó liền trông thấy trong hố cây có bóng người.

Rắn mối nhảy lên định đánh tới chỗ Sở Thiên lần nữa, nhưng mà khi gần tới mục tiêu thì lại ngây ngẩn cả người, nó cẩn thận ngửi trên người Sở Thiên, nghi hoặc cực kỳ.

Nó lại quanh quẩn xung quanh một vòng, cuối cùng thì bỏ đi. Quả trứng nó chuẩn bị ấp lần hai đã không còn, kẻ thù cũng biến mất, nó cũng nên đi thôi.

Khi Sở Thiên mở mắt lần nữa tình huống hoàn toàn khác biệt với lần đầu tiên.

Hắn cảm thấy tinh lực toàn thân dồi dào, tràn ngập sức lực, hơn nữa, những nơi bị thương vốn nên cảm thấy đau thì giờ đã không còn cảm thấy đau nữa.

Chẳng qua khi hắn thấy rõ thân thể mình thì thở dài một hồi.

Hắn biết, bản thân dị hóa. Quả nhiên tìm được đường sống trong chỗ chết cũng không phải không cần trả giá.

Hắn sờ sờ thân thể bị lân giáp bao trùm, hắn của lúc này chỉ sợ càng giống quái vật hơn con rắn mối kia.

Cái ngoại hình phi nhân loại này muốn nói Sở Thiên trong lòng không hề xúc động đương nhiên là không có khả năng, này quả thật khiến cho Sở Thiên có chút khó chịu, nhưng, cũng may là còn sống, không phải sao? Hắn tự an ủi bản thân.

Đương nhiên, như vậy cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất ở thời điểm này, cái con cự mãng chiếm giữ trên cành cây sau khi nhìn chằm chằm Sở Thiên một hồi lâu liền quay đầu bỏ đi.

Này đại khái chính là con cự mãng ngày hôm đó trộm ăn trứng của rắn mối đi, Sở Thiên nghĩ thầm, xem ra, nó đối với cái loại toàn thân phủ đầy lân giáp như hắn là không hề có hứng thú.

92. Chương 92: Ký Sự Mạo Hiểm Trong Rừng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ đó Sở Thiên bắt đầu cuộc sống như dã nhân*.

Sau mạt thế, đặc tính và phương thức sinh trưởng của cây cối cũng đều điên cuồng tiến hóa, không thể nhờ vào nó để phân biệt phương hướng.

Quan trọng nhất chính là, Sở Thiên không thể phân biệt được vị trí của mình đang ở đâu, hơn nữa gần đây trên bầu trời luôn bị một tầng sương mỏng bao phủ, cho nên cũng không thể nhờ vào các vì sao để phán định phương hướng.

Cũng may, trên người hắn hiện tại mọc ra một lớp lân giáp kiên cố, nó đã trở thành lợi khí giúp hắn sinh tồn trong rừng.

Rất nhiều thực vật tiến hóa đối với cái loài toàn thân có lớp giáp cứng rắn như hắn không hề sinh ra một chút hứng thú nào, chỉ cần hắn không chủ động trêu chọc, chúng nó liền ngó lơ hắn.

Ngẫu nhiên cũng sẽ gặp phải một số loài mãnh thú cỡ lớn không để tâm hắn có lân giáp, ví dụ như — lợn rừng cao khoảng hai mét, thân thể giống như cái bóng hơi vậy, có làn da dày chắc nịch, hai cái răng nanh quả thật là còn thô và dài hơn ngà voi nữa.

May mắn tinh thần lực của Sở Thiên đã lên cấp sáu, thể lực cũng khôi phục hoàn toàn bằng vào một thân phủ đầy lân giáp đánh nhau với lợn rừng quả thật là không phân cao thấp.

Cũng nhờ vào đoạn thời gian này khiến Sở Thiên phát hiện tinh thần lực đối kháng thú biến dị, hiệu quả có hạn, nhưng mà đối chiến với nhân loại lại là lợi khí siêu cấp, đối phó tang thi thì hiệu quả xếp sau nhân loại.

Sở Thiên bị lạc đường trong rừng, lúc đầu chỉ có thể nhờ vào cảm giác của bản thân mà đi, hy vọng có thể sớm ngày rời khỏi nơi này trở lại với thế giới nhân loại.

Núi rừng sau mạt thế tựa như một cái Công viên Khủng long (Jurassic Park.) tiền sử to lớn, đầy rẫy những giống loài trước nay chưa từng có.

Cõi lòng Sở Thiên từ lo lắng, kinh ngạc, thậm chí là sợ hãi, bắt đầu chậm rãi lắng đọng lại, ở trong này cảm thấy thời gian trôi qua không quá nhanh, hắn dần dần có tâm tư đi thưởng thức nơi này, quan sát nơi này, nghiên cứu nơi này.

Ở đây một khoảng thời gian, thứ mà hắn có nhiều nhất chính là thời gian. Ngoại trừ kiếm ăn ra toàn bộ thời gian còn lại hắn dùng để tự hỏi.

Vì thế hắn xác định được vài chuyện.

Thứ nhất chính là tác dụng của trái cây kia. Kết hợp với lời miêu tả trước đó của Hiểu Vũ, trái cây hẳn là có thể tinh lọc bệnh độc, hơn nữa còn đem bệnh độc chuyển hóa thành một loại năng lượng khác.

Mà "năng lượng khác", lấy ví dụ để nói, chính là thúc giục hoặc là thức tỉnh phần năng lượng nào đó trong thân thể. Ví dụ như, sau khi vi rút tang thi trong cơ thể Hiểu Vũ tinh lọc xong thì sinh ra dị năng hệ hỏa.

Chẳng hạn như sau khi Sở Thiên bị thú biến dị cắn, trái cây tinh lọc bệnh độc bên trong nước bọt của dị thú, bởi vì dị năng "Tinh thần hệ" tiềm tàng trong cơ thể của Sở Thiên đã được khai phá, vì thế năng lượng

chuyển hướng về phía sang năng lực của dị thú đã cắn Sở Thiên, cho nên thân thể Sở Thiên dị hoá, mọc ra lân giáp đầy người.

Thứ hai, nước trong không gian của Hiểu Vũ. Nước ấy đại khái là do cây kia ngưng kết ra, cho nên trong nước mới có chút công năng mỏng manh như trái cây, bởi vậy khiến cho bọn họ hiểu làm là nước trong không gian có công năng bổ khuyết dị năng, kỳ thật kẻ đứng ở phía sau chân chính không phải là nước mà là những trái cây kia.

Sở Thiên cơ hồ có thể tưởng tượng ra, nếu như lúc trước cho đội viên của mình ai cũng dùng trái cây này thì trận chiến ấy chỉ sợ cũng sẽ không chật vật như vậy.

Đáng tiếc đáp án đến quá muộn. Mà Hiểu Vũ thật sự là ngồi trên núi vàng mà không biết bên dưới có vàng.

Nghĩ đến Hiểu Vũ, trong lòng Sở Thiên dâng trào nỗi nhớ. Không biết em ấy có tốt hay không, không có mình bên cạnh nhóc ngốc kia có biết tự chăm sóc bản thân hay không, có bị người ta lừa bị người ta khi dễ hay không?

Thầm nghĩ một hồi, Sở Thiên liền quyết đoán chặt đứt tưởng niệm của mình, nếu cứ nhớ nhung mãi như vậy sẽ đánh tan phần lý trí mà Sở Thiên khó khăn lắm mới có thể tạo ra.

Nhân loại dù sao cũng là sinh vật quần cư, xa rời quần chúng lâu quá, cô độc lại ăn mòn hy vọng.

Cho nên, Sở Thiên vì để bản thân không bởi vì quá cô đơn mà cảm thấy tuyệt vọng, hắn bắt đầu liệp sát một vài loại thú, thu hoạch tinh hạch của chúng.

Từ lúc toàn thân trải đầy thương tích, bước chân ra cõi chết, đến dần dần thuận buồm xuôi gió.

Khi chiến đấu, Sở Thiên phát hiện các phương diện tố chất của cơ thể cũng được nâng cao, tác dụng của đôi mắt cũng càng ngày càng nhỏ, chỉ dựa vào tinh thần lực, hắn cũng có thể "nhìn" rõ ràng những chi tiết cực kỳ nhỏ bé ở nơi rất xa.

Mãi đến khi hắn nắm giữ được một bộ phận sức mạnh dã thú trong cơ thể, dị năng cấp sáu lúc này cũng đã đạt đến đỉnh phong.

Nhưng vào lúc này, nơi hắn đến, tuy rằng vẫn như cũ bị thực vật bao trùm nhưng dần dần có dấu vết từng có nhân loại sinh hoạt.

Sở Thiên phạt cỏ, bên dưới những nhánh cây và dây mây dày hắn phát hiện công trình kiến trúc của nhân loại — nhà dân.

Sở Thiên biết, hắn đã về tới thế giới nhân loại.

Hắn đè nén cảm giác hưng phấn và kích động của bản thân, bắt đầu sưu tầm một số di vật của nhân loại sau khi biến mất.

Một là có thể mượn những thứ này phán đoán vị trí của mình, hai là hy vọng có thể tìm thấy thứ gì đó hữu dụng, có thể trợ giúp hắn trở về.

Sở Thiên hai bàn tay trắng ở chỗ này đợi ba ngày, hắn tìm thấy một vài quần áo tạm xem hoàn hảo để mặc, vận dụng dị năng thú hệ còn chưa quá thông thạo, đem vảy toàn thân rút lại còn một nữa, hắn tận lực khiến bản thân trông giống như một nhân loại.

Hắn còn tìm thấy một cái bản đồ cũ nát và một ít bánh bích quy áp súc (Hút chân không.) quá hạn. Hiện tại hắn cũng sẽ không ghét bỏ những thức ăn này, bởi vì hắn đã chịu quá đủ cảnh tượng phải ăn trái cây dại và thịt tươi qua ngày.

Hắn không phải không biết nhóm lửa mà là trong rừng nhóm lửa quá nguy hiểm. Mùi thịt nướng chín thường có thể dụ đến những mãnh thú ăn thịt cỡ lớn. Trải qua việc hai lần suýt bỏ mạng bởi vì tình huống đó, Sở Thiên cũng chỉ còn cách học tập dã thú ăn thịt tươi cho no bụng.

Xem xong bản đồ Sở Thiên hoàn toàn hiểu rõ chỗ mình đang ở chính là — T tỉnh A thị, hắn thế mà rời khỏi J thị xa như vậy.

Vì thế Sở Thiên lại ở trong này nghỉ ngơi và hồi phục hai ngày, hắn có chút do dự, ba tháng qua, dù cho Toàn Hiểu Vũ và đám đội viên còn sống, bọn họ còn có thể ở tại chỗ đợi hắn sao?

Bọn họ sẽ tiếp tục lên Bắc không? Bọn họ hiện tại đã đến đâu rồi?

Vì vấn đề này đã khiến hắn ở chỗ này hai ngày.

Sau đó khi hắn nhàm chán phóng tinh thần lực tùy ý quét bậy, hắn phát hiện một sóng tinh thần dao động cực kỳ quen thuộc — Toàn Hiểu Vũ!

Sở Thiên nhất thời vừa vui mừng vừa kích động, chạy như điên về phương hướng đó.

Tinh thần lực của hắn hiện tại có thể quét rất xa, cho nên hắn biết mình và Toàn Hiểu Vũ vẫn cách một ngọn núi.

"Đừng đi! Ngàn vạn lần đừng bỏ đi!" Sở Thiên một mặt chạy băng băng, một mặt mặc niệm, sợ nếu bỏ lỡ, về sau sẽ tìm không thấy.

Kết quả, hắn chạy đến nửa đường thì có một bóng đen tấn công hắn, mang theo thế công kích mãnh liệt.

Sở Thiên đành phải cố gắng ứng phó người kia.

Cư nhiên là một tang thi cao cấp!

Trải qua giao thủ, Sở Thiên rất nhanh phát hiện trên người hắn còn sót lại hơi thở thuộc về Toàn Hiểu Vũ, nhưng bên trong không có mùi máu tươi khiến Sở Thiên có chút kinh ngạc khó hiểu, mãi đến khi hắn nhận ra tang thi cư nhiên chính là Tạ Minh Hiên trong thánh đường hắn có chút hiểu ra.

Sở Thiên không nghĩ sẽ giết chết hắn, đồng thời cũng phát hiện đối phương cư nhiên cũng là tang thi tinh thần hệ cấp sáu, chẳng qua phương hướng tiến hóa của hắn là khống chế, câu thông và phòng ngự, Sở Thiên nhất thời cũng không có biện pháp gì với hắn.

Nhưng mà Tạ Minh Hiên giống như uống máu gà vậy đối với Sở Thiên theo đuổi không bỏ, tử triền lạn đả* (Quấn mãi không buông.), giống như không ăn được hắn sẽ không bỏ qua.

Không có biện pháp Sở Thiên nhớ tới vài ngày trước phát hiện lục đằng biến dị kia. Thứ đó có thể di chuyển, nhưng mà phạm vi di chuyển có hạn, cho nên sau khi Sở Thiên phát hiện nó liền tránh xa phạm vi kia.

Lúc này đây Sở Thiên đem Tạ Minh Hiên dẫn tới gần chỗ của nó, vốn là muốn lục đằng vây khốn Tạ Minh Hiên bản thân thì gấp rút đi tìm Toàn Hiểu Vũ.

Kết quả nhớ mong sốt ruột khiến hắn không có tâm ứng chiến, không cẩn thận, khiến bản thân cũng bị liên lụy theo.

Tiếp đó chính là một màn Toàn Hiểu Vũ đuổi tới trông thấy.

"Kỳ thật, khi anh ở trong núi, có lần anh với con rắn mối gặp lại, kết quả lần thứ hai gặp mặt, nó thiện ý vô cùng, xem anh như đồng loại của nó. Cuối cùng cư nhiên còn phát ra ý muốn làm phối ngẫu, dọa anh chạy trối chết." Sở Thiên nói xong còn tự cười ha ha hai tiếng.

Hắn hy vọng đem chuyện này tận lực nói cho thoải mái vui sướng một chút, kỳ thật một đoạn thời gian này có chút thảm thống, hắn không hy vọng Toàn Hiểu Vũ vì thế mà cảm thấy khổ sở.

Nhưng mà vô luận hắn nói nhẹ nhàng bâng quơ như thế nào, Toàn Hiểu Vũ cũng có thể nghe ra quá trình khiến người khác không vui sướng giữa những hàng chữ.

Giọng nói khàn khàn của Sở Thiên, thân thể biến dị và đủ loại vết sẹo trên người đều đang chứng minh và phơi bày sự cực khổ trong ba tháng qua của hắn.

Sở Thiên nhẹ nhàng nói một câu "Bởi vì không dám đốt lửa, đành phải ăn thịt tươi", thoạt nhìn đơn giản chỉ là ăn thịt tươi mà thôi, chỉ là ăn thịt tươi thôi sao??

Sở Thiên chưa từng nhắc đến gia thế của hắn, nhưng mà Toàn Hiểu Vũ hoặc ít hoặc nhiều cũng có thể đoán được một chút, vả lại bất luận trước mạt thế hắn đã từng sống cuộc sống như thế nào, sau mạt thế, Sở

Thiên liền kết bạn với Toàn Hiểu Vũ, cho tới bây giờ cũng chưa từng thiếu thốn thức ăn, vậy thì làm sao có thể thoáng cái liền thích ứng với cuộc sống ăn tươi nuốt sống?

Đương nhiên không có khả năng!

Ba tháng nay, tìm không thấy phương hướng, không ai trò chuyện, nơi chốn tràn ngập nguy cơ, thần kinh buộc chặt cô đơn, lại tràn ngập tuyệt vọng.

Sở Thiên làm sao có thể sống sót?

Đối mặt mỗi một trận chiến đấu hung hiểm tột cùng, cho dù vết thương chồng chất cũng phải kiên trì, vài lần tìm được đường sống trong chỗ chết, Sở Thiên của khi đó, đã suy nghĩ cái gì?

Toàn Hiểu Vũ khí lực toàn thân mới buộc bản thân bình tĩnh ngồi nghe Sở Thiên kể.

Nhưng mà cảm xúc của cậu, ở thời điểm Sở Thiên giả bộ thoải mái nói, toàn bộ phòng tuyến đều sụp đổ.

HẾT CHƯƠNG 92

*Dã nhân: (Ảnh minh họa).

93. Chương 93: Sinh Hoạt Ngày Thường Của Đôi Chồng Chồng

Toàn Hiểu Vũ gắt gao ôm Sở Thiên, đem khuôn mặt chôn sâu trong ngực hắn, tay cậu chỉ giữ lấy tấm lưng của Sở Thiên, thân thể hai người dường như không còn khoảng trống.

Sở Thiên không rên một tiếng tùy cậu ôm, còn vươn cánh tay phải vẹn toàn nhẹ nhàng mà vỗ lưng của Toàn Hiểu Vũ, trấn an cảm xúc của cậu.

Hai người liền cứ ôm nhau như vậy, không có nói chuyệm trong không gian, hai người tự hợp thành một thể gắt gao ôm chầm lấy nhau.

Ở trong này không thể cảm nhận được thời gian trôi qua như thế nào, không biết qua bao lâu, một con cá toàn thân trong suốt nhưng lóe lên ánh bạc bất thình lình nhảy ra từ mặt nước, ba một cái vẫy trúng lưng của Toàn Hiểu Vũ, sau đó lại ngã vào trong con sông rồi biến mất.

"Chà! Chúng nó lớn như vậy rồi à!" Sở Thiên kinh ngạc hô một tiếng, do nhớ kỹ thời điểm ba tháng trước hắn trông thấy chúng nó vẫn hoàn là một chú cá nhỏ dài khoảng nửa ngón tay, hiện tại, con cá đã nhảy ra khỏi mặt nước này lớn bằng bàn tay của người trưởng thành.

Khi Toàn Hiểu Vũ quay đầu lại đã bình ổn được cảm xúc, mắt của cậu sắc bén nên nhìn rõ được con cá vừa ngã xuống sông.

"Trước giờ cũng không có chú ý, con cá này bộ dạng trái lại thật kỳ lạ." Toàn Hiểu Vũ nhẹ giọng nói tiếp, xem như tiện thể thay đổi đề tài.

Không muốn tiếp tục nghĩ chuyện không vui kia nữa, vạn hạnh là Sở Thiên bình an trở về, bất kể hắn đã trải qua chuyện gì, hiện tại hắn đã bình an, đối với Toàn Hiểu Vũ mà nói, chính là ban ơn lớn nhất mà ông trời đã tặng cho cậu.

"Mặc kệ kỳ lạ hay không kỳ lạ một hồi chúng ta làm canh cá ăn." Sở Thiên hưng trí bừng bừng nói, ba tháng, chỉ có chính hắn biết hắn đã ăn những thứ kỳ lạ gì! Nếu không phải tố chất thân thể sau dị hóa được cường hóa toàn diện thì với thể chất ngày trước của hắn có lẽ đã sớm chết cũng không chừng.

Nói xong lại giống như đột nhiên nhớ tới một chuyện gì đó, ảo não vỗ đầu mình một cái: "Chỉ lo nói chuyện mà quên ăn! Trách không được lại đói như vậy, nhìn cái gì cũng muốn ăn…."

"Để em đi tìm cho anh chút thức ăn." Nghe vậy, Toàn Hiểu Vũ xoay người lên bờ.

Sở Thiên lại lập tức kéo cậu lại, giọng nói có chút ủy khuất nói: "Đừng! Anh không muốn ăn thức ăn nhanh! Anh muốn ăn cơm nóng."

Lâu như vậy mới tìm được cơ hội để tùy hứng một phen, trong lòng Sở Thiên cao hứng cực kỳ.

Nhưng cái này lại làm khó Toàn Hiểu Vũ, cậu chỉ biết làm những món đơn giản, hơn nữa còn cần sự hỗ trợ của phòng bếp hiện đại. Cậu đương nhiên sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt Sở Thiên, vì thế đành phải trợn mắt nhìn đống vật tư xa xa, ngây ngốc nghĩ cách.

Sở Thiên cười ra tiếng, đưa tay bóp mặt Toàn Hiểu Vũ một phen ra vẻ bất đắc dĩ thở dài: "Xem ra, anh đành phải tự mình làm thôi."

Nói xong kéo Toàn Hiểu Vũ lên bờ, không thèm mặc quần áo, đi thẳng đến chỗ vật tư.

Thứ Toàn Hiểu Vũ thu thập rất hỗn tạp, cái gì cũng có, lại không chịu để tâm, chưa từng đi phân loại sửa sang lại, cho nên hiện tại hai người đành phải chui vào trong đống vật tư cao như núi nhỏ để tìm.

Dưới sự chỉ huy của Sở Thiên cư nhiên lại có thể kiếm đủ dụng cụ nấu nướng, bếp ga cỡ nhỏ, bình ga nhỏ, nồi, nồi đun, nồi bát muôi chậu, dầu muối tương giấm, đầy đủ mọi thứ!

Sở Thiên nhìn thấy cái gì cũng đủ hết thì cười cảm thán một câu: "Đồ dùng sinh hoạt đều có đủ cứ thế sống cả đời cũng không tồi!"

Nghe hắn nói "Cả đời" khuôn mặt Toàn Hiểu Vũ không hiểu tại sao lại ửng đỏ, trước khi bị Sở Thiên phát hiện, cậu nhanh chóng quay đầu: "Em đi tìm thêm chút đồ nữa." Nói xong cứ thế cắm đầu chạy đi đào vật tư.

Bởi vì thời gian gấp gáp Sở Thiên làm mấy món đơn giản, gạo tẻ thơm ngào ngạt và chân giò hun khói thái mỏng đồng thời chưng cách thủy, mặc khác làm một phần thịt nạc kho tàu, hắn ăn xong cảm thấy vô cùng ngon.

Toàn Hiểu Vũ ăn một ngụm cơm liền nhìn chằm chằm Sở Thiên mồm to ăn cơm một hồi, cậu cảm thấy giờ phút này hết sức ấm áp và hạnh phúc.

Sau khi hai người đem thức ăn quét sạch sành sanh, Sở Thiên vẫn chưa thỏa mãn, vì thế lại lôi kéo Toàn Hiểu Vũ nhảy vào con sông, nói muốn bắt cá nấu canh uống.

"Anh xác định chúng nó có thể ăn sao?" Toàn Hiểu Vũ đồng tình nhìn con cá vừa bị Sở Thiên bắt được, có chút không xác định hỏi.

"Em không phát hiện sao? Trong không gian này là một tuần hoàn. Nguồn nước tẩm bổ mặt đất, thực vật trên mặt đất sau khi trưởng thành ngưng kết thành nguồn sáng, đồng thời nguồn sáng tẩm bổ không gian và nguồn nước. Nếu nói trái cây đối với con người chỉ có lợi không có hại, những thứ khác cũng có thể giống như vậy." Sở Thiên đưa tay xoa xoa má phải bị đuôi cá đập trúng, vừa nghĩ thầm con cá này thật biết chọn, cứ thế mà đập thẳng vào má phải không được lân giáp bảo vệ, vừa giải thích với Toàn Hiểu Vũ.

Đáp án này là trong lúc hắn ở trong rừng đã nghĩ ra, vừa lúc Toàn Hiểu Vũ hỏi đến, hắn liền phổ cập khoa

học một chút. Cũng không biết, chủ nhân không gian này đến tột cùng là ai!

Toàn Hiểu Vũ chỉ là gật gật đầu, "Ừm" một tiếng liền ẩn mình vào trong nước chuyên tâm bắt cá. Dù sao Sở Thiên nói cái gì chính là cái đó, cậu chỉ cần nghe theo là được.

Con cá trong suốt kia không biết là loài gì, rất lanh lợi, rất khó bắt. Hai người hợp lực mò tìm nửa ngày, trừ những lần bị đuôi cá đập mặt, còn lại ngay cả cái đuôi của chúng nó cũng chưa vuốt được.

Toàn Hiểu Vũ nói: "Nếu không thì thôi đi."

Nhưng mà lúc này Sở Thiên phát cáu, hắn không tin! Hắn hôm nay không thể không uống canh cá!

Vì thế Sở Thiên cũng không nghe Toàn Hiểu Vũ nói, một lần nữa chui vào trong nước.

Toàn Hiểu Vũ chỉ có thể đi hỗ trợ.

Bắt bắt mò mò, hai người cũng chơi rất vui vẻ, vì thế nương theo danh nghĩa bắt cá, lại ở trong nước náo loạn một trận.

Cuối cùng họ thật sự bắt được một con, Sở Thiên lúc này mới cảm thấy mỹ mãn đem nó đi hầm.

Ăn no uống hết canh cá, hai người lúc này mới vai kề vai, đầu thì gối trên bãi cỏ, nhìn bầu trời xanh thẫm.

Lúc này, Toàn Hiểu Vũ cảm ứng được Tạ Minh Hiên kêu gọi rồi mới nhớ ra hắn đã đi ra ngoài kiếm ăn rất lâu rồi. Vì thế mang theo áy náy thiếu chút nữa quên mất sự tồn tại của hắn, đem Tạ Minh Hiên thả trở vào.

Tạ Minh Hiên vào không gian trông thấy Sở Thiên, lập tức liền lộ ra hàm răng sắc nhọn, vô cùng không có ý tốt hướng Sở Thiên nhe răng, nhưng mà cũng không có hành động mang tính chất công kích khác, sau khi giao cho Toàn Hiểu Vũ một viên thú hạch lại trốn vào trong nhà gỗ nhỏ.

"Đây là thú hạch?" Sở Thiên không đếm xỉa Tạ Minh Hiên không dữ tợn kia, nhìn thoáng qua thứ Tạ Minh Hiên giao cho Toàn Hiểu Vũ, tò mò hỏi han.

"Đúng rồi." Toàn Hiểu Vũ gật đầu, thuận tay kéo ba lô qua, đem thú hạch thả vào trong, sau đó vỗ ba lô căng phồng nói: "Toàn bộ chỗ này cũng vậy. Hắn rất thích ăn cái này, những cái này tất cả đều là hắn nhờ em bảo quản."

Toàn Hiểu Vũ cười nói, giọng nói ôn hòa và bao dung như đối với một đứa nhỏ vậy: "Hắn rất ngoan, săn được thú hạch có đôi khi sẽ trực tiếp ăn luôn, có đôi khi sẽ giao cho em bảo quản. Bình thường khi muốn

ăn 'đồ ăn vặt', sẽ xin em một viên."

"Không nghĩ tới, hắn lại biến thành bộ dạng như hiện tại." Sở Thiên cảm khái lại nghĩ tới con người tốt bụng sảng khoái không có tiết chế trong thánh đường.

"Đúng vậy. Ở J thị, là hắn đã cứu chúng ta, nếu không...." Toàn Hiểu Vũ không có tiếp tục nói hết, mà chỉ nói: "Hắn hình như là cố ý tới tìm em, em có loại cảm giác này."

"Hắn như bây giờ cũng không có gì không tốt." Sở Thiên nói, hắn dù sao vẫn cảm thấy, Tạ Minh Hiên trước đây bị chính cái trách nhiệm không biết vì sao lại có của bản thân hắn đè sụp đổ, nên mới không có tiết chế như vậy.

Như bây giờ rất tốt, hắn hiện tại nhìn qua rất vui vẻ.

Đề tài cứ như vậy từ trên người Tạ Minh Hiên chuyển tới trận tai họa lớn ở J thị, Toàn Hiểu Vũ lúc này mới nhớ tới, mình còn chưa đem chuyện sau khi bị lạc nhau nói cho Sở Thiên nghe.

Vì thế, Toàn Hiểu Vũ lại đem đủ loại chuyện phát sinh ngày đó sau khi Sở Thiên biến mất kể lại một lần nữa.

Sở Thiên cũng không nghĩ tới, về sau còn xảy ra nhiều chuyện như vậy, nghe nói có gần một nữa đội viên tại lần tai họa này mất đi, trong lòng hắn cũng có chút khổ sở.

Mấy tháng ở chung, mọi người bảo vệ lẫn nhau, thì sao có thể một chút tình cảm cũng không có. Nếu không thì lúc trước, Sở Thiên cũng sẽ không liều chết không chịu bỏ lại đoàn đội.

Nghe thấy Tiêu Tử Nhiên chuẩn bị thành lập căn cứ lâm thời, Sở Thiên lại hỏi kỹ càng tình huống.

Đáng tiếc, Toàn Hiểu Vũ rời đi quá sớm, chỉ biết được vị trí của căn cứ mà thôi, những cái khác hiện tại cũng không biết.

Hai người đang nói chuyện, trên người Sở Thiên bất thình lình lại nổi lên biến hóa. Gien dị thú trong người đã bị khống chế kia đột nhiên giống như phát điên vậy không chịu sự khống chế.

Những lân giáp trên người đã biến mật lại điên cuồng bao trùm toàn thân, tiếp theo, lân giáp bắt đầu rụng xuống từng mảnh từng mảnh, nhưng sau khi lân giáp rụng cũng không có biến Sở Thiên trở về với diện mạo vốn có.

Lân giáp mới được sinh ra, lân giáp màu đồng cổ giống như kim loại rụng xuống, lân giáp ánh bạc lòe lòe nhanh chóng giành lấy thay thế, lân giáp mới tựa hồ so với ban đầu càng thêm sắc bén, khiến người ta có một loại cảm giác, đụng vào lân giáp sẽ lập tức bị thương.

Sở Thiên của bây giờ, sắc bạc lòe lòe, từ xa xa nhìn tựa như thiên binh thiên tướng một thân khôi giáp vậy.

Mà hết thảy này chỉ vẻn vẹn phát sinh trong vòng một phút đồng hồ, nhanh đến mức đừng nói là Toàn Hiểu Vũ, cho dù là mình Sở Thiên trong lúc nhất thời cũng không có đề phòng kịp!

Chỉ là cảm thấy thân thể đột nhiên dị biến, sau khi hoàn hồn thì bản thân đã có một lớp áo giáp màu bạc.

Quá trình cũng không khó chịu, thậm chí không có cảm giác không thoải mái.

"Anh không sao chứ?" Toàn Hiểu Vũ hoảng sợ, chìa tay định nắm lấy Sở Thiên.

Sở Thiên vội vã lắc mình tránh qua một bên: "Đừng nhúc nhích! Lớp lân giáp này sẽ làm em bị thương." Bởi vì tình huống khẩn cấp, hắn quát to một tiếng lập tức cảm thấy mình nói vậy quá mức nghiêm khắc lại vội vàng nhẹ nhàng nói: "Yên tâm, anh không sao. Chỉ là giống như lại biến dị, lớp lân giáp này sẽ làm em bị thương, em tạm thời đừng đụng vào anh."

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mat-the-trong-sinh-chi-trong-hoach-tan-sinh